

ЗАВЕДОХА ИСУСА

1.

Заведоха Исуса.

„Тогазъ заведоха Исуса“.

Казва имъ Исусъ: „Азъ съмъ“! Когато щастieto въ свѣта слѣдва нѣкои хора, тѣ казватъ: азъ съмъ! Щомъ дойде нещастieto, нѣма ги, изъ миши дупки се криватъ. Ние виждаме Христа въ врѣме на опасностъ, казва: „Азъ съмъ!“

„Тогазъ заведоха Исуса“. Този е единъ зна-
тенигъ стихъ. Върху него има хиляди проповѣди
писани, хиляди краснорѣчиви проповѣди, държани
и то толкова краснорѣчиви, че сж затрогвали сър-
щата на хората, толкова краснорѣчиви, че сж из-
виквали сълзи отъ очитѣ на хората. Питамъ? коя
е онази подбудителна причина, която предизвиква
сълзитѣ? Мнозина страдатъ, че Христосъ плакалъ,
а ние знаемъ, че Христосъ никега не е плакалъ
за себе си. Чудно е да плачешъ за човѣкъ, който
самъ за себе си не плаче! Нѣма нужда да пла-
чатъ хората за героитѣ въ свѣта. Можемъ да пла-
чемъ за себе си — благородно е. И въ дѣйстви-
телностъ, въ края на краищата, ние плачемъ ви-
наги не за другитѣ, плачемъ за себе си. Прѣдъ
хората се прѣдставляваме, че плачемъ за други-
тѣ, а то за себе си. Въ това не може да има

споръ. Виждате, нѣкоя майка плаче за дѣтето си. Не, за себе си плаче тя. Нѣкой, който е изгубилъ паритѣ си, плаче. Казватъ: плаче за паритѣ си. Не, за себе си плаче той. Нима ако вие плачете за вашитѣ загубени пари, имате нѣкаква полза? Или, ако плачете за нѣкой умрѣлъ, ще му допринесете нѣкаква полза съ вашитѣ сълзи и съ вашата скръбъ?

„Тогазъ заведоха Исуса“. Исторически, азъ бихъ се произнесълъ другояче върху този стихъ, но ще го разгледамъ символистически. Азъ мога да ви опиша исторически, кои сж били подбудителнитѣ причини, защо и за какво е билъ развежданъ Исусъ, но ако нѣкой отъ васъ искатъ да знаятъ тия подробности, ще ги намѣрятъ въ нѣкои съчинения въ библиотекитѣ на Ватикана, въ нѣкои отъ библиотекитѣ на Вашингтонъ, въ нѣкои отъ библиотекитѣ на Филадельфия, въ нѣкои отъ библиотекитѣ на Лондонъ. Тамъ има доста бесѣди, доста проповѣди, отъ тамъ ще можете да се освѣдомите, азъ ви давамъ унѣжвания. Но това, върху което сега ще ви говоря, за въ бъдаще ще можете да си правите свои изложения и да ги поставите въ своитѣ библиотеки.

„И заведоха Исуса“. Защо, единъ отъ великитѣ Учители, Който идва да спаси свѣта, хващатъ и Го завеждатъ? При кого? — При първосвещеника, глава на една църква. Вие ще кажете: колко сж жестоки тия хора? Не е въпросътъ въ това, това е единъ символъ. Ние разрѣшаваме другояче въпроса. Азъ бихъ ви задалъ слѣдния въпросъ: защо заведоха Исуса тамъ? Азъ ви говоря символистически, и вие нѣма защо да си задавате

въпроса, дали моята мисъл е свързана, или не. Тамъ, дѣто не е свързана, вие свързвайте. Азъ ви давамъ камъни отъ това здание, а нѣкъ вие, дѣто трѣбва, свързвайте тия камъни и съграждайте отъ тѣхъ зданието. Азъ ще гледамъ, до колко може да градите. Хайде сега на работа съ вашитѣ мистерийки! Не само да казвате, че това здание не е хубаво, онова здание не е хубаво, но вземете вашитѣ равномѣри и турете всичко на работа! Нали когато ви дойде единъ приятелъ, вие го завеждате нѣкъдѣ? Срещнешъ единъ приятелъ, хванешъ го за ржка и го завеждашъ. Къдѣ? — Дома си. Онзи възлюбенъ, като срещне своята възлюбена, нали я хваща и я завежда нѣкъдѣ. Къдѣ? — Дома си, при майка си, или при баща си. Учителътъ като намѣри своя ученикъ, нали го хваща и го завежда нѣкъдѣ? Ученикътъ като намѣри своя учителъ, нали го хваща и го завежда нѣкъдѣ? Вие ще кажете: завели Исуса. Много хубаво. Въпросътъ е сега, защо сж Го завели?

Единъ отъ прочутитѣ виртуози въ Европа, нѣма да му кажа името, като се разхождалъ една вечеръ съ своята цигулка, хванали го нѣколко души пияници и го завеждатъ въ онѣзи мѣста тамъ долу, въ онѣзи изби, какъ се казватъ, кабаретали ги наричатъ вие? Азъ ги наричамъ увеселителни мѣста, дѣто се събиратъ мъже и жени, които пиятъ винце, които се разговарятъ тамъ, прѣкарватъ по-весело живота си. Завеждатъ го тѣ въ едно отъ тѣзи необикновени мѣста, и единъ отъ тѣхъ изважда своя пистолетъ и му казва: „Ще свиришъ сега тукъ много хубаво“. Той цѣлъ треперя, но свири много хубаво. Всички изваждатъ

своитѣ чашки прѣдъ него, пиятъ, пѣятъ и играятъ, а той свири ли свири. Ще ме попитате: колко е взелъ този виртуозъ за своето свирене? Той ще благодари че съ свиренето си е спасилъ живота си. При това, тия, които го слушали, останали доволни, защото тѣ пили и играли. А всички хора, които играятъ и пиятъ, ще ти направятъ добро. Тѣ му казали: „Ние мислихме да те убиемъ, но понеже ни свири тѣй хубаво, всички признаваме, че като тебе подобенъ свирецъ нѣма“.

„И заведоха Исуса“. Кждѣ? Нѣкои отъ васъ може да роптаятъ, но нима нѣкои хора не завеждатъ Исуса? — Завеждатъ Го. Кждѣ? Щомъ всичко ви върви, Господъ ви благославя. Казвате: знаете ли ние кои сме? Щомъ дойде Исусъ, ние ще Го приемемъ. Но щомъ дойдатъ нещастията ви, колко пѣти сте завеждали Христа! Колко пѣти сте Го залагали! Колко пѣти религиознитѣ хора, които вѣрватъ, сж изнасилвали тази Истина!

Сега съврѣменнитѣ хора мислятъ, че Истината, това сж само думи. Тѣ мислятъ, че Истината е нѣщо отвлѣчено. И ако ние попитаме духовнитѣ хора, какво нѣщо е Истината, тѣ ще ни кажатъ: Истината не е нищо друго, освѣнъ стремѣтъ на човѣшката душа да се освободи. Казвамъ: има и друго разбиране за Истината. Истината съдържа въ себе си онѣзи Божествени методи, чрѣзъ които душата може да стане свободна. Истината съдържа отъ памети-вѣка всички методи на вѣчността за развиването, освобождението на човѣшката душа и постигането на вѣчния животъ. Или другоиче можемъ да кажемъ, че Истината е най-важниятъ първиченъ Духъ, Който е излѣ-

зълъ отъ Бога И слѣдователно, квасътъ, начало-то на всички нѣща, е Истината. И отъ когато се проявило туй начало въ свѣта, отъ тогава се явява Любовта, да даде животъ на Истината. Защото Истината, сама по себе си, произтича отъ Бога като единъ вѣченъ принципъ, но за да се оживи този принципъ, да станатъ тѣзи методи живи, трѣбва една срѣда, а първичната, вѣчната срѣда, въ която всяко може да живѣе, това е Любовта. Слѣдователно, когато казваме, че трѣбва да имаме любовъ, ние не подразбираме афекциитѣ на хората.

Нѣкой казва: азъ говоря вѣрно. Да, човѣкъ може да говори вѣрно, безъ да говори Истината. Онзи, който говори вѣрно, той говори 50⁰/₀ и лъжа, Значи, онзи, който говори вѣрно, говори и Истината, но говори и лъжа, а онзи, който говори Истината, той всекога говори вѣрно. Въ Истината нѣма никакво изключение. Нѣкой пѣтъ ние смѣсваме вѣрнитѣ нѣща съ истиннитѣ нѣща. Ще ви прѣдставя едно сравнение. Доносямъ ви една празна стомна. Вѣрно, е че тази стомна е празна. Доносямъ ви послѣ и една пълна стомна, съ отлично съдържание за вашия животъ. Вѣрно е, че и двѣтѣ сж стомни, но питамъ: двѣтѣ с т о м н и иматъ ли еднакво съдържание? Пълната стомна съдържа Истината въ себе си, а празната стомна е вѣрна по форма—по форма само е стомна. Вѣрно е, че по форма е стомна, но не е истинна и по съдържание, а другата, пълната стомна е вѣрна и и истинна и по съдържание. Слѣдователно, много хора сж вѣрни като празната стомна, а други сж вѣрни и истинни и по съдържание. Писанието ка-

зва: „Вѣренъ и истиненъ“. Нѣкой казва: азъ съмъ вѣренъ. То е на половина прието. Не само вѣренъ, но и истиненъ трѣбва да бѣдешъ въ нѣщата. Нѣкой пита: имашъ ли вѣра въ Бога? че кой нѣма вѣра въ Бога? Зайцитѣ иматъ вѣра повече отколкото хората. Ще ви докажа това. Отива единъ младъ контъ отъ Европа въ една гора да се самоубива. Прѣдъ него изкача единъ заякъ и веднага избѣгва. Този младъ контъ се стрѣсва, изпуша револвера отъ ржката си замисля се и си казва: „Значи отъ мене имало по-страхливи!“ Този заякъ, когото всички хора гонятъ, продължава да живѣе, азъ не мога ли да живѣя? Тогава той се връща дома си и написва: „Азъ ще живѣя и ще бѣда герой поне като този заякъ“. Вие ми казвате тѣй: азъ искамъ да бѣда търпеливъ, Я ми кажете, кой е нѣтътъ на търпѣнието, какъ мога да бѣда търпеливъ? Казвамъ: идете при онзи букъ, при онази ябълка, които при всички условия, при всички бури устояватъ съ своитѣ малки дарби, а вие, разумнитѣ хора, съ всички способности и дарби, които Богъ ви е далъ, не можете да издържате, не можете да търпите. Казвамъ: ако единъ човѣкъ не може да търпи колкото единъ букъ, дѣ е неговата културность? Ако единъ човѣкъ не може да устои колкото единъ заякъ, а отива да се самоубива, дѣ е неговата културность, дѣ е неговата човѣщина? Защо Господъ създаде дърветата? — За да ни покаже нѣтя на търпѣнието. Защо Господъ създаде заяка? — За да ни покаже, че страха ражда благоразумието. Той съ страха си при всѣка опасность мисли, наблюдава. Казватъ, че заякътъ билъ глупавъ. Не е глупавъ той, вие не сте го

виждали колко е уменъ. Нѣкой пжтъ го виждашъ, прави единъ кръгъ, обикаля, обикаля около него и послѣ отъ центъра на този кръгъ се хвърля, офейква. Дойде онзи копой, но заякътъ е вече половинъ километъръ далечъ отъ него. Избѣгалъ е той. Този заякъ разбира и геометрия, и математика. Математически разрѣшава той въпроса, прави си своитѣ изчисления. Играе си той съ този хрътъ. Ловджията, слѣдъ като го гони часъ, два непрѣкъснато, най-послѣ казва: „То се вижда, че не можемъ да го уловимъ, ами хайде да си вървимъ!“ Не си играе този заякъ, не се хваща лесно той.

„И заведоха Исуса“. Дѣ заведоха Исуса? Прѣди 2000 години Го заведоха при Канафа, а днесъ съврѣменнитѣ културни хора дѣ сж завели Исуса? Христосъ и днесъ е на сѣщия позоренъ стълбъ и то отъ Неговитѣ послѣдователи. Понеже Христовото име и днесъ се позори, затова именно свѣтътъ бѣдствува. Ето защо Бѣлото Братство е рѣшило да даде такъвъ урокъ на съврѣменнитѣ културни хора, та да Го помнятъ за хиляди години. Не може Истината да се упозорява, не може Истината да се прѣстѣжва. Сега нѣкои ще кажатъ, че Христосъ щѣлъ да дойде въ свѣта. Чудно! Христосъ щѣлъ да дойде. Кой ви каза това? Еди-кой си ученъ въ Европа, адвентистъ, казвалъ, че въ 45-та година Христосъ щѣлъ да дойде въ свѣта. Излѣзоха тѣ съ бѣли дрѣха да Го посрещнатъ, но Христосъ не дойде тѣй, както Го очакваха. Не дойде ли Христосъ? — Дойде, но тѣ не го видѣха. Христосъ мина прѣзъ една врата, прѣзъ която тѣ не Го видѣха, защото тия хора, съ своитѣ органи, съ които разполагаха, не можаха да Го ви-

дѣтъ, слѣпи бѣха. Затова казаха тѣ, че Христосъ не дойде. Послѣ, други учени казваха, че Христосъ ще дойде въ 915-та година. Азъ казвамъ: Христосъ и тогава дойде, само че презъ друга врата. Свѣтътъ не е прогледалъ още. Тогава азъ нѣма да ви казвамъ, кога ще дойде Христосъ, но ще ви кажа като дойде Христосъ въ свѣта, какво ще донесе. Помнете хубаво, това е важното за вашия животъ. Рѣшава се една отъ великитѣ сѣдбини на живота ви. Вие сте живѣли много пѣти на земята, вие може да сте богати, но помнете, че вашата участъ може да се рѣши днесъ тѣй, както се рѣши участъта на вашия кметъ. Вашата участъ може да се рѣши, тѣй както се рѣши участъта на онзи полковникъ. Това сѣ възможности въ свѣта. И ако вие ме попитате, какво нѣщо е слънцето, азъ ще ви кажа, че слънцето съдържа въ себе си всички възможности на органическия свѣтъ. Всичката енергия, която е складирана въ органическия животъ, всичкитѣ възможности и методи, при които нашата слънчева система може да се развие, това е слънцето. Когато всички тия възможности могатъ да се осществятъ, това е слънцето. Питамъ тогава: какво нѣщо е човѣкътъ? Човѣкътъ съдържа всички възможности на единъ разуменъ животъ; човѣкътъ съдържа всички възможности на единъ любящъ човѣкъ, на единъ човѣкъ, пѣленъ съ Истина. Когато човѣкътъ не казва само „азъ мисля“, но когато той осществи, реализира всички тия нѣща, всички тия методи, тоя човѣкъ се трансформира отъ едно състояние въ друго, той става светия или ангели — има всички възможности.

И тѣй, когато дойде Христосъ въ свѣта, какво ще донесе? Когато слънцето изгрѣва, какво до-

нася? — Свѣтлина и топлина. Какво донася топлината? — Разширение на организма. Когато организма се разширява, кръвта почва да се движи по-усилено. Отъ друга страна пъкъ свѣтлината освѣтява човѣшката мисль. Когато дойде Христосъ, този новиятъ Христосъ въ свѣта, Той трѣбва да носи три нѣща: животъ безъ граниченъ — безъ смъртъ; свѣтлина безъ тъмнина; свобода безъ робство и ограничєние. Значи Христосъ трѣбва да носи животъ, свѣтлина и свобода. Свѣтлината подразбира знание, понеже знанието произтича отъ свѣтлината. Има ли свѣтлина, ще има и знание — нѣма ли свѣтлина, нѣма и знание. Знанието е резултатъ И тогава азъ казвамъ така: Любовта не може да говори прямо на сегашния човѣкъ. Слѣдователно, Любовта говори на човѣка само по единъ начинъ — чрезъ живота. Въ живота пъкъ има движение, затова животътъ говори на човѣка по два начина: чрѣзъ езика на земята, и чрѣзъ езика на слънцето. Езикътъ на земята е нареченъ езикъ на страданията, а езикътъ на слънцето е нареченъ, езикъ на радоститѣ. Казватъ нѣкои: що сж страданията? — Страданията, това е езикътъ на земята, езикътъ на живота. Животътъ казва на човѣка така: да ме разберете, трѣбва да изучавате моя пръвъ езикъ на страданията, а слѣдъ туй езикътъ на радоститѣ. Тѣзи двѣ нѣща, това сж двѣ движения, двѣ течения. Дѣто се срѣщатъ тия двѣ течения, тамъ се ражда органическиятъ животъ. Нѣкой казва: не може ли безъ страдания?

— Не може. Безъ страдания органическиятъ животъ

не може да се зароди. Това е една аксиома. Азъ не искамъ да я приемете безъ доказателства. Има доказателства, и азъ ще започна съ тия доказателства, както въ математиката. Ще започна съ проститѣ числа, както се занимаватъ дѣцата: $\frac{1}{1000}$, $\frac{2}{1000}$ и $\frac{3}{1000}$ колко правятъ всичко? $\frac{6}{1000}$. Питамъ сега: дѣ става промѣната, въ числителя или въ знаменателя на тия дроби? — Въ числителя. Значи, колкото дроби и да имате, винаги промѣната става въ тѣхнитѣ числители, а не въ знаменателитѣ имъ. Знаменателитѣ имъ оставатъ едни и сѣщи. Защо знаменателитѣ не се измѣнятъ? Казвамъ: всѣка дробъ може да бѣде като цѣлото, но не може да бѣде по-голѣма отъ цѣлото. Кой е знаменателтъ въ свѣта? — Това е Богъ. Кой е числителтъ? — Това е човѣкътъ. $\frac{1}{10}$ о о това е единъ човѣкъ; $\frac{2}{1000}$, това е другъ човѣкъ; $\frac{3}{1000}$, това е трети човѣкъ и т. н. Когато имате дроби съ различни знаменатели, вие искате да ги преведете къмъ еднакъвъ знаменателъ. Защо? — За да можете да ги съберете. Питамъ: защо числителтъ се измѣня? За да се прояви цѣлото. Цѣлото може да се прояви само въ своитѣ части. Цѣлото само по себе си не може да се прояви. И когато дробъта стане толкова голѣма, колкото и цѣлото, тогава числителтъ и знаменателтъ изчезватъ отъ нея, и тя става равна на единица. Питамъ ви: вие сте математици, кажете ми, колко е равенъ вашия знаменателъ? Вие ще кажете: Богъ. Богъ, това не е знаменателъ, това е дума. Изразете ми математически, кой е вашиятъ знаменателъ? Ще оставя този въпросъ, вие да го разрѣшавате. Ами вие на колко сте равни? Добрѣ, казваме, че знаменателтъ

не се изменя. Ако раздѣля една единица на 1000 равни части и отдѣля една частъ отъ хилядата и получа $\frac{1}{1000}$, тогава знаменателътъ измѣня ли се? — Не се измѣня. Когато казвамъ, че единицата се отдѣля, че се проявява въ видъ на д р о б ъ, $\frac{1}{1000}$, това показва усилието на тази единица да се прояви. Единицата се отдѣлила, но не е направила нѣщо отъ себе си. Едната хиляда показва работата, която единицата е направила за една малка частъ отъ врѣмето. Тогава хората питатъ: съ какво се занимава Господъ? — Съ малкитѣ работи. И дѣйствително, цѣлиятъ свѣтъ е свѣтъ само отъ дроби. Като погледнете свѣта отъ единия край до другия, всичко е все дроби.

Слѣдъ това иде символистическата математика, символистическата геометрия, въ която цѣлото се проектира въ своитѣ отношения. Какво е цѣлото? — То е само отношения на живота. Вънъ отъ живота нѣма никаква математика; вънъ отъ живота нѣма никаква геометрия. Самъ животътъ е родилъ онази вжтрѣшна математика. И онзи, който иска да разбира живота, трѣбва да разбира съотношението на математиката, туй, което животътъ е произвелъ. Слѣдователно, вие не трѣбва да гледате на себе си като на форми. Човѣкътъ трѣбва да се разглежда като символъ. Какво прѣдставлява неговиятъ носъ? Той е единъ символъ, като единъ знаменателъ. Неговитѣ вѣжди, това е също единъ символъ, това е една дробъ. Какво означава вашиятъ носъ? Той показва степенъта на вашата интелегентностъ, широтата на ума, който дѣйствува въ васъ. Какво показватъ вашитѣ вѣжди? — Тѣ показватъ съпротивлението, което може да

се даде на известни енергии, да се допуснатъ, за да се създаде зрѣнието. Вѣждитѣ сж създали зрѣнието. Ще кажете: не може ли да има зрѣние безъ вѣжди? Въпросътъ не се отнася до външнитѣ вѣжди, тѣ сж самоединъ резултатъ. Ако не бѣше така, вѣждитѣ на всички хора щѣха да бждатъ създадени по единъ и сжщъ начинъ. По вѣждитѣ може да се познае какъвъ е човѣкътъ. Като бѣхъ въ Търново, завеждамъ единъ ученикъ при единъ орѣхъ и го питамъ: можешъ ли да познаешъ, на колко години е този орѣхъ? Казвамъ му: по законитѣ на органическия свѣтъ всичкитѣ клони на този орѣхъ трѣбваше да бждатъ прави, ти виждашъ, че всички тия клони сж все надолу. Можешъ ли да кажешъ защо е така? — Не мога. Казвамъ му: този орѣхъ живѣе при много неблагоприятни условия, затова трѣбва да развие въ тази посока своитѣ клоне, да се съпротивлява. И ако разкопаете почвата, ще видите, че подъ неговитѣ корени има една кана. Отъ тукъ ще видите, че у всички хора, които растатъ при неблагоприятни условия, вѣждитѣ имъ сж като у старитѣ хора, надолу. Какво нѣщо е старостта? Старостта е отклонение отъ онзи великъ законъ на живота, отъ онѣзи Божествени методи, които създаватъ поднушване на Божествената енергия въ човѣка. Старостта е резултатъ отъ изоначаване на онѣзи правилни методи на живѣние на мислене, вслѣдствие на което именно хората остарѣватъ.

И сега виждаме, че съврѣменнитѣ хора сж взели Исуса и Го развеждатъ отъ едно мѣсто на друго и Го занитватъ: я ни кажи, защо нѣма любовъ въ свѣта, защо е така? Защо нѣма Любовь!

Че хората живѣятъ въ Любовьта. Любовьта е срѣда за вашия животъ. Но казвате: азъ те обичамъ, сърцето ми гори за тебе. Та и огънътъ гори. Нима горенето е любовь? Не, любовьта не е какво горене. Смѣшно е да уподобявате любовьта на горене. Любовьта произвежда горенето, но тя сама не е горене. Тя съдържа великитѣ условия на живота, тя ражда живота. Въ нея сж скрити ония елементи, които могатъ да дадатъ потикъ на нашия животъ. Слѣдователно, когато разглеждаме Любовьта окултно, разглеждаме я като основа, въ която се развива животътъ и отъ която той черпи своитѣ сокове. А животътъ е необходимъ, понеже коренитѣ на нашия разуменъ животъ сж вложени въ него. Умътъ не може да се развива правилно, ако животътъ не расте правилно. Въ такъвъ случай, ако животътъ не се развива правилно, страститѣ се развиватъ, а тѣ спѣватъ човѣка. Ще кажете: тогава да нѣмаме сърца! Не, страститѣ сж изопачаване на човѣшкитѣ чувства. Сега ние трѣбва да разберемъ Христа, този разуменъ принципъ, Който носи животъ въ себе си. Трѣбва да разберемъ свѣтлината, която Христосъ носи. Трѣбва да разберемъ свободата, която Христосъ носи. И при това, Христосъ носи Любовь, едно още по-висше състояние. Христосъ носи Мъдростъ и знание. Той е проявление на Бога. Когато говоря за Христа, азъ подразбирамъ онзи великъ, вѣченъ принципъ, който се изявява. Казватъ нѣкой: знаете ли, че този е Христосъ? И сърцето имъ трепва. Единъ приятелъ отъ Америка ми съобщава, че нѣкой си билъ провъзгласенъ за Христосъ. Ами знаете ли, че тамъ има вече

4—5 христовци? И американцитѣ не се смушаватъ. Той се прокламира самъ за Христосъ чрѣзъ афишитѣ, и свѣтътъ не се смушава. Какво лошо има въ това! „Ама дали той е Христосъ?“ Нека цѣлиятъ свѣтъ, нека всички станатъ христовци! Що има отъ това? Когато всички хора станатъ христовци, тогава ще дойде истинскиятъ Христосъ. По-неже за сега само нѣколцина сж христовци, а другитѣ сж обикновени хора, затова има споръ. И тогава се заражда въпросътъ: можемъ ли да бъдемъ като Христа? Какъ! Да ни турятъ кръстове, икони, да ни направятъ църкви и да ни кажатъ: ние те уважаваме! — Това не е почитъ къмъ Христа, това сж външни забавления. За онѣзи истински души, които търсятъ пжтя си, които искатъ да осмислятъ живота си, които искатъ да знаятъ, какъ да работятъ при сегашнитѣ условия на живота, тѣ не се задоволяватъ отъ тия външни обряди, тѣ трѣбва да възнасятъ своята молитва направо къмъ Бога. Азъ гледамъ лицата на нѣкои отъ васъ сж отчаяни, обезсърчени, нѣкой пжтъ не искае да живѣете, защо е всичко това? Нали отъ 2000 години сте християни, обичате Христа, защо дигате шумъ? Защо се карате, мъже и жени, я ми кажете? Срамота е! Ние, които имаме благословението на Бога и които седимъ милионъ пжти по-горѣ отъ зайцитѣ, караме се. Зайцитѣ всѣка сутринъ благодарятъ на Бога. Азъ съмъ виждалъ зайци, които се молятъ на Бога повече, отколкото хората. Тѣ седятъ по-високо отъ вѣрующитѣ. Ще кажете: Чудна работа! Ние до сега сме мислили, че само хората се молятъ на Бога. Не, азъ съмъ виждалъ какъ се молятъ зайцитѣ на Бога. Тѣ казватъ:

„Господи, благодаря Ти, че ни даде този животъ! Наистина ушитѣ ми сж дълги но сърцето ми е толкова страховливо, всѣкога бѣгамъ, краката ми се продължиха, но благодаря Ти, че мога да нося теготитѣ си, и каквото ми дадешъ, все ще го нося, Господи б л а г о д а р я Т и ч е м о г а да п а с а т а з и т р ѣ в и ц а!“ И слѣдъ това пакъ си помаха ушитѣ и се скрие нѣкждѣ изъ гората. Азъ казвамъ: молитвата на този заекъ е приета повече, отколкото на нѣкой патриархъ и тѣмъ подобни владици, защото той се моли отъ дълбочината на сърцето си. Той казва: „Гонятъ ме, Господи, всички ме гонятъ, но благодаря Ти и за това“. Господъ казва: „Иде день, когато зайцитѣ, съ своитѣ дълги уши, ще бждатъ спасени“. Тѣ нѣма да се смущаватъ отъ тия огнестрѣлни оржия на съврѣменнитѣ културни хора и отъ тѣхнитѣ тенджери. Всичко това ще изчезне.

„И заведоха Исуса“. Кждѣ? Азъ виждамъ онзи Исусъ заведенъ въ църквитѣ, туренъ тамъ на иконитѣ, прободено е сърцето Му и всички хора плачатъ. Казвамъ: това бѣше прѣди 2000 години, но сега ти не живѣешъ истински животъ; поне да живѣешъ живота на единъ заякъ, или живота на едно дърво, или на една ябълка, поне толкова самопожертвуване да има въ тебе, поне толкова вѣра, колкото въ тѣхъ, ще считамъ, че си разбралъ Христа. Азъ намирамъ че ябълката има повече вѣра отколкото вие. Тя казва: „Дѣца, качете се на дървото ми, откъснете си колкото ябълки искате и като слѣзете, направете, каквото Богъ ви научи“. Ние съврѣменнитѣ хора, които вѣрваме въ Троиединния Богъ, които вѣрваме въ идването на Христа и очакваме да бждемъ Негови ученици, като ни

казваме: а ние не хващаме вѣра! И това сме ние, културнитѣ хора, хората на разнитѣ общества. И послѣ казвате? знаешъ ли въ какво вѣрваме, знаешъ ли колко нѣща знаемъ? Да, до толкова, колкото растенията знаятъ, не знаете. До толкова, колкото заякътъ знае, не знаете. Заякътъ има специални знания. Та вие не разбирате химия толкова, колкото и растенията. Тѣ разравятъ почвата и извличатъ отъ нея най-хубавитѣ сокове. Защо казвамъ, че вие не знаете толкова, колкото знае заякътъ? Питамъ: защо заякътъ е направилъ ушитѣ си толкова дълги? Ще кажете: тъй го е създадалъ Господъ. Азъ нѣма да ви кажа защо ушитѣ на заяка сж толкова дълги, но въ тѣхната дължина има дълбокъ смисълъ вложенъ. Тѣ сж най-красивото нѣщо въ заяка. Ако отидете при нѣкой съвремененъ физиогномистъ, който изучава човѣка, той най-първо ще те погледне въ ушитѣ, ще каже: какво искашъ ти? Искашъ 10,000 лева на заемъ, нали? Дайте му тия пари! Ти си честенъ човѣкъ. Ако имашъ ушитѣ на заяка, ще ти дадатъ пари на заемъ, но ако нѣмашъ ушитѣ на заяка, нищо нѣма да ти дадатъ. Защо? Защото заякътъ е честенъ, той никога не краде. Колко милиона е открадналъ до сега заякътъ? Гледашъ го нѣкой пжтъ, като ходи изъ горитѣ, охлузилъ нѣколко дървета, или нѣкой пжтъ влѣзълъ въ нѣкоя градина и обѣлилъ кората на двѣ-три дървета — това сж неговитѣ пакости. И затова ние му теглимъ куршумъ, казваме: заякъ е влѣзълъ въ еди-коя си градина, обѣлилъ е нѣколко дървета. Скоро хрътътъ! Господъ създаде тия дървета. Съ какво право човѣкътъ ги монополизира? Скоро смъртно на-

казание за заяка! А на онзи човѣкъ, който до сега е убилъ повече отъ 10000 души, ще турятъ кръстъ за храбростъ! Е, мислите ли, че като се явимъ прѣдъ Онзи великия Господъ, Който е създалъ свѣта, Той ще удобри нашитѣ работи? И сега ще ни убѣждаватъ, че такава била волята Божия. Не, отъ памти-вѣка, отъ какъ свѣтътъ свѣтува, Богъ изисква отъ насъ да живѣемъ по закона на Любовта, да си служимъ съ свѣтлината на Мъдростъта и да имаме въ себе си този великъ потикъ на Истината. Затова ни е направилъ по образъ и подобие свое.

Азъ ви питамъ сега: дѣ сте завели вашия Христосъ? Не мислете, че искамъ да ви осждамъ, да ви кажа, че сте лоши хора. Не, азъ имамъ за васъ отлично мнѣние. Не мислете, че ви подигравамъ. Вие сте добри хора при добритѣ, но сте лоши при лошитѣ. Не е ли така? Така е, азъ говоря Истината. Когато нѣкой ви дава подарѣкъ, вие се усмихвате, пригрѣщате го и казвате: азъ имамъ отлично мнѣние за васъ, добъръ човѣкъ сте. Но когато нѣкой накърни вашитѣ интереси, вие свивате вѣжди, погледнете го накриво и казвате: господине ти не мислишъ като мене, азъ имамъ лошо мнѣние за тебъ и втори пѣтъ да не стѣпвашъ въ къщата ми! Онзи, който мисли като менъ, той е добръ дошълъ, той може да дойде въ къщата ми, но онзи, който не мисли като менъ — вѣнъ! Азъ се различавамъ малко отъ него. Кога трѣбва да мислятъ хората като менъ? Въ три случая трѣбва да мисля като другитѣ хора, а въ всички други случаи азъ ще мисля другояче. Азъ трѣбва да мисля като ангелитѣ; азъ трѣбва да мисля като зай-

цитѣ; азъ трѣбва да мисля като дърветата. Богъ ме е заставилъ да мисля като прѣстѣта; Богъ ме е заставилъ да мисля като водата; Богъ ме е заставилъ да мисля като облацитѣ; Богъ ме е заставилъ да мисля като звѣздитѣ и най-послѣ Богъ ме е заставилъ да мисля и като самия Него. Та като мисля отъ туй велико начало, отгорѣ до долу, азъ съмъ длъженъ да мисля като всички и най-послѣ азъ съмъ длъженъ да мисля, както намирамъ за добрѣ. Азъ трѣбва да мисля за Любовта, тѣй както вие мислите; азъ трѣбва да мисля, за Мѣдростта тѣй, както вие мислите; азъ трѣбва да мисля за Истината тѣй, както вие мислите. Едно мнѣние трѣбва да имаме всички! И слѣдователно, ако азъ мисля за Любовта тѣй, както и вие мислите, като дойда въ дома ви и видя, че сте бѣденъ човѣкъ, а азъ имамъ 10,000 лева на разположение, ще кажа: братко, споредъ закона на Любовта, азъ трѣбва да раздѣля тѣзи пари съ васъ. Тия 5,000 лева сж ваши, вземете ги. Поздравъ отъ домашнитѣ ми! Снемамъ шапката си и си излизамъ. Отида въ другъ домъ. И тамъ намѣря бѣдни хора. Ще направя сжщото нѣщо. Ще дамъ половината отъ 5-тѣ хиляди лева и ще си излѣза. Навсѣкждѣ ще постѣя по сжщия начинъ. Това е Божественото. И най-послѣ, като отида въ послѣдния домъ, знаете ли каква ще бѣде послѣдната дробъ?? Послѣдната дробъ ще оставя за себе си. Тя ще бѣде подквасата. Тази дробъ ще се увеличи. Тя ще бѣде равна на едно отъ житнитѣ зрънца, което се съдържа въ единъ килограмъ жито. Ако вие вземете едно кило жито, въ което се съдържатъ отъ 16—18,000 зрънца, то едното зръ-

нце ще прѣдставлява $\frac{1}{16000}$ отъ килограма. Знаете ли колко енергия се съдържа въ това зрънце? Въ това зрънце се съдържа повече енергия, отколкото въ цѣлия килограмъ. Ако на това зрънце се дадѣтъ условия, да ражда въ продължение на 12 години, то ще стане толкова тежко, колкото е тежка цѣлата земя. Каква грамадна енергия има въ него! Колко тежи земята? Ще оставимъ този въпросъ. Ученитѣ хора не сж ни оставили тѣзи изчисления.

И тъй, врѣме е вече за насъ съврѣменнитѣ хора да се приближимъ до Бога. Да не чакаме, да ни доказватъ, има ли Господъ, или не; ще дойде ли Христосъ, или не. Христосъ ще дойде, Христосъ е дѣшелъ вече въ свѣта. Вие ще питате: ще намѣримъ ли ние Христа? — Ще Го намѣрите. Когато слънцето изгрѣва, то изгрѣва и въ Америка, и въ Англия, навсѣкждѣ. Като дойде Христосъ, навсѣкждѣ ще Го виждате, и Той ще носи въ себе си животъ, свѣтлина, знание, Любовь, Мъдростъ и Истина. При това, Христосъ ще донесе сближение между народитѣ, Той ще ги обедини, ще ги слѣе въ единъ общъ организъмъ. Не че стремжитѣ на съврѣменнитѣ народи сж криви, но тѣ не сж обобщени. Сегашнитѣ народи не знаятъ, защо живѣятъ, па и ние съврѣменнитѣ хора не знаемъ защо живѣемъ. Нашитѣ знания за живота сж много смѣтни! Много отъ окултнитѣ ученици говорятъ за разни свѣтове, но тия знания не сж положителни. Тѣ трѣбва да иматъ една жива опитностъ. Въ царството Божие има мжченъ пѣть за влизане, но има и единъ лесенъ пѣть за влизане. Единъ генералъ или единъ маршалъ може ли да стане царски синъ? Той може да стане, но трѣбва дълго врѣме да пѣшли по земята, трѣбватъ мутакива усилия, че много нѣщо да види и пати. Ца-

рътъ може да го осинови, но не е лесно това нѣщо. Онзи генералъ, който е осиновенъ отъ царя, се моли на баща си, а царскиятъ синъ, който е роденъ царски синъ, бащата се моли на него. По това се различаватъ тѣ.

Богъ живѣе въ хората по два начина. У едни хора живѣе отвѣнъ, а у други хора отвѣтрѣ. Сегашнитѣ хора търсятъ Бога отвѣнъ. Едни хора боготворятъ нѣкой философъ, него иматъ Богъ, други — майка си, трети — баща си, а нѣкои отиватъ на другата крайностъ и казватъ, че Богъ е вътрѣ въ човѣка. Казвамъ: да, Богъ е и отвѣнъ, и отвѣтрѣ. Богъ трѣбва да бѣде за насъ единъ символъ, единъ образъ. Когато азъ говоря за Любовта, нея подразбирамъ единствения начинъ, чрѣзъ който можемъ да се домогнемъ до Бога. Ако не се домогнемъ до Бога по този начинъ, т. е. чрѣзъ Любовта, ние ще останемъ чужди за Него, за Любовта Му, и Той нѣма да може да ни прѣдаде знанието, което има. И Писанието казва: „Когато ме потърсите съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всякия си умъ, и съ всичката си сила, тогава ще ме намѣрите“. Какво ще намѣримъ? Най-първо ще намѣримъ Любовта, и когато тя дойде въ насъ, ще внесе онази вътрѣшна радостъ онзи вътрѣшенъ миръ и ще прозремъ, че въ всички хора прониква единъ и същъ принципъ. И тогава въ всички хора ще се забѣлѣжи една мощна сила, която ги обединява. Тази сила ще се прояви като свѣтлина, въ която нѣма никаква сѣнка. Тя е една свѣтла нишка, която прониква цѣлия органически свѣтъ. На всички мѣста тя е еднакво свѣтла, еднакво интензивна, въ нея нѣма по тъмни и по-свѣтли мѣста. Тя е като единъ обръчъ, въ който сж съединени всички сжщества, тя ги държи. Отъ тази нишка всѣки черпи сила за живота си. Въ Пи-

санието се казва: „Заведоха Исуса“.

Сега азъ желая и вие да заведете Христа. Къдѣ? Азъ желая да заведете Христа дома си тѣй, както завеждате единъ вашъ приятель. Азъ желая да заведете Христа тѣй, както единъ учителъ завежда ученика си. Азъ желая да заведете Христа тѣй, както завеждате баща си и майка си. Азъ желая да заведете Христа тѣй, както онзи възлюбленъ завежда своята възлюблена дома си, съ ония чисти намѣрения.

Вие трѣбва да имате високъ моралъ! По нѣкой пѣть, когато ние говоримъ за Любовьта, нѣкои казватъ: тази обикновена любовъ ниея знаемъ! Азъ ще ви приведа единъ окутенъ разказъ. Когато се създавала нашата вселена или нашия сегашенъ свѣтъ, на дъщерята на царъ Велмуръ, Давира, било опрѣдѣлено да ѝ дойде на гости единъ отъ най-великитѣ духове на небето, единъ отъ великитѣ ангели на свѣтлината, който прѣвъ излѣзълъ отъ Бога. Той билъ нареченъ Ем-руха. На нея ѝ било казано да се пази отъ всѣкаква друга свѣтлина, за да може да схване неговитѣ лъчи, а не друга нѣкаква свѣтлина отъ физическия свѣтъ, която да я оскверни. Казватъ, че падането на свѣта станало по тази причина именно, че тя не могла да схване свѣтлината на Ем-руха. Тя видѣла първо свѣтлината на слънцето и не могла да схване свѣтлината на Ем-руха. Тамъ именно седи заблудението и на цѣлото съврѣменно човѣчество, че ние не можемъ да видимъ свѣтлината на Ем-руха. Казвате: какъ тѣй? Христосъ казва: когато дойдешъ до този лъчъ, ти трѣбва да се освободишъ отъ всички врѣмenni врѣзки, които те обвързватъ, и душата ти да бѣде чиста и свѣтла, приготвена като на онази невѣста, която чака младоженика. И сега, тази царска дъщеря се приго-

товлява за този вторъ изпитъ, да види свѣтлината на Ем-руха. Всички съврѣмenni окулисти подържатъ, че този изпитъ ще бѣде сполучливъ.

И азъ искамъ, когато Далвира отиде да посрѣшне този ангелъ на свѣтлината, Ем-руха, всички вие да бѣдете готови, да бѣдете облѣчени съ свѣтълъ умъ, съ чисто сърце, съ благородна душа, да се наречете всички Синове Божии, пратени на земята. Не считайте, че това нѣщо ще бѣде физическо, то е нѣщо духовно, защото само духовнитѣ нѣща сж реални. Скоро ще бѣде това нѣщо. Онѣзи, които не сж разбирали това, сж се отрекли отъ живота, по горитѣ сж ходили, светли сж станали, за да научатъ закона на търпѣнието; при езерата сж живѣли, за да научатъ закона на движението; при животнитѣ сж ходили, за да научатъ методитѣ на животнитѣ; молили, сж се. Всичко това сж все методи, но за да служимъ на Бога, Любовъ се изисква. Безъ любовъ на Бога не може да се служи. За да се изпълни волята Божия, човѣшкото сърце трѣбва да бѣде пълно съ любовъ. Човѣкъ не трѣбва да бѣде тъй малодушенъ, при най-малкитѣ изпитания да падне. Може да го тѣпче цѣлиятъ адъ, може да се гаври съ него цѣлиятъ свѣтъ, може да направятъ съ неговото тѣло всичко, но той трѣбва да каже: всичко може да направите съ мене, но моятъ духъ познава само Едно-го, който е Любовъ; моятъ духъ познава само Едно-го, Който е Мѣдростъ; моятъ духъ познава само Едно-го, Който е Истина. Моятъ духъ познава само Ем-руха.

Беседа, държана отъ Учителя, на 15 ноември,
1925 година въ гр. София.

ТРИДЕСЕТЪ И ОСЕМЪ ГОДИНИ!

2.

РУСЕ

Печатница Малджиевъ ул. Сароолу 21

1926

Тридесетъ и осемъ години.

„И тамъ имаше нѣкой си чловѣкъ боленъ отъ тридесетъ и осемъ години“.

„И тамъ имаше единъ чловѣкъ боленъ отъ тридесетъ и осемъ години“. Отъ тридесетъ и осемъ години! Този стихъ е единъ костеливъ орѣхъ, отъ който едва ли мижешъ да извадишъ нѣщо. Сѣврѣ-меннитѣ хора искатъ да изучаватъ лесни работи. Тѣ изучаватъ красиви поетически работи отъ разни поети и ги декламиратъ. Всички имъ ржкоплѣскаатъ, но това е похвала за тѣзи поети, които сж ги писали. Обаче хората се радватъ на тѣзи плодове. Крушата ражда плодетѣ си, но хората имъ се радватъ, декламиратъ ги. Всѣки отъ васъ издекламира едно стихотворение и най-послѣ изпѣе една свещена пѣсенъ. Значи, хората не декламиратъ само, но и пѣятъ.

Сѣврѣменнитѣ хора искатъ да знаятъ вхтрѣшния смисълъ на живота. Казватъ: кажете ни вие, какъвъ е смисълътъ на живота. Какъвъ е смисълътъ на живота? Нѣкой казватъ: е, родилъ съмъ се. Че кой не знае, какъвъ е смисълътъ на живота? Кой не знае, че се е родилъ? Има много живо-

тни, които не знаятъ даже, че сж се родили. Това, дѣто хората знаятъ че сж се родили, и то е крачка напрѣдъ, защото пияниятъ човѣкъ не знае даже, че е пиянъ. А онзи, който е изтрезнѣлъ, знае, че е пилъ. Онзи, който се е напилъ, ходи изъ улицитѣ, търкаля се натукъ-натамъ, казва: тѣсенъ е пътятъ, какво сж направили хората улицитѣ такива, не сж направили пътя, както трѣбва. Нѣму не идва на умъ, че е пиянъ. Той се сблъсква съ нѣкой човѣкъ и си казва: какво се блъска този човѣкъ, какъ се е объркалъ изъ пътя! Какъ сж тръгнали тия хора така, че незнаятъ пътя си? Другитѣ хора му казватъ, че е пиянъ а той имъ казва: а, пиянъ съмъ, вие сте пиели. Най-послѣ той дойде до дома си, свѣсти се и казва: какъ съмъ се напилъ! Казвамъ: този човѣкъ е вече пробуденъ, съзнанието му е една стъпка по-високо, той знае, че е пиянъ.

Сега вие казвате: този е некултуренъ човѣкъ. Не, ния гледаме малко по-другояче на живота. Вие казвате: този билъ добъръ, онзи билъ лошъ. Какво отъ това, че нѣкой билъ добъръ? Какво отъ това, че нѣкой билъ лошъ? Нѣкой казва: азъ съмъ добъръ. Отдѣ знаешъ, че си добъръ? Другъ казва: азъ съмъ лошъ. Отдѣ знаешъ че си лошъ? Има ли нѣкаква максима, има ли нѣкакъвъ аршинъ, съ който мѣришъ тия нѣща? Я покажи тази максима! Ама Мойсей писалъ така. Че ти видѣлъ ли си Мойсея? Нѣкой отъ историцитѣ писалъ! Че дѣ сж тѣзи истории? — Има факти, има доводи. Хубави сж тѣзи нѣща, но за онзи, който седи горѣ на сцената въ театъра и декламира. Казватъ: какъвъ

смисль ипатъ тия нѣща за живота? Ако смисльтъ на живота е въ това, да живѣемъ, то и руситѣ иматъ думата „животъ“, но подъ животъ тѣ разбиратъ своето благоутробие. Ние казваме: да живѣемъ, но руситѣ, като кажатъ „вотъ животъ!“ — подъ тия думи тѣ подразбиратъ онѣзи хубави пражоли посипани съ малко червенъ пиперецъ и отгорѣ съ онова старо шесть годишно винце. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: това не е сериозно. Че кои нѣща сж сериозни? Азъ мога въ единъ моментъ да ви направя сериозенъ. Какъ? Ще ви кажа: знаешъ ли, че жена ти падна и умрѣ. Какъ! Веднага се стресвашъ. Знаешъ ли, че синътъ ти, който е студентъ нѣкъдѣ въ странство, падналъ отъ третия етажъ, и си строшилъ главата! Ти веднага скачашъ и отивашъ да провѣришъ, дали е вѣрно това нѣщо. Сериозенъ ставашъ. Тази сериозность има ли смисль, на мѣстото си ли е? Питамъ: ние, които се безпокоимъ цѣль день, тичае налѣво-надѣсно, нагорѣ-надолу, има ли смисль тази сериозность? Нѣкой казва: жена ми умрѣ. Ами че твоята жена бѣше направена отъ ледъ и се стопи. Ами че тя бѣше едно цвѣнало цвѣте и увѣхна, та какво отъ това? Ами че тя бѣше единъ плодъ още зеленичкъ, сега зрѣе нѣкъдѣ и като узрѣе, ще ти каже, кждѣ да отидешъ да я откъснешъ, да я изядешъ, и ще видишъ колко е сладка. Казвате: този човѣкъ ни забавлява. Ами вие не се ли забавлявате? Седите цѣль день съ перото си прѣдъ тевтеритѣ си църъ-църъ-църъ. Казвате: нѣма смисль да се проповѣдва. А има смисль да седите цѣль день прѣдъ тевтеритѣ си и да ровите въ тия

смѣтки! Казвате: забатачи се главата ми въ тия тевтери! Че какъ може да се забатачи главата на единъ банкеръ въ тевтеритѣ вхтрѣ? Азъ не виждамъ никаква калъ, никаква тиня въ тия тевтери! Значи, символистически, алегорично взето, все става нѣкакво забъркване, нѣкакво забатачване въ главата, въ ума на този човѣкъ. Други нѣкои седятъ. питатъ: какъвъ, е смисълътъ на живота? Тѣ си забъркали нхтя и отдѣ идватъ, нахждѣ отиватъ, нищо не знаятъ, изгубили компаса на живота си. Ако попитаме приятелски съврѣменнитѣ учени хора, дѣ е сѣверниятъ полюсъ на вселената, тѣ не ще знаятъ да отговорятъ. Дѣ е сѣверниятъ полюсъ на земята, въ която ние живѣемъ, тѣ знаятъ, но дѣ е сѣверниятъ полюсъ на вселената, въ която живѣемъ, не знаятъ. Около този сѣверенъ полюсъ именно става всичкото движение. Значи, за да опрѣдѣлимъ живота, движението му, най-първо трѣбва да опрѣдѣлимъ посоката на нашето движение. Въ свѣта има несъзнателни движения и всички страдания произтичатъ именно отъ тия несъзнателни движения, когато ние като пияни хора се движимъ по една улица оттукъ-оттамъ и не знаемъ нахждѣ сме. Наоколо ни има пълненъ безпорядкъ, а ние мислимъ, че причината е въ улицата. Ние не съзнаваме, че нашиятъ умъ, нашитѣ способности, нашитѣ клѣтки сж въ дисхармонично състояние, и цѣлиятъ день умътъ ни, клѣткитѣ ни, способноститѣ ни се стѣгатъ, цѣлиятъ день седимъ въ тъмнина и не можемъ да си дадемъ отчетъ, защо ни е толкова тъмно. Защо ти се стѣга главата? Майка ти е жива, баща ти е живъ, сестра ти е жива, братъ ти е живъ, милиони имашъ въ касата си, но все пакъ нѣщо

те стѣга и не можешъ да си дадешъ отчетъ, казвашъ си: има нѣща тайнствени! Да, има тайни нѣща, има тайнствени нѣща, но за разумнитѣ хора, за неразумнитѣ нѣма тайни. За разумнитѣ хора, за чиститѣ хора, за възвишенитѣ хора, за благороднитѣ хора, има велики идеи въ свѣта, а за глупавитѣ хора нѣма никакви идеи, за тѣхъ всичко се разрѣшава съ една единица. Глуавиятъ човѣкъ казва: животътъ се свършва съ смъртъта. Като умрешъ, всичко се свършва. Ето животътъ за него, той свежда всичко къмъ единъ знаменателъ. Тогава и азъ казвамъ: като умрѣте всичко се свършва. Да, но тия, които подържатъ тази философия, сами не вѣрватъ въ нея. Ако е вѣрно това, че съ смъртъта всичко се свършва, защо казватъ тогава: я да ядемъ и да пиемъ! Щомъ всичко се свършва, дѣ е смисълътъ тогава въ тѣхния животъ.

Ние се приближаваме къмъ 38-тѣ години. Какво има въ числото 38? Какво съдържатъ тия 38 години? — Крие се нѣщо въ тѣхъ, крие се една велика добродѣтель. Имате единъ великъ характеръ! Имате единъ човѣкъ, който седи цѣли 38 години при една кхналня и чака тамъ реда си. И ученъ човѣкъ е при това той! Вие ще кажете: какво ще ни занимаватъ съ този човѣкъ при кхналнята тамъ? Цѣли 38 години седѣлъ тамъ, глунавъ човѣкъ билъ! Ако бѣше въ наше врѣме, този човѣкъ щѣше да влезе въ една клиника, и до сега щѣше да бѣде здравъ. Въ една година врѣме щѣше да се излѣкува. Казвамъ: да, въ една година щѣха да го изпратятъ на „орландовци“. Този човѣкъ седѣ при кхналнята цѣли 38 години да се

учи. Той научи, какво се крие въ тази кхпалня. Той чакаше да се гурне въ тази кхпалня, да види, какво има въ нея, Друго нѣщо има въ тази кхпалня. Обаче, други, по учени хора отъ него, го изпрѣварваха и влизаха прѣди него. Какво имаше въ този човѣкъ? Защо цѣли 38 години чакаше прѣдъ тази кхпалня? — Той възпитаваше търпѣнието си. Търпѣние имаше въ него! Образецъ бѣше този човѣкъ! Кой отъ васъ би могълъ да търпи като него? Нѣкой казва: пѣмамъ вече търпение. Цѣли 34 години отъ какъ живѣя, нищо не научихъ. Бѣлъ день не видѣхъ въ живота си! Казвамъ: чакай, до 38 години има още време.

„И тамъ имаше нѣкой си човѣкъ боленъ отъ 38 години“. И пита го Христосъ: „Какво чакашъ?“ — Чакамъ да влѣза въ тази кхпалня, но други влизатъ прѣди мене, изпрѣварватъ ме. И тѣ сж хора, и тѣ искатъ да оздравѣятъ. Христосъ му каза: „Азъ съмъ онзи ангелъ, който 38 години наредъ слизамъ да размѣтвамъ тази кхпалня, но хората не ме познаватъ. Това сега на тебе казвамъ Ти никому нѣма да кажешъ това“. Ангелъ е той, но този боленъ Го вижда като човѣкъ. Христосъ му каза: „Стани, дигни одѣра си и ходи!“ Питатъ го всички: „Кой ти каза да си вземешъ одѣра?“ — Единъ човѣкъ. — Кой е този човѣкъ? Този боленъ е уменъ, той не смѣе да каже, че ангелъ е този, който му каза да си дигне одѣра. Той е обективенъ човѣкъ. Евреитѣ го питатъ: „Кой бѣше този който ти каза да си вземешъ одѣра и да си вървишъ?“ — Той е онзи, който слизаше да размѣтва водата. Какъ, който размѣтва водата ли?

Че Той никому до сега не е казвалъ да дигне одъра си и да ходи. А, не е казвалъ! Вижъ сега хората какъ казватъ! Какъ да не е казвалъ? Че на всѣки, който е оздравѣвалъ, този ангелъ все е казвалъ: „Дигни одъра си и си замини!“ Кой какъ излѣзе отъ болницата, всѣкому е казвалъ; „Дигни одъра си и си върви!“ Чудни сж хората, като казватъ, че този ангелъ никому не е казвалъ тия думи, каквито каза на този боленъ отъ 38 години. Ако Господъ кажеше това нѣщо на сегашнитѣ хора, и тѣ кажеха, че Богъ имъ проговорилъ, какво щѣха да кажатъ тия, които ги слушаха? Щѣха да кажатъ: какъ, Господъ ли ви говори? Ако ти си единъ професоръ въ нашия университетъ и кажешъ, че Господъ ти проговорилъ, всички ще кажатъ за тебе: дѣската на този професоръ май е мръднала малко. Ние мислѣхме, че е свѣстенъ човѣкъ, като се занимава съ положителнитѣ науки, съ естественитѣ науки, съ математика съ химия, но нѣкаква нова наука е влѣзла въ ума му, разправя, че Господъ му проговорилъ. Този ученъ човѣкъ се извѣялъ малко. Понеже Господъ му проговорилъ, всички намиратъ, че се е извѣялъ. Да, когато Господъ ти проговори, всичко въ тебе е извѣяно. Азъ ще ви докажа, че истина когато Господъ проговори на хората, тѣ ставатъ извѣяни. Зимно врѣме, когато земята се покрие съ ледъ и съ снѣгъ, нищо не расте, но пролѣтно врѣме, когато дойде онзи малтъкъ вѣтъръ, всичкиятъ снѣгъ, скрежъ всичко това си отива. Дѣ е сцѣплението на частицитѣ тогава? Всички учени хора казватъ, че животътъ сжествува вслѣдствие това сцѣпление, това тег-

нение между частицитѣ на тѣлата. А, господа, знаете ли що е сцѣпление? Казвате: сцеплението носи новъ животъ. --- И безъ сцѣпление може да се живѣе. Да се свързваме единъ съ другъ, това не е животъ, това е една физическа верига. Когато искаме да заробимъ единъ човѣкъ, ние го свързваме по такъвъ начинъ именно, че го заробваме. Ние го заробваме така, както оплитае влакната на конопитѣ.

Другъ нѣкой казва: да се съединимъ като брънцитѣ. Ние казваме: да се съединимъ! Да, съединението прави силата. Ние трѣбва да разбираме тази дума. Законътъ, обаче почива на друго нѣщо. Великиятъ законъ на живота не сѣди въ сцѣплението. Сцеплението е само едно прѣходно състояние на живота. То съставлява само една трилионна частъ отъ самия животъ. Цитамъ ви сега: ако вие раздѣлите една секунда на трилионни части, каква частъ отъ врѣмето ще прѣдставлява тази трилионна частъ? Вие сте математици, свършили сте университетъ, нѣкои работи разбирате по-добрѣ отъ мене, кажете ми тогава, каква частъ отъ врѣмето съставлява тази трилионна частъ отъ секундата? Ако азъ ви говоря за това врѣме, какво ще разберете? За такова разбиране знаете ли какво казватъ турцитѣ? Едно врѣме единъ турчинъ казалъ на единъ българинъ мукалитинъ: знаешъ ли, че нашиятъ султанъ има войници хиляда хиляди милиона, т. е. хиляда милиона по хиляда милиона? Българинътъ му казва: и орѣхи да бѣше това нѣщо, пакъ нѣмаше да се събератъ на земята, а още повече, щомъ сж войници, споредъ какъ-

то казвашъ ти. Турчинътъ тѣй разбирааъ това, тѣй си казвааъ. Знаете ли какво нѣщо е да умножишъ хиляда милиона на хиляда милиона? Не е смѣшното тамъ, че турчинътъ казвааъ тѣй, така си мислилъ той, но по нѣкъй нхтъ ние се поставяме въ положението на хора безъ смирение и мислимъ, че сме много учени. Азъ не искамъ да усмивамъ ученитѣ хора, напротивъ, радвамъ се, когато среща на учени хора. Да срещнешъ ученъ човѣкъ е приятно! Да срещнешъ културенъ човѣкъ е приятно? Да срещнешъ набоженъ човѣкъ е приятно! Да срещнешъ общественъ човѣкъ е приятно! Да срещнешъ, човѣкъ, на когото съзнанието е пробудено, въ каквато и да е степенъ, това е приятно! Животътъ, споредъ менъ, на каквато степенъ на развитие и да е, въ каквато форма и да се проявява, щомъ дойде онзи учениятъ човѣкъ въ съприкосновение съ него ще го разбере. Ако азъ съмъ жаденъ и се доближа до извѣстенъ пласть на земята, който дълго врѣме е билъ сухъ, и видя по едно врѣме, че изъ този пласть се яви една капка вода, ще се зарадвамъ. Защо? Защото тази капка ще внесе въодушевление въ менъ. Азъ зная, че задъ тази капка има още хиляди капки вода. Тази капка ще се увеличи, слѣдъ нея ще дойде втора, трета, четвърта и още много капки вода. Не бѣше ли тази капка носителка на една нова велика идея за живота? Слѣдователно, всѣка идея, която е кацнала въ вашия умъ, въ вашето съзнание, колкото малка и да е, колкото нищожна и да е, тя е първата капка вода въ вашия сухъ пласть. Тя носи живота. Спрете се върху нея, за-

радвайте ѝ се. Послѣ ще дойде и втората, и третата капка.

Ще ви цитирамъ една пѣсенъ, въ която пѣвецътъ запитва: „Кажѣ ми ти Истината, която носи свобода за моята душа!“ Какъвъ е отговорътъ на този въпросъ? Азъ ще ви кажа тази Истина сега за прѣвъ пѣтъ въ живота. Тази Истина отъ Любовьта излиза отъ Мѣдростта просиява и носи вѣчния животъ и свобода за тебе. И продължава по-нататѣкъ, този поетъ, този пророкъ, който е говорилъ въ миналото. Тази Истина е насадена дълбоко въ твоята душа, нейниятъ езикъ ти научи, всѣка нейна дума добрѣ разберѣ и за нея всичко посвети; напрѣдъ върви въ живота безъ страхъ, и ти ще имашъ свобода за всѣкога. Нейния езикъ ти научи, всѣка нейна свещенна дума добрѣ разбери! Азъ казвамъ, че онази Истина, която вие търсите, тя е всадена вътрѣ въ вашата душа, и вие трѣбва да научите нейния свещенъ езикъ. Азъ ви говоря за този езикъ, затова всѣка нейна дума добрѣ разберете и напрѣдъ вървете! За васъ е знанието въ свѣта, за васъ е създаденъ този свѣтъ, не този човѣшки свѣтъ тукъ, но свѣтътъ на онѣ далечни слънца и звѣзди, които постоянно ви говорятъ: „Колко има да се учи! „И наистина какъвъ пѣленъ животъ има тамъ! Оттамъ говори Господъ. Казвате: дѣ е Господъ? — Горѣ на небето, въ звездитѣ. Дѣ е Господъ? — Въ човѣшкитѣ сърца. Дѣ е Господъ? — Въ човѣшкитѣ умове. Дѣ е Господъ? — Въ човѣшкитѣ души. Дѣ е Господъ? — Въ човѣшкитѣ духове. Дѣ ще търсимъ този Гос-

нощъ, я ми кажете вие! — Тамъ, въ сърцата си. Ако твоето сърце е слабо въ даденъ случай, че не може да извърши нѣщо, призови своя умъ! Защо? Защото умътъ седи по-високо отъ сърцето. Ако и умътъ не може да извърши работата, която искашъ да извършишъ, Господъ живѣе въ твоята воля, призови и твоята воля на помощъ. Ако и съ нея не можешъ да постигнешъ, което желашъ, Господъ живѣе и въ твоята душа, въ твоето възвишено съзнание, което носи свѣтлина, призови този Господъ, Който живѣе и въ духа ти, и тогава всичко ще можешъ да направишъ. Кое всичко! — Най-първо онова, което Любовьта върши. Тя внася миръ. И когато азъ стана миренъ човѣкъ, азъ ще нося благото на всички хора. Нѣкои хора ги наричатъ мирни. Миренъ е онзи тихиятъ, чистиятъ изворъ, който минава навсѣкждѣ прѣзъ градове и села и ги пои. Този миренъ изворъ дава животъ на хората. Нѣкои хора казватъ: опекоха ме вече. И азъ нѣкой пѣтъ искамъ да бѣда опеченъ, но не като песметъ, не като баница, не като кокошка, не като прасе, по никой начинъ така не искамъ да бѣда опеченъ. Да ме пази Господъ отъ такова опичане! Искамъ да бѣда опеченъ, както е опечено житното зърно. Има едно приятно опичане въ свѣта. То съдържа животъ въ себе си. Азъ не говоря за това опичане, че да се огънешъ. Всѣко нѣщо, което живата природа е опекала, носи животъ въ себе си.

Та казвамъ: онзи огънь, онова опичане, което може да внесе въ насъ възвишеното и благородното, то е свещениятъ огънь на Любовьта. Защо именно трѣбва да търсимъ Любовьта? За-

щото отъ нея излиза Истината. Защо трѣбва да търсимъ и Мъдростѣта? Понеже отъ нея просиява Истината. Истината пѣкъ е всадена дълбоко въ нашата душа, и тя има свой свещенъ езикъ. Докато ние не научимъ нейния езикъ, тя не може да ни говори. Туй е единъ отъ нейнитѣ велики закони. Истината очаква да научимъ нейния свещенъ езикъ и да разберемъ всѣка нейна дума. И тогава, напредъ въ живота, да видимъ, какъвъ смисълъ има въ Истината! Истината води къмъ живота. Тогава и животътъ има смисълъ, защото може да бѣде безсмъртенъ. Той може да хване опазни старовръмenna змия, която ражда страданията въ свѣта. Ние не трѣбва да се отричаме отъ живота, а да търсимъ истинския животъ. Отричаме се ние отъ сламата, а не отъ житото. Нѣкой пита: отъ какво да се отречемъ? — Да се отречемъ отъ т а з и слама, съ която ни забавляватъ. Дойде онзи блягородниятъ, донесе ни пѣленъ кошъ съ плѣва и ни казва: хубаво нѣщо е това, добъръ е животътъ! Казвамъ: зная, плѣва е това, хиляди години съмъ ялъ тази плѣва. Изсъхнало е тѣлото ми, ребрата ми се четатъ, па и лицето ми е станало като на светия. Да, светии сж това, но светии на плѣвата. Азъ почитамъ тия светии, но за други светии говоря. Азъ проповѣдвамъ за светии, които свѣтятъ, които иматъ свѣтящи лица, които свѣтлина носятъ. Азъ не говоря за тия жлътитѣ светии. И азъ съмъ светия, пѣкъ и вие сте светии, даже нѣкой отъ васъ сте повече светии и отъ мене. Азъ се радвамъ, че човѣкъ има подобни на себе си. Е, и безъ масълце може, само съ сухъ хлѣбецъ,

И тъй, този човѣкъ седѣ прѣдъ кхпалната цѣли 38 години. Намѣри го тамъ Исусъ и му каза: „Слушай, азъ съмъ пратепъ при тебе, дигни си одѣра и на работа! Не стой!“ Този боленъ каза: „Свършихъ най-послѣ университета, моятъ Учитель дойде и ми даде дипломъ“.

„Дигни одѣра си!“ Чакай да видя, дали ще мога да го сдиця! Започва той да сгъбва възглавниците си. Колко възглавници имаше? Той си казваше: „Тукъ има 10 съдрани и двѣ здрави възглавници. Здравитѣ ще подаря нѣкому, но слѣдъ като излѣза вѣнъ. Имаше единъ дюшекъ още и единъ сламеникъ. Май тежко ще ми е, но ще опитамъ. Този ми каза да го дигна и мога да го дигна“. Слѣдъ това събра походното си легло, натовари го на гърба си и каза: „Варда!“ Варда значи отворете пхтъ. Този боленъ, който цѣли 38 години е чакалъ прѣдъ кхпалната излиза най-послѣ и казва: „Азъ съмъ този видниятъ професоръ, който съмъ свършилъ четири факултета. Сега разбирамъ живота. Видѣхъ онзи ангелъ, който всѣка година слиза въ водата и я размхтва. Виждатели, благодарение на Него мога да нося одѣра си“. Питатъ го еврейтѣ: „Кой ти позволи да носишъ одѣра си?“ — Онзи, който размхтва водата? Кой е той? — Не го зная, не зная името Му. Ще отида да науча името Му и тогава ще дойда да ви кажа. Той занесе одѣра дома си и трѣгна да Готърси. Намѣри Го, и Исусъ му каза: „Слушай, прѣди нѣколко съществувания ти бѣше много ученъ човѣкъ, но каза една голѣма лъжа, излъга хората и трѣбваше цѣли 38 години да изкупвашъ грѣ-

ха си. И сега си ученъ човѣкъ, но пази се вече да не излъжешъ пакъ, защото ще ти стане злѣ“. Не, азъ нѣма вече да лъжа, а ще отида да проповѣдвамъ. Ще отида да кажа на евреитѣ, че Онзи, Който ме излъкува, е Исусъ. Какво направиха евреитѣ? Тѣ казаха: „Дръжте този човѣкъ, той разклаща съврѣмения порядѣкъ на нѣщата! Дръжте този човѣкъ, заради Него ще ни изнотрелятъ римлянитѣ!“ Като че римлянитѣ по-рано не ги тренѣха. Кое е характерното въ този боленъ, на когото не знаете името? Азъ се ровихъ въ своята архива, въ акашиевитѣ записи и въ записитѣ на природата, намѣрихъ името му, но не знаа, дали ще повѣрвате. Името на този виденъ професоръ е Исаваръ Белъ-Аму. Той е билъ виденъ адептъ, виденъ ученъ, който се ровилъ изъ своитѣ книги и чакалъ да дойде неговия виденъ Учителъ. Ученъ човѣкъ е билъ този боленъ. Ще кажете: какъвъ ученъ, той е билъ единъ хилавъ, боленъ човѣкъ. Не, 38 години да седишъ при кхпалнята, да не изгубишъ вѣрата си и да не се роди въ тебе едно горчиво чувство, това всѣки не може да изтърпи. Лежи той на одъра си, не гледа да дръгне, да бутне този или онзи, чака реда си. Казвамъ: когато вие се обезсърчите, четете Писанието. Красиви работи има въ него. Нѣма какво да се обезсърчавате. Този свѣтъ е една кхпалня. Защо сте дошли на този свѣтъ? — Да се учите. Най-първо този свѣтъ е за учение. Вие казвате, че сте дошли на земята, за да живѣете. Да, дошли сте и да живѣете, но живота ви се дава само като едно условие. Живота вие е даденъ като почва, а

учението е смисълътъ, цѣльта въ живота ви. Яденето е на мѣстото си то означава гориво и поливане. Да ядешъ и да пиешъ, това е на мѣстото си въ почвата. Нѣкой казва: азъ ямъ много добрѣ. Не, не поливай много цвѣтето, тѣй-много два-три нхти трѣбва да го полѣнешъ. Като изсъхне много, полѣй го съ малко водица. Пъкъ нѣкой пхтъ можешъ да го полѣнешъ и съ малко сладко винце. И то не е лошо.

Въ живота има двѣ крайности. Нѣкои хора се отказватъ отъ работата и казватъ: човѣкъ не трѣбва да работи, той трѣбва да бжде благороденъ — и безъ работа може. Онзи който не работи, рѣжда го разяжда. Други пъкъ казватъ: не, човѣкъ трѣбва да работи. Тѣ пъкъ отъ много работа се изтриватъ. Нѣкои хора казватъ: много сънъ не трѣбва. Други хора пъкъ много спятъ. Живата природа не обича крайности. Ти ще спишъ толкова, колкото ти трѣбва. Ти ще работишъ толкова, колкото ти трѣбва. Ще работишъ така, че нито да рѣждяшъ, нито да се изтриешъ: Това е истинското състояние въ природата. Сега ние искаме да свършимъ бързо наукитѣ си. Бжди увѣренъ, че ти, който искашъ да свършишъ бързо наукитѣ си, ще се изтриешъ. Другъ нѣкой казва: мене не ми трѣбва никаква наука. Ти пъкъ ще рѣждяшъ. Това е още по-лошо. Ще се учишъ! Тогава казвамъ: цѣльта на живота ви е да се учите — нищо повече. Вие сте пратени още отъ прѣди 2000 години тукъ на земята въ Божественото училище, въ тази забавачница да се учите. Ако ви попитамъ сега, прѣзъ кой пхтъ минахте,

за да дойдете на земята, вие сте забравили. Кога сте тръгнали, и това сте забравили. Какъ е името на баща ви? Ще кажете: баща ми се казва Иванъ Стояновъ. Другъ ще каже друго нѣкое име. Че колко бащи имате вие? Единъ баща имате всички вие. Неговото име искамъ азъ да знаете. Единъ Баща имате, а не хиляди бащи!

Дошли сега математицитѣ да ме убѣждаватъ съ своитѣ дроби съ различни знаменатели. $\frac{1}{5}$, $\frac{2}{6}$, $\frac{1}{8}$ и т. н. Казвамъ: съберете тия дроби! — Не може така да се събиратъ, различни знаменатели иматъ тѣ. Подведете ги тогава подъ общъ знаменателъ! — Ама не знаемъ какъ. Нали имате много учени хора, извикайте ги! Казвамъ: намѣрете единъ такъвъ общъ знаменателъ, който да включва отдѣлнитѣ знаменатели на всички дроби. Ако имате единъ редъ отъ 100 дроби, подведете ги подъ общъ знаменателъ! Какъвъ ще бѣде този знаменателъ, по-голѣмъ или по-малкъ отъ всички знаменатели на отдѣлнитѣ дроби? — По-голѣмъ. Да, вѣрно е. Слѣдователно, общото заключение е слѣдното: когато подвеждаме извѣстенъ брой дроби съ различни знаменатели къмъ единъ общъ знаменателъ, всѣкога общиятъ знаменателъ е по-голѣмъ отъ общитѣ знаменатели на отдѣлнитѣ дроби. Общото заключение оттукъ пъкъ е слѣдното: общиятъ знаменателъ отъ всички вѣрвания на всички благородни и възвишени хора въ свѣта е по-голѣмъ отъ нашитѣ частни знаменатели. Значи, твоето сърце има единъ знаменателъ; твоятъ умъ има другъ знаменателъ; твоята воля има трети знаменателъ; твоята душа — четвърти знаменателъ. Са-

мо така ти ще се домогнешъ до общия знаменателъ. Само така ще намѣришъ туй възвишеното, Божественото. Само така ще намѣришъ Бога. Твой Баща е Той — Баща, отъ Който си излѣзълъ. Само така ти ще знаешъ на какво си равенъ. Ти трѣбва да знаешъ себе си като една опрѣдѣлена единица, като една опрѣдѣлена величина въ свѣта, защото за всѣки одного отъ насъ не важи това, колко сме малки, не важи формата, но всѣки трѣбва да знае точно опрѣдѣлено, каква единица прѣдставлява въ живата природа. Въ този Божественъ реаленъ свѣтъ, да знае на колко се равнява. За себе си той трѣбва да знае това нѣщо. Ако ви запитатъ, на колко си равенъ, ще кажешъ: не зная. Това, че не знаете, не е лошо, не е упрѣкъ, но казвамъ, че всѣки трѣбва да знае своята величина. Че не знаете Бога, това не е лошо. Че сте Го забравили, това не е лошо. Азъ зная единъ ученъ американски професоръ, съ когото се случило слѣдното нѣщо. Единъ день отива той на пощата да си получи едно писмо, и началникътъ на пощата го пита: „Моляви се, господине, кажете си името!“ Този ученъ, обаче, си забравилъ името и казва на началника: „Моля почакайте малко!“ — и веднага излиза на улицата. Рѣшава да отиде въ къщи да пита жена си, какъ е името му. Значи, това име, което носи днесъ, не е толкова сжществено. По пжтя го срѣща единъ познатъ господинъ и му казва: „А, господинъ професоре!“ — споменава името му. Благодаря ви, извинете ме, господине, казва професорътъ и се отдалечава. Връща се при началника на пощата и му казва:

„Господине имамъ честъта“ — и си казва името. Вие ще кажете: този човѣкъ е смахнатъ. Не е смахнатъ. Нѣкой ме завежда на Витоша и ми казва: слушай, да запомнишъ тази игла на това мѣсто! Връщамъ се послѣ самъ, не мога да я намѣря. Завеждамъ хора да имъ покажа дѣ бѣше иглата. Казвамъ имъ: ето, тукъ нѣкъдѣ бѣше иглата. Търся я, но не мога да я намѣря, не помня дѣ бѣше иглата. Отивамъ при онзи, който ми я показа и му казвамъ: ела да ми покажешъ, дѣ е иглата. Какво означава това, че забравямъ? Философски това означава, че моето съзнание не е толкова разкрито, затова забравямъ.

Та и ние сме забравили сега смисъла на нашия животъ. Вие си казвате: този човѣкъ отъ себе си ли говори тия нѣща, или ги измисля? Ще бжде смѣшно да ги измислямъ. Това не е правilenъ начинъ за разсѣждане. Ако азъ съмъ щестлавенъ човѣкъ, разбирамъ, но Истината не е и въ нашитѣ разсѣждания. Тя е нѣщо Божественно. Ако азъ се спра при вашата чешма и кажа: отдѣ ли взима тази чешма водата? — Право ли е това разсѣждане? Изворътъ и безъ тази чешма може, и безъ коритото ѝ може, и безъ крана на тази чешма може, обаче той може самъ да си направи корито. Азъ казвамъ: истинското корито е това, което този изворъ самъ може да си направи което никой другъ не може да му го направи. Коритото, кранътъ и самата чешма, които могатъ да се взематъ, не сж потрѣбни, а туй корито на извора, което никой не може да вземе, то е истинскиятъ пѣтъ. То е реалното въ живота. Слѣдователно всѣ-

ко нѣщо, което хората могат да ви взематъ, то не е истинското, не е реалното. то е направено отъ хората, затова могат да го взематъ, а това, което става въ извора вътрѣ, което бѣбли, което никой не може да ви го вземе, то показва нѣтя на хората. Голѣмъ е този изворъ! Това сте вие. Сега азъ ви гледамъ, вие сте красиви чешми, направени отъ злато и отъ сребро, отъ безцѣнни камъни и като дойде нѣкой при една такава чешма, или при нѣкой такъвъ изворъ, кръсти се. Питамъ го: защо се кръстишъ? Какъ да не се кръстя прѣдъ такива голѣми безцѣнни камъни, като наче яйце, да ми се падне поне единъ отъ тѣхъ! Че какво отъ това, ако ти си падне? — Ще се осигуря прѣзъ цѣлия си животъ. Вѣрно е, че можешъ да се осигуришъ, но не е Истина, че можешъ да се осигуришъ. Утрѣ, като се осигуришъ, смъртта ще дойде, и ти ще отидешъ заедно съ този камъкъ. За ради него и ти ще отидешъ. И знаете ли въ какво положение ще се намѣрите? Единъ день една щестлавна жаба хванала едно малко, красиво пилеце, вързала го на гърба си и казала: „Да си имамъ и азъ поне нѣщичко!“ Обаче, за бела, вижда я отдалечъ единъ соколъ, който обичалъ пилеца, спуща се да го улови, хваща го съ клюна си и заедно съ него задига и жабата. Казвамъ: ако тази жаба нѣмаше туй пилеце на гърба си, щѣше да си бѣде въ водата, а сега, като турила туй пилеце на гърба си, соколътъ, като задига пилеца, задига и нея. Ахъ, тѣзи яйца, сега всички говорятъ за яйцата. Гледамъ иѣкои казватъ: хубави сж кокошитѣ яйца! Въ Америка иматъ осо-

бенъ начинъ за разпрѣдѣлението на яйцата. Тамъ не ги продаватъ всички на една цѣна, както въ България, но споредъ голѣмината. Иматъ си особени машини, и споредъ голѣмината ги разпрѣдѣлятъ по номера и така имъ опрѣдѣлятъ цѣнитѣ. Различни яйца има днесъ! Нѣкои казватъ: туй яйце е цѣла бомба, като се прѣсне, 200 души може да убие. Съ ония кокоши и пачи яйца най-много двама души могатъ да се наядатъ, а тия яйца новитѣ и 200 души наведнажъ могатъ да убиятъ. Гледамъ друго нѣкое паче яйце, казвамъ: паче яйце е, но като се прѣсне, пълно е съ задушливи газове, 2000 души може да отрови. Питамъ: какъ почнаха да се снасятъ тия яйца? Едно врѣме кокошкитѣ и патицитѣ снасяха яйца, които хранѣха свѣта, а сега, когато хората почнаха да ги снасятъ, взеха да се унищожаватъ съ тѣхъ. Човѣшкиятъ умъ снася яйца вредни за съврѣменното човѣчество. Тѣзи газове можеха да се турятъ на друго мѣсто. Хубаво направиха тѣзи учени хора, че туриха своя умъ на работа и познаха величието на природата, но тѣ не трѣбваше да турятъ енергията на природата въ тия пачи и кокоши яйца. Най-първо ние трѣбва да убѣдимъ тия учени хора, че не по такъвъ начинъ, съ тия отровни, задушливи газове ще могатъ да спасятъ свѣта. Нека мислятъ за други газове, за други яйца.

На ученитѣ хора трѣбва да се даде единъ примѣръ. Азъ сега алхимически приготвявамъ едно кокоше яйце. Ще кажатъ нѣкои: а, залъгва ни този човѣкъ! Какво залъгване? Кокоше яйце е това. Реално нѣщо е туй! Знаете ли какъвъ ефектъ

има това яйце? Влѣзешъ нѣкѣдѣ между хора, които се каратъ, които не се разбиратъ, спорятъ за нѣщо: нѣкѣдѣ синъ баща си изпѣдилъ, другадѣ синъ майка си изпѣдилъ, трети брата си изпѣдилъ и т. н. Каратъ се, биятъ се и азъ, като влѣза между тѣхъ, покажа имъ яйцето. Всички се затичватъ да го взематъ, но азъ имъ казвамъ: вземете туй яйце, нека мине отъ рѣка въ рѣка, разгледайте го и тогава ще го разберете. Въ това врѣме, докато това яйце обиколи всички, хора, неразположението между тѣхъ изчезва, и въ тѣхъ се заражда едно братско чувство. Казвамъ имъ послѣ: хвърлете това яйце на земята и вижте какво ще стане! Ще убие ли хората? Не, хората нѣма да се избиятъ, но ще оздравѣятъ, ще поумнѣятъ и братски ще живѣятъ.

И тъй, този боленъ е лежалъ цѣли 38 години. Казвамъ: всички вие, които имате това съзнание, трѣбва да разнасяте туй учение. Врѣме е вече за това! Вие дължите нѣщо на невидимия свѣтъ. Вие може да отричате това нѣщо, но то е фактъ. Ние сме събрани тукъ именно отъ този невидимъ свѣтъ, и затова му дължимъ. Че това е така, ще видите, че споредъ съзнанието, което имате, вие сами ще разберете, че има единъ вътрѣшенъ свѣтъ. Туй вътрѣшното въ васъ именно е красивото, то е, което не се измѣня, което остава при всички условия едно и сѣщо. Кога ще бѣда азъ все сѣщия човѣкъ? Ще ви приведа единъ примѣръ, да ме разберете по земному. Ако азъ съмъ сиромасъ човѣкъ, а вие сте единъ богатъ човѣкъ и дойдете въ дома ми, и азъ ви приема добръ,

поканя ви въ своята стаичка при огъня, разговарямъ се съ васъ любезно, това още не показва, че азъ съмъ човѣкъ и че вие сте ме познали като такъвъ. Това е само едната ми страна. Азъ имамъ интересъ отъ васъ като богатъ, и затова всекога като идвате въ дома ми ще ви приемамъ любезно и ласкаво. Ако единъ день вие заемете моето мѣсто, т. е. осиромашеете, и азъ не ви приема по същия начинъ, като по-рано, а казва, че не ви познавамъ, това показва, че азъ сега съмъ другъ човѣкъ. Не, азъ трѣбва и сега да ви приема по същия начинъ, както и по-рано. Ако ви дамъ същия приемъ, същото почитание, както и по-рано, това показва, че азъ съмъ истинскиятъ човѣкъ, при всички условия си оставамъ единъ и същъ. И когато съмъ сиромашъ, и когато съмъ богатъ, трѣбва да бъда единъ и същъ. Има една сиромашия, съ която хората могатъ да влѣзатъ въ царството Божие; Има едно богатство, съ което хората могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие. Има една сиромашия, чрѣзъ която хората не могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие; има и едно богатство, чрѣзъ което хората не могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие.

Та ние трѣбва да имаме прѣдъ видъ примѣра на този боленъ съ онова велико смирение. Ние мислимъ, че много знаемъ. Не, малко знаемъ, а това трѣбва да радва всинца ни. Защо? — Понеже има много да учимъ. Ние сме въ първата фаза на развитието си, дѣто може да се радваме, че Богъ ни е далъ този великъ животъ, да видимъ онази велика Божия благодетелъ, която съществува въ Него.

Това не трѣбва да бѣде подкупъ, но да видимъ, че Богъ, Който, ни е далъ този малтъкъ животъ, е вложилъ въ насъ редъ сили и способности. Слѣдователно, ние сме още въ прѣдисловие на този великъ животъ.

И тъй, Христосъ ще дойде въ тази кжлалня и какво ще каже? — Дигни одѣра си и върви! И като излѣзете вѣнъ ще кажете: Духътъ ни проговори, Не, слѣдъ като Го намѣрите ще кажете: Онзи, Който ми каза, дигни одѣра си и си върви. Той е Исусъ. Исусъ, на еврейски Ешуа, е символъ, Той означава онзи принципъ, който съдържа въ себе си творческитѣ сили, позитивнитѣ сили, които създаватъ; той съдържа въ себе си онази формативна сила, която сглобява, която съгражда туй велико съзнание, което ражда хармонията и туря въ редъ и порядкъ всичко. Всички тия сили се подчиняватъ на този висшъ принципъ безъ никаквъ капелмайсторъ, т. е. има капелмайсторъ, но той само дигне и сложи своята пръчица, всички свирятъ въ тактъ, безъ никаквъ грѣшка. И тогава имаме буквата w., вавѣтъ, не пашето „в“. На еврейски езикъ това „в“ означава кука, гега, съ която овчарѣтъ хваща онази овца, която крѣшка отъ нхтя си и ѝ казва: Само при мене, само при своя овчаръ можешъ да си въ безопасностъ, а тамъ въ гората вълцитѣ ще те изядатъ. Тукъ стой при мене, азъ ще те науча. Въ нашата буква „в“ ние сме скрили малко вътрешния ѝ смисълъ. Тази буква въ латинската азбука означава противорѣчие, рогитѣ на козата. Въ окултната наука, този човѣкъ, който има два рога, както въ козата е въ противо-

рѣчие съ Бога. То означава двѣ единици, които се борятъ една съ друга, които сж въ противорѣчїе, или двама пехливана, които се борятъ на хорото, за да покажатъ, кой е по-силенъ. Ти ще се боришъ, ще работишъ, докато намѣришъ Учителя си. Кой Учителъ? Азъ не искамъ да ви поставя въ противорѣчие, ще ви кажа, кой Учителъ. Вие ще намѣрите не самозванния си учителъ, но Онзи, Когото Богъ е поставилъ за васъ отъ вѣковетѣ. Той е този Ешуа, Който съдържа въ себе си тѣзи формативни, позитивни, козативни и воативни сили. Това, тѣй казано, нищо не значи, но да ви го прѣведе на бѣлгарски. Това значи: силитѣ, отъ които всичко произтича; силитѣ, които всичко съграждатъ и хармониратъ; силитѣ, които всичко държатъ и запазватъ, безъ да се измѣнятъ. Тѣй, да се размърда малко ума ви. Запомнете това нѣщо!

И тѣй, този човѣкъ седѣлъ цѣли 38 години прѣдъ кхпалнята. Всички вие, като хора, трѣбва да имате неговия характеръ на търпѣние. Нали сте бѣлгари, които се отличавате съ мъжественостъ, покажете, че сте смѣли! Нека те некатъ, но нека всички знаятъ, че тази Истина, която търси намѣри и сега разбра, че тя е посадена въ своята душа. Нѣкой ще ти каже: какво разбра? — Търся Истината, която е посадена въ моята душа, търся Учителя си, Който ще ме научи на този свещенъ езикъ на Истината. Придобиеете ли това, да можете да се разговаряте на този езикъ, това ще бѣде най-голѣмото благо, най-великия день за васъ. Тогава ще чуете гласа на Бога, Който каза въ началото. Какво е казълъ? То е на Божественъ

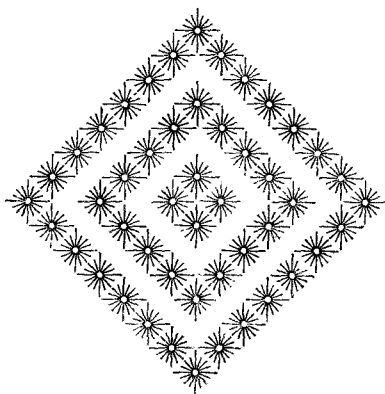
езикъ, азъ не мова да го изкажа, но хайде да ви го прѣведа на български езикъ. И рече Богъ: „Да бжде свѣтлина!“ Въ насъ думата свѣтлина подразбира да се видятъ нѣщата само. Свещениятъ езикъ подъ думата свѣтлина подразбира друго нѣщо. Да бжде свѣтлина! — значи „Аумъ“.

Сега, азъ ви пожелавамъ като на този боленъ да си дигнете одъра! Аумъ!

Бесѣда, държана отъ Учителя на 22 ноември,
1925 година въ гр. София.

ТОЙ ЗНАЕШЕ.

3.

РУСЕ

Печатница Малджиевъ ул. Сароолу 21

1926

Той знаеше.

„Защото си знаеше какво щеше да прави“.

Изобщо всички същества, отъ най-малкитѣ до най-големитѣ все знаятъ, какво да правятъ. Въ това отношение, малкитѣ същества даже прѣвзхождатъ голѣмитѣ, защото тѣ знаятъ по-добрѣ отъ тѣхъ да си вършатъ работата.

Казва се, че Христосъ искалъ да ги изпита, за да види, дали знаятъ, какво трѣбва да правятъ. Това е единъ великъ законъ въ природата; тя обича да изпитва всички същества, за да види дали знаятъ, какво трѣбва да правятъ. Обаче, има друго едно положение, което бърка на хората, то е лошиятъ навикъ. Отъ лошиятъ навикъ се ражда мързела въ свѣта, а мързелътъ спъва всѣка култура. Мързелътъ е качество само на тъмнината, на покоя. Всички съвременни хора изобщо иматъ мързелъ, и всички се стремятъ къмъ мързела, затова тази култура ще умре — нищо повече. Когато и да запиташъ, все казва, че иска да се осигури. Защо иска да се осигури? — Искане да стане мързеливъ, нищо да не работи. Това нѣщо се забѣлѣзва у лѣкаритѣ, у художниците и другадѣ. Нѣкой лѣкарь, щомъ поработи нѣколко

Азъ зная другъ примѣръ за единъ американецъ въ Америка, който наслѣдилъ 15 милиона лева злато, но ги раздалъ всички, а самъ той пакъ си остава метачъ по улицитѣ. Този човѣкъ може да го вземете като образецъ на характеренъ човѣкъ.

Отъ това състояние, отъ този стремежъ къмъ покой, къмъ мързела произлиза смъртта. Тукъ се ражда смъртта, понеже нѣма условия за животъ. Ако въ покоя имаше животъ, нѣмаше защо да се създава свѣтътъ. Слѣдователно, всѣка вселена, слѣдъ като седи милиарди години въ покой, най-послѣ излиза отъ този покой и по такъвъ начинъ отъ покоя, отъ мързела излиза животътъ. Туй е на човѣшки езикъ казано. Но какво може да добие човѣкъ отъ единъ мързеливъ животъ, като не работи, като си почива? Е, казватъ нѣкои, човѣкъ трѣбва да си поспива. Добрѣ, какво се добива отъ съна? Наистина, човѣкъ все трѣбва да спи, но какво се добива отъ съна? — Почивка е, казватъ. Човѣкъ трѣбва да яде. Добрѣ, какво се добива отъ яденето? Всѣко нѣщо трѣбва да има смисълъ. Слѣдователно, истинското знание седи въ друга посока, да знае човѣкъ да служи. На какво? — На Истината. Азъ ще употрѣбя думитѣ „да служи на Истината“. Нѣкои ще кажатъ: ние знаемъ, какво нѣщо е Истината. Вѣрвамъ, че нѣкога сте и знаели, но сте я забравили и сега не знаете, какво нѣщо е Истината. Вие даже не можете да произнесете думата „Истина“. Ами че отъ хиляди години насамъ се произнася на български езикъ думата „любовъ“, но кой българинъ до сега е произнесълъ тази дума на нейния езикъ? Защото

години и си създаде добра клиента, отпуска се. Нѣкой художникъ, щомъ нарисува 5—6 картини, казва: човѣкъ не трѣбва да работи. Защо? — За да не се изтошава. Какво ще се изтощи единъ човѣкъ, който съ четката си маже върху платното? Пъкъ жената казва: не трѣбва много да се маже въ къщи, защото като се маже много, може да се скъса нѣкоя жилка. Други казватъ: разходки не трѣбва да се правятъ, защото човѣкъ може нѣкакъ да пострада и да си изгуби живота. Всички се стремятъ къмъ този вѣченъ животъ и казватъ: блажени мъртвитѣ, починали въ Господа. Облажаватъ мъртвитѣ, защото сж прѣдъ лицето на Бога.

Значи, ние сме научили закона на мързела, знаемъ го. То не е нѣщо ново. Всички животни сжщо се трудятъ, за да се осигурятъ.

Ще ви приведа два примѣра изъ руския животъ, изъ живота на двама професори, видни личности — професоръ Велмировъ и професоръ Пастовски — това сж псевдонимитѣ имъ, азъ не давамъ сжщинскитѣ имъ имена. И двамата сж знаменити руски естественици и химици, писали видни съчинения. Обаче, слѣдъ десетъ годишенъ трудъ, единъ чичо на професоръ Пастовски умира и му оставя наслѣдство отъ 10 милиона лева. Той веднага закачва естественитѣ науки и химията на единъ гвоздей и казва: безмислено е да се занимава човѣкъ съ естественитѣ науки и химията. Защо сж станали безмислени естественитѣ науки и химията? — За 10-тѣ милиона лева. И професоръ Велмировъ наслѣдилъ едно богатство отъ 15 милиона и позече, но той продължава да се занимава съ науката. Питамъ сега: защо единиятъ прѣстава да се занимава, а другиятъ не прѣстава?

сълъ има едно крайно противорѣчие. На пръвъ погледъ това противирѣчие е грамадно. Вие казвате: азъ се движа, а той иска да ни докаже, че нѣма движение. Допуснете сега, че нашата вселена, колкото и да е голѣма, има свой радиусъ, въ видъ на права линия, която се движи. Прѣдставете си, че тази линия е материална, дълга нѣколко трилиони километри, и по нея сж наредени живи същества. Да кажемъ, че завъртитѣ тази линия съ такава скоростъ, че да може въ 24 часа да обиколи единъ пхтъ цѣлата вселена. Можете ли да изчислите крайната точка на това движение? Когато цѣлата линия, цѣлиятъ радиусъ направи едно голѣмо обръщание, точката, въ която радиуса е опрѣнъ, нѣма да направи никакво движение, тя само ще се мърда на едно мѣсто. Ако това е само една проекция на нашия умъ, то ние само мислимъ, че има движение. Напримѣръ, вечерно врѣме когато спмишъ, ти ходишъ по планини, по гори, на гости тукъ-тамъ, а тѣлото ти седи на едно мѣсто. Съ какво ходишъ? Ти казвашъ: азъ ходихъ на слънцето и се върнахъ. Питамъ: дѣйствително, ходилъ ли си на слънцето? Но, тѣзи нѣща не сж съществени. Въпросътъ е, дали има движение. Въ свѣта има движение, има и далечина, така е. Въ психологията, обаче, има други едни състояния, които ние опрѣдѣляме. Човѣкъ нѣкой пхтъ казва: азъ съмъ падналъ, потъналъ съмъ много долу. Кждѣ си падналъ? --- Тѣй дълбоко съмъ потъналъ, че едва ли ще мога нѣкога да излѣза навънъ. Туй падане за него е тѣй реално, че той вѣрва въ това. Другъ пхтъ човѣкъ казва: азъ съмъ високо, горѣ на небето. Питамъ: какъ е възможно сега

всѣки народъ, всѣки мислителъ, всѣки гений като е създавалъ една дума, той ималъ ключа на тази дума. Я ми кажете, кой е ключътъ на думата „любовъ?“ Извадете отъ една пиеса ключа солъ и вижте, какъ ще свири по нея цигуларътъ. Най-послѣ махнете и тактоветъ, оставетъ само потитъ. Какво ще излѣзе отъ тази пиеса? Сегашнитъ хора говорятъ безъ ключъ и безъ тактъ. Казватъ нѣкои: отличенъ музикантъ е той. Отличенъ философъ е, философски работи говори. Казвамъ: философски работи говори безъ ключъ и безъ тактъ. Нѣма никакъвъ ключъ, никакъвъ опрѣдѣленъ тактъ.

Нѣкой казва: знаешъ ли какво нѣщо е любовта? Казвамъ: любовта е нѣщо направено отъ картошки. Той казва любовта носи животъ. Хубаво, какъ се проявява животътъ? — Въ живота има движение. Вѣрно е, че движението е качество на живота; то произвежда живота. Значи, може да става прѣнасяне на материали, но въ живота има друго нѣщо съществено. Същественото въ живота, това е разумното, това е свѣтлината. Отъ това гледище, въ вселената нѣма абсолютно никакво движение. Това нѣщо може да ви смути малко. Ще кажете: какъ въ вселената нѣма движение? — Въ вселената има само едно малко мърдане. Всѣка частица се мърда на мѣстото си. Тя трепти и никждѣ не отива. Отъ слънцето, запримѣръ, не идватъ никакви частици. Всѣка негова частица само трепти на мѣстото си и туй наричатъ движение. Вие ще кажете: че какъ, азъ ходя отъ едно мѣсто на друго, азъ дойдохъ отъ къщи тукъ. Това сѣ философски твърдения, които трѣбва да се докажатъ. Може ли да се разбератъ? Въ тази ми-

нѣкои ще кажатъ: какво бѣбри този тамъ? Кажатъ ли така, всичко е развалено. Каквото и положение да заемешъ, който те наблюдава, все ще си направи нѣкакво криво тълкувание; ако си многу веселъ, ще дадатъ друго тълкувание. Това, че човѣкътъ се смѣе, туй още не е истинскиятъ човѣкъ. Ако плаче, и това не е човѣкътъ. Ама той е много замисленъ! Че коя е формата на истинската мисль? Дѣ е онази характерна черта на мисльта? Ама той е благороденъ! Дѣ е тази линия на благородството, която не се мѣни. Щомъ се мѣни, тя не е благородство. Слѣдователно, линиитѣ въ истинскиятъ свѣтъ всѣкога иматъ еднаква интензивность.

Въ този свѣтъ човѣкъ може да бѣде едноврѣменно навсѣкждѣ. Отъ това гледище движението е тѣй бързо, че нѣма никакъвъ промежутъкъ и изглежда, че човѣкъ не се движи. Въ другитѣ свѣтове, дѣто материята е по тѣнка, човѣкъ по-лесно се движи и едноврѣменно той може да бѣде на много мѣста. Ето на примѣръ, тия ангели, които иматъ 6 милиона крилѣ, въ една минута могатъ да обхоятъ всичкитѣ слънца на нашата вселена и да се върнатъ съ знания и съ факти. Вие ще кажете: какъ е възможно, за една минута отгорѣ да се измине такова голѣмо пространство? Ами че това врѣме отъ една минута може да се разпрѣдѣли на още по-малки части. Съврѣменнитѣ учени хора сж почнали да доказватъ, че една секунда отъ врѣмето може да се раздѣли на нѣколко милиарда части, и въ това врѣме всѣка частица правила нѣколко трилиона обръщания. Туй казватъ учениитѣ хора. Ако го каже нѣкой религиозенъ човѣкъ, ще

този човѣкъ да падне въ една такава голѣма дълбочина, съ милиони метри надолу и да говори съ менъ въ този моментъ, и какъ е възможно при другъ случай този човѣкъ да е толкова високо, горѣ на небето и пакъ да се разговаря съ менъ? Какъ да обяснимъ тѣзи нѣща? Знания трѣбватъ! Въ хората трѣбва да се създадатъ съотвѣтстващи органи. И дѣйствително, нѣкои учени, нѣкои окултисти забѣлѣзватъ, че въ човѣшкия мозъкъ почватъ да се образуватъ бѣли нишки, образуватъ се формитѣ на извѣстни нови органи за бъдещето ново човѣчество. Докато у хората не се създадатъ нови органи, много нѣща ще останатъ за тѣхъ необяснени. Новитѣ хора трѣбва да бждатъ създадени отъ нова материя. Старата материя трѣбва да мине. Не е все едно да носишъ единъ простъ камѣкъ, или да носишъ единъ скъпоцѣненъ камѣкъ. Материята имъ не е една и съща. И силитѣ, които сж вложени въ тѣзи камъни, не сж едни и същи. Значи, въ вселената между разнитѣ материи и сили, които дѣйствуватъ въ нея има разлика. Тогава ние разграничаваме истинския животъ по слѣдното качество: въ него има работа, която се отнася само къмъ реалното, къмъ неизмѣнното въ свѣта. То е служенето на Бога. То е онова, въ което нѣма абсолютно никакво користолюбие. Азъ трѣбва да служа на Бога не за заплата, не за похвала. Споредъ туй схващане, когато азъ се моля Богу, ако се изправа прѣдъ васъ да ме видите, че се моля, всичката ми молитва е отишла. Като ме виждате тѣй изправенъ на молитва, вие ще кажете: какво се е изправилъ този като нѣкой истуканъ? Ако се изправа на молитва въ църква,

налагаме! Въ този смисълъ реалността не позволява да се налагаме.

Та ние казваме: сега трѣбва да се върнемъ къмъ онова истинско разбиране на живота, ако искаме да бъдемъ щастливи. За да бъдемъ щастливи, хората, съ които дружимъ трѣбва да бждатъ щастливи, разумни, Всичкитѣ тѣхни частици, всички тѣхни клѣтки трѣбва да бждатъ разумни. Всички клѣтки на единъ разуменъ човѣкъ, трѣбва да бждатъ разумни. И докато хората не почнатъ да мислятъ съ краката си тъй, както съ главата си, свѣтътъ нѣма да се оправи. Азъ мисля, че въ свѣта ще дойде една раса, на която и краката ще мислятъ, както и нашитѣ мозъци. Питамъ тогава: краката ще ходятъ ли по земята? Не, нѣма да ходятъ. Азъ ви казвамъ, че първата култура, която се роди, влѣзе да живѣе въ водата, за да избѣгне да се хроникирватъ всички престѣпления, да не стане нѣщо извѣстно за жигата природа. Онѣзи които създадоха тази култура, направиха всички същества безгласни. Никакъвъ езикъ, никакъвъ гласъ нѣма тамъ. За всички престѣпления, които се вършатъ тамъ, нищо не се знае. Тамъ е цѣлъ адъ, тамъ всички се гълтатъ. Всички тия голѣми сомове, всички голѣми шарани, всички тия китове, мечоносци, всички тия електрически риби, сж все философи на миналото. Тѣ създадоха една баснословна култура, за която нѣма да се спирамъ, но всички тия същества, като дойдоха до крайния прѣдѣлъ, казаха си: нѣма да се мине така, нѣма нищо да научимъ. Като мислиха дълго време, казаха: трѣбва да излѣземъ отъ този адъ, да си създадемъ свой езикъ. Тогава тѣзи учени риби пре-

кажатъ, че той е извѣтрѣлъ. Какво ще бѣде туй пространство, което тази частица ще измине, като се движи съ такава голѣма бързина? Казвате: това сж предположения. Не, има единъ законъ, споредъ който човѣкъ никга не може да каже туй, което не съществува. Слѣдователно, ученитѣ хора сж въ права посока. Азъ казвамъ: една частица може да се движи не само съ бързина нѣколко трикциона обръщения въ секундата, но и още побързо. Тази бързина, съ която тази частица се движи, въ невидимия свѣтъ е бързината на охлюва. Какво ще кажатъ тѣзи учени професори и философи? Ще кажатъ, че не може. Може, човѣкъ не може да предполага нѣща, които не съществуватъ. Слѣдователно, ние никога не можемъ да измислимъ и не можемъ да кажемъ нѣща, които не съществуватъ. Кога се казватъ глупави нѣща? Когато се въздържаеме да казваме Истината, ние казваме глупави нѣща. Глупавитѣ нѣща не сж нищо друго, освѣнъ отричане на реалния животъ. Нѣкой казва: нѣма Богъ въ свѣта! Казвамъ: не, това е една квадратна глупостъ. Щомъ казва нѣкой, че нѣма Богъ, това значи, че той признава другъ нѣкой Господъ. Той самъ ще стане Господъ на себе си. И всички онѣзи хора, които отричатъ Бога, тѣ сж богове на себе си и казватъ: ние трѣбва да бѣдемъ силни, богати хора, да се наложимъ на свѣта. Казватъ: да се наложимъ на свѣта! Добрѣ, каква разлика има между онѣзи, които се налагатъ и онѣзи, които не се налагатъ? Въ края на краищата и единитѣ, и другитѣ свѣршватъ еднакво. Азъ бихъ желалъ да видя какъ свѣршватъ нѣкои, които не се налагатъ на свѣта. Нѣма какво да се

Единствената птица, която води еднобраченъ животъ, това е орелътъ. Той като се ожени единъ пхтъ, вториятъ пхтъ не се жени. Другитѣ се женятъ по нѣколко пхти. На едната умрѣла другарката, ожени се втори пхтъ. И тя умре. ожени се трети пхтъ. Въ сѣмейния животъ на птицитѣ нѣма никаква лѣжа. Като си свършатъ взаимно работата, тѣ си казватъ: азъ мога сега да обикна и друга нѣкоя птица. Въ тѣхъ има голѣма искреностъ. Обаче какъ е между хората? Вие ще кажете: не трѣбва да се говори тъй! Че какъ трѣбва да се говори? Ами да се не съблазнѣватъ хората! Ами онзи сарафинъ, който е изложилъ паритѣ си тамъ на улицата, не съблазнява ли хората? Ами онзи търговецъ, който окачилъ хубавитѣ дрехи и шапки не съблазнява ли хората? Ами онзи тамъ, който е окачилъ саламитѣ въ витрината на своя дюкянъ, не съблазнява ли хората? Ами онзи касанинъ, който окачилъ прасетата, за краката не съблазнява ли хората? И съврѣменнитѣ хора отгорѣ на това минаватъ за много голѣми моралисти! А, знай кждѣ седи моралътъ. Азъ ще дамъ една нова форма за моралъ. Ще разгледамъ какъ постѣпватъ лѣкаритѣ, тѣ нѣма да се сърдятъ. Ще ги изкарамъ, не да ги сѣдя, а само да покажа, какъ седятъ работитѣ. Разболѣе се Иванъ, Стоянъ, трети, скоро викатъ лѣкаря. Лѣкарьтъ се зарадва, отиде тамъ. Благодаренъ ли е лѣкарьтъ? Не, той ще си вземе за визитата 100 — 200 — 300 лв., споредъ това, до колко е важенъ нѣкой лѣкарь. Колкото е по-ученъ, толкова повече взима. Колкото е по-неученъ, по-невѣжа, толкова по-малко взима. Най-послѣ той изцѣри болия и му казва: трѣбва да знаешъ, какво стори

дизвикаха едно излизане отъ водата, пилигрими станаха и се превърнаха на птици. Като риби, тѣ нѣмаха домове, семейства. Като посѣяха 200 — 300,000 сѣмена, свои дѣца, оставяха ги на произволъ и казваха: Господъ да се грижи за тѣхъ! И знаете ли какъвъ развратъ е въ водитѣ? Всичкитѣ риби измрѣха отъ развратъ. И Богъ като видѣ, че тази култура е на разлагане, посоли морето, за да не се вмирише. Тогава питамъ азъ: защо трѣбва толкова соль на океана? За да не се вмирише тази култура, та да поквари всичко наоколо. Това е мое тълкувание, което ученитѣ могатъ да отрекатъ. Като излѣзоха тия риби отъ тамъ и се превърнаха въ птици, тѣ имаха богата онитностъ и минаха въ една по-висока стадия. И като птици, тѣ разрѣшиха сѣмейния въпросъ тѣй, както и хората не сж го разрѣшили. Умно го разрѣшиха тѣ! Направиха си хубави перца, направиха си хубави крилца и литнаха съ тѣхъ високо изъ въздуха, като съ аероплани. Туй, което ги отличава отъ хората е, че разрѣшиха сѣмейната проблема. Тѣ казаха: туй, което бѣше въ водата, нѣма да го продължаваме по вече.

Сега, дойдоха тия два противоположни полюса, мъжътъ и жената, направиха си гнѣздо, пилочка, снасяха си тамъ яйцата и като си свършваха работата, излизаха си навънъ. Между тѣхъ нѣма бой, нѣма тояги, кой да управлява дома. Тукъ мъжътъ не казва на жената: хайде навънъ! И въ тѣхъ има разводи, но тѣ сж честни по-между си. Като каратъ заедно една година, на другата година едната отъ тѣхъ си избере друга другарка и казва на първата: азъ си избрахъ нова другарка.

доларчета, това сж 500 златни левчета. Всѣки златепъ левъ на българска валута е 30 лв.; значи 15,000 лева горѣ — долу на седмица. Какъ мислите, не биха ли говорили краснорѣчиво тия проповѣдници, като взематъ 15,000 лв. Съ какво въодушевление биха говорили! Като в з и м а т ъ 15,000 лв. всѣка седмица, за мѣсецъ правятъ 60,000 лв. въ една година колко ще станатъ? — Близо 600—700,000 лв. Да, но споредъ мене това не е култура. Това е натрупване на материалъ. Всѣко едно желание въ мене за пари носи друга проказа въ себе си. Въ онѣзи благородни нишки на моя мозъкъ става вече едно натрупване. Азъ отварямъ вече прозорцитѣ на моята душа, и тамъ се натрупва единъ тънъкъ пластъ отъ една материя много финна, но много отровна и вредна за този свѣтъ. Знаете ли колко е тънъкъ този пластъ? Той по дебелина съставлява една десетомилиардна частица отъ милиметъра. Толкова е тънъкъ този слой, съ микроскопъ не може да го видите. Но като се натрупа тази материя, тя вече създава едно недоволство. Напримѣръ, ако азъ погребя единъ човѣкъ, безразлично, дали съмъ светия или грѣшникъ, и му взема 100 лева за молитвитѣ, като се върна у дома, всичкото благородство отъ мене ще изчезне. Не само това, но нѣкои казватъ: хората трѣбва да ни видятъ, като се молимъ. Не, хората не трѣбва да те знаятъ, не трѣбва да те виждатъ, като се молишъ. Отъ това гледище, свѣтътъ не трѣбва да знае, когато се молимъ. Съврѣмениятъ свѣтъ разбира само езикътъ на мотиката. Щомъ вземешъ мотиката и отидешъ съ нея на нивата, ще те питатъ: какво правишъ? — Коная. Много добръ правишъ.

моята наука заради тебе! Болниятъ си казва: да не бѣха моитѣ пари, азъ зная, какво щѣше да сто-ришъ ти заради мене. Той си мисли това, не казва нищо нему, мълчи си.

Ще дойда сега до свещеницитѣ, до проповѣдницитѣ, нали ги има навсѣкждѣ въ свѣта. Азъ не говоря специално за тукашнитѣ, принципиално говоря, за тия и въ Индия, и въ Япония, и въ Германия, и въ Америка, навсѣкжде. Дойде нѣкой при свещеника, казва: Стоянъ еди-кой си се поминалъ. Свещеникътъ се зарадва, вземе си епатрахила, кадилницата, Евангелието, отиде, чете му молитви и все за Господа върши това. Казва: ама ще платите! мисли си послѣ: извършихъ волята Божия. На втория день дойдатъ при него, кажатъ му, че еди-къдѣ си се родило дѣте. Отиде да крѣщава той, но пакъ му плащатъ. На третия день го викатъ да венчава. Вѣнчава, но пакъ му плащатъ. Питамъ: дѣ е моралниятъ кодексъ, по който трѣбва да се служи на Бога? Дѣ е онова безкористие, съ което ние трѣбва да служимъ на Бога? Казватъ: християнска култура! Та християнската култура въ това отношение е такава, каквато е и у езичницитѣ. Дѣйствително ние не сме толкова груби, колкото езичницитѣ, но споредъ свѣтлината, която имаме, нашитѣ малки погрѣшки могатъ да иматъ по-лоши послѣдствия, отколкото на езичницитѣ. Тѣхнитѣ грѣшки сѣ по малки, отколкото на свѣрѣменнитѣ моралисти. Дойдатъ въ Америка видни проповѣдници, проповѣдватъ, но имъ се плаща. И азъ сега съжалѣвамъ, че нѣма да ми платятъ. Както и да е, но казвамъ, че на тия видни проповѣдници отъ Америка имъ плащатъ на една проповѣдъ по 100

малки и голѣми шишенца сж наредени едни до други. Въ нея било развито чувството на реда и като видѣла този порядъкъ въ лабораторията, казала си: види се, професорътъ не е ималъ врѣме да нареди тия шишенца по редъ, ами чакай азъ да ги нареда. И започва тя да нарежда малки шишенца съ малки, голѣми съ голѣми; малкитѣ туря въ една фиритка, голѣмитѣ въ друга, и по такъвъ начинъ разчиства хубаво, по свой вкусъ, лабораторията. Като наредила всичко, както трѣбва, разглежда наоколо си, поусмихва се самодоволно, казва си: ще сюриризирамъ професора. Дохожда си професорътъ гледа, новаторско нѣщо има въ лабораторията му, всички шишета размѣстени. Питамъ сега: тази слугиня разбрала ли е дълбокия смисълъ, защо професорътъ е наредилъ така шишетата си? — Не е разбрала.

Така и ние, когато дойдемъ въ живата природа, вземаме да размѣстваме всичкитѣ шишенца, И знаете ли, колко врѣме на професоръ Блякстонъ отнело новото нареждане на лабораторията? Нѣкой пхтъ и ние, като тази слугиня, тѣй нареждаме своитѣ мисли. Ние имаме особени понятия за морала. Ние имаме особени понятия за молитвата. Да се молишъ безъ да те види нѣ кой? Не външно, но въ душата си да нѣмашъ абсолютно никакво желание и да се усѣщашъ абсолютно самотенъ. И за въ бъдаще светиитѣ нѣма да се молятъ тукъ на земята. Истинскиятъ светия, когато се моли, се качва горѣ. Остава тѣлото си тукъ, а се дига на височина най малко 12,000 клм. и тамъ се моли. Вие молили ли сте се така? Излизали ли сте 12,000 клм. надъ земята? Трѣбва

Вземешъ чука, питатъ те: какво правишъ? — Чукамъ, Много добръ правишъ. Но ако седнешъ нѣкъдѣ въ размисленіе, казватъ: този будала какво е седналъ тамъ? Цѣлъ день седи като нѣкой истуканъ. Туй сж схващания! И всички хора, които работятъ, все за будали минаватъ. Защо? Днешнитѣ хора мислятъ, че религиознитѣ хора не работятъ. Не е тъй. Истинската работа е само въ служеніе на Бога. Е, кое е по хубаво? И азъ мисля, ча ако нѣкой светия разоре нѣкога само единъ декарь земя, то житото, което ще се роди, ще има зрънца, подобни на кокоши яйца. И като ядешъ, това жито ще мѣза на такава хубава паста, каквато никой не може да ти направи и въ устата си ще изпитвашъ такава, приятностъ, която ще те ободри и ще ти държи сито за цѣла седмица. Питамъ: слѣдъ това нѣма ли да се разрѣши въпросътъ за хлѣба? Днесъ казвате: хлѣбецъ, хлѣбецъ! и — по три пати на день ядете. И въпросътъ за хлѣба пакъ не се разрѣшава.

„Защото си знаете, какво щѣше да прави“.

Ще ви приведа другъ единъ примѣръ, за професоръ Блякстонъ, псевдонимъ на единъ виденъ химикъ и физикъ, новаторъ, който се занимавалъ съ дълбоки въпроси на живата природа. Той ималъ своя отлична, голѣма лабаратория, добръ наредена съ шишета отъ разни голѣмини и съ различни съдържания. Единъ день заминава за екскурзия за цѣлъ мѣсецъ, да прѣкара врѣмето си изъ природата, и оставя ключа отъ лабараторията си на своята любознателна слугиня, да наглежда отъ врѣме на врѣме. Тя отваря лабараторията и вижда, че

Нѣкой казва; азъ повѣрвахъ въ тебе. Е, какво повѣрва? — Че всичко можешъ да направишъ. Какво ме интересува, че ти вѣрвашъ, какво азъ мога да направя всичко? Ти какво можешъ да направишъ! Това, което азъ мога да направя, то е, което ме подига въ моитѣ очи, но ако ти вѣрвашъ, че мога да направя нѣщо а не стане, тога азъ падамъ въ твоитѣ очи. Хубаво, азъ не казвамъ, че трѣбва да мислимъ така, но важното сега за насъ хората, които сме вече до прага на новата култура е, да излѣземъ отъ старата култура тѣй, както рибитѣ излѣзоха отъ водата навънъ. И ще излѣземъ! Писанието казва: „Всички ще бждатъ грабнати горѣ въ въздуха“. Ще излѣземъ изъ гѣстата срѣда на този животъ, както рибитѣ, и ще разрѣшимъ единъ важенъ въпросъ въ свѣта — братство и Любовь. Този въпросъ ще се разрѣши само въ новата култура. Важниятъ въпросъ за насъ не е този за спасението, както проповѣдватъ нѣкои. Спасението не е въпросъ, то е едно състояние на земята. За насъ важенъ въпросъ е новиятъ животъ, който Богъ внесе въ свѣта. Защото желанието на Бога, Който е направилъ свѣта и хората, е всички негови чада да не умиратъ Въ Писанието се казва: „Богъ не благоволява въ смъртта на своитѣ чада. Той има за цѣль, всички тия дѣца да живѣятъ“.

Сега Христосъ изпитва своитѣ ученици, могатъ ли тия всички хора да се нахранятъ съ петъ хлѣба и двѣ риби? Казва единъ отъ ученицитѣ Му: „И 200 динарии нѣма да стигнатъ на тѣзи хора за хлѣбъ“.

„Христосъ знаеше, какво щѣше да прави“.

да попитате съвременнитѣ авиатори, какво изпитватъ, когато се издигатъ на известни височини изъ въздуха? Ами какво ще е на височина 12,000 клм. Нѣкой казва: азъ принесохъ на Бога една гореща молитва. Азъ бихъ желалъ да пренесешъ твоята гореща молитва на 12,000 клм., че тогава да видишъ, каква е тя. Ако се качите на 12,000 клм. височина, знаете ли какъвъ студъ ще има тамъ? Ако тѣй прогресивно се увеличава студътъ и съ хиляди градуси студъ може да има. Нѣкои учени казватъ, че подъ 200 м. надолу нѣмало студъ. — Има. Казватъ, че най-големиятъ студъ могълъ да бѣде -270^0 . Не, и съ хиляди градуси има студъ. И $-10,000^0$ студъ има. Ние сме въ разрѣзъ съ съвременнитѣ учени. Нѣкои учени казватъ, че ако се дойде до -270^0 студъ, цѣлата вселена щѣла да изчезне. Тѣзи учени хора разсждаватъ като онази бѣлгарска баба, която повикала нѣколко свои съсѣдки и имъ казала: съ вѣра азъ мога всичко да направя. Молитвата ми е тѣй силна, че вие ще видите, тази чукара нѣма да я има до утрѣ сутринята. Ставатъ сутринята, чукаратата си е на мѣстото. Обаче, тя изхитрила и имъ казала: чукаратата си е на мѣсто, защото се смилехъ надъ васъ, бояхъ се да не ви стане нѣщо отъ очудване. Тя съзнавала, че съ думи само чукаратата не може да да се мѣсти. Нѣкои мислятъ, че съ думи могатъ да прѣмѣстятъ планина. Нѣкои даже мислятъ, че съ думи могатъ да прѣмѣстятъ и земята. Да, може, обаче човѣкъ, който работи съ вѣра, не съ простата вѣра; такъвъ човѣкъ трѣбва да има абсолютни познания. Вѣрата подразбира Христосъ.

Казватъ, че Христосъ никждѣ не се е училъ. Други казватъ, че Той се училъ въ Египетъ, Индия и др. Не, великитѣ Учители изобщо, не се учатъ на земята. Нѣкои отъ тѣхъ ходятъ, може би само за 5—6 години на слънцето да се учатъ и послѣ идватъ на земята. Ако нѣкои казватъ, че великитѣ Учители се учатъ тукъ на земята, тѣ сж много прости хора. Сега вие можете да ме запитате, по кой начинъ тѣ отиватъ на слънцето. Това нѣщо единъ день вие ще проверите, нѣма какво да ви се казва. Туй е една Истина. Както рибитѣ станаха птици, както птицитѣ станаха млѣкопитающа, както млѣкопитающитѣ станаха хора, както хората станаха ангели, по сжщия законъ ще стане всичко това. Сжщественото за насъ не е да доказваме всичко това, но да имаме единъ езикъ, съ който можемъ да се споразумѣваме.

Сега, напримѣръ, като ви говоря, вие разбирате ли, вѣрно ли е всичко това, или не е вѣрно? Говоря ли ви Истината? Нѣкои нѣща сж вѣрни, нѣкои сж прѣувеличени. Азъ ще ви кажа кои нѣща сж прѣувеличени. Има нѣкои нѣща прѣувеличени, само за да събудятъ мисълта ви. Запримѣръ азъ отъ толкова врѣме ви говоря за Любовта, но сжщественото за Любовта още не съмъ засѣгналъ. Азъ съмъ още въ прѣдисловието на Любовта. Ако бихъ произнесълъ думата любовъ, както трѣбва, знаете ли какво щѣше да стане съ васъ? Най-първо отъ васъ ще почне да се дига димъ, всичко у васъ ще изгори и ще останете голи. Като произнеса втори пжтъ думата любовъ. Тѣлото ви ще почне да се нажежава, отъ него надалечъ ще се разнася една топлина, но не като обикновена-

та. а като произнеса трети път думата любовъ, вие ще свѣтнете, ще станете свѣтящи същества и ще се облѣчете въ ангелски форми. Този салонъ, въ който се намирате, ще изчезне, не че ще изгори, но вие ще бѣдете вънъ отъ салона. Хубаво, готови ли сте за едно такова състояние? Мнозина сж толкова готови. колкото е готова онази младата мома, за която момъкътъ иде вече. Дойде младиятъ момъкъ, казва ѝ: ела съ мене! Тя му казва: ти готовъ ли си да ме осигуришъ, да не си нѣкой бѣднякъ? Всѣка мома си мисли за царския синъ и за него се готви. Дѣйствително така трѣбва да бѣде, но царски синъ е само онзи, който има истинското, Божественото познание, който има душа въ себе си, който има Божественъ умъ, неопетненъ отъ никаква лъжа! Нѣма нѣщо по-отвратително отъ лъжата! Най-първо ние трѣбва да ликвидираме съ лъжата. Всѣки отъ васъ трѣбва да види, какви сж неговитѣ чувства, постоянни ли сж тѣ или измѣнчиви. Защото ако тѣ сж промѣнчиви, единъ день ще ни причиняватъ врѣда.

Защо Христосъ нахрани толкова хиляди души не можа ли да ги изпрати нѣкъдѣ? Този народъ, тия хора, които бѣха събрани около Христа, бѣха жаждующи души, бѣдащи ученици, които Той трѣбваше да нахрани. Тия души, които Христосъ нахрани, Го помнятъ отъ прѣди 2,000 години и до днесъ. Тия души нахранени по този начинъ отъ Христа, никога нѣма да Го забравятъ. Тѣ се нахраниха духовно, за това въ тѣхъ има единъ вжтрѣшенъ копнежъ. Казва Христосъ на едно мѣсто: „Не само съ хлѣбъ може да живѣе човѣкъ, но и съ всѣко живо слово.

И тъй, има една фаза, въ която сега живѣемъ, тя е стремѣхътъ на душата къмъ Божественото, къмъ Бога. Не казвамъ, че трѣбва да напуснемъ сегашния си животъ, защото въ свѣта вѣчно изведнажъ не може да стане Прѣходни периоди, прѣскачания нѣма въ живота. Живата природа обича последователността, тя никога не бърза. Туй ще помните! Това е единъ отъ нейнитѣ методи — тя не бърза. Въ нея е вѣчността, тя разполага съ врѣме, колкото иска. Тя икономисва своитѣ сили, защото силитѣ ѝ не сж въ такова изобиліе въ каквото е врѣмето. Слѣдователно вие можете да разполагате съ нейното врѣме, но не и съ нейнитѣ сили. По тази причина онѣзи хора, които не живѣятъ споредъ както тя иска, които бързатъ много, скоро изтощаватъ силитѣ си и умиратъ много рано. Никакви молитви не помагатъ тогава за продължение на живота имъ. Въ това отношение природата не жертвува силитѣ си. И когато искашъ да живѣешъ по-дълго врѣме, трѣбва да се намѣри нѣкое любяще сщество, което да ти даде на заемъ отъ своитѣ сили. Затова, за да продължишъ живота си, ние не трѣбва да бързаме. Въ това отношение, азъ считамъ добродѣтелта въ свѣта като икономия на живата природа. Като ме пита нѣкой, що е добродѣтеля отговарямъ: добродѣтеля е икономията въ живата природа. да знаешъ, какъ да икономисвашъ силитѣ ѝ. Споредъ тази икономия, и свещеникътъ, и писателтъ, и бащата, и майката трѣбва да знаятъ, какъ да работятъ. Като схванете живота тъй, нѣма по-добри методи за икономия отъ добродѣтелята. Когато нѣкой каже, че за въ бъдаще трѣбва да се

изучава икономията, азъ казвамъ: трѣбва да се изучи добродѣтелята като икономия въ природата.

„Защото си знаеше, какво щѣше да прави“.

Каква била интимната мисль на Христа? Въ Христа нѣмало никакво желание да привлѣче хората при себе си. Неговата интимна мисль била да извърши волята Божия, да служи на Бога беззавѣтно, безъ никаква заплата: Нѣкои казватъ: все трѣбва да ни платятъ. Питамъ тогава: ако богатиятъ човѣкъ, ако нѣкой царъ, които иматъ всички средства, работятъ, за какво трѣбва да работятъ, да спечелятъ повече нѣщо ли? Азъ казвамъ: когато най-богатитѣ хора въ свѣта почнатъ да работятъ, тѣ ще работятъ безкористно. Когато най-добритѣ хора въ свѣта почнатъ да работятъ, тѣ ще работятъ безкористно. Слѣдователно, ние не можемъ да работимъ безкористно, докато не станемъ добри. Щомъ станемъ добри, отъ насъ ще изчезне всѣкаква тревога, завистъ, злоба, умраза. Нѣкой казва: азъ не мога да търпя едн-кого си, не го обичамъ. Защо? Ами че Богъ го търпи! Щомъ Богъ го търпи, какъ така ти да не можешъ да го търпишъ? Може да има нѣщо въ него, но Богъ го търпи. Когато Богъ го търпи, и ти ще го търпишъ. Когато Богъ учи, и ти ще внимаваешъ въ този моралъ. Ти може да си недоволенъ отъ него, нѣкъ други сж недоволни отъ тебе. Много ангели сж недоволни отъ хората. Но нѣкой пхтъ и у ангелитѣ, които сж толкова напръднали въ своята култура, се заражда едно отвращение, едно желание Господъ да имъ позволи да ометатъ хората, да създадѣтъ нѣщо по-хубаво. Господъ ги възпира, казва имъ да почакатъ. Сега, ако ме попитате,

какво правятъ ангелитѣ, ще ви кажа, че тѣ то-
чатъ своитѣ огнени ножове. И като дойдатъ на
земята, въ една минута отгорѣ цѣлата съврѣменна
култура ще стане на прахъ. Тѣ, безъ всѣкакви
оржжия ще извадятъ хората отъ тѣхнитѣ черупки
и всички ще тръгнатъ слѣдъ тѣхъ много смирено,
както цѣли полкове войници вървятъ смирено следъ
своя началникъ. Това ще бѣде! И царе, и влади-
ци, и патриарси, и проповѣдници, всички тия ве-
личия, които сж лѣгали прѣзъ всички врѣмена, отъ
памти-вѣка до сега, на всички тия лѣжи въ името
Божие, на цѣлата тази лѣжлива култура трѣбва
да се тури кръстъ. Това ще стане! Майката не
трѣбва да се гнѣви на дѣщеря си, но отъ дълби-
ната на душата си трѣбва да ѝ каже: дѣще, ето
ключътъ! Музикантътъ, като цовика ученика си,
какъ му дава ключа? Майката ще започне да про-
изпаса прѣдъ дѣщеря си думата любовъ. Ще я
произнесе първи пѣтъ, за да се задимятъ дрѣхитѣ
ѝ. Послѣ втори пѣтъ, да изгорятъ дрѣхитѣ ѝ и
да остане гола. Слѣдъ това трети пѣтъ, да се на-
жежи тѣлото ѝ да свѣти и да изнуца топлина, та
да познае, че нищо не знае, но да остане въ нея
онова велико желание да намѣри Истината. Това е
истинската придобивка. Когато тѣлото ѝ почне да
се стопля отжтрѣ, тогава ще се зародятъ въ нея
онѣзи най-възвишени чувства. Слѣдъ туй ще дой-
де свѣтлината, т. е. тогава ще дойде онова исти-
нско цвѣтене на душата. Когато душитѣ цвѣнатъ,
тогава ще се опознаемъ. Казватъ: защо цвѣнна то-
зи цвѣтъ на слънчевитѣ лжчи? Цвѣтътъ познава
онѣзи слънчеви лжчи, които носятъ животъ въ се-
бе си. Въ дадения случай и душата познава онѣ-

зи Божествени лъчи, които носят животъ въ себе си. Тогава нѣма да бъдемъ тѣй своенравни, тѣй ексцентрични, както сме сега. Ако ти имашъ този Божественъ Духъ въ себе си, когато нѣкой човѣкъ иде при тебе, още отъ $1/2$ клм. разстояние неговата мисль ще се измѣни, и като погледнешъ този човѣкъ, ще му изпратишъ тази Божествена свѣтлина.

Казва се въ Писанието: „Христосъ знаеше, какво щѣше да прави“. Нѣкои казватъ: едно врѣме Христосъ е знаалъ, обаче, ако Той дойде сега, въ наши дни, нѣма да знае, какво да прави, Той не бѣше много ученъ човѣкъ. Не обратното е: първитѣ хора, които дойдоха на земята, бѣха много учени; послѣдващитѣ бѣха малко глупави, а ние сега сме най-глупавитѣ. Обратенъ процесъ на еволюция. Първитѣ хора, които дойдоха създадоха земята; вторитѣ създадоха само градинитѣ, третитѣ, които излѣзоха отъ рая, научиха се да оратъ; четвъртитѣ — да се биятъ, а петитѣ научиха мързела. Сегашната култура азъ наричамъ „култура на духовния мързелъ“. Всѣки човѣкъ работи, бърза да забогатѣе и като добие пари, удари го на широко, на животъ. Питамъ: това работа ли е? — Не е работа. Въ работата не трѣбва да има никакъвъ материаленъ обектъ. Азъ казвамъ: въ свѣта, въ насъ трѣбва да има само единъ материаленъ обектъ — Мъдростъта. Тя ще дойде като сила, която ще ни направи свободни, самостоятелни срѣщу негодитѣ въ този животъ. По този начинъ ще опитаме Любовъта въ свѣта. Нѣкой казва: ние знаемъ това, но утрѣ трѣбва да ядемъ. Кой не знае че трѣбва да яде? Азъ не казвамъ,

че не трѣбва да се яде. Нѣкой казва: не можа ли Господъ да направи свѣта по другъ начинъ? — Може, азъ не мисля, че не е могълъ да го направи по другъ начинъ, но направенъ е вече така. Какво лошо има въ яденето? Ако човѣкъ прѣяде умира, и ако много пости — пакъ умира. Това сж двѣ крайности. Човѣкъ всекога трѣбва да яде толкова малко, колкото да подкрѣпя своя организъмъ, да нѣма никакви излишци и да прѣкъсва яденето си при най-сладката хапка, повече да не хапва. Ако хапне повече това ще бѣде за него отрова. И въ природата трѣбва да бѣде така. Дойдешъ ли до най-високия върхъ, дѣто добивашъ най-голѣмото задоволство, спри тамъ.

Сега, мнозина искатъ да отидатъ при ангелитѣ, какво ще научишъ? За да отидешъ при ангелитѣ, трѣбва да имашъ тѣхнитѣ органи. Казватъ: ами като отидемъ при тѣхъ, ще ни посрещнатъ ли? Ами ти можешъ ли да възприемешъ тѣхната Любовь? Единъ ангелъ може да се спре при тебе само ако разбирашъ неговия езикъ. И при Бога е сжщото. Съ този езикъ нигдѣ нѣма да ни приематъ. Като проповѣдвамъ Божията Любовь, подразбирамъ, че трѣбва да научимъ Божествения езикъ. Като научимъ този езикъ, само тогава ще влѣземъ въ връзка съ Бога. Нѣкой казва: азъ трѣбва да се науча да се моля. Да, ще се молишъ, но затова трѣбва да научишъ свещения езикъ на молитвата. Само една свещена дума е останала отъ молитвата — „аминъ“. И египтянитѣ имали думата „аминъ“. Въ това врѣме имало пѣкои фараони съ това име „аментъ“. Индуситѣ иматъ сжщата свещена дума „аумъ“. Тѣ произнасятъ тази ду-

на прѣди служенето, а християнитѣ, като четатъ „Отче нашъ“ всѣкога на края казватъ „аминъ“. Какво подразбиратъ подъ тази дума? Когато нѣкой индусъ чете свещената книга на ведитѣ, той започва съ думата „аумъ“. Какво означавава тази дума? Тя е свещена дума, останала отъ една възвишена култура. Всички казватъ „аминъ“, „да бжде така“. Само тази свещена дума е останала отъ свещения езикъ. И сега трѣбва да се повърнемъ назадъ, да възстановимъ всички свещени думи на този свещенъ езикъ, да разберемъ, какъ сж започнали нѣщата, и тогава ние ще бждемъ послушни къмъ Бога. А сегашната култура ще се измѣни. Сегашнитѣ думи, които произнасяме, носятъ развратъ въ себе си. Почнете да говорите на кой да е българинъ за Любовта, той ще се съблазни. Напримѣръ нѣкой казва: азъ те обичамъ много. Тия думи веднага произвеждатъ смутъ. Нѣкоя сестра е свободна въ отношенията си къмъ нѣкой братъ, но заговори ли ѝ той за любовь, произнесе ли тази дума прѣдъ нея, тя става вече малко сериозна, студена. Кждѣ отиде любовьта? Ти изговаряшъ думата, а любовьта я нѣма. Значи, думата „любовъ“ е опетнена. Ако пъкъ произнесешъ думата „умраза“, тя има обратенъ ефектъ. Кажешъ ли нѣкому „азъ те мразя“, тази дума има обратна сила. Като срещнешъ този човѣкъ втори пътъ, той вече е по-топѣлъ, гледа да ти услужи, отваря се къмъ тебе. Значи, като си произнесълъ думата „умраза“, произнесълъ си я по-правилно, отколкото думата „любовъ“. Питамъ: дѣ е силата на тази любовь? Има нѣщо особено въ човѣшката душа, има единъ вътрѣшенъ езикъ, на който

ние трѣбва да си говоримъ. Азъ считамъ това нѣщо за едно отъ най-добритѣ качества — то е почитанието. Като срещна нѣкой човѣкъ и го погледна, да познае, че му гогоря Истината. Не той да ми казва: кажи ми Истината! Казвамъ: ти готовъ ли си да ме разберешъ? Азъ ще ти кажа само една дума: „аумъ, ауменъ“. И като ти кажа тази дума, ти трѣбва да ме разберешъ „Ауменъ аминъ“ — тази дума съдържа всичко въ себе си. „Ауменъ“ — това е ключътъ.

Ще ви прѣведа тази дума на нашъ езикъ съ слѣдното сравнение. Ти си пжтникъ, пжтувалъ цѣла седмица и замръкналъ всрѣдъ пжтя въ една тъмна, бурна нощъ, снѣгъ, виелица, краката ти замръзнали, едва се държишъ на тѣхъ. Азъ те срещна, казвамъ ти: вземи този ключъ, тамъ на 100 крачки отъ тукъ има едно здание, единъ великолѣпенъ палатъ, отключи си и като влѣзешъ вхтрѣ, ще намѣришъ ядене, пиене, топлина, баня, библиотека — всички удобства — никой другъ нѣма да намѣришъ тамъ. „Ауменъ“ — това е ключътъ — човѣкътъ, който е избавенъ отъ всички несгоди на този животъ. Ще отключишъ и ще влѣзешъ въ палата. Щомъ почнешъ да ме питашъ: ама по кой начинъ да отворя, ржцѣтъ ми измръзнаха, не мога да държа ключа — тогава азъ ще дойда съ тебе, но нѣма да ти кажа „ауменъ“, нѣма да чуешъ тази дума, а ще чувашъ само „кръцъ-кръцъ“. И сега, вие не произнасяте думата „ауменъ“, другъ нѣкой я произнася заради васъ, а вие чувате само „кръцъ-кръцъ“. Вие казвате: „аминъ — така да бжде!“ Азъ ви казвамъ: ще ви завѣщая една голѣма кжща. — Аминъ! Ще ви

оставя 10 милиона наслѣдство. — Аминъ! Не, вие трѣбваше да кажете „аминъ“ прѣди да започна азъ. Ученицитѣ запитаха Христа: „Този народъ, който дойде тукъ, може ли да бѣде нахраненъ?“ — Може. Христосъ произнесе една свещена дума. Защо Христосъ се молѣше всѣкога вечерно врѣме? Той денемъ никога не се молѣше. Считаха Го малко еретикъ. Той се молѣше вечерно врѣме, за да не Го види никой. При това, всѣкога прѣдпочиташе облачни, тъмни нощи. Даже вечерно врѣме, когато имаше мѣсечина, Той никога не се молѣше на мѣсечина. Тъмнитѣ нощи обичаше! Казвамъ: ами по-голѣма тъмнина отъ скръбъта има ли?

Нѣкой пита: защо е скръбъта? — За да се молишъ. За да се молишъ, за да не бѣде онетнена твоята молитва, трѣбва да имашъ такава голѣма скръбъ, душата ти да бѣде тѣй разтрѣсена, че ти да почувствувашъ дълбоко, вътрѣшно желание да се молишъ въ тайно, никой да не те види и да кажешъ на Господа: аумент! Господи, обичамъ те за всички добрини, които си направилъ заради менъ отъ толкова хиляди, и милиони години. Благодаря Ти за всички милости, за всички блага, съ които Си ме обсиивалъ и ограждалъ. Единственото същество въ свѣта, което ни обича, това е Богъ, и Той никога не ни е запитвалъ: ти обичашъ ли ме? Той седи наблюдава, дано се прояви въ насъ това човѣшко съзнание, да се спремъ и да кажемъ: азъ трѣбва да направя на този човѣкъ едно добро заради онази безпрѣдѣлна Любовь, съ която всѣкога сж ме ограждали. Щомъ кажа това нѣщо на себе си, въ тайно, по сжщия скритъ начинъ трѣбва и да му помогна. Въ душата ми и слѣдъ

ние трѣбва да си говоримъ. Азъ считамъ това нѣщо за едно отъ най-добритѣ качества — то е почитанието. Като срещна нѣкой човѣкъ и го погледна, да познае, че му гогоря Истината. Не той да ми казва: кажи ми Истината! Казвамъ: ти готовъ ли си да ме разберешъ? Азъ ще ти кажа само една дума: „аумъ, аумень“. И като ти кажа тази дума, ти трѣбва да ме разберешъ „Аумень — аминъ“ — тази дума съдържа всичко въ себе си. „Аумень“ — това е ключътъ.

Ще ви прѣведе тази дума на нашъ езикъ съ слѣдното сравнение. Ти си пхтникъ, пхтувалъ цѣла седмица и замръкналъ всрѣдъ пхтя въ една тъмна, бурна нощъ, снѣгъ, виелица, краката ти замръзнали, едва се държишъ на тѣхъ. Азъ те срещна, казвамъ ти: вземи този ключъ, тамъ на 100 крачки отъ тукъ има едно здание, единъ великолѣпенъ палатъ, отключи си и като влѣзешъ вхтрѣ, ще намѣришъ ядене, пиене, топлина, баня, библиотека — всички удобства — никой другъ нѣма да намѣришъ тамъ. „Аумень“ — това е ключътъ — човѣкътъ, който е избавенъ отъ всички несклади на този животъ. Ще отключишъ и ще влѣзешъ въ палата. Щомъ почнешъ да ме питашъ: ама по кой начинъ да отворя, ржцѣтъ ми измръзнаха, не мога да държа ключа — тогава азъ ще дойда съ тебе, но нѣма да ти кажа „аумень“, нѣма да чуешъ тази дума, а ще чувашъ само „кръць-кръць“. И сега, вие не произнасяте думата „аумень“, другъ нѣкой я произнася заради васъ, а вие чувате само „кръць-кръць“. Вие казвате: „аминъ — така да бжде!“ Азъ ви казвамъ: ще ви завѣщая една голѣма кжца. — Аминъ! Ще ви

оставя 10 милиона наследство. — Аминъ! Не, вие трѣбваше да кажете „аминъ“ прѣди да започна азъ. Ученицитѣ запитаха Христа: „Този народъ, който дойде тукъ, може ли да бѣде нахраненъ?“ — Може. Христосъ произнесе една свещена дума. Защо Христосъ се молѣше всѣкога вечерно врѣме? Той денемъ никога не се молѣше. Считаха Го малко еретикъ. Той се молѣше вечерно врѣме, за да не Го види никой. При това, всѣкога прѣдпочиташе облачни, тъмни нощи. Даже вечерно врѣме, когато имаше мѣсечина, Той никога не се молѣше на мѣсечина. Тъмнитѣ нощи обичаше! Казвамъ: ами по-голѣма тъмнина отъ скръбъта има ли?

Нѣкой пита: защо е скръбъта? — За да се молишъ. За да се молишъ, за да не бѣде ошетена твоята молитва, трѣбва да имашъ такава голѣма скръбъ, душата ти да бѣде тѣй разтрѣсена, че ти да почувствувашъ дълбоко, вжтрѣшно желание да се молишъ въ тайно, никой да не те види и да кажешъ на Господа: аumenъ! Господи, обичамъ те за всички добрини, които си направилъ заради менъ отъ толкова хиляди, и милиони години. Благодаря Ти за всички милости, за всички блага, съ които Си ме обсиивалъ и ограждалъ. Единствено то сѣщество въ свѣта, което ни обича, това е Богъ, и Той никога не ни е запитвалъ: ти обичашъ ли ме? Той седи наблюдава, дано се прояви въ насъ това човѣшко съзнание, да се спремъ и да кажемъ: азъ трѣбва да направя на този човѣкъ едно добро заради онази безпрѣдѣлна Любовь, съ която всѣкога сж ме ограждали. Щомъ кажа това нѣщо на себе си, въ тайно, по сѣщия скритъ начинъ трѣбва и да му помогна. Въ душата ми и слѣдъ

това трѣбва да остане една свещена радостъ. Когато съмъ наскърбенъ, тогава трѣбва да направя най-голѣмитѣ добрини. А сега, кога очакватъ хората да направятъ най-голѣмитѣ добрини? — Когато сж радостни. Това не е правиятъ пѣтъ.

И сега, вие ме запитвате: защо сж скърбитѣ? Казвамъ: скръбта е единъ великъ методъ за разбиране великата Истина въ Свѣта. И всички велики Учители, всички светии, всички пророци, всички учени сж минали прѣзъ училището на скръбта и станаха хора. Всѣки трѣбва да обикне скръбта и като я срещне, да ѝ се зарадва. Ако ѝ кажешъ, че я обичашъ, тя става студена, затваря вратата си за тебе, не можешъ да я познаешъ, скрива се отъ тебе. Ако пѣкъ кажешъ на радостта, че я мразишъ, тя отваря вратата на стаята си за тебе, посрѣща те, дава ти угощение. Тѣй че, кажешъ ли на скръбта, че я обичашъ, тя ще отвори стаята си, ще те нахрани, но ако ѝ кажешъ, че я мразишъ, че не я обичашъ, тя ще затвори вратата си, ще се качи на гърба ти и ще ти наложи десетократно страдание.

Сега какъ ще разберете този животъ? Вие, понеже мислите по човѣшки, ще кажете: Господи, не виждашъ ли страданията ми? Вие мислите, че Господъ се грижи само за вашитѣ малки страдания. Той вижда всичко. Тѣй и при Христа едно врѣме дойдоха всички тия хора и Той каза: „Хлѣбъ трѣбва да се даде на тѣзи хора!“ Христосъ и днесъ вижда всички несгоди и страдания на ученитѣ хора, на лѣкаритѣ, на болнитѣ, на страждущитѣ, на умирающитѣ. К а з в а м ъ : всички вие трѣбва да разбирате к л ю ч а н а Любовта, и когато намѣрите този ключъ и

произнесете тази дума, и въ най-лошото състояние на душата си да се намирате, тя ще я тонира. Нѣкой пѣтъ сте близо, много близо до това състояние на радостъ, но лесно го изгубвате и съ години го нѣма.

Та врѣме е сега, врѣме е нѣкои отъ васъ да учите този свещенъ езикъ. Послѣ, казвамъ на тѣзи, които мислятъ, че сж се родили отъ Духа Божий, позволено е вече за тѣхъ да учатъ този свещенъ езикъ на Любовта и да се учатъ да служатъ на Бога. Дойдемъ ли до това служене, ние ще разбираме този свещенъ езикъ, между насъ ще се роди тази вжтрѣшна връзка и ще се познаваме. Тогавъ нѣма да казваме: направи това, или онава. Всѣки ще знае самъ, какво ще трѣбва да прави. Не, ние трѣбва вече да живѣете въ новия животъ. Казвамъ: новиятъ моралъ е абсолютно безкористие, не бездѣйствие, не безработица, но работа чиста, благородна, възвишена, безъ да се спъваме отъ сегашнитѣ мжнотии. Сегашнитѣ мжнотии сж прѣдшественици на нѣщо велико въ свѣта. Ние сме дошли до крайния прѣдѣлъ на съвременния свѣтъ. Нѣма да се мине дълго врѣме, и ние ще влѣземъ въ една нова вълна, въ едно трансформиране, затова трѣбва да бждемъ готови. Който не е готовъ, ще се намѣри въ положението на онзи, който за пръвъ пѣтъ се качва на нѣкой аеропланъ. Прѣзъ цѣлото врѣме той ще тренери отъ страхъ и нищо нѣма да види, ще иска по-скоро да слѣзе. Който е готовъ, ще усѣти единъ погледъ на духа си.

Мнозина искатъ да изучаватъ живата природа, искатъ да изучаватъ математиката, естествени-

науки, астрономията и др. Отлична наука е астрономията! Какво ще учите хората на нея? Какво ще учатъ, отъ какви елементи е съставено слънцето ли? Хората сж смѣшни, като казватъ, че слънцето е съставено отъ водородъ, кислородъ и други нѣкои елементи. То е сжщото, както когато нѣкой дойде и каже, че кжщата на еди-кого си е съставена отъ дървета, керемиди и други материали. Щомъ кжщата ми е създадена отъ тия елементи, и азъ съмъ създаденъ по сжщия начинъ. Не, проявлението на това слънце, което виждаме и за което казваме, че е създадено отъ кислородъ, водородъ и други елементи, това е само една форма на единъ и на другъ родъ енергии, които се наричатъ водородъ, кислородъ, азотъ, въглеродъ и т. п. Това сж родъ енергии, които се проявяватъ по особенъ начинъ. Тия малкитѣ първични проявления на енергиятѣ, ние наричаме елементи. Това, което ние наричаме елементи, въ сжщность не сж елементи. Дѣ ще се спремъ тогача? При атомитѣ не можемъ да се спремъ, тѣ сж цѣли свѣтове, създадени отъ йони. Послѣ ще дойдемъ до суперйонитѣ. Дѣ ще се спремъ тогава? Тѣзи елементи сж набрапи енергии. Научно, или атомистически, или по който начинъ и да разглеждаме свѣта, идеята е една и сжща.

Туй, което сега свѣтътъ ни прѣдава, то е само по себе си важното Въ слънцето, вънъ отъ тѣзи елементи, има и други елементи, които човѣкъ трѣбва да знае. Азъ съмъ казвалъ и другъ пжтъ, че слънцето може да ни даде животъ, но разумность не може да ни даде. Освѣнъ, че не може да ни даде разумность, но слънцето внася и мързелъ.

Щомъ те нагорещи, вече не искашъ да работишъ. Всички живи същества ставатъ мързеливи подъ благоприятнитѣ слънчеви лъчи, и културата трѣбваше да се прѣнесе отъ по-топлитѣ страни, отъ Африка, въ по-студенитѣ мѣста, да се намали неговата свѣтлина и топлина. Тѣй че разумността не е отъ слънцето, отъ друго мѣсто иде тя. Отъ друго мѣсто иде тази култура. Като казвамъ, че разумността не иде отъ слънцето, въ моя умъ седи друга идея. Ако ви кажа, че азъ виждамъ друго слънце, какво ще кажете вие? Ще кажете: ами ние защо не можемъ да го видимъ? Азъ го виждамъ при извѣстни условия, тѣй щото и вие може да го видите при тѣзи условия, при които го виждамъ азъ. Ако нѣкой вижда единъ микробъ, той го вижда при извѣстни условия, подъ своя микроскопъ. Или ако нѣкой вижда една звѣзда, той я вижда при извѣстни условия, подъ своя телескопъ.

Слѣдователно, въ вселената има друго слънце, което носи разумность. Ние трѣбва да дойдемъ въ връзка съ живото слънце, а не съ това, което виждаме, и което се казва въ Писанието: „Да не послужите на това слънце“. То е прѣдшественикъ на другото слънце.

Та въ окултната наука има редъ методи за ония ученици, които се занимаватъ съ нея. Съ тия методи тѣ ще могатъ да провѣрятъ всички нѣща, които се говорятъ, а не да останатъ само на думи, но тамъ човѣкъ трѣбва да бѣде смѣлъ, като авиаторитѣ, и да не казва: азъ толкова години вече съмъ посвѣтилъ на това учение и какво съмъ направилъ? Не ще кажешъ: азъ съмъ посвѣтилъ толкова години, за да провѣря единъ фактъ въ жи-

вата природа, дали има друго слънце, но този факт е живъ, той върви заедно съ мене. Че съмъ иждивилъ 100 години, какво отъ това, една тайна съмъ добилъ. Че съмъ иждивилъ единъ животъ, какво отъ това, едно богатство съмъ добилъ, придобилъ съмъ една опитност, която става плътъ отъ плътта ми, костъ отъ костта ми, духъ отъ духа ми. Туй знание живѣе съ моето съзнание. И тогава ние върваме въ единъ Господъ, христиани тѣ върватъ въ другъ Господъ, мохамеданитѣ върватъ въ свой Господъ, и азъ не зная въ сѣшно сть въ кой Господъ върватъ хората. Не че този Господъ е лошъ, всички Го виждатъ. Всѣка религия е добра, тя е на своето мѣсто, принесла е полза, но въпросътъ не е въ това, въпросътъ е за онѣзи напръднали души, които сж израснали. Тѣ трѣбва да излѣзатъ. Нѣма какво да се спираме, да казваме на другитѣ: вие сте невѣжи. За мене не е въпросътъ да отричамъ нѣщата, за мене е въпросътъ, какво трѣбва да зная сега. При сегашнитѣ условия трѣбва да изпразнимъ шишенцата си, за да ги напълнимъ. Значи, дойде нѣкой при мене, ще му кажа: изпразни своето шишенце, че да ти туря друго знание. Азъ наричамъ идеално шишенце това, което никога не може да се напълни. Азъ наричамъ тия шишенца скаченитѣ сждове въ свѣта. Били ли сте вие въ такива малки шишенца въ такива малки сждове? Защо не могатъ да се напълнятъ тѣ? Това сж милиарди шишенца, които сж тѣй скачени, че всички се пълнятъ едновременно.

Та всички ние сме скачени сждове въ свѣта. Следователно, добродѣтелитѣ на хората, и злото и доброто, което иде въ свѣта, като се вложи въ

тия скачени сѣдове, въ тия шишенца, равномерно се разпрѣдѣля. И затова всички трѣбва да се стрѣмимъ къмъ своето цѣло, къмъ добродѣтелитѣ, по-неже туй добро е общо за цѣлото човѣчество, а ние сме частици отъ цѣлото.

Въ една отъ бесѣдитѣ си азъ говорихъ за частитѣ, и за цѣлото („Истинната лоза“). Всички тия правила трѣбва да се изучаватъ, та не е важно, кой каква служба заема. Службата е само временно нѣщо. Нѣкои отъ васъ сте жени, други мъже, учени хора, поети, художници, лѣкари, но погледна въ очитѣ на кого и да е отъ тѣхъ, виждамъ нѣщо лошо. Защо? Нѣкоя сестра е отлична художничка. Какво ѝ липсва? — Нищо не ѝ липсва. освѣнъ това, че нѣма възможность да се прояви.

И сега, всички ние сме набрали толкова много енергия, че искаме да се проявимъ. Не е въпросътъ само да ни обичатъ, но ние, които сме дошли на земята, всички трѣбва да се проявимъ. Проявлението е въ това, да изразимъ Божиата Любовь. Христосъ преди 2000 години е казалъ: „Да възлюбишъ Господа Бога Твоего съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила“. Ето начинътъ, да проявимъ тази Любовь! И сега, като говоримъ за тази Любовь, у васъ веднага се явява мисльта: този човѣкъ ни заобикаля много, говори ни за Любовта много, но той има навѣрно нѣкакво намѣрение. Или, слѣдъ като говоримъ за Любовта, нѣкой казва: ние се обикнахме, азъ те обичамъ много, ти не можешъ ли да ми дадешъ 5—10,000 лева на заемъ. Тебе те жегне нѣщо, казвашъ си: много

скжно си продавашъ любовта. За сега у всички хора има само единъ материаленъ възелъ. Онзи обича красивата жена все за нѣщо. Онзи обича търговеца все за нѣщо. Ученикътъ обича учителя си все за нѣщо. На всѣкжде все користолюбие, а то трѣбва да изчезне! Трѣбва да познаваме учителя си вѣнъ отъ това, което носи въ себе си, вѣнъ отъ неговата професия. Трѣбва да познаваме лѣкаря вѣнъ отъ неговата лѣкарска професия. Трѣбва да познаваме майката не само въ формата на майка, трѣбва да познаваме тази душа, тя е свободна, въ нея има нѣщо по високо отъ проявата на майка. Христосъ казва: „Онѣзи, които изпълняватъ волята Божия, сж мои майки, братя, сестри“. Какъвъ е дълбокиятъ смисълъ на тѣзи думи?

Та казвамъ: има нѣщо по-високо отъ бащата; има нѣщо по-високо отъ майката; има нѣщо по-високо отъ брата; има нѣщо по-високо отъ сестрата; има нѣщо по-високо отъ приятеля. Какво е тога? — Е, не го знаемъ. Туй е толкова свещенно, че не може да се каже, но има нѣщо!

Тогава, какво казва Христосъ за онзи свѣтъ? Ще кажатъ нѣкои: сроднитѣ души, нали? Да кажешъ онова най-великото, значи да кажешъ думитѣ: „Господи, Боже, мой!“ На български езикъ нѣма по-свещена, по-висока дума отъ тази. Тази е думата, която съдържа всичко. Тя е по-висока отъ майка, баща и братъ. Българинътъ, като дойде до нѣкждѣ, дѣто не може да разрѣши въпроса, въздъхне си и каже: Господи Боже! Тогава въ неговата душа настава облекчение. Българинътъ трѣбва да прѣвърне тия двѣ думи въ едно. Той казва:

Господи Боже, охъ! — туря обекта отирѣдъ. Казвамъ: сега ние всички сме дошли до това положение, до каквото е дошълъ българинътъ. Той е практиченъ човѣкъ. Като се объркатъ работитѣ му, той казва: „Господи Боже, веднѣжъ да се оправятъ работитѣ ми, азъ ще посветя всичко на Тебе, ще Ти служа за винаги!“ Щомъ обаче, се оправятъ работитѣ му, той казва: е, то не бѣше нѣщо особенѡ. Азъ произнесохъ тѣзи думи, обърнахъ се къмъ Бога въ единъ моментъ на слабостъ — и се отказва. Но не се mine много, Господъ втори нѣтъ го стисне за гъшата, но вече така, че не може да произнесе тази дума — въздѣхне и падне — умира. Тѣй свършватъ всички онѣзи, които сж рекли „Господи Боже“ и слѣдъ това се отрѣкли. Тѣ кажатъ най-послѣ „охъ“ и умиратъ. Тѣй ще свърши и сегашната култура. Вие ще кажете: дали всичко това, което ни се говори, е Истина? Азъ ви давамъ само 10 години срокъ да провѣрите. Все 10 години! Колкото минаватъ, все 10 години оставатъ. Не се лжете отъ думитѣ на никого! Ще дойдатъ нѣкои ще ви говорятъ, че всичко това сж празни думи. Не се лжете! Всичко това, което хората ви говорятъ, сж празни думи, измама. Отъ тѣхнитѣ думи именно се покварятъ най-благороднитѣ, най-възвисянитѣ идеи. Това, което ви говоря сега, не е човѣшко, то е Божествено, било е нѣкога. Това, което хората говорятъ, то носи за въ бждаше смъртъ за всѣкиго. Кажешъ ли веднѣжъ „Господи Боже“, бжди смѣлъ човѣкъ! Рѣшително застани и кажи: отъ сега нататѣкъ азъ ще служа смѣло, безкористно на тази свещена идея, която търсихъ и намѣрихъ, че ако ще свѣтътъ да

се обърне наопаки! Започни да пѣшъ, бѣди радостенъ и веселъ и кажи: „аумень!“ Като станешъ сутринъ, кажи: „аумень!“ Може да нѣмашъ обуша на краката си, нищо отъ това, кажи: Господи, много Ти благодаря, че виждамъ краката си тѣй, както Си ми ги създалъ. Можешъ да нѣмашъ дрехи, кажи пакъ така. Защо не? Туй наричамъ любовъ къмъ Бога? Като виждашъ парцалитѣ на дрехитѣ си, които наоколо изглеждатъ като панделки, засмѣй се, считай, че си облѣченъ, както онзи, който е съ нова форма, съ модни дрехи и си кажи: тия мои дрехи не сѣ толкова долни, тѣ може да сѣ парцаливи, но въ тѣхъ съмъ вложилъ моитѣ най-свещени идеи! И наистина, съ тия негови парцаливи дрехи, като накарватъ нѣкой боленъ, оздравѣва, а отъ тия модернитѣ дрехи умира. Затова, съ дрехитѣ на светиитѣ, които е носилъ той, колкото и да сѣ парцаливи хората издържатъ и съ тѣхъ лѣкуватъ болни. Тия дрехи на светиитѣ, насадени съ най-хубавитѣ свещени идеи сѣ по-хубави, отколкото най-хубавитѣ модерни дрехи на кого и да е. Както виждате, съ тия хубави дрехи сега азъ мязамъ на васъ.

„Знаеше!“ И всинца трѣбва да знаемъ! И азъ желая сега всинца да знаете тази свещенна дума и като я кажете, да знаете, че въ единъ день слънцето заради васъ ще изгрѣе, заради васъ е то! И като изгрѣе слънцето, да знаете, че първия лжчъ е заради васъ. Защото като изгрѣятъ толкова милиони лжчи, вие не можете да благодарите, нѣма да знаете, кой е първиятъ, тѣ ще бждатъ тѣй много!

И тѣй, всички ние трѣбва да бждемъ носите-

ли на новата култура и да не се срамуваме. Желая на всинца ви сега да знаете какво трѣбва да правите. Като се върнете дома си, кажете: Господи Боже! Кажете ли това, слѣдъ туй кажете третата дума, новата дума „аумень аминъ“ и започнете съ ключа „солъ“, да произнасяте думата „Любовъ“. Не да ви любятъ хората, но като произнесете тази дума, вашитѣ дрѣхы да почнатъ да димятъ, послѣ вашето тѣло да се нагорещи, да се нажежи и да почне да свѣти, да очистите всичко отъ себе си и да разберете, че животътъ има смисълъ. Само тѣй произнесете тази дума, ще осмисли живота ви. Туй азъ наричамъ „възкресение“. Тѣй ще започне истинскиятъ животъ. Казва се, че Господъ щѣлъ да изпрати ангелитѣ си съ трѣби да затрѣбятъ, и човѣкъ щѣлъ да възкрѣсне. Туй е възкресението. Този ангелъ ще говори съ тази нова дума на живитѣ, на праведнитѣ, а трѣбата е за глухитѣ, за умрѣлитѣ, на които ще да трѣби тѣй силно, че тѣ ще изкочатъ отъ гробоветѣ си, никой нѣма да може да се скрие. Тѣй както рибарьтъ съ мрѣжата си извлича рибитѣ навънъ изъ водата, така и ангелътъ съ тази трѣба ще ни извлѣче изъ водата и ще ни изправи прѣдъ сѣдовещето Христово. Тѣй го прѣдставятъ религиознитѣ, по тѣхнитѣ схващания, но прѣдъ мене седи друга една картина. Най-първо всичкитѣ нечистотии на хората ще се изчистятъ, послѣдрѣхитѣ ще взематъ да димятъ, слѣдъ туй тѣлата ще се стоплятъ, ще свѣтнатъ и всички ще усѣтимъ, че въ нашитѣ парпалы се криятъ тѣзи свещенни мисли, съ които можемъ да оживѣваме.

И тъй, Христосъ е казалъ: „Кажете имъ да насѣднатъ!“ И нахрани 5,000 души съ петъ хлѣба и двѣ риби.

Бесѣда, държана отъ Учителя на 29 ноември,
1925 година въ гр. София.

ВИДЪ ГО ИСУСЪ

4.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ

Видѣ го Исусъ.

И като го видѣ Исусъ, че се наскърби, рече: Колко мъчно ще влѣзатъ въ Царството Божие тѣзи, които иматъ богатство!“

Ако се зададе въпроса, какъвъ е смисълътъ на разбирането, или смисъла на живота, какво ще отговорите? Единъ прѣдметъ, или една вѣщь, или единъ въпросъ може да разглеждаме отъ разни гледища, но всичкитѣ отговори нѣматъ еднакво отношение къмъ въпроса. Вие ще кажете: кажи ни кое е сжщественото въ живота! Азъ ви казвамъ: сжщественото е, че вие сте една въпросителна. Всѣки човѣкъ е една въпросителна — нищо повече. Когато стане студено, човѣкъ мяза на въпросителна. Той пита: защо се родихъ? Казвамъ: ти се роди, за да опиташъ студа. Това отговоръ ли е на въпроса? Срещнешъ ме лѣтно врѣме, хвърлилъ си дрехата си, питашъ ме: защо е топло? Казвамъ: за да се изпотишъ. Отговорилъ ли съмъ право на въпроса? Вие казвате: това сж маловажни въпроси, ти ни кажи кои сж важнитѣ въпроси. Нека съврѣмненнитѣ учени хора разрѣшатъ всички тия въпроси. Ученитѣ хора сж разрѣшили въпроса, какво разстояние има отъ земята до слънцето, но не сж го разрѣшили точно. Тѣ сж изчислили

туй разстояние, но съ една разлика отъ 1 — 2 милиона километри. Тѣ казватъ: разстоянието между земята и слънцето е около 92—93 милиона километри. Това изчисление точно математически ли е? Това не е за подигравка, но казвамъ, че съврѣмнената официална наука съ своитѣ приблизителни изчисления е станала за подигравка. Съврѣмнената официална наука се продала като нѣкоя жена и вече не работи за доброто на човѣчеството, но за неговото разрушение. Всички ония учени, които сж посвѣтили цѣлия си животъ за благо на човѣчеството, азъ ги похвалявамъ, нѣмамъ нищо противъ тѣхъ.

Сега пристѣпвамъ къмъ въпроса, защо богатиятъ не може да влѣзе въ Царството Божие? Върху този стихъ има писани много хубави работи, красиви работи, и то все отъ бѣдни хора. Богатитѣ хора никога не сж засѣгали този стихъ. Никой богатъ милионеръ не е засѣгалъ този въпросъ. Всички богати свещеници, проповѣдници или владци никога не сж побутвали този стихъ. Тѣ казватъ: не бутайте този стихъ, той е тѣй случайно вметнатъ въ Евангелието, не е трѣбвало да го вмѣкватъ, но влѣзълъ е вече въ свещенната книга, нѣма какво да се прави. Обаче, всички бѣдни хора, кой какъ мине, все за него се закачватъ. Много естесѣвено е! Този стихъ има три отговора. Отъ чисто материално гледище, единъ богатъ човѣкъ, натоваренъ съ единъ чувалъ злато на гърба си, може ли да го прѣнесе отъ едно мѣсто на друго? — Не може. Единъ богатъ човѣкъ, съ богатство на гърба си, може ли да прѣплава океана? — Не може. Единъ богатъ човѣкъ съ богатство на

гърба си, може ли да хвъркне изъ въздуха? — Не може. Значи, Христосъ е наблюдавалъ нѣщата тъй, както сж, Той е взелъ нѣкои работи изъ общия животъ. За да се роди туй различие между богатия и бѣдния първоначално е имало нѣкакъвъ вжтрѣшенъ смисълъ. Христосъ констатира фактитѣ тъй, както сж. Като говори за Царството Божие Той подразбира новитѣ условия на живота. Питамъ тогава: какъвъ е смисълътъ на живота? Човѣкъ, който се е родилъ на земята, трѣбва ли да пита, какъвъ е смисълътъ на живота? Щомъ станешъ сутринъ отъ леглото си, какъвъ е смисълътъ на твоето ставане? Какъвъ въпросъ разрѣшавашъ най-първо? Всички говорятъ за философия, но като станатъ сутринъ, какъвъ въпросъ разрѣшаватъ? Въпросътъ отъ „Чистия разумъ“ на Канта ли, отъ философията на Шопенхауера ли, защо злото владѣе въ свѣта, или отъ Милтона за „Изгубения рай“, или отъ Данте „Пжтуването прѣзъ ада“ ли разрѣшавате? Съ кой въпросъ започвате? Този въпросъ азъ нѣма да го разрѣшавамъ, понеже вие толкова пжти сте го разрѣшавали той е ваша специалность. Тѣй щото, азъ признавамъ специалността на цѣлия свѣтъ. Този въпросъ се разрѣшава сутринъ. Като излѣзе мжжътъ отъ кжщи, какъвъ въпросъ разрѣшава жената? Правото на жената ли разрѣшава тя, или коя жена е най-нѣщастна, или колко хора сж измрѣли, или какъ трѣбва да се подобри положението на човѣчеството, или кога Господъ е създалъ свѣта, или колко звѣзди, колко планети има на вселената, или кои философи какво сж писали? Не, не разрѣшава тѣзи въпроси. Въпросътъ който ѝ прѣдстои да рѣши, е рѣшенъ

за нея, тя знае рѣшението му. Какъ го разрѣшава? — Тя влѣзе въ своята лаборатория, взима едно гърне, въ което има една бѣла течностъ въ сгъстено състояние, гребне съ лъжицата отъ това вещество и хайде въ своята реторта, поставена въ рху накладения огънь и започва да се чува „църъ — църъ — църъ“. Онзи, който гледа това нѣщо, казва си: какво прави тази жена тамъ? Казвамъ: тази жена е алхимикъ, чакай да видишъ, какво ще направи! Послѣ взима нѣщо извадено изъ земята, наклъцва го и поставя въ това масло — прави си своитѣ опити. Тя се занимава съ магии, редъ магии прави и послѣ казва: азъ имамъ единъ възлюбенъ, той е толкова опърничавъ, отъ толкова години се занимавамъ съ него, дано измѣня характера му; и днесъ турямъ отъ това масло по малко, тѣй нареченото „омниусъ профандумъ“, или както англичанитѣ го наричатъ „ониенъ“, дано се успѣе. Но като се върне този учениятъ, който разрѣшава въпроса вънъ, въ свѣта, и тя която разрѣшава въпроса въ своята лаборатория, виждатъ, че и двамата още не сж разрѣшили този въпросъ. Отношенията на хората въ сѣмейния животъ още не сж разрѣшени. Питамъ: защо не разрѣшиха въпроса? Не че не знаятъ какъ да го разрѣшатъ, но не искатъ.

Ще ви приведа единъ анекдотъ, да ви покажа, защо хората не разрѣшаватъ въпроса. Едно врѣме, животнитѣ поставили слона за сѣдия. Овцитѣ подали до него заявление, въ което се оплакали отъ вълка, че се отнасялъ нееделикатно, некоректно спрѣмо тѣхъ, използувалъ тѣхната доброта и ни въ туй, ни въ онуй врѣме влизалъ въ коша-

рата имъ и ги давилъ. Издава се призовка, съ която викатъ вълка като обвиняемъ. Той повиква лисицата като своя довѣрителка да го защитава прѣдъ сѣда. Явява се лисицата прѣдъ сѣда и казва: „Господинъ Сѣдия, обвиняватъ моятъ довѣренникъ, че прѣскачалъ плета и влизалъ въ кошарата. Какво зло има въ това? Нѣкои твърдятъ, че всѣки трѣбвало да мине прѣзъ вратата на кошарата. Хубаво, но тази кошара трѣбва да е заградена отгорѣ, а тя е отворена. Птицитѣ никога не минаватъ прѣзъ вратитѣ на кошарата, все отгорѣ влизатъ, а при това никой не протестира. Моятъ довѣренникъ като прескача плета, всички го обвиняватъ. Азъ не виждамъ никаква вина въ него. Послѣ отъ сѣдебнитѣ аналии мога да приведа редъ други доказателства, че вълкѣтъ понѣкога е много учтивъ, добръ се обхожда съ овцитѣ, влюбва се въ нѣкоя овца и тя се разхожда заедно съ него, прѣскочи прѣзъ плета и той я хваща за врата. Какво има отъ това?

Питамъ ви сега: онѣзи, които сж съставили тази басня, какъвъ вѣтрѣшенъ смисълъ сж скрили въ нея? Тѣ описватъ все човѣшкия животъ, но въ една басня какво може да се опише? Въ нѣкои отпoшения вълкѣтъ има много прави понятия. Всички казватъ, че трѣбва да се ядатъ прѣсни плодове, че храната трѣбва да е чиста. И вълкѣтъ е съгласенъ съ това. Той казва: „Най-здоровословната храна е топлото месо на овцитѣ. и затова слѣдъ като одера кожата имъ, азъ веднага изяждамъ туй месо, за да ми даде повече животъ. Като умре тази овца, нейното месо вече става безполезно“. Питамъ: ако ние разсждаваме, че отно-

шенията на вълка сж жестоки, ако осжждаме неговото поведение, тогава защо оправдаваме поведението на единъ човѣкъ? Единъ вълкъ задигналъ нѣкоя овца нѣкаждѣ осжждаме неговото поведение, а тукъ въ София нѣкой господинъ заклалъ нѣкоя овца, никой не обѣдва зжбѣ. Значи, ако една постѣпка е морална, тя е валидна едноврѣменно за пѣлия свѣтъ, всички трѣбва да ѝ се подчинятъ. Подѣ думата „мораленъ свѣтъ“, разбирамъ всички сжщества да се подчиняватъ на едни и сжщи норми, правила и закони. Ние неговоримъ за вѣлцитѣ, за мечкитѣ, подѣ тѣхъ ние разбираме единъ неразуменъ животъ. И Богъ казалъ: „Да стане това, да стане онова“ — и всичко станало. И когато разумното въ свѣта, което е идеалътъ на човѣчеството, се е проявило, Богъ казалъ: „Ще направя човѣка по свой образъ и подобие“. Това е идеалътъ, къмъ който човѣкъ трѣбва да се стреми. Нѣкои казватъ, че Господъ като направилъ човѣка по образъ и подобие свое, свършилъ вече работата си. Обаче, Неговата работа още не е свършена. Ако тѣй разбираме учението на Мойсея, тогава какъ ще разберемъ онова твърдение въ Писанието, дѣто се казва: „Бждете съвършенни, както е съвършенъ и Отецъ вашъ Небесни!“ Слѣдователно, когато казваме, че човѣкъ трѣбва да живѣе, за да се усъвършенствува, подразбираме, че въ себе си той има извѣстни максими, извѣстно мѣрило, съ което опрѣдѣля постѣжикитѣ си, като съвършени, или не. За да се изпита човѣшкиятъ характеръ, човѣкътъ трѣбва да бжде поставенъ на изпитания. Ако вие сте неблагодарни отъ своитѣ изпитания, какво разрѣшавате, какво нечелите? Да допуснемъ, че ка-

звате какво законитѣ на природата не сж разумни. Добрѣ, какво печелите отъ това? Да допуснемъ, че казвате, какво има, или нѣма задгробенъ животъ. Какво печелите? Твърденията и отрицанията много нхти не допринасятъ нищо на човѣка. Да допуснемъ, че азъ правя слѣдното твърдение: азъ съмъ сиромасъ човѣкъ. Станахъ ли сиромасъ? Или, казватъ: азъ съмъ богатъ човѣкъ. Станахъ ли богатъ? Сжщината на нѣщата е вжтрѣ, вжтрѣшно какъвъ е човѣкътъ. Другото, това сж вжншни отношения на нѣщата. Азъ съмъ добъръ човѣкъ. Станахъ ли добъръ? Или, азъ съмъ лошъ човѣкъ. Станахъ ли лошъ! Това сж твърдения само, но ние трѣбва да дойдемъ до положението да опрѣдѣлимъ живота тѣй, както сие. Какъ ще го опрѣдѣлимъ?

Ще ви приведа другъ единъ примѣръ, той е прѣдание, но до колко е вѣрно, не зная. Когато синътъ на прочутия еврейски царь Давидъ Соломонъ, станалъ възрастенъ, баща му рѣшилъ да го изпрати въ странство, въ Египетъ, тамъ да учи, както правятъ това сегашнитѣ бащи — прашатъ синоветѣ си да се учатъ въ странство. Соломонъ билъ изпратенъ съ прѣпорѣзка до най-видната школа. Египтянитѣ сж били изобщо хора много взискателни, тѣ се отнасяли много недовѣрчиво къмъ гърцитѣ, а малко по-довѣрчиво къмъ евреитѣ. При пристигането си, Соломонъ трѣбвало да се яви съ прѣпорѣзка при единъ отъ великитѣ адепти на училището, Учителътъ Мах-Земру. Този Учителъ му далъ единъ букварь, подобенъ на този, по който се учатъ нашитѣ дѣца, и му казалъ: „Ще научишъ този букварь наизустъ и ще видишъ, какво съдържа“. Соломонъ, като царски синъ, ималъ мно-

го познания, но като отишълъ въ Египетъ, трѣбвало да изучава този първоначаленъ букварь. Цѣли три години Соломонъ изучавалъ букваря, научилъ всички точки и запетаи въ него, научилъ формата на всички пероглифи, и слѣдъ това се явява при Учителя си и му казва: „Всичко, каквото съдържахъ този букварь, научихъ; кажи ми сега нѣщо по-сериозно.“ Учителътъ го запитва: „Прочете ли го?“ — Прочетохъ го. „Изслѣдва ли го?“ — Изслѣдвахъ го. Тогава Учителътъ прѣстѣпва къмъ него и му показва, че между тия едри букви, които вижда въ букваря, има други букви и му казва: „Сега ще четешъ наново букваря, и то не споредъ първитѣ букви, но споредъ вторитѣ, споредъ второто съдържание“. Казва си Соломонъ: „Много сериозенъ стана този букварь“. Три години слѣдъ това Соломонъ пакъ се явява при Учителя си и му казва: „Изучихъ вече това, което се съдържа въ букваря, но азъ търся още по-дълбоко нѣщо въ свѣта“. Учителътъ му го запитва пакъ: „Ти изучи ли този букварь? — Изучихъ го. „Обърна ли внимание на всичко, което се съдържахъ въ него?“ — Обърнахъ. Обаче Учителътъ пристѣпва къмъ него и му показва, че листата на този букварь не били направени отъ еднакво вещество, и формата на всѣки листъ се различава единъ отъ другъ, и Той му дава унѣжвания да почне да учи книгата по самитѣ листа, по вътрѣшното имъ съдържание. И знаете ли колко години е трѣбвало Соломонъ да учи този букварь? И най-послѣ Соломонъ се върналъ въ Палестина безъ да довърши този новъ езикъ. Като не могълъ да го научи, казалъ: „Суета на суетитѣ, всичко е суета. Учихъ, но не до-

вършихъ нищо!“ И като разправя въ всички свои тези, че изслѣдвалъ живота, че научилъ това-онова, щомъ дошълъ до най-сжщественото въ живота, не могълъ да го разрѣши. Защо не могълъ да го разрѣши? На всички, които влизали въ школата, споредъ законитѣ на Бѣлото Братство, строго се забранявало да иматъ работа съ жени, но Соломонъ, както баща си, обичалъ женитѣ, и се влюбилъ въ дъщерята на Фараона. Затова той не могълъ да довърши третия езикъ на букваря.

И съврѣменнитѣ хора сега, нѣкои отъ тѣхъ четатъ още букваря съ първитѣ букви; други четатъ букваря съ вторитѣ букви, а всички тия, които идватъ до листата на букваря, влюбватъ се въ нѣкоя Фараонова дъщеря и послѣ какво казватъ? — Като Джонъ Веслей. Джонъ Веслей билъ знаменитъ английски проповѣдникъ, комуто се довервало, като другитѣ хора, да си намѣри нѣкоя другарка, за да може да проповѣдва по-добрѣ Словото Божие въ Англия. Потърсилъ той въ Англия нѣкоя красива англичанка и намѣрилъ, но три дни слѣдъ женидбата си срѣща единъ свой приятель и му казва: „Не струва да се жени човѣкъ“. Ако нѣкои отъ васъ искатъ да знаятъ нѣщо за жената на Джонъ Веслей, нека прочетатъ книгата на неговия животъ, тя е прѣведена на български езикъ. Той си мислилъ, че тя ще му бжде сътрудница въ проповѣждане Словото Божие, но наскоро още слѣдъ женидбата му казала: „Слушай, ти нѣмашъ право да гледашъ чуждитѣ жени, да се разговаряшъ съ тѣхъ. Ти не си вече свободенъ, като нежененитѣ мъже. За жененитѣ мъже има други правила, други кодекси“. И почнала тя да му чете.

Какво да му чете? — На български езикъ казватъ „молитви“. Не зная, до колко е вѣрно всичко това, но понеже той получавалъ много писма отъ видни англичанки, тя го хванала единъ день за косата, развъртѣла го изъ стаята и го питала: „Защо ти пишатъ тия писма? Защо имъ отговаряшъ?“ Питамъ ви: Джонъ Веслей и жена му разрѣшиха ли важния сѣмеенъ въпросъ въ живота си? Та нима Господъ създаде свѣта, за да се женятъ хората? Ще кажете: така е наредилъ Господъ, хората да се женятъ. Не, ние правимъ научно възражение срѣщу вашето твърдение. Най-послѣ, онѣзи най-малкитѣ, дребни клѣтки, женятъ ли се? Ако женидбата е единъ установенъ законъ въ природата, чрѣзъ който може да се работи, и нѣма другъ методъ освѣнъ този, разбирамъ, но въ сжщность не е така. Ние като кажемъ нѣщо, веднага го навиятъ на прѣстъ, тѣй се казало, иначе се казало, и като погледнете, цѣлата философска литература е пълна съ различни работи. Отлични нѣща сж тѣ, но ако ги прѣсѣжемъ, колко цѣнни работи ще излѣзатъ? Има цѣнни нѣща въ свѣта, но есички не сж такива. Казва поговорката: „Не всичко, което блѣщи е злато; и не всичко, което свети е диамантъ“. Клѣткитѣ никога не се женятъ. И ако вие запитате невидимия свѣтъ нѣщо за женитбата, тѣ ще ви кажатъ слѣдното: „На Бога никога не е идвало на умъ да устройва нѣкаква женитба въ свѣта“. Той е направилъ нѣкакво съчетание между разумнитѣ сжщества, съ цѣлъ да използватъ всичко разумно; Той ги е турилъ като архитекти, като ваятели, да направятъ каквото искатъ, но ако единъ ваятель вае нѣщо, какво особено е направилъ?

Азъ гледамъ малко по-другояче на живота. Едно малко житно зрънце паднало на земята. Около него имало листа нападали отъ дървото. Започналъ се между тѣхъ единъ разговоръ. Листата казали на житното зрънце: „Не бжди глупаво като насъ! Ние прѣждеврѣменно слѣзохме отъ дървото на живота и тукъ изгубихме всички условия, но ти гледай по другъ начинъ да използувашъ живота, да намѣришъ условия, да влѣзешъ въ земята, защото, останешъ ли така, ще изгниешъ и нѣма да постигнешъ цѣльта на живота“. Ами какво да правя? — Запитва житото. Земята не ме иска, пъкъ нѣма да влѣза вътрѣ. Вѣтърътъ чулъ този разговоръ, задухалъ и започналъ да търкаля житното зърно, да го занесе въ нѣкоя цѣпнатина на земята и тамъ да го мушне. Казватъ хората: защо духа вѣтърътъ? — Да вкара житнитѣ зърна въ пукнатинитѣ на земята, за да израстватъ и да се развиватъ. Е, така ли е сега? Нѣкои, като ме слушатъ, ще кажатъ: това сж баснословни приказки — вѣтърътъ духалъ, за да вкара житнитѣ зърна въ пукнатинитѣ на земята. Дали затова духа вѣтърътъ, това е въпросъ, но вѣрно е, че вѣтърътъ като духа, може да вкара нѣкои житни зърна въ земята, може да имъ помогне. Защо духа вѣтърътъ? — На този въпросъ можемъ да отговоримъ толкова, колкото когато се питаме, защо тече водата. Водата тече, защото въ нея има склонностъ да слиза надолу и затова, като срещне нѣкой наклонъ въ низходяща степенъ, водата започва да слиза. Щомъ ѝ се даде този наклонъ, тя върви надолу по него, туй е нейната насока. Слѣдователно, водата, по своето естество, седи малко

по-долу отъ твърдото вещество. Твърдото вещество е малко по-устойчиво. Питамъ: ако нѣмаше течено, жидко вещество, щѣше ли да има нѣкакво течение? За да има течение, трѣбва да има нѣкаква субстанция.

Въ миналата си бесѣда азъ казахъ, че нѣма движение въ природата, но има само нѣкакво мърдане. Нѣкои не сж ме разбирали добрѣ. Въ свѣта има движение, но то е само частично, тъй го разбирамъ азъ. Всичко въ това безпрѣдѣлно пространство не се движи, ако цѣлата вѣчностъ, ако цѣлата вселена, ако цѣлиятъ козмосъ се движи, нахдѣ ще отиде това? Толкова повече, че всичкото пространство е изпълнено съ една субстанция. Едни философи подържатъ движението, други го отричатъ. И еднитѣ сж прави, и другитѣ сж прави, но едноврѣменно има нѣщо въ свѣта, което се движи. Съ това подразбирамъ абсолютната субстанция или реалностъ, отъ която е направена цѣлата вселена. Когато се говори за движение, подразбирамъ промѣна на формитѣ. Само тамъ има движение. Движението всѣкога подразбира новъ животъ или то е признакъ на нѣкакъвъ новъ свѣтъ, който се заражда. Азъ казвамъ: когато вѣчното рѣши да се ограничи, само тогава има движение. Слѣдователно, ние казваме: движатъ се само частицитѣ на цѣлото, а цѣлото всѣкога седи въ покой. И въ човѣка става движение. Питамъ тогава: вашитѣ крака нахдѣ се движатъ? Вие имате едно механическо движение навънъ, ходитѣ навсѣкждѣ, но вътрѣ въ васъ има друго едно съществено движение, едно прѣдвижване на клѣткитѣ, които образуватъ

краката ви. Ако вие сте, запримѣръ, единъ хиксъ, по този законъ клѣтките на краката на едно по-колѣние отъ редица същества, за въ бъдаше, слѣдъ нѣколко хиляди поколѣния, ще образуватъ клѣтките на тѣхнитѣ рѣцѣ. Това нѣщо не е доказано математически, това сж само прѣдположения. Значи, станало е едно прѣдвижване на клѣтките отъ краката въ рѣцѣтъ. Клетките на рѣцѣтъ, понеже сж отъ по-висша еволюция, влизатъ въ мозъка.

Тѣй шото, всѣка клѣтка минава отъ една иерархия въ друга, отъ една градация въ друга, както това става и у самитѣ хора. Единъ день, когато умрете, тѣзи клѣтки ще ви срещнатъ нѣкъдѣ въ пространството, ще ви се усмихнатъ и ще кажатъ: едно врѣме ние бѣхме въ вашия домъ. Ще ме почитате: ами ще можемъ ли да се разговаряме съ тѣхъ? Да, тѣзи клѣтки сж разумни същества въ невидимия свѣтъ. Тамъ тѣ сж ангели, които разрѣшаватъ по-сериозни въпроси отъ тѣзи, които вие разрѣшавате тукъ. Вие ще кажете: тѣзи нѣща сж въображаеми. Вѣрно е, но въображението, фантазията е утровата на всички идеи въ свѣта. Туѣ, което индуситѣ наричатъ „мая“, това е въображението. Човѣкъ безъ въображение не може да прогресира. Казватъ за нѣкого: той си въобразява. Да си въобразява, въ това именно седи културата. Нали ние си въобразяваме, че Господъ създадѣ Адама? Нали ние си въобразяваме, че единъ кой си човѣкъ разрѣшилъ нѣкой наученъ въпросъ? Ами като учимъ за философитѣ, тѣ не си ли въобразяватъ? Чудни сж хората, като казватъ, че единъ кой си е въ заблуждение. Че кой не е въ заблуждение? Ти седишъ и си въобразявашъ, че можешъ

да свършишъ университетъ. Всичко това го нѣма, но въ ума ти седи. Ти си въобразявашъ, че ще направишъ нѣкоя машина, че ще напишешъ нѣкоя поезия, или нѣкой романъ, или нѣкое музикално съчинение и т. н. Онази младата мома е грозна, черна, но седи тя, въобразява си: азъ днесъ съмъ черна, грозна, но каква хубава мома ще стана! Питамъ: какво лошо има въ въображението? Казватъ нѣкои, че въображението е носителъ на всички злини въ свѣта. Да, вѣрно е, но въображението е и носителъ на всички добрини въ живота. Злото не е въ въображението. Тогава ние казваме: само разумнитѣ, само високоморалнитѣ хора въ свѣта могатъ да правятъ погрѣшки. Само най-ученитѣ хора, само най-виднитѣ философи могатъ да правѣтъ погрѣшки, а глупавитѣ не могатъ да правятъ никакви погрѣшки, понеже въ тѣхъ всичко е глупаво. Чудни сте вие, като казвате, че едичкой си направилъ погрѣшка. Този човѣкъ, който е направилъ погрѣшка, азъ считамъ, че е ученъ човѣкъ. Ама сгрѣшилъ! Да, затова е ученъ човѣкъ.

Вие, които ме слушате, ще извадите заключението: този човѣкъ тика хората къмъ безморалие. Не е така. Съврѣменнитѣ хора хванатъ нѣко-го въ нѣкоя грѣшка, осжждатъ го и хайде на бѣсилката. За тѣхъ това не е прѣстѣпление, а като казвамъ, че и най-учениятъ човѣкъ може да грѣши, казвамъ? ето едно развращение, ето единъ човѣкъ, който съсиива съврѣменното общество. За насъ въпросътъ седи другояче. Защо се убиватъ хората? Трѣбва да се даде едно разумно обяснение, за причинитѣ, защо става това. По този въпросъ ние разсждаваме така: защо трѣбва да обѣ-

сятъ този човѣкъ и каква полза има отъ това обѣсване? Ако обѣсването или убиването на единъ човѣкъ е за благо на човѣчеството, и 100 пкти може да го обесите, стига това да допринесе дѣйствителни резултати, а да не е само въображения. Хората си въобразяватъ, че нашето отечество имало врагове. Въ сжщностъ, всички хора въ свѣта искатъ да живѣятъ, а послѣ се явява въ тѣхъ друго желание — да бждатъ богати. Понеже въ дадения случай тѣ не могатъ да бждатъ богати, то въ това отношение половината отъ тия, които искатъ да бждатъ богати, ставатъ сиромаси. По отношение на какво? — На богатството. Това сж извращения. Ние сме дошли до положението да казваме: хубаво е човѣкъ да бжде богатъ. Казвамъ: не е лошо, човѣкъ да бжде и сиромасъ. Това сж крайности, това сж понятия само за земята. Сиромашията и богатството, това сж само двѣ състояния на нашия умъ. Въ сжщностъ, ако ние искаме да намѣримъ онова, което Соломонъ е намѣрилъ, това е задачата ни въ живота.

Кой е истинскиятъ начинъ, за да се прояви човѣкъ на земята? Да допуснемъ, че нѣкой мъжъ има жена като на този Джонъ Веслей. Три начина има, по които той ще може да разрѣши въпроса съ нея: 1) той може да бие жена си всѣки день по 10 пкти и най-послѣ тя да дигне ржцѣ отъ него и да каже: аманъ, не се търпи този човѣкъ! — и да избѣга. Това е философия. 2) Да заведе по законенъ редъ едно разумно дѣло противъ жена си и да се освободи отъ нея. 3) Тя да си зашине. Кждѣ? — За другия свѣтъ. Питамъ: хората разрѣшили ли сте въпроса по тѣзи начини? — Не.

Съчетанието на хората е тъй, както съединението на елементитѣ. Когато два или повече елемента се съединятъ, тѣ образуватъ устойчиви и неустойчиви съединения. Съврѣменната химия казва: еди-кой си съединения сж устойчиви, и еди-кой си сж неустойчиви. Но тя не е дала никакво обяснение, защо е така. По този въпросъ има много хипотези, много теории, изобщо много отъ ученитѣ се досѣдватъ, на какво се дължи тази устойчивостъ или неустойчивостъ на съединенията. То е сжщия въпросъ, защо нѣкой мъжъ обича жена си повече, а другъ не я обича. Ще кажатъ нѣкои, че нѣкой мъжъ обича жена си, защото е красива. Не е въпросътъ въ това. Обичътъ не сѣди въ красотата. Устойчивостъта не седи въ красотата. Ама тя е благородна. Не е и въ това. Д а о б и ч а ш ъ н ѣ к о г о , з н а ч и , ч е т и н е м о ж е ш ъ д а ж и в ѣ е ш ъ б е з ъ н е г о . Това е обичъ, това е вътрѣшния смисълъ на обичътъ. Щомъ мислишъ, че и безъ него можешъ, ти не го обичашъ. Слѣдователно въ абсолютната смисълъ на думата, ние казваме, че обичаме нѣщо или нѣкого само тогава, когато не можемъ безъ него. И когато казваме, че Богъ е Любовь, ние разбираме туй великото, абсолютното, безъ което не може да се живѣе, нито може да се мисли, нито може да има свобода. И когато говоря, че трѣбва да обичаме, азъ разбирамъ три нѣща: Любовь, безъ която животъ не може да има; Мъдростъ, безъ която свѣтлина не може да има; и Истина, безъ която свобода не може да има. Ако можемъ да развиемъ въ една теза, какво нѣщо е свободата, мога да ви говоря на третия езикъ, но вие трѣбва да бждете изпразнени шишета и да чу-

встпувате, че безъ мене не можете да живѣте. Но да не мислите, че трѣбва да се качете на гърба ми. Това е механическо нѣщо. Ако азъ се кача на гърба ви, това не е разрѣшение на въпроса. Ами че всѣки отъ васъ се е качилъ на нѣщо. На какво? — На едно животно, което се нарича плътъ. Духътъ се е качилъ на плътта, и тя скача, скача отдолу. Нѣкой пѣтъ успѣе да хвърли духа долу и тогава той казва: тази плътъ е много лоша. Казватъ: този човѣкъ е много лошъ. Не, духътъ е трѣбовало да бѣде уменъ, да не слиза отгорѣ. Това е човѣкътъ, който не е разбралъ още Божи-ята Мждрость, Това е човѣкътъ, който едва чете първитѣ едритѣ букви на букваря. Въ какво седи четнето на първитѣ букви? Този човѣкъ, като стане сутринъ, хубаво ще се нахрани, добръ ще се облѣче, ще се докара, ще се поогледа въ огледалото и ще каже: тѣй, хубавичккъ съмъ, носътъ ми е класически, очитѣ ми хубави, чернички — заглади си косата и излиза вѣнъ по работа. Седне нѣкъдѣ между познати, между приятели, тѣй се държи, като ученъ човѣкъ, съ нѣкаква тежестъ. Никаква тежестъ нѣма, той си прѣдставлява само. И ние си въобразяваме, че имаме нѣкаква тежестъ, че имаме нѣкакви знания. Не е лошото въ това, но ние гледаме отъ по-високо положение на нѣщата и се заблуждаваме. Туѣ гледане е единъ по-тикъ, една добродѣтель. Ако човѣкъ гледа по този начинъ на нѣщата, никога не трѣбва да се обезсърчава. Нѣкой се огледва. Нима трѣбва да се присмиваме за това? Човѣкъ, който се огледва въ огледалото е разуменъ човѣкъ. Нѣкои говорятъ противъ огледалото, но въ свѣта има едно физи-

ческо огледало, има и едно духовно огледало. И за да спасите дъщеря си, или сина си отъ какъвъ и да е порокъ, ще ви съвѣтвамъ да спазвате едно правило: нека се оглеждатъ! Срѣщамъ нѣкой човѣкъ, огледамъ се въ него, видя хубава черта, казвамъ си: бихъ желалъ и азъ да имамъ тази черта. Единственото нѣщо, което ни прѣпятствува е, че не можемъ да запомнимъ своя образъ. Като се оглеждамъ въ огледалото, ще видя една своя черта, която не харесвамъ и ще искамъ да я поправа. За въ бъдеще, учителътъ трѣбва да казва на своитѣ ученици, момченца и момиченца, да си носятъ въ джеба по едно хубаво, кръгло огледалце. Скарать се нѣкое момченце и момиченце, учителътъ ще имъ каже: я си извадете огледалцата и се огледайте! Дѣцата като се огледаатъ, ще се поусмихнатъ и учителътъ ще започне своята лекция. А сега, като се скарать нѣкои дѣца, учителътъ ще каже: „Слушай тамъ, Добчо, знаешъ ли защо баща ти те е изпратилъ въ училището?“ Хмъ-хмъ — не знае. — Не зная, Господинъ Учителю! Ти тамъ, Марийке, защо те е пратилъ баща ти на училище? — Не зная, Господинъ Учителю! Азъ зная и други случаи отъ живота на българскитѣ учители. Учителътъ се кара на тия двама ученици, тѣ не могатъ да му отговорятъ нищо, но става трети ученикъ и, безъ да го питать, казва: „Господинъ Учителю, азъ зная защо дойдохме на училище. Да ни учишъ, Господинъ Учителю. Но и ти, Господинъ Учителю, нѣма да си гърчишъ лицето, нѣма да правишъ сящото като насъ. Ние се караме и биемъ, защото сме глупави, но ти нѣма да употребявашъ прѣчката. Ние не сме толкова глу-

пави, разбираме и безъ пръчка.“ Ние туряме като свещено правило въ живота си слѣдното положение: пръчката е благословено нѣщо, защото е излѣзла отъ рая. Какво разбирате отъ това? Откакъ Адамъ излѣзе отъ рая, той взе пръчката и я употреби като остенъ за млѣкопитающитѣ. Магитѣ направиха една малка пръчица и я скриха въ своята мантия. Владицитѣ туриха тази пръчица на своята патерица. Всички носятъ тази тояга и казватъ: жива трѣбва да бѣде тази тояга! Какво показва тази тояга? Който носи тази тояга, той трѣбва да показва пхтя къмъ истинския животъ, къмъ Бога, къмъ Любовта, къмъ Мъдростта, къмъ Истината. Да биешъ съ тази тояга мъжа си, жена си, дѣцата си, ученицитѣ си — не! Съ тази тояга, — която е направена отъ тритѣ елемента — Любовь, Мъдростъ и Истина — ще показвашъ правия пхтъ!

Казва сега Христосъ: „Богатитѣ нѣма да наслѣдятъ Царството Божие“. Кои сж богатитѣ? Богати хора сж онѣзи, които мислятъ, че иматъ богатство, когато въ сжщностъ нѣматъ никакво богатство. Вие ще кажете: то е за свѣтскитѣ хора. Ами по нѣкой пхтъ ние можемъ да мислимъ, че сме учени хора, но туй знание, което имаме, не е наше. Ние сме запомнили, какво е писалъ Шекспиръ въ своитѣ драми, какво е писалъ въ съчиненията си Гьоте, или какво е писалъ нѣкой музикантъ, и всичко това го декламираме, възпроизвеждаме, но то е чуждо нѣщо, взето на заемъ. Тия хора сж се трудили, това е тѣхна слава, слава на Гьоте, на Шекспира и др., азъ ги похвалявамъ. Писали сж хората, тѣ сж складирали всич-

ко това въ тия банки, въ тия книги, които оставатъ заобщо ползуване на човѣчеството. Азъ пъкъ ще чета Шекспира, ще чета Гьоте, ще чета Канта, ще чета всички философи, ще отида при тѣхъ да се уча, ще взема поука отъ тия разумни хора, все ще извлѣка отъ тѣхъ нѣщо. Ще отида да чета, да уча отъ книгата на великата природа, и отъ тамъ да използвамъ за себе си нѣщо. И дѣйствително, не съмъ дошълъ въ свѣта само да декламирамъ българското стихотворение: „Парице, парице, всесилна царице, съ тебе въ рай, безъ тебе на края!“ Но въ кой рай съ парицата? — Въ човѣшкия рай. Ти, който си въ човѣшкия рай съ парицата, въ Божия рай си на края. Тогавъ азъ прѣвеждамъ: „Парице, парице, всесилна царице, съ тебе влизамъ въ човѣшкия рай, и съ тебе излизамъ отъ Божия рай.“ Ние, обаче, слѣдъ като се издекламира нѣщо, казваме: туй е глупаво, не е хубаво нѣщо. Не е така. Ние, религиознитѣ хора, по нѣкнѣ пътъ сме смѣшни, като вземемъ едно важно положение и казваме: азъ слушахъ лекцията на еди-кой си виденъ професоръ. Това е лекция! Отлична е тя, вѣрно е, но за тебе е важно да приложишъ онѣзи методи, които този виденъ професоръ е приложилъ. Туй е, което ще те подигне. Не е достатъчно само да чуешъ неговия гласъ. И Адамъ чу гласа на Бога въ рая: „Адаме, Адаме!“ Но Адамъ се криеше задъ листата на зеленитѣ дървета. Вие много пъти си правите заключения, защо Адамъ мълчалъ. Смѣшно е положението на Адама: Ще направя едно сравнение. Азъ съмъ минавалъ покрай нѣкой гори въ варненско, тамъ хората наоколо, които се занимаватъ

съ земеделѣние, работятъ съ биволи. та вечерно врѣме ги пушатъ въ гората, а сутринъ този земеделѣлецъ взима торбата, пълна съ зобъ за биволитѣ си и ги вика: де, караманчо, де! Тѣ чуватъ гласа му, познаватъ го, знаятъ защо ги вика, но опѣзи биволи си захапали хубаво зелената трѣвица, не мърдатъ. Подигнатъ главата си, казватъ: знаемъ ние, отъ толкова врѣме си ни лѣгалъ съ тази торба! Селянинътъ се чуди, кждѣ ли отидоха тѣзи биволи! Казвамъ: и тѣ като Адама, скриха се тамъ задъ нѣкое дърво. Той ги вика, докато ги намѣри и слѣдъ $\frac{1}{2}$ часъ, гледашъ, врегнатъ ги цѣль день на нивата. Слѣдъ като се върне бивола, питамъ го: какво научи днесъ на нивата? Какво е научилъ той? Колко е сложенъ съвременниятъ животъ! Ами че ние не оремъ ли цѣль день? Прѣхвърляме прѣстыта, караме се — примиряваме се, караме се — примиряваме се, и най-послѣ казваме: азъ не мислихъ, че това било тѣй. Примиримъ се, на другия день пакъ се скараме. Слѣдъ всичко това заминаваме си за другия свѣтъ и казваме: какво научихме? — Е, за слѣдното прѣраждане. Или, Господъ ще ни научи. Че какво ще ни научи Господъ?

Азъ правя своитѣ наблюдения и си вадя заключение отъ всичко, което наблюдавамъ. Нѣкои казватъ: ти не си жененъ, нѣмашъ нашата опитност. Да, не съмъ жененъ, нѣмамъ вашата опитност, признавамъ, но имамъ наблюдения. Азъ гледамъ, нѣкоя майка изчистила, окжпала своето дѣте казва: нашето ангелче! Не се минава и единъ часъ врѣме, нашето ангелче съвсѣмъ мирише и майката казва: нашето дѣте не се е научило още,

но слѣдъ врѣме ще се научи. Казвамъ: да, слѣдъ врѣме. И пакъ почне своята операция, почва да го мие. На другия день пакъ мирише. Като стане на 10—15 години, вече не мирише, започва да се прѣска съ парфюми. Вие ще кажете сега: трѣбва ли да се говори за такива работи? Ами че въ морално отношение и ние миришемъ за невидимия свѣтъ. Дойде единъ ангелъ, тури те въ коритото, измиете, казва: дѣте е, не разбира! Той те изкжпи, ти пакъ сгрѣшишъ. Падашъ, ставашъ, казвашъ: отъ менъ човѣкъ нѣма да стане! Ангелътъ пакъ дойде, измие те, казвашъ: отъ менъ човѣкъ ще стане! Еди-кой си моралистъ казва, че като сгрѣшишъ еди-колко си пѣти, повече не се прощава. Не, при първото четене на букваря се прощава по единъ пѣтъ на день; при второто четене на букваря се прощава по 1 пѣтъ на день, а при третото четене на букваря се прощава безброй пѣти. Въ този дълбокъ смисълъ, ако ние излизаме отъ Бога и влизаме въ свѣта, има друго разбиране на живота. И въ този смисълъ, азъ говоря на разумнитѣ отъ васъ, които можете да разбирате, у които има тази интелигентность. Азъ разбирамъ думата „интелигентность“ въ онази висша смисълъ; тя се отнася до онѣзи отъ васъ, които иматъ разумни души, които сж пробудени, които иматъ стремежъ. Ще кажете: ама ние сме родени отъ Бога. Оставете това! Щомъ си роденъ отъ Бога, това показва, че си влѣзълъ въ живота, влѣзалъ си въ правия пѣтъ и сега трѣбва да работишъ! Отъ сега именно ти прѣдстои една велика работа. Тѣзи хора, които сж родени отъ Бога, азъ ги поканвамъ на истинска работа, а онѣзи, които не сж още родени, тѣ нека пѣплятъ по земята. Тѣ сж като онѣзи дини и пѣ-

леши, които слѣдъ 6 мѣсеца умиратъ. Ние не сме противъ динитѣ и пжнешитѣ, ние не сме противъ тиквитѣ, и азъ ги обичамъ, но казвамъ, че тѣ не разрѣшаватъ въпроса. Казвамъ на онзи новородения човѣкъ: ти си изникналъ, за тебе е животътъ. Казвамъ: ние трѣбва да разрѣшимъ въпроса за живота. Какъ го разрѣшавате вие?

Ще ви приведа единъ примеръ изъ английския животъ за единъ виденъ професоръ по моралнитѣ науки нареченъ Бляк-Бери. Той ималъ въ дома си една млада слугиня, която се влюбила въ него, но била толкова внимателна, че не знаела какъ да изрази вниманието си. Тя искала нѣкоѣ нжтъ да се приближи до него, да направи нѣщо, но тѣй умно да го направи, че да не забѣлѣжи той. Тя мислила дълго врѣме — дни, седмици, мѣсеци, цѣла година. Единъ день ржцѣтѣ ѝ били очернени, нечисти и тя трѣбвало да полѣе на господаря си да се измие. Отива да му полѣе, но сжневрѣменно се навежда, цѣлува го по врата и скоро се дига. А, какъ! — Ще извините, видѣхъ единъ косъмъ на врата ви, но понеже той е лошъ проводникъ на топлината, за да не сбъркате нѣщо лекциитѣ си, взехъ го съ устата си, защото ржцѣтѣ ми сж нечисти. Защо, ако този косъмъ се вземе съ ржцѣтѣ е морално, а ако се вземе съ устата е неморално? Този професоръ даже и не подозиралъ нейното желание. Но, питамъ, разрѣшили ли сж правилно въпроса? — Не.

Казва Христосъ: „Богатитѣ нѣма да влѣзатъ въ Царството Божие“. Когато ние обсебимъ знанието, когато ние обсебимъ силата, когато ние обсебимъ материята, когато мислимъ; че ние сме всич-

ко и разполагаме съ този свѣтъ, разбира се, че нѣма да влеземъ въ Царството Божие. Не че ти не трѣбва да бждешъ богатъ, но богатството и сиромашията трѣбва да бждатъ за тебе условия въ живота ти. Това подразбира, че ти трѣбва да седишъ по-високо отъ богатството и отъ сиромашията. Новиятъ човѣкъ не трѣбва да бжде богатъ, нито бѣденъ, той трѣбва да бжде по-горѣ отъ богатството и отъ сиромашията. Защото сиромашията за него ще бжде едно условие, за да се прояви; и богатството за него ще бжде едно условие, за да се прояви. Казвалъ съмъ и другъ пѣтъ: сиромашията продължава живота. Затова е тя въ свѣта — за да не се съкрати човѣшкиятъ животъ. Богатството, това е изобилието на живота. Туй богатство трѣбва да се раздаде, но понеже хората не го раздаватъ, нѣма да влѣзатъ въ Царството Божие. Всѣки човѣкъ трѣбва да раздава своето богатство. Защо? — За да мине отъ този животъ въ вѣчния. Съ това той ще стане по-добъръ. Сиромашътъ трѣбва да се радва на своята сиромашия, понеже съ това продължава живота си. Сиромашътъ пита: до кога ще върви сиромашията съ мене? До кога ще се продължава този мой животъ? Вие ще научите този моралъ въ водата. Вижте водата въ рѣката! Какво казва тя? — Вие само ме пуснете да тека надолу, азъ ще правя своя пѣтъ! Тя обича да продължава пѣтя си, стига да има наклонъ. И ние трѣбва да имаме този моралъ, да вървимъ по тази наклонна площъ, да изпълнимъ волята Божия. Може да се минатъ хиляди години, то не е важенъ въпросъ. За насъ това е безразлично. Може да прѣкъснете тази рѣчица, може да

я направите къса и дълга, това е безразлично за насъ. Извѣстна работа може да ни отнеме единъ день, една седмица, единъ мѣсецъ, една година, 10 години, хиляда години, за насъ този въпросъ трѣбва да ни бѣде безразличенъ. Никой не трѣбва да пита, защо е сиромашията. Щомъ се затруднишъ, обърни се къмъ Господа и кажи: Господи, достатъчно е това положение. Той ти отнеме товара Ти се разпѣришъ, излизашъ отъ великия океанъ на живота и влизашъ въ покоя, отдѣто си дошелъ. Тогава не желай да бѣдешъ богатъ! Ако това е правило, питамъ: кое натоварено животно, кой волъ би желалъ неговата кола да се товари повече? Ние казваме: да бѣдемъ богати! Но кога? — Когато другитѣ носятъ нашия товаръ. Богатъ човѣкъ е само онзи, който самъ носи свои товаръ на гърба си, за да знае, колко е тежко това богатство.

Бихъ желалъ богатитѣ хора да влѣзатъ въ положението на сиромаситѣ, които съ години сж работили, чоплили, за да извадятъ туй богатство отъ земята. Бихъ желалъ богатитѣ хора да влѣзатъ въ положението на ония хиляди, хиляди животни, на които кожата сж одрани. Ще дойдатъ сега богатитѣ и ще ни казватъ: ние спечелихме това! Има ли нѣкакъвъ смисълъ въ тази философия? И тогава жената казва на мъжа си: ти трѣбва да бѣдешъ богатъ, та отъ нивитѣ ли ще вадешъ това богатство, кожата на животнитѣ ли ще дерешъ, не зная, азъ искамъ да бѣдемъ богати! Азъ нѣмамъ нищо противъ това. Човѣкъ въ свѣта все трѣбва да бѣде богатъ, туй е едно благо заради него. Той може да бѣде и сиромасъ. И то-

ва е едно благо заради него. Защото, има едно богатство, въ което грѣхътъ обитава; има и една сиромашия, въ която грѣхътъ обитава. Има едно богатство въ свѣта, въ което Добродѣтелята живѣе; има и една сиромашия, въ която Добродѣтелята живѣе. Слѣдователно, азъ съмъ за сиромашията и богатството, въ които Добродѣтелята живѣе.

Сега казвамъ на всички: насъ ни трѣбва учение! Ще учимъ! Но кое учение? Нѣкои казватъ: насъ не ни трѣбва учение. Вѣрно е, насъ не ни трѣбва това учение, което покваря, но ни трѣбва онова истинското учение, което просвѣщава умоветѣ, облагородява сърдцата и подига душитѣ. Нѣкои ще кажатъ, че въ свѣта нѣма такова учение. Не, намира се. Ние трѣбва да помогнемъ на свѣта, не трѣбва да се отказваме отъ него. Ние трѣбва да му помогнемъ тѣй, както онова житно зрънце, като падне въ почвата ѝ помага. Почвата, това е съвкупностъ отъ мъртви клѣтки, които еволюиратъ. Отъ това гледище, цѣлата наша земя не е нищо друго, освѣнъ мъртви, заснали духове, които отъ прѣди хиляди години сж паднали. Житнитѣ зрънца събуждатъ тѣзи мъртви клѣтки. Всички разумни, живи същества въ цѣлата вселена трѣбва да свършатъ тази работа — да събудятъ тия спящи духове. Дали всички ще се събудятъ, то е другъ въпросъ, но ние ще изпълнимъ своя дългъ. Когато събудимъ тѣзи наши братя, голѣма радостъ ще настане. Какво казва Христосъ? — Голѣма радостъ настава въ небето, когато можемъ да издигнемъ единъ нашъ падналъ братъ. И когато единъ богатъ човѣкъ се събуди и разбере, че неговото

богаство не е нѣщо, което може да го повдигне, той влиза въ Царството Божие. И когато единъ сиромахъ се събуди и разбере, че бѣднотията не е наказание, а едно благо, голѣма радостъ настава въ свѣта.

И тѣй, вие трѣбва да живѣете съ този новъ импулъсъ, съ това ново схващане. Той трѣбва да влѣзе тѣй дълбоко въ васъ, че да ви прѣобрази коренно. Вие казвате: то така се говори, но така не може да се живѣе. Хубаво, ако не можемъ да живѣемъ тѣй, какъ ще живѣемъ тогава? Ще живѣемъ като актьоритѣ ли? Азъ не съмъ противъ актьоритѣ, тѣ извършватъ отлична работа, но тѣхниятъ животъ е животъ на сцената. Нѣкой актьоръ тази вечеръ ще го произведатъ царь, актьорката — царица, но на другия день ще ги детрониратъ. На сцената сж нѣщо, а вънъ отъ сцената сж нищо. Тогава вие казвате: ние искаме реаленъ животъ. Кой реаленъ животъ? Въ реалния животъ има нѣщо красиво и възвишено. Нека разберемъ този животъ, нека разберемъ скрития му смисълъ. Не говоря за живота на дѣцата. Нѣкой пѣтъ и този животъ ме интересува. Нѣкога обичамъ да наблюдавамъ, какъ се каратъ мъжъ и жена, какъ се измѣнятъ физиономиитѣ имъ. Тѣ сж актьори на сцената. Казвамъ: много хубаво си отговаряте, много хубаво си играете ролитѣ. По нѣкой пѣтъ се намѣсватъ и дѣцата, че дойдатъ и сватовеѣ отвънъ. Не мине много врѣме, казватъ ама ние станахме посмѣшище на дѣцата! Че кой актьоръ не е станалъ посмѣшище на свѣта? Излиза единъ актьоръ на сцената, играе ролята на крадецъ. Казватъ: ама то е на шега. Ами единъ апашъ

като влѣзе въ нѣкой магазинъ и обере касата, това не е ли на шега? А, това е дѣйствително, не е на шега. Какви сж неговитѣ побуждения? Той опитва богатия по два начина. Казва му: „Ти употреби ли тѣзи пари, както трѣбваше? Азъ дойдохъ да те науча, какъ трѣбва да ги употребишъ. И мене може да ме затворятъ, но трѣбва да знаешъ, че азъ сега съмъ пророкъ и Господъ чрѣзъ мене ти казва, че за да влѣзишъ въ Царството Божие, трѣбва да изпразнишъ касата си“. Не се минава много врѣме, пакъ обиратъ този човѣкъ. Хората казватъ: не му върви на този човѣкъ! Какъ, върви му, сега именно му е тръгнало. Азъ ни най-малко не поощрявамъ хората да крадатъ, тѣ и безъ това си крадатъ, но съмъ за дълбокото разбиране на онзи великъ Божественъ животъ, да се разтворятъ сърцата на хората и да познаемъ, че ние сме дошли на земята и може да живѣемъ по другъ начинъ. До сега ние сме отричали, че сж-ществува Любовь въ свѣта. Ние сме отричали и Мъдростъта, а сме признавали само една обикновена интелигентностъ, колкото да можемъ да живѣемъ и по-нататкъ не му мислимъ. Не е така. Ние сме отричали и свободата, и Истината, всичко туй отгорѣ отдолу. Не е така. Любовьта у насъ трѣбва да бѣде пълна и съвършенна. Мъдростъта у насъ трѣбва да бѣде пълна и съвършенна. Истината у насъ трѣбва да бѣде сжщо тѣй пълна и съвършенна. Туй трѣбва да бѣде великиятъ идеалъ, къмъ който да се стрѣмимъ. Туй можемъ да направимъ! Ама кога, ще кажете вие? За въ бж-даще ли? Нѣкои ще кажатъ: да, било е врѣме, когато хората сж живѣли добръ. Не, туй трѣбва да направимъ сега! Не е ли хубаво, всички вие тукъ,

всички хора, които живѣятъ въ София, всички хора изъ цѣлия свѣтъ, които иматъ туй вътрѣшно дълбоко разбиране на живота да се сплотятъ и да заживѣятъ въ името на тѣзи основни закони на Любовта, Мъдростта и Истината? Хората пакъ ще строятъ кѣщи, пакъ ще строятъ училища, пакъ ще строятъ църкви, но какви ще бѣдатъ тѣ? Какви църкви ще иматъ? Знаете ли какви ще бѣдатъ иконитѣ въ бѣдашитѣ църкви? Прѣдъ амвонитѣ, прѣдъ олтаритѣ ще бѣдатъ наредени все живи мъже и жени, боядисани не съ такава боя, съ каквато рисуватъ днесъ иконитѣ. Най-възвишената, най-благородната сестра ще представлява нѣщо като св. Богородица, и кой какъ мине, ще се прѣкрѣсти, ще я цѣлуне. И отъ братята ще избереиъ най-възвисяния, най-благородния, св. Иванъ или Св. Никола, и кой какъ мине, ще се прѣкрѣсти, ще го цалуне. Туй наричамъ азъ „жива църква“, съ живи икони. Вие, като ме слушате, казвате: тѣй било то, този човѣкъ обърна свѣта съ главата надолу! А вие турате свѣта съ главата нагорѣ, нали?

Казвате: кога ще дойде Христосъ? И да дойде Христосъ, вие все ще му казвате: Господи, направи това чудо да оздравѣя! Христосъ ще дойде, ще тури ржката си върху главата ти и ти оздравѣвашъ. Послѣ пакъ ще кажешъ: това не е Христосъ, лѣкарьтъ ме излѣкува. Нѣкои нѣматъ своя кѣща, хазиятъ имъ ги пѣдятъ, притѣсняватъ ги и веднага се обръщатъ съ молитва къмъ Бога: Господи, Исусе Христе, пѣдятъ ни отъ кѣщата, моля Ти се, поведи на тия хора да се смилятъ надъ насъ! Повелява Господъ на хазиятъ да не ги без-

покоятъ, и тѣ пакъ си оставатъ въ кѣщата. И послѣ пакъ казватъ: че какъ, то не е чудно нѣщо, това и човѣкъ може да го направи. Пѣди ви хазайинтъ. Защо? — Иска по-голѣмъ наемъ. Колко плащате? — Петъ хиляди. Добрѣ, азъ давамъ за васъ 6,000 лв. Хазайинтъ си отива усмихнатъ, много е доволенъ. Лесно може да уредите въпроса съ хазайинтъ си. Той ви иска 5,000 лв., дайте му 6,000 лв.! Ама отдѣ ще вземемъ тия пари? — Изровете ги отъ нѣкъдѣ, земята е пълна съ злато.

Какво може да направи Христосъ за васъ, за да познаете, че Той е Христосъ? Има нѣщо, което Христосъ може да направи, а другитѣ не могатъ да го направятъ. Вие може да сте свършили и единъ, и два факултета въ университета, па и повече дори, но когато дойде Христосъ, когато дойде Синъ Человѣчески, Той ще внесе нѣщо съвсѣмъ ново въ този свѣтъ. Азъ ще ви остава да мислите, какво ще е това новото, което Христосъ ще донесе. Ако до идущата сѣбота не можете да измислите, какво ще бѣде новото, което Христосъ ще внесе, тогава въ недѣля азъ ще говоря върху него, но ако го намислите, ще говоря за съвсѣмъ други работи.

И тѣй, за да влѣзете въ Царството Божие, трѣбва ви Любовь и Животъ; за да влѣзете въ Царството Божие, трѣбва ви Мѣдростъ и Свѣтлина; за да влѣзете въ Царството Божие, трѣбва ви Истина и Свобода!

Бесѣда, държана отъ Учителя на 6 декември,
1925 година въ гр. София.

ОТКЖДЪ ИДА.

5.

РУСЕ

Печатница Малджиевъ ул. Сароолу 21

1926

Откъдѣ ида.

„Защото зная отдѣ съмъ дошълъ и накждѣ отивамъ, а вие не знаете отдѣ ида и на кждѣ отхождамъ“.

Въ този случай думата „зная“ нито е славянска, нито е българска, нито е английска, нито латинска, нито френска, нито германска, тя не е дума и отъ еврейски произходъ, а произлиза отъ единъ старъ езикъ. Значи, коренътъ на тази дума се намира въ санскритски езикъ. И гърцитѣ сж я взели отъ тамъ. Да знаешъ, значи да прѣживѣвашъ нѣщата съзнателно, т. е. да разбирашъ висшето, Божественото въ свѣта. Споредъ сегашната философия, че отъ несъзнателния животъ произлиза съзнателния, т. е. че отъ малката микроба, която нѣма съзнание произлиза човѣкътъ, който има съзнание, това е вѣрно 50⁰/₀, споредъ както развиватъ тази идея, но вѣрно е и другото положение, че отъ съзнателното излиза и безсъзнателното. Питамъ: когато онзи герой, или онзи учень професоръ, или онзи светия заспи на своето легло, дѣ отива той, дѣ отива неговото съзнание? Отиватъ при него, побутватъ го, но съзнанието му го

нѣма. Той диша, изпълнява всички процеси, обаче е въ безсъзнание. Ти го бугашъ, но нѣма го въ тѣлото. Дѣ е отишълъ той? Значи, има нѣщо въ човѣка, което е безсъзнателно, и то трѣбва да се опрѣдѣли. Слѣдователно, два живота сж свързани единъ съ другъ. Единиятъ животъ е безсъзнателенъ, а другиятъ е съзнателенъ: Въ безсъзнателния животъ причинитѣ сж вънъ, а въ съзнателния животъ причинитѣ сж вътрѣ, но понятията „вънъ и вътрѣ“, трѣбва пакъ да се опрѣдѣлятъ. Напримѣръ, вземете вие простата готварска соль, разтворете я въ вода и послѣ изпарете този разтворъ на слънце или на огънь. Какво ще стане съ готварската соль? — Тя отново ще кристализира. Колкото пхти и да я разтваряте, тя все ще кристализирва по единъ и сжщъ начинъ. Това показва, че силитѣ на сольта сж вътрѣ въ нея, затова формитѣ ѝ въ всички случаи сж едни и сжщи. Но вземете една проста морска мида, или единъ охлювъ и ги счукайте на дребно и послѣ се опитайте отъ тѣхъ да възпроизведете първоначалната имъ форма. Ще можете ли да направите сжщата форма? — Не, отъ счупенитѣ парченца охлювъ никога нѣма да можете да направите първоначалната форма. Сжщото нѣщо е и съ мидата. Ето защо ние казваме, че причината, която е образувала охлюва или мидата е извънъ тѣхъ, не е вътрѣ въ тѣхъ. Причината, която е сформирувала вашитѣ тѣла, вънъ или вътрѣ въ васъ ли е? Въ вашето тѣло ли е тази причина? Ако причината е вънъ отъ васъ, тогава да вземемъ когото и да е отъ васъ и да направимъ съ него сжщия опитъ, какъвто направихме и съ готварската соль. Да взе-

немъ нѣкой ученъ професоръ, да го разтопимъ въ едно голѣмо гърне и послѣ да го изложимъ на слънцето да се изпари водата му. При този процесъ ще може ли той отново да се възстанови? Ако той може да се възстанови, силата на живота е вжтрѣ въ него, но ако не стане това той е една мида или единъ охлювъ. Слѣдователно, този професоръ казва: азъ не съмъ завършилъ още своитѣ опити. Всички тия черупки, които образуватъ мидата, това сж само забавления за дѣцата. Едно врѣме азъ съмъ събиралъ тия черупки, за да забавлявамъ съ тѣхъ дѣцата. А сега хората събиратъ тия черупки и казватъ: много нѣщо знаятъ ученитѣ хора за тия миди и охлюви. Питамъ ви: какво сж мислили тия староврѣмenni миди и охлюви? — Тѣ сж мислили, какъ да завладатъ морето. Много учени сж тия миди и охлюви! Вие сега ще кажете: ние не виждаме никаква ученость въ тия миди и охлюви.

Азъ ви питамъ: ако единъ ангелъ погледне въ мозъка на единъ човѣкъ, ще види ми нѣкаква ученость? Пъкъ и вие, ако разтворите вашия мозъкъ, ще видите ли нѣкаква ученость? Ако го разтворите, вие ще се отчаєте, никаква интелигентность нѣма да видите въ него. Интелигентността се забѣлѣзва само на лицето на човѣка, а въ мозъка ставатъ само извѣстни конвулсии, извѣстни напрѣжения, каквито и съ водата, когато ври въ затворенъ котелъ. Тази па̀ра иска да се освободи отъ котела, вслѣдствие на което прѣдизвиква извѣстно напрѣжение. Сжщото е и у насъ. Тази енергия, която ние наричаме мислова сила, иска да се освободи. Значи, интелигентността се изразява на

човѣшкото лице, то е огледалото. И тогава азъ казвамъ: човѣкъ може да направи огледалото, и всичко, което е въ огледалото той може да го направи, но огледалото не може да направи човѣка. Каква реалностъ се съдържа въ едно огледало? Въ това огледало се отразява цѣлата вселена, както и човѣкътъ, както и всички негови движения. Каквото направи човѣкъ, огледалото го отразява. Огледалото показва нѣщата точъ въ точъ. Огледалото е толкова разумно! Накждѣто мръдне човѣкъ, точно сѣщото и то прави. Човѣкъ не може да направи нѣщо, което и огледалото да не направи. Ако огледалото тѣй отразява, тогава питамъ: човѣкътъ, който е прѣдъ него, интелигентенъ ли е? Азъ нѣма да разрѣшавамъ този въпросъ, оставамъ го на васъ. Всички вие сте хора свършили четири факултета. Всички вие, които ме слушате, ходите все инкогнито, но сте много учени. Вие сте толкова учени, че нѣкой пѣтъ разрѣшавате задачата на свѣта съ единъ калемъ, тѣй както турцитѣ. Напримѣръ, вие нѣкой пѣтъ казвате: животътъ нѣма никакъвъ смисълъ. Това е фактъ. Питамъ този учения професоръ: защо животътъ нѣма смисълъ? Животътъ нѣма смисълъ, казва този ученъ професоръ, понеже имахъ единъ другаръ, на когото прѣдъ нѣколко дни дѣската му мръдна. Утрѣ може да мръдне и моята дѣска. Каква е сигурността за това? Че мърдатъ дѣските на хората, мърдатъ, разбира се, но каква загуба прѣдставлява това нѣщо? Ако азъ обѣля задната частъ, амалгамата на едно огледало, наистина то нѣма да може повече да отразява, но питамъ: какво се е изгубило? Пострадалъ ли е свѣтътъ съ това? Дѣ е реалността, въ

огледалото, или въ мене? Р е а л н о с т ѣ т а е
вжтрѣ въ мене, а не въ огледалото.
О г л е д а л о т о е едно приятно забав-
ление за дѣцата. И азъ мога да кажа, че едно
отъ великитѣ изобрѣтения на човѣка, това е огле-
далото. По-хубаво, по-красиво изобрѣтение отъ огле-
далото, човѣкъ не е могълъ да измисли. То при-
чинява радостъ, но по нѣкой пжтъ причинява и
скръбъ на човѣка. Младиятъ като се поогледа, за-
радва се, усмихне се, а стариятъ като се огледа,
потекатъ му четири реда сълзи и казва: е, добъръ
е Господъ, за въ бждеще може да се подмладя.
Това огледало, все-таки ми е нужно, за да ми по-
каже, като се огледамъ въ него, дали съмъ се под-
младилъ. И наистина, ако това огледало му пока-
же, че е младъ, значи подмладилъ се е.

Сега Христосъ казва: „Азъ зная отдѣ съмъ
дошълъ и накждѣ отивамъ, а вие не знаете отдѣ
ида и накждѣ отхождамъ“. Каква е била интимна-
та мисль на Христа, като е казалъ, че азъ зная
отдѣ съмъ дошълъ и накждѣ отивамъ? Това е единъ
отъ най-важнитѣ въпроси, които съществуватъ въ
окултната наука, и всички адепти, всички велики
Учители се подвизаватъ, за да се пробуди въ тѣхъ
туй великото, Божественото съзнание, да знаятъ
отдѣ сж дошли и кждѣ отиватъ. Не е достатъчно
само да мислишъ върху този въпросъ, но той, въ
своя дълбокъ смисль, съдържа една велика идея,
която трѣбва да се разбере.

Ще се поспра сега и върху самитѣ идеи, да
видя, какво прѣдставляватъ тѣ изобщо. Казватъ,
че идеитѣ създаватъ свѣта. Въпросъ е дали идеи-

тѣ създаватъ свѣта, но и д е и т ѣ п о д ѣ р ж а т ѣ с в ѣ т а. Ние можемъ да кажемъ, че хлѣбътъ е създадъ човѣка, но това не е вѣрно. Че хлѣбътъ поддържа животътъ на човѣка, това е вѣрно, но хлѣбътъ да е създадъ човѣка, това е само привидно така. Въ какво седи силата на онази добръ екипирана армия, която има хиляди свои оръжия, картечници и топове? Въ самитѣ топове ли седи силата, или въ самитѣ картечници, или въ самитѣ оръжия, или най-послѣ въ самитѣ хора, които я управляватъ? И ние правимъ слѣдната аналогия: всички ония всевъзможни идеи, съ които сега работимъ, това сж само оръжия, пособия. Идеитѣ сж нѣщо външно, а задъ всѣка идея, задъ всѣка една мисль въ сжщность седи нѣщо разумно. И както казватъ нѣкои, задъ всѣка една мисль въ човѣка седи човѣшката душа, човѣшкия духъ. И тѣзи идеи, тѣзи мисли сж важни доказателства, доколко вие можете въ дадения случай да си служите съ тѣхъ. Вие можете да си служите съ всѣка една идея, съ всѣка една мисль. Въ Божествения свѣтъ идеитѣ, мислитѣ не сж създадени да разрушаватъ. Идеитѣ и мислитѣ въ Божествения свѣтъ сж създадени да съграждатъ, за да се домогнемъ до онзи правъ пѣтъ. Но извѣстна идея, извѣстна мисль може да се изопачи. Една свещенна мисль, една свещена идея щомъ се материализира на физическия свѣтъ има вече възможность да се изврати. И слѣдователно, при това извращаване на мислитѣ, по нѣкой пѣтъ ние попадаме въ грѣшки. За да можемъ да се избавимъ ние, които живѣемъ на земята, както и всички останали хора, трѣбва да имаме извѣстенъ стремежъ. Вие ще кажете: до-

брѣ, азъ искамъ да осигуря живота си. — Отлична идея е да осигуришъ живота си! Азъ искамъ да добия образование. — Отлична идея е! Азъ искамъ да стана културенъ човѣкъ. — Отлична идея е! Азъ искамъ да стана благороденъ човѣкъ. — Отлична идея е! Питамъ: всичко това, което вие желаете, можете ли да го осъществите? Всички отговарятъ: можемъ. Но отъ всички хора, които сега съществуватъ на земята, и които подържатъ тѣзи идеи, ние не сме срещнали до сега нито единъ човѣкъ, който да е доказалъ, че е разбралъ тази идея. Какво виждаме ние въ свѣта? Съвременнитѣ учени хора изгубватъ знанието си. Съвременнитѣ богати хора изгубватъ богатството си. Съвременнитѣ хора изгубватъ своето здраве, изгубватъ своитѣ добродѣтели, изгубватъ своята честъ, изгубватъ своята разумность. Питамъ: гдѣ сж изгубили тѣ? Значи, това, което се губи, нѣма основа въ себе си. Ако могатъ да ме подкупятъ съ нѣкакви земни блага, значи азъ съмъ човѣкъ безъ всѣкаква идея. Ако азъ мога да ходя отъ едно заведение въ друго и да мисля, че спасението е тамъ; и ако мога да вѣрвамъ въ единъ, а послѣ въ другъ Господъ; и ако мога да вѣрвамъ въ единъ човѣкъ, въ другъ човѣкъ, това е изгубена работа. Онзи човѣкъ, който е на земята и живѣе въ тази слънчева система, въ колко слънца може да вѣрва? Азъ не говоря за същества, които живѣятъ въ друга слънчева система. Тамъ може да има двѣ слънца и тия същества ще вѣрватъ и въ двѣтѣ слънца. Но тия, които живѣятъ на земята ще вѣрватъ само въ едно слънце, ще вѣрватъ само въ това, което виждатъ. Вие нали сте реалисти? Питамъ: въ

какво вѣрватъ съвременнитѣ учени хора? Всички тѣхни герои не сж ли умрѣли? Съвременнитѣ хора отричатъ живота слѣдъ гроба, като подѣржатъ че задъ гроба не остава нищо, нѣма никакъвъ духъ, а при това, когато умре нѣкой, казватъ, че неговиятъ духъ витаялъ около гроба. Азъ съжлявамъ тѣзи герои, на които духоветѣ витаятъ около гроба. Ще ви прѣдстави една картина. Предстаете си единъ богатъ човѣкъ, който слѣдъ смъртта си витае около своята кѣща. Още при-живѣ той си направилъ една хубава, богата кѣща, но слѣдъ смъртта си духътъ му витае около нея, макаръ че сега сж я взели други нѣкой. Той обикаля около кѣщата си, въздѣхва си и казва: ахъ, азъ направихъ тази кѣща! На другия день пакъ витае около кѣщата си. Питамъ: този човѣкъ герой ли е? Азъ съжлявамъ този богатъ човѣкъ. Може ли такъвъ единъ народъ, или такова едно общество, или такъвъ единъ човѣкъ, съ такива идеи да се повдигне?—Съ такива идеи тѣ не могатъ да се повдигнатъ.

Ние разсъждаваме здраво върху въпроса. Можете ли вие да живѣте, ако майка ви ви храни постоянно съ шоколадена кашица или съ сладки бонбончета? Мислите ли, че това дѣте, което се храни постоянно съ шоколадъ или съ сладки бонбончета, може да стане нѣкой виденъ професоръ? Онова дѣте, което се храни съ българска пита, печена въ жеравата, има сто пѣти по-голѣма възможность да стане отъ него нѣкой виденъ професоръ, отколкото отъ това дѣте, което се храни съ шоколадъ и сладки бонбончета. Казвамъ: шоколадената кашица, това е едно модерно избѣтение.

Ако се хранишъ съ такава шоколадена каша, никакъвъ професоръ не може да стане отъ тебе. Ако се хранишъ съ българска пита и професоръ, и художникъ, и музикантъ можешъ да станешъ. Хранишъ ли се съ такава шоколадена каша, само на каша ще станешъ. Това сж само форми. Нѣма какво да ви доказвамъ тия факти, тѣ сж толкова на лице, но казвамъ, че този хлѣбъ, тази българска пита, трѣбва да бѣде хубаво опечена. Какво седи задъ този хлѣбъ? Всѣки хлѣбаръ не може да прави хлѣбъ. Задъ хлѣба седи едно велико изкуство, което хлѣбарьтъ е вложилъ въ този хлѣбъ. Азъ казвамъ: тѣзи, които правятъ хлѣбъ, за въ бѣдаще трѣбва да сж свършили четири факултета, трѣбва да иматъ докторатъ. Тѣ трѣбва да сж свършили правнитѣ науки, да сж свършили философия, да познаватъ естественитѣ науки и математиката. Само такъвъ човѣкъ може да бѣде кандидатъ за хлѣбаръ. Само той може да прави хлѣбъ. При това, той трѣбва да бѣде здравъ, да не боледува никога. Той трѣбва да бѣде човѣкъ съ свѣжии идеи, които да вложи въ хлѣба, та като ядешъ отъ този хлѣбъ, тия негови докторски идеи да влѣзатъ въ тебѣ и да просвѣтятъ ума ти. Вие ще кажете: е, то е лесна работа. Не, ето единъ въпросъ за майкитѣ. Въ това отношение, всѣка мома прѣди да се ожени, трѣбва да е свършила четири факултета и да знае да мѣси хлѣбъ. За въ бѣдаще, въ ш е с т а т а р а с а ще има слѣдния законъ: всѣка мома, която иска да се ожени, трѣбва да е свършила поне четири факултета и да знае да мѣси хлѣбъ. Какъ ще се жените тогава? А сега, онази младата мома, съ бѣлата шапка, безъ да знае да мѣси хлѣбъ, разхожда се на-

горѣ-надолу и всички казватъ за нея да оженимъ тази мома, че да се подържа човѣшкия родъ, да се продължава човѣчеството! Хубаво природата нѣма нищо противъ това, да се женятъ хората, тя е за това, но когато дойдемъ до онзи разуменъ човѣшки животъ, има други правила, които човѣкъ трѣбва да спазва. Той не трѣбва да ходи по пята на животнитѣ. Животнитѣ сж разрѣшили въпроса за себе си, Пеперудитѣ, рибитѣ, птицитѣ сж разрѣшили въпроса за себе си, а ние разрѣшаваме друга една задача. Каква? Ние разрѣшаваме отношенията си къмъ Бога, връзката си съ Бога. Каква е тази връзка? Тя е връзка, която ще освободи човѣка отъ онова материално робство, отъ онзи вътрѣшенъ гнетъ, подъ който се намира. Тази връзка ще даде просторъ и свобода на неговия умъ, на неговото сърце, просторъ и възможности на неговата душа и сила на неговия духъ, за да се прояви. Азъ взимамъ думата „човѣшки духъ“ не въ неговата първична проява но, въ неговата вторична проява когато духътъ изразява живота.

Христосъ казва: „Азъ зная отдѣ ида и накждѣ отхождамъ“. Питамъ: какъ е научилъ Христосъ тази велика тайна? Той все я научилъ отнѣкъдѣ. Тогава азъ ще ви запитамъ: защо сж създадени тия пустини, като Сахара и други нѣкои? Защо сж създадени тия високи планински върхове, дѣто нищо не расте? Пустинитѣ и високитѣ планински върхове сж създадени за най-разумнитѣ същества въ свѣта. Когато искатъ да изпитатъ нѣкой адептъ, или нѣкой ученъ човѣкъ, дали той е разбралъ живота, пращатъ го да живѣе въ нѣкоя пустиня, дѣ-

то нищо не живѣе, дѣто всичко умира. Изпращатъ го тамъ, при най-бѣднитѣ условия, дѣто никой не може да живѣе, и тамъ го изпитватъ. Освѣнъ въ пустинитѣ, този адептъ го пращатъ още и по най-високитѣ мѣста, по най-високитѣ върхове на планинитѣ, дѣто само мъховетѣ и мъхообразнитѣ растения живѣятъ, отъ тѣхъ да се учатъ, какъ да растатъ — тѣ да имъ бждатъ професори. Мъховетѣ иматъ тия знания. И наистина, колкото се качвате по-нагорѣ, виждате, че млѣкопитающитѣ, разнитѣ животни, птицитѣ и всички останали растения се намаляватъ все повече и повече, докато стигнете до най-високитѣ върхове и виждате, че тамъ живѣятъ само мъховетѣ. Само тѣ могатъ да живѣятъ по тия мѣста, тѣ сж много учени. Тамъ трѣбва да отиде този адептъ, да потъне дълбоко въ своето съзнание и да се научи на великитѣ закони, какъ трѣбва да се живѣе.

Сега съврѣменнитѣ учени хора искатъ да научатъ тайната на живота и мислятъ, че тя се крие въ паритѣ. Всѣки говори за златото и казва: „Парице, парице, всесилна царице!“ Паритѣ които тѣ търсятъ, сж дълбоко скрити въ земята, затова ако искатъ да ги намѣрятъ, не трѣбва да се опитватъ да пробиватъ човѣшкитѣ каси, но да слѣзатъ дълбоко въ земята и тамъ да питатъ нѣкоя отъ тия златни жили, какъ се е образувало това злато. Защото това злато все иде отнѣкъдѣ. Ако ви запитатъ, какъвъ е произходътъ на златото, какво ще кажете? Какъ ще обясните, какво нѣщо е златото? Вие ще кажете: златото е единъ елементъ. Добрѣ, но това злато сжсѣврѣменно представлява емблемъ на човѣшката разумность. И защо съврѣменнитѣ

хора не сж разумни? Защото иматъ много малко злато въ ума си. Днесъ въ човѣшкия умъ има много повече желѣзо, отколкото трѣбва. И всичкото зло въ свѣта днесъ се дължи на това, че въ човѣшкия умъ, въ човѣшкитѣ мисли има чрѣзмѣрно желѣзо, вслѣдствие на което започва единъ процесъ на рѣждяване. Като рѣждяса желѣзото, заематъ се да го чистятъ. Като се очисти желѣзото въ ума на хората, тѣ казватъ: хайде да се обичаме! Започватъ да се обичатъ, но послѣ пакъ рѣждясатъ. Отново се очистватъ, пакъ рѣждясватъ — и така непрѣкъснато се продължава този процесъ, който именно дава влияние на отношенията на хората помежду имъ.

И тъй, ние виждаме въ живота единъ непрѣкъснатъ процесъ на изтриване и рѣждяване. И когато нѣкой човѣкъ най-послѣ напълно се изтрие, хората казватъ за него: Господъ да го прости! Професоръ билъ този човѣкъ, свършилъ най-послѣ лекциитѣ си изтрилъ се. За него казватъ: еди-кой си п р о ф е с о р ъ починалъ. Азъ казвамъ: еди-кой си професоръ се изтрилъ, нека дойде на негово мѣсто нѣкой професоръ, който не е изтритъ. И най-послѣ виждаме всички проповедници, свещеници, майки бащи, всички се изтрили, а хората казватъ, че заминали за онзи свѣтъ. Другадѣ, виждамъ носятъ нѣкой герой, подигатъ му паметникъ и пишатъ на него: „Тукъ лежи еди-кой си герой, въздигналъ българския народъ“. Какво направилъ за него?— Освободилъ го турското робство. Ами вижте въ историята, колко пѣти освобождаваха евреитѣ ту отъ римско робство, ту отъ египтянитѣ, но освободиха ли ги като народъ? Не,

има едно вътрѣшно робство, за което хората още не сж намѣрили този мехенкъ-ташъ, който турцитѣ наричатъ „пробенъ камъкъ“.

Христосъ казва: „Азъ зная отдѣ ида“ Отдѣ иде Той? Кждѣ е добилъ това знание? Христосъ доби това знание въ пустинята. Слѣдъ своето кръщение кждѣ отиде Той? — Цѣли 40 дни Христосъ пости въ пустинята, но кждѣ отиде слѣдъ това? Никой отъ васъ не се е спиралъ да мисли върху този въпросъ. Между хората ли отиде Христосъ? — Не, Той отиде въ едно пусто мѣсто, дѣто нѣмаше никакъвъ животъ. Вие ще кажете сега: това унижава престижа на Христа. Не, това не унижава престижа Му. Вие не разсждавайте така лекомислено, така плитко. Всѣки зародишъ носи условията въ себе си, но се изискватъ специални, съответни условия, при които той може да се пробуди. Житното зърно си носи своитѣ условия. Ябълката, крушата, всички плодни растения, отъ какъвто битъ и да сж, тѣ иматъ съответни условия за своето развитие. Като дойдемъ до човѣшкия духъ, като дойдемъ до човѣшкитѣ мисли, и тѣ си иматъ съотвѣтни условия за своето развитие. Значи Христосъ отиде при онѣзи условия, при които човѣшкиятъ духъ може да се пробуди. Докато вие ядете кокошки и пиленца, докато пиете винце и други питиета никакъвъ духъ не може да се пробуди въ васъ. Едно врѣме и рибитѣ въ морето сж яли сурови пражоли, както и до днесъ ядатъ. Единъ евангелски проповедникъ, като разказвалъ за Финландия, какъ живѣли тамъ хората въ любовъ, казвалъ: културни хора сж финландцитѣ! Като отидатъ въ нѣкоя гостилница, поржчватъ си нѣкоя

пражолата, изадатъ я, турятъ паритѣ въ чинията и си отиватъ — никой не взима тия пари. Честни, Културни хора били тѣ! Нима въ това седи културата? Не, въ умоветѣ, въ духоветѣ на тия хора седятъ велики мисли, велики чувства. Туй ядене, тия пражоли, това е външната страна на тѣзи велики идеи, които стоятъ задъ тѣхъ. Тия хора иматъ убѣждения! Казвамъ: като е отишълъ Христосъ на това мѣсто, Той е научилъ нѣщо. Нѣкой пакъ вие се оплаквате, защо сж тия мжчноти, защо сж тия страдания въ свѣта. Ако вие искате да живѣте безъ никакви мжчнотии, безъ никакви страдания въ свѣта, можете, но вие ще бждете единъ глистей. Като ви прѣрѣжатъ, пакъ ще продължите живота си. Единъ глистей, който живѣе въ човѣшкия стомахъ, не е нищо друго, освенъ една пражола, която постоянно расте и никога не умира. Но питамъ: каква философия разрѣшава? този глистей въ човѣшкия стомахъ? Той става ли ученъ тамъ? Ти ядешъ, а той се храни, измуква соковетѣ ти. Питамъ? ако ние въ свѣта заемемъ това положение на глистей, че искаме да живѣемъ въ утробата на природата да смучимъ отъ нея на готово соковетѣ ѝ, тя да работи, а ние да ядемъ, мислите ли че можемъ да заемемъ нѣкое благородно положение? Всѣки отъ васъ, у когото е влѣзълъ единъ такъвъ глистей, гледа ли съ благовидностъ на него и казва ли да не го смущаватъ? — Не, той е недоволенъ отъ този глистей и казва: нѣма ли нѣкой виденъ професоръ, който да ме посвѣтѣва какъ да изхвърля навънъ този глистей? Той отива при нѣкой виденъ професоръ и му казва: Господинъ професоре, въ менъ

се е загнуздилъ единъ глистей, таме измъчва, кажете ми какъ да го изкарамъ. Професоръ си изважда единъ тефтеръ, прѣдписва нѣкое лѣкарство. Прѣпоръчва му нѣкой пѣть 3 — 4 дни постъ, а слѣдъ това му дава тиквено семе. Нѣкой пѣть болниятъ изкарва глистей навънъ нѣкой пѣть не може. Защо този глистей е влѣзълъ въ неговия стомахъ? По този начинъ природата, невидимиятъ свѣтъ го запитватъ: ти и тя не си ли мязате? Ние сме чудни? Съврѣменнитѣ хора искатъ нѣкой пѣть природата да ни стане робъ, да ни даде всички удоволствия, а ние само да ядемъ и да пиемъ, да ни даде дрехи, автомобили, къщи, да не пиине дѣцата ни. Ние искаме небето да гледа на насъ съ всичкото си почитание и уважение, а ние само да се разхождаме, да ядемъ пиемъ. Отлично това, което искаме, но питамъ: това, което желаемъ за себе си, искаме ли го и за другитѣ? Постъиваме ли съобразно небето! Това, което небето прави, това, което небето изисква, правимъ ли го и ние? Азъ ще ви оставя сами да си отговорите, понеже вие сте умни хора. Всѣки отъ васъ знае, до колко изпълнява волята Божия. Казвамъ: когато Христосъ отишелъ въ пустинята, Той влѣзълъ въ сѣнѣкосновение съ Божествения Духъ. Когато Христосъ излѣзе отъ водата, Духътъ слѣзе отъ горѣ Му катъ глъбъ и рече: „Този е моятъ възлюбевъ Синъ, Него слушайте!“ Защото Христосъ като излѣзе отъ водата не отиде да проповѣдва, своето учение, а отиде да пости? Той трѣбваше да пости 40 дни и послѣ да възприеме Божия Духъ. за да разбере, кои сѣ причинитѣ, които спъватъ хората да изпълнятъ волята Божия. И

разбра Той. Тамъ се яви изкусителъ при Нѣго и Му рече: „Направи тѣзи камъни на хлѣбъ!“ Той каза: „Не само съ хлѣбъ може да се живѣе, но и съ всѣко живо Слово“. И азъ до сега мислихъ, че безъ хлѣбъ не може да се живѣе, но сега разбрахъ, че и съ другъ хлѣбъ може да се живѣе“.

Второто положение, което Христосъ научи, е че трѣбва да уповава на Бога и то разумно. То-зи духъ по пататѣкъ взима Христа, изкачва Го на едно високо мѣсто на храма и Му казва: „Хвърли се отгорѣ, защото е писано въ Писанието, че ангелитѣ ще те носятъ на рѣцѣ, да не би да прѣпънешъ въ камъкъ ногата си“. Христосъ му отговори: „Мне много пѣти е носила майка ми на рѣцѣ, но азъ разбрахъ, че спасението седи въ това да не искусявамъ Господа, а съ Духа си да живѣя въ Господа и да изпѣлпявамъ Неговата воля“. Само въ това седи спасението. „Значи, волята Божия не е въ това, азъ да се качвамъ по високи-тѣ мѣста, Ти ме качи горѣ, ти ще ме снемешъ долу, нѣма защо азъ да се хвърлямъ отгорѣ“. Какво подразбира това? Нѣкой мома се влюбва въ нѣкой знатенъ момъкъ. Той е високото мѣсто на нѣкой храмъ. Дяволътъ я качва на това високо мѣсто и ѝ казва: „Хвърли се отъ това мѣсто, да му покажешъ, че го обичашъ“. Съ това ще покаже ли тя, че го обича? Че колко хора не сж се хвърлили отъ храма? Въ вода сж се давили, суб-лиматъ сж гълтали, отъ третия етажъ се хвърля-ли, отъ скала се хвърляли, за да покажатъ, че се обичатъ, но любовь ли е това? Това е една из-вратена идея въ ума на хората. Ти пѣма да се хвърляшъ! Ще седашъ на това мѣсто и ще ка-

жеми: азъ разрѣшавамъ въпроса между Бога и мене, нѣма какво да Го изкушавамъ, нѣма какво да се съмнѣвамъ въ Него, азъ Го познавамъ, нѣма какво да казвамъ: Господи, ако ме обичашъ, прати отгорѣ ангелитѣ да ме хванатъ! Какво научи Христосъ въ пустинята? Духътъ Му каза: „Ще дойде онзи, който изкушава хората“. Високото мѣсто на храма, това е гордостѣта. Ние се гордѣемъ съ своитѣ къщи, съ своето богатство, съ своитѣ знания, съ своята сила. Дойде изкусителятъ и ти казва: „Ти си ученъ, ти си великъ, ти си пратенъ за спасителъ да носишъ великата култура“. Той ти прави по този начинъ инъекции, инжектира те. Азъ съмъ виждалъ тия спасители, свѣтътъ е нѣленъ съ тѣхъ, но те не сж могли още и до сега да го спасятъ. Защо не могатъ да го спасятъ? Христосъ разбра това. Духътъ Му каза: „Ти нѣма да се подавашъ на тия слабости“.

Сега, като развивамъ тѣзи идеи, нѣкой ще кажатъ, че и този начинъ на живение не е правъ. Добръ, азъ правя едно научно възражение. Ако ние трѣбва да се установимъ върху извѣстни форми, ако трѣбва да ги възприемемъ и да считаме, че тѣ сж неизмѣними, питамъ тогава: защо природата не се спре върху първичнитѣ форми, които създаде и върху тѣхъ да прояви всички животъ, ами създаде този почти безконеченъ редъ отъ форми, докато дойде до човѣка? Защо създаде всички тия форми? — Тѣзи форми прѣдставляватъ училище, прѣзъ което е миналъ човѣшкия духъ. Тѣзи форми сж листата на една велика книга. Трѣбва да знаете, че всѣка форма има два начина на разбиране. Вие може да разглеждате, какво е

устройството на всѣки листъ. а слѣдъ това можете да четете, какво е написано на него, какво е съдържанието му. Въ единъ листъ, въ една черупка, въ рогата на единъ волъ може да четете много нѣщо. Защо волътъ носи рога? Защо конътъ носи копита? Върху копитата на коня, върху рогата на вола вие може да четете за условията, при които тѣ сж живѣли. Ние можемъ да се смѣемъ на вола, на коня, но много нѣщо е написано върху тѣхъ. Тѣ прѣдставляватъ листата, по които може да се чете. Най-послѣ, като дойдемъ до насъ, и върху насъ има много нѣща написани. Върху всѣки едного има много нѣщо написано. Е, какво е написано? Ние не знаемъ да четемъ, защото отъ сутринъ до вечеръ сме заети само съ мисльта, какво ще ядемъ и пиемъ, съ какво ще се облѣчемъ, каква къща ще си направимъ и т.н. Дъщеря ни се родила, синъ ни се родилъ, постоянно мислимъ за тѣхъ. Хубаво е това, което мислимъ, но ние още не сме намѣрили тия условия, при които нашитѣ синове и дъщери могатъ да бждатъ щастливи. Азъ съмъ за щастieto на хората, азъ съмъ за живота на хората. Ще каже нѣкой, че трѣбва да служимъ на старото. Нѣмамъ нищо противъ старото, но ако този старъ животъ, въ който вѣрваме може да внесе въ насъ разумность, нѣмамъ нищо противъ него. Ако въ паленето на свѣщи може да се внесе разумность въ живота, нѣмамъ нищо противъ, нека всинца палимъ свѣщи! Но питамъ: овѣзи, които цѣли 30—40 години палятъ свѣщи и не сж придобили тази разумность, необходима въ живота имъ, какво сж придобили? Азъ не осѣждамъ нѣщата, но разглеждамъ въпро-

са принципиално, питамъ: какво се постига съ този старъ животъ? Като разглеждамъ всички въпроси на живота, като вѣрвамъ въ единъ, въ втори, въ трети, какво се постига съ това? Най-послѣ ние се спираме и казваме: ти не мислишъ като мене. Че ти не мислишъ като мене, това е красивото! Азъ като зная, че ти не си едно огледало, което да ме отразява, а си едно разумно същество, това ме радва. Прѣдставете си, че азъ прѣдложамъ на съврѣменнитѣ учени хора единъ автоматъ въ форма на човѣкъ съ рѣцѣ, крака, очи, уста и вжтрѣ въ него поставя единъ грамофонъ и го завежда така, че този автоматъ да произвежда най-виднитѣ рѣчи на нѣкои философи на нѣкои богослови, декламира стихотворенията на най-виднитѣ поети, питамъ: този автоматъ ученъ ли е? Азъ мога да накарамъ този автоматъ и да нарисува нѣщо, но той художникъ ли е? Пѣкъ мога да го накарамъ и да изсвири нѣщо, но той музикантъ ли е? Красивото въ свѣта е не да има ехо на нѣщата, но да имашъ насрѣща си единъ разуменъ отговоръ. Когато азъ мина покрай нѣкоя долина и извикамъ: жаденъ съмъ! — Какво ще ми се отговори? — Жаденъ съмъ. Азъ казвамъ: ние ми се вода! И автоматътъ отговаря: ние ми се вода. Това не е ли подигравка? А щомъ има едно разумно същество, на което кажа: жаденъ съмъ! — то веднага ще се отзове съчувствено. Ще ми каже: „Братко, тукъ наблизо има единъ отличенъ изворъ, еди-на кое си мѣсто е той“. Отиде, донесе ми една чашка вода и ми каже: „Заповѣдай!“ — и азъ вече имамъ прѣдъ себе си бистра водица. Това значи да имате насрѣща си едно разумно

схщество, което да схваща вашитѣ нужди и въ дадения случай пожелава да ви послужи. Не е ли хубаво това нѣщо? Не е ли хубаво да виждаме въ всѣки нашъ ближенъ единъ хубавъ, възвишенъ свѣтъ. Ние изучаваме Бога, изучаваме най-отдалеченитѣ звѣзди, а за най-близкия си човѣкъ казваме: е, той нѣма никакви идеи. Какъ да нѣма идеи? Той е цѣла вселена! Красивъ е този човѣкъ, Господъ го е пратилъ на земята, има въ него идеи. Дойде нѣкой човѣкъ въ дома ти, а ти казвашъ: нѣма какво да се занимавамъ съ него. Питамъ: ностянилъ ли си благородно? Въ дадения случай какво ще кажатъ ангелитѣ за тебе? Нека вземемъ примѣръ отъ съврѣменнитѣ учени хора, какъ тѣ се интересуватъ и наблюдаватъ и най-малкитѣ явления въ природата. Когато става нѣкакво явление на небото, тѣ веднага взиматъ своитѣ тръби и наблюдаватъ. Тѣ сж точни като часовници, слѣдятъ и най-малката промѣна. Азъ нѣма да кажа, че се очудвамъ на тия хора, защото не съмъ отъ тия, които се очудватъ, но ги похвалявамъ за тази имъ точностъ и казвамъ: ето една отлична черта въ тия хора! Тѣ наврѣме насочватъ телескопа си и отъ малкитѣ работи чоплятъ отъ тукъ отъ тамъ, гледатъ да научатъ поне малко нѣщо, да разбератъ, какъ се движи нѣкоя звѣзда или комета, слѣдятъ какъ тя се отдалечава или приближава. Красиви сж тия нѣща! Когато нѣкой философъ създава своята теория за слънцето, той разправя нѣща, които не сжществуватъ, като да сж отъ 1001 ношъ, но между всички тия факти все има нѣщо вѣрно, все иматъ нѣкои вѣрни заключения. Питамъ ви тогава: тази душа, която вие сте срещна-

ли и за която казвате, че не искате да се занимавате съ нея, разбрали ли сте отдѣ иде тя и на-кждѣ отива?

Често сегашнитѣ християни плачатъ за Христа, че прѣди 2,000 години страдалъ много. Че Христосъ страдалъ прѣди 2,000 години, Той е забравилъ тия свои страдания, даже и не ги помѣнава, но Христосъ като гледа съврѣменното човѣчество, въ душата Му се заражда една тѣга, че тѣзи хора, които сѣ живѣли вече 2.000 години слѣдъ Него, не сѣ възползували отъ Неговата опитностъ, и не могатъ още да вѣрватъ, тѣй както трѣбва, Една тѣга се вижда по лицето на Христа, малко замислено е, не е така весело. Въ онова предание отъ Сенкевича, какво се разиграва за Христа и за апостолъ Петра? Апостолъ Петъръ бѣгалъ отъ Римъ. Христосъ като го срѣща, запита го: „Кждѣ отивашъ, Петре?“ Петъръ му отговорилъ: „Господи, отивамъ нѣкъждѣ навънъ да проповѣдвамъ“. Христосъ му казва: „Тогава азъ ще отида въ Римъ втори пѣтъ да се разпна“. Петъръ веднага се досѣти и каза: „Господи нѣма защо ти да се връщашъ, азъ ще се върна назадъ“. Колцина отъ васъ, като Петра, бѣгате отъ Римъ! Ами че вашиятъ мъжъ е Римъ, и вие бѣгате отъ него, като казвате: не искамъ този мъжъ, не искамъ неговитѣ идеи, той е толкова доленъ, толкозъ гаденъ, той е неоправимъ. Възмущава се тя. Бѣгата отъ Римъ, но Христосъ я срѣща и я пита: „Кждѣ отивашъ, жено“ — Отивамъ да търся своето щастие. Казва ѝ Христосъ: „Азъ ще отида при твоя мъжъ“. Велики герои изисква днесъ свѣтътъ, и мъже и жени! Герои, не страхливци изи-

сква свѣтътъ! Свѣтътъ изисква морални герои, а не герои на паритѣ, не герои на силата. Изисква се геройство въ онази непоколебима вѣра, въ онази непрѣодолима Любовь вжтрѣ въ човѣка? Не е важно какво вие може да мислите заради мене въ дадения случай, важното е какво съмъ азъ въ сж-шность. Какво съмъ азъ, това зная. И казвамъ: великъ законъ е да служимъ на Бога! Нѣма по-велико нѣщо въ свѣта отъ това да служимъ на Бога! И питамъ: ако ние си подадемъ ръцѣ да служимъ на Бога, нѣма ли да оправимъ свѣта? — Ще го оправимъ. И ако ние се съединимъ помежду си, ако се съединимъ съ небето, нѣма да има нищо невъзможно.

При сегашнитѣ условия на живота ние трѣбва да се съединимъ! Не говоря за това съединение, което прави пакости, но за онова съединение което може да ни направи носители на великото, Божественото въ свѣта. Ние трѣбва да се съединимъ, и това съединение за въ бъдаще ще даде още по-добри методи. Азъ не разбирамъ съединение като тия телефони, като тия електрически жици, които носятъ отоплението и освѣтлението. Единъ денъ ние можемъ да прѣмахнемъ тия електрически жици, и тогава великото, Божественото, ще прѣминава прѣзъ насъ, като прѣзъ жици. Ние ще бъдемъ възприематели и ще прѣдаваме тази Божествена енергия. Вие искате да приемете Божествената енергия, но гстови ли сте за жертвата? Азъ не говоря за тази обикновена жертва, за жертва, която изисква юначество, никога да не се колебае и съмнѣвате въ Бога. Смѣли и рѣшителни да бъдете! Нима онзи човѣкъ, който е изнамѣрилъ

ниѣкакво изобрѣтение, съ което може да спѣне човѣчеството, е ученъ човѣкъ? Азъ похвалявамъ онѣзи, които измислиха кинематографа; азъ похвалявамъ онѣзи, които измислиха телефонитѣ, печатането, фабрицитѣ за платове; азъ похвалявамъ всичко онова, което подтиква човѣчеството напредъ; азъ похвалявамъ и всички онѣзи изобрѣтения, които ще дойдатъ въ бѣда за потикъ на човѣчеството, но важно е, какви трѣбва да бѣдатъ нашитѣ отношения. Нали нашитѣ отношения трѣбва да бѣдатъ любовни. Въ какво седи тази любовъ?

Христосъ казва: „Азъ знаа отдѣ съмъ дошелъ и кѣдѣ отивамъ.“ Че Христосъ знаѣше това, съ туй именно Той разрѣши една велика задача, и когато Го туриха на кръста, Той каза: „Прости имъ, Господи, защото тѣ още не сж разбрали великата Истина, както азъ я разбирамъ, нека иматъ още една малка благодатъ за още 2000 години.,, Трѣбва да се знае, обаче, че прощава се само онзи, който прощава, а онзи, който не прощава не се прощава. На онзи, който е показалъ милость, прощава се, но на онзи, който не е показалъ милость, не се прощава. Всѣки народъ, всѣко общество, всѣки индивидъ, каквато и погрѣшка и да направи, щомъ иска да служи на Бога, ще му се прости. Всѣка една душа, каквато и да е тя, трѣбва да се приближи при Бога. Ще ви приведа тогава онзи примѣръ за царъ Соломона по отношение на неговото съчинение: „Пѣсенъ на пѣснитѣ.,, Соломонъ е писалъ притчитѣ, писалъ е Еклисиастъ, но „Пѣсенъ на пѣснитѣ“ прѣдставлява единъ малкъ любовенъ романъ. Различнитѣ тълкуватели се произнасятъ различно върху „Пѣ-

сень на пѣснитѣ,“ но азъ вземамъ мистическата страна на въпроса. Туй, което повдигна Соломона въ свѣта, сунамка. Той, царскиятъ синь, се влюби въ тази мома, млада овчарка, която пасѣше стадото си и го накара цѣль день да обикаля около нея. Соломонъ ходилъ въ Египетъ да се учи, но не могълъ да научи уроцитѣ си, не могаль да научи споредъ светото разбиране онази велика книга на живого, и прѣдлага сърцето си на тази млада овчарка. Той имаше слабостъ къмъ женитѣ, бѣше човѣкъ на влюбването и разлюбването. Сегашнитѣ хора казватъ: красивото въ живота не се ди въ жененето, но ние искаме да се влюбимъ, за да почувствуваме какво нѣщо е Любовта. Тѣхната любовъ азъ уподобявамъ на състоянието на тия, който пиятъ шестъ-годишно винце, седнатъ на масата X,Y,Z зарѣчатъ си всѣки отъ тѣхъ по $\frac{1}{2}$ килце винце, пийнатъ, развеселятъ се и започнатъ: „Ой, вино, вино, ройно вино!“ —замислятъ се дълбоко; пиятъ една чаша, че втора, че трета и започватъ отново да пѣятъ. Ако е нѣкои бѣлгаринъ, провикне се нѣкоя бѣлгарска пѣсень: „Заплакала ми е гората, гората още и планината.“ И наистина, плаче гората, това е много вѣрно. Плаче гората, че е изсѣчена, че е изгорена. Плаче гората, но отъ кого? —Отъ човѣка. Такива сж сегашнитѣ любовни чувства на хората—чувства на винцето. Нѣма нищо установено. Да обичашъ единъ човѣкъ, значи да виждашъ въ неговата душа нящо красиво, хубаво, да внесешъ въ нея нѣщо ново, да му пожелаешъ доброто. И той като те обича, ще види въ тебе сжщото. Туй, е красивото, Божественото въ живота!

Сега вие като ме слушате, ще кажете: кажи ни нѣщо реално! Добрѣ, да ви кажа нѣщо реално. Прѣдставете си, че азъ съмъ единъ милиардеръ и взема да подписвамъ на този единъ чекъ отъ нѣколко хиляди лева, на онзи единъ чекъ отъ нѣколко хиляди, на трети нѣколко хиляди и то все звонкови, златни, всички като излѣзете отъ тукъ, ще кажете: има смисълъ да се слушатъ такива проповѣди, тѣ сж нѣщо реално. Азъ казвамъ: господа, виждате ли тази пражола? Дамъ на едного една пражола отъ 1000 лева, на друго 2000 лева, на трети 10,000 лева и т. н. Всичкитѣ пражоли сж хубави, отлични. Да, това нѣщо е хубаво отъ моя страна, хубаво е отъ ваша страна. Щомъ се свършатъ пражолитѣ, пакъ настана първото положение на недоволство. Слѣдователно, въпросътъ седи другоаче. И ние не трѣбва да се самозаблуждаваме. Любовта е вложена вътрѣ въ човѣка и човѣкъ най-първо трѣбва самъ да прояви любовта си, а сжщо и другитѣ да я проявятъ. Ние сме хората, които сега трѣбва да проявимъ любовта си къмъ Бога. Въ Писанието се вижда, че още Мойсей е заговорилъ на своя народъ: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего.“ Христосъ като дойде, и Той потвърди този законъ. И ние казваме: всички ние трѣбва да проявимъ Божиата Любовъ. Само така можемъ да имаме една наука въ свѣта. Каква наука? — Наука за дѣйствителния животъ. И тогава, всички науки прѣдъ насъ ще се оформятъ. Днешната математика сжщо ще се оформи. Ако азъ съмъ единъ народенъ учителъ, щѣхъ да кажа на единъ отъ своитѣ ученици „Стоянчо, я ми напиши една единица!“ Какво нѣ-

що е единицата? Какъ трѣбва да му обясня, какво нѣщо е единицата? — Най-първо ще му обясня единицата съ едно житно зрънце. Ще му дамъ едно житно зрънце и ще го накарамъ да го посади. Послѣ, ще му дамъ едно ябълчно зрънце, или едно зрънце отъ круша и слѣдъ 10 години ще му кажа: „Слушай Стоянчо, единицата, това е отношение на двѣ разумни същества“. Да можешъ да напишешъ единицата, това значи да познавашъ Бога.

И тъй, единицата е отношение на човѣка къмъ Бога. Единиятъ полюсъ е Богъ, другиятъ смене. Тази частъ, която се вижда сме ние, а другата, невидимата е Богъ. Слѣдователно, отъ тази единица се произвеждатъ всички други числа. Единицата ражда 2-тѣ, 3-тѣ, 4-тѣ, 5-тѣ, 6-тѣ, и т. н. Азъ ще остава сега тѣзи работи, защото това е толкова дълбока философия, но казвамъ: въ този смисълъ, научили ли сте, какво нѣщо е математиката? Какво нѣщо е единицата? Нѣкой ще каже: азъ познавамъ Бога. Ами, че като хванете при електричеството положителния и отрицателния полюсъ едновременно, ще имаме токъ, хванемъ ли само единия полюсъ, токъ нѣма да имаме. Щомъ, обаче, хванемъ едновременно и двата полюса, туй течение може да бѣде толкова силно, че да свѣтнемъ, безъ да изгоримъ. Тѣй да светнемъ, че отъ насъ да излизатъ пламъци. Казвамъ: ти си намѣрилъ този огънь, който носи живота. И тогава, отъ главата ти, отъ очитѣ ти ще излиза свѣтлина, и около тебе ще излиза една температура около 100,000°. Питамъ тогава: кой ще бѣде този герой, който ще може да те пише? Ще кажемъ: то-

ва сж само прѣдположения, това сж само хипотези. Казвамъ: само при такъвъ единъ огънь могатъ да се родятъ свещенитѣ идеи. Прѣзъ такъвъ огънь сж минали и пророцитѣ, и апостолитѣ, и Христосъ. Огънятъ, страданията не сж нищо друго, освѣтъ превръщане, омекчаване на твърдитѣ вещества въ организма на човѣка. Защото умствениятъ, духовниятъ свѣтъ не търпятъ никакви съединения. Всички елементи въ въздуха не се намиратъ въ съединения. Слѣдователно, материята въ умствения свѣтъ трѣбва да бѣде свободна, а не въ съединено състояние. Само тогава ще се роди въ насъ онази възвишена, благородна и свободна мисль. И когато се качваме къмъ възвишеното, къмъ благородното, ще почувствуваме Божиата Любовь. Ако опитае тази Любовь само за една минута, или само за една секунда, никога нѣма да я забравимъ. И всѣки отъ васъ, който само веднѣжъ е близналъ съ този Божественъ медъ, той е готовъ вече да стане мъченикъ. Това сж мъченицитѣ. Тѣ сж видѣли този свѣтъ и за това казватъ: за този свѣтъ сме готови да пожертвуваме всичко. Тѣ нѣма защо да плачатъ. Ако дъщеря ти, синътъ ти или мъжътъ ти не те слушатъ, ти не трѣбва да бѣгашъ отъ тѣхъ, но ще ги учишъ. Ако бѣгашъ, Христосъ ще те срещне. Какво трѣбва да правишъ? — Ще хванешъ двата полюса на този токъ и ще кажешъ на мъжа си: ела и ти да се хванешъ! Ако успѣешъ да накарашъ само веднѣжъ да се хване ще каже? жено, азъ вѣрвамъ въ твоя Господъ и съмъ готовъ като тебе да жертвувамъ всичко. Този мъжъ ще се промѣни, ще познае Господа. Ще дойде това врѣме.

Та казва Христосъ: „Азъ зная отдѣ ида“. Христосъ знаѣше отдѣ идѣше и нахждѣ отиваше, защото носѣше Любовта. Той носѣше тази Любовъ, която свързва всички хора на земята. И днесъ Христосъ е едно звено, което свързва, примирява всички хора, обединява всички народи, привлича ги къмъ Бога, за да ги направи разумни, да внесе въ тѣхъ тази велика идея на живота. Тѣй щото Богъ да живѣе навсѣкждѣ въ свѣта и да бѣде все и вся за насъ — това е великата задача, която съществува сега въ свѣта. Богъ да бѣде Богъ на Любовта, Който се изявява като животъ, като Мъдростъ и като свѣтлина. Богъ да бѣде Богъ на Мъдростъта, Който се изразява въ тази Свѣтлина. Богъ да бѣде Богъ на Истината, Който носи свобода. Тази вътрѣшна свобода подмладява, защото само свободнитѣ хора може да се подмладѣватъ. Човѣкъ, който нѣма тази Истина въ себе си, той ще се ражда и умира, а човѣкъ, който има тази Истина въ себе си, той постоянно ще се подмладява. Човѣкъ, който носи тази свобода въ себе си, той никога нѣма да остарѣва, никога въ свѣта нѣма да срещне мѣнотии, които да го обезсърчатъ. И Любовта като влѣзе въ него, трѣбва да бѣде разумна. Той не трѣбва да изкушава Бога, да се качи въ една малка шлюпка, въ една малка черупка и да каже: азъ ще прѣмина съ тази черупка Атлантическия океанъ и Господъ ще ме пази. Не, ти ще се качишъ на единъ голѣмъ, модеренъ параходъ и като капитанъ на този параходъ ще прѣплувашъ океана. Богъ не се занимава съ такива малки работи, затова ще вземешъ голѣмъ параходъ. Ти можешъ да се качишъ и на единъ малтъкъ ко-

рабъ, но кога? Когато намалишъ милиарди пжти този океанъ, когато го прѣвърнешъ въ едно малко езеро, което и дѣцата могатъ да прѣплуватъ. Когато този океанъ стане малкъ като пѣкой шадраванъ, тогава и дѣцата ще го преминаватъ отъ единия край до другия. Вие ще кажете: азъ прѣплавахъ великия океанъ. Азъ ще ви кажа: да, голѣмъ герой сте. Но ако искаме да прѣплаваме Великия или Тихия океанъ, който е между Бога и насъ, тамъ се изисква единъ голѣмъ, модерно построенъ параходъ, който да се кара отъ огъня на Любовта. Този параходъ трѣбва да бѣде построенъ отъ материята на свѣтлината, и всички матроси трѣбва да сж хора на свободата. Само съ този параходъ може да се прѣплава Великия или Тихия океанъ и да се стиде до онзи брѣгъ на Вѣчния Животъ.

Христосъ казва: „Азъ зная отдѣ съмъ дошълъ и кждѣ отивамъ, а вие не знаете отдѣ сте дошли и кждѣ отивате“. Защо не знаете? Сега, слѣдъ като ви говоря тъй вие ще кажете: то се говори така, но още не му е дошло врѣмето, човѣкъ може да живѣе и по другъ начинъ. Не, човѣкъ може да живѣе само по единъ начинъ, той е най-красивия начинъ, той е начинътъ — човѣкъ да служи на Бога. Туй е съзнателниятъ животъ. Човѣкъ не трѣбва да бѣде ексцентриченъ. Човѣкъ който служи на Бога, въ каквото общество ѝ да влѣзе, нито ще се окислява, нито ще рѣждява, нито ще се изтрива.

Сега, азъ желая всѣки отъ васъ да си зададе въпроса: азъ зная ли отдѣ ида и накждѣ отивамъ? „Азъ не ви разрѣшавамъ този въпросъ, той

е личенъ за всѣки едного отъ васъ. Задайте си този въпросъ, разсждавайте върху него день, два, три и повече, не се смущавайте, той е единъ отъ кардиналнитѣ въпроси.

Христосъ си зададе сѣщия въпросъ и отиде въ пустинята, дѣто пости 40 дни. Тамъ Той учеше този въпросъ. И при това когато бѣше разпнатъ на кръста, пакъ учеше. Нѣкои казватъ, Христосъ знаелъ всичко. Само Богъ знае всичко. Само Богъ не може да се разпъва. Но всички Негови служители има какво да учатъ. И Христосъ, като дойде на земята, имаше какво да учи, и Той уча-ше нѣщо. Онзи, който е вжтрѣ въ Него, Той никога не се учи, но Онзи, който Го изявява, всѣкога се учи. Вие трѣбва да знаете, че всички се учимъ. Туй е красивото въ живота, че ние всѣкога ще се учимъ да познаваме Бога въ Неговата безгранична Любовь, да познаваме Бога въ Неговата безгранична Мѣдрость и свѣтлина, да познаваме Бога въ Неговата Истина и свобода. И всички форми, които съществуватъ въ свѣта, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ, въ всички тия градации на интелигентностъ ние ще изучаваме красивото и хубавото въ свѣта. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, човѣкъ да обмѣни само двѣ мисли съ Бога, и Богъ да му каже само двѣ думи. Туй е достатъчно! Много пѣти нѣкои ангели, които сж живѣли хиляди, милиони и милиарди години, сж чули на право отъ Господа само двѣ думи, но двѣ съдържателни думи, които съдържатъ цѣлата вѣчностъ. И върху тия двѣ думи тѣ работятъ. Нѣкои отъ васъ искатъ да говорятъ цѣлъ день съ Господа. Не, само двѣ думи ще ти каже Господъ. Знаете

ли какво ще ти каже Господъ? — Люби Бога! Люби ближния си! Въ интонацията, съ която сж изказани тия думи „Люби Бога, Люби ближния си“, всѣки ще разбере вътрѣшния смисълъ на живота си. И дѣйствително, думитѣ „люби Бога“ значатъ да вземешъ нѣщо отъ Бога. Да любишъ ближния си, значи да проявишъ Божественото навѣнъ. Единиятъ начинъ е Богъ да се прояви за насъ, а другото положение е да проявимъ Бога.

Днесъ вие сте по-близо до Царството Божие, отколкото онѣзи прѣди 2000 години. Тѣзи хора сж били герои, а вие които се върнахте на земята, имате много работа, много важни въпроси има да разѣшавате. Например, вие имате да разрѣшавате сѣмейни, обществени, научни въпроси, и можете да ги разрѣшите само по начина на Божията Любовъ. Ако ги рѣшите по този начинъ, ще разберете вътрѣшния смисълъ на живота, на науката въ тѣхната благородна страна. И ако имате любовъ къмъ блажения си, вие ще имате единъ реаленъ методъ на разрѣшение, съ който ще може и да се проявитѣ. И тогава, между васъ нѣма да има никакви противорѣчия по въпроса, какъ трѣбва да живѣете.

И тѣй, азъ искамъ да ви оставя съ онази мисълъ, съ онова чувство, което ималъ Соломонъ къмъ сунамката, около която обикалялъ по цѣли дни. Тя му дала една свѣтла идея. Тя не се подала на неговитѣ слабости, не се оженила заради него. Заради нея той написалъ книгата „Пѣсень на пѣснитѣ“, която считатъ, че прѣдставлява отношение на църквата къмъ Христа. Тази сунамка, която живѣ прѣди 2000 години, имаше единъ ви-

сокъ идеалъ, една възвишена идея въ себе си. И тя не се рѣши да се ожени даже и за най-разумния царь, какъвто бѣше царь Соломонъ и затова му казва: „Ти имашъ едно прѣдназначение въ свѣта и ако се оженишъ за мене, ще го изгубишъ“. Тѣй както азъ пася тия овци, така и ти трѣбва да се научишъ да пасешъ тия хора.“ И дѣйствиелно Соломонъ най-първо подържаше това учение, послѣ надойдоха леки жени отъ египетъ, отъ Асирия и Соломонъ започва да се храни съ шоколадени каши, но и самъ той на каша стана. И раздѣли се тогава царството му. Прѣданието казва, че слѣдъ това той втори пѣтъ срещналъ тѣзи сунамка, която му казва: „Ти направи една погрѣшка, не вървя по правия пѣтъ“. Той се разкаялъ отъ тия думи и казалъ: „Като дойда втори пѣтъ на земята, азъ ще бѣда единъ добъръ и уменъ ученикъ. Прѣданието казва, че Соломонъ въ врѣмето на Христа е билъ единъ отъ най-добритѣ Нѣгови ученици и проповѣдвалъ Неговото учение. Кой е билъ този ученикъ, не казвамъ.

„Азъ зная отдѣ ида“, казва Христосъ.

Сега и на васъ пожелавамъ да знаете, отдѣ идете и накѣдѣ отивате. Нѣма по-хубаво пѣщо отъ това, да знаете кѣде отивате и отдѣ идете. Да знаемъ че идемъ отъ онзи свѣтълъ възвишенъ свѣтъ на Любавъта, на Мѣдростъта, дѣто свѣтлината царува; отъ онзи свѣтълъ свѣтъ на Истината, дѣто свобода царува, дѣто братство и равенство царува, за което хората копнеятъ, дѣто хората се познаватъ, единъ за другъ животътъ си полагатъ и съ любовъ се обграждатъ и за Бога живѣятъ.

Бесѣда, държана отъ Учителя на 13 декември, 1925 г. въ гр. София.

THE TREE OF LIFE

Добрата земя.

„Друго падна на добрата земя,
и като израсна, стори плодъ сто-
кратенъ“.

Семето, което паднало на добрата почва, на добрата земя, дало плодъ стократно. Обикновената истина може да се разбере по нѣколко начина. Обикновената истина е тази, която хората сж пипали по нѣколко пѣти, затова е станала обикновена. Тази обикновена истина хората наричатъ факти. Това е фактъ, казватъ тѣ, — нищо повече. И този фактъ ходи отъ ржка на ржка, тѣй както обикновената златна монета минава отъ ржка на ржка, влиза въ касата на единъ, на втори, на трети, на четвърти банкеръ, навсѣкждѣ услужва. Отъ чисто материалистично гледище, една монета, която е ходила отъ ржка на ржка и е минала презъ рждѣтъ и на най-ученитѣ и на най-проститѣ, пострадала ли е? Отъ гледището на материализъма тази златна монета нищо не е пострадала, обаче отъ гледището на духовния свѣтъ, тази златна монета е пострадала много. Тогава азъ ще ви запитамъ слѣдния фактъ: защо нѣкои малки дѣца, като ги цѣлватъ мжже или жени, не казватъ нищо, оставятъ се да ги цѣ-

луватъ, а други дѣца, (като ги цѣлуватъ), плачатъ крѣскатъ, не се подаватъ. Защо последнитѣ не сж доволни отъ тази цѣлувка? Азъ нѣма да обяснявамъ това нѣщо, то е фактъ, нищо повече. Азъ мога ли да ви обяснявамъ, какво нѣщо прѣдставлява числото едно? Да кажемъ, че всинца тукъ сте професори, и азъ почна да ви обяснявамъ числото едно, какъ ще се почувствувате вие? То значи да уроня вашия престижъ, вашия авторитетъ. Има нѣща, които азъ не ви обяснявамъ за да не уроня вашия престижъ. Нѣкои п и т а т ъ: защо той не ни обяснява тѣзи нѣща? — За да не уроня вашия престижъ, професори сте вие. Какъ ще ви говоря, какво нѣщо е единицата? Да седна да ви обяснявамъ, какво нещо е единицата, какво нѣщо е двойката, нѣма смисълъ, вие знаете тия нѣща. Да седна да ви обяснявамъ, какво нѣщо е жената, пакъ нѣма смисълъ. Защо? Защото много писатели, много философи обясняватъ, какво нѣщо е жената. Не бутайте този въпросъ! Не бутайте двойката! Жената въ аритметиката е двойката. Адамъ въ Писанието е единицата. Не бутайте нито единицата, нито двойката! Защо? Защото хората, сами по себе си, сж професори. Като ви говоря тѣй, вие ще ме разбирате въ правия смисълъ. Нѣкоя двойка пита: ти познавашъ ли мъжа ми? Не питай никого, познавашъ ли мъжа ти. Какъ ще го познава? Той е единица. Не поменавай името му. Защо? Когато слънцето изгрѣва, за тебе ли изгрѣва? Ще кажешъ, че изгрѣва за тебе. Добрѣ, като е така, повикай го тогава на гости. Но то не идва. Значи, не изгрѣва за тебе. — Ама азъ мисля така. Да, всѣки може да мисли като тебе. Реално въ свѣта е само това, което може да дойде при насъ. Реалното същество за насъ е само това съ което можемъ да обмѣнимъ двѣ

разумни думи, и което не може да дойде при насъ. А всѣко нѣщо, съ което не можемъ да обмѣнимъ двѣ разумни думи, и което не може да дойде при насъ, по отношение себе си може да е реално, но по отношение насъ не е реално. Тѣй съвременната наука опредѣля кои нѣща сж реални. Що е реалностъ? Реалността е отношения на живи същества, отношения на съзнанието. Азъ мога да съзнавамъ двѣ нѣща, че нѣщо е вътрѣ въ мене или извънъ мене. Напримѣръ, когато болката е вътрѣ въ мене, въ стомаха ми, тсгава съзнавамъ, че нѣщо ме боли. Значи, тази болка е реално нѣщо. Защо се проявявашъ — Болка усѣщашъ. Казвашъ: имамъ една реалностъ, прѣдъ която се покланямъ. Да, азъ се покланямъ прѣдъ всѣка реалностъ, която чувствувамъ, или която усѣщамъ. Менъ ме боли стомахъ, та съмъ се прѣвиль отъ болка, а нѣкой ми казва: стой правъ, де! Когато дойде тази реалностъ въ тебе, и ти ще се превивашъ. Той казва: не, азъ не се покланямъ прѣдъ реалността. Но гледамъ, на другия день тази болка дошла и въ него, и той се превива и казва: превивамъ се прѣдъ реалността. Нѣкой беденъ човѣкъ, на когото жена му умира, отива при доктора и казва: „Господинъ докторе, жена ми умира!“ „Е“, казва докторътъ, „файтонъ можешъ ли да ми пазаришъ?“ — Не мога. „Щомъ не можешъ, и азъ не мога да дойда у васъ“. — Ама нѣмамъ нито петъ пари въ джеба си. За бѣднитѣ хора има опредѣлени доктори отъ държавата, иди на еди-коя си улица, тамъ ще намѣришъ нѣкой отъ тия лѣкари, който ще може да прѣгледа жена ти. Този професоръ е отъ високопоставенитѣ, той не се

занимава съ дрипавитѣ единици. Той казва: азъ не се занимавамъ съ дрипавитѣ единици. Ами съ кои? — Съ облеченитѣ единици се занимавамъ. Коя е дрипавата единица? — Която нѣма съдържание. А коя е облѣчената единица? — Която има съдържание, разбира се.

Та казвамъ: сега ние ще се приближимъ къмъ реалността, която има отношение къмъ насъ. Тази реалностъ може да има чисто материални отношения, подразбирамъ външния животъ, животътъ на формитѣ. Тази реалностъ може да бѣде и вътрѣшна както я наричатъ субективна или интроспективна, както щете я наречете, това е съдържание на самия животъ. При това, тази вътрѣшна реалностъ, която съдържа и формата и съдържанието, прониква всичко, и ние я наричаме смисълъ на живота. Тогава имаме форма, съдържание и смисълъ. Всички ние въ съврѣмения животъ сме достигнали до първата стѣпка на реалността до формитѣ. Всичко онова, което ни радва въ живота, това сѣ формитѣ. Външното е което ни привлича. Каквото и да казвате, каквото и да мислите насъ може да ни радва само това, което има образъ. Не мислете, че въ образитѣ нѣма реалностъ. Образитѣ сѣ изразъ на разумния животъ. Когато имате една хубава картина, на какво се радвате? — Радвате са на разумността, която е вложена въ нея. Ако тази картина най-първо е микроскопическа, и вие я увеличавате колкото цѣлото земно кълбо, какво ще видите? — Ще видите вече нейнитѣ черти, но тѣй груби, тѣй дебели, че ще изгубятъ своята предишна красота. Когато тази картина е малка, сбита въ единъ малкъ мащабъ, въ това именно седи красотата.

Красотата седи въ разумното съчетание на тия малки, живи черти.

Азъ ви говоря на единъ разуменъ езикъ. Когато вѣчността се ограничава, или когато вѣчността се проявява, или когато вѣчността проявява своята разумность, трѣбва да я вложи въ една малка форма. Тамъ именно е най-голѣмото изкуство въ свѣта. Изкуството не е въ създаването на великитѣ свѣтове, създаването на слънцата и на планетите, но въ създаването на онѣзи дребни нищожни форми, дѣто не виждаме никаква интелигентность. Обаче въ всѣка форма, колкото и да е малка, тя има толкова интелигентность, колкото и въ човѣшкото естество. Нека съврѣменнитѣ хора, които отричатъ всѣкаква интелигентность на малкитѣ същества погледнатъ на тия малки мидички и видятъ каква форма, каква култура, какви дрехи иматъ тѣ, колко хубаво сж полирани! Какъ ще си обяснитѣ всичко това? Ще кажете, че това е инстинктъ, или че това е природа. Турцитѣ наричатъ това „бошлафъ“, празни приказки. Какво нѣщо е инстинктътъ? — Е, то е, казватъ, нагонъ. Какво нѣщо е нагонътъ? — Потикъ. Разумността не е нито инстинктъ, нито нагонъ, нито потикъ. Тя се изразява въ всички тия нѣща, но не е нито едно отъ тѣхъ. Ако човѣкъ има нагонъ, това още не е разумность. Та нима онази граната, която хвърчи въ дъздуса съ голѣма бързина, е разумна? Нима онзи часовникъ, на който показателтъ се движи, е разуменъ? Нима онзи автомобилъ, който се движи по улицата, е разуменъ? Нима онзи параходъ, който се движи по морето, е разуменъ? Ако е разуменъ, нека го оставимъ самъ да се движи. Нека извадимъ всички хора, които го управ-

ляватъ и да го оставимъ самъ, да видимъ какво ще направи. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ, че аеропланитѣ станали разумни, защото могли да се движатъ въ пространството и безъ авиаторъ. Да, но авиаторътъ отдолу пакъ мисли за аероплана, папхтва го съ своята мисль. Я да го остави самъ на себе си, та да види!

Всички съврѣмenni хора искатъ да разрѣшатъ реалността, да разрѣнатъ смисъла на своя животъ, но вървятъ по единъ кривъ пътъ. Всичко въ живота седи въ това, че хората сж се отклонили отъ своя правъ пътъ, и вслѣдствие на това отклонение днесъ се зараждатъ всички нещастия. И науката имъ фалира, и религията имъ фалира, и убѣжденията имъ се развалиха, всичко препадна. Защо? Само поради единственото обстоятелство, че сж се отклонили отъ правия си пътъ. Това не е, защото съврѣмненитѣ хора нѣматъ наука — Иматъ наука. Не че нѣматъ и идеали. — Иматъ идеали. Не че нѣматъ и стремежи. — Иматъ стремежи. Какво имъ липсва тогава? Какво липсва на съврѣмнената европейска култура? Всичко иматъ, но имъ липсва съзнанието, че се отклонили отъ правия пътъ на живота си, вслѣдствие на което тѣ забатачиха и не могатъ да си изкаратъ кораба. Тѣ сега седятъ и мислятъ, нахждѣ да го изкаратъ. Ако вървятъ напрѣдъ — ще потънатъ; назадъ не могатъ. Тогава? Ще кажете: нагорѣ! Съврѣмнената култура се забатачила така, както се забатачиха рибитѣ едно врѣме. Въ миналото имало една култура, на която хората тѣй се забатачили, както съврѣмненитѣ хора, и Господъ имъ казалъ: „Само чистотата може да ви избави отъ тая проказа!“ И тогава всички хора рѣшили да станатъ риби, да

минатъ прѣзъ водата и така да се изчистятъ. Но като влѣзли въ водата, изгубили своята рѣчь и онѣмѣли. Тѣ добили външна чистота, но изгубили словото си. Следователно, съ това не се постига цѣльта. Когато човѣкъ пожертвува една истина, за да спечели друга истина, или когато човѣкъ пожертвува едно благо, за да постигне друго благо, това не е правиленъ пѣтъ. Въ математиката по нѣкой пѣтъ ние замѣстваме едно число съ друго, но въ истинския животъ не можемъ да замѣстваме нѣщата тъй безразборно. Трѣбва да ви приведа нѣкой по-сжществень примѣръ, за да разберете мисълта ми по ясно. Ако те заболи окото и отидешъ при нѣкой свой съсѣдъ и му кажешъ: хайде да размѣнимъ очитѣ си! Едното ми око недоволно е нѣщо отъ мене, затова извади ми това око и го тури на себе си, пъкъ азъ ще извадя твоето и ще се размѣнимъ. Питамъ: вие двамата, които разсжждавате така, вашитѣ работи ще се уредятъ ли? — Нѣма да се уредятъ по никой начинъ. Единственото важно нѣщо за васъ е това, че очитѣ ви не трѣбва да се мѣстятъ. Даже ако очитѣ се движатъ много изтриватъ се. Отъ какво ослѣпаватъ хората. Много съврѣмenni хора ослѣпватъ отъ това, че искатъ да виждатъ всичко. Азъ наблюдавамъ хората въ театъра или въ нѣкой концертъ. Ужъ отишли за театъръ или за концерта, но несочили своя бипокълъ къмъ публиката и гледатъ натукъ-натамъ, а като се върнатъ дома си, очитѣ имъ се изтрили. Защо? Защото гледатъ много. Нали отишли за концерта? Кой е главниятъ актьоръ тамъ? — Виртуозътъ. Ако сж отишли на театъръ, кой е главниятъ актьоръ? Който играе. Какво ще разглеждашъ

другитѣ? Публиката и ти сте едно и сѣщо нѣщо. Вие сте единъ и сѣщъ числителъ. Важното нѣщо е героятъ, актьорѣтъ. А колко сѣ тия актьори? Може да сѣ 10 — 15. Гледайте тѣхъ, и очитѣ ви нѣма да се развалятъ. Защо се развалятъ семейнитѣ отношения? Азъ ще ви кажа сега. Но вие ще кажете: кажи ни нѣщо за добрата земя! Чакайте малко! Понеже сега, 2000 години слѣдъ Христа, сме на земята, азъ обяснявамъ, какъ знача „добрата земя“. Христосъ е далъ по-хубаво обяснение за това, и нѣкои нѣща азъ не искамъ да ги обяснявамъ, за да не уроня вашия престижъ.

Азъ ви казвамъ, че нѣма да засѣгамъ единицата и двойката, но ще засѣгна единъ въпросъ, който ще подигне вашия престижъ, като професори. Да не ви се види обидна думата „професоръ“. Професоръ значи човѣкъ, който изповѣдва нѣщо. Идете въ Америка или въ Англия, и ще видите, че тамъ всѣки християнинъ казва за себе си: азъ съмъ професоръ по християнството. Защо се нарича професоръ? — Понеже изповѣдва това нѣщо. Изобщо всѣки американецъ или англичанинъ казва за себе си, че е професоръ. По какво? — По каквото и да е. Обаче въ България, за професоръ считатъ само този, които чете лекции въ университетъ. Въ Америка всѣки е професоръ. Тамъ има толкова доктори, че ябълка да хвърлишъ, все докторъ ще ударишъ. Когато срещнешъ, все е докторъ, все „ди“, „ди“. И тогава, за да различатъ, кой по какво е докторъ, казватъ: „ди — ди“ докторъ по богословието; „ед-ди“ — докторъ на правнитѣ науки; „ем ди“ докторъ по медицината и т. н. Въ България всѣки земледѣлецъ казва: „дий-

дий“. Значи всички български земеделци сж произвели своитѣ рала въ богословски доктори. Туй е едно съвпадение на нѣщата. Защо обаче се разваля сѣмейния животъ на хората? Нѣкой пхтъ жената е актьоръ на сцената, а мъжътъ е публиката. Ако той гледа само своята актьорка, тѣ ще иматъ ангелски животъ, но понеже мъжътъ, като дойде въ театъра, вземе си бинокла и започва да гледа и другитѣ. Въ тази актьорка се явява ревностъ, защо той не гледа само нея, а гледа и на другитѣ. Подига се въпросътъ: какъ тѣй публиката да гледа и на другитѣ хора? Най-послѣ той нѣма ли право да гледа и на другитѣ актьори? Нѣма ли право той да си даде мнѣнието? Той има право и да гледа, и да фотографира. Другъ пхтъ законътъ е обратенъ. мъжътъ е актьоръ, а жената е публиката. Ако жената гледа само на актьора. тогава нѣма да стане нищо, но ако тя поглежда и къмъ публиката, главно къмъ женскитѣ посѣтители, да не би да гледатъ къмъ нейния актьоръ, тогава става голѣмъ споръ и се явява недоволството. Какъ тѣй тѣ смѣятъ да поглеждатъ къмъ този актьоръ! Чудни сж хората! Богъ е далъ свобода на всички хора да гледатъ Турцитѣ казватъ: да гледашъ хубавото, това е щастие, има нѣщо добродѣтелно въ нѣго. Това спасява човѣка, подтиква го къмъ нѣщо хубаво. Казвамъ сега: туй нѣщо можемъ да прѣнесемъ и въ нашитѣ религиозни убѣждения. До тогава, докато ние вѣрваме само въ единъ Господъ и се държимъ въ Него, мисълта ни се развива много правилно, но вземемъ ли всѣки день да мислимъ, какъвъ е този Господъ, дали има само единъ Господъ или повече, въ насъ става цѣла каша: И

започваме: единиятъ Богъ билъ Брама, другиятъ билъ Кришна и т. н.

Сега, ще ви приведа на български езикъ единъ митически разказъ, споредъ който астрономитѣ обясняватъ образуването на свѣта. Той е следниятъ. Когато Брама направилъ свѣта въ всичката негова красота, той повикалъ на угощение въ своя дворецъ всички богове въ вселената. Брама се облѣкълъ въ своята старческа тога, а другитѣ богове, млади и стари по възраст, се облѣкли въ най-хубавитѣ си дрехи. Явяватъ се тѣ при Брама, за да получатъ своитѣ подаръци, да имъ се даде кому какво трѣбва, да имъ се опрѣдѣлятъ службитѣ. По едно съвпадение, тъкмо този день билъ рождения день на първата дъщеря на Брама, най-красивото същество въ свѣта, наречена „Зората“. Тя била толкова красива, толкова хубава, ченѣмало същество въ свѣта, което като я види, да не се влюби въ нея. И самиятъ Брама се влюбилъ въ дъщеря си. Когато дъщеря му влѣзла въ двореца при Брама, понеже го много обичала, приближила се при него, пригърнала го и го цѣлунала. Когато другитѣ богове видѣли това нѣщо, паднали на лицето си отъ уплаха. Това било голѣмо светотатство отъ страна на тази мома. Тѣ имали особена прѣдстава за Брама. Да дойде при Брама една млада мома, да си позволи да го цѣлуне и той да позволи да стане това нѣщо — това било голѣмо сътресение за тѣхъ. Питамъ: меродавно ли е за морала на Брама мнѣнието на тия богове, които Той поканилъ на угощение въ двореца си? Тѣ сж разбрали външната страна на живота. Брама пришепналъ на своята дъщеря: „Дъще ти си много кра-

жива, ти си единственото благо на свѣта. Ти много сълзи ще изтриешъ, но и много сълзи ще създадешъ въ свѣта. Мнозина ще направишъ щастливи, но и мнозина ще направишъ нещастни. На еднитѣ ще откриешъ красотата на тѣхната душа, на тѣхния умъ, на тѣхния духъ, а на други ще откриешъ тѣхнитѣ недъзи и тѣхнитѣ отвратителни черти, за което тѣ ще те намразятъ. И ти сама ще бѣдешъ нещастна въ живота си, докато се върнешъ при мене и ти прѣдамъ втория урокъ.“

Питамъ ви сега: какво разбрахте вие? Ако не питашъ, защо днесъ си неспокоенъ, ще ти кажа: дъщерята на Брама те е посѣтила, открила е нѣкоя лоша черта въ тебе, и ти си недоволенъ отъ нея. Огледашъ се въ огледалото и виждашъ, че не си красивъ, че си черенъ, а онѣзи, които ще те цѣнятъ, цѣнятъ те по лицето. Хайде сега, какво ще кажете? Човѣкъ трѣбва да има достоинство! Какво достоинство имате, лесно ще го провѣрите. Какъ? Идете на нѣкой балъ, и вижте, ако нѣмате хубаво, красиво лице, ще можете ли да играете на този балъ? Може да играете, но само съ посредственитѣ хора, а онѣзи високопоставенитѣ даже нѣма да ви обърнатъ внимание. Но ако вие, ти или той, въ женски или мъжки родъ, сега говоримъ за женски родъ, ако имате красотата на дъщерята на Брама, на това непристъпно божество, всички ще ви обърнатъ внимание. Защо се уплашиха тия богове? Понеже който погледне Брама, му затреперватъ гацитѣ, на български да се изразя. Външно той е толкова страшенъ, но тази свѣтлина, която излиза отъ него, не показва, каква е външната му страна, а какво има вътрѣ

въ него. Страшното въ Брама е частичниятъ животъ на онѣзи същества, които живѣятъ неразумно. Страшното въ Брама е онзи великанъ корабъ, който като е плтувалъ съ години по морето и се е върналъ най-послѣ на пристанището, цѣлата му повърхностъ отъ пояса надолу е обрасла съ миди. Той е изгубилъ своята приятна, чиста външностъ и трѣбва да се тури на силенъ електрически токъ, за да се очисти.

Та казвамъ: всѣки отъ насъ, като минава прѣзъ жпвота, все ще се натъкне на нѣкакви противорѣчия. На първо мѣсто ние говоримъ, че човѣкъ трѣбва да обича Бога, трѣбва да обича своята душа, трѣбва да обича ближния си. Така е, но вземете простия фактъ: ражда ти се синъ или дъщеря, и нѣкой пжтъ ти си доволенъ, а нѣкой пжтъ си недоволенъ. Защо? Нѣкой пжтъ бащата не е доволенъ, че се родила дъщеря, а нѣкой пжтъ и майката не е доволна — и двамата не сж доволни, че се родила дъщеря и казватъ: да бѣше поне момченце! На тия години да имаме момченце, какъ ще го упазимъ! То е цѣло нещастие за насъ. Питамъ ви тогава философски, споредъ езика на съврѣменнитѣ хора: какъ овцитѣ упазватъ своитѣ милички? Какъ тѣзи нѣжнитѣ кокошки и птици упазватъ своитѣ милички? Упазватъ ли ги? — Не ги упазватъ. Но нѣкой пжтъ тѣхнитѣ милички, тѣхнитѣ дъщери ставатъ угощения на трапезитѣ на вълцитѣ; нѣкой пжтъ тѣхнитѣ милички ставатъ угощение на трапезитѣ на мечкитѣ; по нѣкой пжтъ тѣхнитѣ милички ставатъ угощение на трапезитѣ на тигритѣ: по нѣкой пжтъ тѣхнитѣ милички ставатъ угощение на трапезитѣ на лѣвоветѣ; по нѣ-

кой път тѣхнитѣ милички ставатъ угошение на трапезитѣ на змиитѣ и т. н., а по нѣкой път тѣхнитѣ милички ставатъ угошение на трапезитѣ и на хората. И всички казватъ, че това е въ реда на нѣщата, че по-малкитѣ същества трѣбва да ставатъ жертва на по-големитѣ.

Сега, ние не се интересуваме отъ външнитѣ прояви, на живота, насъ ни интересуватъ вътрѣшнитѣ прояви, които ще дадатъ стабилностъ на нашия животъ. Ние, съврѣменнитѣ хора, искаме да живѣемъ. Прѣди насъ хората на земята сж имали сжшитѣ стремежи, слѣдъ насъ хората ще иматъ сжшитѣ стремежи, но законитѣ на миналото, законитѣ на настоящето и законитѣ на бъдещето сж едни и сжщи. Значи, животътъ трѣбва да се разбере по форма, по съдържание и по смисълъ. Разумниятъ животъ тогава ще има отношение къмъ добрата почва, къмъ добрата земя. Разумното слово може да расте на разумна почва. И ако ние имаме тази основа, тази почва всичко може да ни даде. На земята вие може да посадите и най-хубавитѣ ябълки, круши и сливи. Подъ „почва“ разбирамъ външнитѣ и вътрѣшнитѣ условия. Ако тѣзи условия се развалятъ, кои сж причинитѣ? Казвате, че тия причини се криятъ въ самата природа. Да допуснемъ, че остьта на нашата земя, вѣстото да е перпендикулярна спрямо своята еклиптика, е наклонена съ 23 градуса. Накждѣ е наклонена тя? Опѣзи, които изучаватъ астрономията, ще видятъ накждѣ е наклонена земната ось. Пъкъ нали казвамъ, че всинца сте професори, знаете това нѣщо. Хайде да не бутамъ този въпросъ, но фактъ е това. Казвате: земята е наклонена само на 23 градуса. Да, но тия 23 градуса сж създа-

ли нещастieto на съврѣменната култура. Нѣкои казватъ, че отклонението на земната осьъ съвпада съ грѣхонаданието на човѣка. А пъкъ азъ ви казахъ, че двѣ линии сж успоредни само тогава, когато перпендикулярътъ на тия двѣ линии никога не се измѣня. Щомъ той се измѣня и е перпендикуларенъ само къмъ едната страна, а не е перпендикуларенъ и къмъ другата страна, тия двѣ линии не сж успоредни. Щомъ е перпендикуларенъ и къмъ двѣтѣ линии, тѣзи двѣ линии сж успоредни. Тѣ не само че сж успоредни, но сж и разумни. Защото има успоредни линии безъ да сж разумни. Разумнитѣ линии се отличаватъ. Слѣдователно, когато въ математиката се казва, че двѣ линии сж успоредни подразбира се, че тѣ не се прѣсичатъ, освѣнъ въ вѣчността. Онѣзи професори, които се занимаватъ съ висшата математика, се справятъ съ този въпросъ въ своитѣ библиотеки. Впрочемъ, като професори, вие знаете, че двѣ успоредни линии сж разумни линии и като така, тѣ ще намѣрятъ единъ методъ да се срещнатъ въ вѣчността. Казвамъ: ако една царска дъщеря се влюбва въ сина на единъ овчаръ, привидно взелъ овчарска форма, а въ сжщностъ той е ангелъ, дошълъ отъ небето, отъ висшитѣ свѣтове за да прекара единъ животъ на земята, и ако този царски синъ скрито обича царската дъщеря, тѣ нѣма ли да намѣрятъ благоприятни условия да се срѣщнатъ, да се разбератъ, макаръ че тази царска дъщеря живѣе при най-строгия моралъ, при най-строгитѣ обичаи, които владѣятъ въ двореца? — Ще намѣрятъ. Какъ? — И на земята, и въ въздуха, и въ другия свѣтъ, тѣ ще намѣрятъ начи-

ни да се срещнатъ, понеже сж разумни. Нѣма само единъ начинъ за срѣщане въ свѣта. Начинътъ за съобщението на двѣ души не е само единъ — много начини има.

Нѣкой казва: да цѣлуна този човѣкъ. Ами какъ ще го целунешъ? Цѣлувката е само въ твоето съзнание, тя съществува въ тебе само като една идея. Нѣкой казва: азъ го цѣлунахъ въ устата. Не, никого не можешъ да цѣлунешъ въ устата. Ако цѣлувката е нѣщо истинско, нѣщо реално, то ако цѣлунешъ единъ умрѣлъ човѣкъ, той трѣбва да се съживи. Азъ виждамъ, какъ роднинитѣ, приятелитѣ на нѣкой умрѣлъ се изреждатъ да го цѣлуватъ, но това не е цѣлувка, това е прѣдачество. И Юда цѣлуна така Христа. Онѣзи, които цѣлуватъ умрѣлитѣ по тоя начинъ, това е прѣдачество въ моитѣ очи, т. е. не въ моитѣ очи, но въ очитѣ на небото. И Юда прѣдаде така Христа. Христосъ каза: „Съ цѣлувка ли прѣдавашъ Синъ Человѣчески?“ Ако тази цѣлувка е изразъ на Божественната Любовь, този умрѣлъ трѣбва да стане, да се съживи и да възкрѣсне. Ако цѣлунешъ нѣкого, който е наскърбенъ, натаженъ тази цѣлувка трѣбва да му подеиствува като токъ, трѣбва да го съживи. Ние говоримъ това за разумнитѣ обичаи, а за обикновенитѣ обичаи то е другъ въпросъ. Ние не искаме да разрушаваме сегашнитѣ разбирания, сегашнитѣ, обичаи, това не е методъ на природата. Природниятъ методъ е еволюцията, която постоянно възобновява нѣщата.

Слѣдователно, ние трѣбва да прѣобразимъ свѣта, защото въ него има много недъзи. Ще ми кажете: вие сждите свѣта. Не, за да сжда свѣта,

трѣбва да извикамъ прѣдъ насъ хилядитѣ родове, произлѣзли отъ този първоначаленъ родителъ Адамъ и отъ тази първоначална майка на поколенията Ева, и тогава да видимъ, кой какво е допринесълъ за човѣчеството. Казвате нѣкому: ти си виноватъ. Не, азъ не съмъ виноватъ. Ако разгледа- те моята вина, ще видите, че тя е много малка; трѣбва да я турите подъ микроскопъ и така да я търсите. Въпросътъ не се разрѣшава тѣй лесно. И Богъ, Който разбира този законъ, ще сѣди праведно. Ние казваме: всички хора сега колективно сѣдятъ. И наистина, колективно трѣбва да се сѣди, а не индивидуално. Ако трѣбва да има сѣдба, цѣлъ народъ трѣбва да се сѣди: ако трѣбва да има сѣдба, цѣлото човѣчество трѣбва да се сѣди! При това, дажбитѣ трѣбва да се разхвърлятъ на всѣки едного, та кому по колкото се падне. На мене колко ще ми се падне? — Много малко. На втори, на трети — също.

И тѣй, азъ казвамъ: сѣмето, което паднало на добрата земя, е разумното слово. Най-първо нека се роди въ насъ едно силно желание да познаемъ Истината. Чрѣзъ тази Истина да познаемъ Бога, но не тѣй, както Го познаха поканепитѣ богове въ двореца на Брама, които отидоха да добииятъ нѣщо, но когато видѣха, че дъщерята на Брама дойде и го целуна, тѣ паднаха на очигъ си отъ страхъ и излѣзоха вънъ. Не сме ние които създаваме този мѣродавенъ моралъ за свѣта. Въ новия моралъ трѣбва да има по-голѣма дълбочина и по-голѣма широчина. Защо, обаче, тия богове изпонадаха на лицето си и останаха недоволни? Тия богове не подозираха, че младата мома е дъщеря на

Брама, а мислиха, че е нѣкоя чужда за него мома, а всѣки въ себе си бѣше влюбенъ въ нея и имаше скритото желание да я вземе за жена. Като видѣха, че Брама шепне нѣщо на тази мома, тѣ си казаха: „Този, най-силниятъ отъ насъ, ще я вземе за жена, и като се научи, че ние сме влюбени въ нея, всички ще ни очисти, и нито косъмъ нѣма да остане отъ насъ“. Затова тѣ си казаха: „Ние ще си мълчимъ и ще излѣземъ отъ тукъ незабѣлѣзно“. Ще кажете: какъвъ е дълбокиятъ смисълъ, който ги е заставилъ да излѣзатъ навънъ? — Страхътъ, че Брама е по-силенъ отъ тѣхъ. Но въ ума на Брама ни най-малко не е имало такава идея. Боговетѣ сж мислили за едно, а Брама си мислилъ за друго. И тогава, Брама като видѣлъ, че тия богове скрили едно зло въ себе си, отъ очитѣ му паднали двѣ сълзи. За да увѣковѣчи тия сълзи, Брама създалъ човѣшкитѣ очи. Заради грѣховетѣ, които били скрити въ боговетѣ, които Брама поканилъ на гости въ двореца си, той пролѣлъ двѣ сълзи, отъ които се образували човѣшкитѣ очи. Ето, разбрахте ли сега произхода на вашитѣ очи?

Та ние, които сме дошли до тази фаза на своето развитие които сме поканени днесъ на това угощение, ще мислимъ ли като тѣзи богове? — Не. Христосъ казва: Ако азъ кажа, че не Го познавамъ и трѣбва да живѣя за себе си, ще бѣда подобенъ на васъ, нѣма да има помежду ни никаква разлика, но азъ Го познавамъ и изпълнявамъ Неговата воля“. Каква е волята на Бога? Каква е волята на Христа? — Каквато е волята на свѣтлината. Каква е волята на дъщерята, коя-

то е цѣлунала Брама? Въ нея имало доблестъ! Брама, който работилъ толкова години, като се явилъ въ свѣта, явилъ се съ своята стара, окалина дреха, и дъщеря му, като знаела, че той създаде свѣта, дошла при него, цѣлунала го и му казала: „Татко, много ти благодаря, че създаде свѣта заради мене. Азъ ще се старая да го украся“. Той се зарадвалъ, че има умна дъщеря и я нареклъ „свѣтлина — зора“, проява на живота, като ѝ казалъ: „Неси всичкото това благословение навсѣкждѣ по свѣта, дѣто те очакватъ! Неси радостъ и веселие на скърбещи и тъжни и разпирвай, че всичко е създадено за добро на онѣзи, които разбиратъ. Казвамъ: сега и вие сте нещастни. Защо? — Влюбили сте се. Вие сте поканени на гости въ двореца на Брама и сте се влюбили въ неговата дъщеря. Нѣкой казва: азъ съмъ нещастенъ. Гледамъ го, влюбилъ се, но не иска да каже Истината. Азъ не се подигравамъ, но казвамъ, че сте се влюбили. Влюбването е хубаво, красиво нѣщо.

Въ Писанието се казва: „Горко на богатия“ Кой е богатия въ свѣта? Азъ казвамъ: младитѣ! това сж богатитѣ. Старитѣ това сж сиромаситѣ. Горко на васъ богатитѣ! Горко на васъ младитѣ! Че кой ще се бие въ свѣта? — Все младитѣ. Кой ще се напие? — Все младитѣ. Старитѣ хора могатъ ли да се биятъ? Не, тѣ сж светии. Гледамъ нѣкой младъ, напъчилъ се, напълнилъ кесията си съ пари, върви, готовъ съ всѣкия да се разпирва. Горко на васъ младитѣ! „По лесно е камила да мине прѣзъ иглени уши, нежели младъ да влѣзе въ Царството Божие“. Какво ще кажете сега?

Ако тълкуваме тия нѣща така, то ако единъ баща ражда богатъ синъ, какво ще очаква отъ този синъ? Не богатъ, но разуменъ трѣбва да бѣде съвременниятъ младъ човѣкъ. И когато ние казваме, че човѣкъ не трѣбва да бѣде богатъ, ние подразбираме, че на младитѣ не трѣбва да имъ се дава само сила, но силата всѣкога трѣбва да бѣде придружена съ разумностъ, защото силата въ човѣшката душа безъ разумностъ е богство, което може да се употрѣби за зло, за лоши работи. И Христосъ казва: „Силнитѣ физически, безъ разумностъ нѣма да се спасятъ, защото само разумността дава сила, само тя въвежда въ Царството Божие“. Слѣдователно, ако богатитѣ хора не се отрекатъ... Отъ какво да се отрекатъ?—Да се отрекатъ отъ своето безумие. Безумие е да се разрушава онова, което Богъ е създалъ въ свѣта! Безумие е да се разрушаватъ добродѣтелитѣ! Нѣкои казватъ: нѣма добродѣтели — кради убивай колкото искашъ! Нѣма Истина — лъжи колкото искашъ! Какъ? Кражба, лъжа, това е най-голѣмиятъ срамъ за свѣта! Лъжата е най-голѣмиятъ позоръ въ свѣта! Единственото велико, хубаво нѣщо въ свѣта, това е Добродѣтелята. Да направишъ едно добро дѣло, колкото и да е микроскопическо, това е единъ благороденъ актъ, за който всички отъ небето ставатъ на крака, понеже въ доброто е скритъ Богъ. Като направишъ една добра постыжка, каквато и да е тя, не е важно, дали хората виждатъ или не, обаче тя е видена отъ небето Ангелитѣ, които сж толкова будни, или казано на другъ езикъ, оуѣзи Разумни същества, които сж завършили сво-

ята еволюция, или онѣзи възвишени братя, на които днесъ Брама дава второ угодение, за което сега нѣма да ви говоря, всички слѣдятъ, всички виждатъ това нѣщо. Всѣка добродѣтель, всѣка добра постѣпка е една цѣлувка, дадена на Брама отъ неговата дъщеря свѣтлината на живота. Каква цѣлувка? — Такава, каквато една дъщеря може да даде на баща си — цѣлувка на свѣтлината. Отъ тази цѣлувка човѣкъ ще се издигне въ очитѣ на Брама, или въ очитѣ на Онзи, Който е вътрѣ въ него. Че ние искаме да бждемъ щастливи, права е мисълта. Че ние искаме да бждемъ блажени, права е мисълта. Че ние искаме да бждемъ богати, права е мисълта. За какво богатство се говори? — За разумно богатство! Ние искаме да бждемъ красиви, но красотата, която да е изразъ на човѣшката разумность. Нека въ туй красиво лице да се чете разумностьта на една възвишена душа, на единъ ангелъ който е слѣзълъ да прави добро. Не говоря за красотата, въ която е облѣчена нѣкоя нисша сила.

Ще ви приведа сега единъ малъкъ примѣръ. Единъ адептъ, живѣлъ въ древностьта между англичанитѣ, отива единъ донѣ на разходка съ своята възлюбена изъ нѣкои хубави мѣста на Индия, както това често правятъ англичанитѣ. По едно врѣме чува, че неговата възлюбена издава единъ плахъ викъ и забѣлѣзва, че една голѣма боа конструктъ се обвива около нея, и понеже тази мома била много хубава, змията взела да мисли, дали да ѝ строши коститѣ, или само да я клѣвне нѣкъдѣ и така да свърши съ нея. Питамъ: ако сте вие на това мѣсто, какво ще направите съ тази

боа? Ще избѣгате ли? Този адентъ, обаче, билъ голѣмъ герой, той веднага хваща боата за врата и за да покаже, че има голѣма сила, започва борба съ тази боа-конструктъ. Съврѣменнитѣ хора уподобяватъ страститѣ на тази боа-конструктъ, която обвиня човѣшкитѣ души. Кой е този адентъ, който се бори съ човѣшкитѣ страсти? Не е ли човѣшкиятъ духъ? Съврѣменнитѣ хора не се ли борятъ да иматъ повече дѣца? Казва се за Бога, че ималъ само единъ Синъ. На всѣки човѣкъ, който иска да има семейство, се позволява да има само една дъщеря и единъ синъ. Онзи човѣкъ, у когото едновременно има много желанія, това не сж ли многото синове и дъщери? Нѣкой казва: какво да правя, като имамъ много дѣца? Той трѣбва ли да отхрани всички тия дѣца? Когато единъ човѣкъ има много дѣца, дѣцата на тия дѣца сжщо се увеличаватъ. И тогава ученитѣ хора казватъ: ако се увеличаватъ много рибитѣ въ моретата, както и всички други животни, какво ще ги правимъ? Нали трѣбва да ги колимъ, да ги ядемъ, за да не се размножаватъ много? Това не е заключение, това не е осмисляне на живота.

Казва Христосъ „Доброто сѣме, което паднало на добрата земя, дало плодъ стократно“. Добрата земя, това е разумниятъ животъ. Всѣки човѣкъ, още откато е дошелъ на земята, трѣбва да е вложилъ въ себе си идеята, че неговото съзнание трѣбва да бжде будно, че той трѣбва да води единъ разуменъ животъ. Той трѣбва да си постави за девизъ слѣдното положение: моятъ животъ и всички мои постжнки трѣбва да бждатъ разумни! Като си на-

пише този девизъ въ съзнанието, не трѣбва да се плаши отъ студа. Когато е студено вѣнъ, той не трѣбва да се пита, какво да прави. Да се прѣдпазва отъ студа, да се плаши отъ него, това не трѣбва да бѣде програма на живота му, защото разумниятъ животъ включва само разумни условия въ себе си. Студътъ нѣма влияние върху разумния човѣкъ. Той се намира извънъ него. Разумниятъ човѣкъ е извънъ съвременния общественъ строй. Него не могатъ да го убиятъ, него не могатъ да го окрадатъ, не могатъ да му направятъ нищо лошо. Той е извънъ всички тия условия. Той е едно съ Бога, или казано на другъ езикъ, той е едно съ всички добри хора въ свѣта. Съвременниятъ свѣтъ се управлява отъ разумни същества. Туѣ нѣщо ние още не съзнаваме. Ние мислимъ, че всичко можемъ и сами се управляваме. Не, свѣтътъ се управлява отъ разумни същества — туѣ трѣбва да туримъ като вѣрую въ своя животъ. Вие казвате: азъ искамъ да видя всичко това и тогава да повѣрвамъ. Ако искашъ да видишъ всичко прѣдварително и тогава да повѣрвашъ, ти не си отъ разумнитѣ хора. Ако искашъ да знаешъ, колко съмъ честенъ, ще ти кажа: утре ще ти дамъ 100,000 лева. Ама дай ми сега! Щомъ ги искашъ сега, ти не си отъ разумнитѣ хора. Ама не мога да ти повѣрвамъ. Щомъ не можешъ да ми повѣрвашъ, ти не си разуменъ. Азъ те каня у дома на гости въ 6 часа вечеръта, но ако като дойдешъ и не ме намѣришъ, ти се усъмнишъ и кажешъ, че втори пѣтъ нѣма да дойдешъ, ти не си отъ разумнитѣ. Ако ти си разуменъ човѣкъ, като не ме

намѣришъ дома първия пжтъ, ще дойдешъ и втори пжтъ. Ако и тогава не ме намѣришъ, пакъ ще дойдешъ. Ще дохождашъ до тогава, докато най-послѣ ме намѣришъ. Този, който единъ пжтъ не ме намѣри и се обиди, той не е разуменъ човѣкъ, а този, който идва постоянно и не се обижда, той е разуменъ човѣкъ. Онзи, който постоянно търси Бога, той е отъ разумнитѣ хора. Вие още не сте намѣрили Бога. Ето, всички имате покана да дойдете въ 6 часа. Нѣкой казва: ама азъ съмъ сънувалъ. Оставете сънищата, тѣ не сж реалности. Вие сте професори. Азъ не говоря за вашитѣ сънища, нито за вашитѣ вѣрвания. Ако говоря за вашитѣ вѣрвания, ще ви обидя, но азъ не внасямъ нѣщо ново въ вашия животъ. Има ли нѣщо чудновъновото? — Нѣма. Онази рѣка, която приижда и внася нѣщо ново въ езерото, прѣстжление ли прави? Чудно ли е това? Ами защо да дойде сега? Че кога да дойде? Тя казва: „Азъ не съмъ виновна въ нищо, Менъ ми дадохъ отгорѣ много блага затова идвамъ да внеса нѣщо отъ тѣхъ и въ езерото“.

Та казвамъ: какъ трѣбва да разберемъ новия животъ, въ който сега влизаме? Вие търсите Бога, нали? Богъ ви е казалъ да дойдете въ 6 часа, но нѣма Го тамъ. Нѣ че Го нѣма тамъ, но Той ви изпитва. И вие тогава казвате: това е празна работа! Ученитѣ казватъ, че търсили Бога въ небето. Тази дума „небе“ е толкова общирна. На кое небе? Съврѣменнитѣ астрономи казватъ, че търсили Бога на небето, но не Го намѣрили тамъ. На кое мѣсто Го търсили? Това е безмислица! Когато ученитѣ хора търсятъ нѣкоя звѣзда на небето, тѣ не я търсятъ на нѣкое точно опрѣ-

дѣлено мѣсто, но тѣй приблизително, както вие казваме за нѣщо, че е на разстояние една педя отъ друго. Това разстояние „една педя“ въ небето е равносилно на милиони километри. Не, нѣщата трѣбва да се търсятъ точно, най-много съ разлика $\frac{1}{10}$ или $\frac{1}{100}$ отъ милиметъра. Туй значи геометрия! Нѣкой казва: насъ не ни трѣбва много математика, много геометрия. Защо? Какво ти трѣбва тогава? — Трѣбва ти да знаешъ да кълцашъ лукъ, да знаешъ да вадишъ масло отъ гърнето, да бъркашъ въ кесията на мѣжа си, да знаешъ да туряшъ шапката си, дрехитѣ си и т. н. Туй ли наричате вие култура? Слушайте, това е първоначалното учение. Тази наука — кълцането на лука — женитѣ сж я започнали много отдавна. Нали вие плачете при кълцането на лука? Ами туй именно е учението на Брама. Вие не сте разбирали още защо трѣбва да се плаче. Когато плачете при кълцането на лука, това сте вие. Лукътъ ви казва: „Вие ме кълцате, защото не ме разбрахте. Туряте ме на огъня и казвате, че не заслужавамъ по-голямъ почитъ“. Защо кълцашъ лука? — Е, лукъ е, казвате, проста работа е той! Тогава кой плаче? — Лукътъ е, който плаче у тебе. Духътъ на лука, като излезе отъ него, дойде въ тебе и ти почвашъ да плачешъ.

Казвамъ: всички вие сега сте получили покана да отидете на гости при Брама въ 6 часа вечеръта. Да кажемъ че не Го намѣрите, какво ще направите? — Ще оставите писмо и ще кажете: утрѣ въ 6 часа вечеръта пакъ ще дойдемъ. На другия денъ пакъ ще Го търсите. Ще ходите, ще хлопате, докато най-послѣ тази Истина прозре въ

вашитѣ сърца. Това е единъ великъ законъ, който дѣйствува въ сърцата ни. Само хората на постоянството, на великото търпѣние могатъ да намѣрятъ Истината. За Бога се казва, че е дълготърпеливъ. Защо? Велика философия се крие въ тия думи. Когато станемъ като Бога търпеливи, само тогава ще разберемъ тази философия. Като казвамъ „търпѣние“, не разбирамъ да носимъ неволята на свѣта, но всѣко нѣщо, което носимъ да ни радва. Ще ви приведа единъ примѣръ. Разбойници гонятъ една младя мома, искатъ да я хванатъ, да я опозорятъ и да я убиятъ. Тя бѣга отъ тѣхъ, но дохожда до една рѣка, на която вмѣсто мостъ има една тѣсна греда и тя трѣбва да мине. Тя се страхува. Вижда я единъ младъ, красивъ момъкъ и я хваща, за да я прѣнесе прѣзъ рѣката. Щомъ дохожда до срѣдата на рѣката, той я пита: да те хвърля ли долу? Тя се обвинява съ ржцѣ около врата му, цѣлува го и му казва. „Азъ виждамъ, че ти си красивъ и добъръ момъкъ, зная, че нѣма да ме хвърлишь“. — Да, щомъ знаешъ да пригрѣщашъ и цѣлувашъ, ще те спася. Какво лошо има въ това? Вие казвате: дали отъ сърце го цѣлуна тя, или не? Нѣма да ви казвамъ, но ще ви оставя на нейното мѣсто, та сами да разберете. Ако сте на нейното мѣсто, какво ще направите? — Ще го цѣлунете и оттагъкъ ще минете. Това ви се вижда малко противорѣчиво. Ами че кое дѣте не е хванало майка си и не я е цѣлунало? Майката въ този случай е момъкътъ и казва на дѣтето си: да те хвърля ли? То е момата и ѝ казва: моля ти се, недѣй ме хвърля, гонятъ ме онѣзи разбойници

тамъ! Това е въ реда на нѣщата. Туй наричане ние човѣщина и благоразуменъ животъ. Този младъ момъкъ прѣдставлява мждростѣта свързана съ разумността. Тя му казва: „Ти си разуменъ, ти имашъ сила, нѣма да употребишъ тази сила за зло. Красивата форма, която Богъ е създалъ, ти нѣма да я хвърлишъ въ водата и да я обезличишъ, защото ще имашъ онази участь на боговетѣ, поканени въ двореца на Брама. Ти ще ме оставишъ да допринеса онова благо на човѣчеството, което Богъ ми е опрѣдѣлялъ.“ Тя го цѣлува и му казва: „Азъ трѣбва да изпълня въ свѣта онзи законъ, който ми е опрѣдѣленъ отъ Бога.“ Значи, тя цѣлува Брама. Той ѝ казва: „Дъще, ти си сжщата, азъ те познахъ. Носи своето благословение по лицето на земята!“ Туй е разрешението на въпроса. Геройство трѣбва: Съмнѣнието не е геройство. Съмнѣнието е малодушие. Хора, които се съмнѣгати, това сж страхливциѣ въ свѣта. Безъ съмнѣнието вече! Най-дребнавитѣ хора сж тия, които казватъ, че науката не може да сжществува безъ съмнението. Каква наука може да има въ съмнението? Съмнявамъ се, едното е едно, че двѣтѣ е двѣ, че тритѣ е три и т. н. Какво може да се работи съ съмнѣнието? Съмнявамъ се, че имамъ една уста, че имамъ двѣ очи, съмнявамъ се, дали нѣкой ми говори Истината, или не. Съмнението е единъ порокъ единъ неджгъ на души, които сж изостанали далечъ въ пхтя на своето развитие. Това сж паднали духове, души на непослушанието. Доблестъ се изисква отъ човѣка! Човѣкътъ трѣбва да се подигне и да кажа, че Богъ е Любовь. Слѣдователю, свѣтътъ е създаденъ за

мене. За кого е създаденъ? — За мене, но азъ трѣбва да бѣда изразъ на тази велика Любовь, която дѣйствиува въ свѣта, за да заслужи този свѣтъ. Цѣлчя свѣтъ е за мене. Но кога? — Когато живѣя по закона на Любовта, когато живѣя разуменъ животъ. Не живѣя ли разуменъ животъ, ще бѣда въ положението на онѣзи богове, които били поканени отъ Брама, и които изчезнали веднага вънъ отъ двореца. Тѣ си казали; „Стига да се научи Брама, че сме влюбени въ тази красива мома ще ни изпотрепе“ и излѣзли навънъ.

Свърѣменнитѣ философи казватъ: опрѣдѣлено е на човѣкъ само веднажъ да се роди, да живѣе и да умре. Затова и религиознитѣ хора казватъ: веднажъ човѣкъ се ражда, послѣ умира и съ това всичко се свършва. Не, приятели, това учение е за дѣцата. Отлично учение е, педагогическо е, азъ нѣмамъ нищо противъ него. има и прави схващания, но въ живота има и друго нѣщо. Красивъ е животътъ на едно дърво; красивъ е животътъ на една ябълка; красивъ е животътъ на една пеперуда; красивъ е животътъ на единъ изворъ; красивъ е животътъ на единъ камѣкъ, но казвамъ: красивъ и още по великъ е животътъ на разумния човѣкъ, който ходи изправенъ на краката си и мисли. Неговиятъ животъ е хиляди пѣти по красивъ отъ живота на всички останали същества, защото има по-велики условия. Ако вие, които ходите съ два крака, ми се оплаквате, че сте нещастни, какво остава за всички по-малки същества отъ васъ? Азъ виждамъ, обаче, че всички миди се радватъ, че сж миди; азъ виждамъ, че всички дървета се радватъ, че сж дървета; азъ виждамъ, че всички извори се

радватъ, че сж извори, а хората не сж доволни отъ положението си. Какво трѣбва да бждете? Ще бжда несправедливъ, ако кажа; че всички хора сж недоволни, но много пжти у васъ прониква недоволството, лицето ви добива израза на Кайна и вие казвате: азъ ли трѣбва да бжда най-нешастниятъ човѣкъ? Мене ли сждбата отреди натова? Не сте вие най-нешастниятъ човѣкъ. Споредъ вашата философия, ако има нѣкой най-нешастенъ, това трѣбва да бжде Богъ. И ако има нѣкой най-щастливъ, това пакъ трѣбва да бжде Богъ, Който е създалъ свѣта. Ако вие сте недоволни отъ свѣта, това показва, че Богъ, който е създалъ свѣта, е създалъ нещастенъ свѣтъ. Това обаче не е ли най-голѣмата лъжа, която разпространявате въ свѣта? Това не е ли една квадратна лъжа която разврѣщава хората? Не, при всичкото си нещастие трѣбва да имате онова усмихнато лице на зората и да дадете една цѣлувка на Брама. Трѣбва да знаете, че и при некрасивитѣ нѣща въ живота, когато сте най-тъжни, все пакъ има нѣщо красиво, велико, обвито въ мантията на скръбта. Какво е това нѣщо? — Цѣлувката на дѣщерята на Брама. Въ тази цѣлувка ще видите и лицето на Брама, който осмисля живота. Ако разберемъ живота така, само тогава ще чуемъ онзи тихъ гласъ на Брама, който ще ни каже, както на зората: „Идете, посетете тази свѣтлина наврѣдъ изъ свѣта и направете човѣшкитѣ сърдца радостни и весели въ надеждата, че разумната Любовь, която слиза отъ Бога и иде сега въ свѣта, е почвата, върху която ще се насаждатъ всички добри сѣменца.“ Тогава и слзлитѣ на Брама ще създадатъ по-добри условия въ

свѣта, и хората ще гледатъ съ други очи на него. И всички ние ще се зарадваме, защото ще видимъ, че има една разумностъ между хората, че можемъ да живѣемъ единъ чистъ и свѣтъ животъ. Значи ние можемъ да живѣемъ единъ братски животъ. Само чрѣзъ разумния животъ можемъ да се спогодимъ. И тогава нѣмаме да имаме онѣзи криви схващания на неразумнитѣ богове, а ще имаме онова правилно схващане на свѣтлината, която носи благото за цѣлия свѣтъ.

Когато свѣтлината изгрѣва, нѣкой ме питатъ: кажи ми какво мислишь за свѣтлината. По нѣкой пѣтъ азъ казвамъ днесъ ми прѣдстои да извърша само едно добро дѣло! Всѣки день ми прѣдстои да върша само по едно добро дѣло. Не го ли извърша, не съмъ направилъ нищо — всичко съмъ изгубилъ. Направя ли това добро дѣло, всичко съмъ извършилъ. За всѣки день има опрѣдѣлено само по едно добро дѣло. Направяшъ ли го, ти осмисляшъ живота си. Туй добро дѣло е първата цѣлувка, която трѣбва да дадешъ на Брама, или, на вашъ езикъ казано, то е първата цѣлувка, която онази мома дава на момъка, който я прѣнася презъ моста, като му казва: ти си добъръ, ти си благоразуменъ, недей ме хвърля презъ моста! И ако нѣкой пѣтъ вие се намѣритѣ въ това положение, не се срамувайте, бждете доблестни! Вие като се намѣрите въ това положение, ще се обидите и ще кажете: какъ, азъ да се обвия около врата на нѣкой човѣкъ и да го цѣлуна! По-добре ме хвърли долу! Ще се обвиешъ, това е разумното! Външнитѣ нѣща сж изразъ на единъ вжтрѣшенъ животъ. и ако ние разберемъ този вжтрѣшенъ животъ. Богъ ще ни проговори

на единъ Божественъ езикъ, или, съ други думи, казано ние трѣбва да разберемъ добре живота, да разбираме Божествения езикъ, и да не караме Бога да учи нашия езикъ. Отъ 8,000 години ние искаме да научимъ Бога на нашия езикъ и казваме: Богъ не разбира ли нашия езикъ? Защо не ни отговаря? Вие знаете по нѣколко езика, но отъ сега нататкъ ще си кажете: ние ще се заемемъ да изучаваме Божествения езикъ. Ще дойдатъ много професори отъ небето които ще ви кажатъ: имаме честъ да ви се представимъ като професори, да ви научимъ Божествения езикъ, чрѣзъ който да се съобщавате съ ангелитѣ. За въ бъдеще ще има съобщения съ небето, като съ радиотелеграфи. Това сж възможности.

Христосъ казва: „Сѣмето, което паднало на добрата земя, дало плодъ стократно. Какво се казва въ 18 та глава? Онѣзи които разбиратъ Словото Божие, тѣ го държатъ въ разумното сърце, въ благого сърце, и то принася плодъ стократно. Кое е благого сърце? — Което принася плодъ на търпѣнието. Кое търпение? — Разумното търпѣние, на което истината е майка. Въ свѣта Истината е доbita чрѣзъ търпѣнието. И всѣки отъ васъ, който иска да намѣри Истината, трѣбва да намѣри нейното дѣте. Намѣрите ли нейното дѣте, търпѣнието, ще намѣритѣ и Истината. Нѣмате ли нейното дѣте никога не можете да започнете съ истината. Когато говоря за търпѣнието, азъ разбирамъ сжщественото въ Истината. Търпеливиятъ човѣкъ е човѣкътъ на Истината.

Днесъ ви пожелавамъ да бъдете радостни, весели, бодри, да отхраните това слово и да се

зарадвате на дъщерята на Брама. Коя е тази дъщеря? Ще ви приведа тия думи малко по-близо до васъ, за да ги разберете. Първата дъщеря на Бога, това е Любовта, която вие постоянно търсите. Първиятъ синъ на Бога, това е Мъдростта, която също постоянно търсите. А синътъ на Истината, това е търпението. И когато Любовта, тази царска дъщеря, ви стане приятелка, и когато мъдростта, този царски синъ, ви стане приятелъ, и когато търпението, този синъ на Истината, ви обикне и намѣри нѣкоя стая въ васъ да живѣе, тогава вие ще бъдете най-шастливиятъ човѣкъ въ цѣлия свѣтъ.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 20 декември,
1925 год. въ гр. София.

ПОКАЗА ИМЪ РЖЦЪТЪ СИ.

7.

РУСЕ

Печатница Малджиевъ ул. Сароолу 21

1926

Показа имъ ржцѣтъ си.

„И това като рече, показа имъ ржцѣтъ и ребрата си.“

Да си покажешъ ржцѣтъ, да си покажешъ ребрата, въ това повидимому нѣма никаква наука. Кой отъ васъ не си е показалъ ржцѣтъ нѣкому? Когато лѣкарьгъ дойде въ дома на болния, болниятъ веднага си показва ржката, и лѣкарьтъ я хваща и опитва пулса му. Кой отъ васъ не си е подавалъ ржката на своя приятель? Навсѣкждѣ изобщо има подаване на ржцѣ. И това е толкова маловажно, че ние не му даваме никакво значение. Да си подадешъ ржката, това е едно отъ обикновенитѣ събития въ свѣта. Когато хората правятъ нѣкакъвъ договоръ помежду си, тѣ си подаватъ ржка. Когато се здрависватъ, също си подаватъ ржка. Казва се въ Евангелието, че Христосъ си е показалъ ржката. Какво означава това? Отъ чисто научно гледище ржката има голѣмо съдържание. Да си подадешъ ржката на единъ херомантикъ, това значи да прочете по нея твоето минало, твоето настояще и твоето бѣдаще. Той отъ ржката ти ще познае, какъвъ човѣкъ си. Обаче сегашнитѣ хора кривятъ вътрѣшната страна на ржката си,

защото херомантицитѣ четатъ по вътрѣшната страна на ржката. Нѣкои си стискатъ ржцѣтѣ, защото тази книга трѣбва да бѣде загърнатa, не всѣки трѣбва да чете по нея. И дѣйствително, хубавитѣ книги сѣ за учени хора. Когато казвамъ, че науката е за ученитѣ хора, разбирамъ, че тя е за високоблагороднитѣ, за високостоящитѣ хора, за хората, които иматъ душа. Човѣкъ, който нѣма душа, за какво му е наука? Въ онази велика и истинска наука на живота не се гледа на външната форма, не се гледа, какво е външното лице на нѣщата, а се гледа на вътрѣшното съдържание. Сега ние говоримъ за формата, но формата сама по себе си е една необходимостъ за проява на реалността.

Азъ сега ще направя едно малко отклонение, ще внесе едно вметнато предложение, а именно ще кажа, че съврѣменнитѣ учени хора твърдятъ, какво всичко въ свѣта се движи. Това твърдение на ученитѣ хора е на половина вѣрно, защото ако дѣйствително всичко се движи, тогава ние не бихме познали това движение. Значи, има нѣщо, което се движи върху нѣщо, което не се движи. Следователно, по онова, което е постоянно, ние познаваме това, което се движи. Тѣй че има нѣщо въ свѣта, което се движи върху недвижущото се. Има нѣщо, което се измѣня върху неизмѣняемото. И тѣй, въ самитѣ васъ, онова, което се движи, което се измѣня, ви радва. Но същеврѣменно въ всѣка душа, въ всѣки умъ има нѣщо, което не се движи. Нима дѣното на онази рѣка, въ която те че водата, се движи? Не, дѣното ѝ е постоянно

Вѣрно е, значи твърдението, че само развиващиятъ се животъ се движи, а животъ, който не се развива, не се движи, той е една постоянна величина. Слѣдователно, развиващиятъ се животъ се овръждѣля отъ онзи, който не се развива, или който не се диференцира, или който нѣма нужда да се проявява. Това нѣщо на единъ окултенъ езикъ означава: има сѣщества, които сѣ доволни отъ себе си, слѣдователно тѣ нѣматъ нужда да се проявяватъ, а има сѣщества, които не сѣ доволни отъ своето положение, и тѣ искатъ да се проявяватъ. Сега, да прѣведемъ това философско твърдение на единъ по-обикновенъ езикъ. Има богати хора, които не искатъ да бждатъ богати и има сиромаси, които не искатъ да бждатъ сиромаси. Защо сиромаситѣ не искатъ да бждатъ сиромаси? Защото тѣ считатъ богатството като едно благо въ живота си. Добрѣ, ако това е вѣрно, и всичкитѣ хора бѣха еднакво богати, ако всичкитѣ хора бѣха еднакво учени, какво щѣше да бжде по положението на съврѣмения свѣтъ? Възможно ли е всички хора да бждатъ еднакво силни въ свѣта? По закона на мисълта, допустимо е, но то е само една концепция, едно понятие едно твърдение, но дали то има своя реалностъ, то е другъ въпросъ. Отъ казаното по този логически начинъ, какво слѣдва? — Че само разумното расте и се развива, а неразумното седи на едно мѣсто. Какво заключение ще извадите отъ това? Че онова, което не се проявява е неразумно. Нали така? Щомъ кажемъ за нѣкой човѣкъ, че е неразуменъ въ живота, ние подразбираме, че той не се развива, а щомъ кажемъ, че е разуменъ, подразбираме, че той

се развива. Когато кажемъ „мъртавъ“ човѣкъ, подразбираме човѣкъ, у когото движението е престанало, а когато кажемъ „живъ“ човѣкъ, подразбираме човѣкъ, у когото движението е започнало. Само въ разумния човѣкъ има движение. Само разумното, живото се развива, а дѣто има животъ, има и разумность. Животътъ и разумността сѣ тѣсно свързани. Така седи този въпросъ въ човѣка. И много пѣти мъртвитѣ тѣла се движатъ не по своя воля, а по волята на разумния. Единъ мъртвецъ може да се прѣнесе отъ Германия въ България, може да му направятъ вѣнци, туй-онуй, но всичко това не е по неговата инициатива, той не иска да го мѣстятъ отъ едно мѣсто на друго, това е по желанието на живитѣ хора. И когато ние мъртвитѣ хора, се движимъ, какъ мислите, ние ли се движимъ, или ангелитѣ ни носятъ отъ едно мѣсто на друго? По нѣкой пѣтъ вие мислите, че сте живи. Сега ние прѣстъпваме къмъ една областъ, азъ я наричамъ областъ на бездѣннитѣ прѣдмети, и като хлѣтнемъ тамъ долу, отиде вече. Хлѣтнешъ ли долу, незнамъ кѣдѣ ще стигнешъ. Затова ще се пазимъ отъ тѣзи работи. Ще надникнемъ само донѣкъдѣ и ще кажемъ, че това мѣсто е безъ дѣно.

Христосъ показалъ рѣцѣтъ си на своитѣ ученици и ги запиталъ: „Вие познавате ли тия рѣцѣ“? Понеже тѣ не можахъ да Го познаятъ, Той имъ каза: „Четете линиитѣ на рѣцѣтъ, понеже тѣ никога не се измѣнятъ.“ И наистина гласътъ по нѣкога може да се измѣни, лицето може да се измѣни, но човѣшка рѣка никога не се измѣня. Наймѣчно се измѣня човѣшката рѣка. Слѣдователно, туй,

което е написано въ човѣшката ржка, освѣнъ че не се измѣня, но оставя за хиляди поколѣния, както е написано и отъ хиляди поколения. То е тѣй точно, тѣй неизмѣнно написано. Нѣкой ще каже: защо азъ не мога да го видя? Не можешъ да го видишъ! Виждането подразбира знание, будностъ на съзнанието. Какъ може учениятъ подъ своя микроскопъ да вижда и най-малкитѣ бубулецици? Ти казвашъ: понеже не виждамъ нищо въ водата не мога да вѣрвамъ, че има въ нея нѣкакви микроби. Но микроскопа казва: погледни чрезъ мене, питамъ: този микроскопъ вѣрва ли въ микробата, която виждашъ? Слѣдователно, има начини, чрезъ които ние можемъ да се доберемъ до онази велика реалностъ въ живота. Реалността всѣкога се отличава по слѣдното качество. Щомъ човѣкъ се домогне до сжщинската реалностъ, тѣй както ученитъ твърдятъ, безъ разлика на това, дали ти си въ будно или въ сѣнно състояние дали си ученъ или простъ тя ще произведе въ него една малка радостъ. Това е единъ неизбеженъ законъ. Значи, всѣка малка радостъ, отъ какъвто характеръ и да е, показала една допирна точка онази реалностъ, отъ която животътъ произтича, или отъ която разумността произтича, или отъ която произтичатъ условията за проявяването на тази реалностъ. Но понеже ние сме въ движение, не можемъ да бждемъ въ постоянно съприкосновение съ реалността. Ето защо при това движение, слѣдната фаза ще бжде едно отдалечаване отъ реалността, и човѣкъ ще се намѣри въ една крива линия. Линията на еволюцията не върви по единъ правъ пѣтъ, но по единъ кривъ пѣтъ. Сега у васъ може да се сложи идеята: ами нали е казано, че трѣбва да вървимъ по единъ правъ пѣтъ? Обаче правиятъ

пътъ не подразбира правата линия. Нима онзи разбойникъ, който върви по правия пътъ по най-кжсия пътъ, това означава правъ пътъ? Въ окултанта наука подъ „правъ пътъ“ разбиратъ онзи пътъ, който има най-много допирни точки съ реалността. Този пътъ може да обикаля, да върви и по крива линия, но щомъ има най-много допирни точки до реалността, той е правиятъ пътъ.

И тъй, Христосъ показва ржката си на своитѣ ученици и имъ казва: „Вие можете ли да четете?“ Тѣ му казаха: „Можемъ, Учителю! Тѣ четеха по нея. И какво казаха? — Тази е ржката на нашия Учителъ. Но какво означава човѣшката ржка сама по себе си? Човѣшката ржка, това е изявяването на човѣшкия духъ. Това е мощното, това е великото въ свѣта. Ржката е тѣсно свързана съ човѣшкия духъ, затова човѣкъ трѣбва да държи въ себе си великата мисль, че той има ржка, и то съдържателна ржка, върху която е написано всичко. За човѣка не е достатъчно само да знае, какво е написано по тѣзи линии, но да знае, какво означаватъ тѣзи линии, какво означаватъ формата, гънкитѣ на самата ржка, да разбира цѣлата ѝ външна и вътрѣшна страна. Нѣкой казва: тази ржка е грозничка. Не красивитѣ ржцѣ не сж съдържателнитѣ ржцѣ, и грознитѣ ржцѣ не сж безсъдържателнитѣ ржцѣ.

Азъ ще се отдѣля за малко отъ въпроса за ржката и ще ви прѣдставя два примѣра. Тѣ сж слѣднитѣ. Имате единъ човѣкъ малко сприхавъ, малко чувствителенъ, нервенъ по натура—естественото му е такова. Той скоро се възбужда, скоро из-

бухва, сѣче направо, дѣ кого завари, този-онзи, всички ги е страхъ отъ него. Кой какъ го бутне, на всички отговаря. Ако ти го бутнешъ единъ пѣтъ, той ще те бутне два пѣти, ти му кажешъ една дума, той—десеть. Този човѣкъ е готвачъ, държи гостилница, но готви хубаво чисто, пѣкъ и евтено продава, затова кой какъ мине, все го обикаля, неговата гостилница постоянно се пълни. Всички обичатъ яденето му и казватъ: сприхавъ човѣкъ е, но хубаво готви и евтено продава. За кого отиватъ тия хора: за неговата сприхавостъ ли, или за яденето му?—За яденето му защото всѣки може да си вземе отъ него.

На другата страна имате единъ благороденъ човѣкъ, съ класическа физиономия, неговитѣ дѣди и прадѣди сж били отъ знатенъ родъ, въ думитѣ му нѣма да намѣришъ нито една погрѣшка. И той е единъ гостилничаръ, и той готви много хубаво, но продава много скжпо, затова никой не влиза въ гостилницата му. Които влѣзе, кесията му се изпразва. За него казватъ: много добъръ човѣкъ е, но много скжпо продава. Казвамъ: тия двама души се различаватъ. Единиятъ е благороденъ по наслѣдство, но по проява е много скжперникъ, а другиятъ по наслѣдство е сприхавъ човѣкъ, по проява е благороденъ, евтено продава и казва? „Нека си взематъ всички! Като правя сравнение между тия двама гостилничари, вие казвате: много е прѣсилено това. Да, може да е прѣсилено, но по нѣкой пѣтъ трѣбва да се направи едно прѣувеличение въ нѣщата, за да се видятъ и проучатъ добрѣ. Нѣкой пѣтъ ученитѣ хора, когато искатъ да прѣдставятъ нѣкоя микроба на дѣска прѣдъ свои-

тѣ слушатели, тѣ я написватъ голѣма, такава, каквато е наблюдавана подѣ микроскопѣ. Казвамъ: тази микроба подѣ микроскопа е голѣма, но съ обикновено око гледана, тя е малка.

Ще ви представя други два аналогични примера. Срѣщате една красива дама, или една красива „леди“, както я казватъ на английски езикъ, нѣма да употребя думата госпожица. Турцитѣ употребяватъ въ този случай думата „ханъмъ“. Тази „леди“ е благородна, красива, хубава. Тя има съзнание за своята красота. Който я погледне, всички се чудятъ на нейната красота, но тя не обръща никому внимание. никого непоглежда. Всички казватъ за нея, че е горда. Тя казва: „Нѣмамъ нужда отъ васъ“. Но въпрѣки всичко това всички тичатъ подирѣ ѝ. Защо? — Да взематъ нѣщо отъ нейната красота. Има една друга „леди“, но тя не е красива. Като съзнава своя грозота тя гледа да бѣде добра, любезна съ всички. Питамъ: защо тя нѣкъ е тѣй любезна, тѣй учтива? Казвамъ грозната, за да балансира своята грозота, туря на лице своята доброта, а красивата за да пази своята красота, понеже всички я търсятъ, тя ги прѣзира, туря на лице една лоша черта — гордостъта. Тя казва: „Не искамъ да ги зная“.! Въ природата има единъ такъвъ законъ на балансиране. Разбира се, че щомъ съмъ богатъ нѣма да искамъ да зная хората, защото веѣки ще се интересува да знае, какво има въ моята каса. Кой какъ мине, ще бърка. Кой какъ дойде до паритѣ, прѣститѣ му ще се привлѣкатъ отъ паритѣ.

Христосъ посочи ржката си на своитѣ ученици. Съврѣменнитѣ хора казватъ: посочете ни реал-

ността въ сѣта! Ето ржката, това е една реалност. Нѣма по-голѣма реалност, отъ човѣшката ржка! Но до колко учени хора вѣрватъ въ тази реалност? До колко вѣрватъ тѣ въ тия линии? Това, че човѣшката ржка има петъ прѣста за тѣхъ е една случайност. Човѣкъ може да има и шестъ прѣста. Така расжждаватъ хората, които мислятъ, че всичко е въ движение, че цѣлиятъ свѣтъ се движи, а хората които расжждаватъ, че свѣтътъ въ едно отношение е постояненъ, а развиващиятъ се животъ е въ движение, тѣ мислятъ, че тази ржка може да расте и се развива.

Тогава ще ви приведа едно сравнение като отличителна черта между физическия или механическия и органически свѣтъ. Ако вземете 10 пѣсѣчни зрънца и ги турите въ една кутия, и послѣ други 10 ябълчни зрънца и ги турите въ друга кутия, като ги оставите да седятъ тамъ нѣколко мѣсеца, или една година, тѣзи зрънца ще се увеличатъ ли? Нѣма да се увеличатъ. Но между пѣсѣчните и ябълчните зрънца има едно сѣществено, отличително различие. Кое е то? Ако посѣете пѣсѣчните зрънца въ земята, ще се увеличатъ ли? — Нѣма да се увеличатъ. Ако посѣете ябълчните зрънца въ земята, ще се увеличатъ ли? — Ще се увеличатъ. Слѣдователно, казватъ за нѣкого: той иска да се покаже. Какво означава това? Когато нѣкой човѣкъ иска да се покаже, то е отлична черта. Азъ бихъ желалъ всѣки човѣкъ да се покаже. Защо? Нека се покаже, той е живъ човѣкъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да покаже, че е живъ. Той е една ябълчна сѣмка. Всѣки човѣкъ трѣбва да има стремежъ да се покаже, въ каквото и да е направление. Като посади едно ябълчно зръно въ земята, слѣдъ врѣме то се по-

покаже отгорѣ надъ земята, започва да расте и казва: „Господарю, благодаря ти че ме посади, че ми даде възможност да се развивамъ“. И слѣдъ нѣколко години то дава плодъ. Между дървото и мене има извѣстно съотношение, ний се разбираме. Азъ поливамъ това дърво и то се радва. Слѣдователно, между видимия и невидимия свѣтъ има едно съотношение. И туй съотношение се изразява само по единъ вътрешенъ начинъ.

Значи, цѣла книга е написана по ржцѣтъ на хората. И съвременнитѣ майки трѣбва да знаятъ, какво е написано по ржцѣтъ на тѣхнитѣ дѣца. Тѣ казватъ: каквото Господъ даде. Не, не е така. На ржката на твоето дѣте, напримѣръ природата е написала: твоето дѣте има неджгъ. Какъвъ — То ще обича да поизлѣгва малко. Послѣ и друго е написано. Какво? — Твоето дѣте ще обича да пооткрадва малко. Понеже е майка, тя казва: а, моето ангелче не може нито да краде, нито да лъже. Да, сега не може, но за въ бъдаще ще може и да поизлѣгва, и да пооткрадва. Нима мислиет, че онзи соколъ, който е вътрѣ въ яйцето, може да направи нѣкому зло? Не, докато е въ яйцето нищо не може да направи, но като се измѣти, ще покаже своето естество. Слѣдователно, природата, като е написала това нѣщо на ржката на туй дѣте, съ това иска да му каже: „Ти ще работишъ върху себе си, за да прѣмахнешъ тази склонност да поизлѣгвашъ и да пооткрадвашъ“. Майката казва: ама не може да бжде това нѣщо! Ние сме се молили на Бога за това дѣте, Той не може да ни даде такова дѣте, съ такива лоши наклонности, да краде и да лъже. Но като порасне това дѣте, майката вижда, че то и поизлѣгва, и пооткрадва,

излиза тъкмо така, както природата е написала на ржката му. Тогава майката и бащата казватъ: защо Господъ ни даде това дѣте? Защото си го искахте. Коя мома като се ожени не иска дѣте? — Ама ние мислихме, че ще бѣде нѣкой ангелъ. Чудни сте вие! Ангелитѣ нѣматъ друга работа, ами ще напуснатъ небето, онзи свѣтълъ, смисленъ животъ, и ще дойдатъ при васъ, при нѣкоя неодѣла-майка, като нѣкое малко бебенце, да го потупва всѣки день, да го праща да оре на нивата или да го праща да пасе нѣкому биволитѣ и воловетѣ. Майката казва; ангелче е моето дѣте. Да, ще го видишъ. Ние хората сме много възискателни, искаме да дойде при насъ нѣкой ангелъ. Благородно е това желание, да дойде нѣкой ангелъ у насъ, възможно е и това, но кога? По какъвъ начинъ може да дойде, единъ ангелъ у насъ? Ангелитѣ нѣма да се раждатъ като насъ, но писано е въ Писанието: „Когато ние се обърнемъ къмъ Бога и се новородимъ, тогава Господъ ще изпрати по единъ ангелъ да живѣе въ всѣки едно-го отъ насъ“. Тогава ще бѣдемъ радостни и весели. И дѣйствително, нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да дойде единъ ангелъ да живѣе въ тебе, да си всѣкога бодъръ и веселъ, а когато искашъ да прослѣдишъ единъ наученъ въпросъ, ще запиташъ този ангелъ: кажи ми нѣщо по този въпросъ? Нѣма нѣщо, което този ангелъ да не знае. Той знае и музика, и изкуство, и наука — всичко знае. Тия хора, въ които се вселява по единъ ангелъ, ние наричаме „гениални хора“. Вие казвате: този човѣкъ е гениаленъ. Азъ казвамъ: въ този човѣкъ живѣе единъ ангелъ. Ама той е святъ човѣкъ. Да,

въ него живѣе единъ ангелъ, затова е святъ човѣкъ. Слѣдователно, въ всички велики хора живѣе по единъ великъ духъ, които духове сжщо сж на иерархии. Нѣкой човѣкъ иска да бѣде музикантъ. Музикантъ, въ пжленъ смисълъ на думата, може да бѣде само онзи, у когото живѣе единъ ангелъ. И всичко възвишено и благородно въ свѣта, въ какъвто и да е смисълъ, се дължи само на ангелитѣ. Обаче ние ще кажемъ: тогава дѣ е нашата индивидуалностъ? Какво подразбираме подъ думата „индивидуалностъ?“ Има ли въ това нѣщо несъобразно? Ангелитѣ сж почерпили своето знание отъ Бога, а ние го черпимъ отъ тѣхъ. Какво лошо има въ това? Когато единъ ангелъ влѣзе въ нѣкой човѣкъ, и той се прояви като поетъ, напише една много хубава поема, ангелътъ нѣма да подпише името си, но ще каже на своя ученикъ: „Ти си подпиши името, тази работа е твоя!“ Ангелитѣ сж много щедри, много благородни. И като напише този човѣкъ нѣщо хубаво, всички казватъ: „Колко е гениаленъ този човѣкъ, глава има въ него!“ Да, тази глава е на ангела.

Христосъ показва своята ржка на ученицитѣ си и казва: „Ще се научите да четете!“ Нѣкой искатъ да познаятъ Христа. Какъ ще го познаете? Христосъ като дойде, ще ви покаже ржката си. Научихте ли се да четете на Христовата Ржка? Какво ще видите на нея?—Първата линия—линията на сърцето—е идеално развита, което показва една идеална любовъ—любовъ къмъ цѣлото човѣчество. Тя е една отъ най-дългитѣ линии. Най-правилната линия на ржката е тя. Тази линия по своята форма показва, че въ всички условия

на живота тя може да се прояви правилно, нормално, т. е. разумно може да се прояви—да обичашъ, безъ да се встрастявашъ; да обичашъ, безъ да ограничи чавашъ! Да обичашъ така, това значи да давашъ потикъ на всѣка душа да се повдига. Туѣ е написано на сърдечната линия на Христовата ржка. Второто линия, която ще ви обърне внимание въ Христовата ржка, е линията на ума, която сѣщо така е гениално, въ смисълъ много правилно развита. Тази линия върви паралелно съ линията на сърцѣто. Линията на сърцѣто и линията на ума трѣбва да вървятъ паралелно, но въ двѣ противоположни посоки. Въ сегашната математика се казва, обаче, че двѣ линии, за да бждатъ успоредни, трѣбва да вървѣтъ въ една и сѣща посока, а въ живата математика може да имаме двѣ успоредни линии, които вървятъ въ двѣ противоположни посоки, и пакъ да сѣ успоредни. Слѣдователно, разумнитѣ хора, които се движатъ въ двѣ противоположи посоки на своето битие, спазватъ сѣщитѣ отношения. Това движение привидно само е противоположно.

И тъй, да опрѣдѣлимъ сега, каквото означаватъ двѣтѣ линии на ржката. Линията на сърцето показва, че то борави съ по-гъста материя, а линията на ума показва, че той борави съ по-фина материя. Отъ тукъ виждаме че, единиятъ свѣтъ почива върху другия, строежъ има. Друга важна линия въ ржката на Христа е линията на живота. Ще забѣлѣжимъ, че въ линията на живота у Христа се подчертава идѣята че Той дава животъ прѣзизобилень. И тази линия е добръ, правилно

развита тя опрѣдѣля възможноститѣ на Любовта. Линията на ума слиза къмъ долината на марса, което показва, че умътъ трѣбва да ограничи войната. Хората трѣбва да воюватъ, това е вѣрно, но какъ трѣбва да воюватъ? Линията на сърцѣто пъкъ ще опрѣдѣли, какви трѣбва да бждатъ отношенията на хората — благородни отношения съ всички и навсѣкждѣ. Линията на сърцето също така ще опрѣдѣли и каква трѣбва да бжде религията на хората въ свѣта. Уегашнитѣ хора казватъ, че трѣбва да има религия. Не казвамъ че не трѣбва да има религия, но прѣди да съществува религия, но казвамъ, че преди да съществува религия, хората трѣбва да бждатъ духовнии, разумни, защото религията се включва въ духовния животъ на хората. Човѣкътъ седи по високо отъ своята религия. Религията, това е външното изявление на човѣка въ свѣта, на неговитѣ схващания.

И тогава казвамъ: човѣкъ има три вида отношения къмъ свѣта: първо: отношение къмъ Бога, къмъ Любовта. Второ: отношение къмъ своята душа. Трето: отношение къмъ своя ближенъ. Казвамъ много мъчно е да се познае, каквонещо е Богъ, и какви трѣбва да бждатъ нашитѣ съотношения къмъ Бога. Често ме запитвашъ: кажете ни какъ трѣбва да се служи на Бога! Да се служи на Бога това и малкитѣ дѣца знаятъ. То не трѣбва да се доказва. Служенето на Бога е служене, което иде най-естество и се проявява и въ най-малкитѣ нѣща, Значи, служенето на Бога е естество не само за човѣка но и за най-малкитѣ животни. Наскоре единъ мой познатъ ми разправяше единъ примѣръ за служене на Бога отъ стра-

на една мечка. До колко този фактъ е веренъ, не зная, но той седи въ слѣдното: отива единъ българинъ нѣкъде изъ гората да сѣче дърва, но ето насрѣща му излиза една мечка, отправя се къмъ него и му посочва дланъта си. Той спазва присѣтствието на духа и поглежда, въ лапата на тази мечка стърчи единъ доста голѣмъ трѣнъ, забилъ се доста надълбоко. Той се приближава до нея, изважда трѣна отъ лапата ѝ, подухва малко мѣстото, позаглажда го да не я боли и се готви да трѣгва. Като се освободила мечката отъ трѣна, повела този селянинъ нагорѣ въ гората и се спрѣла прѣдъ едно мѣсто, дѣто имало много готови насѣчени дърва. Той си натоварилъ лесно колата. Послѣ го повежда навѣтрѣ въ гората и се спира подъ едно голѣмо дърво. Обръща му вниманието да погледне нагорѣ. Той се очудва, какво ли иска още отъ него, но забѣлѣзва на дървото една пчела съ медъ. Съ това тя му благодарила, като му казва: „Ето тукъ има дърва, а тукъ медъ, вземи си колкото искашъ!“ — и си заминава. Значи, тя си плаща, като на докторъ. Какво ще кажете отгорѣ на това? Че туй е измислица? Не, доказано е, че въ животнитѣ има много голѣма признателность. Има случаи, дето плѣхове сж хранили гжлѣби. И редъ други наблюдения сж правени върху животнитѣ, при които е констатирана тѣхната признателность. И въ животнитѣ има разумность, Щомъ и въ животнитѣ има разумность, ние, по-разумнитѣ същества отъ тѣхъ, нѣма ли да имаме разумността поне на тази мечка? Ние нѣма ли да имаме поне и толкова признателность и къмъ Бога, Който ни е изпратилъ на земята, далъ ни е животъ, на който да се радваме и да проучаваме

неговото величие и дълбочина? Хайде да не произнасямъ постоянно думата „Богъ“, защото може би, ще кажете: гръмна ни главата отъ тази дума! Тогава ще кажа: не трѣбва ли да имате благодарностъ къмъ тази жива природа, която ни е дала всичко? Не трѣбва ли да опрѣдѣлимъ отношенията си къмъ нея, къмъ всички наши по-напрѣднали, по-възвишени, по-разумни братя, които сж били тѣй благородни, тѣй доблестни да ни помагатъ въ нашето развитие? Какъ трѣбва да имъ се отплатимъ? Ако една мечка, за изваждането на единъ трънъ, отъ крака ѝ, показва на този българинъ, де има дърва да си ги насѣче и събере, де има медъ да си похапне, какво трѣбва, да направимъ ние, за да изразимъ своята благодарностъ? Този българинъ е билъ толкова благороденъ, че не е взелъ всичкия медъ отъ хралупата на дървото, но оставилъ и на мечката да си хапне. Обаче ние, съвременнитѣ хора, какъ бихме постъпили въ този случай? — Бихме взели всичкия медъ, и за мечката нищо не бихме оставили. Не е така, Вземете толкова, колкото ви трѣбва, а излишното оставете за другитѣ.

Азъ ще ви приведа другъ примѣръ, отъ който ще видите, че и въ мечката има човѣщина. И туй се е случило въ България. Нѣкой си добъръ, благочестивъ българинъ пхтувалъ изъ една гора, но по пхтя му станало лошо, и той падналъ на земята. На около му нѣмало нито единъ човѣкъ — мѣстността била планинска. Като се видѣлъ, самъ, изоставенъ, обърналъ се къмъ Бога съ молитва, дано нѣкакъ му се помогне, иначе билъ осждентъ на смъртъ. По едно врѣме отъ гората се задава една мечка, която иде право срещу него. Побутва

го малко, но той не се мърда. Тя разбрала, че той е боленъ и го задига. Този българинъ си казалъ: ти остави треската, тя прѣмина, но съ мене всичко се свършва, азъ отивамъ вече. И наистина, отъ страхъ го прѣтресло. Оставилъ се най-послѣ, да става каквото ще. Мечката го понесла и се приближила къмъ една овчарска колиба. Овчарътъ, като видѣлъ мечката, хукналъ да бѣга. Тя влиза вътрѣ, слага болния на земята и си излиза навънъ. Овчарътъ слѣдъ това се връща въ колибата си и пита болния: какъ те носѣше мечката? — Трѣбва да станешъ като мене боленъ, за да разберешъ. Питамъ сега: това нѣщо възможно ли е? Да възможно е. И въ животнитѣ има благородни пориви, и въ тѣхъ има пробуждане на съзнанието, както и у хората. Казвамъ: не трѣбва ли и ние, поне колкото тази мечка, да имаме благородни чувства?

Сега, въ съвременния животъ, ние мислимъ, че сме най-разумнитѣ хора. Хубаво е да мислимъ така, но същеврѣменно трѣбва да постъпваме и разумно. Най-разумното въ свѣта, това е Богъ. Това съврѣмената наука нарича „постулатъ“, т. е. това, което всекога и въ всички врѣмена остава неизмѣнимо, това е Богъ. Той е послѣдователенъ, хармониченъ въ всички свои постъпки. Той прави добро, безъ да има нужда отъ доброто. Проявява своята разумность, безъ да има нужда отъ тази разумность. Хората Го славятъ, безъ да има нужда отъ тази слава. Всичко това, което Той проявява прави го все заради нашето благо. Въ Неговото битие седи благо то на всички малки и голѣми същества, за да се радватъ на всичко това, което Богъ има. Тѣ се радватъ на всички възможности въ Бога. Богъ съдържа много велики блага въ себе си, но

ние още не сме ги изпитали. Единъ денъ, обаче, вие можете да опитате и тия блага, които ангелитѣ иматъ. Тогава вие ще живѣете въ единъ свѣтъ, дѣто ще има абсолютна свобода. Знаете ли, какво нѣщо е абсолютна свобода? — То значи да живѣете въ единъ свѣтъ, дѣто ще бждете напълно обичани отъ всички, а не както сега, любовта ви се разваля всѣки день. Вие казвате: ние сега се обичаме. Да, но не се знае, колко врѣме ще трае тази любовъ. Нѣкой пхтъ нѣкой те обича за година, а другъ за двѣ години, трети за три години, а нѣкой и за 20 години, но въ края на крапцата и тази любовъ се разваля. Обаче въ ангелския свѣтъ Любовта никога не се изменя, никога не се разваля. Тя е постоянна, даже постепенно се усилва и расте, понеже е разумна. Нѣма по-разумно нѣщо отъ Любовта. Когато Любовта влезе въ човѣшкото сърце, какво прави? — Тя произвежда единъ свещенъ трепетъ въ сърцето единъ разуменъ актъ въ ума. Любовта, е която образува тази линия на ржката. Като разгледате тази линия, отъ горното ѝ разклонение, до долното ѝ разклонение тя показва пхтя, който човѣкъ е миналъ прѣзъ всичкитѣ епохи, какъ се е подвизавалъ въ Любовта и т. н. Много степени има въ Любовта. Линията на ума пѣкъ показва, какъ се развивалъ човѣкъ и до колко разумно е използувалъ условията на своя животъ.

Вие казвате: човѣкъ трѣбва да има душа! Нѣкой пхтъ ученикѣ хора не признаватъ душата, понеже не я виждатъ. Пѣкъ и религиознитѣ хора нѣкой пхтъ не вѣрватъ въ душата. Но нѣкога ние вѣрваме само въ човѣшкия умъ, понеже той се проявява въ мисълта. Ние можемъ да познаемъ човѣшката душа по човѣшкото сърце. Тамъ, дѣто

има душа, има и сърце. Думата „сърце“ не е толкова сполучлива, защото показва постояннитѣ промѣни. Да обичашъ човѣка, това значи той да може да расте и да се развива подъ твоята обичъ. Безъ любовъ не може да има растене и развиване. И безъ мисль пакъ не може да има растене и развиване. Нѣкой казва: защо трѣбва да обичамъ? — За да растешъ. Защо трѣбва да раста? — За да се проявишъ, да се пробуди съзнанието ти, да разберешъ защо си дошелъ на този свѣтъ.

И тъй, Христосъ имъ показва ржцѣтъ си. Тѣ познаха формата на ржката Му. Вие разглеждали ли сте си ржцѣтъ, за да видите, че всички ржце не сж еднакво устроени. Онѣзи хора, които обичатъ удоволсвията, които обичатъ да си похапватъ, да си поцийватъ, да говорятъ за кокошцици за патици, за ядене, за пиене, тѣхнитѣ ржцѣ сж дебелачки и много добрѣ устроени. А онѣзи хора, които сж сатурнови типове, т. е. критици, които не могатъ да видятъ нищо хубаво въ свѣта, а виждатъ само лошото, тѣ иматъ дълги, сухи, кокалести прѣсти, съ възли. Тѣ казватъ: дълги ни сж прѣститѣ. Не дълги сж само, но и кокалести. За такъвъ човѣкъ казватъ: той е цѣль светия. Не само че не е светия този човѣкъ, но е голѣмъ критикъ. Лошото не е въ това, че е критикъ, но човѣкъ трѣбва да бжде разуменъ критикъ. И всѣко нѣщо, за което той се изказва, не трѣбва да го говори отъ злорадство. Има начинъ за казване на нѣщата. Ние можемъ и трѣбва да бждемъ благородни въ отношенията си. Всѣки отъ насъ се стреми да живѣе единъ разуменъ и благороденъ животъ. Това сж едни отъ най-хубавитѣ потици. Всѣки иска да се прояви. Това е най-благородно-

то желание. Всѣки иска да бжде ученъ, да бжде благороденъ. По-добро нѣщо отъ това нѣма.

Вториятъ принципъ е да служишъ на ближния си. Слѣдъ като се научишъ да служишъ на Бога, тогава ще се научишъ да служишъ и на ближния си. Представете си, че една муха кацне на раката ми. Най-първо въ менъ ще се зароди едно желание, както у дѣцата, да я духна. Духна ли я, съ нея се свършва. Обаче, когато въ мене дѣйствува този Божественъ принципъ, първото желание, което ще се яви, ще бжде да я оставя на ржката си и да не я бутамъ. Тя ще си ходи по ржката ми, и азъ ще се радвамъ. Слѣдъ това, азъ излизамъ изъ гората и виждамъ едно малко цвѣтенце. Първо въ менъ се заражда едно желание да стъпча това цвѣтенце, да опитамъ силата си. Не, ще го оставя тѣй, както Господъ го е създакъ. Заради Господа нѣма да го бутамъ. Другъ пъкъ се приближа при нѣкое дърво и взема да го чопля. Не, нѣма да го чопля, нѣма да чупя клошетъ му, но ще го изчистя, ще го полѣя съ чиста вода. Нѣкога пъкъ се сира при нѣкой изворъ. Какво мога да направя? — Мога да го запуша, а мога и да го изчистя. Кое ще прѣдпочета? — Ще го изчистя, ще го оградя наоколо съ камъни. Прѣзъ което мѣсто мина, всичко ще прѣчистя. Ще кажа: всичко това Господъ е направилъ, и азъ се радвамъ за всичко сторено отъ Господа. Слѣдъ това Господъ казва: „Ти вече се научи да служишъ на мене, сега ще ти покажа, какъ се служи на ближния.“ Азъ наричамъ „учение за служене на Господа“ това което, никога не се доказва а „учение за служение на ближния“ това,

което се доказва на половина. Що значи мой ближенъ? Да позная своя ближенъ, значи да позная че този сѣщиятъ Господъ, Когото обичамъ, е ограниченъ въ моя ближенъ. Слѣдователно, както обичамъ да служа на Бога, така трѣбва да служа и на своя ближенъ. Какво е писано въ Писанието? — Да служишъ на ближния си тъй, както и на себе си. Какво значи това? — Да му дамъ половината си богатство. Когато служишъ на Бога, ти не можешъ да Му дадешъ само половината отъ своето богатство. Ти на Бога ще дадешъ всичко, което имашъ — нищо повече. Като дадешъ на Бога всичко и всичко взимашъ. Когато дойде да служишъ на ближния си, ще му дадешъ половината си благо. Ако той иска да ти вземе всичкото богатство, той не ти е ближенъ. Ближниятъ ти сѣщо трѣбва да познае, че има единъ човѣкъ, у когото Богъ живѣе. Той не трѣбва да се усъмни въ тебе и да каже: какво ли намѣрение има този човѣкъ? Каква ли задня цѣль има? Ако азъ дойда като единъ лѣкаръ при тебе, да не казвашъ какво ли намѣрение има този човѣкъ? Не, между ближния ми и мене трѣбва да има послѣдователностъ и пълна хармония въ всичкитѣ ни постѣпки. Когато азъ направя нѣщо за ближния си, трѣбва да го направя за Бога, Който живѣе въ тебе. Служи така и ти на Господа въ себе си!

И най-послѣ, човѣкъ като се научи да служи и на ближния си, ще служи и на себе си. Въ „учението за смирение на себе си“ се иска най-голѣмото доказателство. Въ това учение Богъ се проявява въ най-малката си форма. Най-мъчното учение въ свѣта, това е служенето на

себе си. Най-първо човѣчеството трѣбваше да започне съ служенето на Бога, после съ служенето на своя ближень и най-послѣ съ служенето на себе си, но понеже човѣчеството се отдалечи отъ Бога, отклони се отъ правия си път, то започна съ най-мъчното учение — служене на себе си, вслѣдствие на което дойдоха най-големитѣ страдания и земята се обърна съ главата надолу. И тѣ казаха: не може да се служи на Бога. Не, най-благородното учение е да служимъ на Бога и да съзнавашъ, че си въ единъ разуменъ свѣтъ и служишъ на всички. Подъ думата „служене на Бога“, азъ разбирамъ да служишъ на всички. Да служишъ на „ближния си“, разбирамъ да служишъ на половината свѣтъ, и да служишъ на „себе си“, разбирамъ да служишъ на една единица. Нѣкой казва: азъ искамъ да служа на себе си. Добрѣ, ще служишъ на себе си, но най-първо ще се научишъ да служишъ на Бога, Той ще ти бѣде Учителъ. Послѣ ще отидешъ при ближния си, той ще те учи, и най-послѣ ще се учишъ отъ себе си. Да служишъ на себе си, това е най-мъчното учение, което старитѣ гърци сж проповѣждали, като сж казвали „Познай себе си!“ Какво се изисква отъ тебе, когато ще служишъ на Бога? Първо ще бѣдешъ доблестенъ човѣкъ. Човѣкъ, който служи на Бога, не казва, че безъ пари не може, че безъ знание не може. Ако служишъ на Бога, ти ще имашъ и пари, и знание, и сила. Онзи човѣкъ който служи на Бога, има всичко.

Ще обясня своята мисль. Да служишъ на Бога, значи да имашъ всичкитѣ благоприятни условия за работа, както онази жена, която има къща пълна съ вълна и може да работи. Какво ѝ

трѣбва сега? — Да се опретне да изпере, да очисти, да изпреде, да изтъче тази вълна. И станъ, и всичко, което ѝ е нужно за тъкане тя ще го има. Слѣдователно, „служенето на Бога“ подразбира възможности при всички условия. За такъвъ човѣкъ нѣма да има условия отъ които да е лишенъ. При служенето на ближния има по-ограничени условия, а при служенето на себе си се създава характеръ. Ти си единъ малкъ свѣтъ, въ който владѣе пълненъ хаосъ, и ти при тия условия трѣбва да създадешъ своя характеръ, трѣбва да прѣобразишъ този свѣтъ, да го направишъ по образъ на Бога, по образъ на своя ближень. Кои сж твоитѣ ближни? — Твоитѣ ближни сж ангелитѣ. Най-първо ще служишъ на Бога, послѣ на ангелитѣ и най-послѣ на себе си. Въ древността е съществувала една култура, въ врѣмето на която хората сж напуснали Бога и сж служили на ангелитѣ, а послѣ на себе си. Туй е едно угражнение. Най-първо ще служишъ на Бога, Който съдържа всичко въ себѣ си, послѣ на ангелитѣ и най-послѣ ще влеземъ при себе си, като човѣкъ и ще видимъ, какви сж нашитѣ отношения въ свѣта. Като се разбере живота така, ще се уредятъ всичкитѣ ни отношения и всичката дисхармония сама по себе си ще изчезне.

Тогазъ Христосъ имъ посочи ржцѣтъ си и имъ каза: „Всѣки отъ васъ пипналъ ли си е ржката?“ Азъ ви питамъ: вие разглеждали ли сте сърцето си? Вие казвате: азъ искамъ да имамъ Божиата Любовь. Вие можете да имате Божиата Любовь всѣкога, но разумность се изисква отъ васъ. Ние се спираме само върху нѣкои дребни

факти и казваме: азъ не съмъ добъръ човѣкъ. Да, азъ мога да призная, че въ извѣсна своя постъпка не съмъ билъ добъръ, но не че цѣлокупно не съмъ добъръ. Да кажа, че цѣлокупно не съмъ добъръ, това е лъжа! Като казвамъ, че въ едичия си своя постъпка не постъпихъ добръ, това е благородство на характера. Трѣбва да си кажа: въ едичия си своя постъпка бѣхъ добъръ, но въ едичия си не бѣхъ добъръ. Следователно, човѣкъ по естество, по Бога, той е добъръ, но въ проявлението на своя характеръ, той нѣкога може да бѣде добъръ, а нѣкога не. Нѣкой казва: азъ съмъ много лошъ човѣкъ. Не, разумно трѣбва да постъпвашъ въ живота си. Сега като проповѣдвамъ, че трѣбва да се служи на Бога, нѣкои отъ васъ които ме слушате, може да кажете: ти, който проповѣдвашъ отъ амвона, че всичко трѣбва да се даде за Бога, че трѣбва да се служи на Бога, ето азъ искамъ да слѣдвамъ въ университета, имамъ нужда отъ 10,000 лева, услуги ми тогава! Мислите ли, че този господинъ, който ще дойде при менъ съ такава молба е разрѣшилъ въпроса правилно? Азъ ще го попитамъ: въ коя Божествена книга е писано, че трѣбва да му дамъ 10,000 лева? Писано е, че ти имашъ нужда отъ хлѣбъ. Въ такъвъ случай, ти ела при мене, азъ ще те нагостя, ще ти дамъ хлѣбъ. Но, ако ти вложишъ въ ума си мисълта, че азъ трѣбва да те пенсионирамъ тъй, както държавата прави, ти си на кривъ път. Ако ти дойдешъ при мене азъ ще ти дамъ това, отъ което имашъ нужда, безъ да го искашъ. Искашъ ли ми самъ това - онова, искашъ ли да ме заставишъ да ти услужа, въпросътъ не

е сложенъ по Бога. Въ такъвъ случай, азъ служа на Бога, а ти служишъ на себе си. Благородството отъ моя страна е тамъ, че като знаая твоитѣ нужди да ти услужа самъ, безъ да уроня твоитѣ добри чувства, безъ да уроня твоя престижъ. Не говоря за чевѣшкитѣ ти чувства, а за онѣзи Божествени чувства, които се таятъ дълбоко въ душата ти.

Защо се яви Христосъ на своитѣ ученици? — За да имъ покаже, че следъ смъртта има животъ и то разуменъ животъ, и че ржката никога не се измѣня. Той имъ показа, че Неговата ржка сега е още по хубава, по-четлива, и всички онѣзи утайки, които имаше на физическия свѣтъ, изчезнаха. Въ него остана само онази чиста, префинена материя, съ която Той можеше да става видимъ и невидимъ, и съ която можѣше да измѣня коефициента на прѣчуването на слънчевитѣ лъчи. Понеже всички частици на тѣлото Му бѣха въ състояние да пропускатъ всички слънчеви лъчи, Той ставаше невидимъ. Такъвъ животъ можеше да имаме само тогава, когато бждемъ разумни. Тази разумность ще внесе въ насъ радостъ, че за въ бждеще ще имаме всичкитѣ възможности да живѣемъ и въ другия свѣтъ. Ние можемъ да бждемъ въ съобщение едновременно и съ Бога, и съ ангелитѣ. Когато говоря нѣкой път, че ние можемъ да имаме съобщения съ Бога, опасното за насъ е да не станемъ много фамилиарни. Пазете се отъ тази фамилиарность! Щомъ се приближаваме къмъ Бога, трѣбва да забравимъ всичко за свѣта. Когато се приближавамъ къмъ Бога, азъ изгарямъ всичкитѣ си тевтери, нѣмамъ никакви отношения къмъ свѣта,

забравамъ всичко. Тогава азъ съмъ като едно новородено дѣте, животътъ ми се осмисля и въ ума ми изпъкватъ само онѣзи добри дѣла, които хората сж ми направили, а злото предъ менъ се утаява и азъ виждамъ човѣкътъ въ неговото бъдаше; виждамъ, че Богъ работи въ всѣка душа, и то най-много при най-голѣмитѣ мъчности на хората. Ти си се отчаялъ, обезсърчилъ, но дохожда Божественото при тебъ и ти казва: „Не бой се, има възможности и за тебе“. Дойде нѣкой човѣкъ при тебъ и ти казва: знаешли, баща ти беше лудъ, майка ти охтичава, отъ тебе човѣкъ нѣма да стане. Божественото ти казва: „Не бой се, всичко това ще се поправи!“ Защо баща ти полудѣ? Защото работѣше въ противовѣсъ на Бога. Защо майката стана охтичава? Защото бѣше въ противорѣчие съ ангелитѣ. Когато хората изгубватъ любовта си — охтика ги хваща, а когато изгубватъ разумния стимулъ въ живота — полудѣватъ. Вие казвате: ама никаква разумностъ нѣма въ свѣта! Значи, вие отричате разумността. Щомъ отричашъ разумността у другитѣ, това подразбира, че само ти си разуменъ, Мислишъ ли така, ще дойдешъ въ стълкновение съ цѣлокупността на живота. Христосъ дойде въ свѣта, за да покаже на хората разумността, като имъ показа ржката си. Защо? — Ржката изразява разумността. Най-хубавото най-красивото нѣщо, което изразява Любовта, това е човѣшкото лице. Ржката е образъ на разумността, а лицето е образъ на Любовта. Разумниятъ човѣкъ, онзи вѣщъ цигуларъ, като вземе цигулката и засвири, всички казватъ: „Да, ржката прави всичко!“ Отъ тази ржка започватъ да се

изливатъ онези хармонични звуци и ти се очудвашъ. Онзи знаменитиятъ художникъ, като вземе четката, ти се очудвашъ, казвашъ: „Да ржка!“ Вѣрно е, но отъ ржка до ржка има разлика. Онзи техникъ, като взема чука и започва да зглобява и да разглобява и най-малкитѣ частици, излиза нѣщо. Значи, отъ ржката излиза една велика разумна сила, и ние трѣбва да отпусимъ тази ржка. Прѣкарай прѣзъ ржката си всичкото добро. Искашъ да направишъ едно добро, направи го! Искашъ да нарисувашъ нѣщо хубаво. нарисуй го!

Искашъ да направишъ едно добро, но нѣмашъ възможность за това. Ще ви кажа, какъ ще го направите. Въ древността, единъ царски синъ се влюбилъ въ една циганка и я направилъ царкия. Обаче, навикътъ ѝ да проси, билъ по-силенъ отъ нея и надделява надъ положението, въ което се намирала. Какво да прави? Влиза въ една отъ своитѣ стаи, затваря се вътрѣ. Взима една торба брашно, разпрѣдѣля го по малко на всичкитѣ столове и почва да обикаля отъ столъ на столъ да проси, прѣдставлява си, че това сж хора. Казва: „Моля ви се, дайте ми малко брашно!“ Въ същата торба събира брашното, което счита, че ѝ е дадено. По такъвъ начинъ тя напълва торбата си съ брашно и си казва: „Е, изкарахъ прѣхраната си“. Така и вие направете нѣкой пжтъ. Турете въ стаята си на всѣки столъ по единъ левъ и кажете: на тебе, приятелю, единъ левъ, на тебе сжщо единъ левъ и т. н. Ще кажете: е, такава жена! Не, това е стлично занимание. Ако единъ човѣкъ може да остави на всѣки столъ по единъ левъ, той ще може и вънъ да даде нѣкаква помощ. Ако не мо-

же да остави на стола единъ левъ, той и вънъ не ще може да даде нѣкаква помощъ. Това е едно хубаво упражнение.

Та има много такива естествени методи, които ние за въ бъдаще трѣбва да приложимъ. За тия методи, които живата природа е вложила, тя е мислила много време, докато ги създаде. Отъ хилядитѣ начини, които тя е измислила, най-послѣ е създадала нашия животъ и е вложила въ него тази форма, която ние имаме, и въ която се криятъ несметнати богатства. Сегашнитѣ учени хора, обаче гледатъ малко скептически на много нѣща: тѣ гледатъ сжщо тѣй скептически и на ржката и казватъ тѣзи линии по ржката сж произволни, тѣ сж създадени отъ свиването на ржката. Да, всички хора си свиватъ ржцетѣ, но тѣзи гънки не сж еднакви въ всички. Има друго нѣщо, което е сформирувало тѣзи линии, тѣзи гънки. Задъ тѣзи линии седи другъ единъ свѣтъ, още по-красивъ. Христосъ прѣдставя прѣдъ сегашнитѣ хора, прѣдъ сегашната култура, ржката си, разумното въ човѣка и ги пита: „Познавате ли ржката ми?“ Какво означава това, споредъ езика на съврѣмената култура? То значи: вие живѣете ли споредъ великия законъ на Божиата Любовь? Вие живѣете ли споредъ великиятъ законъ на Божиата Мѣдрость, които сж написани върху нашитѣ ржцѣ? И най-послѣ, вие живѣете ли споредъ тази велика Божествена линия на живота, която е написана сжщо на ржката ви, и която включва възможноститѣ на разумния животъ? Тѣй занитва Христосъ разумнитѣ хора.

И сега, всички съврѣмѣнни учени хора изучаватъ слѣпцето, изучаватъ звездитѣ, изучаватъ мал-

китѣ бубулечици и т. н. Всичко това е хубаво, обаче всички трѣбва да се върнемъ и изучаваме първоначалното учение за служене на Бога. Нека изучаваме астрономията, но заради Бога! Нека изучаваме слънцето и всички други звезди и планети, но заради Бога! Нека изучаваме всички науки, но заради Бога! Нека ставаме майки и бащи, но заради Бога! Нека Богъ изпълни сърцата и умоветѣ на всички ни! Отъ тамъ да започнемъ — отъ служенето на Бога. По другъ начинъ не може. Не може да има друго учение, което да разрѣши всички въпроси на земята. И казвамъ: Ако се намѣрятъ само 12 души, които да възприематъ това учение, свѣтътъ въ 29 години ще се оправи. Какъ? Ако всѣки единъ отъ 12 души се наеме всѣка година да обръща по единъ човѣкъ къмъ Бога. Тия новообърнатитѣ отъ своя страна да се наематъ да обръщатъ всѣка година по единъ човѣкъ къмъ Бога. Тия новообърнатитѣ отъ своя страна да обрънатъ други 12 и по такъвъ начинъ, въ 29 години свѣтътъ ще се оправи. Последвашитѣ, които идватъ, тѣ ще служатъ по-малко. Ако се постъпва така прогресивно, тия 12 души значи, въ 29 години ще обрънатъ цѣлия свѣтъ къмъ Бога. Това нѣщо ще стане много лесно, но всѣки единъ ще трѣбва всѣка година да обръща по единъ човѣкъ къмъ Бога. Има проповѣдници, които сж обрънали нѣкои хора къмъ Бога, но не знаятъ какъ и до колко сж ги обрънали. Да обърнешъ единъ човѣкъ къмъ Бога, значи да му прѣдадешъ същия импулъсъ, какъвто и ти имашъ. или да му прѣдадешъ такъвъ стремежъ, такова благородство каквото и ти имашъ. Та казвамъ: сега отъ цѣлия свѣтъ

се изискватъ 12 души, които да го обърнатъ къмъ Бога въ продължение на 29 години. Кои сж тѣзи 12 души? Тия 12 души, като ходятъ, ще дигатъ само ржката си, и всѣки, който ги срещне ще бжде обърнатия и ще имъ каже: „я ми кажи нѣщо за Бога!“ Азъ искамъ да живѣя споредъ тази велика Истина на живота. Ти ще му кажешъ: първото най-велико нѣщо е човѣкъ да служи на Бога и да пожертвува всичко заради Него. И то не само на думи, но и въ ума си, и въ сърцето си, и въ душата си — ще мислимъ само за Бога. Тогава нѣма да има никакъвъ споръ. Щомъ споримъ, това не е учение за Бога. Азъ, който дигамъ ржката си, нѣма да се спирамъ, но ще продължавамъ пж-тя си. Онзи изворъ, който тече, нѣма какво да се спира. Нѣкой го пита: кажи ми отдѣ идешъ? — Той си върви. Кждѣ отивашъ? Той пакъ си върви. Той казва: „Ако искашъ да знаа отдѣ ида, намѣри извора ми! Ако искашъ да знаешъ кждѣ отивамъ, ела съ мене!“ Тѣй че, който иска да знае отдѣ ида, да отиде тамъ, отдѣто и азъ дойдохъ; ако пъкъ иска да знае, кждѣ отивамъ, да дойде съ мене.

И тѣй, азъ ви казвамъ: поканватъ ви да отидете тамъ, отдѣто сте дошли. Вашитѣ домашни ви канятъ да се върнете, но не тѣй, както на погребение. Вие трѣбва да се върнете тѣй, както се връща онзи студентъ, който свършилъ въ странство своитѣ науки и донася прѣдъ баща си диплома си. Азъ пъкъ искамъ да излѣзете и да тръгнете въ свѣта тѣй, както синътъ отива да се учи въ странство. Този синъ, като свърши своитѣ науки, връща се при баща си, въ своя домъ да

помага на ближнитѣ си. Доста вече сме учили въ този университетъ, осемъ дълги години ставатъ вече, всѣка отъ тѣхъ отъ по хиляда години! Доста сме учили вече! Врѣме е да настане единъ обратенъ процесъ и да се върнемъ при домашнитѣ си. Мислите, че сме прости хора! Не, много учени хора сме. Ще се върнемъ дома си съ този дипломъ, и баща ни ще каже: „Синко, я си покажи дипломътъ!“ Той ще го прочете и ще каже: „Много се радвамъ, по всички предмети си свършилъ отлично.“ Ти ще оставишъ диплома при баща си и тамъ, въ свѣта вече ще се учишъ по другъ начинъ, безъ всѣкакъ въ дипломъ.

Врѣме е когато всѣки отъ васъ трѣбва да остави диплома на баща си, за да не се изгуби и да отида да помага на ближнитѣ си. Българитѣ казватъ: „Горѣ ржцѣтѣ!“ Какво означава то? „Горѣ ржцѣтѣ“ значи: хайде сега да тѣ видимъ, какво си, колко струвашъ! Стова е хубаво. И Христосъ показа на своитѣ ученици ржцѣтѣ си. И ние трѣбва да покажемъ своята ржка. Да покажемъ своята ржка, азъ разбирамъ да я покажемъ на онзи, който ни обича. Да покажемъ ржката си, разумното въ насъ на онзи, който ни обича, и съ това да му докажемъ, че Богъ живѣе въ насъ, и ний сме готови да направимъ всичко което Той иска отъ насъ.

Весѣда, държана отъ Учителя, на 27 декември,
1925 год. въ гр. София.

ДО СКОНЧАНИЕТО НА ВЪКА.

8.

РУСЕ

Печатница Малджиевъ ул. Сароолу 21

1926

До скончанието на вѣка.

„И учете ги да пазятъ всичко, що съмъ ви заповѣдалъ; и, ето азъ съмъ съ васъ прѣзъ всички-тъ дни до скончанието на вѣка. Аминъ!“

Нѣма по-страшно нѣщо въ свѣта отъ прѣсищането. Най-страшната отрова въ свѣта, това е прѣсищането. Даже и най-хубавитѣ нѣща, най-красивитѣ нѣща могатъ да произведатъ прѣсищане. Прѣсищането често произвежда втѣрсване. Втѣрсването произвежда отвращение. Отвращението произвежда бездействие. Бездействието произвежда смъртъ. Смъртъта произвежда разлагане, а разлагането произвежда воня. Онѣзи хора, онѣзи християнски културни народи, които се мислятъ за много учени, нѣкои отъ които иматъ по 2-3 диплома, а нѣкои нѣматъ нито единъ, азъ бихъ желалъ, всички тия народи и хора да иматъ по четири диплома, а именно; да иматъ единъ дипломъ, че сж свършили факултета на разумността; да иматъ единъ дипломъ че сж свършили факултета на честността, да знаятъ, какво нѣщо е човѣшкото достоинство; да иматъ трети дипломъ, че сж свършили факултета на справедливостта, да знаятъ, какво нѣщо е мораленъ устой, и какво нѣщо е мораленъ остенъ,

и най-послѣ да сж свършили послѣдния факултетъ на унивирситета, да знаятъ, какво нѣщо е интелигентността.

Казва Христосъ: „Идете и учете ги“. На какво? На свърѣмения свѣтъ се втрѣснало вече отъ учение! Учение, учение, учение, но какво е това учение? То е цѣла галиматия! Кое по-напрѣдъ да учишъ? Има специални училища, въ които се учи, какъ да се готви; какъ да се готвятъ кокошки, гѣски, какъ да се кълца и приготвява агнешко месо, какъ да се готви свинското месо, по кой начинъ да се консервиратъ ябълки и разни други плодове. Послѣ, има други училища, въ които се прѣподава, какъ да се шиятъ дрехи, най-красивитѣ най-изящнитѣ, съ които да се самсизмамваме. Онази млада мома, вмѣсто да се накичи съ най-хубавитѣ добродѣтели на разумность, на честность, на справедливость, на въздържание, на саромность, се накичила съ онѣзи красиви панделки и перца. Всичко туй е хубаво, но това не сж добродѣтели. Тѣзи краски, тѣзи перца сж само за птицитѣ, само за перерудитѣ, но не и за хората. Това сж добродѣтели за тѣхъ, а за хората трѣбватъ други добродѣтели. Имате ли вие добродѣтелята на гължба? Имате ли неговата устойчивость, неговиятъ характеръ, който прѣодолява всички условия и мъчнотии въ живота? Гължбѣтъ, отъ памети вѣка, отъ незапомнени врѣмена, е единствената птица, която не се е стѣблазила отъ месото. Прѣзъ всичкигѣ мъчнотии, прѣзъ които гължбѣтъ е миналъ, той ималъ доблестъта да си остане вегетариянецъ. Той никога не е казвалъ: условията на живота сж тежки, и азъ трѣбва да си хапна мал-

ко месце. Напротивъ, той казва: „Каквито и да сж условията на живота, азъ ще ги прѣодолея. Понеже Богъ е разуменъ, и азъ съмъ разуменъ, ще ямъ зрънца—и нищо повече! И когато Господъ създалъ свѣта, повикалъ гълъба и го посочилъ на всички като емблемъ на твърдостъ въ убѣжденията. Тогава Богъ казалъ: „Понеже, гълъбътъ устоя на своитѣ убѣждения, азъ го поставямъ като символъ на Духа Божий.“ И до сега гълъбътъ седи като емблемъ. Когато искатъ да покажатъ, че върху нѣкой човѣкъ слиза нѣкой гений, или нѣкой великъ духъ, винаги прѣдставятъ, че върху този човѣкъ слиза гълъбъ. Питамъ: ако, обаче, речете да сравните главата на гълъба съ тази на човѣка, колко пѣти главата на човѣка е по-голяма отъ главата на гълъба? Главата на човѣка е много пѣти по-голяма отъ главата на гълъба. Измѣрено е, че мозъкътъ въ човѣшката глава тежи $1\frac{1}{2}$ кгр., а нѣкъдѣ и до 2 кгр. Мозъкътъ на слона нѣкъ тежи до 9 кгр. Нѣкои хора мислятъ, че човѣшката интелигентность може да се тегли. Дѣйствително, право е донѣкъдѣ, че тежестта на мозъка указва известно влияние върху интелигентността на човѣка, но голѣмо влияние има и това, какъ е организиранъ този мозъкъ, какъ е организирана онази вжтрѣшна разумность въ човѣка. Природата е толкова внимателна къмъ всѣка придобивка! Тя е отбѣлѣзала всѣка една благородна черта, всѣка наша придобивка. И когато човѣкъ направи нѣкое добро въ свѣта, когато извърши единъ разуменъ актъ, въ невидимия свѣтъ настава голѣмо тържество. Когато човѣкъ завърши нѣкаква своя работа, или нѣкакво свое добро на-

чинание, ангелитѣ издаватѣ единѣ указѣ, една похвала за него. Нѣкой беденѣ човѣкъ извѣрши нѣкое благородно дѣло, той и не подозира даже, че въ небето става такова голѣмо тѣржество заради него.

Сега, вие като ме слушате, ще кажете: дѣ е този разуменѣ свѣтъ? — Въ вашата глава. Дѣ е вашата глава, обаче? Мислите ли, че тази глава, която носите е ваша глава? — Не. Нѣкои мислятѣ, че всичко, което вѣршатѣ, вѣршатѣ все подѣ влияние на тази си глава която виждатѣ и затова казватѣ: е, глава имамѣ! Казвамѣ: ти не знаешѣ още, дѣ е главата ти. Слѣдѣ 50—60—100 години главата ти ще се изпразни. Не, това, което може да изчезне, да се изпразни, не е глава. Казватѣ: главата е начало на нѣщата. Значи, туй, което никой не може да ти вземе, то е глава. Главата е причина на всички нѣща. Слѣдователно, ако моята глава може да се изпразни, ако моята глава може да я вземе нѣкой, ако моята глава може да се мѣни по 20 пѣти на день, каква глава е тя? Казала ли е много нѣщо тази глава? Питамѣ тогава: нима една патка не може да каже, че и тя има глава? Че и свинята казва: знаешѣ ли, че азѣ имамѣ глава, и тази глава ми заповѣдва да ровя? И волѣтъ казва: знаешѣ ли, че азѣ имамѣ глава, и тази глава ми заповѣдва да бодя съ рогитѣ си? И конѣтъ казва: знаешѣ ли, че азѣ имамѣ глава, и тази глава ми заповѣдва да ритамѣ? Питамѣ: коя отѣ тѣзи хиляди глави въ свѣта, които заповѣдватѣ, трѣбва да се слуша? Коя е разумната глава? Нѣкои отѣ васѣ ще кажатѣ: животѣтъ е създаденѣ тѣй, условията въ живота сѣ

такива... Какво подразбирате вие подъ думитѣ, че животътъ е създаденъ така? Споредъ мене, животътъ никога не е билъ създаванъ, а животътъ само се проявява отъ Бога. Животътъ не може да се създаде, той не е нѣщо механическо, той излиза отъ Бога, той е велико проявление на една виша разумность. И всѣки отъ васъ, който иска да живѣе, на първо мѣсто трѣбва да бѣде разуменъ, и то не въ обикновената смисълъ на думата „разуменъ“, но въ пълната смисълъ, разуменъ тѣй, както гълъбътъ е разуменъ.

И тѣй, Христосъ казва: „Учете ги да пазятъ това, що съмъ ви казалъ“. Кой Христосъ? Азъ не ви говоря за онзи Христосъ, Когото еврейтъ разпнаха прѣди 2000 години. Този Христосъ бѣше много слабъ човѣкъ. Азъ ви говоря за единъ Христосъ, Който никога не е билъ разпъванъ въ свѣта. Той прѣдставлява великото въ свѣта. Него може да наричатъ Христосъ, но Той има друго име, свещено име има Той, което вие трѣбва да знаете. Казвате: вие ни говоритѣ за Христа. Не, слабъ човѣкъ бѣше този Христосъ, Когото еврейтъ разпнаха. Апостолъ Павелъ гонѣше този, именно, разпнатия Христосъ и си казваше: „Азъ зная този Христосъ“. Не, той видѣ, какво нѣщо бѣше Христосъ, видѣ Го като свѣтлина и падна отъ коня си съ лицето на земята. Видѣ той тази свѣтлина! Свѣтлината не може да се разпъне, свѣтлината не може и да се изгаси. Хората, обаче и тази свѣтлина изопачаватъ, използватъ я за зло. Ще кажете: какъ? Ами онзи човѣкъ, който гони неприятеля си, не използва ли свѣтлината, за да го намѣри нѣкъдѣ по пътя и да го

убие? Какъ употрѣбваме ние свѣтлината, която Богъ ни е далъ да използваме като разумни човѣци! Срещнешъ своя неприятель въ гората, теглишъ му коршумъ и го убивашъ. Казватъ: тъй е писалъ Господъ. Не, не говорете така! Това не говори онзи Христосъ, който е билъ разпъванъ а говори онзи Христосъ, който никога не е билъ разпъванъ.

Христосъ, Който никога не е билъ разпъванъ, казва: „Учете ги да пазятъ благо, което съмъ ви далъ, и ето, азъ ще бъда съ васъ до скончанието на вѣка. Аминъ!“ Това свещено име „Аминъ“, то е името на онзи Богъ, Когото египтянитѣ знаеха. Тѣ Го наричаха „аминъ“, но то не е така. „Аминъ“ го наричаме ние. И когато нѣкой човѣкъ бактиса, както българитѣ често казватъ бактисахъ отъ живота, употрѣбватъ думата „аманъ“! Като каже българинътъ „аманъ“, той се обръща къмъ Бога и казва: „Господи, помогни ми Ти въ тази бѣда, никой не ми помага!“ Като каже „аманъ“, избавлението идва. „Аманъ“ е името на Бога. Едно врѣме въ Сирия имаше нѣкой си Аманъ, носѣше свещеното име на Бога, и той искаше да избие еврейтѣ, но този Аманъ окачаха на една бѣсилка за едно прѣстѣпление, съ което наруши Божия законъ. И съврѣменитѣ хора, които се кръщаватъ съ името на възкрѣсналия Христосъ, които носятъ свещеното име на Бога, а проповѣдватъ смъртъ, ще увиснатъ горѣ на вѣжето, като този Аманъ. Онази бѣсилка, която сте приготвили за другитѣ, сами ще увиснете на нея, сами ще паднете въ собствената си клопка.

Вие ще кажете: кажете ни нѣщо ново! Ето,

ново ви казвамъ: никой нѣма право да разрушава онова, което Богъ е създалъ! Никой нѣма право да позори чистия и святия животъ, който Богъ му е далъ! Никой нѣма право да изопачава и да осквернява своя умъ, който носи свѣтлина и свобода за неговата душа! Никой нѣма право да опетнява и опозорява своята чиста душа! Никой нѣма право да грѣши! Никой нѣма право да безобразствува, да върши прѣстжления, да осквернява своитѣ братя и сестри! Никой нѣма право да осквернява, да обезчестява своята майка и своя баща! Дѣ е този моралъ на съврѣменитѣ хора, които казватъ, че това учение, което се проповѣдвало не било право? Азъ викамъ днесъ тѣзи хора на съдъ прѣдъ Господа! Дѣ е моралътъ на съврѣменнитѣ хора? Дѣ е моралътъ на съврѣменната църква? Защо изпрати Господъ на земята тѣзи свещеници, да се облѣкатъ съ златни дрехи ли? Най-послѣ, защо ви изпрати и васъ Господъ? Ние всички седимъ, прѣдъ прѣстола на великия Господъ, Който ни даде животъ. Защо седимъ ние тукъ, да служимъ на хората ли, или да служимъ на Бога? Първо трѣбва да служимъ на Бога, да знаемъ, че имаме единъ чистъ и святъ животъ, че имаме единъ великъ идеалъ, който трѣбва да постигнемъ. Какъвъ е този идеалъ? Да, великъ идеалъ е да дойде за васъ този тържественъ день, да се стопли вашата душа и да почувствувате, поне за половинъ часъ отъ живота си, поне за единъ моментъ, какво нещо е великата Божия Любовь, която може да ви разшири толкова, че да обхванете въ себе си цѣлия свѣтъ. Великъ моментъ е този, да почувствувате тази висша интелигентностъ, да почувствувате

връзката между всички същества, отъ най-малкитѣ до най-големитѣ, да почувствувате това Великото, което наричаме „Аменъ“, или „Аминъ“, или както индуситѣ го наричатъ „Ауменъ“, или както други Го наричатъ „Аумъ“, или както евреитѣ Го наричатъ „Иехова-Иаве“. Българитѣ пъкъ казватъ „нааявъ“, значи всичко разумно трѣбва да бѣде нааявъ, всичко разумно трѣбва да става прѣдъ онази разумна видѣлина, която носи топлина въ себе си, която носи още свѣтлина и свобода за човѣшката душа.

И този живиятъ Христосъ, Който никога не е билъ разпнатъ, се обръща днесъ къмъ васъ и ви запитва: „Вие, които ме слушате днесъ да ви проповѣдвамъ, какво направихте заради мене от-какъ сте дошли тукъ на земята? Упазихте ли мое Слово, упазихте ли моя законъ? Просветнаха ли вашите дѣла прѣдъ челоуѣцитѣ? Нѣкой ще каже: е, братко, остави тази работа! Не, азъ питамъ всички ви, нѣма да гледаме, какво сж направили другитѣ, нѣма да се сѣдимъ, но всѣки отъ насъ трѣбва да си даде отчетъ, какво е направилъ. Азъ не искамъ да ви сѣдя, но този живиятъ Христосъ на справедливостъта ви пита! Той казва: „Братя, върнете се отъ този пътъ! Не е този пътътъ, който води къмъ Бога, къмъ Любовта. Върнете се и погледнете къмъ Бога, Който още прѣди 2.000 години е казалъ: „О, Израилю, върни се къмъ мене!“ Той се обръщаше къмъ онзи Израилъ, който вършѣше всѣкакви прѣстѣпления. Прочетете цѣлата свещена история, да видите, какъвъ развратъ, какво насилие е съществувало тогава! „Върнете се къмъ мене, обърнете се къмъ мене и живи ще бж-

дете!“ И днесъ този живиятъ Христосъ се обръща къмъ цѣлото съврѣменно християнство и казва: „О, вие, които се именувате синове на свѣтлината, върнете се къмъ мене!“ И азъ чета по вашитѣ лица тревога, недоволство, смущение за дребни работи. Нѣкой написалъ лѣкоя книга и книгата му не се разпродаде много, той е смутенъ. Нѣкой не е произведенъ въ по-високъ чинъ, смущава се. Нѣкой изгубилъ службата си, смущава се. Нѣкой мъжъ не живѣе добръ съ жена си, смущава се. Нѣкой вашъ близъкъ е боленъ и умира, смущавате се. Нѣкой проповѣдникъ се смущава, че не искали да го слушатъ. За тия и за много още нѣща се смущавате, но единствената тревога за васъ трѣбва да е тази, че не вървите въ правия пътъ. Единствената тревога, която дѣйствително може да ви смущава е тази, че вие сте се отбили отъ Божия пътъ. Туй отбиване не е постоянно, но въ насъ има едно лѣкатушене, ние искаме да примиримъ злото съ доброто; ние искаме да примиримъ безобразното съ красивото; ние искаме да примиримъ любовта съ умразата; ние искаме да примиримъ мъдростта съ безумието. Примирие може да съществува само между двама разумни хора. Любовь може да съществува само между двама интелигентни, честни, справедливи, благородни хора. Между безумни хора любовь не може да съществува. Това трѣбва да знаетъ! И сега, ние трѣбва да измѣнимъ това направление на живота си и да искаме да се научимъ отъ този живиятъ Христосъ, Който ни говори. Чудни сж хората, когато нѣкой казва: азъ чухъ гласа Божий. Да, чулъ гласа Божий. Пророкъ Илия чу гласа Божий, но се възнесе

на небето. Този живиятъ Христосъ чу гласа на Бога и възкръсна отъ гроба. И всички онѣзи апостоли, пророци, светии, праведници, които чуха гласа Божий възкръснаха, станаха и напуснаха земята и сега живѣятъ на небето. Нѣкой казва: азъ чухъ гласа на Бога. Не, приятелю, ако ти бѣше чулъ гласа на Бога, ти нѣмаше да бждешъ единъ обикновенъ човѣкъ, ти нѣмаше да бждешъ човѣкъ на условията, ти щѣше да възкръснешъ. Ти щѣше да бждешъ човѣкъ на какво? Азъ ще ви оставя сами да си разрѣшитѣ въпроса, на какво щѣхте да бждете хора.

Казва Христосъ: „Учете ги да пазятъ!“ Какво трѣбва да пазятъ? Какво трѣбва да пазимъ на първо мѣсто? Настана вече день, когато трѣбва да осветимъ Любовта. Ние трѣбва да се повърнемъ, мжжътъ къмъ жената, братътъ къмъ сестрата; всички хора, отъ най-малкия до най-големия, трѣбва да опрѣдѣлимъ единъ день за освѣщение на Любовта. Нали е казано, че Богъ е Любовь? Любовта винаги се отличава съ закона на изобилието и примиренето. Д о й д е л и л ю б о в ъ т а ние ще почувствуваме, че сме въ единъ великъ свѣтъ красивъ самъ по себе си, свѣтъ на миръ и изобилие. За да има миръ, всички трѣбва да отворятъ хамбаритѣ си, и то доброволно, а не съ насилие, не съ остенъ. Съ мораленъ остенъ и волътъ оре, и проповѣдникътъ проповѣдва, и свещеникътъ служи, и войникътъ се бие на бойното поле, и жената готви въ къщи, навсѣкдѣ има редъ и порядъкъ, но това не е животъ. Ние знаемеъ този остенъ. Не, мораленъ устой трѣбва да има! Този остенъ е за полуразумнитѣ хора. Тоягата е за полуразумнитѣ хора. Любовта, Мъдростъта, и Истината, това сж за пълно разум-

ни хора, които разбиратъ тия закони, защото само тѣ ще осмислятъ нашия животъ, и ние само така ще възкрѣснемъ. Сега всички говорятъ, че трѣбва свобода. Всички хора по свѣта, въ всички камари, търсятъ начинъ за придобиване на свободата, търсятъ начинъ за създаване на една истинска вътрѣшна връзка въ домоветѣ; всички търсятъ начинъ, какъ да живѣятъ добрѣ, по единъ любовенъ начинъ, майка съ синове и дѣщери, мъжътъ съ жената си, братътъ съ сестрата и т. н. Слугата търси начинъ, какъ да угоди на своя господарь. Има единъ начинъ. Кой е той?

„Идете и научете ги да пазятъ всичко, що съмъ ви рекълъ; и, ето, азъ ще бѣда съ васъ до скончанието на вѣка. Аминъ!“ Нѣкой казва: до скончанието на вѣка ли? Да, този живия Христосъ, Който никога не е билъ разпъванъ, казва: „Понеже разпѣнаха онзи човѣкъ, когото бѣхъ пратилъ на земята, за да имъ каже моята заповѣдъ, идете вие сега да проповѣдвате, и азъ ще бѣда съ васъ до скончанието на вѣка. Всичкия този редъ и порядъкъ азъ ще го измѣня. Ще скончая този вѣкъ“. Вие днесъ сте свидѣтели, ние сега сме прѣдъ скончанието на този вѣкъ. Иде сега новата епоха! Всички хора искатъ да задържатъ старата култура. И ако нѣкой се осмѣли да каже, че иде нѣщо ново, тѣ сж въ състояние да го обѣсятъ. Новото ще донесе спасението на човѣчеството. Новото ще донесе онова истинско братство, не да се подкупватъ хората, но онова истинско братство, което ще даде условия на всѣки да се прояви тѣй както трѣбва.

Та казвамъ: всѣки отъ васъ трѣбва да съ-

буди въ себе си Божественото. Той трѣбва да се запита: защо съмъ пратенъ на земята? При първата спънка вие ще си кажете: азъ съмъ пратенъ да оправямъ свѣта. Господъ не ви казва да оправяте свѣта, но ви казва: „Идете и ги учете!“ На какво? — Да пазятъ това, що съмъ ви казалъ. Да кажемъ, че нѣкоя сестра не може да живѣе съ мъжа си. Какво трѣбва да направи? Тя трѣбва да повика своя възлюбенъ и да му каже: „Слушай, Господъ те създаде по образъ и подобие на себе си. Той внесе любовта, Мъдростта и Истината въ твоята душа, ти трѣбва да пазишъ всичко това което Господъ ти е далъ, което е вложилъ въ тебе. Доста си се перчилъ прѣдъ мене съ тия панделки, доста си ме плашилъ съ своя остенъ и съ своята тояга! Този остенъ може да показвашъ на воловете, а на мене покажи тази Истина, която е вложена въ душата ти. Ако ти не искашъ да ми покажешъ това нѣщо, втори пътъ нѣма да ме видишъ“. Веднажъ каже ли това нѣщо, тя трѣбва да го направи. Сегашнитѣ жени сж голѣми герои. Тя каже това нѣщо на мъжа си и си излѣзе, но не се минаватъ и 4—5 деня, тя гече праща сватове до мъжа си да го уговарятъ. И мъжа прави същото. Напусне жена си, но слѣдъ 4—5 деня и той се връща. Това сж героитѣ на съврѣмения свѣтъ. Не, не е така. Когато една жена напусне дома си и каже на мъжа си, че повече нѣма да я види, какво означава това? Съ туй тя иска да му каже, че такава, каквато ме знаешъ, да се карамъ и сърдя, повече нѣма да ме видишъ. Ако дойда втори пътъ, ще дойда съ Любовта, съ Мъдростта и съ Истината, и ти нѣма да ме по-

знаешъ. И мъжътъ като напусне жена си и ѝ каже, че втори пътъ нѣма да го види то значи, че такъвъ, какъвто съмъ билъ до сега, както съмъ те билъ, хукалъ нѣма да ме видишъ вече, но втори пътъ ще дойда при тебе съ Любовта, съ Мъдростта и съ Истината, и ти нѣма да ме познаешъ. Ти ще ме видишъ вече по образа на Любовта. И когато синътъ каже на баща си: татко, ти нѣма да ме видишъ повече, то значи: азъ изядохъ и изпихъ богатството ти, но втори пътъ ще ме видишъ съ Любовта, съ Мъдростта и съ Истината. Това е новото учение! За да може да се разбере учението на живия Христосъ, Който никога не е билъ разпъванъ, изисква се една свещена душа, чиста като кристалъ. Нѣкой казва: какво нѣщо е моралътъ? Азъ ще ви кажа, какво нѣщо е моралътъ.

Има два вида моралъ. Ще ви дамъ сега една максима, тѣй, както азъ схващамъ морала. Азъ взимамъ числото 10. Прѣдставете си, че имате 10 извора, които даватъ чиста, хубава вода. Първиятъ изворъ е този който дава нектара на живота. Като пиятъ хората вода отъ него, възкрѣсватъ. Всички останали извори сж малко или много опетнени. Ако нѣкой е пилъ отъ първия изворъ и дойде да пие отъ останалитѣ, той върши едно морално прѣстѣпление. Той е изгубилъ своята духовна интелигентностъ. Той нѣма право да пие отъ другитѣ извори! Хора, които не пиятъ отъ другитѣ извори, освѣнъ отъ първия сж идейнитѣ хора въ свѣта. И Писанието казва: „Първиятъ изворъ е Богъ“. Той е единствениятъ, отъ който като пиятъ хората, възкрѣсватъ. Онзи, който се

училъ отъ Бога, и отива да се учи отъ хората, той се опетнява вече. Научениятъ отъ Бога, нѣма защо да се учи отъ хората. Съ хората той може само да се разговаря по единъ разуменъ начинъ, може да имъ покаже любовта си.

Сега ще ви прѣдставя другия моралъ, по който свѣтътъ върви. Азъ започвамъ пакъ съ числото 10. Има 10 извори съ хубава вода. Човѣкътъ въ свѣта започва да пие отъ десетия, послѣ отъ деветия, осмия, седмия докато най-послѣ достигне до първия. Дойде ли до първия, повече нѣма право да се връща назадъ. Вие сте пили вече и отъ десетия изворъ, пили сте нѣкога и отъ първия. Сега отново дойдохте до кой изворъ? — До първия. Тамъ седятъ ангели съ своитѣ мечове. Казвате: страшни мечове! Да, онзи, който дойде да пие отъ този изворъ, ще мине прѣзъ огънь. Той трѣбва да се прѣчисти и да покаже, че неговата душа е абсолютно чиста и е готовъ вече да извърши всичко за Бога, за своя ближенъ и за себе си. Той е готовъ за славата Божия и за доброто на своя ближенъ да извърши всичко, което се изисква отъ него.

Та казвамъ: ако ние бихме слушали Този живиятъ Христосъ, неразпнати Христосъ, лесно бихме постигнали всичко това. Нѣкой казва: защо не се оправи свѣта? Че какъ ще се оправи свѣта? Ние и до сега още се молимъ на разпнати Христосъ, а не на живия. Ние навсѣкдѣ виждаме все разпнати Христосъ. Не се лъжете! Врѣме е вече да се снемемъ отъ кръста разпнати Христосъ! Апостолъ Павелъ казва: „Ние вече не познаваме Христа, както по-рано Го познавахме“. Нѣкой

казва: ти върваш ли въ Христа? Въ кой Христосъ? Въ разпънатия Христосъ ли? Не, азъ вървамъ въ онзи Христосъ, Който никога не е билъ разпъванъ. Азъ знаа, че онзи посланикъ на Христа, когото хората разпнаха, дойде да имъ покаже, че тѣхнитѣ сърца сж развалени, за това Го разпнаха. Той бѣше единъ пробенъ камъкъ, който показва, че хората още не бѣха готови за тази велика Любовь. Туй е, което може да ни съживи и да ни покаже, че врѣме е вече да приложимъ това учение. Нѣкои отъ васъ сж чели Библията и Евангелието, нѣкои не сж ги чели, но всѣки може да разбере, дали е истина това, което ви говоря, или не. Има една велика Истина въ свѣта, тя е слѣдната: вие живѣете. Има една велика Истина въ свѣта, тя е слѣдната: вие мислите. Има една велика Истина въ свѣта, тя е слѣдната: вие страдате. Великата Истина е това, че вие живѣете, но за кого? — За Любовьта. Велика Истина е това, че вие мислите, но за кого? — За Мъдростъта. Великата Истина е това, че вие страдате, но за какво? — Че сте се отклонили отъ Божия лхтъ. Слѣдователно, страданията ви показватъ, че между вашия животъ и вашата мисль нѣма единство. И сега, като естествено, психологическо послѣдствие отъ това иде законътъ, че навсѣкжде по свѣта, въ Германия, въ Франция, въ Англия, въ Америка, се явяватъ редъ писатели, философи, учени, които посочватъ на хората редъ методи и правила, какъ трѣбва да се постъпва, какъ трѣбва да се живѣе. Но съ всички тия методи се е злоупотрѣбило и днесъ се вършатъ прѣстѣпления повече отъ кол-

кото когато и да е било другъ път. Тогава хората се запитватъ: какво трѣбва да вършимъ, за да не правимъ прѣстѣпления? — Всички трѣбва да бъдемъ разумни! Всички трѣбва да обичаме по-не едно същество въ свѣта. Ние не може да обичаме себе си. Човѣкъ не може да има себе си като обектъ. Трѣбва да има една жива душа въ свѣта, която да обичаме, но не както сега се обича. Вие трѣбва да обичате една душа тъй, както обичате Бога. Образецъ да е вашата любовъ! Онзи, когото обичамъ, трѣбва да бъде за мене идеалъ. Идватъ нѣкои при менъ и ми казватъ: Учителю, ти трѣбва да ни обичашъ. Азъ казвамъ: азъ мога да обичамъ само онѣзи хора; които сж чисти идеали. Чудни сж хората, когато говорятъ за Любовта! Азъ не зная, какво мислятъ за Любовта, какво понятие иматъ за нея! Дойде при мене нѣкой, който е пилъ отъ десетия изворъ и ми казва: пийни малко отъ тази вода! Казвамъ: не мога да прѣстѣпя свещенния законъ на числото едно. Мога да извикамъ други нѣкой да пие заради мене, но такъвъ който още не е пилъ отъ числото едно. Има начини, чрезъ които мога да угоди на вашитѣ желания. Но кога? — Когато не съмъ пилъ отъ чистата вода, когато не съмъ пилъ отъ извора на числото едно. Но когато съмъ пилъ, не мога; колкото да ме викате и молите, не идвамъ. Следователно, онази душа, онзи човѣкъ, който иска да го обичамъ, трѣбва да е пилъ отъ извора на водата отъ числото едно. Казвате: каква е тази Любовъ? — Ще я познаете. Другъ нѣкой казва: азъ те много обичамъ и за тебе имамъ високо мнение. Да, но ако въ стаята ми влѣзе нѣкоя млада

мома и остане при мене цѣла нощъ, този сжщиятъ ще каже: азъ измѣнихъ мнѣнието си за този човѣкъ. Снощи при него имаше една млада мома.

Тогава, азъ ще ви покажа единъ другъ моралъ, по който да сждите нѣщата. Вие, които ме сждите, ще ви дамъ да изпиете една чаша съ чиста вода и ще ви накарамъ да проверите, дали тази вода излиза отъ васъ тѣй чиста, каквато е влѣзла прѣзъ устата ви. Ако водата излѣзе така чиста, както е влѣзла, тогава азъ приемамъ прѣгрѣшени-ята си, но ако не излѣзе така, тогава какво ще кажете? Тогава вие ще си носите грѣховеѣ. Разбирате ли ме? Азъ имамъ моралъ, азъ имамъ норма, по която сжда. И когато нѣкой ми каже, че еди кой си братъ е кривъ, азъ ще си кажа: прѣди да се произнеса, трѣбва да видя, тази вода, която ще изпия, дали ще излѣзе чиста отъ мене, или не. Дали единъ човѣкъ е грѣшенъ, или не, азъ веднага мога да провѣря. Слѣдователно, когато вие се промзнасяте за прѣстѣпленията на нѣкой човѣкъ, спрѣте се въ себе и си кажете: Божествената вода, която ще изпия отъ чашата, чиста ли ще излѣзе отъ мене? Този опитъ ще направятъ и ангелитѣ съ васъ. Азъ не говоря за обикновеното наше тѣло, не говоря и за обикновенитѣ наши чувства, мисли и дѣйствия, но говоря за нашето духовно тѣло, за нашата душа, която е толкова чиста, но по нѣкой пжтъ и по нея се намиратъ пращинки, и тя трѣбва да се чисти. Туѣ учение, аначи, не е за нашитѣ тѣла, то е за нашитѣ умо-ве, за нашитѣ сърдца.

Прѣди нѣколко врѣме азъ посѣтихъ една млада, неженена сестра, болна, която казвала, че Го-

сподъ ѝ говорилъ, Господъ я поставя на изпитъ дава ѝ една болестъ, заболява я силно коремъ. Тя употребява всички методи, които знае, прави си молитви, но нищо не помага. Най-послѣ казва: ви-кайте Учителя! Отивамъ при нея, казвамъ ѝ: вѣра трѣбва! Тя ми казва: моята вѣра не помогна, но дано твоята вѣра помогне. Пита ме: Ти ще се мо-лишъ ли за мене? — Нищо не ѝ говоря. Казвамъ ѝ само: вѣра се изисква, вѣрата на онзи живиятъ Христосъ. Ти си поставена на изпитъ. Ще обик-нешъ болестъта, ще ѝ дадешъ едно голѣмо угоше-ние, ще ѝ дадешъ единъ банкетъ, ще ѝ покажешъ любовта си, а ти искашъ тѣй изведнажъ да я из-нждишъ навѣнъ, но тя е по-силна отъ тебе. Бо-лестъта казва: не излизамъ отъ тукъ! Рѣшишъ ли се да я приемешъ, ще се разберете съ нея. Тази сестра ме пита: какви компреси да си турямъ, то-пли или студени? — Топли компреси, защото сту-денината е умраза, а топлината е любовъ. Пока-жете ѝ любовта си, и работата ще трѣгне добрѣ. Всички съврѣмenni лѣкари, обаче, прѣпорѣчватъ студени кемпреси. Тѣ казватъ: клинъ клинъ избива. Дѣйствиелно така е, но то се отнася при цѣпене дърва, но не и при болеститѣ. Клинъ не може да урежда човѣшкитѣ работи.

Сега, въ свѣта се изисква едно учение, спо-редъ което да знаемъ, какъ да уреждаме живота си. Има правила за това. На всички съврѣмenni хора, които се родили вече, както и на тия, кои-то въ бѣдаше ще се раждатъ, ние можемъ да имъ покажемъ начини и методи, чрѣзъ които грѣхътъ никога да не стѣпва въ тѣхъ. Всѣка жена, която иска да стане майка, която иска да роди едно Бо-

жествено дѣте, което да служи на Бога, никога не трѣбва да допуща нито едно лошо чувство въ сърцето си, нито една лоша мисль въ ума си, нито едно лошо дѣйствиe въ душата си. Тя никога не трѣбва да се съблазнява! Е, какъ мислите, ние съврѣменнитѣ хора не се ли съблазняваме въ Бога, не се ли съблазняваме въ този живия Христосъ? Всички хора казватъ: защо Господъ направи такъвъ свѣта? Не, Господъ ни изпитва. Мислите ли че всичкитѣ прѣстѣпления, които се вършатъ въ свѣта, се вършатъ все отъ този живия Христосъ? Казватъ: Господъ е наредилъ нѣщата така. Не, азъ, доколкото зная на Господа никога не е дохождало на умъ да измъчи нѣкоя душа, нито да извърши нѣкакво прѣстѣпление. Да, когато нѣкой човѣкъ грѣши нѣкога, Господъ ще му изпрати страдания, но за да го спаси. Или, когато нѣкой човѣкъ е боленъ и Господъ го лекува, ще му изпрати страдания, но тѣ сж необходими за неговото лѣкуване.

Та казвамъ: туй учение трѣбва да се приложи! Къдѣ трѣбва да се приложи? Христосъ казва: „Идете и научете ги да пазятъ всичко, което съмъ казалъ.“ И вие, които излѣзохте отъ нашия домъ знаете ли прѣди колко години сте излѣзли? Ще кажете: ние сега се родихме. Че какъ тъй, ако сте се родили сега, за толкова кратко врѣме се огрѣшихте? И вашата философия ще мяза на разсѣденията на онзи турчинъ, който като слушалъ единъ грамофонъ да пѣе турски пѣсни, казалъ си: „Че кога дойде този грамофонъ тукъ и вече се научи турски езикъ?“ Не, онзи, който е накаралъ този грамофонъ да говори и да пѣе, той е знаелъ тур-

ски, а не тази плоча. Плочата сама нищо не знае. Така сжщо и онзи, Който е написал всичко въ нашитѣ мозъци, онзи, Който е написалъ всичко въ нашата душа, Той всѣкога е вътрѣ въ насъ, Той никога не е идвалъ на земята, Той никога не се е въплотявалъ. Мнозина сж идвали на земята, мнозина се въплотявали и сж носили Неговото име но Онзи абсолютниятъ, на когото хората не знаятъ името, никога не е идвалъ въ човѣшка форма на земята. Той само се е проявявалъ. И насъ сега искатъ да ни убедятъ, че Онзи непостижимиятъ, Който е създалъ всичко въ свѣта, ще се облѣче въ една човѣшка форма и ще дойде на земята да Го хванатъ хората и да Го разпнатъ. Не, това е несъвмѣстимо съ Божественитѣ закони. Писанието казва: „Ще се всели Богъ, но нѣма да се въплоти“. Какъ ще се всели? — Той ще живѣе между човѣшкитѣ души, ще живѣе и между ангелитѣ. Той може да живѣе навсѣкждѣ. Той изпѣлва всичкото битие, изпѣлва всичкитѣ свѣтове, изпѣлва всичкитѣ слънчеви системи, и все пакъ остава още една непроявена частъ отъ Него. Има още нѣщо непроявено отъ този великъ Господъ и въ цѣлата вѣчностъ Той не може да се прояви. Слѣдователно, вѣчността е единъ начинъ, чрѣзъ който Господъ може да се прояви, но и въ тази вѣчностъ пакъ нѣма всичкитѣ форми, чрѣзъ които Господъ може да се прояви напълно. То е най-красивото въ свѣта.

„Идете и ги научете!“ — казва Христосъ. На какво? — Че Богъ е Богъ на Любовта. Идете и ги научете, че Богъ е Богъ на Мъдростъта. Идете и ги научете, че Богъ е Богъ на Истината. Идете и ги научете, че този Богъ обича ми-

досердието, обича кротостта, обича въздържанието, обича всичко онова, което е възвишено и благородно, обича всѣки потикъ, колкото и да е малъкъ. Нѣкои отъ васъ, които ме слушате, казвате: речъта на този човѣкъ е тѣй впечатлителна, той иска да запечати нѣщо въ насъ. Не, пазилъ ме е Господъ отъ това! Азъ не съмъ нѣкой печатарь, та да запечатвамъ. Ако запечатвамъ въ васъ, вие ще замязате на нѣкоя книга. Азъ съмъ отъ онѣзи, които пиша свещената книга, но пиша тѣй, както пише свѣтлината. Моето писане не се отпечатва, но събужда, то е живото слово. Казвамъ: проявете онова, което е всадено въ васъ! То е Божественото въ васъ. Всички имате въ себе си нѣщо добро. Облѣчете тази Божествена дреха! Всички вие търсите любовта, нали? Проявете се въ любовта си! Най-първото нѣщо въ свѣта: всички трѣбва да дойдемъ до този законъ—да обикнемъ Бога! Всички казватъ, че Богъ не може да се обича. Питамъ тогава: кое обичаме ние въ свѣта? Нали обичаме свѣтлината? Нали обичаме топлината? Можешъ ли да обичашъ туй, което не е топлина? Защо обичате Бога? Вие казвате: ние на право не можемъ да обичаме Бога, но Го обичаме чрѣзъ свѣтлината, чрѣзъ топлината. Щомъ е тѣй, азъ ще си отворя очитѣ на четири, за да възприема свѣтлината ще си туря после рѣцѣтъ срещу топлината за да възприема повече топлинка. Всичко, което носи животъ се обича. И сегашнитѣ хора казватъ, че Богъ не може да се обича! Може да се обичатъ само онѣзи души, които обичатъ огъня на Любовта. Ние казваме: нека влѣзе тази топлинка въ мене, азъ съмъ готовъ да я възприема. Мога ли да обичамъ онзи студентъ камъкъ? Мога ли да обичамъ

леда? Мога ли да пригърна студения трупъ и да кажа: охъ колко те обичамъ! Вие сте чудни! Отива нѣкой и цѣлува мъртвия трупъ. Казвамъ: не цѣлувай мъртвия трупъ! Казвате какво непочитание къмъ мъртвия! Нѣкоя жена измъчвала мъжа си, пържила го на шишъ, а като умре, ще отиде да го цѣлува по десетъ пѣти и ще казва: охъ, колко много скърбя! Ако ти дѣйствително обичаше мъжа си, ако наистина скърбишъ за него, той нѣмаше да умре, но щомъ е умрѣлъ, значи ти не го обичашъ, нито скърбишъ за него. Нѣкоя жена плаче, скубе си коситѣ за мъжа си, но азъ казвамъ: ако ти го обичаше, той нѣмаше да умре, а това сега е само далавера. Ти ще обичашъ този твой мъжъ, този твой братъ, докато е живъ! Ще го пригърнешъ, ще му дадешъ една свещена цѣлувка, като на братъ, ще му кажешъ, че въ тебе Богъ живѣе и ще му кажешъ: „Братко, азъ искамъ ти да живѣешъ, и азъ да се радвамъ съ тебе“. И той да ѝ каже същото: „Сестра, азъ искамъ ти да живѣешъ, и азъ съ тебе да се радвамъ“. А какво прави днесъ нѣкоя жена? — Прѣдъ хората си скубе коситѣ, плаче за мъжа си, а вътрѣ казва на своя любовникъ: добръ, че умрѣ мъжа ми, та да сме свободни. Вие ще кажете, че не трѣбва да се разправятъ тѣзи нѣща. Да, но тѣзи нѣща се разправятъ горѣ на небето. Тамъ говорятъ, че хората не пазятъ Божиия законъ тъй, както трѣбва.

Днесъ, като ви държа тази бесѣда, какво ли ще кажете? Този човѣкъ иска да ни смѣтне нѣщо. Не, азъ като говоря, имамъ страхъ. Отъ какво се страхувамъ? — Да не би да кажа нѣщо, което да

не е вѣрно. Азъ се страхувамъ да не кажа нѣщо, което да не е съгласно съ Божиата Любовь, съ Божиата Мъдростъ, съ Божиата Истина. Само прѣдъ Бога имамъ страхъ, затова прѣтеглямъ своитѣ думи. Всички трѣбва да имаме единъ свещенъ страхъ! Та когато казвамъ, че трѣбва да бждемъ герои, повтарямъ: нека бждемъ герои, нека имаме прѣдъ себе си единъ мечъ, нека бждемъ военни, но за да защитаваме Истината! Нека Истината бжде за всички ни едно бойно поле, на което да се подвизаваме! Тя е една велика наука за живота. Въ туй учение всички можемъ да се подвизаваме. И всички съврѣмenni науки, и всички съврѣмenni изкуства, и всички съврѣмenni занятия трѣбва да минатъ прѣзъ този свещенъ огънь, за да се облагородятъ, Всичко това трѣбва да се прояви въ насъ.

И казва този живия Христосъ на своитѣ апостоли: „Идете и проповѣдвайте!“ Вие вѣрвате ли въ това? Азъ не казвамъ, че вие не вѣрвате, но питамъ: съврѣмenniятъ християнски свѣтъ вѣрва ли въ това? Съврѣмenniитѣ християни пиятъ отъ водата на тия извори. Тѣ сж започнали отъ десетия изворъ, но до първия номеръ още не сж дошли. Съберете изъ цѣлия свѣтъ разнитѣ християни и вижте, колко различни вѣрвания иматъ, на колко различни езици говорятъ, та като се събератъ, цѣла галиматия става между тѣхъ, не могатъ да се разбератъ. Като дойде нѣкой сжботанинъ, той ви говори за сжботата. Като дойде нѣкой православенъ, той ви говори за иконитѣ, за светцитѣ. Като дойде нѣкой евангелистъ, той ви говори, че трѣбва да слушате Писанието и отъ Него да не се отдѣляте нито на йота. Като дойде нѣкой бап-

тистъ, той ви говори, че ти трѣбва да бѣдешъ кръстенъ, и то отъ нѣкой баптистки проповѣдникъ, но не като дѣте, а на 33 годишна възраст. Азъ не казвамъ това за упрѣкъ, но това сж човѣшки схващания.

И този живиятъ Христосъ днесъ казва: „Идете и учете!“ И азъ турямъ думитѣ на живия Христосъ и казвамъ: „Научете себе си на Божията Любовь, научете себе си на Божията Мѣдрость, научете себе си на Божията Истина! Възприемете Божествения животъ и живѣйте въ съгласие съ Бога!“ Това е, което живиятъ Христосъ днесъ говори на сегашния свѣтъ. Щомъ възприемемъ това учение, всички страдания, които имаме, всички неволи които сега сжществуватъ, всички терзания, ще изчезнатъ. А тѣ сж действително ужасни. Разгледайте съвременнитѣ болести и вижте, каква язва прѣдставляватъ тѣ за човѣшката душа, и какъ я разяждатъ. Ако гледате като ясновидецъ, ще видите, че въ човѣшката душа, туй духовно тѣло на човѣка, човѣшкото сърце и човѣшкия умъ, сж пълни съ такива язви, които ги разяждатъ. Тѣ сж резултатъ на човѣшкитѣ мисли, чувства и желання, които правятъ човѣка неспокоенъ, недоволенъ отъ себе си. Единственото нѣщо, което меже да ни излѣкува, то е Божията Любовь, която трѣбва да проникне цѣлото ни сжщество. Нѣкой казватъ: Божията Любовь е само за стари хора, не и за млади. Божията Мѣдрость е само за умни хора, не и за млади. Значи, Божията Любовь и Божията Мѣдрость е за тѣзи, които сега умиратъ. Не, Божията Любовь е за всички! Тя е за млади, които сж родени чисти, и стари, които сж изживѣли

своята младостъ въ единъ разуменъ животъ. Тя е за младитѣ, които носятъ сега тази чиста вода. Нека пиятъ отъ нея. Тя е и за стари, които сж запазили до края на живота си този възвишенъ идеалъ. Нека всички пиятъ отъ това чисто учение!

Този Христосъ, Който трѣбва да възприемемъ въ себе си, ще стане като едно звено между всички ни. Той ще се всели въ всинца ни. И тогава нѣкой казва: да видимъ Христа! Можете да Го видите. Ще кажете: ние сме много грѣшни. Нима онѣзи хора, които гледатъ слънцето, сж праведни? Въ сегашния свѣтъ, това, че много хора не могатъ да видятъ и да чуятъ Господа, то е защото тѣхнитѣ господари сж ги затворили. Когато нѣкои крадци откраднатъ овци отъ стадото на нѣкой овчаръ, тѣ затварятъ тия овци нѣкъде на дълбоко за да не могатъ да чуятъ гласа на овчаря си, та като го познаятъ да трѣгнатъ подире му.

И тѣй, спасението на свѣта ще стане само тогава, когато ние отъ душа извикаме къмъ Бога: „Аманъ!“ Когато и цѣлото човѣчество извика сжшото, тогава Господъ ще го чуе и ще спаси свѣта. Нѣма да кажемъ: Аманъ, бактисахме отъ свѣта? Не, трѣбва да кажемъ: „Господи, Ти, Който създаде свѣта, спаси ни, и ние ще живѣемъ отъ сега нататкъ само за Тебе!“ И сега, азъ нѣма да кажа, че живиятъ Христосъ иде отвънъ, но Неговата свѣтлина прониква навсѣкъдѣ. Нѣма животъ въ свѣта, което да не чувствува Неговата Любовь. Има извѣстна мъртва материя, която още не е почувствувала Любовьта на Бога, но тя тепърва ще я почувствува. Всички живи същества, които иматъ любовь въ себе си, ще почувствуватъ

тази Любовъ. Тогава ще се създаде единъ новъ организъмъ, едно ново тѣло. Старото ще изчезне, ще мине, а новото ще се трансформира като буба.

Слѣдователно всички хора ще се трансформиратъ вътрѣшно, духовно и по мисль, и по чувство, и по воля. И тогава, питамъ: кое е най-хубавото въ свѣта? Не е ли най-хубавото да имамъ познанието съ този Христосъ на живота? Има ли нѣщо по-хубаво отъ това, да бждешъ въ съприкосновение съ Любовта, която стопля съцето ти? Има ли нѣщо по-хубаво отъ свѣтлината, която осмисля всичко? Има ли нѣщо по-хубаво въ свѣта отъ свободата? — Нѣма!

И тѣй, като се върнете сега дома си, азъ ви поканвамъ да научите себе си на три нѣща: да имате Любовъ безъ умраза; да имате свѣтлина безъ сѣнки и да имате свобода безъ ограничения!

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 3 януарий,
1926 год. въ гр. София.

ДАВАМЪ ВЛАСТЪ

9.

РУСЕ

Печатница Малджиевъ ул. Сароолу 21

1926

Давамъ властъ.

„Ето давамъ ви властъ да настѣпвате на змии и на скорпии, на всѣка чужда властъ и нищо нѣма да ви поврѣди“.

Животътъ, въ обширенъ смисълъ, има своя дефиниция или свое опрѣдѣление. Отъ онѣзи три думи, които Христосъ е казалъ въ стиха: „Азъ съмъ Ижтътъ, Истината и Животътъ“, Той поставя живота на най-висока точка. Нѣкои съврѣмenni свѣтски хора сж недоволни отъ живота. Има и религиозни хора, които сж недоволни отъ живота, но това означава неразбиране на живота. Въ основата си, всичко въ свѣта живѣе, нѣма мъртва материя. Мъртва материя съществува само за невѣжитѣ хора, които не разбиратъ устройството на вселената, които изведнажъ разрѣшаватъ въпроситѣ и казватъ, че извѣстни вѣщи сж живи, а извѣстни — мъртви. Въ същностъ не е така. Желѣзото живѣе тѣй, както и човѣкътъ живѣе. Свържете сега животътъ съ човѣшката интелигентностъ. Желѣзото чувствува скърби и радости тѣй, както и човѣкътъ. Това е доказано, чрѣзъ редъ опити, направени въ това отношение. Единъ виденъ индуски професоръ е доказалъ това чрѣзъ редъ научни опити. Нѣма да се впускамъ въ обяснения, какви сж неговитѣ

опити, но той научно е доказалъ, че желѣзото може да се отрови тѣй, както и човѣкъ може да се отрови. Желѣзото може да се екзалтира тѣй, както и човѣкътъ може да се екзалтира. То може да възприема всички промѣни, които ставатъ въ човѣка. Това е провѣрено съ стрѣлката на галванометъра, съ който се отбелѣзва всѣка промѣна, която става въ човѣшкото тѣло. Тѣй чувствителна е тази стрѣлка! Тази стрѣлка показва, че като се турятъ върху желѣзото извѣстни киселини, и то чувствува радости или скърби, и то се весели и страда. На нѣкои отъ васъ това нѣщо може да се види чудно, но питамъ: нима не е чудно състоянието на онзи, който се напива и започва да залита изъ улицата? Нима не е чудно да видите нѣкой ученъ човѣкъ, професоръ, който е свършилъ четири факултета, но се е напилъ и ходи по улицитѣ, залита отъ единия край до другия? Залита той понеже е изгубилъ равновѣсието на своята нервна система. Умътъ на този професоръ не функционира правилно, затова той ходи отъ единъ дуваръ на другъ, залита отъ едно мѣсто на друго. Той като се доближи до нѣкой дуваръ, казва: „Този дуваръ живѣе толкова, колкото и азъ“. И послѣ, като падне на земята казва: „Тази земя живѣе толкова, колкото и азъ“. Стане, продължи по-нататъкъ пѣтя си, докато залитне въ другъ нѣкой дуваръ. Тукъ залитне, тамъ залитне и най-после казва: „И калъта, и камънитѣ, и земята, и птицитѣ живѣятъ тѣй, както и азъ живѣя. Всичко въ свѣта живѣе! Трѣбваше да се напия, за да ви докажа това нѣщо“. Хората като видятъ, че се е напилъ, казватъ: този чвѣкъ е пиянъ. Обаче този професоръ,

съ стрѣлката на своя галванометъръ, прави своитѣ опити и казва, че и желѣзото е живо.

И тъй, ние идемъ до онази мѣдра философия, че цѣлиятъ животъ е единъ живъ организъмъ, а ние сме частици на този живъ организъмъ. И ние живѣемъ по причина на общото. Слѣдователно, каквито сж проявитѣ на общото, такива сж и нашитѣ прояви. И въ този случай, заключенията ни за живота и за нашитѣ прояви не могатъ да бждатъ различни отъ общото. Съ други думи: нашата интелигентностъ не може да се прояви вънъ отъ общата интелигентностъ. Обаче, какъвъ е смисълътъ на живота, тѣзи работи ще оставимъ за по-послѣдно врѣме. Кога? Вие бихте казали; е, слѣдъ като умремъ и ни турятъ въ гроба, слѣдъ като станемъ тамъ на малки частици и дохождатъ да ни палятъ свѣщи, да проливатъ сълзи заради насъ и най-послѣ слѣдъ като ни взематъ ангелитѣ горѣ, все ще разберемъ смисъла на живота. Чудни сте вие, ако чакате ангелитѣ да ви взематъ горѣ слѣдъ като умрете! Че ангелитѣ могатъ да ви взематъ и сега още. Тѣ могатъ да ви взематъ тъй, както седите. Гледашъ, изгуби се нѣкой изведнажъ. Защо да не може да стане това? Защо да не се изгуби нѣкой, тъй, както седи тукъ? Коя смъртъ е по-хубава: да не плащашъ нито петъ пари за погребение, или да пазарятъ за тебе колесница, че крѣсть, че свѣщи да палятъ и да трѣгнатъ слѣдъ тебе приятели и близки, да плачатъ, да нареждатъ? А тъй гледашъ нѣкой човѣкъ, както седи, изгуби се, никакъвъ го нѣма. Кое е по-хубаво отъ двѣтъ. Азъ казвамъ: при сегашното състояние най-хубаво е човѣкъ да

се изгуби изведнажъ, незабелѣзано да се изпари. Вие ще кажете: да не знаемъ, къде е гробътъ му, туй не е по Бога. Каква философия има въ този гробъ? Та нима съврѣменнитѣ хора, като знаятъ гроба на Христа, се поправиха? Отъ 2000 години хората все ходятъ и се връщатъ отъ гроба на Христа, но питамъ: какво научиха отъ това ходене и връщане? Гледамъ нѣкои, отъ религиознитѣ казватъ: дано спечеля малко пари, та да отида на гроба на Христа. Какво отъ това? — Ще отидешъ тамъ съ едни изкривени идеи, ще се върнешъ съ други изкривени идеи. Ще отидешъ съ единъ дяволъ, ще се върнешъ съ десетъ. Нѣкои ще възражатъ на това.

Казвамъ: въ свѣта ние нѣма да живѣемъ за себе си. Като казвамъ, че нѣма да живѣемъ за себе си, разбирамъ, че ще живѣемъ за Бога, и схващанията ни ще бждатъ разумни, тѣй както е въ великия организъмъ. Ние не сме дошли въ свѣта да смущаваме Божественото тѣло. Ние не сме дошли да смущаваме Божествения редъ и порядъкъ. Всички онѣзи малки мушици, всички онѣзи най-дребни същества ние почитаме, защото знаемъ, че тѣ влизатъ въ Божествения организъмъ. Нѣкой пжтъ азъ казвамъ, че волътъ е интелигентенъ. Като казвамъ, че волътъ е интелигентенъ, подразбирамъ, че е интелигентенъ като волъ. Но подразбирамъ още, че ако му се дадатъ условия като на човѣкъ, и той ще се прояви тѣй, както и човѣкътъ. Като казвамъ, че мушицата е интелигентна, подразбирамъ, че ако и се дадѣтъ условия като на човѣкъ, и тя ще се прояви тѣй както и човѣка. Ако на човѣка се дадѣтъ условия като на единъ ангелъ,

и той ще се прояви като ангелъ. Или, ако му се дадѣтъ условия като на Бога, и той ще се прояви като Богъ. Въ условията е всичкото. Че какво се подразбира подъ „Богъ“? Да си Богъ не значи, че трѣбва да запалишъ свѣта. Да бждешъ Богъ, подразбирамъ да можешъ да творишъ, да разбирашъ законитѣ на Любовта. Едно отъ качества на Бога, това е Любовта.

Слѣдователно, въ свѣта има три принципа, които нѣма да ви кажа съ ежипетскитѣ имена, но въ прѣводи. Казвамъ ви: Лю б о в ъ т а е п ѣ р в и я п р и н ц и п ѣ т ѣ . О т ѣ Л ю б о в ѣ т а п р о и з т и ч а ж и в о т а . Т о з и ж и в о т ѣ п р о н и к в а ц ѣ л и я к о з м о с ѣ , п р о н и к в а в с ѣ к а ч а с т и ц а . И а к о н и е н е с п а з в а м е п р а в и л н о с т ѣ т а н а т о з и Б о ж е с т в е н ѣ з а к о н ѣ , в ѣ з м о ж н о е , с ѣ н а ш и т ѣ м и с л и , с ѣ н а ш и т ѣ ж е л а н и я н ѣ к о и о т ѣ т ѣ з и ч а с т и ц и д а п о ч н е д а с е у м ѣ р т в я в а . С ѣ в р ѣ м е н и т ѣ л ѣ к а р и к а з в а т ѣ , ч е к о г а т о ч о в ѣ к ѣ д о й д е н а в ѣ з р а с т ѣ о к о л о 40 — 50 — 60 г о д и н и , з а п о ч в а d a с e p a z v и в a в ѣ n e г o б о л е с т ѣ т a „arterio-sclerosa. дoкaтo нaй-пocлѣ yм и р a o т ѣ п p o п y к в a н e н a т ѣ л o т o . З a ч ѣ yм и р a т ѣ t ѣ з и x o p a ? — C т a p и т ѣ x o p a yм и р a т ѣ o т ѣ c т p a x ѣ — н и ш ѣ п o в e ч e . A м л a д и т ѣ o т ѣ к a к в o yм и р a т ѣ ? — M л a d и т ѣ yм и р a т ѣ o т ѣ п p ѣ c и щ a н e o т ѣ п p ѣ и з o б и л и e , o т ѣ з a д p ѣ c т в a н e . И д ѣ й c т в и т e л н o , м н o г o м aй к и yм o p я в a т ѣ д ѣ ц a т a c и o т ѣ м н o г o x p a н e н e . T я x p a н и м aл к o т o c и д ѣ т e п o 10 — 15 п ж т и н a д e н ѣ „Хaй д e , м aм a , х aй д e х aп н и c и !“ T я c e б oи d a н e yм p ѣ o т ѣ г л a д ѣ . „Н e к a yд e , d a п o p a c т н e !“ Н e , т p и п ж т и n a д e н ѣ e д o c т a т ѣ ч н o з a e д н o д ѣ т e d a c e x p a н и . Н e e в ѣ м н o г o т o , н e e и в ѣ м aл к o т o . В ѣ п p и р o д a т a и м a e д и н ѣ

законъ, споредъ който е опрѣдѣлено всѣкому, колко трѣбва да яде. Въ това именно седи разумността на живота, че природата е опрѣдѣлила на всички същества, каква доза ядене трѣбва да употребяватъ. И ако ние, съврѣмненитѣ хора, познаваме този великъ законъ на хранене, всички щѣх-ме да бъдемъ здрави. Азъ не говоря за това здраве, което хората подразбиратъ да е дебеличкъкъ вратѣтъ на нѣкого, или лицето му да е пълничко румено, или тѣлото му да е тантуресто, или да има благоутробие, да е по-мазничекъ. Забѣлѣжете, почти всички богати, заможни хора сж пълнички. Какво влияние упражняватъ условията, за по-силна иллюстрация на мисълта си, ще ви дамъ единъ примѣръ. Още отъ турско врѣме е забѣлѣзано, че всички чорбаджии, всички кметове сж дебелички, тантурести. И наистина, ако нѣкой сухъ, слабъ човѣкъ стане чорбаджия, не се минава и година време, той става тантурестъ, хваща шкембе. Отъ тамъ е останала и поговорката: „Направете нѣкого чорбаджия, за да се оправи“. Тѣй сжщо и богатитѣ затлъстяватъ, трѣбва да знаете, обаче, че щастието на човѣка не седи въ богатството. Въ този Божественъ организъмъ, въ който живѣемъ, ние сме осигурени. Ние сме хиляди пѣти по-осигурени отколкото ония, които сж вложили влоговетѣ си и въ най-сигурнитѣ банки. По-сигурна отъ нашата банка нѣма. Сега вие ще кажете: докажи това! Всички нѣща, които се доказватъ сж фалшиви, а всички ония, които не се доказватъ сж реални, истински. Затова именно тия нѣща, които сж истински, не ги доказвамъ, защото тѣ сами по себе си съдържатъ Истината. Азъ не доказвамъ

Истината. Защо? Защото съмъ съгласенъ съ нея. Пъкъ ако искате, азъ мога да ви докажа тази Истина. Какъ? Елате съ мене и азъ ще ви докажа Истината. Вие казвате: азъ имамъ правилни възгледи за живота. Добрѣ, може да имашъ правилни възгледи за живота, ще провѣришъ на опитъ твоитѣ правилни възгледи. Ето, прѣдъ тебе седи единъ боленъ. Положи ржката си върху главата на този боленъ и ако той оздравѣе, твоитѣ възгледи сж прави. Полагашъ ржката си но болниятъ не оздравѣва. Азъ, който имамъ, споредъ васъ, криви възгледи, турямъ ржката си върху главата на този боленъ, и той оздравѣва. Чии възгледи сж правилни сега? — ама това е една случайностъ, това е отъ дявола. Вие срѣщали ли сте се нѣкъдѣ съ този дяволъ? Знаете ли, какво нѣщо е той? — Той е една същество излѣзло отъ Бога. Следователно, какво е отношението навѣлка спрѣмо овцата, такова е и отношението на дявола къмъ човѣшката душа. Вълкътъ като влѣзе въ нѣкоя кошара, сграбчва една овца, опана я и бато си вземе отъ нея, каквото му трѣбва, казва ъ: „Сега ти ще отидешъ въ другъ свѣтъ да работишъ всичкото си трудолюбие, като нѣкоя пчела, и като съберешъ достатъчно медъ, като разбогатѣешъ, слѣдъ нѣколко години азъ пакъ ще те навѣстя“. Значи, доброто и злото, това сж два противоположни живота. Азъ нѣма да ви доказвамъ това. Защо? Защото то е една Истина. Смъртъта подразбира, че доброто се е трансформирало въ зло. Нѣкой пхтъ и злото може да погълне живота на доброто, така че и злото може да се трансформира. Но ще знаете, че въ този случай злото не е

изчезнало. И когато доброто се погълне отъ злото, и то не е изчезнало. Злото и доброто въ този великъ Божественъ организъмъ иматъ съвсемъ друго отношение. По отношение на насъ, обаче, злото е една опасна сила, и ние трѣбва да боравимъ съ нея тѣй внимателно, както ученикътъ борави съ нѣкоя силна киселина, или както нѣкой ученъ борави съ най-силния електрически волтажъ. Вие опитвали ли сте най-силния волтажъ?

Та казва Христосъ: „Ето, давамъ ми всѣка власть! Всички искате да имате власть, но властта почива върху знанието. Не е достатъчно само да имате власть, но трѣбва да знаете, какъ да задържите тази власть и какъ да я използвате. Нима въ свѣта не сж идвали видни личности? Нима Провидѣнието до сега не е давало никому власть? — Давало е, но тия хора сж я изгубили. Нима и на васъ Провидението не е дало власть? Забѣлѣжете, по отношение на моралѣ, на мушицитѣ, Провидѣнието ви е дало власть. По отношение на тѣхъ вие сте хора съ власть. Туй, което и милиони моравки нѣматъ възможность да направятъ, вие можете да го направите. Ще кажете, ама тѣ сж моравки. Да, но туй, което вие само за единъ моментъ можете да направите, за тѣхъ се изискватъ милиони години. Могатъ ли милиони моравки да направятъ една цигулка? Могатъ ли милиони моравки или милиони мушици да създадатъ единъ Паганини, или единъ Микель-Анжело? Могатъ ли тѣ да създадатъ такива велики художници, музиканти или скулптори? — Не могатъ. Значи, въ човѣшката душа сж вложени извѣстни сили, каквито въ тия мушици и моравки нѣма. Туй, което човѣкъ може да възпри-

еме, по-нисшитѣ сѣщества не могатъ да възприематъ. Въ тази фаза, въ която човѣкътъ се намира днесъ, той може да се прояви, да се разцѣпти. Като изводъ отъ всичко това, азъ изваждамъ слѣдния законъ: Любовьта на Бога къмъ всички сѣщества е еднаква. Значи, туй е общъ законъ. Това е единъ постулатъ. Разликата е въ това, че всички сѣщества не използватъ еднакво Божията Любовь. Понеже Любовьта съставлява база на Божията Мъдростъ, то въ степенитѣ на Любовьта се проявяватъ и степенитѣ на мъдростъта. Има степени на Любовьта, има степени и на Мъдростъта, има и степени на Истината. Истината, това е най-високото нѣщо въ разумния човѣшки животъ. Любовьта, това е проява на Бога. Богъ се проявява само въ Любовьта. Като говоримъ за Мъдростъта, трѣбва да знаемъ, че тя е проявление на всички Синове Божии. А когато говоримъ за Истината, ние разбираме всичко живо въ свѣта, което се проявява. Всичко живо трѣбва да бѣде свободно, понеже то прѣдставлява частъ отъ общия Божественъ организъмъ.

Христосъ казва на Своитѣ ученици: „Ето, давамъ ви властъ!“ Вие сте чели този стихъ отъ Евангелието. За каква властъ се говори? — Да настѣжватъ на скорпии. Христосъ говори ли тукъ за външнитѣ скорпии, за външната отрова?

Сега азъ ще се спра върху следното положение. Често, въ живота се явява споръ между две разумни сѣщества, между двама мъже, или между двѣ жени. Спирали ли сте се вие да разграничитѣ дълбокитѣ причини на този споръ? Защо избухва той? Прѣдстетъ си вие, че двѣ жени спорятъ за

единъ мъжъ, дѣлятъ го. Разгледайте този споръ чисто научно, съ стрѣлката на галванометъра и вижте, какви сж резултатитѣ отъ този споръ. Ако изслѣдвате главитѣ на тѣзи двѣ жени и главата на този мъжъ, ще видитѣ, че една малка частъ отъ долната страна на мозъка въ мъжа е възбудена и сега тия двѣ жени се стремятъ да се съединятъ съ този мъжъ и да станатъ едно съ него. Но въ природата това нѣщо не е позволено. Въ физическия свѣтъ трима души не могатъ да се съединятъ въ едно, не могатъ да направятъ едно химическо съединение. Вслѣдствие на това, започва се една война: едната горѣ, другата долу. Не стига това, но намѣсватъ се и тѣхнитѣ майки и бащи. Най-послѣ едната е по-силна, надвива, успѣва да направи едно химическо съединение, образува се азотна киселина. Другата се изхвърля навънъ като свободенъ елементъ. За нея казватъ: горката жена, строшено ѝ е сърцето! Не, сърцето ѝ не е строшено, но не е могла да се съедини съ този мъжъ, да образува едно съединение. Да допуснемъ сега, че тия двѣ жени биха успѣли да се съединятъ съ този мъжъ. Какво биха направили съ него? Ще кажете: ще бждатъ щастливи. Азъ бихъ желалъ да зная, колко щастливи жени има до сега отъ падането на нашата стара, почитена майка Ева! Я ми кажете, колко такива щастливи жени има до днесъ? Ние ще разрѣшимъ този въпросъ само тогава, когато разрѣшимъ щастieto като едно разумно разбиране между мъже и жени. Азъ засѣгамъ въпроса принципиално. Кое прави жената жена, и кое прави мъжътъ мъжъ? Въ едно отношение жената е основа, а мъжътъ е киселина, т. е. кисели-

ненъ окисъ, и между тѣхъ може да стане едно химическо съединение. Слѣдователно, мъжътъ и жената се различаватъ по степенъта на своитѣ вибрации. Вибрациитѣ на жената се различаватъ отъ вибрациитѣ на мъжа, и обратно. У мъжа всѣкога прѣобладаватъ правитѣ линии, той е праволинеенъ. Той мяза на радиоактивни сили, които излизатъ отъ центъра на единъ кръгъ. Жената обича кривитѣ линии, тя се движи по спирала. Ще кажете: значи, тя се лута. Не, то е законъ на движение. Когато Господъ праща нѣкоя душа на земята, пита я: по кой пътъ искашъ да вървишъ, по радиуса или по периферията на окръжността? Тази душа казва: „Азъ искамъ да се движа по периферията“. Добръ, тогава ще бъдешъ жена. Друга душа казва: „Азъ искамъ да се движа по радиуса“. Добръ, тогава ще бъдешъ мъжъ. Слѣдователно, жената опрѣдѣля движението на мъжъ, докадѣ той може да върви. Мъжътъ като върви, дойде до периферията, до жената, и скоро гацитѣ му започватъ да треператъ — връща се назадъ къмъ радиуса, къмъ центъра. Вие казвате: не, мъжътъ не се бои отъ жената. Трепери сърчицето на мъжа, бои се той отъ жената. Вземете нѣкой генералъ, отъ когото треператъ толкова войници, толкова офицери, като срещне нѣкоя мома, затрепери му сърцето, хвърля шашка, всечко хвърля, казва: „опасна е тази мома, очитѣ ѝ горятъ като огънь!“ Трепери човѣкътъ! Ще трепери, разбира се, и оттатъкъ ще мине. Защо? Защото Божественото е въ жената. Ще дойдешъ съ смирение до нея! Ти ще знаешъ, че Богъ се проявява въ нея. Докато жената знае, че Богъ се проявява въ нея, тя ще има всичкото

смирени, но и всичката сила; каже ли, обаче, че тя е, която се проявява, колелото се обръща, и мъжът вече не се плаши от нея. Погледнешъ, мъжът се явилъ съ нѣкаква прѣчица, и той сега я плаши. Това вече не е проявление на жената. Значи, щомъ жената опрѣдѣля дѣйността на мъжа и казва: „Извѣнъ този кръгъ ти нѣма да работишъ, това е полето на моята дейтелность“ — тя изгубва своето смирение и своята сила. Жената трѣбва да знае, че външната дѣятелность се опрѣдѣля отъ дѣятелността на радиуситѣ. Жената не трѣбва да ограничава дѣятелността на мъжа, защото съ това ограничава и себе си. Расте ли радиуса, съ това се увеличава и окръжността.

Когато казвамъ, че ние живѣемъ еднакво, азъ разбирамъ, че всички страдаме еднакво, но не използваме еднакво тия страдания. Много пжти вълкътъ, като изпитва нѣкои страдания, прѣгрива задния си кракъ и прѣдпочита да остане съ три крака, но да не търпи. Научва ли урока отъ тия страдания? — Не научва. И при това положение той казва: „Азъ мога и съ три крака да крадя овци“. Но като остане съ три крака, вижда, че не може да краде, както по-рано, защото съ три крака той вече влиза въ границитѣ на разумния животъ. И вълкътъ има религия, има и вѣрвания. И той става сутринъ рано и отива въ гората да се моли на Бога, като казва: „И азъ ходя всѣка сутринъ въ гората да се моля на Бога, дано ми прати нѣкоя овца“. И между хората има такива, които се молятъ на Бога за пари, за власть за сила. Защо е нуженъ Господъ на тия хора? Азъ сега не говоря, защо ви трѣбва Господъ, но каз-

намъ: щомъ вие живѣте въ Божественния организъмъ, трѣбва да живѣте съобразно Него. Това топло врѣме, каквото е днешното, ражда всички болести. Заболѣете ли, вие започвате да викате единъ, два, три, четири и повече лѣкари и да се лѣкувате, до като най-послѣ се яви нѣкаква криза, нѣкакво усложнение и казвате: тѣй рѣшилъ Господъ! Всичи съвременни хора казватъ: тѣй е рѣшилъ Господъ! Че Господъ е рѣшилъ нѣщо, азъ съмъ съгласенъ, но дали именно това е рѣшилъ, то е другъ въпросъ. Рѣшилъ е Господъ днесъ да ви говоря, това е важното. Рѣшилъ е Господъ днесъ да ме слушате, но какъ ще ме слушате, това е важното. Сега, ако азъ се домогна до условията и искамъ нѣщо да ви сметна, това не е съгласно съ Истината. Пъкъ ако и вие искате нѣщо да ме сметнете, и то не е съгласно съ Истината. Но ако азъ ви говоря Истината, и вие ме слушате, тогава ние влизаме въ връзка съ кого? — Съ други разумни същества въ свѣта, съ ангелитѣ, Най-послѣ нѣма какво да говоримъ за ангелитѣ, тѣ сж тѣй високо отъ насъ. Мислите ли, че българитѣ сж тѣй културни, поне като англичанитѣ? Изобщо англичанитѣ, като народъ, седятъ по-горѣ отъ българитѣ. Тѣ иматъ по-голѣми възможности. Че седятъ по-горѣ отъ българитѣ се вижда по това, че иматъ по-голѣма държава, по-голѣма империя, която могатъ да управляватъ. Тѣй както днесъ англичанитѣ управляватъ своята държава, то е защото иматъ интелигентность, но ако единъ день изгубятъ тази си интелигентность, ще изгубятъ и своята сила.

Сега ние трѣбва да приложимъ този законъ

и по отношение на нашето тѣло. Зравето на който и да е човѣкъ зависи отъ неговия разуменъ животъ. Ти най-първо ще вървашъ, че имашъ дадена властъ отъ Бога, че имашъ властъ да настѣпвашъ надъ змии, надъ скропии, на всѣка сила вражеска. Тукъ Христосъ употрѣбява думата „змия“ въ смисълъ на всички онѣзи лъжливи учения, които отдалечаватъ хората отъ правия пътъ, които разрушаватъ дома. Е, какъ се разрушава дома? Казватъ за нѣкого: трѣбва да оженимъ този човѣкъ! Много добръ, той трѣбва да се ожени. Той трѣбва да има дѣца, жена. Хубаво, съгласенъ съмъ, да се ожени! Но мъжътъ и жената трѣбва да се женятъ по любовъ. По коя любовъ? — По Божията разумна Любовъ. И тѣ трѣбва да иматъ дѣца, родени по тази любовъ. Тѣ трѣбва да иматъ такова съгласие помежду си, че който отъ невидимия свѣтъ и да ги погледне, да разбере, че тѣ вършатъ волята Божия, че не Го смушаватъ, защото ако Го смушаватъ, Господъ единъ день ще каже: отрѣжете тѣзи тамъ, оставете ги вънъ да не смушаватъ! Какво е това мѣсто вънъ? — Тамъ ще заспите и съ милиони, съ милиарди години ще чакате друга нѣкоя епоха, докато поумнѣете вътрѣшно. За да ви научатъ да вършите волята Божия, вътрѣшно ще ви стегнатъ. И тогава, като се създаде нѣкоя нова вселена, като сегашната, тамъ ще ви пратятъ и ще кажатъ: гледайте да не направите сжщата погрѣшка, като по-рано защото повторите ли я, ще ви изпратятъ въ абсолютното битие. Ние, съврѣменнитѣ хора, мислимъ, че можемъ да правимъ, каквото искаме. Да можете да направите каквото искате, но трѣбва да знаете, че

и Богъ е силенъ, и Той може да направи каквото иска. Знаете ли какво ще стане тогава? Когато слабия се бори съ силния, какво става? — Слабиятъ става на каша. Това е законъ. Ако дървото се бори съ огъня, какво ще стане съ него? — Дървото ще стане на пепелъ и на димъ. Ако земята се бори съ водата, какво ще стане съ земята? — Тя ще стане на каша.

Вие сега ще кажете, че въздухътъ, водата, земята, огънятъ това сж нищо. Не земята е животъ. Това е най-нисшия животъ. Водата е също животъ. По нѣкой път азъ съмъ ви казвалъ, че съ водата може да се говори. Водата се радва тѣй, както и вие се радвате. Вие можете да направите съ нея слѣдния опитъ: ако дадете на нѣкой добъръ човѣкъ да пие вода, тя се радва. Това може да проверите съ галванометъра, ще видите, че стрѣлката на галванометъра се мърда, прави извѣстни люлѣния, които се прѣдизвикватъ отъ нейната радостъ. Ако пъкъ дадете на нѣкой лошъ човѣкъ да пие вода, водата скърби, и въ стрѣлката на галванометъра нѣма да се забѣлѣжатъ сжщитѣ люлѣния, каквито при радостта. Нѣкой път като пиете вода, казвате: тази вода не е сладка. Защо не е сладка тази вода? Защото ти не си добъръ. Нѣкой път казвашъ: ядохъ днесъ много сладко. Защо? Защото този день ти си билъ добъръ. Нѣкой път хлѣбътъ е доволенъ отъ тебе, а нѣкой път ти не си доволенъ отъ хлѣба. Защо? — Не вървишъ по правия пътъ. Азъ турямъ като правило за себе си слѣдното положение: щомъ хапна нѣщо и не ми е сладко, нѣма да ямъ. Така прави и ти. Ами какво да правя, какво да ямъ? — ще

постишъ, затова именно е постътъ. Ще постишъ, за да възстановишъ здравето си, да повишишъ вибрациитѣ на своя животъ. Иначе, ако ядешъ хлѣба си тѣй непреготвенъ, той ще бѣде за тебе отрова. Съврѣмненната наука казва за нѣкой човѣкъ, напимѣръ, че нѣмалъ апетитъ. Въ какво седи апетитътъ? Апетитътъ, това е единъ Божественъ импулъсъ. Когато Господъ вижда, че ти вървишъ по Божиитѣ закони, Той ти отваря апетитъ и казва: „яжъ, ти заслужавашъ това!“ А когато не живѣешъ по Божиитѣ правила, хлѣбътъ ти се вгорчава и Господъ казва: „Азъ съмъ недоволенъ отъ тебе“. И тогава ти казвашъ: окръжаващитѣ ме хора не сж съгласни съ мене; хората не ме разбиратъ, природата не ме разбира, ангелитѣ не ме разбиратъ, Богъ не ме разбира. Ето единъ човѣкъ, който не е разбранъ отъ никого. А отъ кого трѣбва да бѣде разбранъ? — Отъ себе си. Ето дѣ е великата философия!

И тѣй, тази власть, която Христосъ ни е далъ, седи въ това, най-първо да се домогнемъ до Любовта. И чудни сж нѣкой път хората, като се питатъ, обичатъ ли се. Нѣкой пита нѣкого: ти обичашъ ли ме? Азъ наричамъ това едно механическо питане. То значи, като запаля вечерно време своята свѣщъ, да я питамъ: ти светишъ ли ми? Туѣ, което свети не говори. Туѣ, което люби не говори, Защо? Ами че Любовта не е единъ механически процесъ, да каже, че азъ те любя. Въ Любовта има свѣтлина, въ Любовта има радостъ въ Любовта има разширение, въ Любовта има животъ, въ Любовта има условия за растене и възможности да опиташъ и да използвашъ всички

блага, но въ Любовта има и другъ единъ законъ — да не ставашъ чрѣзмѣрно лакомъ, за да не изгубишъ всичко. Любовта желае, щото всички хора да опитатъ еднакво всички блага. Любовта дѣли и най-малкитѣ трошици, тя е готова да раздѣли всички блага. Въ нея има единъ законъ. Какъвъ законъ е този? Ще ви го обясня. Запримѣрь нѣкой пхтъ вѣрующитѣ казватъ: азъ съмъ нищоженъ човѣкъ, отъ нищо не може да стана, Богъ не мисли за мене. Вземете примѣръ отъ ябълчната семка! Тя казва ли че азъ съмъ нищожна? Тя казва ти ме посѣй и не глѣдай, че днесъ съмъ толкова малка. Единъ день ще стана много голѣма. Казвашъ: а, такава малка! Да, ти днесъ ме посѣй, че ще видишъ, какво се крие въ мене! — Ама азъ не ти вѣр в а м ъ. Ти ме посѣй, че ще видишъ, азъ с ѣ м ъ п р а в и л а този опитъ, азъ знаа, какви сили се криятъ въ мене. Азъ още не съмъ достигнала до степенъта на човѣкъ, но посѣй ме и ще видишъ, какво може да излѣзе отъ менъ! Тази семка говори за възможноститѣ на ябълката. Добрѣ, ние, които сме достигнали до тази фаза на своето развитие, ще бждемъ ли по-слаби отъ ябълката? Ами че Любовта е почва, въ която ти, нищожниятъ грѣшникъ трѣбва да се посѣешъ, да изникнешъ и да израстнешъ да се превърнешъ въ едно дърво. Смислътъ не е само въ това, да седишъ, да се радвашъ или да скърбишъ и да кажешъ: днесъ съмъ радостенъ или скърбенъ. Това сж екзалтации, това сж димъ и пепелъ. Ние не говоримъ за неорганизирания животъ, но за живота въ Бога. И всѣки отъ васъ трѣбва да знае, че живѣе въ Божествения организъмъ, и затова, като стане сутринъ да каже: какво трѣбва да бжде днесъ моето отношение къмъ

Бога, Който ми е далъ животъ? А ти ставашъ сутринъ и казвашъ: за мене никой не мисли, Това е една самоизмама, отъ която се ражда грѣхътъ. Всѣка сутринъ като станешъ, Господъ вече мисли за тебе. Че Господъ мисли за тебе, се познава по това, че си станалъ. Ако не мислѣше, ти нѣмаше да станешъ. Това, че Господъ ви говори, показва че той мисли за васъ. Не е само този процесъ, че азъ ви говоря, но слѣдъ мене ще дойде Духътъ, да разработи тия думи, които сега азъ ви казвамъ. И слѣдъ това ще остане една малка радостъ у васъ. Духътъ работи отъ години въ васъ. И вие виждате, нѣкоя мисль се загнѣзди дълбоко въ васъ, и вие казвате: какво се загнѣзди тази мисль въ мене, че не ме остава на мира? Господъ ти е проговорилъ. Ако не разбирашъ Господа, всички светии ще ти заговорятъ. Ако и тѣхъ не разберешъ, ще ти заговорятъ всички праведни хора. Ако и тѣхъ не разберешъ, ще ти заговорятъ всички обикновени хора. Пъкъ ако и тѣхъ не разберешъ, ще ти заговорятъ всички дървета, камъни, извори, животни. Ако и тѣхъ не разберешъ, ще дойде най послѣ вѣтрътъ и ще те отвѣе нѣкъдѣ, че нѣма да се върнешъ. А знаете ли какво нѣщо е вѣтрътъ? Въ движението на въздуха главно, което хората наричатъ вѣтръ, се проявява Божия умъ. И когато въ въздуха има силно провѣтряване, туй показва, че Господъ мисли. Значи, щомъ има буря, вѣтръ, Божията мисль се проявява. Това е споредъ индуското учение. А какво ще кажете вие? Божията мисль не е въ самото движение на въздуха, но въ тѣзи първоначална сила, която е произвела тази обмѣ-

на. Забѣлѣзали ли сте нѣкой път, какъ движението на въздуха произвежда приятно разположение? Значи Божествения животъ прониква въ насъ чрѣзъ въздуха. И тогава въздухътъ е пъленъ съ животъ, съ сила и като вдѣхнемъ въздухъ доколкото е нашата любовъ, ние можемъ да живѣемъ. Ето, на болнитѣ отъ охтика имъ се прѣпорѣчва дълбокото вдишване, чистъ въздухъ. Най-първо охтиката се лѣкува съ чистъ въздухъ, а сѣщо така и съ слънчевитѣ лъчи. Колко пъти съмъ казвалъ на нѣкои охтичави да излагатъ гърба и гърдитѣ си на слънце въ продължение най-малко на 1—2—3—4 мѣсеца, за да видятъ, какъвъ прѣвратъ ще произведе слънцето въ тѣхъ! Въ това врѣме, обаче, умътъ трѣбва да бѣде съсрѣдоточенъ. Казви: Господи, помогни ми да изпълня Твоята воля, да ти служа! Кажешъ ли така, ще видишъ какъвъ прѣвратъ ще стане съ тебе. А ти искашъ да правишъ сума глупости, да вършишъ каквото искашъ, да разбогатѣвашъ, да ядешъ и да пиешъ, и пакъ всичко да ти върви добрѣ. Тогава Господъ казва: да си върви този човѣкъ отъ тукъ! Чудни сж хората, когато искатъ само да ядатъ и да пиятъ. Когато ти изпълнявашъ волята Божия, Господъ ще ти даде единъ банкетъ и тогава, въ Божието присѣствие ти ще можешъ да ядешъ и да пиешъ, колкото искашъ. Но онзи, който е безъ Бога, той да му мисли!

И сега Христосъ казва: „Дадохъ ви всѣка властъ“. Тази властъ трѣбва да бѣде индивидуална за всѣки едного, а сѣщо тѣй трѣбва да бѣде и колективна. И ако всички ние се съединимъ въ едно, и ако всички ние опитае тази властъ и

повѣрване въ нея и въ всички Божии думи, само тогава щѣхме да видимъ, какъвъ прѣвратъ може да произведе тя. Най-малкото което можеше да произведе, то е, че доколкото е възможно, щѣше да се прояви въ насъ разумния животъ. Ако повѣрваме на това, ще видимъ, че нашитѣ очи ще се отворятъ и всичко това, което ние считаме мъртво — дървета, камъни — всичко това ще проговори. Казвахъ на Христа: „Кажи на своитѣ ученици да млъкнатъ!“ Какво имъ отговори Христосъ? — Ако азъ кажа на тѣхъ да млъкнатъ, тия камъни ще проговорятъ. Да, камънитѣ ще проговорятъ. Това не е само символи, това е една философия, това е единъ великъ Божественъ животъ. Питамъ ви: възможно ли е всрѣдъ всичко това, въ което живѣемъ и се движимъ, ние хората на 20 вѣкъ, да продължаваме да живѣемъ въ невѣрие, въ грѣхъ, въ неправда, въ безлюбие, въ това вѣчно съмнѣние, което внася отрова въ живота ни? Всичко това наука ли е? Всичко това култура ли е? Азъ бихъ желалъ бѣдешитѣ писатели, като взематъ перото си да пишатъ, отъ него да излиза пламъкъ. Азъ бихъ желалъ оаѣзи отъ васъ, които ми говорятъ, пламъкъ да излиза отъ устата и отъ езицитѣ имъ. Гледамъ, нѣкои отъ васъ като ми говорятъ, отъ устата имъ излиза черна свѣтлина. Казвамъ: стой настрана! Духай повече, за да се усили горението, та отъ устата ти да излиза пламъкъ! Нѣкой като ми говори, казва: чакай малко да го смотоява. Казвамъ: какво ще ме смотоявашъ? Кажы си опитноститѣ искрено, кажи ми нѣщо разумно! Чудни сж хората! Дойде нѣкой при мене, гледамъ го тъжно, скръбно му е

но се прѣдставлява като че нѣма никаква тѣга. Казва: е условията сѣ малко такива. Не, братко, кажи си: скръбно, тѣжно ми е, можешъ ли да ми дадешъ нѣкакъвъ цѣръ? Кажи си Истината! Е, азъ съмъ свѣршилъ университетъ, какъ ще уроня престижа си? Не, кажи си Истината, Щомъ си служишъ съ лѣжа, престижътъ ти ще се урони още повече. Кажи си: скръбенъ съмъ, паднахъ, че си изкълчихъ малко крѣка. Знаешъ ли да разтривашъ — Зная.

„Даде ви се всѣка властъ.“ Ще ви приведа сега единъ примѣръ. Наскоро идва при мене единъ нашъ братъ, инвалидъ отъ войната, да се посѣвѣтва нѣщо, търси начинъ, какъ да лѣкува крака си, който го заболѣлъ при изпълнение на службата му. Той постѣпва нѣкѣждъ въ провинцията на служба, по уреждане въпроси за фонда на сирацитѣ, останали такива прѣзъ врѣме на войната. Когато нѣкой човѣкъ го заболи крака, това показва, че той не е доуредилъ работитѣ си. Тогава Господъ казва: „Стиснете този човѣкъ, да се погрижи за уреждане работитѣ си.“ Кракътъ го заболѣва сериозно, набѣбва, явява се отокъ. Туря компреси, лѣкува се, но никаква полза. Отива при лѣкаръ, показва му крака си и той казва: „Нѣкѣждъ дълбо вжтрѣ има инфекция, затова трѣбва кракътъ да се разрѣже, та да изтече навънъ всичката нечиста материя.“ Той ми пише: „Учителю, да се подложа ли на операция? Казвамъ: на никаква операция нѣма да се подлагашъ! Какво да правя тогава? — Ела тукъ, единъ виденъ професоръ ще ти направи такава операция, при която ни най-малкото парче живо месо нѣма да се отрѣ-

же. Но за този операция и 20 — 30,000 лева нѣма да ти стигнатъ, за да се заплатишъ. Прѣглеждахъ се той тамъ на рентгеновъ апаратъ, но нищо не могло да се познае. Дохожда най-послѣ и въ София. Пита ме: Каква операция ще ми направите? Казвамъ: ще вземешъ млѣко, ще го сваришъ и послѣ ще го прѣсечешъ съ лимонъ. Ще вземешъ прѣсеченото млѣко и отъ него ще си направишъ компресъ. Нѣколко такива компреси ще подобрятъ положението ти. Тѣзи млѣчни компреси ще ти покажатъ, има ли нечиста материя тамъ, или не. И наистина, той направи 2 — 3 такива компреси и положението му се напълно подобри. Кракътъ набѣбна на това мѣсто, дѣто е нечистата материя, отвори се една малка дупка, отъ дѣто изтече всичко нечисто. Температурата му спадна, мѣстото се прѣчисти и слѣдъ нѣколко дни раната започна да заздравява.

Та кой е този виденъ професоръ, на който съ никакви пари не може да се отплати? — Той е живата природа. Всѣки, който вѣрва въ Бога, всѣки, който вѣрва въ живата природа, тя може да му направи такава една операция, каквато никой отъ съврѣменнитѣ хирурзи не може да я направи. Азъ не съмъ противъ хирурзитѣ, но казвамъ: дойдоха отъ невидимия свѣтъ същества, които направиха на този нашъ приятелъ такава сполучлива операция, каквато никой хирургъ не може да направи. Слѣдъ това му казвамъ: слушай, сега ще винимавашъ добрѣ да оправишъ работитѣ въ фонда на сирацитѣ отъ войната! — Да, добрѣ ще ги оправя. По-нататкъ му казвамъ: внимавай, на онзи, който е трѣгналъ въ пжтя на

Истината, не се позволява да прави никакви погрѣшки! И ако направи нѣкакви погрѣшки лошо е за него самия. По аналогия на това, казвамъ: нашитѣ нечисти мисли, нашитѣ нечисти желания по нѣкой пѣтъ оставатъ сѣщо такива утайки и върху нашето съзнание, вслѣдствие на което се създаватъ редъ болезнени състояния.

Онѣзи нечисти мисли, онѣзи нечисти желания, които човѣкъ храни въ себе си, могатъ да се наслоятъ не само въ физическото но и въ духовното му тѣло. Защото физическото тѣло е сандѣкътъ, въ който се крие сѣщинското, духовно тѣло на човѣка. Тѣй щото тия нечистотии, тия утайки могатъ да се натрупатъ въ сѣщностъ върху духовното тѣло на човѣка, а не въ физическото, и да произведатъ тия пертурбации, които човѣчеството днесъ минава. Всички промѣни ставатъ именно въ нашето духовно тѣло. Слѣдователно, допуснемъ ли въ насъ нечисти мисли или желания, колкото и да сѣ малки тѣ, произвеждатъ вътрѣшни пертурбации. Вие казвате: е нима една малка мисль може да произведе нѣщо лошо? Да, но ако азъ пушна въ салона само една хилядна частъ отъ милиграма отъ нѣкой силно отровенъ газъ, той въпрѣки малкото си количество, що може да изтрѣби всинца ви. Силата не е въ неговата тежестъ, не е и въ количеството му, а въ това, какво влияние упражнява той. Отъ тукъ: силата на материята не се заключава въ нейната тежестъ, но въ нейната интензивна дейность. Има известенъ родъ материя, която не тежи, но въ нея има такъвъ интензивенъ животъ, че може да прѣмахне всинца ни отъ лицето на земята.

И тъй, Христосъ казва: „Давамъ ви властъ“. Каква властъ? — Властъ въ разумното, властъ въ Любовта. Всичката сила е въ тази властъ именно, и всички трѣбва да стремите да изучвате този великъ законъ на любовта. Сегашната наука, и бждещата наука, това е науката на Любовта. И тозе законъ на Любовта седи въ следното: трѣбва да обичаме Бога като едно цѣло. А законътъ на ближния, това сж външнитѣ условия. Когато говоримъ за нашитѣ ближни, разбираме проявлението на Бога въ цѣлия козмосъ, а когато говоримъ за нашия ближень, разбираме точката, къмъ която се стремимъ въ този козмосъ. Това е Любовта. „Богъ толкозъ възлюбѣ свѣта, че даде въ жертва своя Еднороденъ Синъ, за да не погине всѣки който вѣрва въ Него“. Защо направи това? — За да покаже, че люби свѣта. Цѣлиятъ свѣтъ, това е Синътъ. Всѣки отъ насъ индивидуално прѣдставляваме центъра на Божията Любовь, и ако азъ любя себе си, то значи, че любя Божественото, което се проявява въ свѣта.

И тъй, да любимъ Бога, значи да любимъ това първо начало, което се проявява въ свѣта. Да любимъ ближния си, значи да използваме правилно условията на живота и да любимъ себе си, значи да пазимъ резултатите на тази Любовь. Това е опази узрѣла ябълка, която трѣбва да пазимъ да не изгние. А тя трѣбва да се пази въ тази Божествена житница за далечни врѣмена. Защо трѣбва да се пази? — Поне единъ день ние ще бждемъ посѣти въ новия животъ.

Казва Христосъ: „Давамъ ви всѣка властъ“.

Азъ съмъ ви говорилъ много пѣти, но като ви гледамъ по нѣкой пѣтъ, виждамъ лицата ви измършавѣли, очитѣ ви хлѣтнаи, идеитѣ ви замъждѣли и казвате: отъ насъ нищо нѣма да стане. Казвамъ: имайте вѣрата на житното зрънце, имайте вѣрата на ябълчното семе, имайте толкова вѣра, колкото растенията иматъ. При сегашния животъ за вашитѣ души има нови условия за развиване. Питамъ ви: вѣрвате ли въ думитѣ на Христа? Ако не вѣрвате въ моитѣ думи, вѣрвайте поне въ думитѣ на Христа! Ако не вѣрвате въ думитѣ на Христа, вѣрвайте тогава въ думитѣ на Бога! Пъкъ ако и на думитѣ на Бога не вѣрвате, тогава ще се спремъ на онзи стихъ отъ Писанието, дѣто се казва: „Който не вѣрва на Бога, направилъ Го е лъжець“. Такъвъ човѣкъ е вѣнъ отъ всички възможности, вѣнъ отъ Божественото развитие.

Сега, онѣзи отъ васъ, на които Духътъ говори, азъ желая проявление на Божията Любовь тѣй, както вие я разбирате. Казвамъ: кое е туй разумното? — Слушайте Господа въ васъ! Нѣкой пѣтъ, като ви казвамъ да слушате Господа въ васъ, вие казвате: ние нѣмаме нужда отъ никого. Не, вие разбирате криво въпроса. Когато азъ почна да вѣрвамъ на Бога, Който е въ мене, азъ ще вѣрвамъ и на всички хора. Ако Духътъ говори въ мене, а пъкъ азъ не вѣрвамъ на хората, значи никакъвъ Духъ не говори и въ мене. Когато азъ вѣрвамъ въ Бога, вѣрвамъ и въ себе си и взимамъ Бога като единъ живъ организъмъ. И тогава, като ставамъ сутринъ, казвамъ: Господи, какво искашъ днесъ отъ менъ? Азъ ще изпълня всичко, което е Твоя воля. Та като ви

говоря за Бога и като ви казвамъ да вѣрвате въ Него, то е за да направите душитѣ си толкова свободни, че да включитѣ въ себе си едноврѣменно и Божията Любовь, любовта на всички същества. Вие ще кажите: Божията Любовь може ли да се събере въ мене? — Може, азъ ще ви кажа, какъ ще се събере. Ако на единъ малкъ кюнецъ, широкъ около 10 см., кажа: знаешъ ли, че прѣзъ тебе може да прѣмине всичката вода въ свѣта? Той ще ме нита, възможно ли е? — Възможно е. Ако дамъ на този кюнецъ цѣлата вѣчностъ, която прѣдставлява едно число съ 15 нули наредъ, мислите ли, че прѣзъ този кюнецъ не ще може да прѣмине всичката вода? — Ще може. Слѣдователно, прѣзъ цѣлата вѣчностъ въ всѣка една душа може да прѣмине всичката Божия слава и величие. Та като казвамъ, че прѣзъ този кюнецъ може да прѣмине всичката вода, не подразбирамъ, че въ този моментъ може да стане това нѣщо, но прѣзъ течение на цѣлата вѣчностъ. Ами какво ще кажемъ ние за живота на онѣзи дръвчета, на онѣзи минерали, на онѣзи животни, на човѣка, докато най-послѣ стигнемъ до живота на ангелитѣ? Всичко това прѣдставлява една цѣла иерархия. Това сж възможности за нашия животъ за развитието на нашия умъ, нашето сърце и нашата воля. Та казвамъ: каквито и да сж нашитѣ възгледи на миналото, ние трѣбва да се простимъ съ тѣхъ! Сега трѣбва да възприемемъ новитѣ възгледи! Нѣкой отъ васъ, като погледне дрехитѣ си, може да тжжи, какъ ще се прости съ тѣхъ. Какво ще тжжитѣ, какво ще ми прѣпорѣчатѣ онѣзи ваши парцаливи дрехи, които сте носили цѣли 10 години и

на които има повече отъ хиляда крѣпки? — Да, но това е една отлична материя, за която скъпо съмъ заплатилъ едно врѣме. Казвамъ: братко, колкото много да си платилъ, тѣ днесъ сж стари вече, сега има една по-хубава материя, отъ нея ще си скроишъ нови, хубави гащи. — Ама жалко ми е за старитѣ! Казвамъ: тури старитѣ си дрехи въ своя старъ гардеробъ, а всѣка сутринъ като ставашъ, обличай новитѣ дрехи. Нѣкой хора не искатъ да се раздѣлятъ съ своитѣ стари възгледи. Че какви сж твоитѣ възгледи? — Ама не искамъ да се откажа отъ своята вѣра. Че каква е твоята вѣра? — Отъ твоята вѣра умрѣха и дѣто ти и баба ти. Кждѣ сж твоитѣ близки? — Тѣ сж при Господа. Хубаво, азъ виждамъ нѣщата, всичко виждамъ, но твоитѣ близки не срещамъ при Господа, Дѣ сж тѣ тогава? Не, виждамъ азъ твоя старъ дѣдо, плаче ли, плаче, че не му сложили да яде. Виждамъ другъ нѣкой дѣдо плаче, че му взели паритѣ, че му взели кжщата, та останалъ вѣнъ на улицата. Ако речешъ да разправяшъ на нѣкой човѣкъ, че дѣдо му плаче, той ще се хване отъ ужасъ за главата. Е, плаче човѣкътъ, фактъ е. Не ми ризправяй такива бабини деветини! Не ми говори нищо за духоветѣ, азъ не вѣрвамъ въ тѣхъ. По думата „духъ“ азъ разбирамъ онзи разуменъ животъ въ свѣта, въ който нищо не умира. Дѣдо ти може да се трансформира отъ едно състояние въ друго, може да се намира въ единъ активенъ животъ, тѣй както е билъ и на земята, а може и да е въ едно пасивно състояние, въ единъ латентенъ животъ, та не може да се прояви.

Дадохъ ви всѣка власть да се справитѣ съ

всички лъжливи теории. Днесъ азъ говоря на васъ. Вие нали не сте дѣца? Сега вие искате сила въ свѣта. Сила въ свѣта безъ любовъ всѣкога носи разочарования, страдания, а сила която е свързана съ Божиата Любовъ, всѣкога но и велико благо. Този законъ се провѣрява навсѣкждѣ — като започнете отъ човѣка, отъ дома, отъ народа и стигнете до цѣлото човѣчество. Сила безъ Любовъ носи нещастие за човѣчеството. Врѣме е вече за всички ви да носите учението, че въ свѣта има единъ великъ съзнателенъ животъ, има единъ общъ Разумъ, споредъ който всички хора могатъ еднакво да се развиватъ, иматъ всичкитѣ възможности.

И тѣй, за въ бъдаще ви остава едно положение, което трѣбва да приложите въ живота си: ако човѣкъ иска да бжде здравъ, трѣбва да бжде положителенъ въ своитѣ вѣрвания. Той ще прави опити и ще се увѣри въ това. И азъ често правя опити съ себе си. И всѣки отъ васъ също може да прави опити. Нѣкой пхтъ можете да имате нѣкой малъкъ бодежъ въ гърдитѣ си, или въ гърба си, или нѣкоя болка въ стомаха или въ главата си, направете единъ опитъ, да видите, до колко е силна вашата вѣра, до колко можете да прѣмахнете болката си въ името на тази вѣра. Кажете тѣй: въ името на моето вѣрую, въ името на моя Господъ, въ Когото вѣрвамъ, заповѣдвамъ на тази болестъ да излѣзе! Ако болестъта ти те послуша, значи имашъ вѣра. Че какъ? Всѣка болестъ е жива и разбира като ѝ се говори. Въ какво седи тази болестъ? Тя седи въ слѣдното: нѣкой отъ клѣтки-

тѣ на стомаха, напримѣръ сж повече индивидуализирали, станали сж по-активни, вслѣдствие на което не искатъ да се подчиняватъ. Отъ това се ражда болѣстѣта. Азъ като зная това, ще кажа на тия клѣтки: слушайте, вие, които сте се възгордѣли, които дигате толкова шумъ, азъ ще ви дамъ повече храница, само да мълчите и да си гледате работата. Тѣ казватъ: хубаво, щомъ ни дадешъ повече храна, ние ще се умиримъ. И виждашъ коремътъ те прѣболѣлъ. Но каква храна? На нѣкой стомахъ даватъ малко житена чорбица, на другъ нѣкой — малко дървено масло въ една супена лъжица. Вие казвате: какъ, живѣе ли се съ тази житена чорбица, или съ една—двѣ лъжици дървено масло? — Живѣе се, разбира се. Чудни сж хората! Въ една лъжица дървено масло има доста слънчева енергия, тя съдържа кондензирана материя въ себе си. Тази енергия ще почне да се проявява. Ние сме единъ конгломератъ, единъ общъ организъмъ, съставенъ отъ милиони, милиарди душички, които живеятъ заедно, на едно мѣсто. Всички вие сте една цѣла държава. Сегашнитѣ хора трѣбва да се научатъ да се разговарятъ съ своята глава, съ своя стомахъ, докато се запознаятъ съ всички клѣтки. Вие казвате: ние имаме толкова главоболии, че това ли ни остана, да се разговаряме съ клѣткитѣ на нашия стомахъ? Добрѣ питамъ ви: наука ли е тогава това, да се обличашъ по 10 пѣти на день съ разни костюми, съ разни рокли? Нѣкоя дама стане сутринъ, облѣче се съ бѣла рокля; на обѣдъ — съ синя; вечеръ — съ жълта. Ходи, оглежда се въ огледалото и казва: хубава изглеждамъ днесъ? Това наука ли е? Тази

дама не мисли ли въ този случай за времето. което губи? Казвамъ: ако ти знаешъ да се разговаряшъ съ главата си, съ стомаха си, съ гърдитѣ си, съ прѣститѣ си, съ рѣцѣтъ си, да видишъ какво има писано въ тѣхъ, всичко това струва повече, отколкото да се обличашъ по 10 пѣти на день съ разни дрѣхи. Пъкъ като се научимъ да се разговаряме, ще си направимъ една хубава дреха, която никога не остарява. Ще си направимъ една такава дреха, каквато птицитѣ иматъ и съ такава хасъ боя, каквато е на перцата и на крилцата имъ, и колкото повече врѣме минава, тази боя да не избелѣва. И колкото повече време минава, тия дрехи да ставатъ все по-красиви. И нашитѣ дрехи трѣбва да бждатъ тѣй съвършенни, каквато е цигулката на Страдивариуса. И наистина, една цигулка, направена отъ единъ великъ майсторъ, струва повече, отколкото много прости цигулки, направени отъ обикновената ржка на работника. Казвамъ: едно тѣло направено отъ единъ разуменъ човѣкъ, носи благословение и за самия човѣкъ, и за дома му, и за обществото, и за народа, и за цѣлото човѣчество.

Слѣдователно, всички ние трѣбва да живѣемъ разумно, да живѣемъ отъ сега и татѣкъ за Бога, а не за своя народъ. Този въпросъ трѣбва да го разрѣшимъ коренно, основно. Като станешъ сутринъ, първо нѣщо, което трѣбва да си кажешъ е слѣдното: Господи, ето, явявамъ се при Тебе. Какво трѣбва да изпѣля днесъ? Ти казвашъ: кждѣ трѣбва да търся Бога? — Господъ не се търси. Той казва: „Търсете ме!“ — но на кои казва така? — На онѣзи, които не Го знаятъ, а вие вече Го

знаете. Ти ще кажешъ: Господи, азъ вече живѣя въ Тебе. Ти си ми далъ този умъ, който имамъ. Ти си ми далъ тазъ сила, която имамъ. Ти си ми далъ живота, и въ името на всичко това, което Си ми далъ, искамъ да Ти служа. Дай ми една малка мисль, съ която да разбера, да почувствувамъ, че Ти Си благоволилъ къмъ мене! И довчера, като се върна при Тебе, пакъ ще Ти благодаря. И ако всѣки постъпва така, всичко ще върви като онази рѣка по медъ и масло. Това да ви бже молитвата. Ако жената, като стане сутринъ, постъпи така, мъжътъ ѝ ще бже като светия, бцата ще бждатъ като ангели — и всички въ къщи ще бждатъ весели доволни. Или вие ще ми кажате: Учителю, ние сме правили този опитъ, но не върви! Не сте го правили. Ето, азъ съмъ го правилъ и върви, той дава добри резултати, безъ никакво изключение. Но трѣбва да бждете искрени. Като отидете при нѣкой вашъ приятель, погледнете го тъй, че той да почувствува Любовта ви. Не е достатъчно само да го пригърнешъ. Като отидете при чешмата, тя казва: „Азъ извирамъ, азъ давамъ, но трѣбва да влѣзе въ васъ.

„Давамъ ви всѣка властъ“. Туѣ благо, тази властъ, която ни е дадена, трѣбва да се използва надъ змиитѣ, надъ скорпиитѣ. Всички отрицателни качества на нашето сърце, на нашия умъ, трябва вече да се подчинятъ на Божественото въ насъ. Нѣкой казва: азъ съмъ малко сприхавъ човѣкъ. Много хобаво, отлична черта е това, че си сприхавъ, но сприхавиятъ човѣкъ трѣбва да се прѣвърне въ единъ дѣятеленъ човѣкъ. — Ама азъ съмъ малко гнѣвливъ. Гневливия човѣкъ трѣб-

ва да се прѣвърно на единъ горещъ, любящъ човѣкъ. Този човѣкъ, който се гнѣви, той може да люби много силно, той може да обича интензивно. Той трѣбва да трансформира своята енергия отъ гнѣвъ въ любовъ. Всичко, което имаме въ себе си, колкото и да е отрицателно, то е едно благословение. Не ви казвамъ, че трѣбва да коренитѣ злото, но казвамъ, че трѣбва да използвате всичко въ свѣта за добро. И Писанието казва: „Всичко, което се случаваше на онзи, който люби Бога, съдѣйствуваше му за добро“. И тѣй, всичко, което ви се случаваше въ свѣта, не считайте, че е лошо. Че ви заболялъ стомаха, че се явила нѣкаква болестъ у васъ, че сте съ скжсани обуца, всичко това е за ваше добро. Хубаво е нѣкой пхтъ да бждешъ съ с к ж с а н и о б у щ а. П т к т нѣкой пхтъ е хубаво и да си съ скжсани гащи. Виждамъ нѣкой съ скжсани обуца, погледне ме, слѣдя го какво си мисли. Казва си: много нѣщо ще ме научатъ тия скжсани обуца! И правъ е този човѣкъ. Азъ се възхищавамъ отъ това разсжждение. Та нима не сж скжсани гащитѣ на онази скръбна душа. Та нима не е скжсана ризата на онази обезсърчена душа? — Скжсана е и то на колко мѣста.

Азъ бихъ желалъ да има думи въ вашия езикъ, съ които да ви прѣдамъ състоянието на онази душа, която е пълна съ Любовъ, съ жива вѣра въ Бога! Да видите, колко е хубава нейната дреха! Това нѣщо не трѣбва само на думи да се прѣдаде но да почувствувате импулъсъ при вида на тази душа тѣй, както бихъ прѣдалъ импулъсъ на онази ябълчна сѣмка, която посѣвамъ въ земята, та слѣдъ 10 години най много да се прѣвърне въ

гълѣмо ябълчно дърво. Всичко това нѣма да стане изведнѣжъ, но постепенно, по-малко. Туй именно е красивото.

Казвамъ: идете и направете първия опитъ! Да възлюбимъ Господа съ всичкото си сърце! И да възлюбимъ ближния си като себе си! Само така ще разберете тази велика философия на живота. Като направите този опитъ, да почувствувате най-малката радостъ, и да чуете вжтрѣ въ себе си следния гласъ: „Дадохъ ви всѣка власть“. А вие да кажете: „Слушамъ, Господи, азъ ще изпълня Твоята воля, както си казалъ“.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 10 януарий,
1926 год. въ гр. София.

Благъ.

10.

РУСЕ

Печатница Малджиевъ ул. Сароолу 21

1926

Благъ.

А Исусъ му рече: „Що ме казвашъ благъ? Никой не е благъ, тъкмо единъ Богъ“.

Ако запитате съврѣменнитѣ културни хора, или съврѣменнитѣ хора нѣщо върху „благостта“, тѣ ще ви дадатъ точно опрѣдѣление, ще ви кажатъ: тази дума е извѣстна намъ, знаемъ, че трѣбва да бъдемъ благи. Разбира се, разгледана тази дума въ разнитѣ езици, отъ най-древни врѣмена и до най-модерни, тя се е видоизмѣнила. И днесъ, всѣки народъ има съотвѣтствуваще понятие за думата „благостъ“, споредъ неговото вътрѣшно схващане. Благостта е свойство само на Бога, на Вѣчния, на Любящия, на Всемъдрия, на Онзи, у Когото Истината живѣе. Може да кажемъ, че благостта е едно отъ великитѣ качества, което опрѣдѣля разумното въ свѣта, защото въ съврѣменната култура, споредъ сегашнитѣ ѝ схващания, думата „Богъ“ е опорочена. Но когато едно свещено Божие име се опорочи, Богъ обезличава всички форми, цѣлата култура се зиличава отъ лицето на земята и се създава нова култура, съ ново име.

Този израилтянинъ се обръща къмъ Исуса и Му казва: „Учителю благи!“ Днесъ има много тъл-

кувания върху думата „благъ“. Христосъ му казва: „Благъ е тъкмо единъ Богъ“. Затова и ние ще се сиремъ върху онова благо, възвишеното у насъ. И нѣкога, когато ние проявяваме нѣкоя доблестъ, нѣкое възвишено и благородно качество, това е Божественото въ насъ. А между Божественото и насъ има грамадна разлика. Човѣкъ по естество, тъй както говори, тъй както се проявява сега на земята, е едно дребнаво, своенравно дѣте, но не отъ зла воля; своенравieto му произлиза отъ съзнанието, че той е отъ високо произхождение. Не е достатъчно, обаче, да има само съзнание за своето високо произхождение, но трѣбва да има качества на това високо произхождение. Ако единъ човѣкъ има високо мнѣние за себе си, той трѣбва да има съотвѣтствуващи качества на това високо мнѣние.

Та казва: благостта е едно отъ качества на Бога. Той не може да бѣде друго, освѣнъ благостъ. Сега вие ще ми кажете! кажете ни нѣщо ново! Ето, азъ ще ви кажа нѣщо ново: да знаешъ и да прилагашъ, това сж двѣ различни състояния. Да кажемъ, че вие чувате нѣкой пѣть една обикновена пѣсенъ и казвате: тази пѣсенъ съмъ я слушалъ толкова пѣти! Зная я азъ. — Добрѣ, изпѣй ми тогава тази пѣсенъ! Щомъ я знаешъ, азъ искамъ да ми я изпѣешъ, да видя докъдѣ се простира твоето знание. Щомъ не можешъ да я изпѣешъ, щомъ не можешъ да я възпроизведешъ, ти имашъ едно обикновено знание. Нѣма нищо по-опасно въ свѣта отъ онѣзи хора, които казватъ, че знаятъ всичко. Такъвъ човѣкъ знае за Любовта, за Мъдростта, за Истината, за кротостта, за

милосърдието, а въ сжщностъ нищо не може да приложи отъ това свое знание. Ами колко видни господарки днесъ ще ги видите, вкусятъ отъ яденето, което готвачката имъ готви, но не могатъ да се произнесатъ, трѣбва ли или не трѣбва нѣщо да се прибави, за да стане по-хубаво — не разбиратъ, не знаятъ да готвятъ. Готвачката пита: господарке, я ми покажи единъ начинъ, какъ да наготвя това ядене! — Не зная. И ще видите между свърѣменнитѣ хора, нѣкоя видна господарка се учи отъ готвачката си, какъ да готви. Готвачеството е една възвишена наука, едно велико изкуство, което трѣбва да се учи отъ природата. Вижте какъ природата готви, какъ майсторски е сготвила своитѣ плодове! Това готвене на свърѣменнитѣ хора азъ наричамъ баламачъ, една забъркана каша — да ме извините за тия мои думи, но така е. Като взематъ да кълцатъ месото, че к а т о т у р я т ъ в ъ н е г о л у к ъ, ч е р в е н ъ пиперъ, черенъ пиперъ, разни миризми, че картофи варени и редъ други приправки — кюфтенца ще правятъ. Другъ пхтъ ще приготвяватъ баница. Ще взематъ орѣхи, че послѣ и ябълки, ще ги смѣсятъ и слѣдъ това казватъ: вкусни кюфтенца, вкусна баница! Казвамъ: да, забъркана каша!

Така е, но когато дойдемъ до положение да говоримъ Истината, нѣкой хора се обиждатъ. Обиждането показва едно болезнено състояние на човѣшкото сърце, или на човѣшкия умъ, или на човѣшката душа. Здравиятъ човѣкъ, дѣто и да го пипнешъ, за ржката било, за главата, или дѣто и да е, все му е приятно, но болния човѣкъ, по който начинъ и да го пипнешъ, колкото и да го

вятъ; нѣкой пѣтъ и добритѣ хора сж активни, зависи, на коя страна сж. Това срѣдно състояние е състоянието на човѣка, когато се опрѣдѣля на разни мѣста. „Рѣжа“, това сж военитѣ хора въ природата — на която страна отидатъ, тамъ се проявяватъ. Ако единъ воененъ се проявява въ състоянието на „тъма“, всички послѣдствия въ него сж тѣй катастрофални, че се изискватъ хиляди, хиляди години, до като се изгладятъ всички наслоения отъ натрупалата се въ тѣхъ карма. Другото състояние „сатуа“ е тѣй приятно, но се изискватъ сжщо тѣй хиляди години, до като се внесе това щастие и блаженство въ човѣшката душа. Въ съврѣменнитѣ хора, се развива туй състояние на „тъма“, което се е натрупало въ тѣхъ отъ хиляди вѣкове, та днесъ носятъ лошитѣ послѣдствия. За всичко това съврѣменитѣ хора искатъ да осждатъ природата, Господа, защо е създалъ така свѣтътъ.

Тѣй както ние знаемъ, свѣтътъ първоначално беше създаденъ много хубаво. Откакъ съврѣмения свѣтъ е създаденъ има приблизително 250 милиарда години. Отъ толкова години насамъ човѣшкиятъ духъ е слѣзалъ на земята. Той не е билъ въ това състояние, въ което днесъ се намира. Прѣзъ тия 250 милиарда години прѣзъ колко фази е миналъ той, колко опитности е набралъ! Не сж малко тия 250 милиарда години за земята, но ако се взематъ въ сравнение съ мѣрката на ангелитѣ, тия години не сж нищо друго, освѣнъ една възраст отъ около $2\frac{1}{2}$ години. Слѣдователно, отъ гледището на ангелитѣ, съврѣмениятъ човѣкъ е едно малко дѣтенце, на $2\frac{1}{2}$ години, което пада,

гладишъ, все му е неприятно, все го боли. Той се обръща и ти казва: господине, трѣбва да знаешъ, какъ се пина. По-деликатно пинай, не знаешъ ли, гърбътъ ме боли? Значи има едно почитание, съ което трѣбва да се отнасяме къмъ болнитѣ гърбове. Дѣ ще се изрази това почитание? — Въ болницитѣ, въ мекитѣ легла. Питамъ ви: ако е въпроса за меки легла, дѣ ще ги намѣритѣ въ свѣта? Вие ще ми кажете, че най-мекото легло е отъ памукъ. Азъ казвамъ: най-мекото легло е отъ слънчевата свѣтлина и като легнешъ на това легло никакво сътресение нѣма да стане въ организма ти. Но я ми кажете, дѣ е това легло? Всѣки отъ васъ, който иска да ошастливи болнитѣ хора въ свѣта, трѣбва да имъ направи слънчеви легла. Въ такъвъ случай ние ще дадемъ на тия хора единъ импулъсъ нагорѣ. Човѣшкиятъ духъ, човѣшката душа ще се намѣри въ едно състояние, което индуситѣ наричатъ „сатуа“, азъ го наричамъ на български езикъ „вѣчно възходяще състояние на човѣшката душа и на човѣшкия духъ“. Въ съответствие на туй състояние въ природата има друго едно състояние, което индуситѣ наричатъ „тъма“; азъ го наричамъ „вѣчно низходяще състояние на човѣшката душа“. Туй състояние въ науката опрѣдѣлятъ на сгъстенно, твърдо състояние на тѣлата. Значи, когато тѣлата се втвърдятъ много, тогава природата ги осъжда на едно вѣчно изгаряне т. е. живота въ тѣхъ се обезличава. Когато се минава отъ едно вѣчно възходяще въ едно вѣчно низходяще състояние и обратно, индуситѣ наричатъ това състояние „рѣжа“, азъ го наричамъ „активно състояние на човѣшката душа“. Лошитѣ хора сж „активни“, всичко пра-

става, клатушка се. Вие казвате: е 250 милиарда години, това е много нѣщо! Слѣдъ като сме живѣли 250 милиарда години, всичкитѣ знания и опитности сж струпани въ тая малка главица, И като прѣтеглите всичкото богатство, което е складирано въ човѣшката глава, ще видите, че то тежи само $1\frac{1}{2}$ клгр., а всичкото останало, което е изживѣлъ прѣзъ вѣковетѣ е отлѣтѣло, то е единъ прѣходенъ капиталъ. Всичко онова богатство, което е спечелилъ прѣзъ вѣковетѣ, е на заемъ взето и затова се губи. Всѣки единъ капиталъ, който най малко даже се мѣни, това е маска на човѣка, а всичко друго, което не се мѣни, което човѣкъ носи всѣкога и прѣзъ всички врѣмена съ себе си, това е неговиятъ истински капиталъ. Гледате нѣкой човѣкъ тежи 50—70—100 клгр., но хване ли го нѣкоя тежка болестъ, той остава до 30—40 клгр., мяза вече на светия. Единъ боленъ, за да остане да живѣе на земята, трѣбва да тежи най малко 30—40 клгр., иначе ще го носятъ въздушнитѣ течения.

Благостъта, това е най-възвишеното състояние на човѣшкия духъ, къмъ което ние ще се стремимъ. Благостъ къмъ всички, това е единъ вхтрѣшенъ стремежъ у човѣка. Защото въ закона на любовъта, тъй както сега съществува въ всички народи, това е едно самоограничение на личността, самоограничение на дома, самоограничение на народа, самоограничение на ангелитѣ, самоограничение на Бога. Това именно е проявлението на Любовъта.

Днесъ въ български езикъ нѣма дума, която да означава проявлението на Бога, онова абсолютно проявление на онази пълна Любовъ, която

да включва всичко въ себе си. Въ туй състояние на благостъ, въ Бога нѣма нито най-малкото желание да стори нѣкому най-малкото зло. Той като мине покрай най-малката, най-нищожната мушица, все ще ѝ се позасмѣе, ще ѝ даде условия да живѣе. И дѣто има смъртъ, разрушение, нещастие, Богъ се притича на помощъ на всички. Защото разрушенията въ свѣта произтичатъ отъ съвсѣмъ други причини. Нѣма да се спирамъ да обяснявамъ, кои сж причинитѣ за разрушенията, затова има много теории. Азъ нѣма да се спирамъ и да обяснявамъ, кои сж причинитѣ за грѣха. Азъ не искамъ нито да подържамъ тия теории, нито да ги опровергавамъ, за сега тѣ сж приятно занимание на човѣшкия умъ. Обаче има нѣщо съществено въ всичко това. Туй, което човѣкъ е прѣживѣлъ прѣзъ всички вѣкове, това сж придобивкитѣ отъ тия 250 милиарди години. То остава у насъ безсмъртно, то съставлява у насъ основата на една безсмъртна велика наука, въ която участвуваме не само ние, но и всички по-велики, по възвишени същества. Та казвамъ: да проявяваме и да прилагаме всѣки день закона на Любовта, това е нашето прѣдназначение въ живота. Нѣкой казва: азъ знаа това, слушалъ съмъ какви ли не бесѣди за Любовта. Казвамъ: ти изучавалъ ли си тия 35 милиона проявления на Любовта? Любовта има 250 милиарда приложения. Понеже казваме, че човѣшкиятъ духъ е живѣлъ 250 милиарда години до сега, значи всѣка година отговаря на едно приложение на Любовта — спорѣдъ възрастъта му. Какво богатство е това! Сега вие ще се оплашите, ще кажете: замота ни се умътъ! Нѣма защо да ви

се замотае умътъ. Ако азъ ви покажа онази изобилна вода на Великия или Тихия океантъ, то не е за да я изпиеете. Тази вода не е създадена, за да я пиятъ хората. Тя не е създадена и за да плуватъ корабитѣ по нея. Ще каже нѣкой: тя е създадена, за да живѣятъ рибитѣ въ нея. — И за това не е създадена. Ами за какво е създадена тогава? — Водата е създадена за свѣтлината, водата е създадена за живота — нищо повече. Понеже водата е посетелка на живота, тя е въ съприкосновение съ насъ, съ разумния животъ.

Съвършенитѣ хора иматъ едно материалистическо схващане, тѣ считатъ водата безсѣзнателна като материя само, обаче споредъ онова окултно съзнание, водата не е само материя, тя не е само и животътъ, но тя е още високо интелигентна и разумна. Че е разумна, това показва, че щомъ влѣзе въ океана първия корабъ, кждѣто и да мине, навсѣкждѣ се раздава гласъ: „Тукъ е влѣзълъ единъ нехранимайко, не е тъй чистъ.“ Пъкъ и между вѣтъра и водата по нѣкой пѣтъ има съгласие. Тѣ като духнатъ върху кораба, та на мишъ машъ го направятъ. И какво става съ хората тамъ? — По нѣкой пѣтъ се хванатъ за нѣкоя брѣмка, за нѣкоя халка, държатъ се, а по нѣкой пѣтъ обичатъ да се покланятъ на парахода клатушкаты се натукъ-натамъ. Ученитѣ хора обясняватъ тия нѣща съ това, че въ морето ставало буря, вслѣдствие на което се произвеждали голѣми вълнения и т. н. И слѣдъ като излѣзе човѣкъ отъ океана, казва: още веднажъ не влизамъ въ този корабъ не минавамъ прѣзъ океана! Защото се вълнува морето? Защо се вълнува океана? Вълнението е най

красивото нѣщо въ океана. То показва, че въ него има животъ, Това вълнение въ морето, въ океана е най-красивото нѣщо. Ама вѣтъръ духа! Че въ туй духане седи красотата! Че това духане на вѣтъра внася животъ! Този кипежъ на водата е също животъ! Водата като падне на суша донася животъ, опрѣсняява го. Тази вода не пада само на сушата, но влиза и въ нашия организъмъ, освѣжава го. Бъдещитѣ физиолози ще обясняватъ едно отъ великитѣ свойства на водата, съ което хората ще могатъ да се лѣкуватъ. Много неврастеници ставатъ отъ какво? — Отъ нѣмане достатъчно вода. Суша има въ тѣхъ! Тѣзи хора, които сж изсъхнали, нѣматъ вода, т. е влагата е потънала дълбоко въ пластоветѣ имъ. Тѣ иматъ много малко влага. У други хора пѣкъ има застояла вода, която азъ наричамъ „жабурнясала вода“. Водата у гѣхъ е жабурнясала, защото като нѣма възможностъ да се разнася изъ организма имъ, понеже е подпушенъ, застоява на едно мѣсто. Тѣ иматъ вода $\frac{3}{4}$ отъ теглото на цѣлия си организъмъ. Нѣкой казва: не знамъ защо моето състояние е особено. Казвамъ: ти имашъ въ себе си вода $\frac{3}{4}$ по тегло отъ теглото на цѣлия си организъмъ. Мнозина може да оспорватъ това, но азъ подържамъ, че $\frac{3}{4}$ и повече отъ теглото имъ е вода. И ако всичката вода се изпари, какво ще стане съ човѣка?

Сега, азъ не искамъ да оставя въ васъ мисълта, че въ свѣта нѣма нищо реално. Всичко въ свѣта е реално, само че въ едно отношение реалността е вѣчна и неизмѣнна, а въ друго отношение — врѣменна и прѣходна. Или съ други думи казано: въ свѣта има двѣ посоки на движе-

ние — възходящо и низходящо. Въ едното състояние, което е състояние на „тъма“, низходящото състояние, се раждат скърбитѣ, страданията, мъкитѣ, болѣститѣ, всичкитѣ несполуки, неблагоприятността всички лоши прояви. А въ лѣво. дѣто е Духътъ на благостта, Богъ, за Когото се казва, че е благъ, тази посока е възходяща; тя опрѣдѣля стремежа на човѣшкия духъ къмъ Бога. Всеки човѣкъ може да провѣри себе си, да види, кое отъ тия двѣ състояния прѣобладава въ него. Сегашнитѣ хора изглеждатъ много благи. Да, но благиятъ човѣкъ трѣбва да бѣде като едно море, най-малко като едно голѣмо езеро, на което диаметрътъ да е 100 км. широчина. Питамъ: ако човѣкъ представлява едно такова голѣмо балканско езеро, може ли нѣкой да го размѣри? Колцина отъ васъ могатъ да не се размѣватъ? Направете наблюдения върху себе си и се сравнете съ едно такова голѣмо езеро! Вие сега казвате: азъ съмъ човѣкъ свършилъ, опиталъ съмъ живота, имамъ голѣми опитности, Духътъ живѣе въ мене. Знаете ли какви книги съмъ челъ, знаете ли какви сънища имамъ? Зная, много добръ зная всичко, но не се минава и $1\frac{1}{2}$ часъ, дойде нѣкой, каже нѣкоя обидна дума, и всичко се разваля — лицето ви почернява, разположението на духа се изгубва и вие казвате: кръвно ме обиди този човѣкъ! Съ какво ви обиди? Човѣкъ, у когото една дума може да произведе такава пертурбация, да го размѣти отъ дѣното, той е отъ много знающитѣ, който всичко знае и нищо не знае. И знаете ли на какво мяза такъвъ човѣкъ? Имало единъ българинъ който се хвалилъ, че знае всичко, минава за

най-голям философъ въ селото. Разправялъ, че знае всички езици, че знае също и турски езикъ. Този българинъ се наричалъ Цвѣтанъ. Ще ме извинитѣ, ако нѣкой между васъ е Цвѣтанъ, да не мисли, че говоря заради него, че нарочно съмъ скроилъ това име. Не, така се казвалъ този българинъ. Идва единъ „дели-бей“ въ селото, но никой отъ селянитѣ не знае турски. Викатъ Цвѣтана, казватъ му: „Хайде, разговори се съ този турчинъ „дели-бея“, ние сме готови да му услужимъ. Турчинътъ разправя разправя на Цвѣтана нѣщо по той не го разбира. Излиза прѣдъ селянитѣ, казва имъ: „Дели-беятъ иска да му опечете единъ голѣмъ куркой отъ 12 кгр. да му опечете още и четири кокошки, пълни съ оризъ и смокини, едно агне, да му извадитѣ 4—5 кгр. медъ отъ нѣкой кошерь. Като донесли всичко това, турчинътъ се наялъ добръ и казалъ на Цвѣтана: „Азъ съмъ много доволенъ отъ всичко това, благодаря ви, вие сте много добъръ човѣкъ, но друго нѣщо искамъ отъ васъ“ — и започналъ да му разправя. Говори му на турски, но Цвѣтанъ нищо не разбира. Излиза пакъ прѣдъ селянитѣ и имъ казва: „Дели-беятъ е много доволенъ отъ всичко, но дошла му нѣкаква идея, иска единъ сакъ за риба“ та самъ да отиде на рѣката да си налови риба. Донесатъ и сакъ за риба. Прѣдлага Цвѣтанъ сака, но дели-беятъ, като не разбира, какво означава това, счита, че се подиграватъ съ него, затова набива добръ Цвѣтана и го изпѣжда навънъ. Питатъ го селянитѣ: защо те наби? Защото го наддумахъ, Така и ние, съврѣменнитѣ хора, като ни сполети нѣкое нещастие, казваме; е, свѣтътъ е тактъвъ, нѣма, кой да ни разбере, не се живѣе между хора-

та! Това е Цвѣтанъ, който казва, че знае всичко, че разбира всичко. Нѣма нищо въ това, но туй е една погрѣшка въ насъ. Вземете, колкото добрини и да ни е направилъ Господъ въ живота, ако нѣкой пакъ ни се случи нѣкое нещастие, което да не е въ програмата ни, което не сме прѣдвиждали, ние правимъ въпросъ: какъ си позволява Господъ да не чуе молитвата ни? Не е било време прѣзъ тия хиляди и хиляди години откакъ свѣтътъ съществува, Господъ да не е ималъ търпѣнието да слуша молитвитѣ на всички. Господъ е отговарялъ, задоволявалъ не само нашитѣ молитви, но не е оставала незадоволена нито една просба и на най-малкитѣ мушици. И ако нѣкой пакъ вамъ се чини, че Богъ не ви е задоволилъ, то е защото вашитѣ подчинени сж опанали всичко. Казвате: ами защо Богъ е допусналъ тия работи? Богъ абсолютно не се занимава съ лошитѣ работи на хората. Този, който се занимава съ лошитѣ работи на хората, е другъ. Българитѣ наричатъ Бога „Всевишній“, азъ Го наричамъ „Скришни“. Той е Богъ на Любовта. И всички работи, които се вършатъ на „скришно“, сж работи, които успѣватъ. И съврѣменната окултна наука говори тъй? „Искашъ ли да направишъ една работа, трѣбва да я направишъ на скришно, т. е, съ Бога, а ние сме изопачили нѣщата, вършимъ работитѣ си сами. Не, съ Бога върши работитѣ си! Хората мислятъ, че като направимъ една работа сами, безъ Бога, ще се качатъ на небето. Не, подъ думата „скришно“ се подразбира съ Бога. Тогава ще се качишъ на небето, тогава ще бждешъ на скришно мѣсто.

Сега, съврѣменнитѣ учени хора съ какво ли

не се занимаватъ.—Тѣ се занимаватъ съ слънцето, съ звѣздитѣ. Казвамъ: я вижте, обаче какво казватъ вестниците на слънцето? И тамъ иматъ афиши, и тамъ се интересуватъ отъ живота на земята. Тѣ пишатъ за благополучния съставъ на българския кабинетъ, че българския кабинетъ се е смѣнилъ, че е настъпила една малко по-топла вълна, и българитѣ живѣятъ малко по-свободно, искатъ да живѣятъ по Бога. Тамъ се интересуватъ, искатъ да знаятъ, какви ще бждатъ методитѣ на новия кабинетъ, държатъ точна смѣтка за всички промѣни, за работата на всички тукъ. Вие, които ме слушате, ще кажете: на слънцето нѣма хора. Хора нѣма, но има разумни същества съ много подобръ организирани тѣла отъ нашитѣ, които огънь не гори. Ако ние бихме отишли при тѣхъ, отъ атмосферата, при която тѣ живѣятъ, нашитѣ тѣла биха се изпарили. А тѣ, при тази голѣма температура тамъ, живѣятъ единъ отличенъ животъ. И тѣхнитѣ дами се разхождатъ тамъ безъ чадъри. Ще кажете: е и дами имало тамъ! И какви дами има! Азъ ще ги нарека като тия английски леди, или като французкитѣ контеси, или като рускитѣ княгини, като княгиня Бурковская напримѣръ, и др. такива. Цѣлата вселена е пълна съ познания, съ единъ толкова интересенъ животъ. Нѣкой съвършенъ ученъ, за да покаже своето величие изучава живота на нѣкой микробъ, напише цѣлъ томъ върху него, и всички казватъ: браво на този ученъ! Като ни открива тѣзи научни нѣща, прави свѣтътъ толкова интересенъ за насъ, толкова красивъ! Когато този ученъ говори за единъ свѣтъ, който тѣ не виждатъ, всички се очудватъ, а щомъ

ние зоговоримъ за онзи свѣтъ, казватъ ни: башъ не е така. Ами това, което пише онзи ученъ, тъй ли е? Той разговарялъ ли се е съ тѣзи микроби? — Не, наблюдавалъ ги е само, какъ се движатъ, какъ мърдатъ натукъ-натамъ. И азъ имамъ единъ микроскопъ, който увеличава 3000 пѣти, но питамъ: коя е подбудителната причина, дѣто тия микроби се движатъ отъ една на друга страна? — Търсятъ си храната. Наблюдавалъ съмъ нѣкоя пѣтъ, какъ морскиѣ чайки прѣхвъркватъ отъ едно мѣсто на друго. Казвате: блазе ъ! Не, не ъ блазѣ, тя наблюдава, дѣ има риби. Види нѣкоя риба, спусне се надолу. Рибата я забѣлѣжи, скрие се. Пакъ се дигне нагорѣ, пакъ се спусне, 20-30 пѣти прави това и като не успѣе, гледамъ я дигне главата си нагорѣ, грачм. Защо грачи тя? Тя казва: кажи на Господа да ми даде една рибка! И дѣйствиелно, като пограчи 2-3 пѣти, изкочи една рибка на повърхността на водата, тя я сграбчи изаде, и слѣдъ това кацне на водата. Защо? — Почива си. Вие ще кажете: това е съ животнитѣ, но съ насъ културнитѣ хора, не е така. Питамъ: вие защо свършихте университета? За да си изкарвате хлѣба, нали? Не е лошо това, но главната идея е да направите живота си по-сносенъ, по-приятенъ. Първата задача на науката обаче, не е да направи живота ни приятенъ, но да ни научи, какъ да служимъ на Бога. Ако има за въ бѣдаще една наука, тя трѣбва да бѣде такава наука, която да ни научи, какъ да използваме условията на Любовта, за да живѣемъ единъ добъръ животъ. И тогава, ако създадемъ единъ домъ, какъвъ трѣбва да бѣде той? Вие казвате: е, да си

сѣградимъ една каква и да е колибка, да има дѣди живѣемъ. Не, ако единъ културенъ човѣкъ рече да си сѣгради единъ домъ, той трѣбва да бѣде най-хигиеничниятъ, той трѣбва да прѣдставлява нѣщо ново. Ако не сѣградишъ такава нѣщо, по-добрѣ ходи подъ наемъ. Ако ти учишъ, учи, но придобий една велика наука! Ако е да придобиешъ най-обикновенитѣ знания, та който те запитва, дали има другъ животъ, да дигашъ рамѣнѣ и да отговаряшъ, че не знаешъ, по-добрѣ не учи! Има ли Господъ? — Не зная. Какъвъ е смисълътъ на живота? — Не зная. Какво ти е състоянието? — Гладенъ съмъ. И сега, гледамъ, нѣкое куче си маха опашката. Питамъ го: какво ти е? — Гладно съмъ. Гледамъ нѣкоя кокошка ходи насамъ натамъ изъ двора, рови. Питамъ я: какво ти е? — Гладна съмъ. Хвърля ѣ малко царевича, отива си. Какво нѣщо е гладътъ? — Гладътъ е една проява на живота, стремежъ къмъ придобиване на Божествената Любовь. Вѣчниятъ гладъ показва, че ние сме изпускали много отъ условията, при които Любовьта трѣбва да се прояви. И сега, намѣсто да имаме едно естествено чувство, което да произвежда въ насъ радостъ и веселие, ние изпитваме единъ неумолимъ гладъ, който постоянно ни мъчи. Гладътъ значи, показва, че ние сме пропуснали условията, при които може да се прояви Божията Любовь въ насъ. А това показва, че материята въ насъ се е достатъчно сгъстила. Вземете единъ съврѣмененъ човѣкъ, нахрани се най-първо но не се минава много врѣме, започва да усеща голѣма жажда, храносмилането се затруднява, кръвообрѣщението му не става правилно и слѣдъ врѣме усеща болка въ

краката, въ прѣститѣ си, започва да не вижда, да да не дочува, докато най-послѣ лѣкаритѣ се про-изнасятъ: нервната система въ този човѣкъ се е съ-вършено разстроила, той има такава и такава бо-лестъ, осжденъ е да умре. Прѣди повече отъ 20 години единъ бѣлгаринъ отъ ново-пазарско забо-лѣва сериозно и отива въ Варна да се лѣкува. Лѣкаритѣ му препоръчватъ да остане на лѣчение въ тамошната болница. Той се съгласява, остава тамъ, но положението му не се подобрява. Отъ день на день положението му става все по-лошо, и лѣкаритѣ пишеть на домашнитѣ му въ ново па-зарско: „Положението на вашия болникъ се услож-ни, той е осжденъ да умре, затова елате да си го вземете, да не умре тукъ, защото ние имаме обичай да режемъ тѣлата на много отъ болнитѣ които умиратъ при насъ, правимъ научни изслѣд-вания. Понеже бѣлгаритѣ не обичатъ да режатъ тѣлата на покойниците имъ, домашнитѣ му ведна-га отиватъ да си го взематъ. Занасятъ го въ се-лото си, чудятъ се, какъ да го лѣкуватъ. Съби-ратъ се 12 баби отъ околнитѣ села на консултъ какво да го правятъ. Болниятъ седи вцепенѣнъ, само пѣхти, охка. Започва най-първо баба Цвѣ-тана, следъ нея тази — онази, всички си изказ-ватъ мнѣнието, докато най-послѣ консултътъ рѣша-ва: за да се спаси болниятъ, трѣбва да се свари въ една голѣма харания, съ вмѣстимостъ около 50 — 70 клг., ечемикъ. Следъ това болниятъ ще се завие добрѣ въ юрганъ, въ дебели завивки и ще го турятъ на парата на тази ечемичена вода. Той трѣбва да се изпоти много добрѣ, но докато не се отдѣли студена потъ отъ него, нѣма да се спаси.

Отдѣли ли се студена потъ, болниятъ е спасенъ. Тѣй направили. Завили болниятъ, турили го на парата, и той се изпотилъ нѣколко пѣти, докато отдѣлилъ студена потъ. Слѣдъ това консултътъ рѣшава: да се свари на болния около $1\frac{1}{2}$ килограмъ зелена чорба, да се тури въ нея червенъ пиперъ и да му се даде да пие. И това направятъ. Не се минава и седмица, болниятъ оздравѣва, става на краката си. Питатъ го лѣкаритѣ: какъ оздравѣ?— Съ ечемикъ и зелена чорба. Така е, но и тия 12 баби съ своя консултъ го спасиха. Всичкиѣ седятъ около него, чакатъ да излѣзе тази студена потъ, молятъ се на Бога. И като му помогнаха, казватъ; Господи, благодаримъ Ти, че ни помогна! Слѣдъ това се обръщатъ къмъ болния, казватъ му: „Хайде, синко, благодари на Бога сега и гледай повече да не грѣшишъ, защото ще дойде пакъ този консултъ и пакъ ще намѣришъ коритото“. Това е малко смѣшно за васъ, но такова е положението на единъ боленъ. Нѣма нѣкой отъ васъ, който да не е турянъ надъ коритото съ ечемика.

Ние сега ще се повърнемъ къмъ Божиата благость. Туй което може да внесе единъ здравословенъ животъ въ насъ, това е Божиата благость. Когато дойдатъ изпититѣ, изпитанията въ живота ви, радвайте се, не защото ги искате, но тѣ ще ви дадатъ възможность да провѣрите силитѣ си, да видите, до колко можете да приложите Божиата благость и да прѣнесете всичко съ търпѣние. Не подразбирамъ да прѣнесешъ всичко съ пасивно търпѣние, но съ разумно търпѣние. Възприемешъ ли и приложишъ ли Божиата благость, тя ще внесе въ тебе едно добро качество. Тогава ти ще

попаднешъ въ състоянието на „Сатуа“, което ще внесе въ ума ти едно размишление. Нѣкой казва: азъ зная много, но наметь нѣмамъ; толкова много се говори, толкова много слушахъ, тази бесѣда бѣше отлична, но нищо не можахъ да запомня отъ нея. Щомъ нищо не си запомнилъ, това не е паметъ, това което имашъ, не е умъ. Въ една бесѣда есе има нѣщо, което можешъ да запомнишъ. Разсѣяността на ума е едно лошо качество, което показва, че вие вървите въ низходяща степенъ. Никой да не се заблуждава, да не мисли, че при едно разсѣяно състояние той върви добръ. Когато духътъ на човѣка е въ възходяще състояние, всячкитѣ нѣща, къмъ които той се стреми, колкото и да сж надалечъ отъ него, както сж надалечъ ч звѣздитѣ отъ него, все пакъ ще има извѣстно съотношение между него и между тия възвишени нѣща, къмъ които се стреми. Когато човѣкъ дойде въ съотношение съ когото и да е, не само съ хората но и съ цѣлата окръжаваща го сръда, всячко това влияе за създаването на характера му. Ние казваме, че чрѣзъ всички нѣща въ свѣта, колкото малки и нищожни да сж, се проявяватъ разумни сили, разумни същества. Запримѣръ, ти вървишъ, съсрѣдоточенъ си въ мисълта си, много важна работа имашъ, но виждашъ едно дѣте на улицата, страда, плаче. У тебе се породи едно малко желание да се спрешъ, да му помогнешъ, но веднага си кажешъ: нѣка другъ нѣкой се спрѣ да го утѣши, азъ имамъ високо прѣдназначение. Кажешъ ли така, ти не разбирашъ Божиата Любовь, ти си изгубилъ единъ великъ Божественъ импулъс. Не, каквато важна работа и да имашъ, ти ще се

спрешъ. Спрешъ ли се да помогнешъ на това дѣте, ти си помогналъ и на себе си.

Ще ви приведа единъ примѣръ за единъ отъ индийскитѣ царе, който е живѣлъ преди потопа, слѣдъ което врѣме става въ свѣта една голѣма промѣна, тѣй разправя индийското прѣдание. Този индийски царъ се наричалъ Сативрасъ. Той билъ единъ отъ най-възвишенитѣ, най-разумнитѣ царе въ тази епоха. Считалъ се за членъ на една отъ школитѣ на Йогитѣ, школата на „Сатуа“. Единъ день, като седѣлъ при рѣката Гангъ, вдаденъ въ дълбоко размишление, какъ да подобри положението на своитѣ поданици, отъ рѣката изкочила една рибка и паднала право въ ржката му. Той я хвърлилъ назадъ въ водата и ѝ казалъ: „Нѣмамъ врѣме сега да се занимавамъ съ тебе.“ Обаче, като продължавалъ да разсхващава, тя отново изкочила отъ рѣката и паднала пакъ въ ржката му. Той пакъ я хвърлилъ въ водата. Тя и трети пѣтъ изкочила отъ водата, и паднала въ ржката му и този пѣтъ му проговорила; „Азъ имамъ единъ голѣмъ врагъ, гони ме, иска да ме изяде, а понеже ти си единъ отъ най-умнитѣ и добри царе на земята, помогни ми, спасиме! За тази услуга, която ще ми направишъ, азъ ще ти благодаря“. Той я взелъ и я занесълъ въ едно малко езеро, близо до рѣката. Тя расла свободно тамъ, станала грамадна и като нѣмало повече мѣсто за нея, помолила пакъ царя: „Занеси ме въ грамадния океанъ“. Същеврѣменно добавила: „Наскоро въ свѣта ще настане голѣмъ потопъ, затова приготи се, азъ искамъ да ти помогна. Това билъ Богъ Всевишній, Богъ Вишній, Който дошълъ чрѣзъ тази рибка да го

спаси, да стане родоначалникъ. Казвамъ: тази малка рибка изкочила отъ водата и го помоли да я спаси, но той отначало отказа, подъ претекстъ, че е човѣкъ занятъ съ голѣми работи. Великиятъ Богъ Вишна рѣшилъ да се прояви чрѣзъ тази малка рибка въ Индия. Защо? Нѣма да се спирамъ да обяснявамъ вътрѣшния смисълъ на този фактъ, но важното е, че ако ти дадешъ възможностъ и на най-малката мисълъ въ тебе, може да е и една малка рибка, да се развива, тя ще се прѣвърне въ едно велико, мощно качество и за въ бъдаше ще те избави отъ най-голѣмитѣ напасти, ще те подигне и облагороди.

Та казвамъ: въ сегашния животъ, тъй както сте, всички хора трѣбва да иматъ едно постоянство. Въ какво? — Да трансформирате енергиитѣ си. Когато говоря за трансформиране на енергиитѣ, вие ме разбирате криво. Какво подразбирамъ подъ трансформиране на енергиитѣ? — Да се трансформиратъ нисшитѣ енергии въ висши. И вие можете да ги трансформирате, но трѣбва да учите. Забѣлѣжете, нито единъ отъ васъ не знае условията, при които се е родилъ. Родило ви се е дѣте, но каква ще е сждбата му, не знаете. Нѣкое дѣте има сини очи, не знаете, защо сж сини. Друго има кафяви очи, не знаете щото сж кафяви. Трето има черни очи, сжщо не знаете причината. Казватъ нѣкой: когато майката е била брѣменна, видѣла е нѣкой човѣкъ съ сини, или кафяви, или черни очи, та сж се впечатлили въ нея. Други пъкъ казватъ, че дѣтетото мяза на майка си или на баща си, затова има такива очи. Не, защо едно дѣте има сини, кафяви или черни очи, има причини за това.

Послѣ, защо едно дѣте е малко тантуресто, и това си има причинитѣ. Лицето на нѣкое дѣте, заприимѣрь, не трѣбва да бѣде много дълго, брадичката му пѣкъ трѣбва да е малко заострена, съ дупчица въ срѣдата, очитѣ му не трѣбва да сж разногледни, тебе да гледа, мене да вижда и т. н. Разногледитѣ очи показватъ една аномалностъ въ човѣшкия умъ. Вие трѣбва да проучавате себе си, за да се поправяте. А какво виждамъ? Гледамъ, нѣкои идватъ при мене, не да се учатъ на онази велика Божествена Мъдростъ, а да гледатъ и ловятъ слабоститѣ на този-онзи, защо едикой си какъ казалъ, какъ постъпилъ. Казвамъ: вие сте цѣли професори, защо идвате тукъ? Тукъ идватъ тия, които искатъ да учатъ. Нѣкой ме слуша и послѣ критикува, че не съмъ турялъ на мѣсто съществителнитѣ, прилагателнитѣ и мѣстоименията. Съ тия мѣстоимения, съществителни, прилагателни и глаголи азъ се разговарямъ, по особенъ начинъ ги разбирамъ. Нѣкой пакъ казвамъ на глагола: макаръ че ти си отъ много високо произхождение, но ще чакашъ. Азъ ще викамъ най-напрѣдъ прилагателното или мѣстоимението, съ него ще се разговарямъ, а послѣ съ тебе. „Ама кога ще дойда?“ — Когато ти дойде врѣмето. Нѣмцитѣ, наприимѣрь, въ рѣчта си турятъ глагола на края. Нѣкой нѣмецъ ти говори, говори, каже ти нѣкое километрическо изречение и на края ще тури глагола. Нѣкой ме пита: ти знаешъ ли нѣмски? Казвамъ: прѣди нѣколко хиляди години съмъ го училъ, но сега трѣбва да си го спомня. Французитѣ пакъ иматъ другъ строежъ. Българитѣ пакъ иматъ свои специаленъ строежъ — изобщо всѣки народъ се отличава по конструкцията на своята рѣчь.

И тъй, Христосъ казва: „Благъ е тъкмо единъ Богъ“. Какъ се изразява Неговата благодѣль? — Той иска да ни прѣдаде своята благодѣль, да ни направи здрави. И апостолъ Павелъ казва: „Богъ иска да ни прѣдаде своята благодѣль, и ние да я възприемемъ“. Тогава казвамъ: Любовьта, благодѣльта на вѣчния Богъ е еднаква къмъ всички същества, но всички не я възприематъ еднакво, вслѣдствие на това произтичатъ тия лоши разположения, тия дисонанси въ тѣхъ, Слѣдователно, ако при най-голѣмия упадѣкъ на духа ти можешъ да си кажешъ: Велики Боже на Любовьта, макаръ че азъ съмъ Те забравилъ, макаръ че нѣмамъ телефонъ съ Тебе и не ти чувамъ гласа, но съмъ напълно убѣденъ, че въ Тебе нѣма промѣна и измѣна и Ти мислишъ заради менъ. Кажешъ ли, че Господъ те чува и мисли заради Тебе, Той действително те чува и мисли за тебъ; кажешъ ли, обаче, че Той не те чува и не мисли заради тебъ, ти съгъствашъ материята около себе си и се отдалечавашъ отъ Бога съ такава бързина; че гласътъ Му не може да се чуе и да те сдигне. И тогава всичката благодѣль, която Богъ ти изпраща, остава неизползувана.

Днесъ вие сте хора на отрицанието. Нѣмамъ нищо противъ това, ще дойде день, може би следъ 250 милиарда години, когато вие ще бѣдете по-умни, отколкото сега. Нѣкои отъ васъ, както ви гледамъ, и сега сте разумни. Нали искате да бѣдете щастливи? Азъ ви прѣпорѣчвамъ за тази цѣль да бѣдете разумни, но не разумность като тази на лисицата, нито като тази на тигъра; или на змията или на паяка, нито разумностьта на овцата, нито

тази на вола, нито тази на орела. Каква разумност трѣбва да ви прѣпорѣчамъ тогава? — Ще ви препорѣчамъ разумността на светиитѣ, на ангелитѣ. Ние нѣма какво да се учимъ отъ животнитѣ. Нѣкой пѣтъ за упрѣкъ казватъ нѣкому: вижъ онази овца! Вземи примѣръ отъ нея! Азъ нѣма какво да се уча отъ овцата. Състоянието на овцитѣ ние сме минали прѣди хиляди години. Ще си спомняме какъ едни стригали, ще си спомняме ножа на тогавашнитѣ, па и на съврѣменнитѣ културни хора. Хиляди пѣти е минавалъ той презъ врата ни. Било е врѣме, когато сме изпитвали и жбитѣ на вълка, на тигъра, както и отровата на змията. Било е врѣме, когато сте мърдали опашката си. Ще кажете: е възможно ли е това? Че какво лошо има въ мърдането на опашката? Чрѣзъ опашката се изразява интигентността у животнитѣ. Ако кажешъ на нѣкой човѣкъ, че си мърда опашката, или че въ него се проявява нѣкакво животинско състояние, той се обижда, а да избива по 20 — 30 души на день въ врѣме на война, това е благородно. Отгорѣ на това ще го възнаградятъ съ „Георгиевски кръстъ“. Не, това е позоръ! Въ такъвъ случай по-хубаво е да бждешъ една овца. Една блага дума струва хиляди пѣти повече, отколкото хилядитѣ горчиви думи, които можешъ да кажешъ на хората. И какво можете да имъ кажете? Може да кажете нѣкому, че е невѣжа че е вагабонтинъ, това — онова, но какво ще сиечелите отъ всичко това? Не, кажете въ душата си: има единъ великъ идеалъ за насъ. Той е Божията благостъ, Божията Любовь, Божията Мъдростъ и Божията Истина, Благостта е Божието величие.

Тя носи за насъ условия за разумния животъ, да се разширимъ и да бъдемъ свободни. Тя съдържа въ себе си нашето щастие, нашата свобода. Съвременнитѣ хора свободни ли сж? Азъ имамъ друго понятие за свободата. Нѣкой човѣкъ казва, че е свободенъ, но какъ? — Той е свободенъ да ходи само въ София отъ единия до другия ѝ край. Въ другъ градъ той не може да отиде. Другъ нѣкой е свободенъ да ходи и въ други градове изъ България, дѣто иска, но вѣнъ отъ България не може да излѣзе. Той не може да отиде напримѣръ въ Америка, въ Австралия, въ Англия или къдѣто и да е другадѣ. Трети нѣкой може да ходи въ която държава пожелае, но пакъ не е свободенъ, не може да отиде до месечината, до слънцето, до нѣкоя звезда, напр. до голѣмата мечка до Сириуса или до друга нѣкоя планета или звезда. Ако можете да ходите и по тия мѣста, вие ще имате и въ този случай една обикновена свобода, но какъвъ великъ човѣкъ ще бъдете тогава, каква велика наука ще имате! Нѣкой казва: азъ видѣхъ снощи една звезда. — Нищо не си видѣлъ! Ти си видѣлъ тази звезда сега, а това е свѣтлината ѝ, която тя е изпуснала отъ преди хиляди години. Ти трѣбва да отидешъ на тази звѣзда съ своя умъ и тогава да говоришъ, че си я видѣлъ. Ходилъ ли си да видишъ? Да мислишъ, че си я видѣлъ, безъ да си я видѣлъ въ дѣйствителность. това не е най-голѣмата наука. Питамъ нѣкого: коя е най-великата наука въ свѣта? — Най-великата наука седи въ това: да умрешъ, да се разложишъ и да се разпрѣснешъ на елементи въ природата. На какви елементи ще се прѣобърнешъ? — На

кислородъ, водородъ, азотъ, въглеродъ, на злато, сребро, желѣзо, мѣдъ и редъ други елементи. Когато станешъ на кислородъ, ти ще започнешъ единъ новъ животъ — отличенъ животъ ще живѣешъ! Човѣкъ въ срѣда отъ кислородъ може да живѣе единъ разуменъ животъ, въ който ще се прояви една приятна, хубава свѣтлина. Ти ще започнешъ, както кислорода, да влизашъ въ дробовѣтъ на хората, да изучавашъ човѣшкитѣ тайни. Много поети искатъ да знаятъ тайната на женското сърце. Казвамъ: който иска да знае тайната на женското сърце, трѣбва да стане на кислородъ. Докато не се разложишъ и прѣвърнешъ на кислородъ, нищо нѣма да научишъ отъ женското сърце. И на жената казвамъ: докато не стане на кислородъ, нищо нѣма да научи отъ мъжското сърце. И не само на кислородъ трѣбва да се прѣвърне, но още и на водородъ, на азотъ и на въглеродъ. Тия четири елемента, това сж четири различни живота. Значи, ще паднешъ на земята и ще се разложишъ; земята все ще ти даде нѣщо.

Вървимъ вчера изъ града съ единъ приятелъ, и той ми казва: чудно нѣщо, ако си въ нѣкой европейски градъ и завали дъждъ улицитѣ се измиватъ добрѣ, приятно ти е да ходишъ, а въ София, всичко се разкаля слѣдъ дъждъ. Азъ вадя заключение: като влѣзешъ въ едно общество, дѣто улицитѣ сж павирани, това показва, че и тѣхния умственъ свѣтъ е чистъ и павиранъ, а когато влѣзешъ въ едно общество, дѣто улицитѣ сж кални, това показва, че въ него нѣма мораленъ устой. Затова казвамъ: когато улицитѣ сж много кални, не ходи; когато улицитѣ сж мно-

го прашни, не ходи. Ами кога да се ходи? Идейното ходене е когато нѣма калъ, когато нѣма прахъ. Състоянието на улицитѣ изразяватъ физическия свѣтъ.

Въ водата пѣкъ има друго едно свойство—користолюбие. Тя като те види, казва: господине въ тебе има доста киръ, азъ нѣма да ти взема пари, но влѣзъ въ мене и всичко, каквото смѣкна отъ тебъ, ще го задържа за себе си. Ако обичашъ, влѣзъ въ дома ми, азъ ще ти взема всичката киръ и ще я задържа като споменъ. Водата изобщо много обича човѣка. Като го види, любезно го поканва и казва: много уменъ човѣкъ е този. Но ако седишъ по-дълго врѣме въ нея, тя ще ти отнеме всичката топлина и ще се простудишъ. Тя казва: влѣзъ въ мене, но слѣдъ като се измиешъ дълго врѣме не стой!

Въ вѣтъра има друго едно свойство: той нищо не иска, всичко дава. Вие носите широки, голѣми шапки. Той не ги обича. Като види нѣкого съ такава голѣма, широка шапка, казва му: господине, кой ти даде право да носишъ тази широка шапка? Хайде долу, бжди, както Господъ далъ! Нѣкой пжтъ туришъ нѣкоя дълга, широка мантия. Той я развѣва, докато я свали отъ гърба ти. Вѣтъра не обича модитѣ на хората, затова постоянно ги развява, отдѣто е излѣзла и българската поговорка: „Вѣтъръ го вѣе на бѣлъ конь“. Кой е бѣлиятъ конь? Казвате? е поговорката си е такава. Не, колко съдържателна е тази българска поговорка! Бѣлиятъ конь, това е чистиятъ, възвишениятъ човѣшки умъ съ онѣзи възвишени добродѣтели въ него. Значи, човѣкъ мисли съ този бѣлъ,

възвишенъ конь. Азъ бихъ желалъ българитѣ да ги вѣе вѣтъра на бѣлъ конь. А може да ни вѣе вѣтъра на бѣлъ конь само тогава, когато се стремимъ къмъ Божията благодѣтелностъ. И при сегашното състояние, въ което се намираме, ние всѣки день трѣбва да мислимъ за Божията благодѣтелностъ. У васъ има честолюбие, мрачни състояния и затова нѣкой казва: искамъ да умра, да не живѣя. Не, умри за злото, живей за доброто, за Господа, за този великъ Божи свѣтъ, да опитаешъ хубавото и красивото въ него. Питате: какво да прѣдъприемемъ? Ще ви кажа. Излизай всѣка вечеръ да наблюдавашъ звѣздитѣ, погледни къмъ Сириуса и кажи: Господи, нищо не разбирамъ, но нека отъ тукъ ми капне малко медецъ! Послѣ се обърни къмъ друга нѣкоя звѣзда и пакъ се помоли да ти прати малко медецъ. И като се върнешъ дома си, ще се усетишъ по-обновенъ. А сага нѣкой казва: тази звѣзда тамъ какво ли е? Какво голѣмо смирение се изисква отъ насъ, да бждемъ разумни дѣца, съ отворени сърца, за да възприемемъ онази велика благодѣтелностъ, съ която Богъ се обръща къмъ насъ. Съ това се отличаватъ хората на „сатуа“. Онѣзи индуси, които изучаватъ науката за Любовта седятъ тамъ съ крайно смирение, учатъ тази наука. И всѣки единъ вѣрующъ трѣбва да бжде съ крайно смирение, да се радва на всичко, каквото погледне и отъ всичко да взима поука.

Азъ ви оставамъ сега съ мисълта: „Благъ е тъкмо единъ Богъ“. И Богъ, отъ Когото е излъченъ нашия животъ е благъ. И Богъ, къмъ Когото отиваме е благъ. И Богъ, Който ни дава Мъдростъ, Свѣтлина и знание е благъ. И този

благъ Богъ, къмъ Когото отиваме, има тази вѣчна свобода за развиване на човѣшката душа. Затова не казвайте, че много знаете, но приложение трѣбва. Азъ не казвамъ, че не знаете, но трѣбва да знаете още толкова, колкото знаете сега.

Благъ е Богъ! И ние трѣбва да бѣдемъ благи, или да носимъ Божиата благодѣтелностъ навсѣкждѣ, а като я носимъ, ще покажемъ, че азъ вѣрвамъ въ Бога. Защото ако азъ говоря и не изпълнявамъ, това е лъжа; ако пъкъ говоря и изпълнявамъ, това е велика Истина. Щомъ е велика Истина, това е свобода за мене, свобода и за всичкитѣ.

Желая сега всички да вървите къмъ вѣчно възходящото, и душата ви да се пълни съ Божиата благодѣтелностъ. И като излизате вечерно врѣме да си поисквате отъ всѣка звѣзда по малко медецъ, по малко свѣтлинка, да се разшири ума ви, да се облагороди сърцето, ви, да се засили волята ви и тогава ние ще можемъ да се разбираме по-добрѣ.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 17 януарий,
1926 год. въ гр. София.

МАРИЯ ИЗБРА.

11.

РУСЕ

Печатница Малджиевъ ул. Сароолу 21

1926

Мария избра.

„Но едно е потрѣбно; а Мария избра добрата частъ, която нѣма да се отнеме отъ нея“.

Реалността на живота не може да се обясни по единъ конкретенъ начинъ, както нѣкои съврѣмenni философи, или както нѣкои съврѣмени общественици изискватъ. Великата реалностъ на живота може да се обясни само символистически. Ще питате: защо така? Това е единъ незавършенъ процесъ. Какъ ще обясните положението на една ябълка, като разглеждате нейната сѣмка? За да обясните, какво нѣщо е ябълката, трѣбва да дадете врѣме на нейната сѣмка да се развие. Слѣдователно, сегашния реаленъ животъ е въ процеса на развитието си и трѣбва да се минатъ милиони години, за да се разбере. За да знаемъ, да видимъ, какви ще бждатъ крайнитѣ резултати, трѣбва да бждемъ нѣкакви възвишени богове. Отъ стремежа на хората да разбератъ живота още сега, въ тѣхъ се забѣлѣзва една вътрѣшна, скрита гордостъ. Даже и въ най-смирениитѣ, въ най-малкитѣ бубулечици и сжщества се забѣлѣзва една вътрѣшна, скрита гордостъ. Нѣкои мислятъ, че са-

мо хората сж горделиви. Не, горделиви сж и дърветата, горделиви сж най-малкитѣ мушици. По нѣкой пѣтъ дърветата казватъ: ние ще израснемъ високо, ще стигнемъ небето. Мушицитѣ пъкъ казватъ: ние ще прѣбродимъ цѣлия свѣтъ. Това е гордостъ, нищо друго.

Сега вие казвате: ние искаме реалния животъ. Въ какво седи реалността на живота?— Реалността на живота седи въ това, че той е безсмъртенъ. Смъртниятъ животъ е пъкъ полуреаленъ. Безсмъртието крие въ себе си онзи животъ, който не е ограниченъ отъ условията. Следователно, безсмъртниятъ животъ е онзи животъ, въ който човѣкъ може да се развие правилно, а въ правилното развиване има една закономерность, единъ правиленъ домашенъ битъ, едно правилно вътрѣшно разбиране, едно индивидуално схващане на душата, че въ всѣки даденъ случай, човѣкъ да знае, какво да разбира.

Вземете думитѣ „Марта и Мария“ отъ прочетения стихъ. Често хората се спиратъ на тия думи и казватъ, че между Марта и Мария има споръ. Марта и Мария, това сж символи. Мария значи солъ, тя посолява нѣщата, а вие знаете, че за всѣко нѣщо трѣбва малко солчица. Наблюдавайте животнитѣ, които дълго врѣме сж пасли трѣва, и тѣ искатъ малко солчица. Марта пъкъ означава „мара, горчива“ Когато нѣкои човѣкъ се разболѣе, лѣкаритѣ му даватъ малко горчивина. Тогава той става „Марта“ т. е. става много активенъ, ще го видите, движи се нагорѣ-надолу, прѣсвива се, вика единъ лѣкаръ, другъ лѣкаръ, всички го прислушватъ, цѣла тревога се дига око-

ло него. Това работа ли е? Какъ да не е работа! Казватъ: не знамъ какво е станало на нашата Марта. Какъ, вашата Марта е отлична, отличенъ педагогъ е тя! Марта, това е символъ.

„И тъй Мария избра добрата частъ“. Това значи, Мария избра да служи на здравитѣ хора, да ги учи Марта избра да служи на болнитѣ хора, а на болнитѣ хора, колкото и да служишъ, и светия да си, и ангелъ да си, никога нѣма да ги удовлетворишъ. Вие поне сте прислужвали на болни, познавате ги. Оставали ли сж нѣкога доволни? Все ще ти кажатъ, че нищо не си направилъ, че лѣкаръ не си извикалъ, че не си имъ далъ това-онова, все ще намѣрятъ нѣщо, отъ което да сж недоволни. Кои сж благодарнитѣ хора?—Това сж здравите хора. Казвамъ съврѣменнитѣ хора сж не-благодарни, защото сж болни, защото Марта въ тѣхъ не си е свършила работата. И когато казвамъ, че трѣбва да бъдете благодарни, разбирамъ най-възвишеното състояние на човѣшкия духъ. Азъ похвалявамъ тази Марта, по кждѣ?—Въ болницата.

„Мария избра добрата частъ.“ Коя е добрата частъ? Сега вие можете да си правитѣ загадки, да казвате: Мария избра Любовта, тя е добрата частъ. Да, Мария избра живота на възкресението, живота на свѣтлината, живота на Мѣдростта, живота на свободата. А какво избра Марта?—Марта избра живота на ограниченията, — горчивиятъ животъ. Тя избра службата да погребва хората, да опѣва, да имъ кади темянъ, да имъ кърпи съдранитѣ обуша, да имъ кърпи съдранитѣ ризи и гащи, да събира отъ тукъ - отъ тамъ останало ядене отъ вчерашния день и отъ него да ча-

прави нѣкакъвъ буламачъ, та като ядатъ отъ него хората, да кажатъ: отлична жена е тази Марта, отъ тукъ - отъ тамъ събира и пакъ наготвила някакво ядене. Тя мяза на онзи банкеръ, който отъ тукъ открадне, отъ тамъ открадне, този излѣже съ една полица, онзи излѣже и току вижъ, разбогатѣлъ. Това е Марта! Навсѣкъдѣ, по цѣлия свѣтъ е горчива тя. Не, естественото положение въ живота, това е Мария.

Сега азъ не се спирамъ до имената, но трѣбва да знаете, че задъ всѣко име седи една идея. Азъ не се хващамъ до буквата на нѣщата, та да кажете послѣ: тази е Мария, тази е Марта. Не, задъ тези имена азъ подразбирамъ нѣкаква идея. Задъ всѣко име се крие една идея, тѣй както задъ всѣко шише се крие нѣкакво съдържание. Докато въ шишето има вода, то е съдържателно, но щомъ водата се излѣе, шишето остава едно празно шише, нищо повече нѣма въ него. Това шише може да съдържа и сладка и горчива течностъ.

„Мария избра добрата частъ.“ Коя е добрата частъ? — Тя е Божественото въ човѣка. И сега азъ казвамъ, че всички вие трѣбва да изберете като Мария — Божественото, но щомъ се безпокоите, вие сте Марта. Щомъ се тревожите за много нѣща, вие сте Марта. Щомъ казвате, че еди кой си не вѣрви въ пхтя като васъ, вие сте Марта. Щомъ казвате, че еди-кой си не вѣрва като васъ, вие сте Марта. Следователно, когато вие искате, шото хората да вѣрвятъ точно по вашитѣ убеждения, вие сте Марта. Когато вие сте доволни отъ живота, този животъ вече вѣрви по единъ

великъ законъ. Какво има да се безпокоитѣ? Най-първо вие сте си поставили едно прѣдубѣждение за живота и мислите, че свѣтътъ не е добре уреденъ, че съвременниятъ общественъ строй не е добре уреденъ, но всичко това е едно индивидуално схващане, едно криво схващане за нещата. Ако пътувате презъ Африка или презъ Америка, ще се натъкне на нѣкои пустини, дѣто изобилствува толкова много прахъ и пепелъ, че може да се заблудите въ пѣтя си. И всеки пътникъ, който се е заблудилъ въ този теренъ, остава съ мисълта, че цѣлата областъ е все такава, само прахъ. Не, не е така. Този пътъ е пращенъ само на около 20 клм. разстояние, по-нататкъ той се подобрява. Така и вие, като минавате презъ пространството, казвате: свѣтътъ се е развалилъ. А, свѣтътъ се е развалилъ, като че вие сте нѣкакво божество, та да оправитѣ свѣта! Нѣкой път вие ми казватѣ: ти ли ще оправишъ свѣта? — Не, азъ пѣя на свѣта, азъ свира, азъ говоря на хората. Нѣкой път вие казвате: азъ не тѣ разбрахъ. Казвамъ; ще отидешъ при Марта. „Ама не съмъ разположенъ“. — Ще отидешъ при Марта. „Гладенъ съмъ.“ — Ще отидешъ при Марта! Който дойде при мене, не трѣбва да бжде гладенъ, дрехитѣ и шапката му не трѣбва да бждатъ скъساني. Той трѣбва да бжде съ нови дрехи, човѣкъ на новата култура, да разбира всичко, и като седне между другитѣ хора, да каже: ето, сега ще ви изсвирия еди кое си парче отъ еди-кой си виденъ музикантъ, или пъкъ ще ви прочета еди-кое си произведение на еди-кой си виденъ писателъ, да вникнемъ въ съдържанието

на тия велики работи, да разберемъ всичко това, което тѣ сж искали да изразятъ. А, сега, Марта не се нуждае отъ никаква наука. Тя като стане сутринъ, седне предъ огъня, вторачи очитѣ си въ тиганя и започва да следн. Наблюдава, грижи се и току си приказва: охъ, отиде яденето! По виднитѣ господарки пѣкъ поставятъ слугинитѣ си предъ тиганя и като дойдатъ мжжетѣ имъ, казватъ: охъ, побѣлѣ ми главата отъ тази глупава слугиня! Мжжътъ се чуди какво да прави: Доведе втора, трета слугиня, но Марта си е все Марта, тя всё горчива си остава. Комуто дадете горчивия хапъ, той сладъкъ не може да стане. И нашия съвремененъ животъ е пѣленъ съ такива горчиви мисли и чувства и на всеки едного отъ васъ животътъ е пѣленъ съ горчиви мисли и чувства. Не ме разбирайте по буквата. Човѣкъ всѣки моментъ трѣбва да прави изборъ, и то правиленъ изборъ. Въ това именно седи великото въ свѣта. И въ природата, въ това велико непрѣривно течение има единъ изборъ. По какво се отличава хубостъта на чешмата? — Че въ нея има едно непрѣривно течение. Въ такава чешма водата е всѣкога нова, тя постоянно тече, не е стара вода. Казватъ за нѣкой човѣкъ: той е отличенъ човѣкъ, идеитѣ въ него сж постоянни, не се мѣнятъ, постояненъ човѣкъ е той. Азъ съжелявамъ хора, у които идеитѣ не се мѣнятъ. „Ама той има стари идеи“ — Азъ съжелявамъ тия хора, у които идеитѣ сж стари. Богъ, Който е толкова великъ, който постоянно твори, Който е създалъ великия козмосъ, всичко въ Него, всѣки день, всѣка минута се мѣни. И слънцето всѣки день се мѣни. Това слънце, което

видѣхме вчера, днесъ не е сѣщото. Въ тази промена именно има единъ обновляющъ животъ, една вътрѣшна красота и интелигентностъ. Слѣдователно, въ сегашния битъ на козмоса сѣ влѣзли по разумни сѣщества, отколкото сѣ били по-рано. И ние, тѣй както познаваме законитѣ, имаме особени разбирания за земята. Нашата земя пътува изъ пространството като единъ голѣмъ параходъ, и то сѣ много голѣма бързина, и движение, които не усѣщаме. При това пътуване изъ пространството, ние дохождаме въ сѣприкосновение съ други слѣнчеви системи, които по развитие се намиратъ въ по-висока стадия на интелигентностъ, отколкото всички досегашни слѣнчеви системи, прѣзъ които сме минали. Ето защо, ние сѣ право казваме, че земята ще се измѣни, както и цѣлата слѣнчева система и ще дойде до повисоко стѣпало на развитие. Защо? Защото е въ връзка съ по-велики сили които дѣйствуватъ въ тѣзи невидими за насъ слѣнца. Вие ще кажете: дѣ сѣ тѣзи слѣнца? — Вие не можете да ги видите въ този салонъ, разбира се. Изисква се за това нѣщо врѣме и специални инструменти. Ако за да дойде свѣтлината отъ слѣнцето до нашата земя се изисква известно врѣме, така и за да дойдете въ сѣприкосновение съ тѣя по-висши отъ васъ сѣщества се изисква врѣме и условия. Свѣтлината отъ слѣнцето до земята дохожда за 8 минути. Това прѣдставлява една приятна разходка. Ако едно сѣщество отъ слѣнцето, съ голѣма интелигентностъ, рече да направи една разходка до земята, ще му трѣбватъ само 8 минути, а колко врѣме ще е нужно за васъ, за да отидете до слѣнцето? Нѣкои учени хора правятъ

изчисления, че за да се стигне до слънцето съ най-бързия тренъ, изискватъ се най-малко 250 години. Ако пъкъ се отиде до слънцето съ бързината на мисълта, трѣбватъ само 8 минути. Вижте, каква е грамадна разликата!

Сега, вие като слушате бесѣдата, ще се намѣрите въ едно голѣмо противорѣчие, ще кажете, че не сте я разбрали, че не е свързана. Нѣщата сж свързани сами по себе си, азъ не ги свързвамъ. Чудни сте вие, когато искате нѣщата да сж свързани! Азъ ще ви направя едно възражение. Когато вие ядете, храната у васъ свързана ли е? Вие взимате хапка слѣдъ хапка, дѣвчете ги и по-послѣ казвате: колко ми е приятно, дойде ми една приятна идея! Значи, тази несвързана храна, тази каша, която ядете, внася съ васъ една нова идея, вие усѣщате една голѣма приятностъ, а по рано бѣхте отпаднали духомъ. Нѣщата само по себе си сж свързани, това трѣбва да знаете! Между хиляди нѣща въ свѣта, дѣто и да сж тѣ, щомъ сж хармонични, между тѣхъ има една вътрѣшна връзка, която никое сѣщество въ свѣта не е въ състояние да развали. Значи, щомъ единъ човѣкъ въ свѣта има живота на възкресението, нѣма сила въ свѣта, която е въ състояние да му отнеме този животъ. Никой другъ, освѣнъ той самиятъ е въ състояние да отнеме този животъ.

Разбирайте ме сега, азъ говоря за онзи вътрѣшенъ животъ, за онова дълбоко разбиране на живота, което ако бихте приложили въ живота си индивидуално, би ви дало сила, каквато всѣки отъ васъ желае. Въ това именно седи силата на живота! Въ съврѣменната окултна наука се казва, че

човѣкъ самъ може да се магнетизира и демагнетизира. Това нѣщо, казано на вашъ езикъ, или прѣведено съ ваши думи, означава, че човѣкъ самъ може да се съблича и облича. Питамъ ви: ако вие се съoblѣчете на този студъ, както има днесъ тукъ, на и по цѣла Европа, около 15—20 градуса, какво ще бжде състоянието ви? Единъ нашъ приятель отиде по това врѣме на екскурзия по Витоша и като се върна, ухото му течеше. Защо? — Трѣбваше да завие добръ ухото си, за да не се простуди. Следователно, човѣкъ всѣкога може да се облѣче въ една възвишена мисль. Всѣки човѣкъ трѣбва да бжде облѣченъ като въ броня въ своята възвишена мисль. Неговиятъ умъ, неговото сърце неговата душа и неговиятъ духъ трѣбва да бжде облѣченъ. Въ какво? — Въ онова възвишеното, благородното, което живѣе въ го. Той може да каже: ама азъ не зная какъ да се облѣка. Това не е оправдание. Онова малкото дѣте знае ли да се облича? — Не знае. Кой го облича? — Майка му. Да, но като порасне, майка му вече не го облича. Вие може да кажете: ама ние нѣмаме майка. Добръ, ами онова малко птиченце, което живѣе вътрѣ въ яйцето като зародишъ кой го облича? Това малко птиченце, още прѣди да излѣзе отъ яйцето, е турило костюма си и така се явява на бѣлия свѣтъ. Чудни сте вие, като казвате, че не можете да се облѣчете. Не, вие ще се облѣчете още докато сте въ яйцето, като малкото птиченце и послѣ ще излѣзете готови—нищо повече. Вие сте забравили това изкуство, но ще си го припомните и ще се облѣчете.

Ще ви приведа единъ примѣръ за Наполеона

и единъ отъ неговитѣ инжинери. Прѣзъ едно отъ голѣмитѣ сражения, Напалиенъ казва на своя инжинеръ: „Въ продължение на 20 минути ти ще построишъ единъ мостъ надъ рѣката, за да могатъ войниците да я прѣминатъ.—Нѣмамъ никакви инструменти, не ще мога за толкова кратко врѣме да направя този мостъ. „Казвамъ ти, за 20 минути ще построишъ този мостъ, иначе ще те застрѣлямъ!“ Нѣмало какво, трѣбвало да се построи този мостъ и взелъ инжинера да мисли, какъ да го направи, Отива при рѣката, размишлява. Веднага му дохожда една идея. Взяма една отъ тия руски шапки, съ козирка, допира я до челото и наблюдава прави своитѣ изчисления и веднага скроява плана за построяването на моста. И дѣйствително, въ нѣколко минути мостътъ билъ готовъ. Често и природата ни казва: ако ти въ 20 минути не си направишъ плана, ще бѣдешъ застрѣлянъ. Какъ мислите вие, нѣма ли да го наредите? — Ще го наредите, какъ не. Най-първо вие сте единъ горделивъ човѣкъ, не искате отъ никого услуга, и никому не искате да направите услуга, но като дойде лѣкаръ около васъ, започвате да му се молите, да искате да ви спаси. Лѣкарътъ казва: ще ви помогна, ако въ 20 минути направите мостъ. Съ това подразбирамъ, че вие сте човѣкътъ, който не искате да направите никому услуга, но ако не направите този мостъ, т. е. ако не направите връзката между този и онзи свѣтъ, и то въ 20 минути отгорѣ, животътъ ви ще се вземе. Тѣй казва Господъ, тѣй казва живата природа. Идва значи, Наполеонъ, т. е. нѣкоя болестъ и ви казва: „Въ 20 минути ще построишъ този

мостъ!“ И какво става? Идва слѣдъ това лѣкарътъ и казва: „Слушай, ако не направишъ моста слѣдъ 20 минути, твоята работа е свършена, животътъ е фалиралъ!“. И като излѣзе лѣкарътъ, ти се молишъ, молишъ, казвашъ. Господи, прости ми, всичко, което искахъ отъ мене, ще направя. Азъ ще посвета живота си въ служене на Тебе, ще раздамъ имането си на бѣднитѣ. Не се минаватъ и 20 минути, кризата настъпва. Каква криза?— Спасителната. Болниятъ заспива и не се знае, дѣ е. Заминалъ нѣкъдѣ, нѣма го цѣли 4-5-6 часа, ходилъ нѣкъдѣ и слѣдъ това, гледашъ, пулсътъ му бие равномерно, диша правилно и добрѣ. Значи, ходилъ този боленъ на другия свѣтъ, направилъ мостътъ между този и онзи свѣтъ и казва: не може така да се живѣе мостъ трѣбва да се построи! Ако нѣма мостъ, застрѣлватъ човѣкътъ. Ние съ този примѣръ ви обясняваме, дѣ се криятъ причинитѣ за нещастията, за болѣститѣ и за смъртта въ свѣта.

„И тѣй, Мария избра добрата часть“

Сега, прѣдставете си, че вие се намирате предъ една голѣма рѣка, каквато е Дунавътъ, и неприятеля ви гони. Като дойдете до рѣката, какво ще направите? Ще се хвърлите ли въ рѣката? Вие седите сега прѣдъ рѣката и казвате:—защо Господъ ни даде такива голѣми нещастия? Казвамъ: тия нещастия ви дойдоха защото нѣмате мостъ. Щомъ нѣмате мостъ, всички ще пострадате; ако имате мостъ, нито единъ отъ васъ нѣма да пострада, всички ще прѣминете благополучно рѣката и ще се спасите отъ неприятеля, Искамъ да ме схващате правилно, азъ не говоря за своя изго-

да, нито пъкъ за ваша изгода, но азъ ви говоря, за да изпитате красотата на вътрѣшния животъ, та като излѣзете отъ тукъ, искамъ да имате единъ хубавъ обѣдъ и да носите една велика идея да не мислишъ за утрѣшния день. Доста е, казва Христосъ, злото на деня, нѣма какво да мислите за утрѣ. Всички трѣбва да възприемемъ великата идея, да направимъ единъ мостъ отъ този за онзи свѣтъ. За тебе, като човѣкъ, нѣма по-велико благо отъ това, да направишъ мостъ отъ твоя животъ за Божия животъ. Собственъ мостъ трѣбва да си направишъ и прѣзъ него да минавашъ, а не да търсишъ чужди мостъ! Всѣка душа можа да си направи такъвъ мостъ! Когато Господъ направилъ едно врѣме паека, пратилъ го да живѣе на земята. Той като дошелъ тукъ, намѣрилъ се въ доста трудно положение и дълго врѣме мислилъ, какъ да излезе отъ тѣзи трудни условия. Най-послѣ рѣшилъ да направи една нишка, която да служи за мостъ между този и другия свѣтъ. Господъ го посѣтилъ единъ день и го вижда, че работи нѣщо. Запитва го: какво правишъ, синко?—Искамъ да направя едно съобщение отъ този на онзи свѣтъ, преда си нишка, която ще закача на нѣкое дърво и ще минавамъ по нея. Тя ще се духа отъ вѣтъра все по-нагорѣ и по-нагорѣ и така ще държа връзка съ онзи свѣтъ. „Много хубаво си намислилъ“, му казалъ Господъ. И дѣйствиелно първоначалната идея на паяка е била много хубава, той искалъ да направи връзка между видимия и невидимия свѣтъ, но впоследствие, когато направилъ нишките си по стрѣхитѣ на хората, и той станалъ културенъ като тѣхъ и

казалъ: да не мислите, че съмъ толкова простъ! Азъ стоя тукъ на стража, и тежко на този, който падне въ моята мръжа.

Та казвамъ; главната идея за всѣки едного отъ насъ е да направи единъ проходъ отъ този животъ за другия, защото само така ще разберете вътрѣшния смисълъ на живота. Не разбирамъ, че трѣбва да раздѣлите този животъ, но да добиете въ себе си безсмъртие, т. е. да направите този си животъ безсмъртенъ. Ще кажатъ нѣкои: този човѣкъ говори за другъ свѣтъ, за онзи свѣтъ, а трѣбва да се знае, че ние само слѣдъ като умрѣмъ на онзи свѣтъ, само тогава ще можемъ да се спасимъ. Не, това е неправилно схващане на живота. Трѣбва още докато си живъ, да придобиешъ онѣзи алхимически свойства на живота, че колкото и да боледувашъ, нищо да не е въ състояние да те умори. При това, никаква болестъ да не те хваща. Ти трѣбва да дойдешъ до положение да умирашъ, безъ да се разлагашъ, безъ да се унищожавашъ; да страдашъ, безъ да се разрушавашъ. При това, колкото пхти и да умирашъ въ живота си, въ края на краищата пакъ да възкрѣсвашъ — и отъ нищо да нѣмашъ страхъ въ живота си. Хората на новия животъ трѣбва да бъдатъ безстрашни, не разумни. Богъ е далъ като награда на всички хора възкресението, безсмъртния животъ. Въ безсмъртния животъ се криятъ условията за постигане на най-възвишената култура, каквато човѣкъ може да постигне нѣкога. Всичко възвишено и красиво въ живота се постига. Но кога? — Когато се живѣе единъ разуменъ животъ, Нѣщата, обаче, не трѣбва да ставатъ тъй

бързо. Да кажемъ, че нѣкой великъ художникъ е дошелъ да завърши своята картина, но ослѣпява. Какво става съ картината? — Спира се. Или пъкъ нѣкой виденъ цигуларъ дошелъ да завърши своето велико произведение, но ржката му се парализирва. Какво става тогава? — Произведението му се спира. Съвършеннитѣ учени, гениални хора спиратъ своята работа на половина. Казватъ нѣкои: Ветховенъ създаде нѣщо велико! Не, туй което той написа е само единъ предговоръ на великото. Като дойде до най-великото, той спрѣ, смъртта го хвана за гущата. Така е и съ всички велики поети и музиканти. Като дойдатъ до най-великото, до най-красивото, смъртта ги хваща за гущата и имъ казва: ти нѣма да разправяшъ тия велики работи на хората! И знаете ли на какво мяза смъртта? Когато Мойсей се зае да освобождава еврейския народъ отъ египетското робство, дойде Фараонъ и каза на народа си: „Я задръжете тия хора, не ги пущайте, тѣ ми трѣбватъ да правятъ тухли“. И Мойсей запита тогава Господа: „Защо ме прати, Боже, тукъ“? Отговори му Господъ: „Азъ ще покажа на Фараона и на всички хора въ свѣта, да знаятъ и да разбератъ, че има една разумность, която ръководи сждбинитѣ на всички сщщества. Всички трѣбва да видятъ и разбератъ, че има една велика сила, въ чиито ржци се намира всичко. Тѣй че, това понятие, което ние имаме за Бога, не е такова, каквото искатъ да ни положатъ и на което искатъ да ни научатъ. Всѣки човѣкъ има за Бога особено схващане. Азъ имамъ за Бога друго име, но не смѣя да ви Го кажа, ще ви говоря за Него съ това име, което вие знаете. Този Богъ,

зѣтѣ на своя Учитель, това е символъ, който показва, че въ душата на този човѣкъ трѣбва да се зароди онази възвишена велика мисль, той да бѣде абсолютно добродѣтеленъ. Сегашнитѣ хора казватъ: ние не можемъ да бѣдемъ добродѣтелни. Това е отрицане на Истината. Нозѣтѣ изразяватъ добродѣтелята въ онзи истински мѣдъръ животъ. Значи, Мѣдростъта ходи съ краката на Добродѣтелята. И онзи, който иска да има крака, въ пълната смисль на думата, трѣбва да бѣде направенъ само отъ онази велика материя на Добродѣтелята. Слѣдователно, човѣкъ на когото краката сѣ направени отъ тази материя, смъртъта не го хваща. Та Мария седнала при тия велики добродѣтели. Това сѣдане означава едно символическо състояние. Нѣкои хора казватъ: краката на единъ мжъ или краката на една жена. Това сѣ извратени мисли. Чудни сте вие, като схващате нѣщата по този начинъ. Това не сѣ краката нито на мжъ, нито на жената. Съврѣменнитѣ хора, даже и най-святитѣ, все иматъ нѣкаква слабостъ. Вие знаете онази приказка на онзи отшелникъ човѣкъ, който живѣлъ цѣли 20 години на една планина, дѣто прѣкаралъ съврѣшено чистъ и святъ животъ. Той презъ това врѣме успѣлъ да придобие извѣстна чистота и святостъ и пожелалъ да слѣзе въ града при брата си, който билъ обушаръ и да му проповѣдва за възвишения, за чистия животъ. За да изрази своята святостъ, взелъ въ ржката си една тонка снѣгъ, съ което искалъ да покаже, че тази тонка снѣгъ нѣма да се стопи. Братъ му билъ прочутъ обушаръ и при него идвали много видни клиенти да си поржчватъ обуша. Отшелникътъ го-

ворилъ на брата си за Божията Любовь, за чистия и святъ животъ, но братъ му казалъ: „Почакай малко, азъ имамъ да изпълня нѣкои свои задължения въ свѣта и слѣдъ това ще заживѣя такъвъ чистъ и святъ животъ. Въ това врѣме пристига царската дъщеря да си вземе мѣрка, но споредъ тогавашния обичай, трѣбвало да си събуе крака да ѝ се вземе мѣрка. Светията се загледалъ въ крака на царската дъщеря и не усѣтилъ, какъ сиѣгътъ му започналъ да се топи, Братъ му, обущарѣтъ, като видѣлъ това, казалъ му: „Братко, сиѣгътъ ти се топи“.

Така е и съ съврѣменнитѣ хора. Като бутнатъ крака на нѣкоя красива жена, сиѣгътъ имъ почва да се топи. Добродѣтели нѣма въ тѣхъ. Колко сж смѣшни тѣ! Ако единъ светия може да се повлияе отъ крака на нѣкоя дама, той не е никакъвъ светия. Ако единъ разуменъ човѣкъ може да се повлияе отъ крака на нѣкоя дама, той не е никакъвъ светия. Ако единъ разуменъ човѣкъ може да се повлияе отъ крака на една дама, той не е уменъ човѣкъ, въ него нѣма никакъвъ умъ. Ако единъ човѣкъ е светия, ако единъ човѣкъ е разуменъ, той като види крака на нѣкоя дама, въ него трѣбва да се зароди една възвишена свята мисль. Краката, това сж символъ на Великата Добродѣтель, върху която е построенъ цѣлия свѣтъ. Това сж великитѣ крака великитѣ добродѣтели, на които е построено днесъ цѣлото общество. Казвате: всички трѣбва да бждемъ добродѣтелни! Ако единъ банкеръ нѣма краката на добродѣтеля, какво ще прави? Ако единъ воененъ нѣма краката на добродѣтеля, какво ще прави? Ако онзи

учителъ нѣма краката на добродѣтеля какво ще прави? Ако онѣзи майки и бащи нѣматъ краката на добродѣтеля, какво ще правятъ? Ако онзи свещеникъ нѣма краката на добродѣтеля, какво ще прави? Ако всички хора нѣматъ краката на добродѣтеля, какво ще правятъ? Туѣ, което говоримъ за другитѣ, е вѣрно и за самитѣ насъ. Всѣкога, когато ние се разколебаваме, у насъ настава цѣла катастрофа. Дотогава, докато ние вървимъ съ краката на тия възвишени добродѣтели и казваме, че живѣемъ тѣѣ, както свѣтътъ е построенъ отъ Бота, ние сме стабилни и у насъ има единъ мораленъ устой, едни правилни схващания за живота.

Сега ние искаме да видимъ Христа, това е добродѣтеля, приложена въ общественния строй на живота. Вие трѣбва да схващате Христа като възвишена, абсолютна добродѣтеъ, приложена въ домоветѣ ви, въ вашия индивидуаленъ животъ. Схващате ли Христа така, вие ще имате Неговото велико присѣствие въ себе си. Знаете ли какъвъ ще бѣде тогава вашия животъ? Всички вие щѣхте да бѣдете алхимици. А знаете ли какво значи алхимия? Алхимикътъ е магъ. Смъртъта не може да хване този алхимикъ. този магъ за гущата и да го диши. Този магъ е свободенъ отъ всѣкаква сиромашия и страдания. За този магъ който е въ безсмъртието на живота, и най-голѣмитѣ вълни на живота сж само едно приятно наслаждение. Той седи горе надъ вълнитѣ и колкото по голѣми сж вълнитѣ, толкова по добръ за него. Той като се качва надъ тия вълни, може да си играе съ тѣхъ. Той може да си играе и съ вѣтроветѣ, които донасятъ тия вълни. Този магъ

човѣкътъ на добродетелта, като влезе въ огъня, и съ него си играе - огънъ не го гори. Огънътъ за него е само условие на чистене. Вие ще кажете: това сж само поетически изречения.

Ако азъ бѣхъ събралъ хиляди и милиони паяци и имъ проповѣдвамъ като на васъ, като на хора отъ съврѣменната култура, тѣ биха ми казали: това насъ не ни трѣбва, насъ ни трѣбва нишка, да ловимъ мушицитѣ, да се хранимъ и ние пѣкъ да изхранимъ и нашето младо поколение. Питамъ: какво направиха паяцитѣ, каква култура внесоха тѣ до сега? Все направиха нещо, внесоха една идея въ човечеството, направиха мостове, показаха имъ какъ се правятъ пѣтни съобщения, телеграфи, жици. Хората се научиха нещо отъ паяцитѣ, какъ да правятъ своитѣ железници, своитѣ аеропланни съобщения. Паяцитѣ отъ милиони години знаяха това изкуство. Като се разговарямъ единъ день съ единъ паякъ, питамъ го: знаете ли какво е съвременната култура на човечеството? Той ми казва: ние тази култура я прѣживѣхме още отъ преди милиони години. Казвамъ, отъ толкова години я прѣживѣхте, но пакъ паяци си останахте! — Е нѣмаше кой да ни научи на по-велика наука, но и хората нѣма да отидатъ по-далечъ отъ насъ. Ще кажете: вѣрни ли сж тези нѣща? Питамъ: всички тия мисли, които имате вие, вѣрни ли сж? Всички материалистически мисли, които имате за Бога, вѣрни ли сж? Всички материалистически мисли, които иматъ за Христа вѣрни ли сж? Всички символи, които имате за Бога, вѣрни ли сж? Всички символи които имате за Христа вѣрни ли сж? Всички символи които, които имате

за живота, вѣрни ли сж? Всички мисли които имате за свѣтлината, верни ли сж? Не, половината отъ това не е вѣрно. Следователно, ние хората живѣемъ въ едно невежество и после искаме да кажемъ, че този или онзи е невѣжъ. Приятели, всички ние въ едно отношение сме невежи. Защо сме невѣжи? — Понеже мислимъ, че всичко знаемъ. Ти казвашъ: еди-кой си философъ писалъ тѣй и мислишъ, че знаешъ много. Не, ти трѣбва да разбирашъ тази философия. Азъ влизамъ нѣкой път въ положението на нѣкои философи. Много философи сж писали много хубави нѣща, но тѣхнитѣ послѣдователи сж извадили криви заключения отъ тѣхната философия. Шопенхауеръ писалъ напритѣръ, че въ свѣта сжествува една зла воля. Коя е тази зла воля? Той подразбиралъ човѣшката воля, която изопачава Божията воля. А неговитѣ послѣдователи разпространили идеята, че въ вселената сжествува една зла воля, и тя е, която е създала свѣта. Ако е така, ние трѣбваше да видимъ, че въ пространството сжествуваше нѣщо разбъркано, нѣкакъвъ хаосъ, а напротивъ, ние виждаме, че въ живота и на най-малкитѣ сжщества дори сжествува една хармония, тѣй че не една зла воля сжествува и управлява свѣта, а една блага воля. И Шопенхауеръ казва, че ако човѣкъ не се съгласява съ тази блага воля, ще дойде злата воля върху него. Това е учението на великата природа, което подържатъ и нѣкои отъ източнитѣ народи, но онѣзи хора, които не сж въ връзка съ миналото, забравили сж този езикъ на великата жива природа, и затова сж обезсолили думитѣ.

и този начинъ, както е наредила живата природа, ще имашъ такива и такива отношения съ хората, и нѣма да се стрѣмиме да бъдете щастливи"! Майката изопачава това нѣщо, измѣня тия закони и казва на дъщеря си: не, ти ще живѣешъ по начина, който азъ ти опредѣлямъ. Вълкътъ казва на своя синъ: „Синко, ела съ мене, азъ ще те науча по какъвъ начинъ да живѣешъ, какъ да одирашъ кожата на овцата“. Овцата казва на своя синъ: „Ела съ мене да живѣешъ, азъ ще ти покажа по какъвъ начинъ да пасешъ трѣвата. „Паякътъ казва на своитѣ малки: „Елате съ мене, азъ ще ви покажа, по какъвъ начинъ да ловите малкитѣ мушици“. Азъ наричамъ тия нѣща фази на единъ животъ, който още не е оформенъ. Азъ не осмъждамъ този животъ, но казвамъ, че това е животъ, който още не е оформенъ, който не е разрешенъ. Ще дойде день, когато нѣма да има гълтане на мушици; ще дойде день, когато нѣма да има закачене овци и агнета на куки. Ще дойде день, когато нѣма да умираме, но всички ще се измѣнятъ въ онзи възвишенъ и разуменъ животъ.

Вие ще чакате да дойде Христосъ на земята. Нѣкои си прѣдставляватъ идването на Христа буквално и казватъ: щастлива е била Мария! Азъ съмъ слушалъ много жени, млади и стари, които казватъ: щастлива е била Мария, дѣто е седѣла при нозѣтъ на Учителя! Намѣри се само една Мария въ цѣлия Израилъ. Нѣмаше ли друга нѣкоя? Да, ако разбираме нѣщата буквално, така е, но не трѣбва да ги схващаме буквално. Всѣка една жена, въ каквото и положение да е, може да бжде Мария, може да седне при нозѣтъ на Учителя и

ще те направи? Но модеренъ човѣкъ той, не се бои, доказва своята теория. Не само това, но азъ мога да кажа, че съ единъ килограмъ вжглища мога да отида три пѣти до слънцето и да се върна, като вода съ себе си единъ тренъ отъ 1000 вагона. Това прави само разумниятъ човѣкъ. Само разумниятъ човѣкъ може да прави такива силни съобщения. Това е въпросъ само на времето.

Та казвамъ сега: Марта и Мария, това сж двѣ положения, двѣ състояния у човѣка. Първото състояние е материалистическо, когато човѣкъ става материалностъ и казва: трѣбва да се живѣе! Че трѣбва да се живѣе, е вѣрно, но разумно трѣбва да се живѣе! Ако азъ живѣя живота на вълка, животъ ли е това? Ако азъ живѣя живота на овцата, животъ ли е това? Ако азъ живѣя живота на паяка, животъ ли е това? Ако азъ живѣя живота на глистей, животъ ли е това? Това е само една микроскопическа частъ отъ онзи истински разуменъ животъ. Кой е разумниятъ животъ? Разумниятъ животъ е цѣлокупниятъ животъ, който включва въ себе си всички отдѣлни части на живота, като едно цѣло. Разуменъ животъ е онзи, който включва всички безбройни проявления на живота въ едно цѣло. Онзи, който се занимава съ музиката, вижда, че всички музикални тонове не сж еднакво силни, не сж еднакво звучни, но той борава съ нѣкои отъ тия тонове, въ които има извѣстни повишения и понижения и ги съгласява въ едно, акордирва ги. Слѣдователно, животътъ е една велика музика, една велика симфония, Азъ ще ви разправа нѣкой пѣтъ подробно за тази велика симфония, за която се говори и на небето. На не-

бето се говори, че земният живот е една велика симфония, създадена от най-великитъ богове и сега тя се туря на сцената, за да се изпълни и чуе отъ всички. А вие прибързвате и критикувате земния животъ. Казвамъ: чакайте, той е една цѣлокуйностъ, вие сте чули само нѣкои части отъ тази симфония и се произнасяте. Не бързайте. това за сега е само едно приготвление. Ние сме въ края на една репетиция и нѣма да се мине дълго врѣме, ще се продаватъ билети за този великъ концертъ и ще го чуете. Всички ще бждете хубаво облѣчени. Нѣма да бждете Марта съ скжсанитѣ дрехи и чепичета, но ще се облѣчете съ най хубавитѣ си дрехи и ще се явите съ онова възвишено разположение на вашия умъ, вашето сърце на вашата душа и на вашия духъ. Само така ще се образува отъ васъ едно възвишено, благородно общество, което ще разбира вътрѣшния смисълъ на живота. Тогава всички ще се спогледате помежду си и ще кажете: много добре свирятъ тия музиканти това е една велика симфония. Сега вие ще си въздѣхнете и ще си кажете; дали ще мога да си купя единъ билетъ? Помнете, онѣзи отъ васъ, които нѣматъ пари, за тѣхъ ще има гратисъ билети. За всички ще има по единъ билетъ, не е важно на кое мѣсто ще сте, дали ще сте на послѣдното или на първото мѣсто; кждѣто и да сте, на края да сте, всички ще чуете този великъ концертъ. Той е нѣщо повече отъ 1001 нощъ. Важното е да имате единъ билетъ, съ който да влѣзете, та и на крака да сте, нищо не значи. Вие, като влѣзете тамъ, нѣма да търсите столъ да седнете, а ще благодаритѣ, че сте влѣзли. Вие, съврѣменнитѣ

хора, мислите, че най-красивото състояние е да седно човѣкъ. Опасно е сѣдането въ живота. Азъ ще ви приведа единъ анекдотъ за такова сѣдане. Разправятъ за единъ магьосникъ, който владѣялъ законитѣ, че изнамѣрилъ единъ столъ, на който като седнѣлъ нѣкой, не могѣлъ да стане, докато не го дигне той самъ. Единъ день дошълъ при него единъ демонъ, който не вѣрвалъ въ силата на този столъ, но магьосникъ му далъ единъ добъръ урокъ. Този демонъ седналъ на столъ но повече не могѣлъ да стане докато не го освободилъ магьосникътъ. Сѣдането не е едно отъ най-красивитѣ състояния. Кога хората сѣдатъ? — Когато паднатъ. Видѣхъ прѣди нѣколко дни, единъ младъ момъкъ, както вървѣше по пътя, подхлъзна се и падна. Бъ р з о скочи, изтърси се отъ праха и кази: азъ не паднахъ. Ами какво? — Седнахъ. Има едно състояние въ живота, което е по хубаво отъ сѣдането. То е да седишъ правъ. Въ сеенето правъ, въ тази идея има нѣщо по-хубаво възвишено. Въ това положение всички удове сж въ едно хармонично състояние, човѣкъ се чувствува възвишенъ, независимъ отъ окръжаващата го срѣда.

Казва Христосъ: „Мария избра добрата частъ“. Тавие ще се облѣчете съ тази велика, мощна идея въ себе си и нѣма да казвате, че огъ васъ човѣкъ нѣма да стане. Нѣма да се демагнетизирвате и се обезсърдавате. Грѣхота е! Ще кажешъ: Господъ ме е направилъ човѣкъ и нѣма да мисля, че не съмъ способенъ за нищо. Богъ е турилъ въ мене единъ отличенъ умъ, и азъ ще му дамъ всички условия да мисли, както трѣбва и да се прояви, когато е нужно. Нѣма да казвашъ,

че сърцето ти е развалено, но ще кажешъ, че Господъ ти е далъ едно благородно и възвишено сърце, и ти ще му дадешъ всички условия да се прояви въ най-благородни и възвишени чувства. Въ Писанието се казва, че Господъ е далъ на хората хубави сърца. Всѣки день Господъ дава нови сърца на хората. Азъ всѣки день виждамъ хората съ обновени сърца, съ меки, благородни сърца, жестъ има въ тѣхъ, жертва, култура има въ тѣхъ. Но ако всѣки день се обезвѣрявате, вие ще загубите всичко, което богъ е вложилъ въ васъ. Вие трѣбва да бждете тази Мария, която да учи при нозѣтъ на Учителя си. Този Учителъ вие ще Го намѣрите. Къде? — Знаете къдѣ. Нѣма да схващате нѣщата буквално, но ще ги схващате по вжтрѣшенъ смисълъ, по духъ.

Често, въ своитѣ бесѣди азъ говоря за тригълника, за четиригълника и за редъ други геометрически фигури. Ами че въ човѣка има единъ живъ тригълникъ, който не е равностраниенъ, но равнобедренъ. Отъ този тригълникъ ние сѣдимъ за степенъта на човѣшката интелигентностъ. Отъ този тригълникъ ние още сѣдимъ и за здравие то на човѣка, какво е състоянието на неговитѣ дробове и на всичкитѣ му удове. Отъ този тригълникъ ние сѣдимъ още и за човѣшката мисълъ за човѣшкитѣ чувства, за човѣшката дума и за човѣшкия духъ отъ този тригълникъ ние сѣдимъ и какъвъ ще е бждещиятъ животъ на човѣка. Всичко е написано върху този тригълникъ. И този, който може да прави своитѣ математически изчисления, всичко може да каже и да предскаже. Той знае всичко. Значи, въ живата природа се криятъ всичкитѣ условия, всичкитѣ възможности за единъ отличенъ, идеаленъ животъ. Ние б о р а в и м ъ съ възможноститѣ на единъ

зумнитѣ чора. Въ този смисълъ на думата, смъртъ нѣма. Смъртъта, това е едно прѣходно състояние отъ единъ по-низшъ животъ къмъ другъ по-великъ животъ. Тя се явява всѣкога като една служителка на живота. Слѣдователно, смъртъта всѣкога показва единъ по-високъ етапъ, т. е. прѣминаване отъ единъ по-низкъ животъ къмъ другъ по-високъ. И когато единъ ангелъ минава отъ единъ по-низкъ животъ къмъ единъ по-високъ, той сжщотѣй умира, както и когато едно висше сжщество се самопожертвува и дохожда на земята, при което минава отъ едно по-висше състояние въ едно по-нисше, пакъ умира. Щомъ влѣземъ въ висшия животъ, обаче, смъртъта прѣстава. Слѣдователно, смъртъта сжществува само между границитѣ на двѣ възможности, между единъ животъ на ограничения и между единъ животъ на разширения. Смъртъта е прѣдѣлъ на два свѣта. Прага ли е тази идея? — Права е.

„Мария избра добрата частъ, която нѣма да ѝ се отнеме“.

Добрата частъ, това е свѣтлината на живота, това е свободата, дето сжществуватъ всички блага.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 24 януарий
1926 год. въ гр. София.

Свидѣтелството Жезово.

12.

РУСЕ

Печатница Малджиевъ ул. Сароолу 21

1926

Свидѣтелството Негово

„Който приеме свидѣтелството Негово, запечатилъ е, че Богъ е истиненъ“.

По нѣкой пжть запечатватъ дюкянитѣ на търговцитѣ; по нѣкой пѣкой пжть запечатватъ каситѣ на банкеритѣ; по нѣкой пжть запечатватъ, мисля, и каситѣ на банкитѣ; по нѣкой пжть запечатватъ и гробоветѣ, както бѣше запечатанъ и гробътъ на Христа. Думата „запечатамъ“ има двойнъ смисълъ. Онзи, който не разбира великия Божи законъ, запечатва съ съмнѣние; онзи, който разбира великия Божи законъ, запечатва съ вѣра, Цѣлиятъ свврѣмененъ културенъ строй живѣе съ вѣрвания и казватъ: може, кой знае. И въ науката, и въ музиката — навсѣкждѣ хората живѣятъ не съ вѣра но съ вѣрвания и съ суевѣрия. Повечето отъ младитѣ живѣятъ съ суевѣрия, чакатъ да дойде нѣдой аеропланъ да ги вземе, да ги тури на нѣкой високъ върхъ, на нѣкое високо обществено положение. И старитѣ чакатъ да дойде нѣкой съ огнена колесница да ги вземе, както Илия, и да ги занесе на небето. И това е възможно, случва се въ историята, но въ цѣлата библейска история имаше само единъ такъвъ случай — случаятъ съ пророкъ Илия.

Сега, азъ ви прѣдставямъ една трѣзва мисль. Когато Господъ създалъ свѣта, една пчела кацнала на единъ цвѣтъ отгорѣ и се усмихнала. Когато Господъ създалъ изворитѣ на земята, едно малко жадно теленце като видѣло единъ отъ тия извори, усмихнало се насреща му, но вода не пило отъ него. И най-послѣ, когато Господъ направилъ свѣтлината, дошълъ първиятъ день, свѣтлината изгрѣла и една млада дѣвойка, като видѣла първия лжчъ, усмихнала се. Питамъ: защо се усмихнала пчелата, защо се усмихнало теленцето, защо се усмихнала младата дѣвойка? Азъ нѣма да отговарямъ, това сж емблеми. Вие можете да се усмихнете като пчелата; вие може да се усмихнете като теленцето и вие може да се усмихнете като младата дѣвица. Това сж три велики състояния на човѣшката душа. Само тия три състояния не сж най-важнитѣ, но тѣ сж тритѣ кардинални велики състояния на човѣшката душа. Да се усмихне човѣкъ, разбиратъ, но на какво? — На онзи цвѣтъ, който е цѣвналъ.

Друго положение: въ математиката има извѣстни числа, наречени малки и голѣми числа, тъй както имаме въ свѣта малки или обикновени и голѣми или велики хора. Какво е съотношението между едно голѣмо и едно малко число? Има съотношения между тия числа, както има съотношения и между единъ ангелъ и единъ човѣкъ. Между строежа на тѣлото на единъ ангелъ и на единъ човѣкъ има математически съотношения. Напримѣръ, по строежъ, тѣлото на единъ ангелъ е по единъ начинъ създадено, а тѣлото на единъ човѣкъ — по другъ начинъ. Какво мислятъ богословитѣ по този въи-

росъ тукъ на земята, то е друго нѣщо. Тѣ пчатъ право да създаватъ хиляди теории, но ние не се занимаваме съ теории, ликвидирали сме съ тѣхъ. Теорията, това е вѣрване нѣщо може да е така, може и да не е така. Но понеже ние ходимъ съ вѣра, знаемъ нѣщата. И въ вѣрата и въ знанието, обаче, има степени. Това, което казвамъ, че зная, зная го, азъ подразбирамъ малкитѣ величини, не говоря за голѣмитѣ. Когато човѣкъ изучи всичкитѣ малки величини, той пристѣпва къмъ първата степенъ на онова дълбоко математическо схващане, да разбере първата единица, съ която трѣбва да се занимава.

Сега има друго едно съотношение, което насъ интересува, а именно: какво съотношение, каква връзка съществува между единъ ангелъ и единъ човѣкъ? Ангелитѣ се отличаватъ съ трѣзва, съ абсолютно чиста мисль. Тѣ сж същества на онази велика мисль, която едва сега ни засѣга. Когато ние говоримъ за съврѣменната култура, подразбираме мислитѣ, културата на ангелитѣ. „Angelos“ е грѣцка дума, тя не изразява онази идея, която азъ искамъ да вложѣ. Думата „ангелъ“ означава „вѣститѣль, служител“. Хубава дума е тя, но гърцитѣ нѣматъ такава подходяща, която да изрази същината на това понятие. Въ санскритски езикъ има такава дума. Тѣй че азъ говоря за вѣтрѣшнати същина на тази дума, подразбирамъ мислитѣ, които ангелитѣ изпращатъ на земята. Слѣдователно, въ това отношение не може да се насади извѣстна култура у насъ, т. е. нашитѣ умове не могатъ да се просвѣтятъ, не можемъ да бъдемъ носители на каква и да е култура изобщо

докато не възприемемъ културата на ангелитѣ. Но това е вѣрване. Ако речемъ сега да говоримъ за ангелитѣ, нѣкой ще каже: за ангелитѣ ли ще ни говоритѣ? — Да, за ангелитѣ. Ами за кои ангели? — За крилатитѣ ангели. Тѣ не само че сж крилати, но изъ устата имъ излиза огънъ, а изъ очитѣ имъ — свѣтлина. Това е ангелъ! Нѣкой пжтъ ние си прѣдставляваме ангела същество въ човѣшка форма, като жена, много красива, но безъ брада и мустаци. Тѣ нѣматъ нито брада, нито мустаци, нито вѣжди, нито клѣпачи, нито коси — това е тѣхенъ недостатъкъ. Вие ще кажете: какъ, нима ангелитѣ сж безъ коси, безъ бради и мустаци, безъ вѣжди и клѣпачи? Каква е тази философия тогава? Ами че ако едно млѣкопитающе животно днесъ би описало единъ ангелъ, какъ ще си го прѣдстави? Ако нѣкой волъ описва единъ ангелъ, ще го прѣдстави съ рога, съ козина. Питамъ сега: ангелътъ може ли да има рога? Защо не, воловетѣ могатъ да турятъ роги на ангелитѣ. И ходата могатъ да турятъ на ангелитѣ и мустаци, и бради, и вѣжди, и клѣпачи, но не имъ турятъ, защото всичката имъ красота ще изчезне. И сега хората мислятъ, какъ да нарисуватъ ангелитѣ, че да имъ турятъ брада и мустаци. Турятъ ли имъ, обаче, всичкото изкуство въ свѣта ще изчезне. Туй не е подвигъ. Ангелитѣ не носятъ външно, мустаци защото тѣ прѣдставляватъ емблемъ на нѣщо. Само боговетѣ могатъ да носятъ брада и мустаци. Хората носятъ наистина брада и мустаци макаръ че не сж богове, но тѣ у тѣхъ служатъ като символъ само, като нѣщо, къмъ което вътрѣшно да се стремятъ. Защо и за какво хората

носятъ мустаци, не е важно; въ сжщностъ тѣ изразяватъ закони, правила, по които човѣкъ трѣбва да живѣе. По колкото косми има човѣкъ на брадата си, по колкото косми има на мустацитѣ си, по колкото косми има на вѣждитѣ, на клѣпачитѣ, на главата си, по толкова правила и закони трѣбва да живѣе. Женитѣ ще кажатъ: значи ние имаме по-малко закони отъ мъжетѣ. Ние ходимъ по законитѣ на главата си, а не по законитѣ на брадата и мустацитѣ. Не, трѣбва да се ходи по всички Божии закони, независимо отъ това, да ли тѣ сж писани, или неписани. Има, обаче, извѣстни ограничения въ свѣта, които трѣбва да признаемъ, ни стѣсняватъ.

Да се върнемъ къмъ стиха, който казва: „Който приеме свидѣтелството Негово, запечатилъ е, че Богъ е истиненъ.“ Азъ искамъ вие да имате за Бога едно правилно понятие, не по форма, обаче. Богъ е сжщество, отъ което произтича всички животъ въ вселената. Като започнешъ, отъ всички сжщества, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ, животътъ имъ произтича отъ Бога, затова Той се нарича истиненъ. Истиненъ подразбира квасъ, начало на всички нѣща. Когато Богъ чрезъ Истината ограничава нѣщата, т. е. когато единъ човѣкъ се ограничава, то е, за да се подигне на по-високъ чинъ, да му се даде свобода, а свободата всѣкога носи ограничение. Свобода безъ ограничение не сжествува. Ако вие разбирате свобода безъ граници, тогава нѣмаше защо да се създава единъ козмосъ. Всѣки можеше да се движи въ пространството, което е безгранично. Не, с в о б о д а т а, въ пълната смисълъ на думата,

п о д р а з б и р а о г р а н и ч е н и е. Слѣдователно, всѣки, който се ограничава, крие свободата въ себе си. А сега нѣкой казва: азъ не искамъ да ме ограничаватъ. Не, ще се ограничишъ. Туй е новото гледище. Азъ искамъ да мислитѣ правилно, а не тѣй, както вие знаете, ще кажете, че вие знаете. Да, азъ не отричамъ вашето знание, но колко хиляди нѣща още има, които вие трѣбва да знаете! Вие сте направили много халки, но колко халки още трѣбва да направите, за да образувате една верижка!

За обяснение на мисълта си, азъ ще си послужа съ едно отъ изкуствата на женитѣ. За да се оплете една тантела, нали най-първо женитѣ оплитатъ синджиръ? Синджирътъ пъкъ се състои отъ множество халчици. Тия халчици събрани, даватъ едно цѣло. Послѣ този синджиръ така се съчетава, че образува една, двѣ и повече примки, отъ тѣхъ се образуватъ дупчици, колелца и т. н. Като ме слушате сега, ще кажете: остави тѣзи примки, знаемъ ги ние! Не, ще плетемъ сега, това е едно изкуство. Умътъ, това е съвокупность отъ множество примки, които тѣй ще съчатаешъ, ще образувашъ отъ тѣхъ синджиръ. че дупки, колелца. докато изплетешъ едно шалче, като моето, за врата. Човѣкъ ще се облече въ всички свои мисли, въ всички свои желання, които изтъкава. Ние казваме, че трѣбва да мислимъ. Защо? Защото ще се облѣчемъ въ своята мисль, Ние трѣбва да чувствуваме. Защо? Защото ще се облѣчемъ въ своитѣ чувства. Ние трѣбва да любимъ. Защо? Защото ще се облѣчемъ въ своята любовъ. Какво подразбираме подъ думата любовъ? Защо ни е необходима

любовта? — Любовта въ свѣта е необходима, за да поїде живота. Щомъ животътъ доїде, той ще произведе първото ограничение, т. е. първо ще внесе свободата. Мнозина съврѣмenni хора казватъ; дотегна ни вече да живѣемъ на земята въ това ограничение, искаме да отидемъ въ онзи свѣтъ. Че какъ ще отидатъ въ онзи свѣтъ, като не вѣрватъ въ него? Чудни сж хората? Азъ съмъ слушалъ много хора да казватъ, че имъ дотегналъ живота на земята, та искатъ да отидатъ въ другия свѣтъ нѣкъдѣ, да си починатъ. Казвамъ: какво ще си починатъ тамъ? Като умратъ, ще дойдатъ около тѣхъ толкова хиляди червеи и ще започнатъ своята работа върху тѣлата имъ. Вие разговаряли ли сте се съ червейчетата, да видите, колко сж културни? Тѣ сж толкова културни, че могатъ да ви дадатъ понятие, какво нѣщо е свободата. Да се разговаряшъ съ хората, иди дойди, но да се разговаряшъ съ червейчетата, не е лесна работа. Значи, това, което вие наричате ограничение, то е единъ отъ великитѣ признаци, че сте свободни. Щомъ съзнавашъ ограничението си въ едно отношение, това показва, че си свободенъ въ друго отношение, понеже въ тебе изпъкватъ двѣ мисли, за да разберешъ, какво нѣщо е свободата. Слѣдователно, ако се ограничавашъ при злото то е да разберешъ, какво нѣщо е доброто. Нѣкой пита: какво нѣщо е ограничението? — Ограничението е необходимо, за да познаешъ, какво нѣщо е безграничното. Защо е потрѣбно безграничното? — За да разберешъ граничното. Като разберешъ безграничното, ще се яви и свободата. Защо е необходима свободата? — За бжде човѣкъ носителъ на Божествената мисль.

И така, ако вие не ограничите една рѣка, какъ ще може да кара едно колело? Тази рѣка ще каже: защо ме ограничихте? Не е ограничение това, че тя измѣнила пѣтя си и минава прѣзъ едно колело. Ако ме ограничатъ като една рѣка и ме накаратъ да завъртвамъ хиляди пѣти едно колело, за да прѣвърна тази своя енергия въ свѣтлина, че да освѣтля цѣла София или другъ нѣкой градъ, лошо ли е това ограничение?

Въ какво ще познаемъ, че Богъ е истиненъ? — Дава свобода. Ами въ какво седи тази свобода? Ние разбираме свободата въ това, че условията ни сж добри. Хубаво, но условията, които ние имаме сега, даватъ ли ни тази свобода? Слѣдователно, още въ този свѣтъ трѣбва да се внесе съзнателното ограничение. Насъ сега ни ограничаватъ, но какъ? — Като онзи волъ, на когото турятъ юларъ, юзди, впрѣгатъ го и хайде съ остена на нивата, ще го учатъ на изкуството на ограничението. Идва денъ, когато човѣкъ като става сутринъ, ще вземе остена, ще трѣгне самъ и ще си каже: слушай. знаешъ ли какво нѣщо е свободата? Ти доброволно ще се ограничавашъ, ще отидешъ на нивата и самъ ще се впрѣгашъ, и распрѣгашъ ще работишъ, колкото искашъ, ще орешъ, ще жънешъ, ще копаешъ, колкото искашъ, но ще работишъ, както трѣбва. Ще вѣрвамъ, въ каквото искашъ, защото и вѣрването е едно ограничение. Ще мислишъ, както искашъ; ще любишъ, както искашъ. И мисленето, и любовта сж ограничения. Нѣкой съврѣмenni хора казватъ: ние искаме да бъдемъ свободни. Можете да бъдете свободни,

но щомъ нѣкой ви залюби, той ви ограничава. И вие когато залюбитѣ нѣкого, трѣбва да се ограничите. Ще ви запитамъ сега: коя майка не ограничава детето си? Майката като вземе дѣтето си, че го овие въ пеленитѣ, стисне го въ рѣцетѣ си, пригърне го, казва: моето дѣтенце! То врѣка, плаче. Какъ нѣма да плаче! — ограничаватъ го! „Ама обичамъ тѣ“ казва майката. — Не разбирамъ твоята любовъ. — Ще я разберешъ. Азъ тѣ запечатвамъ сега съ единъ великъ законъ, че Богъ е истиненъ. Той ти е далъ този животъ а азъ искамъ да дамъ изразъ на този животъ. Майката не създава живота, тя само дава изразъ на живота.

Та казвамъ: първото важно нѣщо за насъ хората е, че Богъ ни е далъ този животъ. Второто положение е, че този, когото ние отричаме, за когото често споримъ дали съществува, или не съществува, по нѣкой път, когато нѣма никаква работа изъ свѣтоветѣ, слиза тукъ на земята, пообиколди всички същества, вслушва се въ тѣхнитѣ мисли и разговори, даде ухо, какво говорятъ, какъ се произнасятъ за Него. Отиде при нѣкой философъ, разбере какво мисли заради Него, поусмихне се и се оттегли. Отиде при нѣкой бръмбаръ, при нѣкоя ччела, тѣ мислятъ по единъ начинъ заради Него; отиде при нѣкой волъ, той мисли по другъ начинъ; отиде при рибитѣ, тѣ мислятъ по трети начинъ; отиде най-после и при хората, тѣ мислятъ съвсѣмъ другояче заради Него. Богъ се усмихне на всички, оттегли се и казва: „Много добрѣ мислятъ.“ Вие ще кажете: да, много добрѣ мислимъ за Бога.

Сега ще направя една нова дефиниция за разнитѣ видове добро: имаме добро, по-добро и най-

добро. Освенъ тия три степени на доброто, имаме още и идеално, мистично добро. Последното е начало на доброто. Когато Богъ каже за нѣщо, че е много добро, Той подразбира, че това нѣщо е материална работа. Затова казва Господъ: „Много добръ вършатъ работитѣ си хората, нека се забавляватъ съ своитѣ теории.“ Единъ день ще дойде водата, и тя ще заглади, ще заличи всички тия нѣща. По нѣкой пѣть и огънятъ заличава нѣщата, и той върши същата работа. Азъ гледамъ нѣкой пѣть, събератъ се дѣца, пишатъ поезия. Често съмъ се спиралъ прѣдъ нѣкой ученикъ, петокласникъ, шестокласникъ или предъ нѣкой студентъ, гледамъ го, пише, пише, съчинява нѣщо. Другадѣ виждамъ нѣкой религиозенъ човѣкъ, пише нѣщо върху Библията. На трето мѣсто нѣкой ученъ седи, рѣшава своитѣ задачи: подига числа въ степени, изважда отъ тѣхъ корени — всички работятъ. Но дойде нѣкоя голѣма вълна, изведнѣжъ всичко заличава. Мине вълната, тѣ отново започватъ. Това не е губене врѣме, много добре правятъ, но водата като мине, казва: азъ отпечатихъ първия листъ. Втори пѣть мине, заличи всичко, казва: азъ отпечатихъ втория листъ. Тамъ ъ невидимия свѣтъ има същества, които отбѣлѣзватъ всичко, правятъ си своитѣ доклади и ги носятъ горѣ на Господа, да покажатъ, съ какво се занимаватъ хората при морето. Вие казвате: съ какво се занимаватъ тия дѣца, които стоятъ при морето? Ами вие, които живѣте въ живота, съ какво се занимавате? Сутринъ като станете, започвате да пишете на пѣска при морето, което се вълнува: днесъ ще има такава и такава чорба, такива кюфтенца, хлѣ-

бецъ ще има и т. н. Ниписвате съ колко мекюта ще разполагате днесъ. М ж ж т т т пише едно, жнната пише друго. Жената написала нѣкой протоколъ, но мина вълната, всичко залича Писанието казва: „Единъ день, като дойде огъньтъ, ще заличи всичко това, ще направимъ новъ свѣтъ, ще започнемъ нѣщо ново.“ Но казвамъ: ние трѣбва да се повърнемъ къмъ онази велика Истина, да познаемъ, че Богъ е истиненъ. Подъ думата „Богъ“ азъ разбирамъ Великото, което движи свѣта — Любовта. Богъ е начало на Любовта. Азъ взимамъ думата Богъ като единствената сила въ свѣта, която не може да се поквари; като единствената сила, която не може да се изврати; като единствена сила, която се ограничава, безъ да се ограничи, която се смалва, безъ да се смали и т. н. Всичко това е Любовта, която протича въ насъ, затова ние трѣбва да изучаваме този великъ законъ на Любовта. Когато Любовта дойде въ свѣта, ние ще съзнаемъ, че Богъ е истиненъ.

Всѣки отъ васъ може да бждетъженъ. Защо? — Всѣки отъ васъ има извѣстна идея, която трѣбва да постигне. Онази грозна дѣвица тжжи. Защо? — Иска лицето ѝ да бжде красиво. Онзи ученикъ, който не е завършилъ успѣшно гимназията, тжжи. Защо? — Иска съ успѣхъ да свърши гимназия. Онзи студентъ отъ унивирситета тжжи. Защо? — Че не е зевършилъ изпититѣ си добрѣ. Онзи лѣкаръ тжжи. Защо? — Че нѣма клиента. Онази майка тжжи. — Защо? — Че нѣма дѣца. Нѣкой търговецъ тжжи. Защо? — Че нѣма клиенти. Нѣкой земледѣлецъ тжжи. Защо? — Че нивитѣ му не родили. Всички тжжимъ за нѣщо. И приятно е да се

тѣжи! Не казвамъ, че това е нѣкакво ограничение. Човѣкъ все трѣбва да тѣжи за нѣщо. Съзнава, че нѣщо му липсва, тѣжи за него. За хлѣбъ тѣжи, за вода тѣжи, за знание тѣжи, за добро тѣжи, за сила тѣжи и т. н. Нѣкои казватъ: дотегна ни това робство! Защо? — Не трѣбва да бѣда тѣй дивъ, да минаватъ прѣзъ мене като прѣзъ мостъ. Чудни сѣ хората! Ами, че да бѣдешъ мостъ, това значи, че си силенъ човѣкъ. Отъ сламки мостъ правятъ ли? Най-първото нѣщо: като станешъ силенъ, Богъ ще те направи мостъ. Тѣй че като минаватъ хората по твоя гърбъ, ти силенъ ще станешъ. Смѣшнисѣ хората! Тѣ дори поговорка направили отъ тия думи: „азъ мостъ нѣма да ставамъ никому!“ Казвамъ: до като не станешъ мостъ отъ свѣта къмъ Бога, свѣтътъ нѣма да се поправи. Кое тогава е характерното въ тази басня? — Тя е криво изтълкувана. Трѣбва да се каже: „Сламкитѣ за мостъ не ставатъ а гредитѣ за мостъ ставатъ“. Вие днесъ казвате: какво искате, мостъ ли да стана на хората? Нима онази камила, която натоварвашъ, нима онзи конь, който яздишъ не ставатъ мостъ? Силенъ е коньтъ, носи те, отъ него сила добивашъ. Нима като се качишъ на нѣкоя кола, не черпишъ сила отъ нейнитѣ коне. — Черпишъ сила и после се въодушевявашъ. Когато се качишъ на нѣкой тренъ, черпишъ сила отъ него, силенъ ставашъ и ти. Не, нашитѣ идеи трѣбва да се измѣнятъ! Вие казвате: не ставамъ мостъ на другитѣ хора, нѣма да работя за тѣхъ. Когато работишъ за другитѣ хора, ти си силенъ човѣкъ, а силата е качество на разумнитѣ хора. Разумнитѣ хора представляватъ голѣма сила въ свѣта. Тѣ ще носятъ своитѣ по-малки,

по-слаби отъ тѣхъ брата, ще имъ помагатъ. Слѣдователно, силнитѣ хора ще носятъ по-малкитѣ отъ тѣхъ, ще работятъ за тѣхното благо. Богъ по сжщия начинъ употрѣбвява своята сила за нашето благо. Ето защо сега ни трѣбва една трѣзва мисль на вѣрата.

Азъ гледамъ, като говоря тукъ, отъ толкова врѣме, нѣкои отъ хората, които идватъ да ме слушатъ, сж голѣми психолози, измѣрватъ ме отъ главата до краката. Като ме гледатъ, че чета съ тази луна, казватъ си: той омагѣосва тия хора съ луната. Не, азъ и безъ луна мога да чета, и съ луна мога да чета. Но какво прѣдставлява тази луна въ дадения случай? Тя е четиригълна и онѣзи, които разбиратъ законитѣ, знаятъ, че тя прѣдставлява мѣрка, съ която се мѣрятъ нѣщата, кои сж правдиви и кои не. Всичкитѣ страни на тази луна сж перпендикулярни една на друга. После, гледатъ ме, какъ си държа главата, на едната или другата страна. Всичко това омагѣосвало хората. Други пъкъ слѣдятъ, какъ съмъ си вадилъ кърпата и какъ съмъ си изтривалъ носа. Всички тия нѣща, както ги предполагатъ, сж възможни, не се сърдя за това нѣщо, защото и единъ фокусникъ си има своитѣ долаци, отъ които вади едно или друго нѣщо. За единъ фокусникъ, обаче, всичко може да се предполага, но за единъ човѣкъ, който разбира законитѣ, нѣщата седятъ по-другояче. Азъ ако си истривамъ носа съ тази бѣла кърпа, съ това искамъ да кажа: както е бѣла тази кърпа, тѣй и вашиятъ носъ да стане чистъ, та да можете да мислите правилно. Най-първо казвамъ: мислитѣ ви трѣбва да станатъ чисти поне като кър-

пата. Синиятъ цвѣтъ по края на кърпата показва, че вие трѣбва да имате любовъ къмъ Истината поне толкова, та като ви дойде нѣкоя болестъ, да викате само единъ лѣкаръ и да му вѣрвате, а вие викате по нѣколко лѣкари, дори десетина. Десетъ души лѣкари ще ви излѣкуватъ толкова, колкото и единъ лѣкаръ. Казвате: трѣбва да се викатъ нѣколко лѣкари на консултъ! Питамъ: като се роди едно дѣте на българска почва, колко баби викате да го поиятъ? — Една баба. Викайте единъ лѣкаръ, но такъвъ, на когото душата да е пълна съ любовъ, най-умиятъ лѣкаръ съ най-голѣмо съзнание за дълга си. Туѣ е по отношение на лѣкаритѣ, но въ свърѣмения начинъ на лѣчение, трѣбва да има лѣкари, които абсолютно да не се занимаватъ съ болести, въ рѣчника имъ абсолютно да не се срѣща думата „болестъ“, а да се занимаватъ изключително съ здравитѣ хора, не съ болнитѣ. Трѣбватъ лѣкари за здравитѣ хора въ свѣта, а не за болнитѣ. Ще ми кажете сега, че Христосъ казалъ тѣй, Христосъ казалъ иначе. Всичко е казалъ Христосъ много право, но настанала е една фаза въ която трѣбватъ лѣкари за здравитѣ хора. Чудни сте вие! Намъ трѣбватъ учители за кого? — За здравитѣ, за умнитѣ деца. Подъ думата „лѣкаръ“ въ широкъ смисълъ не се разбира лѣкаръ за тѣлото. Това сж само положения. Не казвамъ, че трѣбва да се изхвърли сегашното разбиране за лѣкуване, врѣме е обаче новото да се приложи въ живота ви тѣй, както разстенията, които като растатъ всѣка година, внасятъ по нѣщо ново въ своя рѣстъ. Изпитвали ли сте каква е вашата любовъ? Изпитвали ли сте какво е вашето

послушание? Изпитвали ли сте какво е вашето милосърдие? Изпитвали ли сте каква е вашата вѣра? Вашата вѣра трѣбва да се изпита, но по единъ разуменъ начинъ. Вие имате извѣстни прѣдвzeti разбирания, идеи за нѣщата и казвате, че това е по този или по онзи начинъ. Казвамъ сега: трѣбва да се запечати у насъ новото, но не както се запечатва дукияна на нѣкои търговецъ, който е заподозрѣнъ въ несѣстоятелностъ, но както написаното въ една книга или въ едно писмо, да се види, че нѣщата въ нашата душа сж хубави.

Казва се въ стиха: „Който приеме свидѣтелството Негово, запечатилъ е, че Богъ е истиненъ“. Свѣрѣмненитѣ ученици иматъ свидѣтелства, и всѣки християнинъ трѣбва да има свидѣтелство. Ако ви попитатъ, кое е вашето свидѣтелство, какво ще кажете? Сега не се произнасяйте, но като се върнете дома си, мислете върху това! Азъ опрѣдѣлямъ: свидѣтелството на всѣки човѣкъ, това е неговата вѣра. Колкото е по-голъма вѣрата на единъ човѣкъ, това показва, че е училъ повече. Какъ ще се познае вѣрата на единъ човѣкъ? Когато се срѣщнемъ, споредъ вѣрата, която имаме, ние ще се изпълнимъ съ уважение единъ къмъ другъ. Когато вѣрвамъ въ единъ човѣкъ, азъ имамъ най-възвишени мисли заради него. Когато имамъ вѣра, като срещна единъ човѣкъ, въ мене нѣма да се яви нито капка съмнѣние. Азъ ще го поставя високо въ своитѣ очи, ще му дамъ най-хубавия приемъ въ себе си, въ своя умъ и въ своето сърце. Трѣбва да вѣрваме въ всѣки човѣкъ! Вие казвате: най-първо трѣбва да вѣрваме въ себе си, послѣ въ своитѣ ближни и най-послѣ

въ Бога. Не, обратно! първо ще вървате въ Бога, послѣ въ себе си, въ своята душа и най-послѣ въ ближния си. Каква е вашата вѣра, щомъ допускате най-отрицателни мисли? Вие казвате: тъй е опрѣдѣлилъ Богъ, тъй е създалъ свѣтътъ. Не, това е върване, което може да опитни Бога, може да е опетни и тебе. Защото, щомъ допускамъ такова върване, утрѣ хората ще кажатъ и за мене нѣщо подобно, Вие споредъ вашата наука, казвате: за сега този човѣкъ е честенъ, но утрѣ какъвъ ще бѣде, не знаемъ. Това не е никаква наука! Честниятъ човѣкъ всѣкога е честенъ. Добриятъ човѣкъ лошъ не може да стане. Добриятъ човѣкъ можешъ да го окаляшъ, но той пакъ си е добъръ. Злиятъ човѣкъ можешъ да го посребришъ, но той пакъ злъ си остава. Това се отнася до вътрѣшното съзнание на човѣка. Човѣкъ самъ може да се изопачи и да каже: азъ мостъ ли ще ставамъ на хората? Или, говедо ли съмъ да се оставя да ме водятъ? Сега именно си едно говедо, защото другитѣ те водятъ. Въ моитѣ очи тъй изглежда работата. Ти трѣбва да станешъ такова говедо, че самъ да се водишъ и да махнешъ тия рога. Мина вече това изкуство, когато хората се бориха съ рогата си. Бѣше врѣме, когато хората се бияха „по петъ на ножъ“, но мина вече това врѣме, сега хората ще се криятъ отъ всѣкакви картечници, отъ всѣкакви задушливи газове. Ще ви кажа, защо не може да се практикува вече това изкуство. Прѣдставете си, че вашиятъ неприятель се мобилизира и излѣзе насрѣща ви съ тия далнобойни оржидия, съ тия усъвършенствуванни картечници, съ тия отровни газове, какво ще прави.

българската войска насрѣща имъ? Нѣма ли да бѣга? — Ще бѣга, иначе всички ще станатъ инвалиди. Ще чака, до като всички се демобилизиратъ и тогава ще излѣзатъ насрѣща имъ. Нѣкои ще кажатъ: вижъ какво говори, да нѣмало мобилизация! Не, нека има мобилизация, но да се мобилизиратъ всички добри хора за правото, за Истината, за науката; да се мобилизиратъ всички честни, всички правдиви хора! Млади и стари, да се мобилизиратъ!

Сега нѣкои, които ме слушатъ ще кажатъ: хубаво говоришъ, но знаешъ ли какви сж съврѣменнитѣ условия? Ти ялъ ли си попарата на нашитѣ хора? — Че азъ съмъ ялъ попара отъ всички. Нѣма попара, която да не съмъ ялъ, която да не съмъ опиталъ. Питатъ ме: ти мостъ ставалъ ли си? — Да, ставалъ съмъ, всичко съмъ опиталъ, всички сж минали по гърба ми. Казва се въ Писанието: „Съ какво не сж орали хората по гърба ми!“ Въпросътъ, обаче, не е въ това. Любовта забравя всичко. И азъ твърдя това. Но при какви условия? — Когато онзи, който ме е обидилъ, когато онзи, който е извършилъ всички престѣпления по отношение на мене, ме възлюби тѣй, както азъ го любя. И кога Господъ ще забрави всичкитѣ ви грѣхове и престѣпления! — Когато ние любимъ тѣй, както Той люби; когато ние почнемъ да мислимъ тѣй, както Той мисли; когато ние почнемъ да чувствуваме тѣй, както Той чувства и когато ние почнемъ да действуваме тѣй, както Той действа. Само тогава Богъ ще заличи всичкитѣ ни грѣхове и нѣма да ги помѣнава.

Да си повърна къмъ мисълта си. Божието свидѣтелство се отнася само до Истината. Единствениятъ обектъ въ свѣта, за които ние можемъ да свидѣтелствуваме, това е Истината, понеже тя е носителка на ограничението. Любовта е изразителка на живота, Мъдростта създава формитѣ, начина, по който човешката мисль може да се възпитава, а Истината ограничава, дава насока на човѣшката мисль.

Въ свѣта има една велика книга, въ която Богъ е писалъ и въ която сж написани най-ценнитѣ, най-хубавитѣ нѣща, избрани отъ вѣчността. Буквитѣ на тая книга сж живи, написани сж отъ най-хубавитѣ сѣменца на всички разстения. Като погледнешъ въ тази книга, ще видишъ, че всѣко растение има изпратено по едно живо сѣменце въ нея. Това е не само съ растенията, но като почнемъ отъ кристалитѣ, ще свършимъ съ ангелитѣ. И кристалитѣ сж живи сжщества. Значи по редъ вървятъ: кристалитѣ, растенията, животнитѣ, хората и най-послѣ се дохожда до ангелитѣ. Слѣдователно, онзи, който иска да прочете, да изучи великата Мъдростъ на живота, трѣбва да отвори тази книга и да чете въ нея това, което Богъ е писалъ.

Сега въ свръзка съ тѣзи свещенна книга, ще ви разправя единъ разказъ. Това нѣщо, за което ще ви говоря, е станало въ прѣдисторически врѣмена, въ врѣмето на тѣй наречения царь Алтаръ. Той ималъ единствена дъщеря. Замра-фу, най-красивата, най-благочестивата, най-умната мома въ това врѣме, но по едно съвпадение, името, което носила, не ѝ звучало добрѣ на душата. Тя за

всичко се радвала, но щомъ произнасяли името ѝ, нѣщо я бодвало въ душата, изпитвала нѣкаква скръбъ. Тя била щастлива иначе, но постоянно се молила на Бога, по нѣкакъвъ начинъ да смекчи звуковетъ на нейното име. Вие ще кажете: въ България много лесно смѣняватъ имената. Да, така е, но въ Божествения свѣтъ, щомъ дадатъ едно име нѣкому, това име мъчно се смѣнява. Тя се молила дълго врѣме на Бога, и най-послѣ, отъ невидимия свѣтъ изиратили единъ ангелъ, нареченъ Адонаилъ — ангелъ на свѣтлината, да посѣти земята, да научи нѣкои нѣща и да помогне по нѣкакъвъ начинъ на царската дъщеря. Той билъ изпратенъ нарочно за нея. Носилъ той тази свещенна книга, и трѣбвало отъ нея да ѝ чете, да ѝ даде известни наставления, да ѝ покаже пѣтъ. начинъ, по който да се смѣкчатъ нѣкои отъ буквитъ на нейното име, и по този начинъ да придобие такова име, каквото иска. Обаче, като идвалъ той, още отдалечъ видѣлъ нейната красота, захласналъ се въ нея и по невнимание, книгата се отворила и всички плодни сѣменца паднали въ тази мѣстность, прѣзъ която той минавалъ. Тази мѣстность била пустиня. Като се сѣтилъ той, че направилъ тази погрѣшка, отваря книгата, но не може вече да чете по нея, липсвали доста много букви — това били сѣменцата, които изпаднали отъ книгата при невнимателното ѝ отваряне. Цѣлата мѣстность се покрила отъ тия плодни дървета и той си казалъ: „Да, положението на царската дъщеря се подобри, но моето се влоши“. Като учителъ, той се намѣрилъ въ трудно положение, защото туй, което веднажъ падне на земята, повече не може да се

взима. Той затворилъ книгата и не могълъ да чете отъ нея на царската дъщеря.

Ако вие бѣхте на мѣстото на Адонаила, какво щѣхте да кажете? Най-малкото щѣхте да кажете: що ми трѣбваше да идвамъ на земята, да направя такава погрѣшка? Да, но благодарение на тази погрѣшка на Адонаила, ние имаме всички плодни дървета и растения по лицето на земята. По едно невнимание отъ страна на този ангелъ, ние имаме днесъ и жито, и царевица, и всички други плодни дървета, които прѣдставляватъ за насъ едно голѣмо благо. Но, както ангелътъ се захласналъ отъ красотата на царската дъщеря и пожелалъ да разбере, коя е причината, дѣто тази мома е нещастна и толкова много се моли на Бога, сжщитѣ тия качества се срѣщатъ и въ донесенитѣ отъ него блага, затова и ние искаме да продаваме житото, царевицата си, за да станемъ богати и силни хора. Нѣкой продава житото си, но за какво? — За да добие учение. Другъ продава житото си, за да стане силенъ човѣкъ. Трети продава житото си, за да стане богатъ човѣкъ. Четвърти продава житото си, за да стане щастливъ, иска да се ожени. За какво ли не се продава житото въ свѣта? И най-последно, за какво ли не се продаватъ плодовитѣ въ свѣта? Отъ толкова хиляди години, за какво ли не се продаватъ ябълкитѣ и крушитѣ въ свѣта! Нѣма по-лошо нѣщо въ свѣта отъ това, да се продаватъ нѣщата.

И съвременнитѣ хора трѣбва да се отвикнатъ отъ мисълта да продаватъ нѣщата. Хората продаватъ своето жито; хората продаватъ своето

знание; хората продаватъ с в о я т а л ю б о в ъ; хората п р о п о в ѣ д в а т ъ и по този начинъ продаватъ Истината. И слѣдъ всичко това дигатъ рѣцѣтъ си нагорѣ. Онзи, който дига рѣцѣтъ си нагорѣ и се моли, той е Замра—фу, а Онзи, Който иде отгорѣ и дава своитѣ блага. Той е Духътъ който жертвува всичко заради насъ. Положението на Замра-ху се подобри; но положението на този ангелъ се влоши и трѣбваше да дойде другъ нѣкой да изправи тази погрѣшка. Този, който дойде да изправи погрѣшката му, съзна положението на Адонаила и казваше: „Въ Адонаила имаше доблестъ, той се обвърза, за да помогне на царската дъщеря, но азъ ще изправа неговата погрѣшка чрѣзъ закона на Божията Любовь. И тогава името му намѣсто Адонаилъ стана Адонай. Вие имате ли чертата на този ангелъ на свѣтлината? Вие постоянно сте недоволни. Недоволна бѣше и и царската дъщеря. Тя имаше единъ трѣнъ въ плътта си, който се криеше въ нѣкои отъ звуковетѣ на името, съ което хората я наричаха и трѣбваше дълго врѣме да се моли въ пустинята, за да се смекчатъ нѣкои отъ мъчнотитѣ ѝ въ живота.

Питамъ ви сега: и вие имате мъчнотии въ живота си, какъ ще ги смекчите? Всѣки отъ васъ има по единъ трѣнъ въ плътта си. И колкото ограничението е по-макко, толкова туй ограничение е по-тежко. Въ духовния свѣтъ пъкъ законътъ е обратенъ. Тукъ на земята, най-грамаднитѣ нѣща сж тежки, а въ невидимия свѣтъ, ако турятъ едно житно зърне на гърба на нѣкого, едва ли ще може да го носи. Ако на гърба на единъ

ангелъ турятъ цѣлата земя, той ще може да я носи и радостенъ ще бѣде. Вие ще ми кажете: докажи това! И най-послѣ ще ме питате: може ли да се тури цѣлата земя на гърба на единъ ангелъ? Азъ ви питамъ сега: ами на кой гърбъ седи сега земята? Съврѣменнитѣ учени казватъ, че земята се движи въ празното пространство. Чудни сж хората въ своитѣ заключения? Азъ ще направя едно възражение. Ако се изчерпи водата отъ единъ океанъ и следъ това се тури единъ параходъ, ще може ли той да се движи? — Нѣма да може. Движение става само въ пълно пространство, въ празно пространство нѣма движение. Това, което ученитѣ пѣдържатъ е едно заблуждение. Слѣдователно, мѣстото, въ което земята се, движи не е празно пространство, кривъ е тѣхния прѣводъ. Пространството е пълно съ една мощна сила, съ една разумна сила, върху рцѣтѣ на която се крепятъ не само нашата земя, но и всички останали велики свѣтове. По нѣмане на думи, ние си представяваме нѣщата фигуративно, прѣдставляваме си идеитѣ изопачено.

Та въ какво седи свидѣтелството Божие? Ти седишъ, живѣешъ въ свѣта, но знаешъ ли кой те крѣпи? Ти стѣпвашъ на краката си и казвашъ: азъ се крѣпя на краката си. Не, приятелю, имашъ голѣмо заблуждение, ако мислишъ, че се крѣпишъ на краката си. „Ами ти знаешъ ли, азъ имамъ глава, която ме крѣпи?“. — Не, въ заблуждение си, ако мислишъ, че главата те крѣпи. „Ами ти знаешъ ли, че азъ имамъ грѣбнакъ, който ме крѣпи?—Това

е заблуждение, ако мислишъ така. Не сж краката, не е главата, не е гръбнактъ който те крѣпи. Това е сжщо такова заблуждение, каквото ученитъ твърдятъ, че земята се движи въ празно пространство. Не е така. Има една велика сила въ праздното пространство, която е толкова мощна, че държи земята и всички останали свѣтове. И въ пространството има разумна борба на сили, които искатъ да прокаратъ своята теория. Има извѣстни същества, които искатъ да отклонятъ земята отъ нейната орбита, а това е много нѣщо. По нѣкой пжтъ земята прави едно малко закъснение, или едно малко ускоряване. И въ такъвъ случай колкото земята е по-далечъ отъ Божията Мждростъ, отъ Божията хармония, толкова тѣзи отклонения сж по-голъми, а колкото е по-близо до Божията Мждростъ, толкова и тия отклонения сж по-малки. Вземете единъ човѣкъ, у когото моралтъ е слабъ. Той казва, напримѣръ, че въ еди-колко си часа ще дойде, но не издържа на думата си. Англичанитѣ сж точни. Англичанинтъ като даде дума, че въ толкова и толкова часа ще даде прѣдставление, или нѣкакъвъ обѣдъ. или нѣкаква вечеря, той ще бжде точенъ на врѣмето, ще издържи думата си. Българинтъ, обаче, нѣма понятие за врѣме, той ще дойде най-малко половинъ или единъ часъ по-късно и послѣ ще се извинява, ще казва: ще ме извините, гости ми дойдоха. Англичанинтъ, когато иска да удържи на своята честъ, и гости да му дойдатъ, ще имъ каже: ще ме извините, въ толкова и толкова часа имамъ работа, ще излѣза да си я свърша! Невидимиятъ свѣтъ иска отъ насъ да бждемъ честни. Изкуството е при мъчнотиитѣ

да се издържа. Казвате: при сегашнитѣ условия не може да се живѣе честенъ животъ. Не, ще живѣешъ точно като англичанинъ! Ако ти, при тѣзи условия, въ които се намирашъ, не можешъ да покажешъ доблестъ въ характера си, не си честенъ човѣкъ. Ако ти въ безлюбието си не можешъ да покажешъ, че имашъ любовъ, не си честенъ човѣкъ, въ тебе нѣма любовъ. Ама нѣма любовъ въ свѣта, казвате вие. Че хората не любятъ въ свѣта, Богъ люби! Много сте смѣшни, като казвате, че нѣма любовъ въ свѣта. Има любовъ, но вие не я знаете. Има души, които любятъ. Има честни, добри хора, ние ги знаемъ, и въ България, и въ Англия, навсѣкѣ по свѣта ги има, макаръ че вии не ги виждате. Азъ говоря принципно. Това е характеръ, да се проявишъ при единъ животъ на ограничения, какъвто е сегашниятъ. Ние трѣбва да се подигнемъ на тази височина—къмъ Бога, къмъ Любовта. Въ Бога всичко е възможно И когато човѣкъ залюби, всичко е възможно за него, а когато **з а г у б и Л ю б о в ъ т а** си, всичко за него става невъзможно. Следователно и наука, и сила, и богатство, всичко въ свѣта се дължи на тази вѣлика сила — Любовта. И за това въ живота си, ако искате да успѣете, проектирайте Божията любовъ въ всѣка ваша мисль, въ всѣко ваше чувство. И ако въ всѣки урокъ влагате Божията Любовъ, вие ще имате Божието благословение. Ако като ученикъ въ гимназията, въ всѣки урокъ влагате любовъ, туй знание ще бѣде благословение. Ако въ къщи си, при извършването на най-маловажната работа, влагате любовъ, вие ще имате Божието блавословение. Ако пъкъ въ

свѣта извършвате и най-великата работа, но безъ любовъ, вашиятъ грѣбъ ще се наклони тѣй, както се наклонява гърба на нѣкой слабъ човѣкъ, когато му турятъ нѣкаква голѣма тежестъ

И така, ние ще запечатимъ, че Богъ е истиненъ. Това показва, че Богъ, който ни е пратилъ въ свѣта, има голѣмо довѣрие въ насъ. Въ Бога има голѣмо търпение. Отъ хиляди години Той търпи всички престѣпления на хората. Има хора, има ангели, които се молятъ на Бога, казватъ: „Господи, очисти свѣта отъ тѣзи прѣстѣпления, отъ тези хора!“ Богъ нито за моментъ не се поколебава и казва: „Всички тия същества, които азъ съмъ създамъ, могатъ да живѣятъ. Азъ съмъ още въ началото на Любовта си.“ Колко е свѣтло неговото лице, когато хората представятъ предъ Бога нѣкой грѣшникъ. Но трѣбва да ме разбирате добръ. Азъ говоря за грѣшникъ, който съзнава своето положение. който плаче, иска да поправи своята грѣшка. Този човѣкъ е благороденъ. Азъ не говоря за такъвъ грѣшникъ, който не иска да признае своята грѣшка. Ами дѣ е твоята честна дума? Ти като студентъ излъга една мома. Дѣ остави твоята честностъ? Прѣди години ти обра касата на единъ богаташъ. Дѣ е твоята честностъ? Ти изигра баща си, приятеля си, разпрѣсна своитѣ братя и сестри. Дѣ е твоята честностъ? Ти ходишъ по три пѣти на день въ църква, обра свѣщитѣ, възка на църквата, задигна паритѣ и скѣпоцѣнноститѣ ѝ. Дѣ е твоята честностъ? Не, въ твоята душа може да има и трѣбва да има доблестъ, честностъ! Ти можешъ да направишъ жертва! Само човѣкътъ на Любовта може да жертвува. Това, може и не може, то е въпросъ на врѣмето.

Така казвамъ: сега и ние, като този ангелъ, Адонаилъ, можемъ да направимъ една погрешка. Възможно е това, всички живи същества правятъ погрешки и то по нѣколко погрѣшки на день. Този ангелъ се върналъ на небето при Господа така скърбящъ, че Богъ като го видѣлъ, казалъ му: „Нѣма нищо, азъ ще изправа тази погрешка!“ Затова, Господъ рѣшилъ на мѣстото, дѣто попадали сѣменцата отъ свещената книга, да направи райската градина и да създаде слѣдъ предисторическитѣ врѣмена първитѣ хора въ нея, Адамъ и Ева. Ако вие имате доблестъта на този ангелъ, Господъ ще направи върху вашата погрешка единъ рай и ще тури въ него първитѣ хора да се проявятъ. Вложете тази идея въ васъ! Искамъ да бъдете мощни, силни въ любовта си. Искамъ да бъдете мощни, силни въ вѣрата си, въ надеждата си! Искамъ да бъдете мощни, силни въ мислитѣ си, та при най-голѣмитѣ си страдания, несполуки, невѣрие, нека изпъкне въ ума ви царската дъщеря, нека изпъкне въ ума ви този ангелъ на свѣтлината, нека изпъкне въ васъ мисльта, че върху вашитѣ грѣшки Господъ ще създаде рай. Кажете си: има за менъ рай! Тепърва Господъ ще го създаде. И тогава, името на тази царска дъщеря ще се измени и ще стане Рада. Радвайте се сега, царската дъщеря ще се нарече съ българското име „Рада“.

Отъ тукъ е произлѣзла и думата радостъ, съ едно вътрѣшно съдържание. Тѣй станалата царската дъщеря Рада. Този ангелъ принесълъ тия страдания само за единъ слогъ. И този слогъ, който царската дъщеря не харесвала, билъ слогътъ „фу“-Замрафу. Този слогъ създалъ цѣло нещастие

на земята. Какво може да направи единъ слогъ? — Той може да разтърси и небето и земята; може да разстърси и всички човѣшки сърца, а по нѣкой път може да смути и нашата мисль.

Та казвамъ: благородно било нейното желание. И въ всички васъ има това желание, да се махне отъ имената ви слога „фу“, и всички да станете „Рада“.

И тъй, ако ви питатъ нѣкои, каква бѣше днесъ бесѣдата, ще отговорите: Рада! Какво каза учителътъ? — Рада! Какъвъ трѣбва да бѣде свѣтътъ? — Рада! Какво трѣбва да правимъ? — Рада! Рада, Рада — навсѣкждѣ Рада. И този свѣтъ напредъ съ Рада ще върви. Ние ще бѣдемъ Рада и Господъ ще се радва, ще се весели, пъкъ и а ангелитѣ ще ни пѣятъ. Тогава ще имаме една нова култура. И сегашната култура не е лоша, хубава е, но бѣдешата ще внесете едно ново благо,

И тъй, азъ мога да ви поздравявя днесъ съ „Рада“;

Бесѣда, държайна отъ Учителя на 31 януарий,
1926 г. въ гр. София.

Познатъ отъ Него.

13.

РУСЕ

Печатница Малджиевъ ул. Сароолу 21

1926

Познатъ отъ Него.

„Но ако люби нѣкой Бога,
той е познатъ отъ Него“.

Единъ основенъ въпросъ, едно основно звено, което може да свърже цѣлото човѣчество, това е Любовта. Ние виждаме, че цѣлата вселена е раздѣлена на единици, на тѣла, които плаватъ изъ пространството. Ние виждаме редъ слънчеви системи, безброй метеори, опашати звѣзди и други, разхвърляни навсѣкѣде. Съврѣменнитѣ учени хора искатъ да ни докажатъ, че тия нѣща движатъ по извѣстни орбити, и се подчиняватъ на извѣстни закони. Каква е задачата на вселената? Сега вие ще отговорите: какво ни интересува задачата на вселената? Каква е моята задача, това ме интересува. Добрѣ, и това е важно. Каква е вашата задача? Да бѣдешъ чиновникъ, де свършишъ университетъ, или да станешъ министъръ въ нѣкоя държава? Ще кажатъ нѣкои: нали трѣбва да се живеѣ, но какъ? Всички живѣятъ: и рибитѣ живѣятъ, и мушицатѣ живѣятъ, и мушичкитѣ живѣятъ, и птицитѣ живѣятъ, и човѣкъ живѣе, но всички същества, отъ най-малкитѣ до най-големитѣ, сж все недоволни отъ живота. Ако нѣкой иска да ни докаже, че има доволство, той не е изучилъ органическия животъ.

Сега въпросътъ се отнася до съзнанието на хората. Тази е една велика задача въ свѣта, и когато

се докоснатъ до нея, тя става безпрѣдметна, понеже за това се изисква единъ гениаленъ умъ, който да схване нейното вътрѣшно съдържание. Когато се зачекне въпроса за Бога, не се изисква само единъ голъ умъ, едно голо сърдце, една гола душа и единъ глупавъ духъ. Не, когато зачекнемъ този въпросъ, изисква се единъ светълъ умъ, едно благородно сърдце, една широка душа, толкова обемиста, като цѣлата вселена и единъ духъ толкова обемистъ, който може да изрази Божиата сила въ себе си — сила, която може да издържа Любовета. Всички вие се занимавате съ малки работи, искате да бъдете обичани: бащата иска да бъде обичанъ отъ сина си да има право. Майката иска да бъде обичана отъ дъщеря си — има право. Ученицитѣ искатъ бждатъ обичани отъ учителитѣ си, и учителитѣ искатъ да бждатъ обичани отъ ученицитѣ си. Господаритѣ искатъ да бждатъ обичани отъ слугитѣ си, и слугитѣ искатъ да бждатъ обичани отъ господаритѣ си. Военнитѣ, офицеритѣ, искатъ да иматъ обичъта и почитъта на технитѣ — всички иматъ право. Владичитѣ и тѣ искатъ да иматъ любовта на подчиненитѣ си, както и на своето паство — всички желаятъ по нещо и мислятъ, че съ това сж разрѣшили този въпросъ. Питамъ: тѣя хора домогнали ли сж се до истинската цѣль на живота? Уважаватъ ли се и обичатъ ли се съврѣмненитѣ хора? Не, любовта имъ е още фиктивна. Не казвамъ че тя не съществува въ съзнанието на сегашнитѣ хора. Азъ говоря за множеството, въ него Любовета е фиктивна. Тя се обосновава на едно чувство, което не е израстнало до тамъ, че да обичатъ Бога. У всички хора нѣма още това съзнание. Следователно, трѣбва да опрѣдѣлимъ, въ какво седи

тази Любовъ. Любовта къмъ Бога се оглгчва. Тя е едно ново схващане въ съзнанието на човѣшката душа, което, може би води своето начало отъ врѣмето на пророцитѣ. Тази идея — любовта къмъ Бога — е почнала да прониква още отъ врѣмето на пророцитѣ. Тя е обща идея на човечеството. Христосъ е прѣдалъ тази ид-я въ нови, тѣ врѣмена. Всички духовни братства, тайни и явни, запримѣръ братството на Масонитѣ, сжщо тѣй подържатъ тази идея. Между всички тия братства има различия: едни туриха за основна идея любовъ къмъ Бога, други отхвърлиха Бога, оставиха като основна идея „братството“ Но у всички идеята за Бога е неразбрана. Тѣ иматъ криво разбиране за Бога. Богъ не е предметъ, нито вѣщъ, Той не е нещо, което можемъ да поставимъ и после да отхвърлимъ.

Сегашнитѣ учени хора казватъ, че ние сами създадохме идеята за Бога и сега можемъ да я премахнемъ. Това е единъ фетишъ. Хората наистина сами си създаватъ идоли, но тѣ сж неща, които сами по себе си изчезватъ. Всеки народъ си има такива идоли, такива богове. Защо страда Англия? — Отъ многото богове, които има. Защо страда Франция? — Отъ многото богове. Защо страда Америка? — Отъ многото богове. „Всички народи страдатъ все отъ същото Днесъ нѣма единство на вѣрата. Хората на общо основание, безъ да мислятъ говорятъ за Бога, за Любовта, но утрѣ като дойде да се проявятъ въ живота, обръщатъ своята картечница, своитѣ огньове, своитѣ ножове, послѣ си налагатъ нѣкакви контрибуции и пакъ вѣрватъ въ някакъвъ си господъ. Обаче този Господъ на Любовта държи смѣтка

ленъ по отношение на любовта, за всичко държи сметка. Въ него има едно качество, че онѣзи, които Го мразятъ най-много и които не Го признаватъ, Той ги привлича най-близо до себе си. Казва нѣкой: ехъ, да съмъ близо до Бога! да си подъ краката на единъ слонъ, много близо си при слона, но това близость ли е? Да си на гърба на слона е едно нѣщо, а да си подъ краката на слонъ е съвсемъ друго нѣщо. Да си надъ водата е една нѣщо, а да си подъ водата е друго нѣщо. Да си близо при Бога — разбирамъ, но не и да си подъ краката на Бога! Биле ли сте подъ краката на Бога, на Любовта? Всички, които не признаватъ Любовта, за тѣхъ Богъ има особенни реторти. Той е рѣшилъ да имъ даде едно педагогическо възпитание. Тѣй ще ги обедени, че ще накара всички да иматъ едно вѣрую. Най-първо Той е рѣшилъ да тури младитѣ въ тази реторти, послѣ старитѣ: учители, военни, генерали — всички вътрѣ! Рѣшилъ е да изкара отъ тѣхъ само единъ човѣкъ, но святъ човѣкъ ще бѣде той. Вие ще кажете: свѣрши се съ насъ! Не. тогава вие ще влезетѣ да живеѣте въ този голѣмъ човѣкъ като една малка единица. Нѣкои хора, когато имъ говоримъ, иматъ едно особено схващане за живота. Нима, ако живѣете въ единъ добръ уреденъ градъ, ще ви бѣда злѣ? Нима, ако живѣете въ единъ градъ, дѣто прехраната на хората може да се доставя по единъ лесенъ начинъ, ще ви бѣде зле?

Сега трѣбва добръ да се разбиратъ основнитѣ закони, добръ трѣбва да се разбиратъ и причинитѣ за това вътрѣшно разединение между хората. Малкитѣ причини въ свѣта, малкитѣ прояви

въ живота, нисшето съзнание, обикновеннитѣ мисли, обикновенитѣ желания, този обикновенъ прахъ всичко това ни заслѣпява и прѣчи да разбираме великата Истина. Човѣкъ трѣбва най-първо да почувствува тази велика Истина отвѣтрѣ. Казва Писанието: „Богъ никоѣ никога не е видѣлъ“. Въ този стихъ има едно противорѣчие. Иоанъ на едно мѣсто казва: „Какъ можемъ да любимъ Този, когото не сме видѣли?“ Има една любовъ на виждане, има и една любовъ, която съществува и безъ виждане. Слѣдователно, ако въ виждането знанието е резултатъ на Любовта, питамъ: кое по-рано се е явило въ свѣта, знанието или живота? — Животътъ, разбира се. Следъ това знанието се явило като резултатъ на тази вътрѣшна опитностъ на човѣшкото съзнание И тъй, знанието е изводъ отъ нашитѣ преживѣлици. И всѣки казва: въ праздни работи не вѣрвамъ. Въ какво вѣрвашъ? — Въ това, което съмъ преживѣлъ. И само това, което е прѣживѣно отъ васъ, то е оформено като знание. За да обясня моята мисль, ще ви дамъ единъ примѣръ. Въ миналата си бѣседа ви говорихъ, какво е станало съ единъ отъ единъ ангелитѣ на свѣтлината — Адонаилъ. Сега ще ви разкажа нѣщо за другъ единъ ангелъ — Аниелъ.

На този ангелъ, Аниелъ, била дадена една много трудна задача Той трѣбвало да разрѣши слѣдната задача: колко милиарда години целиятъ козмосъ ще може да прѣживѣе? Какво ще бѣде състоянието на всички същества, които живѣятъ прѣзъ тия милиарди години въ всички системи и какъвъ усилъкъ ще направятъ прѣзъ това врѣме Такава задача именно била дадена, и той трѣбва

ло да я изчисли точно математически. Разбира се, той трѣбвало да направи нѣколко справки, за която цѣль трѣбвало да намѣри свещенната книга на Адонаила. Той намѣрилъ тази книга, но като я разгърналъ, видѣлъ, че липсва нѣщо отъ нея. Той се намѣрилъ въ голѣмо очудване и съмнение. Казалъ си: какъ е възможно да изчезнатъ нѣкои основни букви отъ една свещенна книга! И цѣ съ изчезнали? Какъ е възможно да изчезнатъ тѣ между ангелския свѣтъ, дею царува Любовь, знание, Мъдрость? Не се минало дълго врѣме, и той почналъ да слиза къмъ свѣтоветѣ долу. Въпросътъ се разрѣшилъ така: той трѣбвало да слѣзе на земята между хората. Ще кажете: какъ само поради това че дошелъ въ недоумѣние, и взелъ да се привлича отъ земята? Той се въплотява на земята като единъ човѣкъ хилавъ, куцъ съ единия кракъ, слѣпъ съ едното си око, едната му ноздра запушена, дробове хилави, стомашна система разстроена и отъ устата му излизалъ такъвъ вонещъ дѣхъ, че всички бѣгали отъ него, обаче той не съзнавалъ това, нѣмалъ тази опитностъ да види, какво нѣщо е да бѣде човѣкъ слѣпъ, хилавъ, куцъ. Той мислилъ, че това е въ реда на нѣщата. Той не правилъ разлика между едно здравословно състояние и едно хилаво състояние. Така въ него се зародило желание да помага на хората, но въ която къща влизалъ да помага, веднага гледали часъ по-скоро да го изпждятъ навънъ. Казвали му: ние не искаме твоята воня, махни се отъ тукъ! Чуди се той на хората, но си казва: може би това е въ реда и порядъка на хората, но азъ съмъ глупавиятъ, че не мога да ги разбера. И пакъ, дѣто

могълъ, правилъ добро. Така той живѣлъ 30 години наредъ, ходилъ отъ къща на къща, все го изпѣждали, нищо не могълъ да разрѣши, докато най-послѣ умира и се връща на небето. Задачата му останала неразрѣшена.

Вториятъ пѣтъ той пакъ се връща на земята и се въплотилъ като царска дъщеря въ същото царство, при сѣхия царь Алтасаръ, дѣто станала погрѣшката на Адонаила. Но царь Алтасаръ билъ много строгъ човѣкъ. Неговитѣ астролози предсказали, че той ще има само една дъщеря и единъ синъ, като му казали, че ако той иска неговото царство да успѣва, дъщерямъ трѣбва да остане неженена, и той трѣбва да я пази тѣй, че тя никога да нѣма работа съ млади. Тя трѣбвало да бѣде съвършено изолирана отъ всички. Само сегизъ тогизъ могло да излиза тя съ баща си и отдалечъ да гледа хората. Тя била много красива, милосердна, имала желание да помага на хората, но била заобиколена всѣ отъ висши офицерски дами, тѣй че ако нѣкой се осмѣлявалъ да отпрати погледъ къмъ нея, непременно се омъртвявалъ. Така тя живѣла 30 години далечъ отъ хората. Когато излизала съ баща си, всички бѣдни идвали при нея, покланяли ѝ се низко, и тя не могла да си прѣдстави, защо ѝ се кланятъ хората, защото ѝ отдаватъ тѣзи почести. Но това сж били всички ония хора, на които тя въ миналото си съществуване, като хилавия човѣкъ, правила добро, И сега, като я виждатъ, тѣ ѝ благодарятъ. Но това нѣщо го нѣмало въ съзнанието на Аниела и той не могълъ да си обясни тѣхното внимание. Тя казвала: „Тия хора сж голѣми будали, само се покланятъ!

Между всички, обаче, тя видѣла само единъ младъ, много красивъ момъкъ, но не го глѣдала, защото знаела, че нейния погледъ може да коштува живота му. Следъ 30 години той пакъ се връща на небето, безъ да разрѣши задачата на свѣта. Защо се е родилъ първиятъ пътъ хилавъ, и защо се родилъ втория пътъ красива мома? Вие ще кажете, че това сж митове. Защо нѣкои хора се раждатъ грешници, а други праведни? Защо едни хора сж добри а други лоши? Злото не е ли една вътрешна проказа въ самия човѣкъ? Какъ ще обяснитѣ вие постѣпката на онзи братъ, който може да убие сестра си? Или, какъ ще обяснитѣ постѣпката на онази сестра, която може да убие брата си. Възъ основа на какъвъ законъ става това? Ще каже нѣкой: нали азъ трѣбва да живѣя? Нима за да живѣе единъ човѣкъ, трѣбва да убие другъ? Жертва разбирамъ, но въ жертвата смъртъ нѣма. Когато единъ човѣкъ убие другъ, за да живѣе, той създава най голѣмото зло въ свѣта. Ще знаете едно нѣщо и въ невидимиятъ свѣтъ, и въ видимиятъ свѣтъ, най-малкото съмнение, което можете подхраните въ вашия умъ ще ви навлече най-голѣмото нещастие.

И тъй, този ангелъ е трѣбвало да прѣкара редъ сжществуванія на земята, за да изглади своето съмнѣние. Даже той не съзнава, че направилъ една погрѣшка. Той се усъмнилъ въ своя събратъ, помислилъ си: нима тукъ се е направила нѣкаква погрѣшка, че сж изчезнали нѣкои букви? Той не е трѣбвало да помисли това, не е трѣбвало да се съмнѣва. Като дойдемъ до Божията Любовь, тамъ никакво съмнение не се допуска. На земята можемъ

да споримъ, какво нѣщо е Любовта, но шомъ ние знаемъ, какво нѣщо е Божията Любовъ, вече споръ нѣма, съмнѣние нѣма. Любовта образува обща връзка между всички същества. Първото нѣщо: шомъ тази Любовъ проникне въ твоето съзнание, всички хора, всички души ще се обединятъ въ тебъ и ти ще ги видишъ като свѣтлинки въ съзнанието си, всички групирани въ едно. Всички хора, единъ милиардъ и половина, могатъ да се събератъ въ една орѣхова черупка. Не мислете, че хората прѣдставляватъ много единици. Сегашнитѣ учени хора по нѣкой пхтъ се замислятъ: ами като се върнатъ хората на земята, какъ ли и дѣ ли ще се събератъ? Вие имате едно лъжливо понятие за хората. Въ единъ орѣхъ може да съберете всички хора и да се разговаряте съ тѣхъ. Тамъ може и да имъ се държи една красива рѣчь. Но, понеже вашата идея за хората е много крива, това нѣщо сега вие непонятно.

Сега, като сте дошли на земята, всички вие имате едно заблуждение, искате да бждете физически голѣми, грамадни, за да импонирате прѣдъ свѣта. Ако отидете въ Америка, ще видите, че тамъ хората постоянно си упражняватъ мускулитѣ, да станатъ силни. Днесъ хората търсятъ външната сила, мощъ. Такива бѣха и старитѣ римляни. Такива сж били и всички останали древни народи, но тази култура погина, тя сама по себе си е осъдена на израждане. Пъкъ и ние, които имаме тази свврѣмenna култура, по сщия начинъ сме осъдени на погинване. Не е въпросътъ въ желанието на хората да бждатъ силни. Да желяемъ сила е хубаво но ние трѣбва да изберемъ единъ методъ, по кой-

то да живѣемъ правилно и да се развиваме все-
 странично. Този методъ е да се домогнемъ до тази
 основна идея—любовъ къмъ Бога! И щомъ тази
 идея проникне въ васъ, тя ще осмисли живота ви
 ще ви задоволи, защото ще разбирате дълбокия
 смисълъ на живота. Сжщеврѣменно въ васъ, въ ва-
 шата душа ще се родятъ най-възвишенитѣ идеи.
 Щомъ проникне въ васъ тази идея—любовъ къмъ
 Бога — вие нѣма да се именувате българи, нито
 пъкъ ще казвате, че сте англичани, французи, аме-
 риканци или каквито и да е други. Че по какво
 се отличаватъ французитѣ, българитѣ и англича-
 нитѣ? Англичанитѣ седятъ по-високо отъ българи-
 тѣ, но ако ги сравнитѣ съ онѣзи култури, които
 ще дойдатъ за въ бждеще, тѣ сж още далечъ отъ
 тѣхъ. И англичанинътъ си има комфортъ, както и
 българина; и американецътъ си има комфортъ, как-
 то и българинътъ, но въ това не седи истинската
 култура.

И тѣй, основната идея е, която ще внесе това
 благо, което ние търсимъ. Тогава всички вие, кои-
 то ме слушате, имате свои възгледи, свои убѣжде-
 ния и свое вѣрую. Азъ се абстрахирамъ отъ вашитѣ
 възгледи. Всички ваши възгледи, всичката ваша
 опитностъ ще се стопятъ тѣй, както се стопява
 леда и послѣ изиарява, безъ да остане нѣщо отъ
 него. Да кажемъ, че вие сте православни. Мислите
 ли, че като умрете и отидете въ онзи светъ и ка-
 жете, че сте православенъ ще ви пуснатъ въ Цар-
 ството Божие? Не, щомъ кажете, че сте правосла-
 венъ, ще ви върнатъ на земята. Или пъкъ, ако
 кажете, че сте евангелистъ, или българинъ, или
 англичанинъ, мислите ли че ще ви приематъ въ Цар-

ството Божие? Не, ще ви върнатъ на земята. Може да кажете: ама азъ съмъ отъ новото учение на земята. Каквото име и да си турите, ще ви върнатъ на земята. Ще се въплощавате, като Аниела. Тъй седи великата Истина. — Ама азъ съмъ била майка, толкова дѣца съмъ родила! — нищо отъ това. Ще кажатъ: „Върнете я назадъ!“ — Ама азъ съмъ билъ баща, долу на земята! — Ама азъ съмъ билъ единъ виденъ проповѣдникъ! „Върнете го на земята, той не е за небето.“ Всички трѣбва да се върнатъ на земята. Защо? Защото небето е мѣсто на любовъ къмъ Бога. Разбирате ли вие, какво нѣщо е Любовта? — Любовта обединява въ себе си всичко. Тя съдържа въ себе си най-свършенитѣ нѣща отъ незапомнени врѣмена въ миналото. Ако ние се хвалимъ съ днешната музика, какво прѣдставлява тя? Ако вие отидете горѣ, между ангелитѣ и тамъ слушате единъ симфонически оркестъръ, като се върнете на зетята, нѣма да пипнете повече вашитѣ инструменти. Вашата музика е отлична, но въ сравнение съ Божествената музика тя е едно дрѣнкало. Ще ме извините, но така е. Тя прѣдставлява единъ тѣпанъ, една обтегната магарешка кожа. И пианото е такова нѣщо. Азъ правя само едно сравнение. Послѣ, вашитѣ идеи, вървания, възгледи, всичко това прѣдставлява въ небето цѣлъ смрадъ. И когато вие говорите или мислитѣ върху вашитѣ идеи, ангелитѣ затварятъ всички дупки и прозорци, да не влиза тази воня при тѣхъ. Па и молитвитѣ ви какви сж: Казвате Господи, Ти не знаешъ ли колко страдамъ? Не, не трѣбва така. Настанало е врѣме, да се опростимъ съ глупоститѣ на този животъ. Азъ говоря само

за ония души, които искатъ да се поправятъ, а другитѣ могатъ да опитватъ още, могатъ да се занимаватъ съ залъгалкитѣ въ свѣта. Бждешето е тѣхно. Тѣ все ще се връщатъ на земята. На тия които желаятъ да се учатъ, Господъ ще даде възможность да се прѣбраждатъ и да учатъ толкова, колкото искатъ. Но ако вие искате да разберете вжтрѣшния смисълъ на живота, непрѣменно трѣбва да дойдете до онази велика идея — любовь къмъ Бога. Това е вжтрѣшно единение съ Бога.

Преди нѣколко дни дойде при мене една сестра, която минава за много напреднала. Азъ ѝ казахъ една истина и тя се смути. Казвамъ ѝ: така, както вървишъ, тѣй, както проповедвашъ, ще те върнатъ отъ небето на земята. И така, както ти изявявашъ любовта си къмъ мене, това е една обикновена любовь. Вие трѣбва да разбирате Бога! Разберете ли Бога, ще разберете, какъ да изявявате любовта си, защото въ сегашното ви рабиране на любовта има едно противорѣчие. Казвате: нали те обичамъ! Че какво отъ това? Ако вие ме обичате, то е ваша работа. Какво сте направили съ тази любовь? Любовта, това е една ваша задача. Да любите, това не е ваше изкуство. Ние трѣбва да любимъ Бога, за да се научимъ на изкуството — да любимъ и другитѣ. Какво се разбира подъ думата „любовъ“? — Да обърнемъ погледа на съзнанието си по-нагорѣ, къмъ Бога, да търсимъ този изворъ на живота. И като го намѣрите, тогава ще се появи въ васъ втория законъ — любовь къмъ ближния. Най-първо въ васъ ще се зароди едно вжтрешно ограничение, единъ силенъ стремешъ нагорѣ, и тогава вашиятъ умъ ще се разшири, сър-

цето ви ще се обнови и вие ще почувствувате, че сте силни. И азъ ви казвамъ: ако вие се домогнете до Божията Любовь, вие ще разрѣшите правилно задачата на Любовъта.

Казватъ нѣкои, че въ Индия се явили нѣкакви си „истинари“, играятъ въ огънь и не изгарятъ. Тѣ взимали съ себе си и други нѣколко души, прѣкарватъ и тѣхъ прѣзъ огънь, и тѣ не изгарятъ. Запалватъ нѣколко кола дърва, влизатъ въ тия голѣми, буйни пламаци и нищо не имъ става. Ако това ставаше въ България, българското правителство щѣше да ги вземе за чудо и ще каже, че това е дяволска работа. Дѣйствително, и дяволътъ ходи по пламаци, но и ангелитѣ сжщо тѣй стѣпватъ въ такива пламъци и не изгарятъ. Та казвамъ: ако ние добиемъ Божествената Любовь, тя ще ни освободи отъ сегашнитѣ страдания и недоразумѣния, които сега сжществуватъ. Смъртта сжщо така ще изчезне, всички болести ще изчезнатъ. Вие казвате: азъ любя Бога. Казвамъ: ако Любовъта ти въ Бога е вѣрна, смъртта ще дойде, тя ще бѣде първиятъ пробенъ камъкъ, който ще те опита, дали имашъ любовь къмъ Бога или нѣмашъ. Тя ще ти каже: ако имашъ любовь къмъ Бога, азъ нѣма да ти направя нищо, ще о т с г ж ня; но ако нѣмашъ, ще те стѣпча тѣй, както всичкитѣ тѣпча. Ако имашъ любовь къмъ Бога, на гърба ми ще бѣдешъ; ако нѣмашъ любовь къмъ Бога, подъ краката ми ще бѣдешъ. Казватъ: много светии има на небето. Колко светии има сега по църквитѣ? Провѣрвали ли сте, дали има поне 100 светии? Не е достатъчно само тѣй да твърдите, безъ да сте провѣрили. Нѣщата въ

свѣта могатъ да се познаятъ само по онзи великъ законъ — любовь къмъ Бога. Всѣки отъ васъ може да провѣри, дали е въ небето, или не; дали е праведенъ, или не. Нѣщата могатъ да се провѣрватъ само по закона на Любовьта. И ако всинца ние сме направени по образъ и подобие Божие, тъй както казва Писанието, много лесно ще провѣримъ нѣщата. Вие правили ли сте повѣрка, дали вашиятъ образъ е същия или се е измѣнилъ? Ще кажете: ама нѣкои християни поддържатъ, че сж новородени. Азъ ги поздравлявамъ, но зная, че новороденитѣ грѣхъ не правятъ. Сега не искамъ да се смущавате. Тѣзи, които сж новородени, знаятъ Истината. Нѣкои хора сж на пътъ да се новородятъ. Новородениятъ въ Бога всѣкога, за вѣчни врѣмена трѣбва да се храни съ млѣкото на Любовьта и ако не се храни съ него, ще пропадне. Тѣй е и на земята: майката не трѣбва само да роди едно дѣте, но трѣбва и да го храни съ своето млѣко. Същото е и съ всѣко новородено дѣте отъ Бога — трѣбва да се храни съ словесното млѣко на Любовьта. Нѣкои мислятъ, че като се родятъ, всичко е свършено, а единъ вѣченъ не прѣкъснатъ процесъ. Не, раждането не е единъ врѣмененъ процесъ. Безброй пъти човѣкъ се ражда, като минава отъ фаза въ фаза, отъ сила въ сила. Въ раждането трѣбва да става постоянно разширение. А сега правятъ въпросъ, какъ може човѣкъ да се прѣроди. Това е неразбиране на нѣщата. Този въпросъ е за едно пробудено съзнание, той е въпросъ на бъдещата наука. Въпроса за Любовьта къмъ Бога е въпросъ за просвѣтения човѣшки духъ, въпросъ за просвѣтената човѣшка душа, въпросъ за просвѣтения

човѣшки умъ. Когато всички тия нѣща се съединятъ цѣлокучно, когато всѣко противорѣчие и всѣко съмнѣние изчезне, само тогава ние ще се домогнемъ до въпроса за Любовта и ще се съединимъ съ Бога. Нѣкой казва: и азъ се занимавамъ съ Любовта, търся своята сродна душа. Та ние виждаме какви сж сроднитѣ души. Сродната си душа човѣкъ ще намѣри само тогава, когато възлюби Бога. Никой не може да намѣри сродната си душа безъ Бога. Сега свѣтътъ е пѣленъ съ любовни писма, хората все търсятъ сроднитѣ си души. И колко пѣти вие сте писали такива любовни писма! „Изгорѣ ми сърцето безъ тебе, не мога безъ тебе!“. . . . Не, за въ бъдаще момитѣ ще пишатъ любовни писма съ слѣдното съдържание: „Гори сърцето ми отъ любовъ но не изгаря. Или, сърцето ми свети отъ любовъ и се разширява. Сърцето ми може да обхване всички и съмъ готова на всички жертви, Азъ мога да живѣя само съ Бога., Като казва, че може да живѣя съ всички подразбира Бога.

Като ви говоря тази велика Истина, моята мисль не е само да засегна на ума ви, но тази идея — Любовъ къмъ Бога да стане въ васъ тѣй жива, тѣй интензивна, както кръвьта, която се движи по цѣлото човѣшко тѣло, Тази мисль върви по цѣлата вселена, обикаля навсѣкжде. Азъ не я говоря само прѣдъ васъ, за да произведа ефектъ или за да ви омотая, или да ви накарамъ да върватете. Това не е вѣра. Че всички сж говорили така. Ако азъ цѣля едно отъ тия нѣща, моята мисль тогава прѣдставлява нищо друго, освенъ едни джибри, прашини. Знаете ли какво значи джи-

бри? Следъ като изцѣдятъ гроздето, каквото остане отъ него, чепкитѣ му се наричатъ прашини. Това обаче, не е вѣруу. На свѣта сега трѣбва една религия, която да съедини въ себе си всички религии, но тази религия може да добие само при едно условие — Любовь къмъ Бога. Любовьъ обща, която да свържи всички хора въ едно Павелъ, който билъ дълбокъ познавачъ на духовнитѣ истини, казва, че всички хора нѣматъ туй знание. И въ сегашния свѣтъ всички хора нѣматъ това знание. нѣматъ това разбиране. Но това съзнание вече слиза отгорѣ. прониква въ умоветѣ на хората. И всички хора сега търсятъ единъ новъ пътъ за обединение; всички търсятъ този великъ законъ, който ще обедини хората, а той е Любовьта.

И вие трѣбва да проучавате Любовьта, като една вътрѣшна сила. Запримѣръ, колцина отъ васъ сж проучавали своето естество? Знаете ли, колко главни нервни системи има въ тѣлото ви? Нѣкои ги дѣлятъ на три, нѣкои на седемъ, а именно: мозъчна, мускулна или двигателна, дихателна, кръвоносна, храносмилателна система за очистване и система за чувствуване. Тия системи съставляватъ седемьтѣ здравословни темпераменти у човѣка. Тия темпераменти въ своя съставъ, сж съединени съ сегашната материя. Напримѣръ, изучавали ли сте, какво влияние упражнява желѣзото въ човѣшката кръвъ, когато е въ съединение и когато е въ свободно състояние? Изучвали ли сте, какво влияние указва оловото, среброто и другитѣ метали въ човѣшката кръвъ? Съ какво сте се занимавали тогава? Нѣкой отъ васъ е много изкустна шивачка, знае много

хубаво да бродира, много хубави работи може да ушие. Другъ нѣкой е краснописецъ, пише много хубаво; трети пѣкъ е поетъ, съчинява много хубави стихове, знае всички правила, какъ да нарежда ритмитѣ; нѣкой пѣкъ проповѣдва много хубаво, логически се изказва; другъ нѣкой е музикантъ, знае какъ да свири, всѣка нота туря на мѣстото ѝ и т. н. Но трѣбва друго едно звено въ всички тия работи, За кого трѣбва на пише поета? За кого трѣбва да свири музиканта? Нѣкоя майка ще каже: да си имамъ едно детенце! Е хубаво, всички ония майки, които иматъ дѣца, благодарни ли сж отъ дѣцата си? Всички ония учители, които иматъ ученици, благодарни ли сж отъ ученицитѣ си? Всички ония свещеници, доволни ли сж отъ слушателитѣ си въ църквата. Защо е тази разхалтавеностъ навсѣкждѣ? Вземете, напримѣръ въ България, азъ слѣдя отъ 20 години насамъ какви ли не хули се пишатъ въ вѣстниците? Това е една културна България, която иска да се подигне Свещеницитѣ, като слушатъ за това учение, казватъ: туй не е Истината, тукъ се крие нѣкаква лъжа! Казвамъ: тогава кажете вие Истината! Азъ нѣмамъ нищо противъ, излѣзте вие да кажете Истината. Който и да е тукъ въ България и навсѣкждѣ другадѣ, нека излѣзе да каже Истината! Защо се явили българитѣ на земята? Да станатъ великъ народъ ли? Не, българитѣ сж слуги на Бога, и трѣбва да слугуватъ на Бога на Любовта — нищо повече! Защо се явили англичанитѣ, французитѣ, руситѣ? Всички народи сж слуги на Бога и трѣбва да слугуватъ на великата идея — Любовта. Всички трѣбва да бждатъ носители на Бо-

жественото. Защо сж тия свещеници и владци? Тѣ тж служители на Бога! тѣ трѣбва да носятъ тази велика идея и да учатъ хората на великата Истина. Защо сж тия проповѣдници? Защо сж тия правници, които пишатъ закони? Защо сж тия млади и стари? Вие се намирате прѣдъ една велика фаза на човѣшкия животъ и нѣма да се мине дълго време, всички вие ще минете прѣзъ огъня. Цѣлата земя ще бѣде въ пламъци. Питамъ ви: вие ще можете ли да изпѣплите прѣзъ огъня, както онѣзи индийци? Ще кажете: дано не е въ наше врѣме. — Въ ваше врѣме ще бѣде. Ама слѣдъ колко години? — Не е въпросъ слѣдъ колко години, но като питате ще ви кажа: слѣдъ 10 години ще мине тази огнена вълна и ще очисти свѣта. Земята е опятнена. Всички нечистотии, които съществуватъ отъ хиляди години, не само у хората, но и у животнитѣ, всички човѣшки мисли и желания и чувства ще минатъ прѣзъ прѣчистване, ще се дезинфекциратъ по най-добрия начинъ. Ами какво ще каже онази пѣвица, която днесъ има хубавъ гласъ, но не се минаватъ и 5 — 6 години и не ще може да пѣе? Какво ще каже онзи цигуларъ, който днесъ свири хубаво, но слѣдъ като му направятъ операция на ржката, повече не може да свири? Отъ нѣмай кждѣ пише поетътъ; отъ нѣмай кждѣ свири цигуларътъ; отъ нѣмай кжде пѣе пѣвицата; отъ нѣмай кждѣ говори проповѣдникътъ. Всички служатъ на сила. Отъ любовъ никой не служи. Ще ме извините за тия думи и да не разберете, че само азъ съмъ, който служа отъ любовъ. Не, има и мнозина други, които служатъ на Бога отъ любовъ. Поне въ Евангелието се казва, че има

144,000 души, които служатъ на Бога. Отъ толкова холяди години 144,000 души изявяватъ Божията Любовь и направляватъ своитѣ мисли къмъ Бога съ едно сърце, съ единъ умъ, съ една душа съ единъ духъ. Това сж 144,000 души, на които ние знаемъ имената! Сега, ако река да ви ги изброявамъ, трѣбва да направя единъ поменикъ, както правятъ свещеницитѣ. Азъ ще оставя това за другъ пѣтъ. Тѣ не сж единъ, не сж 100, ни сж нито 1000. Колко дни трѣбва да ме слушате да ви ги изброявамъ? И то само имена! Но азъ ще ви кажа едно име въ свѣта, което трѣбва да знаете, не сега, може би въ слѣдната, въ втората, въ третата, въ четвъртата бесѣда или въ друга нѣ-со-я. Едно име ще ви кажа, пригответе само сърцата си! Единъ умъ трѣбва да имате всички! Туѣ име ще произведе въ васъ сжщия резултатъ. какъвто резултатъ произвежда онази бистра, студена водица за жадния пѣтникъ. Туѣ име ще произведе такъвъ ефектъ, такова утоляване на глада, каквото произвежда прѣсния хлѣбецъ за гладния човѣкъ. Туѣ име ще внесе едно осмисляне въ живота ви, защото безъ вѣра живота ви ще се обезсмисли. Ако направите 1000 халки и не ги съедините, не ги турите въ работа, или ако направите 1000 колелца и не ги впрегнете въ работа, останатъ неизползувани всичкитѣ ви трудъ отъ хиляди години, всичкитѣ ваши мисли не ще могатъ да се съсрѣдоточатъ къмъ една велика цѣль, която ние наричаме „любовъ къмъ Истината“ и Самиятъ ви животъ ще се обезсмисли, и вие ще прѣкарете най-тъмнитѣ часове на отчаяние, туѣ което хората наричатъ „адъ на земята или смъртъ“

Обратно пъкъ: кѣгато вие се домогнете до Божи-
ята Любовь. когато обикнете Бога, на което сж-
щество и да погледнете, вие ще видите въ него
най-красивото лице, което до сега не сте вижда-
ли. Вие ще видите въ него изразо на благодѣ-
та, на сила, на мощь, на интелигентность и ще каже-
те въ себе си: заслужаватъ страданията на хиля-
дитѣ години, само човѣкъ да види това велико
и всѣто лице на Бога! Не нѣкое страшно лице,
но лице което ще измѣни цѣлото ви естество.
Ако нѣкой младъ царь пада на колѣнѣ прѣдъ
една млада мома и ѿ казва, че безъ нея не може
да живѣе, питамъ ви тогава: не заслужавате ли
всѣѣа душа да се поклони прѣдъ туй велико лице
на Бога? Сегашнитѣ момци, когато се покланятъ,
гледатъ къмъ земята, но онзи, който се покланя
на Господа, не трѣбва да гледа къмъ земята, а
трѣбва да гледа Господа въ лицето. И Давидъ
казва: „Гледахъ Господа прѣдъ лицето си.“ Апо-
столъ Павелъ казва: „Ние имаме това знание“. Нѣкои
хора иматъ това знание, и вие може да го
имате. Това е една отъ най-проститѣ Истини, но
и отъ най-великитѣ Истини.

И сега, слѣдъ като съмъ ви проповѣдвалъ,
казвате: кажетъ ни една истина! Ето, казвамъ ви
една Истина, но въ васъ остава едно съмнѣние,
дали е тѣй, както Учителътъ казва? Азъ питамъ:
ти разбра ли ме, какво искахъ да ти кажа? За да
ме разберете, вие трѣбва да гледате на Бога тѣй
както азъ гледамъ Неговото лице. За да разбе-
ремъ слънцето, трѣбва еднаково да възприемаме
неговата свѣтлина. Ние трѣбва да знаемъ положи-
телната страна на живота, а сегашнитѣ учени хора

казватъ: ако ние гледаме Бога, всѣкаква култура ще се спре, затова по-добрѣ да Го не виждаме. Ето първата и най-голѣма лъжа въ свѣта! Значи, вънъ отъ Бога има култура, а вътре въ Бога нѣма култура. Не, всѣка култура въ свѣта, всѣко възвишено чувство на човѣшкия духъ започва съ онзи дълбокъ стремежъ на духа къмъ Любовта. Човѣкъ иска да обича нѣкого въ свѣта. Туй е Божест ено въ насъ, което иска да се прояви. То е едно вътрѣшно стремление на духа. Оставете всѣки човѣкъ свободенъ! Нека Божественото работи въ него! Вие не знаете той кого обича, той не се е изявилъ още. Не се самоиздѣгвайте! Той има единъ идеалъ въ своята душа. Вие може да любите само душа, която е съвършена и чиста, както Господъ е чистъ. Ако нѣкой отъ васъ мисли, че може да го обичатъ такъвъ какъвто е, лъже се. Докато нѣкой мисли, че ти си идеаленъ, че ти си чистъ, той те обича, но въ момента, когато съзнае, че имашъ нѣкакъвъ порокъ, той не може да те обича, и всичкото щастие помежду ви изчезва. Нѣкой казва: азъ мога да обичамъ нѣкой човѣкъ макаръ да е и съ порокъ. Да, едно дърво може да вирѣе и съ червеи, но неговитѣ плодове ставатъ хилави и клонищата му почватъ да съхнатъ. Вие ще кажете: е, при сегашнитѣ условия може и така. Всички разумни същества съставляватъ условия за насъ. И всички, разумни същества сж създали най-добритѣ условия за насъ въ свѣта.

И тъй, Божията Любовъ, за която азъ ви говоря, внесе разширение въ съзнанието, затова човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ абсолютна чистота въ себе си. Той трѣбва да гледа на Лю-

бовъта като на единъ вътрѣшенъ принципъ, като на една вътрѣшна сила, която трѣбва да работи въ него, безъ да го смущада външната природа. Онзи човѣкъ, който има Любовьта въ себе си, е като огъньтъ, всичко ще пояде и така ще изчисти живота си, ще изчисти цѣлата срѣда, въ която живѣе. Това се отнася до праведния, до любящия човѣкъ — той всичко изчиства: И човѣкътъ на Любовьта за въ бѣдаще ще се познава по това: ако неговата любовь може да те очисти, тя е Божествена. Опетнява ли те неговата любовь, тя е човѣшка. Нѣкой казва: побѣлѣ ми главата отъ любовь. Тази любовь я знаемъ ние. Любовь, която внася топлина въ сърцето, свѣтлина въ ума, младостъ въ душата и крѣпостъ въ духа, това е Божията Любовь. Любовь, която омаломощава човѣшкия духъ, която смалява човѣшката душа, която опорочава човѣшкото сърце, която изопачава човѣшкия умъ, която внася всички болезнени състояния, неврастения, която съществува въ свѣта не се лажете, това е една фиктивна любовь. И ще кажатъ нѣкои: Христосъ ни спасява. Да, спасява, но съ какво? — Съ своята Любовь къмъ Бога. Богъ е, Който чрѣзъ Любовьта може да ни спаси. Когато влѣземъ въ Божията Любовь, всички ние ще бѣдемъ спасени. Не само „спасени“ нѣщо повече се изисква отъ Любовьта. Спасението е за дѣцата. Възрастнитѣ души, обаче, търсятъ онзи великъ животъ, дѣто всички трѣбва да станатъ силни. Силни въ какво? — Силни въ Любовьта.

Та казвамъ: понеже всички вие искате да бѣдете щастливи, азъ ви показвамъ пътя на щастieto. Понеже всички вие искате да имате зна-

ние, азъ ви показвамъ пътя на знанието. Понеже всички вие искате да бъдете богати, азъ ви показвамъ пътя на богатството. Понеже всички вие искате да бъдете млади, азъ ви показвамъ пътя на младостта. Този е пътятъ сега! Тукъ се изисква вѣра, а не вѣрвания и суевѣрие. Вѣра! Сега нѣкои ще кажатъ: дали е така? Онзи, който има това съзнание, трѣбва да знае, че въ насъ има само една мисль: Богъ е Любовь, въ която абсолютно нѣма никаква злоба. Богъ е любовь, въ която нѣма никакъвъ порокъ. Богъ е Любовь, въ която царува абсолютна чистота, абсолютна свѣтлина и радостъ и веселие и всичкитѣ блага въ свѣта. Това наричатъ законъ на онова вътрѣшно блаженство. Това е онази велика наука—Любовъ къмъ Бога, която всички възвишени души сж изучавали. Този е великиятъ пътъ, по който сж минали всички възвишени души. И вие трѣбва да учите това знание, тази наука—нищо повече. Веднага турете въпроса ребромъ и си напишете: Лю б о в ъ к ѣ м ѣ Б о г а! Станешъ сутринъ, кажи си: любовь къмъ Бога! Любовь къмъ Единния Богъ! Този Богъ ще туришъ въ себе си. И тогава ще се изпълнятъ думитѣ: „Ако люби нѣкой Бога, той е познатъ отъ Него“. Богъ ще ви познае. И щомъ трѣгнете отъ тази свѣтъ за горѣ Той ще каже: „Нека дойде при мене! Азъ го познавамъ. Отворете му вратата. Той е онзи младиятъ синъ, който е ходилъ въ странство и е научилъ великиятъ урокъ на Любовта и съ смирение казва: „Отче, азъ познахъ, че само любовта къмъ Тебе е великиятъ смисълъ на живота“. Който люби Бога, щомъ отиде въ другия свѣтъ,

ще има „carte blanche“ ще има една отворена врата за него, и Господъ ще каже: „Нека дойде този синъ при мене!“ А всички ония, които нѣматъ това знание, ще се намѣрятъ отново на земята—въ много църкви, въ много народи. Съ хиляди години ще прѣкаратъ тамъ, до като дойдатъ до положение да познаятъ, че само Любовта свѣрзва хората, осмисля живота и дава благоденствие, сила, крѣпостъ, благостъ и мощъ на човѣшкия духъ.

Азъ ви желая, нѣма да кажа. че желая, това значи да ви се налагамъ. Ако ви кажа „ако обичате“, то е да ви туря въ вѣрвания, и него не искамъ да направя. Ако ви кажа, че нѣкой ангелъ ще дойде отгорѣ, то е суевѣрие. Какво да ви кажа? На български езикъ нѣма подходящи думи, съ които да ви изкажа тази велика Истина, че да останете абсолютни свободни, да не остане никакво съмнение въ васъ. Мога да се изкажа и другояче, но кажете ми едно прѣдложение въ български езикъ, съ което да кажа тази Истина, че да нѣма двусмислие. Сега, следъ като си отидете, ще ме критикувате, че нѣкъдѣ нѣмало запетайка, че логика нѣмало, че еди—кой си какво е казалъ. И азъ знамъ, кой какво е казалъ, мога да го цитирамъ, но азъ не искамъ да цитирамъ кантовци, лапласовци и разни други философи и редъ учени поети и велики музиканти. Казвамъ: запознатъ съмъ съ тѣхното учение, знамъ отдѣ сж го взели и докъдѣ сж стигнали и имъ се радвамъ. Дребнавостъ е да кажа, че не знаятъ. Като казвамъ това за тѣхъ, азъ не имъ се смѣя, но казвамъ: мъчили сж се хората, толкова сж израснали. Като видя една круша, която е израсла донѣкъдѣ, казвамъ ѝ: рад-

вамъ се че си постигнала нѣщо съ усилията си. Нѣкой пѣтъ минавамъ покрай нѣкоя рѣка, радвамъ се и на нея, че е достигнала и толкова, защото зная, че и рѣката е жива. Послѣ, видя тамъ на брѣга нѣкое малко брѣмбарче. Нѣма да го пови-камъ да ми стане другаръ по пѣтя, но въ даде-ния случай се спирамъ малко при него питамъ го: какъ прѣкарвашъ? Е, условията сж такива, прѣ-карвамъ по брѣмбарски. И на него се радвамъ. Всички съврѣменни хора не сж отъ еднаква кул-тура, нѣматъ еднакво съзнание, затова отъ всички се изисва будно съзнание и голѣми усилия. У васъ има едно суевѣрие, вие чакате да дойде нѣкой ангелъ, специално изпратенъ въ васъ отъ Госпо-да, да ви донесе единъ пликъ и да ви каже, че вие сте възлюбени отъ Господа. Така е, но това ще бжде само тогава, когато вие можете да въз-любите Господа и той да ви познае. Това е вѣрно само за онѣзи, които любятъ Бога.

И казвамъ сега: оставямъ ви съ едно пред-ложение, което да си намѣрите сами. Оставямъ ви една мисль, която да си разгадате сами. Оста-вямъ ви единъ пѣтъ, който да си намерите сами. Нали първоначално Учителътъ, великиятъ музикантъ, показва всички пѣтища, по които може да се из-пълни едно парче, но слѣдъ това ученикътъ самъ ще си намѣри пѣтя, по който ще може да го из-пълни. И онзи духовенъ човѣкъ, онзи ученъ чо-вѣкъ най-послѣ се оставя самъ на себе си тѣй както и малкиятъ дѣца се оставятъ на краката си, самъ да разрѣши нѣкой важенъ въпросъ, и въ разрѣшение-то си да каже, само единъ пѣтъ има — той е пѣтътъ на Любовта! Само едно постижение има — то е постижението на мъдростта, само една мисль има —

— и тя е мисълта на великата Истина, въ която силитѣ се сгрупирватъ и обединяватъ всичко въ Бога, въ тази вѣчна Любовь, която осмисля човѣшкия животъ!

Желая мнозина отъ васъ, които сте смутени, тѣжни, обрѣменени съ мъчнотитѣ на физическия животъ, кажете си: има спасение заради насъ! Има Единъ, който мисли заради насъ, Когото ние можемъ да любимъ, Който всекога може да ни бѣде вѣренъ и никога не ще ни изневѣри! Има Единъ! Кой е? — Ще потърсите Неговото име и ще Го прочетете, То е написано въ вашитѣ души. Само така ще видите, че моитѣ думи сж вѣрни. Потърсете Го въ книгата! която е носилъ този ангелъ! Може и вие да намѣрите, като Аниела, че нѣкои букви липсватъ, но това да не ви смущава. Ако малко се очудите, непрѣменно и вие 60 години наредъ ще прѣкарате пакъ на земята въ противорѣчия и нищо нѣма да разрѣшите.

И тѣй, Богъ е любовь, Богъ е Животъ, Богъ е Свѣтлина!

Бѣседа, държана отъ Учителя
на 7 февруари, 1926 г. въ гр. София.

Позвахъ Сина си.

14.

РУСЕ

Печатница Малджиевъ ул. Сароолу 21

1926

Позвахъ Сина си

„Изъ Египетъ позвахъ Сина си“.

Природата е обоснована на закони. Законитѣ подразбиратъ разумни същества, т. е. разумнитѣ същества седятъ задъ законитѣ. Природата е пълна съ методи за познаване, за знания. Следователно всѣки човѣкъ трѣбва да изучава тия методи.

„Изъ Египетъ позвахъ Сина си“. Какво чудно има въ туй? За обикновения умъ нѣма нищо особено — изъ Египетъ позвалъ Сина си. Нѣкой казва: азъ съмъ ходилъ въ Египетъ, видѣлъ съмъ пирамидитѣ, видѣлъ съмъ мумиитѣ, видѣлъ съмъ арапитѣ, които живѣятъ тамъ. Той мисли, че това е Египетъ, Нѣкой може да казва, че е видѣлъ ябълчинитѣ сѣменца. Не, има другъ методъ за разглеждане на нѣщата. Ако вие носите едно ябълчно сѣменце хиляди години въ джеба си, какво ще научите? Ако носите единъ скъпоцѣненъ камѣкъ хиляди години въ джеба си, какво ще научите? Ако носите една скъпоценна книга хиляди години въ джеба си, какво ще разберете? Ако носите нѣкои цѣнни идеи въ душата си хиляди години и ги държите сато светиня, какво ще научите?

Изобщо хората казватъ: ние сме културни, учени хора. Добрѣ, съгласенъ съмъ, но какво отъ това? Нѣкой казва: азъ съмъ човѣкъ. Хубаво, съгласенъ съмъ, радвамъ се, това е отлично нѣщо, но въ какво седи твоята човѣщина? Другъ нѣкой

казва: азъ съмъ българинъ. Добрѣ, съгласенъ съмъ, но въ какво седи твоята българщина? Нѣкоя жена казва: ама ти не знаешъ ли, че азъ съмъ майка на 5 деца. Добрѣ, това, че си майка на 5 деца, е отлично нѣщо, но въ какво седи твоего майчинство? Вие ще кажете: това сж обикновени работи, ние ги знаемъ. Вие ги знаете толкова, колкото знаете и стиха „изъ Египетъ позвахъ Сина си“. Египетъ, това е мощното, това е красивото, това е изразъ на свѣтлината, на великия човѣшки духъ. Египетъ, това е символъ. И най-великитѣ хора е трѣбвало да минатъ прѣзъ Египетъ. Мойсей, единъ отъ най-виднитѣ законодатели и водители на човѣчеството, трѣбваше да се учи въ Египетъ. Каквоте и да се казва за Христа, и Той трѣбваше да отиде въ Египетъ тамъ да се учи. Ангелътъ казва на Иосифа: „Вземи дѣтето и бѣгай въ Египетъ!“ Той не му каза да отиде въ Асирия, въ Вавилония, или другадѣ нѣкъдѣ, но въ Египетъ. Подъ „Египетъ“ се разбира силното, крѣпкото, дѣто човѣшкиятъ духъ може да се кали. Казва нѣкой: ще отида въ Египетъ, при това плодородие, да се наямъ поне на плодове. Та нима това е Египетъ. Че и въ България има плодове! Египетъ е мѣсто на знание, Египетъ е мѣсто на мъдростъ. Египетъ е мѣсто на работа и трудъ. Евреитѣ сж учили тамъ цѣли 400 години, и затова сж станали днесъ най-умния народъ. Тѣ служиха 400 години на египтянитѣ, кирпичи правиха и то безъ слама. Като четете тѣхната история, ще кажете: горкиятъ народъ! Не, не сж горки тѣ. Съ това служене тѣ придобиха голѣми знания. Този духъ, този умъ, който иматъ евреитѣ, се дължи на Египетъ. Еги-

„Изъ Египетъ позвахъ сина си“. За да изясня мисълта си, казвамъ: всѣки човѣкъ има своя добра и лоша страна. Лошата страна азъ наричамъ слабости. Най-първо въ човѣка се явява съмнѣнието. Кога се явява съмнѣнието?—Съмнѣнието се явява като контрастъ при двѣ различни психически състояния. Човѣкъ като разбогатѣе, съмнѣнието непрѣменно ще му гостувта, защото съмнѣнието обича богатитѣ хора. Човѣкъ като стани ученъ, съмнѣнието ще го посѣти. Нѣкой човѣкъ като стане много религиозенъ, много набоженъ, съмнѣнието непрѣменно ще го посѣти. Човѣкъ като стане красивъ, съмнѣнието ще му дойде на гости. И тъй всѣки ще знае: ако е богатъ, съмнѣнието ще похлопа на вратата му. Най-първо то ще дойде много учтиво, ще похлопа на вратата и ако не го приеме, ще влѣзе прѣзъ нѣкоя дупка, като нѣкой нѣканенъ гостъ. Слѣдъ съмнѣнието какво иде въ свѣта? — Ревността. Слѣдъ ревността въ човѣка иде малодушието. То е състояние на слизане, то прѣдставлява една долина. Слѣдъ малодушието идва ожесточението. Слѣдъ ожесточението идва отмъщението. Слѣдъ отмъщението идва разкаянието за сторенитѣ постѣжки. Това сж редъ състояния, които човѣкъ изживѣва.

Съврѣменнитѣ хора, не се спиратъ да направятъ единъ анализъ на своя животъ, да видятъ, защо идва съмнѣнието въ тѣхъ. Майка има дъщеря, която много обича. И дъщерята сжщо обича майка си, обаче една вечеръ дъщерята закъснѣе нѣкъдѣ. У майката веднага се явява съмнѣние. Защо съмнѣнието е проникнало въ майката? То е една възможность. Съмнѣнието обикновено се явява

въ слабитѣ—хора. По нѣкой пѣть ние се съмнѣваме и въ Бога. Защо? Какво показва това?—Това показва, че ние сме приписали на Бога единъ характеръ като нашия и мислимъ, че и той като насъ, обѣщае нѣщо и послѣ не може да го изпълни. Казвате: е, и Богъ е като насъ. Туй показва, че имаме едно слабо вѣрую, а не едно принципиално вѣрую. Напримѣръ, въ една отъ своитѣ бѣседи азъ единъ пѣть казахъ, че човѣкъ не трѣбва да има за любовта си никъкъвъ обектъ. Обектътъ е нѣщо материално. Защо човѣкъ не трѣбва да има за любовта си никъкъвъ обектъ? —Понеже обектътъ е подложенъ на извѣстно измѣнение, вслѣдствие на което ти не можешъ да разчиташъ на този обектъ. Ако разчиташъ на този обектъ, ще изгубишъ любовта си.

Да ви обясня, какво нѣщо е обектъ. Да вземемъ за примѣръ водата, която има три състояния на земята. Обикновеното, нормалното ѣ състояние е жидко течното ѣ състояние. Нѣколко градуса надъ нулата, а именно при 4 градуса, това е естественото ѣ състояние. Водата, обаче, при извѣстно състояние се втвърдява. И другото състояние на водата е, че тя се прѣвръща въ въздухообразно състояние въ пѣри. Водата се изпарява отъ 0—100°. Допуснете сега, че въ воднитѣ канки има извѣстно съзнание. Какъ биха си обяснили тѣ, защо прѣминаватъ отъ течнo въ въздухообразно и отъ течнo въ твърдо състояние? Може ли да имъ се даде отчетъ за това нѣще? Причинитѣ сж чисто външни—температурата се е измѣнила. Водата като се втвърдява, прѣвръща се въ ледъ и си изгубва топлината. Слѣдъ туй се втечнява и

най-послѣ дохожда до въздухообразно състояние — изпарява се. Когато въ душата ви прониква умразата, вие сте въ едно подобно на леда, леденото състояние. Тогава всѣки ще може отгорѣ ви да си играе съ канки. Послѣ, като дойде топлината, онзи, който си игралъ върху васъ, ще ви намѣри толкова мекъ и отстжичивъ, че ще рискува да отиде на дъното на морето. Вие ще му изневѣрите. Защо ще му изневѣрите? Понеже вие ще се намѣрите въ вашето естествено състояние, и шумъ се намѣрите въ това състояние, като дойдатъ хора въ дома ви да се каратъ, вие ще имъ кажете: господа, азъ не обичамъ хора, които се биятъ отгорѣ ми, които дигатъ шумъ. Хайде слѣзте долу! И тѣ ще се намѣрятъ долу на дъното на морето. Слѣдъ това, като се изпарите, като се намѣрите въ друго състояние, казвате: Господи, азъ искамъ да се възвися, да се дигна къмъ Тебе! Вие можете да се подигнете на 4-2-10 километра нагорѣ, на послѣ трѣбва да се прѣвърнете въ водни канки и като такива да паднете на земята да извършитѣ своята служба. Слѣдователно, тия двѣ състояния на водата сж като полюси за акумулиране енергията т. е. тѣ сж необходими като обнова на енергията при сегашното ѣ състояние.

И тъй, за да познае човѣкъ Божията Любовь умразата трѣбва да изчезне отъ неговата душа. За да познае човѣкъ Божията Любовь, трѣбва да се прѣвърне на вода, която да прониква прѣзъ цѣлото растително царство, да мие листата на всички растения, да прониква цѣлия органически животъ, да има съприкосновение съ пѣлия животъ изобщо, за да разбере благото въ свѣта. Слѣдователно, ако

искате да разберете Любовта въ най-широкия ѝ смисълъ, трѣбва да разбирате водата, трѣбва да имате познанието на водата. По-слабо същество отъ водата нѣма, и посилно същество отъ водата нѣма. Единъ адептъ хваналъ една малка водна капчица и я затворилъ въ едно малко шишенце. Тя започнала да му се моли и да му казва: „Моля ти се, пусни ме, че ме чакатъ дома моитѣ братя и сестри!“ — Е, кой ще мисли за тебе? Но голѣмо прѣчувствие има между частицитѣ на водата, голѣма връзка иматъ тѣ помежду си. „Пусни ме“, казвала му тя: „защото ако моитѣ братя и сестри разбератъ, че си ме затворилъ, нищо нѣма да остане отъ тебе!“ — Не, нито петъ пари давамъ за тебе. Азъ нѣма да казвамъ името на този адептъ, обаче това било първия му опитъ. Той станалъ причина за първия потопъ на земята. Какъ станало това? — Като се научили воднитѣ капки, че една отъ тѣхнитѣ сестри е затворена, започнали да идватъ една слѣдъ друга при този адептъ и да му казватъ; „Пусни нашета сестра!“ Той въ първо врѣме започналъ да имъ се смѣе, но слѣдъ като тѣ го бомбандирали усилено, най-послѣ я пусналъ. Ние казваме нѣкой пѣтъ че всѣка водна капка, това е Божественъ лъчъ, това е изразъ на Божествения Духъ. Какво трѣбва да подразбирате? — Че въ този смисълъ, Божествениятъ лъчъ мяза на една водна капка. Казватъ за нѣкого: той е много слабъ човѣкъ. Да, ако ти си слабъ като една водна капка, знай, че слѣдъ тебе, една слѣдъ друга ще дойдатъ много водни капки съ милиарди, стига да повикашъ къмъ тѣхъ. И тогава казвамъ: не само единъ адептъ, но много адеп-

единъ адвокатъ, какво искаме? Не искаме да ни прави поклони, но искаме нашето дѣло да спечели. Ако спечели, и ние, и той можемъ да правимъ колкото искаме поклони, но ако изгубимъ дѣлото, ще махнемъ съ главата си и ще кажемъ: знаемъ ние този адвокатъ, не го искаме повече. Онзи философъ, който пише по нѣкакъвъ въпросъ, трѣбва да владѣе този материалъ, за да може да го изложи.

Та всички обикновени хора наричатъ великитѣ хора „чукари“, тѣй ги уподобяватъ. Тѣ казватъ, че всѣки великъ човѣкъ е единъ чукаръ или единъ планински върхъ, повече или по-малко високъ, който складира въ себе си всичката благодать. Между тия чукари има долини и полета. Нѣкои хора сега сж по тия чукари, по тия високи планински върхове, други оставатъ незабелѣзани, понеже се намиратъ по тия долини и полета. Питамъ: между тия чукари или между тия високи планински върхове и между тия долини и полета има ли нѣкакво съотношение? — Има, разбира се. Представете си, че нашата земя бѣше навсѣкждѣ валчеста, никждѣ нѣмаше таква чукари и високи планински върхове, какво щѣше да бжде нейното положение? — Земята щѣше да бжде обиколена навсѣкждѣ съ вода. Обаче, онѣзи същества, които сж създали земята, както и Онзи, Който я създалъ сж направили и високитѣ и низкитѣ мѣста по нея. Като казвамъ „Онѣзи“. които сж я създали и „Онзи“, Който я създалъ, искамъ да употреба думитѣ „единство и множество“, като свойства на Бога. Това сж двѣ идеи, които азъ свързвамъ, защото споредъ мене единство има само въ Бога, и мно-

жество има също само въ Бога. Когато единството иска да прояви своята сила, то се проявява въ множеството. И когато множеството иска да прояви своето сцепление или връзка, която съществува между него, то се проявява въ единството, за да покаже, че източникътъ на всички същества е единъ и същъ.

Защо хората сж слаби и умиратъ? Защото като се отдѣлятъ отъ единството, отъ Бога, отричатъ Го отъ себе си, а по този начинъ се отричатъ отъ себе си. При това, като се отдѣлятъ отъ единството, отричатъ и множеството и казвагъ: съ много не може да се живѣе. Тогава, споредъ тѣхъ излиза слѣдното: съ единъ не можешъ да живѣешъ съ много също не можешъ да живѣешъ, остава да живѣешъ само съ себе си. Щомъ дойдешъ до положението да живѣешъ само съ себе си, ти ще мязашъ на една мокра кокошка. Всѣки отъ васъ, който живѣе самъ и който отрича тия двѣ идеи, той ще мяза на омокрена кокошка — нищо повече. И тогава никакъвъ идеалъ не можете да постигнете, никаква наука, никакво щастие. Въ какво седи хубавото и красивото въ свѣта? То е единъ въпросъ, който тепърва се разработва. До сега, както и въ миналото, имаше много нѣща, които ви радваха, но сега, като минавате въ тази нова фаза на живота, какво може да ви радва? — Сега може да ви радва само единството. Подъ „единство“ азъ разбирамъ да имашъ онзи вътрѣшенъ възвишенъ животъ, да имашъ съприкосновение съ едно разумно същество, на което основнитѣ качества да бждатъ Любовь, Мѣдрость и Истина. При това, туй същество да бѣде толкова разумно, че въ всѣки

случай да ти бѣде като другаръ, съ когото да можешъ да сподѣляшъ извѣстни идеи, извѣстни мисли.

Съвършенстаото, къмъ което се стрѣми всѣка душа, ученитѣ хора го намиратъ въ човѣшкия строежъ. Тѣ искатъ да докажатъ, че човѣкъ е създаденъ чудно, а религиознитѣ хора се спиратъ върху този въпросъ и често казватъ, че човѣкъ билъ чудно и страшно създание. Че е чудно създание, тъй е, но че е страшно, съ това не съмъ съгласенъ. Онзи, който е превеждалъ думата „страхъ“, не я употребилъ сполучливо. Страхътъ се появилъ, когато енергията въ своитѣ проявления е била чрезмѣрно силна. Значи, страхътъ се е появилъ или вслѣдствие на голѣма сила, на чрѣзмѣрна енергия или вслѣдствие неизвѣстността на нѣщата. Азъ пъкъ бихъ казалъ, че човѣкъ е едно разумно и красиво създание. Всѣки съвършенъ човѣкъ трѣбва да знае, какъ е устроенъ неговиятъ мозъкъ, неговитѣ уши, неговитѣ очи и пр. Азъ не говоря за онѣзи външни уши, но той трѣбва да знае, какъ е устроенъ онзи вътрѣшенъ апаратъ на слушане, какъ е устроена говорителната система. Той трѣбва да проучи тази сложностъ на прояви. Сега ние минаваме покрай нѣщата, проучаваме ги, но все отвѣнъ, искаме по този начинъ да подобримъ положението на обществата, да подобримъ свѣта, но трѣбва да се знае, че свѣтътъ не може да се подобри отвѣнъ, а отвѣтрѣ. Чудни сж съврѣменнитѣ хора, когато искатъ да подобрятъ нѣщата отвѣнъ, по единъ механически начинъ. Чудно е когато единъ механикъ иска да избобрѣти нѣщо изведнажъ. Той дълго врѣме мисли върху

известна идея, върху известенъ принципъ, докато най-послѣ започватъ въ ума му да се търкалятъ онѣзи малки колелца, онѣзи части отъ машината онѣзи плоскости — цѣли образи рисува той въ ума си и едва слѣдъ 20 години изнася своята идея навънъ. Идея има въ този човѣкъ!

Сега и ние искаме да подобримъ свѣта. Този свѣтъ трѣбва да се подобри вътрѣ въ васъ, въ всѣки едного по-отдѣлно, всѣки за себе си да го пресъздаде. Или, казано на другъ езикъ, той трѣбва да копира нѣщата. Съвършениятъ свѣтъ създава нѣщата, а намъ прѣдстои да ги копираме. Онзи механикъ, който изобрѣтилъ нѣщо, не го е копираля изведнѣжъ. Той мислилъ дълго врѣме, изучавалъ е, небесната механика и когато успѣлъ да копира въ ума си известни идеи тази механика, когато най-послѣ ги оформилъ напълно въ себе си, тогава ги изнася на бѣлъ свѣтъ. Виесе лажете, ако мислите, че този механикъ самъ е измислилъ тия нѣща. Питамъ ви: вашата механика отдѣ е знаела всичко това, съ което днесъ разполага? Ами вие като не бѣхте на земята, съ каква механика се движеше земята? Вижете, колко умно сж устроени всички слънчеви системи, които съществуватъ днесъ!

Казватъ за нѣкого: този човѣкъ е отличенъ философъ. Оставете вашата философия! Преди да съществуваше вашата философия, имаше друга една философия, която създаде всички слънчеви системи. Днесъ всички умни хора, които живѣятъ въ курниците на грубия материализъмъ страдатъ, благодарение на този материализъмъ именно, понеже той съ своя моралъ отричаше единството. На него се

дължатъ всички страдания на съврѣменното човѣчество, чрѣзъ които днесъ си изкупватъ грѣхове-тѣ. Като казвамъ, че въ свѣта има материалисти, този упрѣкъ хвърлямъ навсѣкждѣ, защото материалисти има и въ църквитѣ, и въ домоветѣ и между ученитѣ, този грубъ материализмъ съществува навсѣкждѣ. Между свещеници, проповѣдници и богослови има материалисти; между майки и бащи има материалисти; между учени и философи същотѣй има голѣми материалисти. Азъ не визирамъ само извѣстенъ родъ хора, но казвамъ, че всѣки човѣкъ, у когото нѣма възвишенъ идеалъ, чрѣзъ който да разбира, какво нѣщо е единството, какво нѣщо е множеството, какво нѣщо е да обича своитѣ ближни, идеалътъ на такъвъ човѣкъ е подобенъ на този на материалиста.

Та ние сме дошли до едно положение, да искаме да живѣемъ на земята. И право е, идеалъ е това. Азъ уважавамъ всѣки човѣкъ, който иска да живѣе. Животътъ е най-хубавия стремежъ у човѣка и у всѣко живо същество. Да искамъ, да живѣя, това е съзнание. Слѣдъ като човѣкъ пожелае да живѣе, той ще дойде до редъ други идеи, които пъкъ, ще го доведатъ до прекрасни, красиви положения въ живота. Тогавъ азъ казвамъ: какво трѣбва да направимъ, за да се жгѣе разумно? За да живѣе човѣкъ разумно, трѣбва да знае какъ да черпи онѣзи богатства, които съществуватъ въ природата. Той трѣбва разумно да приеме своето богатство отдѣто е опрѣдѣлено. Ето напримѣръ българитѣ ходятъ сега да хлопнатъ въ странство за пари. Тѣ нѣматъ пари и казватъ: между търговцитѣ е настанала голѣма криза. Искатъ да напра-

вятъ единъ заемъ отъвѣтъ, но хората не имъ вѣрватъ, не имъ даватъ. Това сж финансови потѣности, които се спазватъ. Има нѣщо, поради което не имъ даватъ заемъ. Българитѣ отъ редъ години хлопатъ за пари. Добрѣ, щомъ ние искаме да живѣемъ, нека направимъ единъ заемъ отъ природата. Като говоря за природата, азъ подразбирамъ едно общество. Подъ думата „природа“ въ моя умъ всѣкога възниква една особена идея. Природата прѣдставлява една съвокупность отъ всички разумни сжщества. Тѣ направляватъ цѣлия сегашенъ козмосъ. Това азъ наричамъ разумна природа. Дѣятелността на всички тия сжщества е така разпрѣдѣлена, че всѣко сжщество знае какъ да работи какво да работи и по кое врѣме да работи. Тѣзи съвършенни сжщества по нѣкой пжтъ могатъ да направятъ нѣкои малки погрѣшки, които науката нарича изключения, а азъ наричамъ опущения. Тѣзи сжщества, макаръ и съвършенни, има какво да учатъ, а при това учене тѣ могатъ и да сгрѣшатъ нѣщо. Понеже и вие влизате въ тази жива природа, по нѣкой пжтъ тия съвършенни сжщества турятъ и васъ на работа, та като направите нѣкоя погрѣшка, тя се отразява и върху тѣхната дѣйность, защото всички прѣдставляваме помежду си скачени сждове. Тѣзи сжщества сж толкова дѣятелни, че каквото и да стане, каквато погрѣшка и да се направи, въ края на краищата тѣ я изправятъ. Тѣ бързо изправятъ нѣщата съ единъ магически жестъ. Тѣзи погрѣшки идватъ по закона на свободата, понеже всички ние трѣбва да живѣемъ въ свободата. Знаете ли, какво нѣщо е да живѣемъ по закона на свободата? Да живѣешъ по закона на сво-

бодата, значи всѣки моментъ да знаешъ, какво трѣбва да правишъ, да можешъ математически да разпрѣдѣлишъ, какви съответствуващи мѣрки да вземешъ за нѣщата. Представете съ какви тънки умовете се изискватъ за това! Представете си, какви схващания иматъ тѣ за нѣщата!

Да се върнемъ къмъ въпроса, защото съ тази философия ние ще отидемъ толкова далечъ, ще се намѣримъ като пѣтелъ въ кълчища, нѣма да можемъ да излѣземъ навънъ. Сега вие ще кажете: ние искаме реалното въ живота, хлѣбъ искаме! А колкото се отнася до това, че имало такива разумни същества, това ни най-малко не ни интересува. Да, ето, азъ ви казвамъ какъ трѣбва да се нахраните. Азъ подлагамъ това учение на единъ свещенъ опитъ, който и вие трѣбва да направите. Това учение е единъ нѣтъ, който азъ ви соча. Този нѣтъ не е лъжливъ. Това учение не е една лъжлива философия, но тя е едно идейно учение везъ погрѣшки. Вие можете да направите опити и ще се увѣрите. Като казвамъ, че това учение е идейно, не мислете, че като направите първия опитъ и не сполучитѣ, сте се излѣгали и да кажете: той само така проповѣдва, излѣга ни той насъ. Не, приятели, ако единъ механикъ е училъ при нѣкой виденъ учителъ цѣли 20 години и слѣдъ това нищо не може да направи, дѣ седи грѣшката? Дѣ е вината? — Въ него самия, той не е училъ, както трѣбва. Може да е нѣкой механикъ, може да е нѣкой пророкъ, но всички трѣбва да учатъ и пророцитѣ сж учили, докато сж дошки до тѣзи знания. Често съврѣменнитѣ религиозни хора казватъ: Господъ взелъ единъ говедаръ и го

направилъ пророкъ. Турцитѣ иматъ следната поговорка за случая: „И да видишъ, и да чуешъ, пакъ нв вѣрвай!“ Тѣй било, ще взематъ единъ човѣкъ отъ говедата и пророкъ ще го направятъ. Лесно става това? *allez-passez-hop!* Не е така. Нѣщата въ свѣта ставатъ разумно, ние трѣбва да знаемъ законитѣ за това. Този пророкъ, прѣди да е станалъ тѣквѣтъ, той е билъ способенъ човѣкъ. Учители сж го взели отъ говедата, но цѣли 20 години най-малко той е училъ и следъ това е станалъ пророкъ. Да станешъ пророкъ не е тѣй лесно. Това, че той билъ взетъ направо отъ своя занаятъ говедаръ, отъ едно най-долно положение то е само за насърчение. Какво лошо има въ това, че нѣкой билъ говедаръ? Нищо лошо нѣма. Този пророкъ по погрѣшка е отишълъ при говедата, затова учители сж го извадили отъ това мѣсто, като му казватъ: не ти е мѣстото тукъ. Тѣй правятъ и съ диаманта. Изравятъ го изъ земиятъ, шлифватъ го и го използватъ — цененъ е вече той. Опасността да бѣде нѣкой говедаръ седи, въ това, че говедата иматъ особено низки вибрации, тѣхния животъ е на особенъ ключъ и съ това влияятъ на своя говедаръ. Въ тѣхния животъ има едно ужасно противоречие. И когато човѣкъ стане говедаръ, постепенно започва да се приспособява къмъ вибрациитѣ, къмъ вълнитѣ на своитѣ говеда и следъ 20 години той и говедата му започватъ да си мязатъ — този човѣкъ огрубѣва. Често той взима кривака си, че на едно отъ говедата счупва рогитѣ, на друго отъ говедата счупва рогитѣ, не иска да знае за нищо. И говедата му започватъ да постъпватъ като него: виж-

дашъ едно животно ритмало друго, послѣ второ, трето и т. н. Не само това, но и лицето на този говедаръ, замязва на говедага, ако той ги обича. „Между каквито живѣешъ, такъвъ ставашъ“ казва пословицата.

Та въ това отношение, като живѣете въ това общество, трѣбва да се стремите да възприемате отъ него всичко онова, което е възвишено и благородно и да го прилагате. А всичко онова отъ обществото, което е вредно за времето, туряйте настрана! Пазете се за самитѣ васъ! Азъ наричамъ тия послѣднитѣ нѣща „неприложими“. Тѣ сж остатъци, тѣ сж единъ атакизъмъ, опити на човѣшката мадростъ. Такива нѣща има и въ науката, има и въ религията, има и въ обществения и въ домашния животъ. Затова ще се повърнемъ къмъ онова положение на нѣщата, което е вложено въ насъ. Всѣки трѣбва да знае, че начинитѣ и методитѣ за приложение се намиратъ въ самия него, а само за онѣзи сѣмена, които се намиратъ вложени въ вашата душа, или въ вашия организъмъ, се изискватъ външни условия които да спомагатъ на тѣхното израстване. Запримѣръ, вие слушате нѣкой виденъ музикантъ, но трѣбва да знаете, че не е учителътъ му, който го е на правилъ музикантъ. Той е музикантъ благодарение на онѣзи дарби, които сж вложени въ него. Учителътъ само подпомага. Всѣки човѣкъ, който е музикантъ, челото му го издава за такъвъ. Степенъта на развитието на неговитѣ музикални органи показва до колко той е музикантъ, до колко той може да твори или не, до колко той е единъ обикновенъ или единъ великъ музикантъ. Това се опредѣля отъ широчината на че-

лото му, или отъ издаденостъта на музикалния му органъ, или пъкъ отъ нишкитѣ и дължината на слуховитѣ нерви. И редъ още съчетания опрѣдѣлятъ по-нататъкъ неговата творческа способностъ и сила като музикантъ. Другадѣ виждаме нѣкои хора, които искатъ да иматъ нѣжна, деликатна обхода къмъ другитѣ. Това е отлично чувство, но у всички хора не е еднакво развито.

Тогава, азъ опрѣдѣлямъ хората въ това отношение на четири категории: 1) хора, на които животътъ се движи въ кръгъ — кръгообразни типове; 2) хора, на които животътъ се движи въ спирали — спиралообразни типове; 3) хора, на които животътъ е радиаленъ, тъй както радиуситѣ въ една окръжностъ; и най-послѣ четвъртата категория хора, на които животътъ се движи по съчупени линии. Азъ имамъ съвсѣмъ друго понятие отъ вашето за съчупената и за кривата линия. Когато казвамъ, че нѣкой човѣкъ се движи по крива линия, азъ подразбирамъ, че той при известни условия трѣбва да се огъне, тъй както земята нѣкъдѣ се огъва, а на нѣкои мѣста е изпъкнала. Ако си единъ върхъ ти ще се огънешъ при известни условия и ще станешъ малко валчестъ. Въ растенията има такова огъване. Нѣкъдѣ пъкъ трѣбва да се прѣчупишъ. Да се огънешъ, азъ разбирамъ да бѣдешъ перпендикуляренъ на своето движение, да измѣнишъ първата си посока. И наистина, ако не можешъ да постигнешъ известни идеи по единъ начинъ, ще вземешъ точно перпендикулярно движение на първото, т. е. ще вземешъ точно противоположно положение на първото, ще се движишъ по обратна посока на тази, по която си

вървѣлѣ. И тогава казвамъ, мжжетѣ трѣбва да се прѣчупватѣ, а женитѣ трѣбва да се огхватѣ. Господаритѣ трѣбва да се прѣчупватѣ, а слугитѣ трѣбва да се огхватѣ. Ученитѣ и духовнитѣ хора трѣбва да вървятѣ по спирална линия и да се проявяватѣ радиоактивни, т. е. тѣ трѣбва да иматѣ свѣтлина.

Сега, това изяснение е мжчно за разбиране. Товаа сж форми, това сж външни линии. Да се свърже една крива линия съ единѣ вътрѣшенѣ, душевенѣ актѣ, това не е лесно за разбиране. Когато човѣкъ огрубѣва, лицето му става продълговато, тия криви линии се изгубватѣ и се образуватѣ прави, счупени линии. Тогава той е като една динамическа машина, или като една бомба, готова да прѣсне, Като седне на нѣкой столѣ, постоянно се движи на него, върти се, нѣма никакво търпѣние. Постоянно бърза, ужѣ нѣкаква бърза идея има, като нѣкой американецѣ. Не че има нѣкаква идея, по тѣй, бърза човѣкътъ, нѣма търпѣние. Такъвѣ човѣкъ трѣбва да използва тия сили. Той прѣзѣ дѣто мине, отваря си пжтъ. Ако си вземе билетѣ, или ако отиде въ нѣкоя бакалница за захарѣ, ще прѣредя всички и прѣвъ ще излѣзе. Дѣто и да отиде той, било като адвокатѣ, или като свещеникъ, навсѣкжде ще прояви своето естество. Казватѣ за него: много грубѣ човѣкъ е този. Не, не е грубѣ, такова му е естеството. Той казва: азѣ нѣмамѣ прѣме да чакамѣ. Изобщо, въ това отношение, англичанитѣ казватѣ за такива хора, че сж марсианци, обичатѣ да воюватѣ. Тия хора искатѣ да се проявятѣ. Не е лошо това, но трѣбва да се знае, че въ природата не съществу-

ва самъ единъ начинъ за проявление. При меки-тѣ характери, туй, което обединява, което прими-рява, което дава вътрѣшенъ смисълъ, е изразено въ кривитѣ линии. Тия криви линии прѣдаватъ из-вѣстна красота на човѣшкото лице. Такива лица сж приятни за гледане, създаватъ извѣстно вдѣх-новение. Въ устата имъ, въ брадата имъ има нѣ-що приятно; челото, лицето имъ има приятно стро-ение, на лицето имъ играе приятна усмивка.

Нѣма да се спирамъ върху тия потѣности, но искамъ да ви обърна внимание на това, че има извѣстни математически линии, които сж разумни линии. Върху лицето на човѣка тѣ прѣдставляватъ писмо. Напримѣръ, честността у човѣка, не та-зи обикновена честностъ, но онази по висша чест-ностъ, се ирзаява на челото му. Честниятъ чо-вѣкъ ти не можешъ да накарашъ да си вземе ду-мата назадъ. Каквото обѣщание даде, ще го изпълни. Българинътъ, и той горкиятъ обича да бжде то-ченъ, но неговиятъ часовникъ е другоаче напра-венъ. Той като обѣщае да отиде нѣкъдѣ, поне $1/2$ часъ ще закъснѣе. И като пристигне, ще почне да се извинява, ще каже: ще ме извинете, че закъс-нѣхъ, гости имахъ. Това, че ималъ гости не е из-винение. Той трѣбва да имъ каже добръ дошли, да имъ се извини и да си излѣзе, да остане то-ченъ на думата си. Англичанинътъ като обѣщае да направи нѣщо, и гости да му дойдатъ, той се извинява, като имъ казва: Господа, ще ме извини-те, въ толкова часа имамъ обещание да се срѣщ-на съ едно лице, затова ще излѣза. У насъ, оба-че, ако речешъ да се извинишъ на гоститѣ, тѣ ще кажатъ: нѣма нищо, постойте малко тукъ, онзи не-

ка ви почака. И българинътъ ужъ по часовникъ се води, но всѣкога закъснѣва, а послѣ се извинява. Разумнитѣ същества, живата природа изобщо е много точна въ своитѣ дѣйствия. Разумнитѣ същества абсолютно не се извиняватъ. Тѣ казватъ: всѣки трѣбва да бѣде точно на врѣме, нищо повече — нито по-късно, нито по рано. Природата казва: ние не приемаме хора, които не чакатъ при вратата; ние не приемаме и хора, които закъснѣватъ. Онѣзи, които не чакатъ, толкова по-злѣ за тѣхъ. Колкото по рано отивашъ, толкова по добрѣ, а колкото по-късно, толкова по-злѣ за тебе.

Ние, съврѣменнитѣ хора, сме отъ тѣзи, които постоянно отлагатъ. И англичанитѣ отлагатъ. Казвамъ: българитѣ правятъ една погрѣшка външно, а англичанитѣ — вътрѣшно. Ще ви кажа дѣ я правятъ. Да допуснемъ, че съмъ далъ общание да направи нѣкому едно добро, но не го направи на врѣме. Невидимиятъ свѣтъ вече счита, че не съмъ устоялъ на думата си. Мислите, ли че Англия, Германия, които можаха да направятъ нѣкои нѣща въ врѣме на войната, да се избѣгнатъ тия кръвопролития, и не ги направиха, не сж отговорни? — Отговорни сж. Разумнитѣ същества ги държатъ отговорни за това нѣща. Ако направятъ това, което сж общали, добрѣ; ако не го направятъ за тѣхъ е лошото. Тѣзи свещеници, служители на Бога, както и папата въ Римъ, можаха да направятъ, много нѣщо за избѣгване на войната, но тѣ си казаха: е, за благо на църквата. Да, иматъ си тѣ своитѣ съображения, но казвамъ: благо на църквата седи по-долу отъ благо на Царството Божие. Азъ уважавамъ благо на всѣки, но трѣ-

бва да знаете, че има единъ по-възвишенъ идеалъ, той е благо то на Царството Божие, и отъ това благо зависи щастието на всѣки народъ. Върви ли се по този идеалъ, ще бжде добръ и за всѣки единъ народъ: и за англичанитѣ, и за германцитѣ, и за американцитѣ. Това е една идея, която трѣбва да се вложи въ умоветѣ на всички вѣрующа хора. Честниятъ човѣкъ носи своя образъ. Питатъ нѣкого: честенъ ли си? Той казва: вижте ми главата, вижте ми рѣцѣтъ, вие ще му кажете: нека видимъ, какво пишатъ вѣстниците за тебе! Не, има учени хора, херомантици, които четатъ по рѣцѣтъ. Има учени хора, физиогномисти, които четатъ по лицето. Има учени хора, астролози, които четатъ по звѣздитѣ. Казватъ нѣкому: ама ти се криешъ. Не, нѣма нищо въ свѣта скрито — покрито. Скрито — покрито има само за глупавитѣ хора, за умнитѣ хора нѣма нищо скрито — покрито. Въ тази свещенна книга всичко е открито. Въ човѣшкото лице има написани квадрати и редъ други нѣща, които обикновенитѣ физиогномисти не виждатъ. По лицето на човѣка има пори, извѣстни линии, извѣстна квадратура и всичко това си има смисълъ. У нѣкои хора рѣцѣтъ сж устроени по единъ начинъ, у други по другъ начинъ. Защо сж така устроени? — Съотвѣтствие има между всички линии, които опрѣдѣлятъ характера на човѣка. Каквато е ржката, такъвъ е и стомахътъ. Каквато е ржката, такива сж и дробоветѣ, такива сж и ушитѣ и т. н. Всѣкога между частитѣ на тѣлото има извѣстно съотвѣтствие, което отговаря на извѣстни качества въ човѣка. Ако човѣкъ е разуменъ, досѣтливъ, на това отговарятъ и устройството на ча-

ститѣ на тѣлото му. Ако той е художникъ, музикантъ или поетъ, или общественикъ, въ всички части на тѣлото му има съотвѣтствие.

Всѣки човѣкъ има особено устроенъ лобъ. Всѣки човѣкъ има особено лице. Всички хора се различаватъ по своята проява и всѣки човѣкъ като влѣзе въ едно религиозно общество, започва да мисли: какъ да прояви Христовото учение какъ да го приложимъ? Какъ да приложимъ Христовото учение, че да подобримъ обществото, да пооборимъ живота си? Христосъ на врѣмето си не е далъ всички обяснения за живота. Нѣкои мислятъ, че Христосъ е разрѣшилъ всички въпроси. Не е така. Нѣкои отъ пророцитѣ сж казали много нѣща. Христосъ сжщо, но има нѣща, които не сж казали. Вѣрно е, че пророцитѣ сж казали много работи, но за въ бъдаше има да се кажатъ още хиляди нѣща. — всичко не е казано. Казватъ: какъ да не е казано? Какъ, нима свещената книга не съдържа всичко? — Не е напечатано всичко въ тази книга. Азъ често правя възражение на правовѣрнитѣ, които казватъ, че Христосъ е казалъ всичко. Питамъ: имате ли всички рѣчи на Христа? — Нѣмате ги. Имате ли всичко, което сж казали пророцитѣ? — Нѣмаме. Имате ли всичко това, което много умни, учени хора сж казали? Дѣ сж тия хиляди нѣща? — Пазятъ се тѣ въ хранилището на тази велика книга на живота. Нѣма умни нѣща казани въ свѣта, които да не сж запазени. Има опрѣдѣлени хора, писари които, каквото чуятъ, дори и отъ васъ казано, стига да имъ харесва, веднага го отбѣлзватъ, както правятъ и тукъ моитѣ стенографи, и единъ день

ще ти кажатъ: прѣди толкова и толкова години ти направи това, казва това и т. н. Тѣй щото, ако влѣзете въ тази велика библиотека на живота ще видитѣ редъ ваши сжществувания отъ миналото, ще видите, какъ сте живѣли, какъ сте действували. Веднага цѣлиятъ ви сегашенъ животъ ще стане ясенъ. Вие не вѣрвате въ това, но то ще дойде. Единъ день вие ще влѣзете въ тази велика библиотека, но само отъ едно нѣщо ще ви прѣдпазя: глѣдайтѣ кандилинитѣ ви и масленицитѣ ви да бждатъ пълни съ масло, защото е казано: комуто масленицата не е пълна, т. е. комуто главата не е пълна съ знания, нѣма да бжде приетъ въ Царството Божие. Азъ не считамъ знание това да бждешъ натоварена камила. Това не е знание. Азъ наричамъ знание, да знаешъ дѣ има заровено богатство въ земята и да се ползувашъ отъ него всѣки моментъ, но разумно. Има хора въ свѣта, които знаятъ дѣ има заровено богатствъ, но тѣ сж много честни. Такъвъ човѣкъ си имѣ една магическа пръчица, направена отъ мѣдъ. Той я вземе въ ржката си, държи я на това мѣсто, дѣто предполага да има пари и наистина тази пръчица започва да се извива къмъ тази страна дѣто сж паритѣ. Той познава на каква дълбочина въ земята е златото и незабѣлѣзанъ отъ никого той разравя земята, взима си злато колкото му е нужно и пакъ заравя откритото мѣсто. Вие ще кажете, че азъ ви залъгвамъ. Това не е залъгалки, това е фактъ. Ето и ученитѣ хора започнаха съ тѣзи магически тояжки да намиратъ, дѣ има златни жили въ земята.

Та казвамъ: всѣки отъ васъ трѣбва да има такава магическа тояжка! Неговиятъ умъ трѣбва да бжде пълненъ съ това Божествено знание. И

когато една свѣтла идея се лансира отиѣкадѣ, възприемете я отдѣто и да е тя, приемете я на радо сърце. Не чакайте да добиете нѣщо голѣмо, пари, или какво и да е друго; не гледайте материалистически на нѣщата; радвайте се за вашитѣ знания! Нѣкоя сутринъ като погледна къмъ слънцето, което изгрѣва азъ изпитвамъ голѣма радостъ. Знаете ли какво богатство се крие въ това слънце? Може би първитѣ лъчи на това слънце да ви потѣкнатъ къмъ единъ възвишенъ животъ и като се върнете дома си, може би, вашия животъ ще се подобри.

Казва се въ Писанието: „Бъдете съвършени!“ Ако вие бихте турили тази идея въ ума си, като ставате всѣка сутринъ да казвате: азъ ще бъда съвършенъ, това е идеалътъ на моя животъ! — вие наистина ще успѣете въ това. Ама може да ти каже нѣкой: ти си нервенъ човѣкъ, ти не живѣешъ добре съ жена си. Ти си кажи въ ума: нищо, азъ ще бъда съвършенъ! Ама ти не си изплатилъ още дълговетѣ си, знаешъ ли какво мѣние иматъ хората за тебе? Ти ще си кажешъ: нищо, азъ ще бъда съвършенъ! Ама ти не си добъръ музикантъ. — Нищо, азъ ще бъда съвършенъ! Ами ти не знаешъ нищо, ти си простъ. — Нищо, азъ ще бъда съвършенъ! Който повтаря често тия думи въ себе си, тѣ сѣ една велика сила, която повдига. „Ще бъдете съвършени“, казва писанието „както е съвършенъ и Отецъ вашъ небесенъ“. Кой е съвършенъ? Господъ до сега обезсърчилъ ли се е отъ нашитѣ грѣхове? Господъ до сега обезсърчилъ ли се е отъ земята? Не, Той не се е обезсърчилъ отъ нищо. Изпраща

ни свѣтлината, изираща ни звѣздитѣ, изираща ни слънцето, приготвяла храна за всинцани. Човѣкъ трѣбва да иска, но да иска разумно. Когато изискваме разумно, всѣки е готовъ да ни го даде да ни послужи. Разумниятъ човѣкъ е и способенъ човѣкъ. Когато нѣкой учителъ по музика види онзи ученикъ, когото природата е одарила, който е работилъ въ миналото, той веднага познава, че може да свири. И ако този учителъ има две цигулки, и ученика му поиска едната, той веднага му я дава. Защо? Защото неговото искане е разумно. Ако ученикътъ знае да рисува и учителътъ му разполага съ четки, съ бои, съ мастило и съ редъ други принадлежности, и ученикътъ поиска нѣщо отъ учителя си, той веднага му казва: вземи! защо? Защото неговото искане е разумно. На разумното, на красивото, на хубавото ние сме готови всѣкога да услужимъ. Мога да ви приведа редъ такива примѣри, дѣто хора съ най-затворени сърдца, при едно разумно искане, сж въ състояние да отворятъ сърцата си и да направятъ хиляди жертви. Така се отварятъ човѣшкитѣ сърдца.

Та вие ще турите въ себе си мисълта азъ ще бъда съвършенъ! Това е необходимо за васъ, понеже въ живота, въ който живѣте, ще се явятъ хиляди обезсърчения. Най-първо ще започнете да изучавате вашитѣ дѣца. Не си правете илюзии за вашитѣ дѣца. Не имъ туряйте дарби, каквито тѣ нѣматъ. Не очаквайте да се проявятъ другоаче, освѣнъ каквито сж. Вашитѣ дѣца за сега ще проявятъ точно таквъ животъ, какъвто имъ е даденъ. И вие самитѣ не можете да проявите другъ животъ, освѣнъ този, който ви е даденъ. За въ бъдеще вашитѣ дѣца ще бждатъ други сжщо тъй

и вие ще можете да проявите други качества. За сега вашиятъ животъ е само единъ листъ отъ тази съвършена книга. Ще го прочетете и ще проявите това, което е написано на него. За въ бъдеще ще бъдете другъ нѣкой листъ. Слѣдователно, вие ще изучавате себе си, ще изучавате и живота на вашитѣ ближни. И съ който човѣкъ влѣзете въ съприкосновение, ще постигнете споредъ учението на съвършенството. Изисква се отъ васъ, като срещнешъ единъ разуменъ човѣкъ на пътя си, да обърнешъ сърцето си къмъ него и да си кажешъ: благодаря, че срещнахъ този разуменъ човѣкъ. Като срещна на пътя си този човѣкъ, азъ го познавамъ, безъ да му кажа нито една дума. Послѣ, като срещна едно плачущо същество, казвамъ: азъ съмъ съ тебе. Взимамъ половината отъ неговитѣ скърби и си заминавамъ. Това същество се зарадва и казва: срещнахъ единъ разуменъ човѣкъ, който има същитѣ схващания за живота, каквито и азъ имамъ. Това е Любовта. Любовта не борава съ много думи. Това същество плаче тамъ. Азъ, безъ да искамъ, изпитвамъ съжаление къмъ него. Това е едно проявление на Любовта. Това, че съмъ срещналъ този човѣкъ, е една привилегия за менъ. Безъ да искамъ, безъ да правя нѣкакво усилие, моето сърце се разтвара и тази душа чувствува Любовта.

Та казвамъ: вие имате поне единъ случай въ живота си да проявите вашето съвършенство. Съвършениятъ човѣкъ помага на другитѣ. Вие казвате: азъ не мога да помагамъ, азъ не съмъ съвършенъ. Това е самоизмама. Когато нѣкой казва, че не е съвършенъ, питамъ: постигвашъ ли съобразно волята Божия? Несъвършенъ си ако не по-

стживашъ съобразно волята Божия. Съвършенъ си ако постживашъ съобразно волята Божия. Писанието казва: „Бъдете съвършени!“ Тамъ не се казва че ти си съвършенъ. То не е едно съвършено дѣйствиe, а продължава и за въ бъдеще. Ти само започни сега! Ама азъ не съмъ съвършенъ. Вложишъ ли тази мисль въ себе си, ти ще срещъ правия развой на твоето сърце, на твоя умъ и на твоята воля и въ тебе ще се зароди едно объркано състояние: ще усѣтишъ главоболие, ревматизмъ, бодежъ въ стомаха си и т. н. Слѣдъ такова едно отказване ще се явятъ при тебе на консултъ 10 души лѣкари.

Всички съврѣменни хора страдатъ отъ отричане на идейния животъ въ себе си. Навсѣкждѣ казватъ: пари трѣбватъ! Хубаво, не съмъ противъ паритѣ, но паритѣ, това сж една идея, която е израстнала въ човѣка и съотвѣтствува на онзи трудъ който е излѣзалъ отъ насъ. Ние, хората, седимъ задъ паритѣ. Паритѣ иматъ стойностъ за насъ, понеже ние ги проектираме. Ако хората не даватъ цѣна на златото, и тѣ нѣма да бждатъ цѣнни. Слѣдователно, паритѣ, това сме ние; обществениятъ животъ, това сме ние; религията науката, това сме ние. Казватъ: ти вѣрвашъ ли въ тази религия? — Религията не съществува извънъ човѣка. Науката не съществува извънъ човѣка. Любовта не съществува извънъ човѣка. Мѣдростъта не съществува извънъ човѣка. Истината не съществува извънъ човѣка. Всички тия нѣща съществуватъ само у човѣка. Има нѣкои нѣща материални отвънъ, които сж емблеми.

Нѣкой казва: азъ вѣрвамъ въ еди-коя си религия, вѣрвамъ въ Христа. Христосъ и Неговото учение сж едно и сжщо нѣщо. Въ мъртвия свѣтъ не съществува Христово учение. Въ живия, въ ра-

зумния свѣтъ подѣ „Христа“ ние разбираме Божественото, неизмѣнното, идеалното, което означава единство и множество, което и въ своето единство е едно, и въ своето множество е едно — нѣма различие въ него. Ако едно отъ тия възвишени същества би слѣзло на земята, то ще слѣзе като единъ слуга, ще свърши работата си, ще се прояви и ще си заmine. Голѣмо смирение има у тѣзи същества! Ако го пратятъ за изпитъ въ вашия домъ, за една седмица само, то ще слѣзе, ще ви стане слуга, ще прояви смирение, ще ви остави своята веселостъ и слѣдъ седмица ще изчезне, като казва: азъ имамъ работа, трѣбва да замина. Въ неговия умъ има благородство! Кѣто влѣзе въ вашия домъ, ще ви остави миръ и радостъ. Всички ще кажатъ: много добъръ е този слуга, дано остане за по-дълго врѣме да ни пошета.

Ние, съврѣмениятъ хора, които имаме аристократически, или обществени, или религиозни, или научни, или философски идеи, като вървимъ по нѣтъ, много хубави се прѣдставяме. Азъ бихъ желалъ да се прѣдставятъ хората така, но и всѣка една работа трѣбва да се извърши присърце. Казватъ хората за менъ: той тамъ омагѣосва тия хора, омотава ги. Не, азъ казвамъ на хората: бѣдете съвършени! Омотавамъ хората въ Истината, а ги размотавамъ отъ лжата. Омотавамъ хората въ Любовьта, а ги размотавамъ отъ умразата. Омотавамъ хората въ Мѣдростьта, а ги размотавамъ отъ тѣхната глупость и безумие. Туѣ върша азъ но да ми казватъ, че омотавамъ хората, въ лѣжа, въ безумие, въ глупости, не приемамъ. Азъ не съмъ отъ тѣзи, на които могатъ да внушатъ това. Азъ зная Истината. И всѣки отъ васъ трѣбва да бѣде че-

стенъ въ себе си. Това е човѣщина. Честенъ трѣбва да бѣде човѣкъ.

Има единъ идеалъ за мене: Господъ живѣе въ менъ, и азъ живѣя въ Него. Като срещна хората, азъ ги държа въ сърцето си, и азъ живѣя въ тѣхъ. Искамъ да бждатъ и тѣ така, както и азъ. Не е въпросътъ до стойка до облекло, но до вътрѣшно разположение. Искамъ хората да бждатъ разумни, щастливи, да иматъ всички блага сегашни и бждащи които и азъ имамъ, да иматъ всички възможности, които Богъ ми е далъ да иматъ културата не на хората, но на ония възвишени същества. защото само по този начинъ ще можемъ да минемъ въ тази земя, къмъ която се стремимъ.

Та казвамъ на всеки отъ васъ: нѣма вече скрито-покрито! Всеки отъ васъ носи своето свидѣтелство. И за въ бждаше, като дойде у дома ти единъ слуга, той нѣма да носи своето прѣпоръчително писмо, но ще носи своето свидетелство и ще каже: ето чети сега по моето лице! И ти ще четешъ по лицето му, по очитѣ му, по вѣждитѣ му, по ржцѣтъ му, и най-послѣ ще кажешъ: доволенъ съмъ отъ тебе. Прѣпоръчката, която ми прѣдставяшъ е добра, ти можешъ да останешъ при менъ ето ти службата. Това е единъ начинъ, по който се съкращава врѣмето. Тогава и той ще каже: чакай, господарю, сега, да видя, дали азъ ще мога да живѣя съ тебе. Ако и той намѣри, че господарътъ е такъвъ, какъвто трѣбва, ще каже: много благодаря, че намѣрихъ такъвъ господарь.

Казвамъ: ние трѣбва да бждемъ доблестни да си изповѣдаме единъ на другъ погрѣшките, т. е. не да ги изповѣдаме, а да ги признаваме. Ще ви

приведа единъ примѣръ за дѣдо Тричко и за слугата му Маринъ. Ще ме извините, ако има нѣкой между васъ на име Тричко или Маринъ. Цѣли 20 години прѣкаралъ Маринъ при дѣдо Тричко, но дѣдото билъ много скържавъ, та постоянно използвалъ Марина. Най-пѣсле Маринъ започва да краде. Дѣдо Тричко билъ земледѣлецъ и затова Маринъ днесъ взима една крина жито отъ него, утрѣ друга и по този начинъ незабѣлѣзано си пооткрадвалъ по нѣщо. И дѣдо Тричко обиралъ Марина, като го използвалъ, но и Маринъ го обиралъ. Обаче единъ день Маринъ си купилъ едно Евангелие и започва да чете. Тѣй като челъ, казва си най-послѣ: лошо направихъ азъ, тѣй не се живѣе. Единъ день той отива при дѣдо Тричко и му казва: „Слушай, дѣдо Тричко, много злѣ постъпихъ азъ по отношение тебе. Не трѣбваше така да направя. Азъ отъ извѣстно врѣме взехъ да те обирамъ: днесъ си пооткрадна жито отъ хамбара ти, утрѣ друго нѣщо, но така не се живѣе. Това не е животъ. Азъ трѣгнахъ вече въ новъ пѣтъ, не искамъ да живѣя по старому! Дѣдо Тричко му казва: „Е, синко, и ти не направи добрѣ, но и азъ знаешъ ли колко те изядохъ? Я вземи да прочетешъ, колко врѣме си служилъ, колко ти се пада и колко си получилъ“. Изважда кесията си и му заплаща всичко, като му казва: „За въ бѣдаще ще ми станешъ синъ, ще бѣдешъ мой храненикъ“.

Такъвъ дѣдо Тричко и такъвъ Маринъ трѣбватъ на свѣта. Това сж идеали. Азъ бихъ желалъ за въ бѣдаще въ България да има такива дѣдо Тричковици и Мариновци.

Бесѣда, държана отъ Учителя на 21 февруари,
1926 г. въ гр. София.

БЖДЕТЕ СЪВЪРШЕНИ!

15.

РУСЕ

Печатница Малджиевъ ул. Сароолу 21

1926

Бъдете съвършени!

„Бъдете съвършени и вие, както е съвършенъ Отецъ вашъ небесни“.

„Искайте, хлопайте и търсете!“

Ще ви изнеса двѣ положения на разбиране. Въ единъ стихъ отъ Евангелието се казва: „Бъдете съвършени и вие, както е съвършенъ Отецъ вашъ небесни!“

Второто положение се изразява въ другъ стихъ: „Искайте, хлопайте и търсете!“ Думата „съвършенство“ прѣдставлява единъ незавършенъ актъ, т. е. актъ, който самъ по себе си не може да се завърши. Съвършенството, това е единъ вѣченъ идеалъ не само на хората, но и на всички разумни същества. Той прѣдставлява външната страна. Идеалитѣ сж необходими въ живота. Човѣкъ все-таки трѣбва да се стреми къмъ нѣщо, все трѣбва да има каква и да е идея. Отъ това гледище човѣкъ трѣбва да има една широка душа, т. е. той не трѣбва да бжде дребнавъ. Когато ние разискваме върху нѣкои обществени въпроси, или върху нѣкои домашни въпроси, или върху нѣкои духовни или морални въпроси, всѣкога има опасностъ да не се породи нѣкакво недоволство. Недоволството седи въ дребнавостта, или въ вжт-

рѣшната критика, или въ критика на другитѣ. Само критиката може да се прѣвърне въ едно вътрѣшно изправление на живота, което може да ни доведе до едно пълно съвършенство.

И тъй, ще имате прѣдъ видъ, че думата „съвършенство“ означава единъ вътрѣшенъ послѣдователенъ процесъ. Човекъ може да бѣде съвършенъ въ даденъ моментъ, но не може да бѣде съвършенъ въ всички моменти. Той може да бѣде съвършенъ въ своята специалностъ, а именно: той може да бѣде съвършенъ като химикъ въ своята лаборатория; той може да бѣде съвършенъ като богословъ, или като свещеникъ, или като проповѣдникъ; той може да бѣде съвършенъ като музикантъ; той може да бѣде съвършенъ като търговецъ и т. н. Нѣкоя жена може да бѣде съвършена като домакиня въ дома си и т. н. Изобщо, човекъ може да бѣде съвършенъ въ своята специалностъ, каквато и да е тя. Като говоримъ за съвършенство, ние не подразбираме това съвършенство, за което хората говорятъ. Хората говорятъ за едно съвършенство, което не разбиратъ. Казватъ за нѣкого: ама той е съвършенъ. Въ какво? — Въ обходата си. въ характера си. Отдѣ знаете това? Че вие сте видѣли много малко нѣщо отъ този човѣкъ. видѣли сте само, какъ се отнася външно, но вижте вътрѣ какъвъ е, какъ се отнася съ своитѣ слуги. Той е съвършенъ отвънъ, като дипломатъ, външно го виждате вие.

Та често въ този смисълъ и вие сте така съвършени. Има моменти, когато всѣки отъ васъ е съвършенъ — съвършенъ е само за мигъ, но не и за винаги. Вие не можете за винаги да за-

назите това съвършенство. Благодарете, че не можете да го запазите за винаги! Защо? Ако вие можете да запазите туй състояние за винаги, не знаейки какво би станало съ васъ. Да мислимъ човѣка за съвършенъ и да не може да покаже това свое съвършенство, това е едно вътрѣшно тежненіе на човѣшкия духъ. Подъ съвършенство азъ разбирамъ просторъ, широта най-голѣматa възможностъ, въ която човѣкъ може да се прояви. Когато човѣкъ казва, че иска и може да се прояви, азъ считамъ това като най-добра страна на живота. И наистина, само съвършения човѣкъ може да прояви Любовьта; само съвършениятъ човѣкъ може да прояви мъдростъта; само съвършения човѣкъ може да прояви Истината; само съвършения човѣкъ може да прояви Правдата; само съвършения човѣкъ може да прояви Добродетельта.

Разбирайте съвършения човѣкъ въ този смисълъ, въ какъвто азъ го употребявамъ. Всички вие може да се проявите като съвършени, нищо не ви прѣчи. Никой отъ васъ не може да се оправдае, че има нѣщо въ живота, което му пречи, което го спира. Какво ви спира? — Нищо. Че не можете да направите това или онова, туй е една фикция, това е едно самозаблуждение. Ако азъ не мога да дигна 1,000 килограма на гърба си, това не показва моята слабостъ. Тѣзи 1,000 килограма азъ мога да ги дигна, но какъ? — Въ продължение на извѣстно врѣме. По този начинъ азъ ще мога да дигна не само 1,000 килограма, но и 10,000 килограма!, както и 100,000 килограма, па и милиони килограми. У човѣка, обаче има едно щастливие, и той казва: чакай да видя

мога ли да дигна 1,000 килограма изведнѣжъ. И изведнажъ мога да ги дигна, но това е другъ въпросъ. Ако една мравя разглежда живота, тя ще го разглежда отъ свое становище. Нѣкой ме пита: можешъ ли да дигнешъ хиляда килограма. Казвамъ: да, и 1,000 килограма, и 10 милиона килограма мога да дигна изведнажъ, но мравешки? Това вече е извъртване на въпроса, то е вече относителна сила.

Въ втория стихъ се казва: „Искайтѣ!“. Какъ трѣбва да се иска? Искането трѣбва да бѣде разумно. Само разумниятъ човѣкъ може да иска; само разумниятъ човѣкъ може да хлопа; само разумниятъ човѣкъ може да търси. Това сж вжтрѣшни положения на нѣщата, това сж мѣрки. Човѣкъ трѣбва да се установи, въ какво трѣбва да вѣрва къмъ какво трѣбва да се стрѣми, какъвъ трѣбва да бѣде неговиятъ идеалъ. Той непрѣмонно трѣбва да се установи. Само тогава външния му животъ може да стане красивъ. Сега нѣкой може да каже: хлопамъ но не ми отварятъ. Казвамъ: така е, има условия въ живота, когато можешъ да хлопашъ и да не ти отварятъ, а има условия въ живота, когато при първото чукане ти отварятъ. Прѣдставете си, че азъ отивамъ на гости нѣкаде, дето съмъ обѣщалъ да занеса една торба съ звонкови монети. Ще ми отворятъ ли тамъ? Да, тамъ всички ме чакатъ. При първото похлопване още, веднага ми отварятъ и казватъ: той е! Но прѣдставете си, че азъ отивамъ съ единъ парабелъ нѣкадѣ да оберa нѣкого. Какъ мислите, колко пъти трѣбва да хлопамъ, за да ми отворятъ? — Колкото и да тропамъ, доброволно нѣма да ми от-

ворятъ. Следователно, ако вие искате невидимия свѣтъ да ви отвори, трѣбва да имате единъ вжтрѣшенъ идеалъ. Идеитѣ сж, които даватъ вжтрѣшенъ смисълъ и красота на живота. Нашитѣ шапки сж направени съобразно нашитѣ идеи. Нашитѣ кжши сж направени съобразно нашитѣ идеи. Нашитѣ училища сж направени съобразно нашитѣ идеи. Стокитѣ въ търговията сж направени споредъ нашитѣ идеи. Нашитѣ учители нашитѣ свещеници, всичко това е създадено съобразно нашитѣ идеали. И слѣдъ всичко това съвременнитѣ хора казватъ, че съ идеали не се живѣе. Хлѣбътъ, който ядемъ сега, е създаденъ съобразно идеалитѣ, съ които живѣемъ. Онзи орачъ който оре, земята сжщо така има извѣстни идеали. Даже и онази къртица, която рови земята има свои идеали. Онзи грѣнчаръ сжщо тѣй има извѣстни идеали. Казватъ: само ние хората имаме идеали. Не, всички живи сжщества си иматъ идеали, само че идеалитѣ имъ се различаватъ.

Сега ние се спираме при човѣшкитѣ идеали и казваме: нека се даде възможность да се проявятъ всички разумни човѣшки идеали, които могатъ да дадатъ почва и условия на човѣшкото съзнание да се просвѣти, за да се дойде до онѣзи истински идеали, които водятъ къмъ постигане Божията Любовь. Щомъ се яви това съдържание въ хората, тогава тѣ ще иматъ единъ материалъ, отъ който ще се образуватъ разумнитѣ нишки, разумнитѣ връзки между тѣхъ. Не може да се образуватъ разумни вжтрѣшни връзки между хората, докато не се създаде единъ високъ идеалъ помежду имъ. Сегашнитѣ връзки между хората не почиватъ на много здрава основа. Следователно, ние има

да работимъ още много. Не само връзките ви съ другите хора не сж здрави, но не сж здрави още и връзките ви съ невидимия свѣтъ, пъкъ и връзките съ самите васъ не сж още здрави. Нѣкои ще кажатъ: здрави сж нашите връзки, какъ не! Че вие още не сте се научили да пазите своя умъ: Вие още не сте се научили да пазите своето сърце! Вие още не сте се научили да пазите своите дробове. Вие още не сте се научили да пазите своя стомахъ, своята храносмилателна система и т. н. Я вижте, какво означава това голѣмо количество лѣкари днесъ? Това показва, че съвременните хора сж изгубили своя идеалъ, тѣ сж влѣзли въ курника на грубия материализмъ. Тѣй наричамъ азъ материализма днесъ.

И тѣй, подѣ думата „свършенство“ азъ разбирамъ съвсемъ друго нѣщо. Прѣдставете си, че вие четете една книга като Библията, въ която сж изложени всички правила, методи и начини за разумно живѣне въ всѣко отношение. Да допуснемъ, че съществува такава книга, въ която сж изложени истинските методи за правилно живѣние. Всѣки отъ васъ ще може да намѣри цѣрь или правила за себе си въ тази книга. Такава книга дѣйствително съществува въ свѣта, но дали вие я знаете, дали я признавате, това е единъ другъ въпросъ. Съществува такава книга, въ която сж изложени всички основни, идейни правила, какъ трѣбва да живѣе човѣкъ, въ какво и да е отношение. Ти можешъ да четешъ тази свършенна книга, която се състои отъ хиляди и милиони листи и не мисли, че като обърнешъ единъ листъ отъ тази книга, цѣлата си я прочелъ. Ти казвашъ: азъ че-

та тази книга. Казвамъ. много добръ, но това още не показва, че си я прочелъ цѣлата. Питамъ едно-го: на кой листъ четешъ? — На първия. Питамъ втори, на кой листъ четешъ? — На втория. Питамъ трети: на кой листъ четешъ? — На третия. Други питамъ: на кой листъ четете вие? Тѣ казватъ: на четвърти, на пети, на шести и т. н. Всички четатъ тази книга на съвършенството, но още не сж съвършени. Тази книга азъ наричамъ „книга на разумния животъ“. Щомъ я четешъ, значи ти съзнавашъ пѣщата. Имашъ ли извѣстни страдания това показва, че ти съзнавашъ своето несъвършенство и си недоволенъ отъ себе си. Всѣки човѣкъ има единъ идеалъ. Какъвъ е идеалътъ на търговеца? — Идеалътъ на търговеца е паритѣ и стоката. Какъвъ е идеалътъ на единъ адвокатъ? — Идеалътъ на единъ адвокатъ е да разбира законитѣ и правилата, да може да ги складира въ своя умъ, за което трѣбва да има отлична паметъ, а сжщеврѣменно и да има повече клиенти. Какъвъ е идеалътъ на единъ лѣкаръ? — Да има повече пациенти — колкото повече, толкова по добръ. При това, той желае да бжде такъвъ лѣкаръ, че дѣто влѣзе, да има една магическа прѣчица, съ силата на която да направи всичко изведнѣжъ и всички да казватъ за него: този лѣкаръ има изкуство! Кждето влѣзе, на всички да помага. Какъвъ е идеалътъ на една шивачка? Ние като отидемъ при една шивачка, не искаме тя да се изправи прѣдъ насъ и да ни се кланя, но искаме да ни скрои и ушие дрехата хубаво, а слѣдъ това може да прави поклони, колкото иска. Не ушие ли дрехата добръ, никакви поклони не помагатъ. Като отидемъ при

единъ адвокатъ, какво искаме? Не искаме да ни прави поклони, но искаме нашето дѣло да спечели. Ако спечели, и ние, и той можемъ да правимъ колкото искаме поклони, но ако изгубимъ дѣлото, ще махнемъ съ главата си и ще кажемъ: знаемъ ние този адвокатъ, не го искаме повече. Онзи философъ, който пише по нѣкакъвъ въпросъ, трѣбва да владѣе този материалъ, за да може да го изложи.

Та всички обикновени хора наричатъ великитѣ хора „чукари“, тѣй ги уподобяватъ. Тѣ казватъ, че всѣки великъ човѣкъ е единъ чукаръ или единъ планински върхъ, повече или по-малко високъ, който складира въ себе си всичката благодать. Между тия чукари има долини и полета. Нѣкои хора сега сж по тия чукари, по тия високи планински върхове, други оставатъ незабелѣзани, понеже се намиратъ по тия долини и полета. Питамъ: между тия чукари или между тия високи планински върхове и между тия долини и полета има ли нѣкакво съотношение? — Има, разбира се. Представете си, че нашата земя бѣше навсѣкждѣ валчеста, никждѣ нѣмаше таква чукари и високи планински върхове, какво щѣше да бжде нейното положение? — Земята щѣше да бжде обиколена навсѣкждѣ съ вода. Обаче, онѣзи същества, които сж създали земята, както и Онзи, Който я създалъ сж направили и високитѣ и низкитѣ мѣста по нея. Като казвамъ „Онѣзи“. които сж я създали и „Онзи“, Който я създалъ, искамъ да употреба думитѣ „единство и множество“, като свойства на Бога. Това сж двѣ идеи, които азъ свързвамъ, защото споредъ мене единство има само въ Бога, и мно-

жество има също само въ Бога. Когато единството иска да прояви своята сила, то се проявява въ множеството. И когато множеството иска да прояви своето сцепление или връзка, която съществува между него, то се проявява въ единството, за да покаже, че източникътъ на всички същества е единъ и същъ.

Защо хората сж слаби и умиратъ? Защото като се отдѣлятъ отъ единството, отъ Бога, отричатъ Го отъ себе си, а по този начинъ се отричатъ отъ себе си. При това, като се отдѣлятъ отъ единството, отричатъ и множеството и казвагъ: съ много не може да се живѣе. Тогава, споредъ тѣхъ излиза слѣдното: съ единъ не можешъ да живѣешъ съ много също не можешъ да живѣешъ, остава да живѣешъ само съ себе си. Щомъ дойдешъ до положението да живѣешъ само съ себе си, ти ще мязашъ на една мокра кокошка. Всѣки отъ васъ, който живѣе самъ и който отрича тия двѣ идеи, той ще мяза на омокрена кокошка — нищо повече. И тогава никакъвъ идеалъ не можете да постигнете, никаква наука, никакво щастие. Въ какво седи хубавото и красивото въ свѣта? То е единъ въпросъ, който тепърва се разработва. До сега, както и въ миналото, имаше много нѣща, които ви радваха, но сега, като минавате въ тази нова фаза на живота, какво може да ви радва? — Сега може да ви радва само единството. Подъ „единство“ азъ разбирамъ да имашъ онзи вътрѣшенъ възвишенъ животъ, да имашъ съприкосновение съ едно разумно същество, на което основнитѣ качества да бждатъ Любовь, Мѣдрость и Истина. При това, туй същество да бжде толкова разумно, че въ всѣки

случай да ти бѣде като другаръ, съ когото да можешъ да сподѣляшъ извѣстни идеи, извѣстни мисли.

Съвършенстаото, къмъ което се стрѣми всѣка душа, ученитѣ хора го намиратъ въ човѣшкия строежъ. Тѣ искатъ да докажатъ, че човѣкъ е създаденъ чудно, а религиознитѣ хора се спиратъ върху този въпросъ и често казватъ, че човѣкъ билъ чудно и страшно създание. Че е чудно създание, тъй е, но че е страшно, съ това не съмъ съгласенъ. Онзи, който е превеждалъ думата „страхъ“, не я употребилъ сполучливо. Страхътъ се появилъ, когато енергията въ своитѣ проявления е била чрезмѣрно силна. Значи, страхътъ се е появилъ или вслѣдствие на голѣма сила, на чрѣзмѣрна енергия или вслѣдствие неизвѣстността на нѣщата. Азъ пъкъ бихъ казалъ, че човѣкъ е едно разумно и красиво създание. Всѣки съвършенъ човѣкъ трѣбва да знае, какъ е устроенъ неговиятъ мозъкъ, неговитѣ уши, неговитѣ очи и пр. Азъ не говоря за онѣзи външни уши, но той трѣбва да знае, какъ е устроенъ онзи вътрѣшенъ апаратъ на слушане, какъ е устроена говорителната система. Той трѣбва да проучи тази сложностъ на прояви. Сега ние минаваме покрай нѣщата, проучаваме ги, но все отвѣнъ, искаме по този начинъ да подобримъ положението на обществата, да подобримъ свѣта, но трѣбва да се знае, че свѣтътъ не може да се подобри отвѣнъ, а отвѣтрѣ. Чудни сж съврѣменнитѣ хора, когато искатъ да подобрятъ нѣщата отвѣнъ, по единъ механически начинъ. Чудно е когато единъ механикъ иска да избобрѣти нѣщо изведнажъ. Той дълго врѣме мисли върху

известна идея, върху известенъ принципъ, докато най-послѣ започватъ въ ума му да се търкалятъ онѣзи малки колелца, онѣзи части отъ машината онѣзи плоскости — цѣли образи рисува той въ ума си и едва слѣдъ 20 години изнася своята идея навънъ. Идея има въ този човѣкъ!

Сега и ние искаме да подобримъ свѣта. Този свѣтъ трѣбва да се подобри вътрѣ въ васъ, въ всѣки едного по-отдѣлно, всѣки за себе си да го пресъздаде. Или, казано на другъ езикъ, той трѣбва да копира нѣщата. Съвършениятъ свѣтъ създава нѣщата, а намъ прѣдстои да ги копираме. Онзи механикъ, който изобрѣтилъ нѣщо, не го е копираля изведнѣжъ. Той мислилъ дълго врѣме, изучавалъ е, небесната механика и когато успѣлъ да копира въ ума си известни идеи тази механика, когато най-послѣ ги оформилъ напълно въ себе си, тогава ги изнася на бѣлъ свѣтъ. Виесе лажете, ако мислите, че този механикъ самъ е измислилъ тия нѣща. Питамъ ви: вашата механика отдѣ е знаела всичко това, съ което днесъ разполага? Ами вие като не бѣхте на земята, съ каква механика се движеше земята? Вижете, колко умно сж устроени всички слънчеви системи, които съществуватъ днесъ!

Казватъ за нѣкого: този човѣкъ е отличенъ философъ. Оставете вашата философия! Преди да съществуваше вашата философия, имаше друга една философия, която създаде всички слънчеви системи. Днесъ всички умни хора, които живѣятъ въ курниците на грубия материализъмъ страдатъ, благодарение на този материализъмъ именно, понеже той съ своя моралъ отричаше единството. На него се

дължатъ всички страдания на съврѣменното човѣчество, чрѣзъ които днесъ си изкупватъ грѣхове-тѣ. Като казвамъ, че въ свѣта има материалисти, този упрѣкъ хвърлямъ навсѣкждѣ, защото материалисти има и въ църквитѣ, и въ домоветѣ и между ученитѣ, този грубъ материализмъ съществува навсѣкждѣ. Между свещеници, проповѣдници и богослови има материалисти; между майки и бащи има материалисти; между учени и философи същотѣй има голѣми материалисти. Азъ не визирамъ само извѣстенъ родъ хора, но казвамъ, че всѣки човѣкъ, у когото нѣма възвишенъ идеалъ, чрѣзъ който да разбира, какво нѣщо е единството, какво нѣщо е множеството, какво нѣщо е да обича своитѣ ближни, идеалътъ на такъвъ човѣкъ е подобенъ на този на материалиста.

Та ние сме дошли до едно положение, да искаме да живѣемъ на земята. И право е, идеалъ е това. Азъ уважавамъ всѣки човѣкъ, който иска да живѣе. Животътъ е най-хубавия стремежъ у човѣка и у всѣко живо същество. Да искамъ, да живѣя, това е съзнание. Слѣдъ като човѣкъ пожелае да живѣе, той ще дойде до редъ други идеи, които пъкъ, ще го доведатъ до прекрасни, красиви положения въ живота. Тогавъ азъ казвамъ: какво трѣбва да направимъ, за да се жгѣе разумно? За да живѣе човѣкъ разумно, трѣбва да знае какъ да черпи онѣзи богатства, които съществуватъ въ природата. Той трѣбва разумно да приеме своето богатство отдѣто е опрѣдѣлено. Ето напимѣръ бл-гаритѣ ходятъ сега да хлопатъ въ странство за пари. Тѣ нѣматъ пари и казватъ: между търговцитѣ е настанала голѣма криза. Искатъ да напра-

вятъ единъ заемъ отъвѣтъ, но хората не имъ вѣрватъ, не имъ даватъ. Това сж финансови потѣности, които се спазватъ. Има нѣщо, поради което не имъ даватъ заемъ. Българитѣ отъ редъ години хлопатъ за пари. Добрѣ, щомъ ние искаме да живѣемъ, нека направимъ единъ заемъ отъ природата. Като говоря за природата, азъ подразбирамъ едно общество. Подъ думата „природа“ въ моя умъ всѣкога възниква една особена идея. Природата прѣдставлява една съвокупность отъ всички разумни същества. Тѣ направляватъ цѣлия сегашенъ козмосъ. Това азъ наричамъ разумна природа. Дѣятелността на всички тия същества е така разпрѣдѣлена, че всѣко същество знае какъ да работи какво да работи и по кое врѣме да работи. Тѣзи съвършенни същества по нѣкой пжтъ могатъ да направятъ нѣкои малки погрѣшки, които науката нарича изключения, а азъ наричамъ опущения. Тѣзи същества, макаръ и съвършенни, има какво да учатъ, а при това учене тѣ могатъ и да сгрѣшатъ нѣщо. Понеже и вие влизате въ тази жива природа, по нѣкой пжтъ тия съвършенни същества турятъ и васъ на работа, та като направите нѣкоя погрѣшка, тя се отразява и върху тѣхната дѣйность, защото всички прѣдставляваме помежду си скачени съдове. Тѣзи същества сж толкова дѣятелни, че каквото и да стане, каквато погрѣшка и да се направи, въ края на краищата тѣ я изправятъ. Тѣ бързо изправятъ нѣщата съ единъ магически жестъ. Тѣзи погрѣшки идватъ по закона на свободата, понеже всички ние трѣбва да живѣемъ въ свободата. Знаете ли, какво нѣщо е да живѣемъ по закона на свободата? Да живѣешъ по закона на сво-

бодата, значи всѣки моментъ да знаешъ, какво трѣбва да правишъ, да можешъ математически да разпрѣдѣлишъ, какви съответствуващи мѣрки да вземешъ за нѣщата. Представете съ какви тънки умовете се изискватъ за това! Представете си, какви схващания иматъ тѣ за нѣщата!

Да се върнемъ къмъ въпроса, защото съ тази философия ние ще отидемъ толкова далечъ, ще се намѣримъ като пѣтелъ въ кълчища, нѣма да можемъ да излѣземъ навънъ. Сега вие ще кажете: ние искаме реалното въ живота, хлѣбъ искаме! А колкото се отнася до това, че имало такива разумни същества, това ни най-малко не ни интересува. Да, ето, азъ ви казвамъ какъ трѣбва да се нахраните. Азъ подлагамъ това учение на единъ свещенъ опитъ, който и вие трѣбва да направите. Това учение е единъ нѣтъ, който азъ ви соча. Този нѣтъ не е лъжливъ. Това учение не е една лъжлива философия, но тя е едно идейно учение везъ погрѣшки. Вие можете да направите опити и ще се увѣрите. Като казвамъ, че това учение е идейно, не мислете, че като направите първия опитъ и не сполучитѣ, сте се излѣгали и да кажете: той само така проповѣдва, излѣга ни той насъ. Не, приятели, ако единъ механикъ е училъ при нѣкой виденъ учителъ цѣли 20 години и слѣдъ това нищо не може да направи, дѣ седи грѣшката? Дѣ е вината? — Въ него самия, той не е училъ, както трѣбва. Може да е нѣкой механикъ, може да е нѣкой пророкъ, но всички трѣбва да учатъ и пророцитѣ сж учили, докато сж дошки до тѣзи знания. Често съврѣменнитѣ религиозни хора казватъ: Господъ взелъ единъ говедаръ и го

направилъ пророкъ. Турцитѣ иматъ следната поговорка за случая: „И да видишъ, и да чуешъ, пакъ нв вѣрвай!“ Тѣй било, ще взематъ единъ човѣкъ отъ говедата и пророкъ ще го направятъ. Лесно става това? *allez-passez-hop!* Не е така. Нѣщата въ свѣта ставатъ разумно, ние трѣбва да знаемъ законитѣ за това. Този пророкъ, прѣди да е станалъ тѣквѣтъ, той е билъ способенъ човѣкъ. Учители сж го взели отъ говедата, но цѣли 20 години най-малко той е училъ и следъ това е станалъ пророкъ. Да станешъ пророкъ не е тѣй лесно. Това, че той билъ взетъ направо отъ своя занаятъ говедаръ, отъ едно най-долно положение то е само за насърчение. Какво лошо има въ това, че нѣкой билъ говедаръ? Нищо лошо нѣма. Този пророкъ по погрѣшка е отишълъ при говедата, затова учители сж го извадили отъ това мѣсто, като му казватъ: не ти е мѣстото тукъ. Тѣй правятъ и съ диаманта. Изравятъ го изъ земята, шлифватъ го и го използватъ — цененъ е вече той. Опасността да бѣде нѣкой говедаръ седи, въ това, че говедата иматъ особено низки вибрации, тѣхния животъ е на особенъ ключъ и съ това влияятъ на своя говедаръ. Въ тѣхния животъ има едно ужасно противоречие. И когато човѣкъ стане говедаръ, постепенно започва да се приспособява къмъ вибрациитѣ, къмъ вълнитѣ на своитѣ говеда и следъ 20 години той и говедата му започватъ да си мязатъ — този човѣкъ огрубѣва. Често той взима кривака си, че на едно отъ говедата счупва рогитѣ, на друго отъ говедата счупва рогитѣ, не иска да знае за нищо. И говедата му започватъ да постѣпватъ като него: виж-

дашъ едно животно ритнало друго, послѣ второ, трето и т. н. Не само това, но и лицето на този говедаръ, замязва на говедага, ако той ги обича. „Между каквито живѣешъ, такъвъ ставашъ“ казва пословицата.

Та въ това отношение, като живѣете въ това общество, трѣбва да се стремите да възприемате отъ него всичко онова, което е възвишено и благородно и да го прилагате. А всичко онова отъ обществото, което е вредно за времето, туряйте настрана! Пазете се за самитѣ васъ! Азъ наричамъ тия послѣднитѣ нѣща „неприложими“. Тѣ сж остатъци, тѣ сж единъ атавизъмъ, опити на човѣшката мадростъ. Такива нѣща има и въ науката, има и въ религията, има и въ обществения и въ домашния животъ. Затова ще се повърнемъ къмъ онова положение на нѣщата, което е вложено въ насъ. Всѣки трѣбва да знае, че начинитѣ и методитѣ за приложение се намиратъ въ самия него, а само за онѣзи сѣмена, които се намиратъ вложени въ вашата душа, или въ вашия организъмъ, се изискватъ външни условия които да спомагатъ на тѣхното израстване. Запримѣръ, вие слушате нѣкой виденъ музикантъ, но трѣбва да знаете, че не е учителътъ му, който го е на правилъ музикантъ. Той е музикантъ благодарение на онѣзи дарби, които сж вложени въ него. Учителътъ само подпомага. Всѣки човѣкъ, който е музикантъ, челото му го издава за такъвъ. Степенъта на развитието на неговитѣ музикални органи показва до колко той е музикантъ, до колко той може да твори или не, до колко той е единъ обикновенъ или единъ великъ музикантъ. Това се опредѣля отъ широчината на че-

лото му, или отъ издаденостъта на музикалния му органъ, или пъкъ отъ нишкитѣ и дължината на слуховитѣ нерви. И редъ още съчетания опрѣдѣлятъ по-нататъкъ неговата творческа способностъ и сила като музикантъ. Другадѣ виждаме нѣкои хора, които искатъ да иматъ нѣжна, деликатна обхода къмъ другитѣ. Това е отлично чувство, но у всички хора не е еднакво развито.

Тогава, азъ опрѣдѣлямъ хората въ това отношение на четири категории: 1) хора, на които животътъ се движи въ кръгъ — кръгообразни типове; 2) хора, на които животътъ се движи въ спирали — спиралообразни типове; 3) хора, на които животътъ е радиаленъ, тъй както радиуситѣ въ една окръжностъ; и най-послѣ четвъртата категория хора, на които животътъ се движи по съчупени линии. Азъ имамъ съвсѣмъ друго понятие отъ вашето за съчупената и за кривата линия. Когато казвамъ, че нѣкой човѣкъ се движи по крива линия, азъ подразбирамъ, че той при известни условия трѣбва да се огъне, тъй както земята нѣкъдѣ се огъва, а на нѣкои мѣста е изпъкнала. Ако си единъ върхъ ти ще се огънешъ при известни условия и ще станешъ малко валчестъ. Въ растенията има такова огъване. Нѣкъдѣ пъкъ трѣбва да се прѣчупишъ. Да се огънешъ, азъ разбирамъ да бѣдешъ перпендикуляренъ на своето движение, да измѣнишъ първата си посока. И наистина, ако не можешъ да постигнешъ известни идеи по единъ начинъ, ще вземешъ точно перпендикулярно движение на първото, т. е. ще вземешъ точно противоположно положение на първото, ще се движишъ по обратна посока на тази, по която си

вървѣлѣ. И тогава казвамъ, мжжетѣ трѣбва да се прѣчупватѣ, а женитѣ трѣбва да се огхватѣ. Господаритѣ трѣбва да се прѣчупватѣ, а слугитѣ трѣбва да се огхватѣ. Ученитѣ и духовнитѣ хора трѣбва да вървятѣ по спирална линия и да се проявяватѣ радиоактивни, т. е. тѣ трѣбва да иматѣ свѣтлина.

Сега, това изяснение е мжчно за разбиране. Товаа сж форми, това сж външни линии. Да се свърже една крива линия съ единѣ вътрѣшенѣ, душевенѣ актѣ, това не е лесно за разбиране. Когато човѣкъ огрубѣва, лицето му става продълговато, тия криви линии се изгубватѣ и се образуватѣ прави, счупени линии. Тогава той е като една динамическа машина, или като една бомба, готова да прѣсне, Като седне на нѣкой столѣ, постоянно се движи на него, върти се, нѣма никакво търпѣние. Постоянно бърза, ужѣ нѣкаква бърза идея има, като нѣкой американецѣ. Не че има нѣкаква идея, по тѣй, бърза човѣкътъ, нѣма търпѣние. Такъвѣ човѣкъ трѣбва да използва тия сили. Той прѣзѣ дѣто мине, отваря си пжтъ. Ако си вземе билетѣ, или ако отиде въ нѣкоя бакалница за захарѣ, ще прѣредя всички и прѣвъ ще излѣзе. Дѣто и да отиде той, било като адвокатѣ, или като свещеникъ, навсѣкжде ще прояви своето естество. Казватѣ за него: много грубѣ човѣкъ е този. Не, не е грубѣ, такова му е естеството. Той казва: азѣ нѣмамѣ прѣме да чакамѣ. Изобщо, въ това отношение, англичанитѣ казватѣ за такива хора, че сж марсианци, обичатѣ да воюватѣ. Тия хора искатѣ да се проявятѣ. Не е лошо това, но трѣбва да се знае, че въ природата не съществу-

ва самъ единъ начинъ за проявление. При меки-тѣ характери, туй, което обединява, което прими-рява, което дава вътрѣшенъ смисълъ, е изразено въ кривитѣ линии. Тия криви линии прѣдаватъ из-вѣстна красота на човѣшкото лице. Такива лица сж приятни за гледане, създаватъ извѣстно вдѣх-новение. Въ устата имъ, въ брадата имъ има нѣ-що приятно; челото, лицето имъ има приятно стро-ение, на лицето имъ играе приятна усмивка.

Нѣма да се спирамъ върху тия потѣности, но искамъ да ви обърна внимание на това, че има извѣстни математически линии, които сж разумни линии. Върху лицето на човѣка тѣ прѣдставляватъ писмо. Напримѣръ, честността у човѣка, не та-зи обикновена честностъ, но онази по висша чест-ностъ, се ирзаява на челото му. Честниятъ чо-вѣкъ ти не можешъ да накарашъ да си вземе ду-мата назадъ. Каквото обѣщание даде, ще го изпълни. Българинътъ, и той горкиятъ обича да бжде то-ченъ, но неговиятъ часовникъ е другояче напра-венъ. Той като обѣщае да отиде нѣкъдѣ, поне $1/2$ часъ ще закъснѣе. И като пристигне, ще почне да се извинява, ще каже: ще ме извинете, че закъс-нѣхъ, гости имахъ. Това, че ималъ гости не е из-винение. Той трѣбва да имъ каже добръ дошли, да имъ се извини и да си излѣзе, да остане то-ченъ на думата си. Англичанинътъ като обѣщае да направи нѣщо, и гости да му дойдатъ, той се извинява, като имъ казва: Господа, ще ме извини-те, въ толкова часа имамъ обещание да се срѣщ-на съ едно лице, затова ще излѣза. У насъ, оба-че, ако речешъ да се извинишъ на гоститѣ, тѣ ще кажатъ: нѣма нищо, постойте малко тукъ, онзи не-

ка ви почака. И българинътъ ужъ по часовникъ се води, но всѣкога закъснѣва, а послѣ се извинява. Разумнитѣ същества, живата природа изобщо е много точна въ своитѣ дѣйствия. Разумнитѣ същества абсолютно не се извиняватъ. Тѣ казватъ: всѣки трѣбва да бѣде точно на врѣме, нищо повече — нито по-късно, нито по рано. Природата казва: ние не приемаме хора, които не чакатъ при вратата; ние не приемаме и хора, които закъснѣватъ. Онѣзи, които не чакатъ, толкова по-злѣ за тѣхъ. Колкото по рано отивашъ, толкова по добрѣ, а колкото по-късно, толкова по-злѣ за тебе.

Ние, съврѣменнитѣ хора, сме отъ тѣзи, които постоянно отлагатъ. И англичанитѣ отлагатъ. Казвамъ: българитѣ правятъ една погрѣшка външно, а англичанитѣ — вътрѣшно. Ще ви кажа дѣ я правятъ. Да допуснемъ, че съмъ далъ общание да направи нѣкому едно добро, но не го направи на врѣме. Невидимиятъ свѣтъ вече счита, че не съмъ устоялъ на думата си. Мислите, ли че Англия, Германия, които можаха да направятъ нѣкои нѣща въ врѣме на войната, да се избѣгнатъ тия кръвопролития, и не ги направиха, не сж отговорни? — Отговорни сж. Разумнитѣ същества ги държатъ отговорни за това нѣща. Ако направятъ това, което сж общали, добрѣ; ако не го направятъ за тѣхъ е лошото. Тѣзи свещеници, служители на Бога, както и папата въ Римъ, можаха да направятъ, много нѣщо за избѣгване на войната, но тѣ си казаха: е, за благо на църквата. Да, иматъ си тѣ своитѣ съображения, но казвамъ: благо на църквата седи по-долу отъ благо на Царството Божие. Азъ уважавамъ благо на всѣки, но трѣ-

бва да знаете, че има единъ по-възвишенъ идеалъ, той е благо то на Царството Божие, и отъ това благо зависи щастието на всѣки народъ. Върви ли се по този идеалъ, ще бжде добръ и за всѣки единъ народъ: и за англичанитѣ, и за германцитѣ, и за американцитѣ. Това е една идея, която трѣбва да се вложи въ умоветѣ на всички вѣрующа хора. Честниятъ човѣкъ носи своя образъ. Питатъ нѣкого: честенъ ли си? Той казва: вижте ми главата, вижте ми ржцѣтъ, вие ще му кажете: нека видимъ, какво пишатъ вѣстниците за тебе! Не, има учени хора, херомантици, които четатъ по ржцѣтъ. Има учени хора, физиогномисти, които четатъ по лицето. Има учени хора, астролози, които четатъ по звѣздитѣ. Казватъ нѣкому: ама ти се криешъ. Не, нѣма нищо въ свѣта скрито — покрито. Скрито — покрито има само за глупавитѣ хора, за умнитѣ хора нѣма нищо скрито — покрито. Въ тази свещенна книга всичко е открито. Въ човѣшкото лице има написани квадрати и редъ други нѣща, които обикновенитѣ физиогномисти не виждатъ. По лицето на човѣка има пори, извѣстни линии, извѣстна квадратура и всичко това си има смисълъ. У нѣкои хора ржцѣтъ сж устроени по единъ начинъ, у други по другъ начинъ. Защо сж така устроени? — Съотвѣтствие има между всички линии, които опрѣдѣлятъ характера на човѣка. Каквато е ржката, такъвъ е и стомахътъ. Каквато е ржката, такива сж и дробоветѣ, такива сж и ушитѣ и т. н. Всѣкога между частитѣ на тѣлото има извѣстно съотвѣтствие, което отговаря на извѣстни качества въ човѣка. Ако човѣкъ е разуменъ, досѣтливъ, на това отговарятъ и устройството на ча-

ститѣ на тѣлото му. Ако той е художникъ, музикантъ или поетъ, или общественикъ, въ всички части на тѣлото му има съотвѣтствие.

Всѣки човѣкъ има особено устроенъ лобъ. Всѣки човѣкъ има особено лице. Всички хора се различаватъ по своята проява и всѣки човѣкъ като влѣзе въ едно религиозно общество, започва да мисли: какъ да прояви Христовото учение какъ да го приложимъ? Какъ да приложимъ Христовото учение, че да подобримъ обществото, да пооборимъ живота си? Христосъ на врѣмето си не е далъ всички обяснения за живота. Нѣкои мислятъ, че Христосъ е разрѣшилъ всички въпроси. Не е така. Нѣкои отъ пророцитѣ сж казали много нѣща. Христосъ сжщо, но има нѣща, които не сж казали. Вѣрно е, че пророцитѣ сж казали много работи, но за въ бъдаше има да се кажатъ още хиляди нѣща. — всичко не е казано. Казватъ: какъ да не е казано? Какъ, нима свещената книга не съдържа всичко? — Не е напечатано всичко въ тази книга. Азъ често правя възражение на правовѣрнитѣ, които казватъ, че Христосъ е казалъ всичко. Питамъ: имате ли всички рѣчи на Христа? — Нѣмате ги. Имате ли всичко, което сж казали пророцитѣ? — Нѣмаме. Имате ли всичко това, което много умни, учени хора сж казали? Дѣ сж тия хиляди нѣща? — Пасятъ се тѣ въ хранилището на тази велика книга на живота. Нѣма умни нѣща казани въ свѣта, които да не сж запазени. Има опрѣдѣлени хора, писари които, каквото чуятъ, дори и отъ васъ казано, стига да имъ харесва, веднага го отбѣлзватъ, както правятъ и тукъ моитѣ стенографи, и единъ день

ще ти кажатъ: прѣди толкова и толкова години ти направи това, казва това и т. н. Тѣй щото, ако влѣзете въ тази велика библиотека на живота ще видитѣ редъ ваши сжществувания отъ миналото, ще видите, какъ сте живѣли, какъ сте действували. Веднага цѣлиятъ ви сегашенъ животъ ще стане ясенъ. Вие не вѣрвате въ това, но то ще дойде. Единъ день вие ще влѣзете въ тази велика библиотека, но само отъ едно нѣщо ще ви прѣдпазя: глѣдайтѣ кандилинитѣ ви и масленицитѣ ви да бждатъ пълни съ масло, защото е казано: комуто масленицата не е пълна, т. е. комуто главата не е пълна съ знания, нѣма да бжде приетъ въ Царството Божие. Азъ не считамъ знание това да бждешъ натоварена камила. Това не е знание. Азъ наричамъ знание, да знаешъ дѣ има заровено богатство въ земята и да се ползувашъ отъ него всѣки моментъ, но разумно. Има хора въ свѣта, които знаятъ дѣ има заровено богатствъ, но тѣ сж много честни. Такъвъ човѣкъ си имѣ една магическа пръчица, направена отъ мѣдъ. Той я вземе въ ржката си, държи я на това мѣсто, дѣто предполага да има пари и наистина тази пръчица започва да се извива къмъ тази страна дѣто сж паритѣ. Той познава на каква дълбочина въ земята е златото и незабѣлѣзанъ отъ никого той разравя земята, взима си злато колкото му е нужно и пакъ заравя откритото мѣсто. Вие ще кажете, че азъ ви залъгамъ. Това не е залъгалки, това е фактъ. Ето и ученитѣ хора започнаха съ тѣзи магически тояжки да намиратъ, дѣ има златни жили въ земята.

Та казвамъ: всѣки отъ васъ трѣбва да има такава магическа тояжка! Неговиятъ умъ трѣбва да бжде пълненъ съ това Божествено знание. И

когато една свѣтла идея се лансира отиѣкадѣ, възприемете я отдѣто и да е тя, приемете я на радо сърце. Не чакайте да добиете нѣщо голѣмо, пари, или какво и да е друго; не гледайте материалистически на нѣщата; радвайте се за вашитѣ знания! Нѣкоя сутринъ като погледна къмъ слънцето, което изгрѣва азъ изпитвамъ голѣма радостъ. Знаете ли какво богатство се крие въ това слънце? Може би първитѣ лъчи на това слънце да ви потѣкнатъ къмъ единъ възвишенъ животъ и като се върнете дома си, може би, вашия животъ ще се подобри.

Казва се въ Писанието: „Бъдете съвършени!“ Ако вие бихте турили тази идея въ ума си, като ставате всѣка сутринъ да казвате: азъ ще бъда съвършенъ, това е идеалътъ на моя животъ! — вие наистина ще успѣете въ това. Ама може да ти каже нѣкой: ти си нервенъ човѣкъ, ти не живѣешъ добре съ жена си. Ти си кажи въ ума: нищо, азъ ще бъда съвършенъ! Ама ти не си изплатилъ още дълговетѣ си, знаешъ ли какво мѣние иматъ хората за тебе? Ти ще си кажешъ: нищо, азъ ще бъда съвършенъ! Ама ти не си добъръ музикантъ. — Нищо, азъ ще бъда съвършенъ! Ами ти не знаешъ нищо, ти си простъ. — Нищо, азъ ще бъда съвършенъ! Който повтаря често тия думи въ себе си, тѣ сѣ една велика сила, която повдига. „Ще бъдете съвършени“, казва писанието „както е съвършенъ и Отецъ вашъ небесенъ“. Кой е съвършенъ? Господъ до сега обезсърчилъ ли се е отъ нашитѣ грѣхове? Господъ до сега обезсърчилъ ли се е отъ земята? Не, Той не се е обезсърчилъ отъ нищо. Изпраща

ни свѣтлината, изираща ни звѣздитѣ, изираща ни слънцето, приготвяла храна за всинцани. Човѣкъ трѣбва да иска, но да иска разумно. Когато изискваме разумно, всѣки е готовъ да ни го даде да ни послужи. Разумниятъ човѣкъ е и способенъ човѣкъ. Когато нѣкой учителъ по музика види онзи ученикъ, когото природата е одарила, който е работилъ въ миналото, той веднага познава, че може да свири. И ако този учителъ има две цигулки, и ученика му поиска едната, той веднага му я дава. Защо? Защото неговото искане е разумно. Ако ученикътъ знае да рисува и учителътъ му разполага съ четки, съ бои, съ мастило и съ редъ други принадлежности, и ученикътъ поиска нѣщо отъ учителя си, той веднага му казва: вземи! защо? Защото неговото искане е разумно. На разумното, на красивото, на хубавото ние сме готови всѣкога да услужимъ. Мога да ви приведа редъ такива примѣри, дѣто хора съ най-затворени сърдца, при едно разумно искане, сж въ състояние да отворятъ сърцата си и да направятъ хиляди жертви. Така се отварятъ човѣшкитѣ сърдца.

Та вие ще турите въ себе си мисълта азъ ще бъда съвършенъ! Това е необходимо за васъ, понеже въ живота, въ който живѣте, ще се явятъ хиляди обезсърчения. Най-първо ще започнете да изучавате вашитѣ дѣца. Не си правете илюзии за вашитѣ дѣца. Не имъ туряйте дарби, каквито тѣ нѣматъ. Не очаквайте да се проявятъ другоаче, освѣнъ каквито сж. Вашитѣ дѣца за сега ще проявятъ точно таквъ животъ, какъвто имъ е даденъ. И вие самитѣ не можете да проявите другъ животъ, освѣнъ този, който ви е даденъ. За въ бъдеще вашитѣ дѣца ще бждатъ други сжщо тъй

и вие ще можете да проявите други качества. За сега вашиятъ животъ е само единъ листъ отъ тази съвършена книга. Ще го прочетете и ще проявите това, което е написано на него. За въ бъдеще ще бъдете другъ нѣкой листъ. Слѣдователно, вие ще изучавате себе си, ще изучавате и живота на вашитѣ ближни. И съ който човѣкъ влѣзете въ съприкосновение, ще постигнете споредъ учението на съвършенството. Изисква се отъ васъ, като срещнешъ единъ разуменъ човѣкъ на пътя си, да обърнешъ сърцето си къмъ него и да си кажешъ: благодаря, че срещнахъ този разуменъ човѣкъ. Като срещна на пътя си този човѣкъ, азъ го познавамъ, безъ да му кажа нито една дума. Послѣ, като срещна едно плачущо същество, казвамъ: азъ съмъ съ тебе. Взимамъ половината отъ неговитѣ скърби и си заминавамъ. Това същество се зарадва и казва: срещнахъ единъ разуменъ човѣкъ, който има същитѣ схващания за живота, каквито и азъ имамъ. Това е Любовта. Любовта не борава съ много думи. Това същество плаче тамъ. Азъ, безъ да искамъ, изпитвамъ съжаление къмъ него. Това е едно проявление на Любовта. Това, че съмъ срещналъ този човѣкъ, е една привилегия за менъ. Безъ да искамъ, безъ да правя нѣкакво усилие, моето сърце се разтвара и тази душа чувствува Любовта.

Та казвамъ: вие имате поне единъ случай въ живота си да проявите вашето съвършенство. Съвършениятъ човѣкъ помага на другитѣ. Вие казвате: азъ не мога да помагамъ, азъ не съмъ съвършенъ. Това е самоизмама. Когато нѣкой казва, че не е съвършенъ, питамъ: постигвашъ ли съобразно волята Божия? Несъвършенъ си ако не по-

стживашъ съобразно волята Божия. Съвършенъ си ако постживашъ съобразно волята Божия. Писанието казва: „Бъдете съвършени!“ Тамъ не се казва че ти си съвършенъ. То не е едно съвършено дѣйствиe, а продължава и за въ бъдеще. Ти само започни сега! Ама азъ не съмъ съвършенъ. Вложишъ ли тази мисль въ себе си, ти ще срещъ правия развой на твоето сърце, на твоя умъ и на твоята воля и въ тебе ще се зароди едно объркано състояние: ще усѣтишъ главоболие, ревматизмъ, бодежъ въ стомаха си и т. н. Слѣдъ такова едно отказване ще се явятъ при тебе на консултъ 10 души лѣкари.

Всички съврѣменни хора страдатъ отъ отричане на идейния животъ въ себе си. Навсѣкждѣ казватъ: пари трѣбватъ! Хубаво, не съмъ противъ паритѣ, но паритѣ, това сж една идея, която е израстнала въ човѣка и съотвѣтствува на онзи трудъ който е излѣзалъ отъ насъ. Ние, хората, седимъ задъ паритѣ. Паритѣ иматъ стойностъ за насъ, понеже ние ги проектираме. Ако хората не даватъ цѣна на златото, и тѣ нѣма да бждатъ цѣнни. Слѣдователно, паритѣ, това сме ние; обществениятъ животъ, това сме ние; религията науката, това сме ние. Казватъ: ти вѣрвашъ ли въ тази религия? — Религията не съществува извънъ човѣка. Науката не съществува извънъ човѣка. Любовта не съществува извънъ човѣка. Мѣдростъта не съществува извънъ човѣка. Истината не съществува извънъ човѣка. Всички тия нѣща съществуватъ само у човѣка. Има нѣкои нѣща материални отвънъ, които сж емблеми.

Нѣкой казва: азъ вѣрвамъ въ еди-коя си религия, вѣрвамъ въ Христа. Христосъ и Неговото учение сж едно и сжщо нѣщо. Въ мъртвия свѣтъ не съществува Христово учение. Въ живия, въ ра-

зумния свѣтъ подъ „Христа“ ние разбираме Божественото, неизмѣнното, идеалното, което означава единство и множество, което и въ своето единство е едно, и въ своето множество е едно — нѣма различие въ него. Ако едно отъ тия възвишени същества би слѣзло на земята, то ще слѣзе като единъ слуга, ще свърши работата си, ще се прояви и ще си заmine. Голѣмо смирение има у тѣзи същества! Ако го пратятъ за изпитъ въ вашия домъ, за една седмица само, то ще слѣзе, ще ви стане слуга, ще прояви смирение, ще ви остави своята веселостъ и слѣдъ седмица ще изчезне, като казва: азъ имамъ работа, трѣбва да замина. Въ неговия умъ има благородство! Кѣто влѣзе въ вашия домъ, ще ви остави миръ и радостъ. Всички ще кажатъ: много добъръ е този слуга, дано остане за по-дълго врѣме да ни пошета.

Ние, съврѣмениятъ хора, които имаме аристократически, или обществени, или религиозни, или научни, или философски идеи, като вървимъ по нѣтя, много хубави се прѣдставяме. Азъ бихъ желалъ да се прѣдставятъ хората така, но и всѣка една работа трѣбва да се извърши присърце. Казватъ хората за менъ: той тамъ омагѣосва тия хора, омотава ги. Не, азъ казвамъ на хората: бѣдете съвършени! Омотавамъ хората въ Истината, а ги размотавамъ отъ лжата. Омотавамъ хората въ Любовето, а ги размотавамъ отъ умразата. Омотавамъ хората въ Мѣдростѣта, а ги размотавамъ отъ тѣхната глупостъ и безумие. Туѣ върша азъ но да ми казватъ, че омотавамъ хората, въ лѣжа, въ безумие, въ глупости, не приемамъ. Азъ не съмъ отъ тѣзи, на които могатъ да внушатъ това. Азъ зная Истината. И всѣки отъ васъ трѣбва да бѣде че-

стенъ въ себе си. Това е човѣщина. Честенъ трѣбва да бѣде човѣкъ.

Има единъ идеалъ за мене: Господъ живѣе въ менъ, и азъ живѣя въ Него. Като срещна хората, азъ ги държа въ сърцето си, и азъ живѣя въ тѣхъ. Искамъ да бѣдатъ и тѣ така, както и азъ. Не е въпросътъ до стойка до облекло, но до вътрѣшно разположение. Искамъ хората да бѣдатъ разумни, щастливи, да иматъ всички блага сегашни и бѣдащи които и азъ имамъ, да иматъ всички възможности, които Богъ ми е далъ да иматъ културата не на хората, но на ония възвишени същества. защото само по този начинъ ще можемъ да минемъ въ тази земя, къмъ която се стремимъ.

Та казвамъ на всеки отъ васъ: нѣма вече скрито-покрито! Всеки отъ васъ носи своето свидѣтелство. И за въ бѣдаше, като дойде у дома ти единъ слуга, той нѣма да носи своето прѣпорѣчително писмо, но ще носи своето свидѣтелство и ще каже: ето чети сега по моето лице! И ти ще четешъ по лицето му, по очитѣ му, по вѣждитѣ му, по ржцѣтѣ му, и най-послѣ ще кажешъ: доволенъ съмъ отъ тебе. Прѣпорѣчката, която ми прѣдставяшъ е добра, ти можешъ да останешъ при менъ ето ти службата. Това е единъ начинъ, по който се съкращава врѣмето. Тогава и той ще каже: чакай, господарю, сега, да видя, дали азъ ще мога да живѣя съ тебе. Ако и той намѣри, че господарътъ е такъвъ, какъвто трѣбва, ще каже: много благодаря, че намѣрихъ такъвъ господарь.

Казвамъ: ние трѣбва да бѣдемъ доблестни да си изповѣдаме единъ на другъ погрѣшкитѣ, т. е. не да ги изповѣдаме, а да ги признаваме. Ще ви

приведа единъ примѣръ за дѣдо Тричко и за слугата му Маринъ. Ще ме извините, ако има нѣкой между васъ на име Тричко или Маринъ. Цѣли 20 години прѣкаралъ Маринъ при дѣдо Тричко, но дѣдото билъ много скържавъ, та постоянно използвалъ Марина. Най-пѣсле Маринъ започва да краде. Дѣдо Тричко билъ земледѣлецъ и затова Маринъ днесъ взима една крина жито отъ него, утрѣ друга и по този начинъ незабѣлѣзано си пооткрадвалъ по нѣщо. И дѣдо Тричко обиралъ Марина, като го използвалъ, но и Маринъ го обиралъ. Обаче единъ день Маринъ си купилъ едно Евангелие и започва да чете. Тѣй като челъ, казва си най-послѣ: лошо направихъ азъ, тѣй не се живѣе. Единъ день той отива при дѣдо Тричко и му казва: „Слушай, дѣдо Тричко, много злѣ постъпихъ азъ по отношение тебе. Не трѣбваше така да направя. Азъ отъ извѣстно врѣме взехъ да те обирамъ: днесъ си пооткрадна жито отъ хамбара ти, утрѣ друго нѣщо, но така не се живѣе. Това не е животъ. Азъ трѣгнахъ вече въ новъ пѣтъ, не искамъ да живѣя по старому! Дѣдо Тричко му казва: „Е, синко, и ти не направи добрѣ, но и азъ знаешъ ли колко те изядохъ? Я вземи да прочетешъ, колко врѣме си служилъ, колко ти се пада и колко си получилъ“. Изважда кесията си и му заплаща всичко, като му казва: „За въ бѣдаще ще ми станешъ синъ, ще бѣдешъ мой храненикъ“.

Такъвъ дѣдо Тричко и такъвъ Маринъ трѣбватъ на свѣта. Това сж идеали. Азъ бихъ желалъ за въ бѣдаще въ България да има такива дѣдо Тричковици и Мариновци.

Бесѣда, държана отъ Учителя на 21 февруари,
1926 г. въ гр. София.

Приехъ отъ Отца си.

16.

РУСЕ

Печатница Малджиевъ ул. Сароолу 21

1926

Приехъ отъ Отца си.

„Тази заповедъ приехъ отъ Отца си“.

Ще ви прочета 5-та глава отъ Посланието къмъ Римлянитѣ. Тя е една схоластическа глава, мъчна за разбиране. За нея се изисква повече мислене.

„И тъй, оправдани чрѣзъ вѣра, имаме миръ съ Бога чрѣзъ Господа нашего Исуса Христа“. (— 1 ст.) — Туй е встъплението на апостолъ Павла. Той започва така, както когато нѣкой влѣзе въ нѣкой домъ и каже „добъръ день“.

„Защото когато ние още бѣхме грѣшници, Христосъ умрѣ за насъ“. (— 8 ст.) — Нѣкой отъ васъ може да се запитатъ: защо трѣбва да умираме за другитѣ? Азъ ви запитвамъ споредъ моята философия: защо трѣбва да умре нѣкоя кокошка или нѣкое агънце заради васъ? Вие сами ще си направите заключението.

„Защото се оправдахме чрѣзъ кръвта Му. (— 9 ст.) — Онѣзи, които не разбиратъ този езикъ, ще се спратъ върху този стихъ и ще го взематъ въ букваленъ смисълъ. Подъ „кръвъ“ всѣкога се разбира Словото, не онова студено слово, но чистото Слово, което изтича отъ човѣшката душа. Подъ

думата „душа“ ние взимаме онзи безсмъртенъ принципъ въ човѣка, който едновременно е вплетенъ и въ самата природа на човѣка. Всѣки човѣкъ има такава душа. Вие можете хиляди пѣти да я отказвате, вие може хиляди пѣти да умираете, но тя не умира. Вие може да страдате, но тя не се плаши отъ страдания.

„Грѣхъ, обаче, не се счита, когато нѣма законъ“ (— 13 ст.) Значи и прѣди да е имало законъ. хората сж съгрѣшавали, но тѣ не сж принаждали грѣха, защото законъ не е имало. Отъ когато е дошелъ законътъ, смущава хората.

„Тази заповѣдь приехъ отъ Отца си“ Азъ наричамъ тази заповѣдь „заповѣдь на единство, заповѣдь на съединително звено въ разумния животъ“. Когато ние говоримъ за заповѣди въ живота, ние включваме съзнанието, въ каквото ограниченъ размѣръ и да е. Всички живи същества, каквито и да сж по форма, все иматъ нѣкакви разбирания за специфичния животъ, който тѣ живѣятъ до скоро врѣме науката отказваше съзнанието на низшитѣ същества. Тя казва, че тия същества се ръководятъ въ живота си само отъ инстинкти. Споредъ науката инстинктътъ въ свѣта е нѣщо механическо. Обаче не е така. Ние виждаме, че тия малки животинки промислятъ за себе си тѣй разумно, както и самия човѣкъ. Разбира се, тѣхната разумность не е такава, каквато на човѣка.

Христосъ казва: „Тази заповѣдь приехъ отъ Отца си“. Тази заповѣдь се отнася до единството обаче въ свѣта има единъ законъ на раздробление, отъ който е произлезлъ грѣха. Върху този законъ апостолъ Павелъ прави своитѣ философски

разсждения. Кое докара грѣха въ свѣта? — Разклонението, раздроблението, различието въ форми-тѣ, различието въ половетѣ, различието въ желанията на хората, различието въ мислитѣ и чувства-та на хората. Всички стѣлкновения на тия сили докараха грѣха въ свѣта — нищо повече. Тѣй щото, когато нѣкои питатъ, какъ е влѣзълъ грѣха въ свѣта, казвамъ: насадете една градина и ще видитѣ, какъ е влѣзалъ грѣха въ свѣта. Онѣзи дѣца, които минаватъ за много почтѣни, щомъ ми-натъ покрай една градина насадена съ хубави пло-дове, винаги ще се изкусятъ. Нѣкое отъ тѣхъ ка-то мине покрай плодоветѣ, ще се посипре. Другото пожелае да си откъсне; третото ще влѣзе въ гра-дината и ще си откъсне, а градинарътъ ще си ка-же: „Какво става?, Кой научи тия дѣца да кра-дятъ?“ Той ги нарича крадци, но това е неговото специфично разбирање за кражбата. Добрѣ, кое, е по-хубаво сега: да има плодни дървета и да ста-ватъ кражби, или да нѣма плодни дървета и да не ставатъ никакви кражби? Да има животъ, но да има и смъртъ, или да нѣма животъ и да нѣма смъртъ?

Вие казвате; ще се живѣе и ще се умре. Не, вие не разбирате, какво нѣщо е смъртъта. Смъртъ-та не е най-страшното нѣщо въ свѣта. Задъ смъртъ-та има нѣщо по-страшно, и то толкова страшно, че и най-видния философъ ще трепне отъ страхъ. Вие ще ми кажете: докажи това! — Много наши идеалисти доказаха въ участъцитѣ, до колко тѣх-нитѣ идеи можаха да издържатъ. Защо ги биха? — За идеитѣ имъ. Покажете ми вашитѣ идеи! Идеята, за която умираете, може да е реална, но

може и да не е реална — не можете да я хванете съ ржката си. Обаче тя е реална. Единственното реално нѣщо въ свѣта, това сж идеитѣ. Има единъ свѣтъ, дѣто идеитѣ сж толкова реални колкото сж реални и ябълкитѣ въ физическия свѣтъ. Въ този свѣтъ хората се хранятъ съ идеитѣ, както ние съ ябълкитѣ. Въ този свѣтъ има идеи на милосърдието, идеи на Правдата, идеи на Добродетѣлѣта, идеи на Любавта, идеи на Истината и т. н. Тамъ хората се хранятъ съ идеитѣ като съ плодове. Ще кажете: и тазъ хубава! Това, обаче сж редъ разсуждения. Нѣкои отъ васъ може да ми кажатъ: какво отношение иматъ тѣзи идеи къмъ насъ? Питамъ: какво отношение има махането съ ржка на диригента по отношение на оркестрантитѣ? Махането на ржката изразява послѣдователни тактове, по отношение на които музиката е нагласена. Тия тактове идватъ послѣдователно, единъ слѣдъ другъ, съ което опрѣдѣлятъ врѣмето траенето на свиренето. Слѣдователно, въ всички нѣща въ свѣта има извѣстни съотношения. Разумнитѣ хора се събиратъ, създаватъ си своя музика и си опрѣдѣлятъ тактове. Казватъ, че онзи, който ще дирижира тази музика, трѣбва да се води по правилата, по които тя е написана. Значи, въ разумната природа има закони, които опрѣдѣлятъ нашитѣ мисли, нашитѣ чувства и нашитѣ дѣйствия. Тѣ опрѣдѣлятъ посоката, къмъ която трѣбва да се движимъ, тѣ опрѣдѣлятъ врѣмето, кога трѣбва да си лѣгаме и да ставаме, тѣ опрѣдѣлятъ, какъ трѣбва да се обличаме и т. н. Нѣкои мислятъ, че когато казваме, че всичко въ свѣта е опрѣдѣлено, това значи, че всичко става

механически. Ами когато дойдохте на земята, не намѣрихте ли всичко готово? Рѣчта, граматиката, напримѣръ, съ която си служите, не бѣше ли готова? Вие започнахте да изучавате на готово български езикъ, и станахте българи. Или започвате да изучавате на готово английски езикъ и ставате англичанинъ. Или започвате да изучавате на готово френски езикъ и ставате французинъ и т. н. Всичко това механически ли е? Подъ думата „българинъ“ се разбира една опрѣдѣлена мѣрка. Въ невидимия свѣтъ има една опрѣдѣлена мѣрка за българина, на която той трѣбва да отговаря. Напримѣръ, като се каже българинъ, трѣбва да се знае, колко сантиметра трѣбва да бѣде високъ, колко дълги трѣбва да бждатъ прѣститѣ му, какъвъ трѣбва да бѣде носѣтъ му, колко косми трѣбва да има на главата, на брадата, на мустацитѣ или на веждитѣ си, колко дебели трѣбва да бждатъ устнитѣ му, какъ трѣбва да бждатъ устроени стомахътъ, дробовѣтъ, мозакътъ, черепътъ му, всичко това като на типъ е подробно опрѣдѣлено. Като се каже англичанинъ, или американецъ, и за тѣхъ всичко това е точно опрѣдѣлено. Не само това, но извѣстна е културата на всѣки едного като типъ отъ прѣди хиляди години.

Въ това отношение. народитѣ на земята прѣдставляватъ скачени сѣдове. Вие сте изучавали скаченитъ сѣдове и знаете, че споредъ законитѣ на скаченитъ сѣдове, като налѣете една течность въ нѣкой отъ тия сѣдове, тя се прѣнася и въ другитѣ сѣдове и се намира въ всичкитѣ на еднаква височина. Слѣдователно, когато една идея проникне въ единъ народъ тя се прѣнася и въ всички други народи

по закона на слагенитѣ сѣдове. Когато злото проникне въ единѣ народѣ по сѣщия законѣ прониква и въ другитѣ народи. Когато злото проникне въ бащата прониква и въ сина; и когато злото проникне въ майката, прониква и въ дѣщерята. И онѣзи велики добродѣтели, които минаватъ прѣзъ главата на нѣкой добъръ човѣкъ, по сѣщия законѣ минаватъ и прѣзъ главата на всички останали хора. И когато нѣкой ме запита, що е грѣхътъ, що е прѣстѣжението? — Казвамъ: грѣхътъ, прѣстѣжението, това сѣ неисползувани добродѣтели. Що е умразата? — Неосщественна любовь. Що е лжжата? — Незявена Истина. Когато ти не искашъ да кажешъ Истината на нейно мѣсто непрѣменно ще дойде лжжата. Когато не искашъ да приемешъ Мѣдростѣта, непрѣменно невѣжеството ще те огради. Ако се откажешъ отъ свѣтлината, непрѣменно тъмнината ще дойде. Тъмнината сама по себе си е една сила въ свѣта.

Та Христосъ казва: „Тази заповѣдь приехъ отъ Отца си.“ Коя заповѣдь? — Великата заповѣдь на онова вжтрѣшно единство, на онова велико вжтрѣшно разбиране на разумния животъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да има една велика, разумна идея въ себе си. Вземете нѣкой човѣкъ съ една велика идея въ себе си и го оставете на най-низкото стѣпало въ човѣшкия животъ, ще видите, че той ще се издигне отъ това стѣпало и ще заеме своето мѣсто. Той е, като маслото, — въ каквато вода и да го пуснете, все излиза на повърхността. Не може да бжде друго яче. Не само това, но ако единъ човѣкъ съ велика идея оставите на дѣното на ада даже и при най-голѣмитѣ тартори на дяволитѣ, този човѣкъ ще излѣзе отъ тамъ и всичко ще вдигне нагорѣ. Той е като единъ пуснатъ конь, цѣло-

страшилище е за тѣхъ. Ако единъ такъвъ човѣкъ се намери между дяволитѣ, всички ще затрептятъ отъ страхъ.

Ще ви приведа единъ малъкъ анекдотъ, да видите, защо се плашатъ тарторитѣ. Впрочемъ то не е анекдотъ, но една велика Истина, взета отъ ирландския животъ. Намислили дяволитѣ да взематъ при себе си нѣкой си ирландецъ, който минавалъ за голѣмъ грѣшникъ и да го оставятъ за венаги въ ада. Обаче, прѣди това, една вечеръ този ирландецъ се напилъ и като се връщалъ дома си, случайно се препъва въ нѣщо и пада. Запитва се: коя ли ще е причината, дѣто се препънахъ? Връща се няколко крачки назадъ и вижда единъ човѣкъ падналъ на земята. Той си казва: „Никога до сега въ живота си не съмъ правилъ никакво добро. Нека поне тази вечеръ да направя едно малко добро“. Взима този човѣкъ на ръцѣ и го занася дома си. Указва, се че този човѣкъ билъ единъ ангелъ. Ангелътъ му казва „Понеже ти ми направи това голѣмо добро, поискай нѣщо отъ мене, съ което да мога да ти се отблагодаря!“ Ангелътъ си помислилъ, че той непременно ще иска спасение. Ирландецътъ си помислилъ: „Да искамъ спасение. да влѣза въ Царството Божие, не съмъ готовъ за това още, не ми е дошло врѣмето. Да искамъ царъ да стана, глава нѣмамъ за това. Да искамъ философъ да стана, умътъ ми не е дошелъ до тамъ. Да искамъ богатъ човѣкъ да стана, при този халъ, въ който се намирамъ, ще изхарча всичкитѣ си пари“. Мислилъ, мислилъ и най-после казалъ: „Имамъ единъ гвоздей, на който си закачамъ обущата. Искамъ, който щипне този гвоздей, освѣнъ мене, да залѣпне тамъ, и само азъ да мога

да го освободя. После, имамъ единъ столъ, на който сѣдамъ. Искамъ, който седне на този столъ, да се залѣпи, и само азъ да мога да го отлѣпя. И най-послѣ, имамъ въ градината си една хубава ябълка, искамъ който се опита да откъсне една ябълка безъ мое разрѣшение, ржката му да залѣпне тамъ, и само азъ да мога да го освободя“. Ангелътъ му казва: „Тѣй да бжде!“ Когато дяволитѣ чули че този ирландецъ не иска никакво спасение, пращатъ единъ дяволъ отъ ада да го вземе. Явява се при него този дяволъ и му казва: „Нашиятъ господарь те вика да дойдешъ“. Той му отговаря: „Ощо не еврѣме“. Ами ти си изгубенъ човѣкъ трѣбала да дойдешъ. „Хубаво, ще дойда, ето, тукъ на гвоздеа, сж закачени обучащата ми, подай ми ги!“ волътъ хваща обучащата, да му ги подаде, но не може да се откачи. Ирландецътъ взема една тояга и хубаво го набива. Пита го: „Втори пжтъ ще ме безпокоишъ ли?“ — Не, нѣма повече да те безпокоя, бжди увѣренъ, само ме освободи да си ида. Връща се дяволътъ при своитѣ другари и имъ разказва: „Който отъ васъ отиде при ирландеца пазете се отъ гвоздеа!“ Дяволитѣ, обаче не сж отъ тия сжщества, които лесно се обезсърчаватъ. Пращатъ втори посланикъ при ирландеца, който му казва: „Слушай, ти нѣма да си играешъ така съ насъ. Хайде веднага трѣгвай!“ — Добре заповедай малко да поседнешъ на стола, докато се приготвя. Дяволътъ сѣда на стола, но не може да се отлѣпи, тѣй здраво се залепилъ. „Моля те пусни ме!“ — Ти ще дохождашъ ли безъ врѣме да ме безпокоишъ? „Не, нѣма, само ме пусни!“ Връща се той при другаритѣ си и имъ казва. „Ще се пазите отъ стола!“ Най-после други двама пос-

ланици се рѣшили още единъ пѣтъ да отидатъ, но вече съ главния си тарторъ, който останалъ отъ вѣнъ кѣщата и тѣй силно изревалъ, че цѣлата се разклатила. Казалъ: „Излизай вече! Твоитѣ гвоздеи и твоитѣ столове нищо не струватъ, не ни плашатъ“ Той излѣзалъ, впрегналъ каруцата си и всички заедно трѣгнали. Минава покрай ябълкитѣ въ своята градина и казва: „Чакай да си откъсна нѣколко отъ тия ябълки! Или, по-добре ако искашъ откъсни ми ти нѣколко“ Тарторътъ посегналъ къмъ ябълкитѣ, но веднага ржката му останала тамъ не могла да се отлѣпи. Тогавя ирландецътъ дава едно строго възпитание и на тартора, като му казва: „Още единъ пѣтъ ще прашашъ ли своитѣ посланици да ме безпокоятъ?“ — Нѣма. И наистина, като се освободилъ тарторътъ казалъ на своите посланици: „Ще знаете, нѣма да безпокоите този човѣкъ!“ Слѣдъ врѣме когато ирландецътъ умрѣлъ, главния тарторъ издалъ заповѣдъ до всички свои служители: „Ще затворите ада и нѣма да приемате вътре този човѣкъ!“

Въ този анекдотъ е скрита идеята, че въ ада не може да се приеме никакъвъ човѣкъ съ велика идея въ себе си. Ако такъвъ човѣкъ помисли да да влѣзе въ ада, веднага затварятъ вратата за него.

Христосъ казва: „Тази заповѣдъ приехъ отъ Отца си“, т. е. Той приелъ онова вътрѣшно единство въ живота. По какво се отличава това вътрѣшно единство? — Съ хармония, съ организиране на нашитѣ мисли, чувства и дѣйствия. Съврѣменнитѣ хора искатъ да организиратъ обществото. Ние сме изразъ на нашитѣ идеи, и ако не можемъ да

организираме тѣхъ, какъ ще организираме външния звѣтъ. Може ли неучения човѣкъ да учи ученитѣ? Може ли слабиятъ човѣкъ да води силнитѣ? Може ли болниятъ човѣкъ да лѣкува здравитѣ? Това сж редъ противорѣчия, резултатъ на различни разбирания. Такива нѣща въ свѣта не сжществуватъ. Слѣдователно, първото нѣщо: човѣкъ трѣбва да организира своитѣ мисли. Какво трѣбва да организира въ своитѣ мисли? Вие трѣбва да знаете, какви сж съотношенията между една ваша мисль и друга ваша мисль. Напримѣръ, единъ музикантъ знае, кои тонове сж хармонични и кои не сж хармонични, въ дадена гама, и затова когато сжчинява една пиеса, знае какъ да съчетава тоноветѣ. Покакъвъ начинъ ще сжчетае той своитѣ идеи? Да кажемъ, че вие сте музикантъ, или свещеникъ, или воененъ, или търговецъ, или пъкъ заемате каква и да е друга служба, всички тия служби сж все почетени, но вие трѣбва да знаете, какъ да ги изпълнявате. Това значи да умѣете да съчетавате тоноветѣ правилно, за да излиза една хармонична нѣсенъ. Огъ наше гледище, всички служби сж почетени, но и най-високата служба, ако не се извърши както трѣбва е непочтена. Въ това отношение, всички служби сж на мѣстото си. Но кога? — Когато човѣкъ изпълнява длъжността си съ дълбоко вътрѣшно съзнание на душата си. Вие казвате, че нѣкои хора сж несправедливи, но азъ казвамъ: тѣзи хора не сж несправедливи, но мислитѣ и желанията имъ не сж организирани. Обаче, има редъ правила, редъ закони, по които нашата мисль и нашитѣ желания могатъ да се организиратъ. Вие не можете да бъдете добъръ търговецъ, ако не

знаете какъ да организирате мисълта си. Вие не можете да бъдете добъръ лѣкаръ, ако не знаете какъ да организирате мисълта си. Вие не можете да бъдете добъръ адвокатъ, ако не знаете какъ да организирате мисълта си. Вие не можете да бъдете добъръ управляващъ, или какъвъ да е другъ, ако не знаете какъ да организирате мисълта си. Никоя държава не може да се повдигне, ако не организира вътрѣшно своята мисълъ.

Казвамъ: не е достатъчно само да се вѣрва. Въ какво трѣбва да се вѣрва? Трѣбва да разбирате закона на сцѣплението на идеитѣ, защото и и идеитѣ иматъ свое сцѣпление, и чувствата иматъ свое сцѣпление. Между тѣхъ, обаче, има извѣстно вътрѣшно прѣплитане. Ако взема да ви доказвамъ, какъ е създаденъ човѣкътъ, трѣбва да имамъ редъ картини, но това не е за една схоластическа беседа. Въ връзка съ това, азъ казвамъ, че когато правя своитѣ изслѣдвания, за мене числата отъ 1 — 20 иматъ свой вътрѣшенъ смисълъ. Напримѣръ, когато кажа 166 с. м., азъ имамъ вече единъ нормално развитъ на височина българинъ. Когато кажа 45 с. м., подразбирамъ широчината на гърдитѣ му. Когато кажа $2\frac{1}{2}$ или $3\frac{1}{2}$ см., имамъ прѣдъ видъ широчината на неговия носъ. Когато кажа 35 см., имамъ прѣдъ видъ неговото теме. Когато кажа 55 — 60 см., имамъ прѣдъ видъ окръжността на неговата глава. Когато кажа 14 — 15 — 16 см., имамъ прѣдъ видъ широчината на напръчния разрѣзъ на главата му. Когато кажа 16 — 22 см., имамъ прѣдъ видъ диаметра на главата му. Това сж редъ числа, които като съпоставимъ въ извѣстни съотношения, отъ тѣхъ из-

пъква цѣлия строежъ на човѣка, силитѣ, които сж работили върху него и т. н. На основание на сжщия законъ по-дългобойното орѣдие прави по-дълги линии, а по-късото прави по-къси линии. Слѣдователно, колкото едни линии сж по-дълги, били тѣ прави или крѣгообразни, толкова и енергиитѣ, които сж работили върху тѣхъ сж по-интенсивни, по-интелигентни и по-разумни. Отъ тукъ, колкото единъ организъмъ е по-сложенъ и по-добрѣ устроенъ, туй е признакъ и за по-голѣма разумность. Сжщото нѣщо ще забѣлѣжите и по кожата на тѣлото, по квадратчетата по нея, по космитѣ, по тѣхната дължина и т. н. Всичко това опрѣдѣля разумностьта на човѣка. Защото, колкото единъ човѣкъ е по-разуменъ, толкова и материята, съ която работи, е по-префинена, по-деликатна; и колкото единъ човѣкъ е по-слабъ по своята интелигентность, толкова и материята, съ която работи, е по-груба.

И така, хората като влѣзатъ въ духовния, въ идейния свѣтъ, казватъ: ние имаме извѣстна идея. Имашъ извѣстна идея, но имашъ и извѣстенъ страхъ да направишъ едно добро заради нея. Каква идея е тогава тази? Великата идея не се страхува никога отъ правене добро. Хора съ велика идея никога не се страхуватъ отъ това, че ще осиромашеятъ. Хора съ велика идея никога не се страхуватъ отъ това, че могатъ да оглушеятъ. Българитѣ казватъ: направи добро, да намѣришъ зло. Азъ не зная, отдѣ е произлѣзла тази поговорка. Когато нѣкой ми каже, направи добро, за да намѣришъ зло, азъ подразбирамъ, че този човѣкъ е единъ лихваръ, който дава пари съ голѣми лихви.

Тази философия съществува днесъ навсѣкждѣ, затова всички казватъ: направи добро, да намѣришъ зло. Не е въпросътъ да не правишъ добро, но като направишъ добро, тѣй го направи, че да не ти плащатъ за него нищо. Въ доброто, което си направишъ, не внасяй никакъвъ елементъ на користолюбие. Учителъ си — служи на този народъ безъ пари! Свещеникъ си — служи на този народъ безъ пари! Казвашъ: ама какъ ще живѣя тогава? Щомъ искашъ да ти се плати, значи ти не си българинъ. Тѣй разбираме ние. Ако единъ народъ е създаденъ идейно, ако всички хора, които го съставляваха бѣха хора на една велика идея, мѣжду тѣхъ щѣше да има това вътрѣшно единство, тѣ щѣха да изкаратъ всичко на мѣсто, и щѣха да иматъ всичкото Божие съдействие. Какво вижда Господъ въ българитѣ? — Нищо друго, освѣнъ едно раздробление. Едната партия ще катурне другата, послѣ двамата ще се соборятъ и ще се върнатъ дома си съ наранени глави. Единиятъ отъ тѣхъ ще каже: азъ надвихъ! И другиятъ ще каже същото. Турятъ си една идея, и ужъ за нея се борятъ. Борятъ се тия двама пехливани, ту единиятъ горѣ, ту другиятъ горѣ, и най-после единиятъ казва: азъ надвихъ! Пехливанджилъкъ проявяватъ, но послѣ и двамата умиратъ. Азъ казвамъ: това сж пехливани, които умиратъ. — Ама тѣ сж реформатори! — Умрѣха тѣзи реформатори! Тѣ сж схоластици, спорятъ, кое вѣрую е по-правилно. Въ свѣта има само едно правилно вѣрую. Ако ти не можешъ да живѣешъ въ живота на Любовта, ако ти не можешъ да ходишъ въ свѣтлината на Мѣдростъта, ако ти не можешъ да въз-

приемешъ свободата на Истината и да я приложишъ въ живота си, каква идея можешъ да имашъ?

Слѣдователно, Христосъ подразбира, че тази заповѣдь на единство трѣбва да се зароди въ вашия умъ и да се увѣрите, какво всички работи въ свѣта могатъ да се поправятъ при едно условие — единство въ нѣщата. Ние казваме, че съврѣмениятъ религиозенъ, мораленъ, разуменъ животъ не е съвмѣстимъ съ обикновения животъ. Така е. Любовта е несъвмѣстима съ умразата. Мъдростта е несъвмѣстима съ глупостта. Истината е несъвмѣстима съ лъжата. Това сж противоположности, но Истината е съвмѣстима сама съ себе си, Мъдростта е съвмѣстима сама съ себе си, Любовта е съвмѣстима сама съ себе си. Първото нѣщо, което ще забѣлѣжите въ човѣка на Мъдростта е, че на лицето има една особена свѣтлина. Отъ всички хора, които мислятъ, излиза една мека, приятна свѣтлина. Отъ онѣзи хора пъкъ, у които живѣе Божествената Любовь, лѣха една особена топлина, едно особено разширение. Дѣто и да влѣзе такъвъ човѣкъ носи миръ за всички окръжаващи го. Всички сжщества, даже и най-малкитѣ чувствуватъ тази Любовь. Ако прилагате закона на Любовта и можете да се концентрирате, всички сжщества, даже и най-малкитѣ, ще възприематъ тази Любовь. Тѣ могатъ да я почувствуватъ така, както малкитѣ змийчета чувствуватъ майка си, която се приближава при тѣхъ да ги храни. Тѣ я чувствуватъ тѣй, както малкитѣ паячета чувствуватъ своята майка. Тѣ я чувствуватъ тѣй, както пиленцата чувствуватъ приближаването на своята майка, и тѣй, както дѣцата чувствуватъ приближаването и

грижитѣ на своята майка. Питамъ: кой е заставилъ всички тия сѣщества, по-нисши и по-висши, да се грижатъ за своитѣ малки? — Божествената Любовь.

Казва Христосъ: „Тази заповѣдь приехъ отъ Отца си“. Казвамъ: това е единството, къмъ което ние се приближаваме. Щомъ човѣкъ живѣе въ тази заповѣдь, въ това единство, нѣма повече какво да се съмнѣва. Навлѣзешъ ли въ закона на единството, ти ще разбирашъ нѣщата и отъ тѣхнитѣ резултати, отъ тѣхнитѣ послѣдствия ще разбирашъ причинитѣ. Напримѣръ, всѣки отъ васъ може да направи единъ опитъ. Въ какво? — Въ закона на единството. Всички вие имате толкова неприятности въ живота си! Животътъ ви е пѣлецъ съ физически, морални, сърдечни, умствени терзания, неприятности, безпокойствия, мъчности. Направете единъ опитъ. Ако направите опитъ да възприемете това единство, за което ви говори Христосъ, веднага върху васъ ще дойде една свѣтлина, която ще укаже такова дѣйствие върху организма ви, каквото дѣйствие указва чистия, свѣжия въздухъ върху човѣкъ, който е стоялъ дълго врѣме затворенъ въ стая съ нечистъ, задушливъ въздухъ. Тѣй освѣжително дѣйствува единството върху човѣшкия организъмъ. Законътъ на единството показва пътя на човѣшкото избавление.

Та казвамъ: всички трѣбва да проповѣдваме закона на единството! Какъ ще го проповѣдваме? Вие трѣбва да знаете, че сте единъ органъ отъ този Божественъ организъмъ, имате извѣстна мисия, която, колкото и малка и да е, трѣбва да я изпълните. Вие трѣбва да изпълните своето прѣдна-

предназначение! И ако сте върни на своето прѣд-
назначение, този Божественъ организъмъ ще про-
мисли за васъ. Въ свѣта никой не живѣе за себе
си, и никой не умира за себе си. Никой не грѣши
за себе си, и никой не прави добро за себе си!
Всичко, което се прави въ свѣта е общо. Умираме
ли, за Бога умираме. Живѣемъ ли, за Бога живѣ-
емъ. Азъ взимамъ думата „Богъ“ въ най-тѣсентъ
смисълъ. Подъ думата „Богъ“ азъ разбирамъ то-
ва, въ което живѣемъ и това което се крие въ
насъ. Всичко това едновременно ни и повдига Бо-
га можете да познаете въ най-голѣмитѣ страдания
и мъчения. За да познае човѣкъ, дали има Гос-
подъ има въ свѣта, или нѣма, трѣбва да го оста-
вятъ всички хора, пъкъ и да го оставятъ и всички
животни, и всички дяволи, и всички ангели, да оста-
тане самъ самичкъ, да нѣма на кого да уповава,
само тогава, въ дълбочината на душата си той ще
чуе онзи тихъ Божи гласъ да му проговори. Той
ще почувствува дълбоко въ душата си нѣщо нѣж-
но, топло, което го сгрѣва, оживѣва и вдъхновява.
Само така човѣкъ може да разбере, какво нѣщо е
Богъ. Когато всички млъкнатъ, Богъ проговаря.
Когато всички те изоставятъ, Богъ те приема. Ко-
гато те заровятъ въ гроба, и палѣятъ отгорѣ ти
вода и вино, и кажатъ, че отъ този човѣкъ нищо
не остана, Господъ дохожда при тебе и ти казва.
„Не бой се, ако ме слушашъ, азъ ще те извадя
отъ това мѣсто!“

Сега вие ще ме питате: всичко това възможно
ли е? — Опитайте и вижте! Азъ ви говоря
една истина, която съмъ опиталъ. Казвате: докажи!
— Това не е теория, то е опитано нѣщо. Азъ

казвамъ: това, което се доказва е лъжа, а това, което не се доказва е истина. Какво ще ви доказвамъ, че азъ живѣя? Трѣбва ли да ви доказвамъ философски, че дѣйствително ви говоря тукъ, а не сте въ едно сънно състояние? Вие може да мислите, че сте омагьосани, но азъ ви казвамъ: докажете ми сега, говоря ли ви, или не? Вие може да ми кажете, че се заблуждавате, или че сте будни, или че сънувате и т. н. Да, едно е вѣрно, отъ всичко това, но кое именно е вѣрното? Вѣрно е 75⁰/₀, че сте будни, а 25⁰/₀, че спите. Като казвамъ, че спите, разбирамъ, че у васъ има едно малко съмнѣние и затова казвате: нека този човѣкъ ни каже нѣщо по-сжществено! Сжществениятъ нѣща и баба ми, и дѣдо ми могатъ да докажатъ. Пъкъ ако е за доказателство, да ви доказвамъ, дали има Господъ, или не, това мога да ви докажа 10 пѣти по-добрѣ и отъ най-видниятъ проповѣдници, и отъ най-видниятъ философи. Но ако търсите нѣкого, който може да намѣсти ума ви, ако търсите нѣкого, който може да намѣсти сърцето ви, ако търсите нѣкого, който може да намѣсти волята ви, това съмъ азъ! Вие ще кажете: голѣми претенции има този човѣкъ! Да, голѣми претенции имамъ, правя това нѣщо. Намѣствамъ умоветѣ и сърцата и волята на хората. Ужасно страдание е да се измѣсти ума на единъ човѣкъ! То е цѣла лудостъ. Отъ какво още произтичатъ страданията на хората въ свѣта? — Размѣстени сж сърцата имъ. Ами още отъ какво произтичатъ страданията разрушенията въ свѣта? — Размѣстена е волята на хората. Това изкуство, да намѣствамъ умоветѣ, сърцата и волята на хората не искамъ да задържа само за себе си, но искамъ да го прѣдамъ и на васъ, да

ви покажа методътъ, какъ да намѣствате умоветѣ, сърцата и волята на хората. Азъ давамъ нѣколко методи за самовъзпитание на човѣка, които не сж сухи теории, но живи, приложими методи, които сѣмъ извлѣкълъ отъ самата природа и сега искамъ тѣй да ги трансформирамъ, че да имъ прѣдамъ една нова форма, да станатъ приложими въ живота.

Питате: какъ може да се намѣсти ума на човѣка? Казвамъ: не внасяй непотрѣбни идеи въ ума си! Какъ може да се намѣсти сърцето на човѣка? — Не внасяй непотрѣбни желания въ сърцето си! Какъ може да се намѣсти волята на човѣка? — На прѣдприемай работи, които сж неосществими. Нѣкому дойде на ума да спаси българския народъ; Не се заемай съ тази идея! Едно врѣме и апостолъ Павелъ се бѣше заелъ да спасява еврейтѣ, но най-послѣ каза: „Боя се да не изгубя и своето спасение“. Христосъ му каза: „Не прѣдприемай работа, която не е за тебе!“ Спасението на единъ народъ или на единъ човѣкъ не става отъ човѣка. Спасението не е единъ механически процесъ, то не става съ перо, то е работа само на Бога. Азъ ви казвамъ една велика Истина: ако има нѣкой, който може да спасява, това е само Богъ. Този, Който прониква навсѣкхдѣ въ свѣта. Само Богъ има този атрибутъ — да спасява, а всички други, които идватъ въ свѣта, тѣ сж носители, тѣ сж органи на този великъ Божественъ организъмъ. И когато азъ казвамъ, че мога да намѣствамъ сърцата, умоветѣ и волята на хората, то е защото работя съ Бога. Азъ не давамъ умъ на Бога, не критикувамъ неговитѣ дѣла, но раз-

сжждавамъ заедно съ Него и казвамъ: всичко, което Богъ е прѣдвиделъ е разумно. Всички велики проповѣдници, всички велики свещеници, всички велики философи, всички велики писатели трѣбва да възприематъ тази велика заповѣдъ на единство и да учатъ хората на тази велика Истина. На коя Истина? — На тази Истина, която намѣства умоветъ на хората; на тази Истина, която намѣства сърцата на хората; на тази Истина, която намѣства волята на хората. Щомъ се намѣстятъ, умоветъ, сърцата и волята на хората, тѣ ще се обединятъ. Зашо спорятъ хората днесъ? Ако нѣкой е великъ, даровитъ музикантъ, нека дойде да свири! Всички ще се съберемъ да го слушаме и ще му дадемъ потикъ. Ако нѣкой е великъ земледѣлецъ, нека дойде ще му дадемъ сѣме за сѣене, а слѣдъ това ще му изпратимъ и всичкото си благословение. Ако нѣкой е великъ държавникъ, ще му кажемъ: изпълни длъжността си, както трѣбва, ние сме съ тебе! Кой каквато работа изпълнява, всички ще се съберемъ около него и ще му дадемъ потикъ дъ я изпълни. Ако нѣкой е майка или баща, също тѣй ще му дадемъ всичкото си съдействие да изпълни своята длъжностъ както трѣбва. Нѣкой казва: майката и теле ражда, и човѣкъ ражда. Не, това не е Божествена философия. Знаете ли какво означава раждането! — Само разумниятъ човѣкъ, само човѣкътъ съ една велика идея може да ражда, а другитѣ донасятъ само недоносчета. Когато ние говоримъ, че човѣкъ трѣбва да се роди, когато говоримъ за бракъ между мъже и жени, ние разбираме съвсѣмъ друго нѣщо. Бракътъ подразбира една велика Божествена идея, която може да

се приложи само съ единъ свещенъ трепетъ и то тогава, когато хората придобиятъ това единство, когато мъжътъ и жената не гледатъ единъ на другъ съ прѣнебрежение. Друга картина трѣбва да изпъкне въ умоветѣ на хората, да знаятъ, че сж изпратени на земята като спасители на човѣчеството, като творци на новото въ свѣта. Не е музикантъ онзи, който цѣла нощъ мисли за ония 7000 лева, които му прѣдстои да получи на концерта. Въ това свирене нѣма една велика идея. Всѣки музикантъ трѣбва да знае, че свири за Господа, дѣто и да отиде — въ нѣкое кафене, или въ нѣкой локалъ, или въ нѣкой салонъ. Той трѣбва да свири така, че всички, които го слушатъ да оставятъ чашитѣ си, да забравятъ всичко дребнавото въ свѣта и да кажатъ: всички ние живѣемъ за тази велика идея! Ще кажете: възможно ли е това? — Възможно е. Азъ съмъ правилъ опити съ своята цигулка, но трѣбва настроение. Всѣкога човѣкъ не може да свири вдъхновено. За да свири добръ, неговата душа трѣбва да влѣзе въ цигулката. Не може ли душата на музиканта да влезе въ цигулката ако не той не е добъръ музикантъ и не може да свири хубаво. Влезе ли душата ти въ пианото ти можешъ да свиришъ, влезе ли душата ти въ перото ти можешъ да пишешъ. Влѣзе ли душата ти въ прането, ти можешъ да перешъ. Нѣкоя жена казва, че знае да готви. Да, но отъ нейното готвене цѣлата къща се разболява. Това не е готвене. Само онази жена знае да готви, чието ядене никога не се забравя. Днесъ хората казватъ: да имаме жена, която да ни готви! Да, но какъ да ви готви, като Ева ли? Едно врѣме, нашата стара майка Ева, или по-право вашата стара майка Ева, азъ не я приз-

навамъ за моя майка, сготви първото ядене на мъжа си съ това ядене го изпъдиха отъ рая. Тя си позволи да внесе въ това ядене единъ новъ елементъ, който не бѣше позволенъ отъ правилата на рая, и съ това ги изгониха отъ рая. Не мислете, че тогава въ рая е имало малко хора. Споредъ Писанието, въ рая заедно съ Адамъ и Ева, е имало много хора. Всички хора тогава сж живѣли въ райската градина но сж били абсолютно чисти. Тѣ били отъ висока ангелска култура. На Ева се доревнало да живѣе физическия животъ, поради което заедно съ Адама ги изпъдиха отъ рая. Другитѣ хора останаха да живѣятъ въ райската градина и до днесъ. И когато говоримъ за Всемирното Бѣло Братство, ние разбираме именно ония хора, които и до днесъ живѣятъ въ райската градина. Съврѣменната църква казва, че 9 чина отъ тия ангели сж паднали. И когато останали само нѣкои отъ тѣхъ, казали. „Со страхомъ Божий!“ Не е така. Михаилъ единъ отъ тия, който и до днесъ живѣе въ райската градина, казалъ: „Да застанемъ при Бога съ Любовь за правата Божия кауза и да покажемъ на цѣлия свѣтъ, че има правда въ свѣта!“ Отъ тогава падането спрѣло. Отъ този моментъ Адамъ излѣзълъ навънъ отъ рая, заедно съ Ева и много още грѣшници, които дошли да живѣятъ на земята.

Сега нѣкои ще кажатъ, че това сж хипотези, теории, недоказани истини. Казвамъ: може да не е вѣрно това, но и другото не е вѣрно. Вие казвате, че 9 ангелски чинове паднали. Питамъ ви: когато тия ангели падаха, вие бѣхте ли тамъ? Азъ нѣкъ ви казвамъ, че когато падаше Адамъ, азъ бѣхъ въ рая. Ще кажете: ами какво търсишъ тукъ?

— Дойдохъ да ви видя. Ами вие какво търсите тукъ? Това сж само редъ разсждения. По тѣзи въпроси има много хипотези, теории, но важното за васъ е да живѣте въ единство. Господъ ви пита сега: защо сте се събрали въ този салонъ? Защо сте дошли да слушате? Христосъ е казалъ на врѣмето си: „Ако не се отречете отъ себе си и не дигнете този кръстъ, нѣма да придобиете Царството Божие“. Азъ пъкъ ви казвамъ: ако не се облѣчете въ Любовта и не възприемете нейния животъ, ако не възприемете свѣтлината на Мъдростъта и не носите тази свѣтлина прѣдъ себе си и ако не възприемете Истината и не живѣете въ нейната свобода, не сте достойни за Царството Божие. Нѣкой казва: какво значи да се отрече отъ себе си? — Да се отречешъ отъ себе си, значи да възприемешъ Любовта. Какво значи да дигна своя кръстъ? — Значи да възприемешъ свѣтлината на Мъдростъта. Какво значи да ме последвашъ? — Значи да възприемешъ свободата и да живѣешъ въ Истината. Въ това има смисълъ.

Сега всѣки отъ васъ иска да знае, въ какво седи живота. Всички вие имате велико прѣдназначение. Не е достатъчно да прѣживѣте само около 50 — 60 години на земята, да съберете малко пари, за да ви погребатъ и да си заминете. Такива хора азъ наричамъ заровенитѣ дѣца въ избата на природата. Ще дойде Господъ при нѣкое отъ тѣхъ и ще каже: извадете го! Но до това врѣме вие дълго ще плачете, докато дойде нѣкой ангелъ при васъ и ще ви пита: какво правите? Понеже ангелътъ знае само да полива цвѣтя, ще ви прѣвърне въ едно цвѣте, ще ви посади и ще ви полива. Вие ще се зарадвате, но още не сте

спасени. Ще дойде нѣкоя мома при васъ, ще ви откъсне и ще се накити. Послѣ вие пакъ ще плачете. Ще дойде сега нѣкой арахангелъ при васъ и ще ви прѣвърне въ едно малко брѣмбарче. Вие пакъ ще се зарадвате, но още не сте спасени. Ще дойде нѣкой гарванъ и ще ви клѣвне. Вие пакъ ще плачете, докато най-послѣ дойде Господъ и ви прѣвърне въ човѣкъ, по образъ и подобие свое. И вие пакъ ще се зарадвате. Колко години човѣкъ е плакалъ, страдалъ, докато е придобилъ днешната си форма! Затова, гледайте да не изгубите туй, което тъй трудно сте добили. Нѣкой казва: що ми трѣбва този животъ? Не, този животъ, който имашъ е много цененъ.

Та казвамъ: въ тази вѣлика заповѣдь на единство трѣбва да дойдете до онова положение на самопознаване. Нѣкои хора мислятъ, че сж съвършени. Който е съвършенъ, не живѣе на земята. Всички, които сж дошли на земята, тѣ се доосъвършенствуватъ. Ако нѣкой каже, че е близо до съвършенството, разбирамъ, радвамъ се за това, но трѣбва да знае, че той още не е довършилъ курса на своето съвършенство. Прѣди всичко човѣкъ трѣбва да има голѣмо смирение. Духовниятъ човѣкъ трѣбва да бѣде смиренъ! Когато той говори, неговата душа трѣбва да трепти отъ радостъ. Като вижда, че има страдания въ свѣта, той трѣбва да се радва, че може да работи за Бога. Когато виждамъ, че хората грѣшатъ, радвамъ се, че е дошло врѣмето, когато Господъ може да се изяви. Азъ сжмъ ви говорилъ много пѣти за страданията и техния смисълъ, сега нѣма пакъ да ви говоря, но казвамъ, има единъ великъ

законъ, на който може да построи те вашия животъ за да придобиете този вътрѣшенъ миръ, тази вътрѣшна свѣтлина и тази вътрѣшна свобода. Гордостта у човѣка, съзнанието му, че много знае, му прѣчи въ живота. Докато човѣкъ не приеме великата Истина въ себе си, до тогава той е смъртенъ живѣе въ ограничение и нѣма достоинството на човѣкъ. Ако ти си единъ първокласенъ глупакъ, а мислишь, че знаешъ много, утрѣ ще те заведатъ въ участъка ще те набиятъ като излезешъ отъ тамъ, че ще умрешъ сетаъ сиромасъ. Дѣ остава твоето знание? Ти ще кажешъ: такъвъ е животътъ? Не, ако имашъ Истината, ще бѣдешъ свободенъ човѣкъ, търсенъ отъ всички. Ако имашъ Мѣдростъта, ще носишь свѣтлина за всички. Ако живѣешъ единъ посредственъ животъ, безъ любовь, твойтъ животъ ще бѣде животъ на единъ вѣлкъ, на една мечка, на единъ паякъ, на една трихина, на единъ скорпионъ и т. н. Питамъ тогава: какъвъ смисълъ има този животъ? Ако живѣешъ въ закона на Любвеюта, това е животътъ на единъ ангелъ, на единъ светия, на единъ праведенъ човѣкъ.

Нѣкои болни идватъ при менъ и мислятъ че ще ги излѣкувамъ, за да повѣрватъ въ мене. Азъ схмъ готовъ да имъ помогна, но ако тѣ повѣрватъ въ Бога, а не въ мене. Азъ виждамъ че тѣ още не сж си изучили урока, затова казвамъ: нека поболедуватъ още, за да залюбятъ Бога. Ако нѣкой иска първо да го излѣкувамъ и послѣ да повѣрва въ Бога, никога нѣма да го излѣкувамъ. Прѣди години дойде при мене единъ човѣкъ, иска да го лѣкувамъ. Казвамъ му: слушай, прияте-

лю, моитѣ визити струватъ много скѣпо. Колко искашъ? Хиляда лева? — Не, повече. „Колко тогава 10,000 лева? Повече. „Ами 100,000 лева ли? — Повече. Готовъ ли си да дадешъ всичкото си имане? Готовъ ли си да заложилъ сърцето, ума, и воляти си и да служишъ на Бога презъ цѣлия си животъ? Ако ти си готовъ на всичко това, ще те излѣкувамъ съ една дума, но ако не устоишъ на общанието си, ще се схумишъ отъ тебе нищо нема да остане. Ние искаме хората на великия идеалъ на Любовьта; ние искаме хората да служатъ на великия идеалъ на Мѣдростъта; ние искаме хората да служатъ на вѣликия идеалъ на Истината; ние искаме хората да служатъ на великия идеалъ на Правдата; ние искаме хората да служатъ на великия идеалъ на Добродѣтелтъта и всички да да бждемъ велики музиканти и поети! И тогава като видишъ единъ братъ прѣдъ себе си, трѣбва да изпиташъ едно трепетно чувство, като че си предъ Бога. А вие сега като се видите, хванете се за ръка и казвате: добръ дошълъ! Слѣдъ малко цитате: кога ще си ходишъ? Не, благородни сърца трѣбва да иматъ хората — сърца пълни съ тази велика Любовь!. Велики умове трѣбва да иматъ хората. Всѣки може да има този великъ и свещенъ умъ. Азъ беседвахъ съ васъ миналата седмица за свѣршенството, а сега ви проповѣдвамъ за вътрѣшно единство. Бждете киквито искате, но стремете се къмъ свѣршенството, стремете се къмъ единство! Въ моитѣ очи и вълкътъ по нѣкой път се реформира. Азъ съмъ виждалъ такива сцени, дѣто вълкътъ, като влѣзе въ нѣкоя кошара между овцетѣ, погледне малко, позамисли се и казва: „Азъ рѣшавамъ

отъ днесъ да живѣя по-благороденъ животъ!“ Човѣкътъ не може ли да каже така? — Може.

Ще ви приведа единъ примѣръ, когото Араби-Шакъ билъ повиканъ отъ рускитѣ князе на угощение, единъ отъ рускитѣ князе го запитва: какъ ще ни обяснитѣ този стихъ отъ Евангелието, дето се казва че вълкътъ и агнето ще пасатъ заедно? Той имъ казва: „Вие сте вълцитѣ, азъ съмъ агнето. Ето, сега вие ме хранитѣ! Значи стихътъ се изпълни“ Това може да стане, когато хората живѣятъ по закона на единството. Когато това единство дѣйствува въ свѣта, този стихъ ще бжде напълно приложимъ. Нека говоримъ всички искрено и чистосърдечно.! Силата на една беседа не седи въ онова вътрѣшно убѣждение, тя е нѣщо повѣче отъ убѣждение. Силата и се съдържа въ онази вътрѣшна светлина, въ онзи вътрѣшенъ просторъ, въ онова велико вътрѣшно самопожертвование. Човѣкъ трѣбва да бжде единъ великъ изворъ, който постоянно да извира. Човѣкъ трѣбва да бжде едно слънце, което постоянно да прѣска свѣтлина. Човѣкъ трѣбва да съдържа въ себе си онази необятна широта и просторъ, въ която всички сърца да се вмѣстятъ. Когато нѣкой ми говори за своята душа, азъ разбирамъ цѣлата вселена. Когато нѣкой ми говори за Божията Мъдрость, азъ разбирамъ всичката свѣтлина на безпрѣдѣлното пространство, която свѣтлина никога не угасва. Когато нѣкой ми говори за Божията Истина, азъ разбирамъ тази вътрѣшна свобода, която съществува между всички същества. Има свѣтове, съществата на които сж толкова напръднали, че постоянно отправятъ своитѣ телескопи къмъ земята, радватъ се

като гледатъ, какъ хората се движатъ — радватъ се на тази малка планета — земя. Тѣ се радватъ като гледатъ, какъ хората се стрѣматъ нагорѣ и казватъ: ние ще имъ дадемъ потикъ, ще имъ изпратимъ своето благословение. Има много слѣнчеви и други системи, далечъ отъ насъ, които се интересуватъ за насъ и за всички други сѣщества на земята. Напримѣръ, млѣчниятъ пътъ е една отъ тѣзи системи. Вие ще кажете: това сж прѣдположения! Да, за васъ сж прѣдположения, но за менъ сж реалностъ. Единъ день вие ще достигнете до степенъта да се съобщавате съ тия планети и системи, тѣй както сега хората се съобщаватъ съ Парижъ, Лондонъ и други нѣкои мѣста. Както днесъ хората се разговарятъ едни съ други на далечни разстояния, така и вие ще се разговаряте съ сѣществата отъ разнитѣ системи. Тамъ има сѣщества много по-разумни, съ много по-висока култура, отколкото сж тия на земята. Вие ще кажете: да въ този случай животътъ дѣйствително има смисълъ. Но сега вие още не сте готови, мозъкътъ ви нѣма туй устройство, да издържа голѣми напрѣжения.

Сега, много отъ свѣрѣменнитѣ хора като заболѣватъ, започватъ да виждатъ различни сѣщества отъ невидимия миръ, виждатъ много тѣхни близки заминали, които идватъ да ги взематъ. Това обясняватъ съ нѣкакво разстройство въ мозъчната система и казватъ: този човѣкъ е изгубилъ съзнание. Казвамъ: не, този човѣкъ се е оплелъ, въ неговитѣ идеи нѣма яснота. Сжщата опасностъ има за нѣкои хора, свѣтски и религиозни, защото идеитѣ имъ сж разхвърляни, а всичко въ човѣка трѣбва да бжде свързано. Иначе, при такива блуждающи мисли, съ които тѣ живѣятъ, умътъ имъ може да

изхвъркне. Когато дойдемъ до истинското здраве, всичко което става съ насъ, трѣбва да ни бжде ясно. Всички образи въ съзнанието ни трѣбва да бждатъ отчетливи и разбрани. Когато виждашъ нѣщо, не е достатъчно само да виждашъ, но да го виждашъ прѣзъ очитѣ на Любовта, прѣзъ очитѣ на Мъдростта, прѣзъ очитѣ на Истината. Имашъ ли тѣзи три вѣлики добродѣтели, нѣма никаква опасностъ отъ забъркване. Дѣйствувашъ ли, обаче, безъ тѣхъ, умътъ ти може да хвъркне. Свѣтскитѣ хора сега страдатъ отъ безвѣрие, а религиознитѣ хора страдатъ отъ суевѣрие.

Азъ ще направя едно уподобление: ако си млѣкопитающе и искашъ да бждешъ свободенъ краката ти трѣбва да бждатъ дълги и здрави, за да бѣгашъ. Ако си птица и искашъ да бждешъ свободенъ, крилатата трѣбва да бждатъ здрави. Ако си човѣкъ и искашъ да бждешъ свободенъ трѣбва да бждешъ разуменъ. Слѣдователно, бѣгането е за животнитѣ; хвъркането за птицитѣ, а разумността — за човѣка. Разумни трѣбва да бждемъ въ своето единство, за да придобиемъ свободата си! Само по този начинъ ще я добиемъ. Дълги години още ще я изучаваме. Мисълта която ви оставямъ е всѣки отъ васъ да вложи въ себе си туй единство. То е като слънчевата свѣтлина. Не се стремете да опрѣдѣляте, какво нѣщо е слънцето, но се полувайте отъ свѣтлината му! Щомъ турите въ ума си мисълта съ вѣра и единство, този законъ, тази заповѣдъ ще проработи въ васъ

И тъй, единството между всички хора — единство по Любовь, единство по Мъдростъ, единство по Истина. Бесѣда, държана отъ Учителя на 28 февруарий 1926 г. въ гр. София.

ДОМОВИТЪ ЧОВЪКЪ.

17.

РУСЕ

Печатница Малджиевъ ул. Сароолу 21

1926

Домовитъ човѣкъ.

„Имаше нѣкой си човѣкъ домовитъ, който насади лозе и огради го съ плетъ, и изкопа въ него жлебъ, и съзида стѣлбъ, и даде го подъ наемъ на земледѣлци, и отиде.“

Въ този стихъ има двѣ положения: насади лозе и даде го подъ наемъ. Софіянци разбиратъ това изкуство — градятъ къщи и ги даватъ подъ наемъ. Главниятъ въпросъ е, какъвъ наемъ ще взематъ. По нѣкой пѣтъ има споръ между хазии и наематели. Хората казватъ: това сж инцидентни, случайни нѣща. Азъ наричамъ тия нѣща съвпадения.

Сега, подъ думата „домовитъ“, азъ разбирамъ разуменъ човѣкъ, който насажда лозе. Само разумнитѣ хора садятъ. Само разумнитѣ хора градятъ. Само гениалниятъ склунторъ, който разбира, може да извае отъ непотрѣбнитѣ камъни нѣщо хубаво. Само гениалниятъ майсторъ може да съпостави нѣколко дъски така, че тѣ да издаватъ звуци, да направи отъ тѣхъ единъ инструментъ. Само разумнитѣ хора могатъ да направятъ отъ нищо нѣщо, а глупавитѣ хора, каквото имъ дадешъ, и най-доброто да имъ дадешъ, ще го развалятъ. Тѣ сж като малкитѣ дѣца.

И тъй, този домовитъ човѣкъ насадилъ лозе. Лозето е емблама на духовния животъ, който съдържа въ себе си условия за прогресъ и развитие. Лозата се отличава съ качеството да пуша надлъжъ своитѣ клонища. Нейнитѣ корени сж по-къси, а клонищата ѝ сж по-дълги, когато у другитѣ растения има една съразмѣрностъ между коренитѣ и клонищата: колкото сж дълги коренитѣ, толкова и клонищата. У лозата пъкъ е обратно. Тя се взима изобщо като емблема на живота. Затова Христосъ казва: „Азъ съмъ лозата.“ Той не казва: азъ съмъ крушата, или ябълката, или смокинята, или маслината, а казва: „Азъ съмъ лозата, а вие пръчкитѣ.“ Христосъ е разбиралъ много добръ естествения науки. Съврѣмениятъ естественици иматъ едно схващане за растенията, но то е повече механическо. Тѣ раздѣлятъ растенията на извѣстни категории, но какво се крие въ тѣзи категории, това за тѣхъ е *т е р р а* и *н к о г н и т а*. „Т е р р а“ не е българска дума. Т а з и д у м а о з н а ч а в а непозната замя, нѣщо непознато, незнайно. Ученитъ хора наричатъ това нѣщо *инкогнито*. Тѣ го произнасятъ различно. Можешъ да туришъ ударението на първия, на втория слогъ, или на края на думата. Въ английски езикъ има думи, у които ако произношението е малко меко, турятъ на края буквата *t* или *d*. Често окончанията даватъ противоположно значение на думата.

Мнозина отъ васъ сте чели този стихъ: „Имаше единъ домовитъ човѣкъ, който насади лозе и го даде подъ наемъ.“ Ще кажете: защо го даватъ подъ наемъ? Защо учителятъ съгражда училището и вика ученицитѣ си? — Той дава училището подъ

наемъ на ученицитѣ си, и прѣди да е дошелъ той, тѣ дигатъ шумъ до Бога, но щомъ дойде, утихватъ. Значи, училището не е за учителя, но за дѣцата, за ученицитѣ. Всички чинове, карти, дѣски, всички пособия сж все за ученицитѣ. Тѣй че този домовитъ човѣкъ е насадилъ лозе и го дава подѣ наемъ на наемателитѣ тѣ да го работятъ. Вие ще кажете: какво отношение има между този домовитъ човѣкъ, който насадилъ лозето и между насъ? — Вашето тѣло е една лоза, насадена отъ самитѣ васъ. Всѣка ваша клѣтка, всѣка ваша мисль, всѣко ваше чувство, всѣко ваше волево движение, това сж силитѣ въ това лозе, които сж дадени подѣ наемъ. Като чететете този стихъ, ще кажете, че тѣзи наематели не сж били добросъвѣстни хора, че не си плащали данъка на врѣме.

Казва се въ евангелието: „А когато наближи врѣмето на плодетѣ, проводи слугитѣ си до земледѣлцитѣ да взематъ плодетѣ му. И земледѣлцитѣ уловиха слугитѣ му, одного биха, другиго убиха, а върху другиго камъни хвърлиха. Пакъ проводи други слуги, по-много отъ пѣвитѣ, но сториха и тѣмъ същото. Най-послѣ проводи при тѣхъ сина си и думаше: „Ще се засрамятъ отъ сина ми.“ Но земледѣлцитѣ като видѣха сина, рекоха помежду си: „Този е наследникътъ, елате да го убиемъ и да усвоимъ наследството.“ И като го уловиха, изведоха го вънъ отъ лозето и го убиха. И тѣй, като дойде стопанинътъ на лозето, що ще стори съ земледѣлцитѣ? Казватъ му: „Злитѣ злѣ ще погуби и лозето ще даде подѣ наемъ на други земледѣлци, които ще му въздадатъ плодетѣ на врѣмето си.“ Вашиятъ животъ. това е лозето, което е дадено

подъ наемъ. Всички вие, които ме слушате тази сутринъ, сте наематели. Богъ ви е далъ едно лозе да го обработвате. Въпросътъ е, дали вие си давате наема на вре́ме. Вие ще кажете: много жестоки сж били тия хора, които сж били слугитѣ на своя господарь. Хубаво, когато една възвишена и благородна мисль дойде въ васъ и вие я изпждите, когато едно благородно желание дойде въ васъ и вие го изпждите, и най-послѣ когато и Духътъ дойде въ васъ и вие го изгасите, не сте ли и вие въ положението на тия слуги? Какви ще бждатъ послѣдствията? Писанието казва: „Ще отнема Духа си“. Какво става тогава? Ще дойде най-послѣ господарьтъ, умниятъ човѣкъ и ще ви изгони. Това е всичката философия на вѣрующитѣ и невѣрующитѣ въ свѣта.

Нѣкой казватъ, че сж вѣрующи. За да познаешъ, дали единъ човѣкъ е вѣрующъ, той трѣбва да има едно вътрѣшно, а не външно схващане за Бога, защото всѣки човѣкъ който има едно външно понятие за Бога, той е идолопоклонникъ, той е човѣкъ отъ една стара култура. Щомъ единъ човѣкъ има една външна форма, единъ външенъ образъ за Бога и мисли, че Той може да го наказва, такъвъ човѣкъ е идолопоклонникъ. Казвамъ: вие ще познаете вѣрующия, когато е боленъ, когато е на смъртно легло. Ако роптае, когато е боленъ, той нѣма никаква вѣра. Съмнѣва ли се, никаква вѣра нѣма. Нѣма ли миръ въ душата си, той нѣма никаква вѣра. Ама той може да казва, че е роденъ отъ Бога нѣколко пѣти — това сж лъжи, това сж приструвки отъ негова страна. Въ такова раждане ние не вѣрваме. Той не може да изнесе, най-мал-

китѣ изпитания въ свѣта, не може да прояви най-малкото търпѣние. Ние не вѣрваме въ такава вѣра. Величието на човѣка въ свѣта трѣбва да се прояви въ неговия характеръ. Величието на човѣка се показва само въ врѣме на страдания. Кога се показва учениятъ човѣкъ? — Когато рѣшава най-мъчнитѣ задачи. Леснитѣ задачи и дѣцата могатъ да рѣшаватъ. Колко правятъ едно и едно? — Двѣ. Колко правятъ двѣ и двѣ? — Четири. Колко правятъ три и четири? — Седемъ. Тия задачи и дѣцата рѣшаватъ. Кой отъ васъ не знае да събира? Но ако ви задамъ една задача, напримѣръ, слѣдъ десетъ хиляди години на кое мѣсто ще се намѣри земята при своето движение? Или въ кой полюсъ ще се намѣри земята слѣдъ седемъ хиляди години? Ще можете ли да рѣшите тия задачи? Тукъ има дума учениятъ човѣкъ. Значи, само учениятъ човѣкъ, въ пълния смисълъ на думата, или мъдрецътъ, както азъ го наричамъ, може да рѣши тия задачи. Само той може да опрѣдѣли, какво ще бѣде вашето положение, вашиятъ животъ слѣдъ хиляда години, напримѣръ, онзи човѣкъ, който е заучилъ наизусъ нѣкои нѣща отъ Писанието, или отъ други нѣкой книги не може да рѣшава такива задачи. Истинско-знание е това което изтича отъ вѣтрѣ на човѣка и изисква вѣншни условия, за да се прояви. Знанията трѣбва да изтичатъ отъ човѣшкия духъ, т. е. трѣбва да излизатъ отъ вѣтрѣ навънъ. Вѣншнитѣ условия сж пакъ отъ Бога. Богъ е мислилъ дълго врѣме отвѣтрѣ, послѣ се проявилъ навънъ. Така и ние, когато мислимъ дълго врѣме отвѣтрѣ послѣ се проявяваме навънъ.

Слѣдователно, има двѣ реалности въ живота:

едната навхтрѣ, а другата навънѣ. Какво образуватъ най-послѣ тѣ? — Образуватъ единѣ творчески принципѣ. Значи, когато Богъ е започналъ да мисли, свѣтътъ се е създалъ. Казватъ нѣкой, че Богъ е създалъ човѣка. Подъ думата „човѣкъ“ азъ разбирамъ, че Богъ е създалъ свѣта, т. е. цѣлата вселена чрѣзъ Мъдростъта. Човѣкъ безъ мъдростъ, не е човѣкъ. И ако ние говоримъ за човѣка, подразбираме Мъдростъта. И въ писанието се казва: „Веселѣхъ се въ обитаемата Негова земя съ синоветѣ на Мъдростъта“. Слѣдователно, Богъ е създалъ вселената заради синоветѣ на Мъдростъта. Като създалъ свѣта, той далъ подѣлаемъ земята и слънчевата система. Слънчевата система далъ на ангелитѣ а земята — на хората. Значи, има едно съвпадение, има допирни точки въ вселената.

Сега вие си мислите, защо сте дошли на земята. — Дошли сте, за да обработвате вашето поле. Може да кажете: най-послѣ ние не трѣбва ли да живѣемъ? Че въ какво седи живота? — Животътъ седи въ разумното съчетание на онѣзи елементи, съ които трѣбва да градишъ, да създавашъ себе си. Ако отъ день на день ти не ставашъ по-здравъ, по-уменъ и по-изобиленъ съ животъ, какво разбирашъ отъ живота? Азъ често ви говоря за Любовта, но не за онази Любовъ отъ картошки, не и за онази любовъ отъ мамалижена каша. Вие трѣбва да ме разбирате добрѣ, азъ нѣмамъ нищо общо съ такава любовъ. Любoвътa, за която ви говоря, това е една велика сила, това е едно свещено чувство — най-свещеното, най-мошното чувство, божествено чувст-

во, което твори въ свѣта, и прѣдъ което ангелитѣ се прѣкланятъ съ благоговение. Когато Богъ заговори на нѣкой човѣкъ, той става силенъ, мощенъ и никога не отпада. Любовта никога не отпада. Всички слънчеви системи могатъ да изгаснатъ, цѣлятъ козмосъ може да изчезне, всичко може да се измени, но чувството на Любовта остава за вѣчни врѣмена и отъ него произтича всичко въ свѣта. Не ми говорете за каша, отъ която хората умиратъ. Има религии, които сж направени отъ просена каша или отъ картофена каша. И тия кашни хората наричатъ любовъ къмъ Бога. Нѣкой ти говори днесъ за Бога, а утрѣ ще те обѣси на вѣжето. Онзи сѣдия ти говори днесъ за Бога, а утрѣ ще те осѣди за кражба. Той те сѣди за кражба, а самъ краде. Другъ нѣкой те сѣди за прѣстѣжване на закона, а самъ той десетъ нѣти на день го прѣстѣжива.

Всѣки Сѣдия, който подписва една присѣда, трѣбва да има чиста рѣка, трѣбва да бѣде чистъ като светия. Нека такъвъ човѣкъ те сѣди! Но когато единъ прѣстѣжникъ подписва присѣдата на друго, той самъ си е заличилъ живота.

Нѣкой отъ васъ често казватъ: Господъ е благъ. Въ какво сѣди Божията благодѣльностъ?— Благодѣльностъ въ Бога има, Той всѣкога е благъ, но когато ние сме разумни. Между Бога и насъ трѣбва да има извѣстно съотношение. Ако ние не зачитаме това велико и свято чувство, което съществува въ Бога, съ което Той се проявява, какъ ще разберемъ Божията благодѣльностъ? Ако не се отнасяме съ дълбоко уважение къмъ онова лозе, което Богъ ни е далъ

да обработваме, какъ ще разберемъ Божията благодѣль? Казва се въ Писанието: „Ползуйте се отъ богатата и каквото ви остане отъ изобилието това ще пратите на мѣнъ“. Вие ще ми кажете: Господъ има ли нужда отъ това? Разсждавайте разумно! Когато онази велика рѣка изтича отъ своя мощенъ изворъ и влѣзе въ твоята каца, за да я напълни, питамъ: трѣбва ли да спрешъ тази вода въ своята каца, или да я пратишъ въ морето, отъ дѣто е излѣзла? Всѣко благо, което си приелъ и използвалъ, трѣбва да оставишъ да се върни къмъ Бога. Ти ще вземешъ отъ всѣко благо толкова, колкото ти трѣбва. Вземешъ ли повече, ще си създадешъ най-големъто нещастие. Колко ти трѣбва днесъ, за да проживѣешъ? — Трѣбватъ ти 1 кило хлѣбъ, 3 глави лукъ, 2 чесънъ, 3 ябълки, 2 круши, 5 сливи, 20 гроздени зърна, 3 портокала, 1 лимонъ, 2 банана, 1 плодъ отъ хлѣбното дърво, 1 алабашъ, 1 зелка, 3 глави прасъ лукъ. Друго какво ти трѣбва? Вие ще кажете: ами много малко нѣщо е това! Не, не бързайте че, като наредя още 20—30 такива нѣща, това малко ли е? Колко трѣбва на човѣка? — Малко му трѣбва, като се има прѣдъ видъ, че отъ всѣки чешитъ ще вземе по малко. Разнообразие трѣбва на човѣка, а лакомията всѣкога разбира еднообразие. Така хранятъ прасетата. Дойде тѣхната господарка, тури имъ въ едно корито трици, и тѣ, пѣхнатъ муцунитѣ си, ядатъ ли ядатъ и благодарятъ като казватъ: много добра е нашата господарка! Казвамъ: това е свинска мамалига.

Сега, нѣкои като ме слушатъ, докачатъ се. Не, приятели, вие трѣбва да се докачате отъ онѣзи

низки схващания, които имате за Бога. Вие трѣбва да се докачате отъ онѣзи низки добродѣтели които проявявате. Вие трѣбва да се докачате отъ онази слаба интелигентностъ която проявявате. Вие трѣбва да се докачате отъ онази слаба вѣра, която имате въ живота. Какви трѣбва да бѣдите тогава? За васъ има само едно велико бѣдеще. Казвамъ: кой отъ васъ, като онзи добъръ майсторъ благодарникъ знае условията, при които растатъ прѣчките? Всѣки отъ васъ трѣбва да изучи всички видове прѣчки. Добриятъ майсторъ трѣбва да знае условията, при които всѣка прѣчка расте и се развива. Но когато дойдемъ до човѣка, имаме вече друга една наука. Наблюдавали ли сте вие по себе си, при какви условия могатъ да растатъ чувствата у човѣка? Наблюдавали ли сте, при какви условия се развива ума въ човѣка? Наблюдавали ли сте, при какви условия се развива волята у човѣка? Вие ще кажете изведнѣжъ: е, както даде Господъ. Не това е едно външно, повърхностно схващане за нѣщата. Господъ не дава нѣщата отвнѣ, отвѣтрѣ трѣбва да дойде всѣка проява. Най-първо потикътъ е отвѣтрѣ, а послѣ иде одвнѣ. Когато потикътъ дойде отвнѣ, ние имаме единъ механически животъ. Това е животътъ на пѣсѣка, на скалитѣ, на кристалитѣ, а когато потикътъ иде първо отвѣтрѣ, а послѣ отвнѣ, ние започваме съ онзи разуменъ вътрѣшенъ животъ. Питамъ ви: вие, като интелигентностъ, разглеждали ли сте вашия мозъкъ, да видите, въ какво се проявява неговата сила? Напримѣръ; знаете ли, на кое мѣсто въ вашия мозъкъ седи добродѣтелята? Тя се намира въ мозъка ви, но на кое опрѣдѣлено мѣсто именно?

Все́ка добродѣтель е като една прѣчка въ вашия мозъкъ. Знаете ли, на кое мѣсто въ мозъка ви се намира милосърдието? Знаете ли, на кое мѣсто въ мозъка ви се намира твърдостта? Знаете ли, на кое мѣсто въ мозъка ви се намира чувството на приятелство? Знаете ли, на кое мѣсто въ мозъка ви се намира майчината любовъ или Любовта ви къмъ Бога? Знаете ли, на кое мѣсто въ мозъка ви се намира центъра на расждѣка, или центъра на напаметъта и редъ други центрове? Кажете ми, дѣ се намиратъ всички тия чувства? Не само вие на ги знаете, но и най-виднитѣ философи, като Канта или други нѣкои не ги знаятъ. И тѣ сж били невѣжи въ това отношение. Кантъ е знаалъ толкова, колкото и вие. Той е написалъ една отлична книга за чистия разумъ; но прѣди да я напише, трѣбваше да напише, на кое мѣсто въ мозъка се намиратъ всички тия прѣчки.

Съвръменнитѣ хора искатъ да възниктаватъ дѣцата си, но какъ ще ги възниктаватъ? Ако вие окопавате лозата си, а не обрязвате прѣчкитѣ ѝ, какво ще стане съ вашата лоза? Прѣчкитѣ на самата лоза не се окопаватъ тѣ се обрязватъ, а самата лоза се нуждае отъ окопаванъ. И колкото повече окопавате т. е. обработвате лозата, толкова повече растатъ и буренитѣ около нея, защото иматъ подобри условия. Сжщото нѣщо се забѣлѣзва и у добрия човѣкъ. Едновременно съ развиването на добродѣлитѣ му, се развиватъ и нѣкои лоши качества. Туй злѣ ли е? — Не е злѣ. И злото въ човѣка сжщо тѣй има право да расте, както и доброто. Азъ вѣма да се спирамъ да обяснявамъ, какво нѣщо е злото. Злото, е единъ животъ. Споредъ моитѣ схва-

шания, злините които сега съществуватъ въ свѣта и у насъ, сж неизползувани добродѣтели на миналото. Слѣдователно, сега трѣбва да се навлѣзе въ единъ новъ периодъ, дѣто добродѣтелитѣ иматъ условия да растатъ. Тѣ сж взели обратно движение въ насъ. Злото не може да се изкорети сега, но за въ бъдаще. И когато Христосъ говори за бъдещето за свършека на свѣта, Той подразбира, че за въ бъдеше ще дойде една нова вълна, и туй, което сега е зло въ свѣта, ще мине въ друга фаза на своето развитие. Туй е едно условие, една възможность за ония хора, които днесъ сж лоши, за въ бъдеше да станатъ добри. Всѣки човѣкъ, който закѣснѣе въ своя нжтъ на развитие, става лошъ. Това може всѣки да провѣри. Напримѣръ, прѣдставете си, че вие имате условия да спечелите, но като се изгубятъ тия условия, у васъ се заражда едно недоволство и като дойде сиромашията, вие започвате да крадете и казвате: ние можемъ да бъркаме тукъ или тамъ, Господъ позволява това. Да, Господъ позволява всичко, може да бъркаме навсѣкжде, Господъ дава щедро, но онзи, който е далъ да обработватъ лозата му, той не дава. Когато азъ влѣза въ нѣкоя чужда градина да си набера ябълки, Господъ казва: „Много добръ направил“. Но онзи, на когото съмъ далъ тази градина подъ наемъ, ще дойде да те хване и ще те набие. Всички казватъ: Господъ дава щедро. Да, така е, и ние казваме, че Господъ дава на всички щедро, но дали хората сж раздѣлили земята си право, това е другъ въпросъ. И за това днесъ хората казватъ: Господъ далъ на този въ изобилие, а на онзи нищо не е далъ. Господъ е далъ право на

всички същества да живѣятъ, но азъ взимамъ онази кокошка и казвамъ: Господъ ми дава право да я коя. Не, това не е въ съгласие съ Божиата воля. Ще дойде день, обаче, когато хората нѣма да ядатъ кокошки. Защо? Защото кокошки нѣма да има. Ще дойде день, когато хората нѣма да ядатъ агнета. Защо? Защото агнета нѣма да има. Ще дойде день, когато хората нѣма да се избиватъ. Защо? Защото вълци нѣма да има. Е, кой ще остане въ свѣта? — Само разумнитѣ хора, които ще се разбиратъ помежду си, Тѣ ще разбиратъ и ще прилагатъ правилно Божиитѣ закони. Кога ще настане това врѣме? — Когато храната и водата бждатъ въ тѣхъ, и нѣма да иматъ нужда отъ тия елементи отвънъ. Храната ще бжде вътрѣ въ хората, и тогава тѣ ще се хранятъ отвътрѣ, тъй както Господъ се храни.

Слѣдователно, Царството Божие ще дойде на земята. Когато се проповѣдва Царството Божие, подразбира се да живѣемъ по този вътрѣшенъ начинъ. И днесъ хората като сж налучкали този законъ, започватъ да ядатъ по малко и казватъ: малко трѣбва да се яде и дватъ при мене такива свети и ми казватъ: азъ не ямъ зехтинъ, не ямъ готвено съ масло, а само картофена чорбича. Този човѣкъ нѣма да яде зехтинъ, но отъ тукъ ще направи една търговска сдѣлка, отъ тамъ ще направи една търговска сдѣлка и погледнежъ, изкаралъ толкова много, че и съ кравешко масло може да се храни. Не, ние не схващаме така религиозния животъ, ние започваме отгорѣ. Сега слушайте ме, азъ ви говоря за неджзи, които съществуватъ даже и въ най-святи и чисти

хора. Ние трѣбва да ядемъ всичко съ благодарностъ. Ако ти ядешъ само маслини, но съ благодарностъ, това е едно благословение. Ако ти ядешъ съ неблагоеарностъ, това често се явява и като отрова за васъ. Всѣки отъ васъ трѣбва да знае, какво трѣбва да яде днесъ. Нѣкой си до вчера ялъ кокошки, а днесъ вече проповедва, че не трѣбвало да се ядатъ кокошки, защото образували нѣ какви си отрови въ организма, които изобщо влиятъ злѣ. Не, споредъ мене, религиозниятъ човѣкъ не трѣбва да се спира върху това, какъ му дѣйствиелъ една храна, но трѣбва дълбоко въ себе си да съзаава, че не трѣбва да причинява никакво страдание комуто а да е, било на нѣкоя кокошка, или на нѣкое агне. Защо? — Понеже туй страдание по обратенъ пътъ ще се върне и къмъ него. Той не трѣбва да изкоренява тази прѣчка. Богъ е създалъ всичко въ свѣта, ние нѣмаме право да изкореняваме прѣчките, които Той е посадилъ.

Знаете ли на какво се дължи упадѣка на днешната култура? Днесъ се избиватъ най-малко 40 — 50 — 100,000 милиона сжщества. Това сж единъ голѣмъ брой живи сжщества, които всѣка година ставатъ жертва на хората. Въ тѣхъ се зараждатъ чувства на страхъ, на умраза. Тия сжщества като влѣзатъ въ невидимия миръ, създаватъ много лоши условия за развитието на всички хора на земята. Не казвамъ, че ние трѣбва да плачемъ за изкланитѣ говеда, но казвамъ, че ние сами въ миналото си създадохме лоши условия за нашето развитие. Ние сами сме причина на нашитѣ нещастия. Нещастията, които идватъ въ свѣта, не сж за говедата, но за насъ, за човѣчеството.

За съвременната култура иде едно израждане, иде едно голѣмо нещастие, иде единъ порой. Ние трѣбва да знаемъ законитѣ, чрѣзъ които можемъ да се примиримъ съ Бога. Казвате: това е за грѣшнитѣ. Не, всѣки отъ насъ трѣбва да изправи своитѣ отношения къмъ невидимия свѣтъ. Питамъ ви: ако единъ великъ цигуларъ отиде при Ниагарския водопадъ, и започне да свири тамъ, какво ще чуєте вие? Какво ще разберете отъ неговото свирене? Или, ако нѣкой виртуозъ започне да свири при нѣкое здание, което се гради, какви звукове ще се чуятъ? Какъвъ концертъ ще излѣзе отъ неговото свирене? Или, ако вие сте устроили единъ концертъ за нѣкакво благотворително дружество, но отвѣнтъ хората се биятъ и се чуватъ само топовни и пушечни гърмежи, какъвъ концертъ ще излѣзе?

Азъ правя сега слѣдната аналогия: всички бурни страсти, всички противорѣчия въ живота, това сж неблагоприятнитѣ условия. Тѣ трѣбва да се прѣмахнатъ и да дойдатъ онѣзи меки, тихи влияния, които сж подобни на първитѣ слънчеви лъчи. Само тогава ще можемъ да мислимъ правилно. Всички ние трѣбва да утихнемъ, да станемъ тихи и спокойни въ душата си. Когато Христосъ седна въ лодката съ своитѣ ученици и навлѣзе въ Генисаретското езеро, какъ укроти бурята, която се яви? — Той прострѣ ржката си и повелѣ на вѣтъра да утихне. Затога, когато вашето море се развълнува прострете ржката си върху вашия умъ и кажете: защо трѣбва да скърбя? Господъ не скърби, ангелитѣ не скърбятъ, само малкитѣ дѣца скърбятъ само малкитѣ дѣца плачатъ. Не е

лошо да плачешъ, но казвамъ, ако плачешъ върху ржцѣтъ на своя ближенъ, този плачъ има смисълъ. Плачи за да измиешъ ржцѣтъ му. Но ако твоитѣ сълзи падатъ на софийскитѣ прашни улици, ти си първокласенъ глупакъ. Тръгнала нѣкоя жена изъ улицата, турила кърпа на очитѣ си, плаче, не иска да я видятъ хората. Казвамъ: защо трѣбва да проливаши сълзитѣ си по улицитѣ? Изпихли нѣкой чиновникъ отъ служба, и той тръгналъ по улицата, плаче. Казвамъ ти си първокласенъ глупакъ. Защо трѣбва да плачешъ по улицата? Не, азъ искамъ да цѣните сълзитѣ си! И послѣ вие казвате: да любимъ хората! Какъ, па любимъ тия грѣшни, мъртви хора? Не, нашата любовъ е за онѣзи, които сега живѣятъ. Нашата любовъ е за Божиитѣ дѣца, които сега сж на лозето. На тѣхъ трѣбва да изпратимъ Божиитѣ лжчи, както слънцето изпраща намъ лжчитѣ си. Казвате; да се любимъ единъ другъ! Разбирате ли какво нѣщо е Любовта? — Любовта трѣбва да се изрази съ едно велико, свещено чувство и тогава да изпратимъ заедно моето свещено чувство и вашето свещено чувство изъ цѣлата вселена. Но ако моето свещено чувство и вашето свещено чувство не сж пробудени, какъ да дойде Любовта? — Любовта се изразява чрѣзъ онова свещено чувство, което никогa не умира, съ онази сила, която никогa не отпада и съ онази мисълъ, която винаги е свѣтла. Това е Божественото въ насъ. И всѣки отъ васъ може да бѣже силенъ само по този начинъ. Азъ ви се чудя, като ви гледамъ нѣкой заболѣлъ отъ хрема и виждашъ, веднега тръгналъ да търси лѣкаръ. Дойде лѣкарътъ, но и той хремавъ. И той самъ стра-

да, но прѣдписва лѣкарства. Не, не викайте никакъвъ лѣкаръ за вашата хрема! Даже и треската си не лѣкувайте. Защо? — Болеститѣ, това сж чисто вжтрѣшни процеси, върху които ще приложишъ волята си. Ще кажешъ на хремата си: слушай, азъ съмъ господарьтъ тукъ. Давамъ ти всичко 7 дни срокъ, прѣзъ това врѣме можешъ да се считаешъ като моя гостенка, за което ще ти укажа всичкото внимание и слѣдъ тѣзи срокъ ще си излѣзешъ. На седмия день ти ъ давашъ единъ банкетъ, угошавашъ я добръ и слѣдъ това ѣ казвашъ: хайде сега носи си много здраве, другъ нѣтъ пакъ можешъ да ми погостувашъ. На треската пъкъ ще кажешъ: на тебе давамъ срокъ отъ 21 дня, прѣзъ което врѣме ще ти давамъ по два нѣти на день угощение. Значи, за всичкото врѣме ще ти дамъ 42 угощения, но слѣдъ това ще си излѣзешъ съ много здраве вѣнъ отъ менъ. Хре-Хремата, треската, това сж живи същества, които сж яли и пили, разполагали сж на мой разноски. Слѣдъ като си излѣзе треската, ще дадете още едно угощение. Тя ще ви направи слабичкъ, сухичкъ като светия. Ако изидишъ треската прѣждеврѣменно, ти ще се намѣришъ въ още по-опасно положение, ще вземешъ да мислишъ, дали нѣма да умрешъ — ще остане въ тебе единъ страхъ. Не, ти ще знаешъ, че и при треската можешъ да живѣешъ, и при хрягата можешъ да живѣешъ. Чудни сте вие! Ако една треска може да ви умори, ако една хрема може да ви умори, какви служители ще бъдете? Каква служба ще можете да принесете на Бога? Ако една треска може да ви умори, отъ васъ нищо не може да стане. Лѣкарьтъ има друго прѣдназначение. Той трѣбва да научи

болния, какъ трѣбва да се лѣкува, какъ трѣбва да се бори съ болестъта. Той трѣбва да му даде такова лѣкарство, което да усили неговата воля, да облагороди неговитѣ чувства и да просвети неговата мисль. Слѣдъ това лѣкарьтъ трѣбва да пристъпи къмъ лѣкуване на болестъта. Тѣй Разумно трѣбава да бѣде лѣкуването! За да лѣкуваме единъ човѣкъ, ние трѣбва да го освободимъ отъ всички чужди елементи, отъ всички утайки които се наслоили въ него. Цѣли 20 години той живѣлъ единъ нередовенъ животъ и въ него се натрупало излишно желѣзо, олово, мѣдъ и редъ други отровни соли, които се образували при окислението на тия метали. Всички тия отрови трѣбва да се изхвърлятъ навънъ и да остане само онова чисто органическо злато и сребро, да остане само азотътъ и водородътъ въ онова чисто състояние, каквото е било първоначално въ човѣка. Само тогава човѣкъ ще може да възприеме онази Божествена Свѣтлина, която твори въ него. Ако слѣдъ като излѣза оттукъ, вие почнете да се питате дали всичко това, което говоря е Истина, казвамъ ви: ако вие мислите добръ за мене, това е добръ и за васъ; ако вие мислите лошо за мене, това е лошо и за васъ. И за мене сжщото: ако азъ мисля добръ за васъ, и за мене е добръ; ако пъкъ мисля злъ за васъ, и за мене е злъ. Такавъ е законътъ. Никой никого не може да уврѣди. Всѣки човѣкъ самъ себе си уврѣжда. Слѣдователно, азъ самъ трѣбва да се грижа за туй лоше, което ми е дадено и да не оставямъ другитѣ да злоупотрѣбаватъ съ него.

Та казвамъ: между насъ трѣбва да съществувамъ само разумни отношения. Като четете Свещеното Писание, главно Стария Завѣтъ, той се отличава съ редъ примѣри. Прочетете живота на Давида, или на Якова, или на Аврама, или на Исака, вие ще видите, че тѣхниятъ животъ е единъ отличенъ примѣръ и за другитѣ. Прочетете най-послѣ живота и на други велики хора и тамъ ще видите, че има примѣри за подражанне, за поука. Давидъ бѣше едно малко овчарче, което ходѣше да пасе овцитѣ и развиваше силата си. Единъ день, самъ той се хвали, вълкъ нападналъ една отъ неговитѣ овци и той се хвърлилъ да я спасява — борилъ се значи съ вълка и надвилъ, спасилъ овцата си. Послѣ, споредъ неговитѣ твърдения, тогава имало и лъвовъ, той се борилъ и съ лъвоветѣ, за да освободи една овца отъ устата на лъва. До колко е вѣрно всичко това, трѣбва да се питатъ ония ясновидци на вѣмето, които виждатъ въ миналото, но нека вѣрваме и на думитѣ на Давида. Той бѣше единъ смѣлъ и рѣшителенъ човѣкъ, който се борилъ съ лъвоветѣ и съ вълцитѣ. Не само това, но той билъ и добъръ музикантъ. И кога Саулъ бивалъ нападанъ отъ лоши вухове, викалъ Давида да му свири. Когато Давидъ започвалъ да свири, Саулъ изпитвалъ добро разположение на духа си. Щомъ Давидъ прѣставалъ да свири, Саулъ ималъ пакъ своето лошо разположение на духа. И това разумно малко дѣте, слѣдъ като прѣкара една дисциплина, дойдоха срѣщу него гонения отъ страна на Саула. И този младъ овчаръ, слѣдъ като стана царъ, забрави че Саулъ го гони. забрави, че е билъ овчаръ и ка-

за: „Не съмъ ли азъ царь, не съмъ ли миналъ прѣзъ толкова страдания, нѣмамъ ли право и азъ да си поживѣя? Единъ день Давидъ видѣ една хубава, красива жена, която била женена, и той я пожела за своя жена. И заповѣда на слугитѣ си да турятъ мжжѣтъ ѳ на първата бойна линия, та дано бжде убитъ въ сраженията. И наистина мжжѣтъ ѳ бива убитъ. Давидъ взима тази красива жена за своя и заповѣдва на придворнитѣ си да казватъ, че тойнаправилъ едно благодѣяние на тази бѣдна вдовица. Тази жена зачева отъ него. Но окото на Господа вижда всичко, Той знае самата Истина, затова праща пророкъ Натанъ при Давида, да му каже, че не е направилъ добръ. Натанъ разказва на Давида слѣдното нѣщо: „На единъ богатъ човѣкъ дохождатъ гости. Той иска да ги нагости, но за това угощение не взима нѣкоя овца отъ своето стадо, но взима единствената овчица на единъ бѣденъ човѣкъ и нея закаля“. Давидъ, като чува това нѣщо, извиква: „Осжждамъ този човѣкъ на смъртъ!“ Натанъ му казва: Знаешъ ли че този човѣкъ си ти?“ По сжщия начинъ постѣпвате и вие. Дойде нѣкой пжтъ при васъ Натанъ пророкътъ и ви казва: „Вие направихте такива и такива прѣстѣпления! Изрежда ги той въ една или въ друга форма, и вие казвате: смъртъ на този човѣкъ! Този човѣкъ сте вие самитѣ. Вие издавате строга присжда за другитѣ, но това прѣстѣпление е ваше. Като четете 51 Псаломъ, виждате, че у Давида имало смирение, доблестъ да признае своитѣ погрѣшки и затова казва: „Господи, съгрѣшихъ прѣдъ Тебе! Азъ бѣхъ едно малко дѣте, Ти ме взе, възпита ме и сега съзнавамъ

грѣха си, нѣма да грѣша повече така. Отъ сега нататѣкъ нѣма да правя такива прѣстѣпления.“

Вие казвате: Давидъ направи такова голѣмо прѣстѣпление! Я ми кажете, кой човѣкъ е чистъ отъ прѣстѣпления? Чисти сѣ само светиитѣ. Тѣ сѣ абсолютно праведни хора. Азъ не подържамъ слабостта на Давида, но казвамъ, че не трѣбва да го осждаме, защото който и да бѣше на мѣстото на Давида, щѣше да сгрѣши, щѣше да направи едно такова прѣстѣпление. Ами когато минавате покрай кѣщата на нѣкой богатъ човѣкъ и видите неговото богатство, въздѣхвате си и казвате: ахъ, защо не е моя тази кѣща? Това не е ли онази красива жена, която Давидъ взе за себе си? Ами когато вие, които имате една млада, хубава дѣщеря, минете покрай кѣщата на вашата сѣсѣдка, която има младъ, хубавъ синъ и си въздѣхвате и кажете: ахъ, да ще този момѣкъ да вземе моята дѣщеря! Това не е ли красивата кѣща? Това не е ли хубавата жена, която Давидъ видѣ? Тази кѣща ще бѣде за васъ едно изкушение. Богъ ще ви даде друго нѣщо. Зарадвай се, че този човѣкъ си е направилъ една хубава кѣща! Най-първо, като видишъ тази кѣща, обърни внимание на кѣдѣ сѣ поставени прозорцитѣ, на изтокъ или на югъ, и ако е така, зарадвай се. Кажи: азъ се радвамъ, че Господъ е далъ такава хубава кѣща на този човѣкъ. Нека Богъ му даде повече илане, та да зарадва и дѣцата си. Не минавай покрай кѣщата му съ завистъ и не казвай: ахъ, защо не е моя? Господъ е прѣдвиделъ за тебе нѣщо много похубаво. Зарадвай се на богатството на своя ближень!

Казвамъ. въ едно събрание седятъ много хора свързани съ една и съща идея, но като имъ се направи една малка забѣлѣжка, тѣ веднага се докачватъ. Азъ не съмъ срещналъ до сега нито единъ човѣкъ въ България. на когото като кажа нѣкоя по-строга дума, или като му направя една бѣлѣжка, да не ми се разгнѣви. Даже и на най-близкитѣ си като кажа нѣщо, сърдятъ ми се. Казвамъ нѣкому: приятелю, ти не можешъ да свиришъ съ мене, ако нѣмашъ ухо. „Ама кажи ми нѣкои велики работи!“ — Какви велики работи? Азъ не мога да се спра съ тебе, да обмислямъ великитѣ работи. Ако ви кажа нѣкоя велика мисль, нищо нѣма да разберете отъ нея и ще кажете, че това сж праздни работи. Да, но ако извадя кесията си и я поразмърдамъ малко, това ще е пълна работа! Имамъ 10 златни монети въ нея, давамъ ви ги, и вие казвате: а, това сега разбирамъ, това е философия! Казвамъ: това сж задачи за малкитѣ дѣца. Учениятъ човѣкъ всѣкога може да си достави тия златни монети, когато и въ който моментъ му потрѣбватъ. Какъ? — Той ходи съ своята магическа пръчица по земята, разхожда се и чукне нѣкждѣ съ нея. Веднага отдолу му се обажда въ. Какво има? — На менъ учения човѣкъ, ми трѣбватъ 10 златни монети. Тия златни монети веднага изкочъ и хопъ въ джоба му. Дойде другадъ нѣкждѣ, пакъ тропне съ пръчечата си. Алло! Какво има? — Трѣбва ми една книга. Този ученъ дойде въ София като непознатъ и пожелава да отиде на нѣкое прѣдставление. Пакъ тропне съ пръчицата си. Какво има? — Искамъ единъ билетъ отъ първо мѣсто за еди-кое си прѣдставле-

ние. Воднага билетът се доставя, и този ученъ е на първо мѣсто въ прѣдставлението. Пхтътъ му е отворенъ навсѣкждѣ. Азъ наричамъ ученъ човѣкъ този, на когото пхтътъ е отворенъ навсѣкждѣ. Туй разбирамъ ученъ човѣкъ — срѣдно мѣсто не приемамъ. Туй е идея! Напримѣръ, задайте си задачата, цѣла година да не боледувате отъ нищо. Или, задайте си задачата да направите опитъ за цѣла една седмица, да не минава въ ума ви нито една лоша мисль, въ сърцето ви нито едно лошо чувство, и въ волята ви нито едно лошо дѣйствиe. За да не се лъжете, направете този опитъ поне за единъ день, или за единъ часъ, да видите, за колко врѣме ще можете да издържите. Нѣкои изслятъ, че сж много силни. Не, трѣбва да бждете тѣй чисти, като единъ ангелъ, като единъ светия. Ако пъкъ можете да издържите за единъ часъ, или за единъ день, или за една седмица, или за една година, това ще бжде още по-добрѣ. Ето една велика наука! Ако постигнете това нѣщо, небето ще се отвори за васъ, и вие ще разберете степенъта на онѣзи велики съзнания, които минаватъ прѣзъ ума ви. Азъ зная че въ растенията има съзнание, въ кристалитѣ сжщо има съзнание. Може да мислите за мене, каквото искате, но сазвамъ ви: азъ разбирамъ съзнанието на растенията, азъ разбирамъ съзнанието на кристалитѣ, азъ разбирамъ съзнанието на животнитѣ — на всички риби, на всички птици — и най-послѣ разбирамъ съзнанието и на всички хора. Всички тия съзнания се хармонизиратъ по особенъ начинъ. Има единъ великъ законъ, който ги хармонира. Външно, между хората и животнитѣ има

само една допирна точка, но вътрѣшно, духовно има три допирни точки. И съ растенията външно има само една допирна точка, но вътрѣшно има три допирни точки.

Та казвамъ: отдѣ ще започнемъ нашето вѣрую? Казва се, че единъ домовитъ човѣкъ насадилъ едно лозе и го далъ подъ наемъ. Ако вие прѣзъ цѣлия си животъ не сте могли да моделирате вашия носъ, ако прѣзъ цѣлия си животъ не сте могли да изправите мисълта си, какво сте направили тогава? Когато те засърби носа, това показва, че искашъ да кажешъ нѣкоя лъжа, искашъ да направишъ нѣкоя дяволия. Какво трѣбва да направишъ? — Нѣма да се дразнишъ, да чешешъ носа си, но ще го хванешъ и ще си кажешъ: ти ще мислишъ тѣй, както мисли единъ разуменъ човѣкъ. Сърби те ухото, ще го хванешъ и ще си кажешъ: ти ще слушашъ и ще разбирашъ тѣй, както разбира единъ разуменъ човѣкъ. Щомъ искате да се самовъзпитавате, тѣй трѣбва да постѣпвате. Сега вие ще кажете: този човѣкъ ни говори смѣшни работи, забавлява ни. Като отидете на кинематографъ или на нѣкое прѣдставление, не ви ли забавляватъ? Само тукъ ли ви забавляватъ? Бихъ прѣдпочелъ хиляди пѣти повече да се хвана за носа си, или за ухото си и да си повеля да разбитамъ нѣщата правилно, отколкото да ходя по кинематографи, или прѣдставления, или даже да слушамъ най-хубавитѣ концерти на Паганини. Като си потегля носа или ухото, азъ слушамъ неразборията на цѣлия свѣтъ. Като искамъ да проявя единъ жестъ, азъ пакъ ще хвана носа си и ще си кажа: слушай, ти си туренъ тукъ горѣ,

помни че трѣбва да изразишъ Божията мисль! Сърцето ти затупа по-силно и ти веднага казвашъ: олеле, заболѣ ме сърцето, скоро инжекция! Съ това тунтене сърцето ти иска да каже: господарю, дойде врѣме и азъ да се проявя! Туи дозе иска да цѣвне и да узрѣе. А ти, като не разбирашъ закона, казвашъ: олеле, заболѣ ме сърцето! Като те заболи главата, пакъ казвашъ: заболѣ ме главата, какво да правя? Съ тази болка главата ти иска да каже, че трѣбва да мислишъ. Послѣ, ще се хванешъ за двѣтѣ уши и ще си кажешъ: слушай врѣме е за работа, трѣбва да се опретне на работа. Ами ако онзи склунторъ не вземе чука и не удря своята статуя, тя сама по себе си може ли да стане? Той трѣбва да вземе чука и майсторски да удря. Онзи художникъ сжщо трѣбва да вземе четката и да рисува, но да знае какъ. Онзи, който иска да пише, сжщо трѣбва да знае, какъ да пише. Носѣтъ само за секнене ли е създаденъ? Азъ като държа кърпата на носа си, казвамъ: Господи, пази ме да не скърбя този мой приятель! Нека мисълъта ми бжде тѣй свѣтла, тѣй чиста, като тази кърпа? Нѣкои, като гледатъ моята кърпа, казватъ: този човѣкъ прави нѣкаква магия. Да, магия правя, но на себе си. Казвамъ си: слушай, ще говоришъ на тѣзи хора Истината, тѣй, както и Господъ на тебе я говори! Тѣзи сж външни нѣща, но има и единъ вътрѣшенъ животъ. Единъ день ние ще се освободимъ отъ това тѣло, нѣма да имаме нужда да се секнемъ съ кърпитѣ си. Животътъ ни ще бжде идеаленъ, нѣма да имаме никакви излишеци и ще бждемъ напълно свободни.

И тъй, Този, Който е насадилъ лозето, това е Господъ. Наемателитѣ сме ние, а слугитѣ, които Господъ ни е пратилъ, ние сме ги набили, Духътъ сме изпѣднали и сега се питаме: какво ще правимъ, като дойде наемателътъ? Нѣма какво да ви обвинявамъ, но казвамъ, че вие сте възприели този начинъ на дѣйствие като правило. Тѣй постъпвате вие, но отъ васъ се изисква да обработвате лозето, което Господъ ви е далъ и да Му изпратите отъ плодетѣ. Плодътъ на Духа, това е Любовта. Любовта е първиятъ плодъ, който трѣбва да изпратимъ на Господа. Богъ като одобри този плодъ, ще каже: дайте този плодъ на дѣцата! Той ще прати единъ ангелъ при насъ, който ще ни даде право да раздаваме отъ плодетѣ си на всички хора. И всички, които ядатъ отъ нашитѣ плодове, ще станатъ добри хора. Като разберете тази притча по този начинъ, сега като се върнете дома си, хванете се за ухото и си кажете: да работимъ! Когато се продължава надолу ухото, и животътъ се продължава. Когато ухото се продължава нагорѣ, чистотата се увеличава. Когато ухото се разширява, и активността въ човѣка се разширява. Когато ухото се скъсява, и животътъ става хилавъ. Ето, затова вие трѣбва да си теглите ушитѣ. Забѣлѣжете, на онѣзи хора, които умиратъ рано, ушитѣ се скъсяватъ. Нѣкой пита, колко години ще живѣе като измѣря ухото му, тогава ще му кажа, колко години ще живѣе. Понѣкога е страшно да се каже на нѣкой човѣкъ, колко години ще живѣе. Забѣлѣзано е, че хора, у които ушитѣ сж дълги, живѣятъ дълги години; а хора, у които ушитѣ сж къси, живѣтъ малко време. Това е така, природата никога не лъже.

По сѣщия законъ интелегентността на хората се изявяватъ въ лицето имъ. Природата е поставила по лицето на интелегентнитѣ хора повече бръчки. Тѣхнитѣ очи сѣщо изразяватъ интелегентността имъ. Ще бѣде смѣшно, силната свѣщъ да не изразява силна свѣтлина. Учениятъ човѣкъ се познава по своята свѣтлина. Дѣбродѣтелниятъ човѣкъ се познава по своето сърце. И ние, хората на земята, можемъ по сѣщия начинъ да живѣемъ съ онова възвишено и свято чувство на Любовта.

Желая сега, като се върнете дома си, всички да мислите за Бога. Не искамъ да мислите за мене, но ако любите Бога, ще мислите и за мене; ако не любите Бога, нѣма да мислите и за мене. Прѣди всичко, Богъ, Който живѣе вътрѣ въ насъ, по нѣкой пътъ се отегля. Когато идватъ страданията, Богъ се отегля отъ насъ. Значи, щомъ Богъ се втегли, това показва, че Той не е доволенъ отъ нашия животъ. Ти можешъ да се оправдавашъ, както искашъ, но Господъ казва: „Този човѣкъ е грѣшенъ, трѣбва да се накаже, за да почувствува своитѣ прѣгрѣшения.“ Ето и Христосъ дойде до дѣното на ада, за да се изпита и Неговата Любовь. Христосъ каза: Господи, азъ прѣдавамъ Духа си въ Твои рѣце, да става, съ мене, каквото ще. Азъ искамъ тия хора да опитатъ това което и азъ съмъ опиталъ и позналъ. Искамъ, шото всички хора да познаятъ Твоята Любовь“ Христосъ е човѣка на беззавѣтната Любовь. Азъ искамъ и вие да не сте малодушни, а смѣли и рѣшителни. Какво отъ това, че ви изпждили отъ тази или онази къща? Какво отъ това, че въ еди-кой си вѣстникъ писали нѣщо за васъ?

Щомъ иматъ мастило, нека пишатъ. За насъ е важно друго нѣщо. Човѣкътъ се познава въ врѣме на изпитанията си. Нѣма по-голѣмо изкуство отъ това, когато нѣкой човѣкъ ти прѣдложи да му платишъ единъ дългъ и ти веднага повѣрвашъ на думитѣ му и кажешъ: ще го платя. Това азъ считамъ великъ характеръ. Или, когато нѣкой човѣкъ се обърне къмъ Бога и Му остане вѣренъ прѣзъ цѣлия си животъ, това сжщо считамъ великъ характеръ. Ако единъ банкеръ се обърне къмъ Бога и Му остане вѣренъ прѣзъ всички врѣмена, азъ наричамъ този човѣкъ великъ; но ако единъ религиозенъ човѣкъ се обърне къмъ Бога и каже, че е Писано, наистина, въ Писанието, да раздаде човѣкъ всичкото си имане на сиромаситѣ, но не азъ мога да направя това, защото трѣбва да оставя и за себе си, този човѣкъ не е великъ. Когато единъ човѣкъ дойде при мене, азъ съмъ длъженъ да му дамъ хлѣбъ, щомъ той е нуждаещъ се, но не съмъ длъженъ да му дамъ и маслини, или друго нѣщо. Послѣ, азъ съмъ длъженъ, ако нѣма дѣ да ношува, да му дамъ легло, но не съмъ длъженъ да му давамъ юрганъ и разни меки завивки. Тѣй е писано и въ Господната молитва „хлѣбъ нашъ насжщный“... Щомъ хората не приематъ съ любовь, това ми е достатъчно, нѣмамъ нужда отъ юрганъ, или отъ какви и да сж други завивки и удобства. Щомъ влѣзешъ въ моята кжща и те обвия съ своята любовь, нѣмашъ нужда отъ юрганъ. Тогава и 10 юргана да ти дамъ, нхматъ смисълъ за тебе. Но и 10 юргана безъ любовь, не струватъ нищо, ти пакъ ще треперишъ отъ студъ.

Щомъ иматъ мастило, нека пишатъ. За насъ е важно друго нѣщо. Човѣкътъ се познава въ врѣме на изпитанията си. Нѣма по-голѣмо изкуство отъ това, когато нѣкой човѣкъ ти прѣдложи да му платишъ единъ дългъ и ти веднага повѣрвашъ на думитѣ му и кажешъ: ще го платя. Това азъ считамъ великъ характеръ. Или, когато нѣкой човѣкъ се обърне къмъ Бога и Му остане вѣренъ прѣзъ цѣлия си животъ, това сжщо считамъ великъ характеръ. Ако единъ банкеръ се обърне къмъ Бога и Му остане вѣренъ прѣзъ всички врѣмена, азъ наричамъ този човѣкъ великъ; но ако единъ религиозенъ човѣкъ се обърне къмъ Бога и каже, че е Писано, наистина, въ Писанието, да раздаде човѣкъ всичкото си имане на сиромаситѣ, но не азъ мога да направя това, защото трѣбва да оставя и за себе си, този човѣкъ не е великъ. Когато единъ човѣкъ дойде при мене, азъ съмъ длъженъ да му дамъ хлѣбъ, щомъ той е нуждаещъ се, но не съмъ длъженъ да му дамъ и маслини, или друго нѣщо. Послѣ, азъ съмъ длъженъ, ако нѣма дѣ да ношува, да му дамъ легло, но не съмъ длъженъ да му давамъ юрганъ и разни меки завивки. Тѣй е писано и въ Господнята молитва „хлѣбъ нашъ насжщный“... Щомъ хората не приематъ съ любовъ, това ми е достатъчно, нѣмамъ нужда отъ юрганъ, или отъ какви и да сж други завивки и удобства. Щомъ влѣзешъ въ моята кжща и те обвия съ своята любовъ, нѣмашъ нужда отъ юрганъ. Тогава и 10 юргана да ти дамъ, нхматъ смисълъ за тебе. Но и 10 юргана безъ любовъ, не струватъ нищо, ти пакъ ще треперишъ отъ студъ.

Разумна любовъ трѣбва на всички ви! Ние не трѣбва да чакаме тази Любовъ нито отъ Индия нито отъ Америка, нито отъ Европа. Тази Любовъ е въ насъ. Всички трѣбва да кажемъ: да бѣде благословено името Божие! Да се слави името Божие! И Господъ, Който ни даде това лозе, нека изпрати Сина Си да Го приемемъ, да Го угостимъ и да Му кажемъ: „Каквото ни деде, ето го!“ И слѣдъ това, да Го изпратимъ като „добръ дошълъ“, или да Го задържимъ пакъ като „добръ дошълъ“. Сега какво мислятъ въ България? Ще дадатъ ли каквото трѣбва, или ще изпждятъ слугитѣ Божии? Може да опитате и едното, и другото. Ако си дадатъ данъта на Бога, ще бждатъ великъ народъ, пакъ ако играятъ на бобъ, като евреитѣ, и това ще опитатъ. И вие сте българи, нали? Българинъ, значи човѣкъ на Духа.

И тѣй, нека остане въ васъ мисълта, всички да бждете като този домовитъ човѣкъ, да има връзки между Бога и васъ, та Божието благословение, което пада върху лозето ви, да дойде и върху васъ!

Бесѣда, държана отъ Учителя на 7 Мартъ,
1926 г. въ гр. София.

САВААТЪ-АМОНЪ-РА

18.

РУСЕ

Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44

1927

Сабаатъ-Ямохъ-Ра

Защото Духътъ Свети ще ви научи въ истия часъ, що трѣбва да речете.

Ще взема само нѣколко думи отъ 12-и стихъ, 12 глава отъ Евангелието на Лука: „Ще ви научи“. Азъ взимамъ тия думи въ тѣхния безличенъ смисълъ, понеже туй което е безлично, е реално, неограничено. Личността ограничава човѣка, т. е. съзнанието на личността е по-низша проява.

„Ще ви научи“. Азъ взимамъ думата наука, като проява на съзнателния животъ. Въ животнитѣ нѣма наука. Тамъ има опитности, има знание, но наука нѣма, т. е. въ животнитѣ нѣма това нѣщо по което хората се различаватъ. Идването на Христа на земята се отнася до съзнателнитѣ хора, а съзнанието съществува извънъ врѣмето и пространството. Когато ученитѣ хора казватъ, че Христосъ е дошълъ на земята прѣди 2,000 години, въ това нѣма никаква философия, никакъвъ смисълъ. Тѣ казватъ, че Христосъ е дошълъ прѣди 2,000 години на земята, но не знаятъ, дали точно прѣди толкова врѣме. Това сж исторически данни. Има една разлика отъ около 100 години, но не знаятъ точно датата. И съврѣменнитѣ историци не знаятъ кога точно е дошълъ Христосъ на земята. Това не е наука. Да знаешъ нѣщата, значи да ги знаешъ точно математически. Окултната наука, обаче знае точно врѣмето, когато Христосъ е дошълъ на земята. Тамъ има регистри въ които е записано, Лука 12:12

кога Христосъ е тръгналъ за земята. Той се е подписалъ, дали сж Му паспортъ, задграниченъ билетъ, съ който да дойде на земята.

Сега разбира се, ние нѣма да се спираме върху въпроситѣ, какви сж схващанията на хората за Христа, защото съврѣмениятъ свѣтъ нѣма еднакви схващания по това. Евреитѣ схващатъ по единъ начинъ Христа, християнитѣ го схващатъ по другъ начинъ. Християнскитѣ схващания за Христа не сж искрени. Подъ думата „искрени“, разбирамъ, че тѣ не сж будни, не сж се спрѣли да си дадатъ единъ сърдеченъ отчетъ, какво нѣщо е Христосъ, какво означава дохождането на Христа на земята. Идването на Христа за тѣхъ е толкова отъ значение, колкото е отъ значение идването на Александра Велики, на Аристотеля, на Платона и др. Ние, обаче ще се спремъ върху извѣстни факти, върху извѣстни данни и нѣма да споримъ, кое е по-вѣрно. Мнозина често спорятъ, кой синъ е по-уменъ, коя дъщеря е по-хубава. Но хубостъта не разрѣшава въпроситѣ; хубостъта не е нѣщо съществено. Сипаницата разрѣшава всичката хубостъ на една мома, тѣй щото хубостъта е лустро отгорѣ на човѣка. Даже и човѣшката интелигентностъ е нѣщо външно. Азъ не говоря за разумността. Никой не може да отнеме разумността отъ разумния човѣкъ. Едно качество има въ разумния човѣкъ: той може да трансформира своето тѣло. Разумниятъ човѣкъ не можешъ да уловишъ, не можешъ да вържешъ, не можешъ да затворшъ; той днесъ е тамъ, утрѣ тукъ — никой не може да го улови. А интелигентниятъ човѣкъ, понеже е собственикъ, има своя къща, има и документи за

тази къща, та не може да я остави. Ако рече нѣкой пѣтъ да я остави, трѣбва да намѣри купувачи, кому да я продаде, не може безъ пари. При днешнитѣ условия не можешъ да отидешъ никждѣ безъ пари. Въ Америка не можешъ да отидешъ безъ пари; въ Германия не можешъ да отидешъ безъ пари; въ никое село даже не можешъ да отидешъ безъ пари. И безъ хлѣбъ никждѣ не можешъ да отидешъ.

Вие ще ми кажете, че това сж обикновени нѣща въ живота, но трѣбва да знаете, че-обикновенитѣ нѣща въ живота именно не сж разрѣшени. Вие трѣбва да разрѣшите обикновенитѣ въпроси. Нѣкои хора казватъ: ние не трѣбва да бждемъ много учени. Не, обратното е вѣрно: много учени трѣбва да бждемъ. Не трѣбва само учени да бждемъ, но съвършени трѣбва да бждемъ въ учението си. Не трѣбва да знаемъ всичко, азъ това не твърдя, но съвършени трѣбва да бждемъ въ учението си, а то значи: онова, което знаемъ, трѣбва да го прилагаме. Оязи поетъ, който пише, не трѣбва само да поетизира, не трѣбва да разбира само външната страна, само ритъма на поезията, какъ да съпоставя думитѣ въ стихове и куплети, но въ него трѣбва да има идея. Ако той напише: „Висини небесни, дълбини черни“, т. е. висини небесни, въ които доброто расте, и дълбини черни, въ които мжки се бератъ, има ли тукъ нѣкаква поезия? Идея има, разбира се. Та казвамъ: важно е онова, което знаемъ. И ако знаемъ нѣщата ние, нѣма да се смущаваме.

Слѣдователно Христосъ казва: „ще ви научи“. Кой? Нѣма да подигамъ този въпросъ. Всѣки отъ васъ

знае, кой ще го научи. Значи, знанието започва съ единъ вътрѣшенъ актъ. За да обясня мисълта си, ще ви приведа една алегория, т. е. ще ви приведа единъ древенъ битъ. Когато Господъ създалъ слънчевата система, когато създалъ разнитѣ свѣтове и планети, най-напрѣдъ направилъ юпитеръ, послѣ марсъ и дошло врѣме до земята, а венера и меркури не съществували още, за тѣхъ само се създавали условия. Както се създава земята, тя не била като сегашната, но много хубава много красива, а сега е малко юмукъ, както казватъ турцитѣ, кракътъ ѝ е малко изкълченъ, остъта ѝ е наведена малко, хромавъ е малко грѣбнакътъ ѝ. Едно врѣме тя била много стройна, млада и хубава. Тогава единъ отъ небеснитѣ богове се влюбилъ въ нея и рѣшилъ да слѣзе на земята и да я устрои. Азъ не смѣя сега да изнеса сжщинското му име, но го наричамъ подъ друго име — Саваатъ-Амонъ-Ра. Туй име се срѣща и въ египетската митология. Той като слѣзълъ на земята, направилъ си единъ отличенъ палатъ отъ мраморъ, бѣлъ като млѣко. Всички прозорци на този палатъ били отъ диаманти и отъ злато. Този палатъ билъ толкова красивъ, че славата му се расчула навсѣкждѣ и отишла чакъ да слѣзѣ на земята. Единъ день, когато се разговаряли въ небето за този палатъ, двѣтѣ сестри, свѣтлината и водата чули този разговоръ, чули за Саваатъ-Амонъ-Ра, че ималъ толкова красивъ палатъ, подобенъ на който нѣмало въ цѣлата слънчева система. Двѣтѣ сестри, свѣтлината и водата, рѣшили да слѣзатъ на земята и да видятъ този палатъ. Тѣ се облѣкли съ най-хубавитѣ си дрехи и тръгнали инкогнито за земята. Като стигнали до

земята, отишли на това мѣсто, дѣто билъ палата, и свѣтлината веднага влѣзла прѣзъ прозорцитѣ. Като дошла до сѣверната страна на палата; която била, направена отъ мраморъ, не могла да проникне прѣзъ нея, затова се спрѣла въ палата. Сестра ѳ, водата, не могла да влѣзе въ палата и останала навънъ. Свѣтлината като се спрѣла въ стаята на Саваатъ-Амонъ-Ра, извадила фенерчето и съ него освѣтила цѣлата му стая и започнала да я разглежда. Гледа навънъ, вижда тамъ сестра си. Водата като останала навънъ, станало ѳ много мъчно и започнала да плаче. Като плакала, започнали да текатъ по прозорцитѣ на палата изобилно капки. Колкото повече плакала. толкова повече тѣ се измивали, а диамантътъ и златото почнали повече да светятъ, да блѣшатъ, но тя все пакъ не могла да влѣзе въ стаята на Саваатъ-Амонъ-Ра. Водата запитва своята сестра свѣтлината: сестро, какъ влѣзе въ палата? Тя ѳ разпрвя, че влѣзла по този и този начинъ. Мъчи се водата да влѣзе, но не може. Питамъ ви защо водата не можа да влѣзе тамъ дѣто светлината влиза? — Понеже е по-плътна. Тогава водата разбрала, че между свѣтлината и нея има разлика въ състоянията и че тамъ, дѣто свѣтлината влиза, водата не може да влѣзе. Свѣтлината била много благородна. Като излѣзла на двора, освѣтила всичко наоколо си. Така започнали да се събиратъ жители отъ околността на града, дѣто живѣлъ Саваатъ-Амонъ-Ра и видѣли, че по прозорцитѣ на палата тече изобилно вода, отъ която се образувалъ единъ хубавъ изворъ. Тѣ започнали да се питатъ, отдѣ

иде тази вода и не могли да се научатъ, какъ се е събрала толкова много вода. Водата текла навсѣкждѣ. Хората взели да се радватъ на тази вода, взели да пиятъ отъ нея, но тя все плакала.

Защо? защото не могла да влѣзе въ стаята на Саваатъ-Амонъ Ра. Тогава царьтъ казва на водата: Съжалявамъ, че ви причинихъ толкова страдания, но то е, защото не сте влѣзли прѣзъ правия пѣтъ. Въ моя палатъ има мѣсто и за водата и за свѣтлината, но понеже вие искахте да влѣзете инкогнито, прѣзъ прозорцитѣ, затова се случи съ васъ това нещастие. Законитѣ на водата и свѣтлината въ невидимия свѣтъ, въ слънцето сж едни, а тукъ на земята сж други — различаватъ се. Тукъ се влиза прѣзъ вратата, а на слънцето може да се влиза и безъ врата.

Сега много философи искатъ да разрѣшатъ въпроситѣ прѣзъ прозорцитѣ и стоятъ вънъ да плачатъ. Голѣма частъ отъ съврѣмения свѣтъ сж вънъ, поглеждатъ прѣзъ прозорцитѣ. И бащи, и майки, и дѣца и свещеници, и проповѣдници, всички сж отвънъ, всички плачатъ, проливатъ сълзи, защото не могатъ да влѣзатъ въ този красивъ палатъ на Саваатъ-Амонъ Ра.

Този разказъ е окултенъ, той дава разрѣшение на съврѣмения животъ. Вие трѣбва да го прѣведете, да разберете символитѣ, които се криятъ въ него. Ние искаме нашия животъ да бѣде щасливъ, но искаме да придобиемъ това щастие по единъ произволенъ начинъ, а въ свѣта нѣма произволъ; въ свѣта има разумность. Нашето сегашно съществуване, нашата сегашна разумность се обуслова отъ една прѣдшествоваща разумность въ

свѣта. Нашитѣ мисли, нашитѣ желанія, нашитѣ дѣйствія се обуславятъ отъ мислитѣ, желаніята и дѣйствіята на редъ други сѣщества, които и прѣд-
шествуватъ. Никой въ свѣта не може да дѣйству-
ва самостоятелно. Който и да е отъ васъ, ако
рече да извърши едно произволно дѣйствие въ
свѣта, това дѣйствие се отразява върху съзнанието на
всячки разумни сѣщества. Затова, всѣки разуменъ
човѣкъ, когато иска да възприеме нѣкоя мисль,
или когато иска да изрази нѣкое чувство, или
когато иска да изпълни нѣкое дѣйствие, той трѣ-
бва да се спре и да помисли, има ли нѣкаква
връзка въ дадения моментъ между неговото съзна-
ние и съзнанието на другитѣ разумни сѣщества?
Въ съзнанието на човѣка не трѣбва да има разпо-
кжаностъ. Напримѣръ, разпокъсаное съзнанието,
когато казваме, че всички хора сж вълци. Това
заклучение не е вѣрно. Ако това заключеніе, че
всички хора сж вълци, е вѣрно, тогава и ти, като
човѣкъ си вълкъ. Питамъ: какво разрѣшаватъ хо-
рата съ този въпросъ? Ако това е така, защо
Христосъ нарича хората моитѣ овци?

За какви овци говори Христосъ? Не, не е
така, всички хора не сж вълци. Има нѣкои хора,
които сж облечени съ вълча кожа; има нѣкои хора,
които сж облечени съ овча кожа. Какво значи то-
ва? — Това сж иносказателни думи и подразбиратъ,
че нѣкои хора въ светѣ потици, въ своитѣ
размишления, въ своитѣ дѣйствія иматъ права на
вълка, т. е. нѣматъ човѣшко съзнание. Ние остава-
ме на страна този безсъзнателенъ животъ, нѣма
какво да се занимаваме съ него.

Христосъ казва: „Ще ви научи“. Кой? — Има

Единъ, Който може да ни научи. Ние можемъ да Го намѣримъ всѣкога. Въ Него има едно особено качество. Какво е това качество? — Този, Който може да ни научи, всѣкога носи радостъ за души-тѣ ни. Прѣдставете си че нѣкъдѣ въ земята има заровено едно богатство, и този, който може да ви научи, ще дойде и ще ви каже, дѣ се намира това богатство. Вие веднага ще се зарадвате. Когато вашия животъ е завършенъ въ едно отношение и дойде нѣкой и ви избави отъ това положение, повдигне ви въ по-горно стѣпало, по сѣщия начинъ у васъ се заражда радостъ. Слѣдователно, онзи, който ще ви научи, онзи който ще внесе въ ума и въ съзнанието ви една свѣтлина, всѣкога ще внесе въ душата ви една малка радостъ. Дойде ли въ васъ тази Божествена светлина, вие ще почувствувате тази радостъ въ душата си. Не почувствувате ли тази радостъ въ душата си, значи не е този, когото очаквате. Това сж чисто психологически процеси, които всѣки отъ васъ може да провѣри. Ние нѣма какво да провѣрjваме историята, какъ живѣлъ Александъръ Велики, какъ живѣлъ Платонъ, какъ живѣлъ Кантъ и т. н. Има нѣкои свѣдения за тѣхъ, но ние не знаемъ тѣхния интименъ животъ. Ние знаемъ само „Критиката на чистия разумъ“ отъ Канта, но какъ е дошелъ той до тази теория, нищо не знаемъ. Ние не знаемъ, че той е билъ подъ строга дисциплина; ние не знаемъ, че той е миналъ единъ редовенъ животъ, като часовникъ; ние не знаемъ, че той е мислилъ дълги години, докато напише своята критика върху чистия разумъ.

Та казвамъ: всѣки отъ васъ има извѣстни

задачи, които трѣбва да рѣши. Когато чета Канта, азъ го похвалявамъ и си казвамъ: много добръ е извършилъ той своята длѣжностъ. Когато чета Исайя, казвамъ: много добръ е извършилъ своята длѣжностъ. Когато чета Иеремия, Иезекиила, пророцитѣ, апостолитѣ, светиитѣ, или когато чета книгата на кой и да е човѣкъ, това ме радва, виждамъ, че всѣки е изпълнилъ своята длѣжностъ, всѣки е рѣшилъ задачата си по нѣкакъвъ начинъ. Азъ не критикувамъ, не се спирамъ върху дребнавоститѣ. не питамъ, защо нѣкъде е турена зае-тая, когато мѣстото ѝ не е тамъ, но гледамъ, каква е основната идея въ нѣщата и казвамъ: всѣки има своя задача и важното е, какъ ще я извърши. Ние трѣбва да изучаваме себе си, ние трѣбва да изучаваме условията на живота, но при сегашно врѣме. Насъ не ни трѣбватъ срѣднитѣ вѣкове, за тѣхъ имаме свѣденія. Ние не трѣбва да изучаваме врѣмето на Христа, врѣмето на апостолитѣ, или врѣмето на пророцитѣ. Ние трѣбва да изучаваме сегашната епоха, сегашнитѣ врѣмена, сегашнитѣ условия, при които живѣемъ, съ тѣхъ трѣбва да бѣдемъ запознати много добръ. За насъ не е важно, какъ се е проявявалъ нѣкога Богъ, какъ се е проявявало нѣкога Битието; за насъ е важно, какъ се проявява Любовта днесъ. Оставете тѣзи нѣща, които ви смущаватъ. Има смущения, които нѣматъ нищо общо съ вашия животъ. Имате въ крака си забитъ трънъ. Този трънъ нѣма нищо общо съ вашето съзнание. Казвате: боли ме. Това не е важно. Азъ ще туря на вашия трънъ малко кокаинъ, и болката ще прѣстане. Ако единъ трънъ може да прѣкъсне вашето съзнание, да из-

мѣни вашия животъ. вие не сте човѣкъ на съзнателния животъ. Ако 25-тѣ хиляди лева, които сте изгубили могатъ да измѣнятъ вашето съзнание, вие не сте човѣкъ на съзнателния животъ. Ако дори изгарянето на вашата къща, или ако всички страдания, прѣзъ които минавате, могатъ да измѣнятъ вашия животъ, могатъ да скжсатъ онази връзка, която ви държи съ онова велико битие на живота, вие не сте човѣкъ на съзнателния животъ. Азъ наричамъ велико битие онова, което прѣдстави извѣстна норма въ живота. Има едно същество въ свѣта, което е норма на живота. Има разумни същества въ битието, въ слѣнчевата система, които иматъ извѣстни форми. Тѣ сж завършили своето развитие. Ако вие влѣзете да живѣете между тѣхъ, те ще могатъ да ви дадатъ единъ разуменъ отговоръ на всички въпроси, които смущаватъ душата ви. Тѣ могатъ да ви научатъ, какъ можете да използвате вашия животъ най-добрѣ. Ако отидете при нѣкои отъ тия същества и ги запитате, дѣ е майка ви, тѣ веднага ще взематъ ключалката, ще кажатъ: алло! — и веднага майка ви ще се яви. Тѣ ще ви кажатъ: заповѣдайте! — ще ви дадатъ слушалката, и вие ще почнете да се разговаряте съ майка си. Слѣдъ като говорите съ майка си, вие ще се увѣрите въ това, въ което сега не вѣрвате. Едно врѣме и еврейскиятъ царъ Саулъ не вѣрваше въ задгробния животъ, но когато се намѣри на тѣсно и нѣмаше дѣ да отиде, една вечеръ отиде при една врачка, впрочемъ, тази жена не бѣше обикновена врачка, но единъ адептъ, който разбираше окултнитѣ закони. Тя бѣше запозната съ окултната наука, Саулъ

бѣше издалъ една заповѣдь, споредъ която, дѣто се намѣри нѣкой врачъ или нѣкоя врачка изъ царството му, да бждатъ избити. Врачкитѣ, това сж истинскитѣ хора, които иматъ общение съ небето. И въ България има такива врачки, които служатъ на хората безъ пари. Тѣзи врачки сж истинскитѣ хора, които могатъ да ви кажатъ нѣщо. На тѣхъ, ако искате, може да дадете нѣщо, а можете и да не имъ дадете нищо. Тѣ не работятъ за пари.

Да оставимъ сега българскитѣ врачки, но да се върнемъ къмъ Саула. Саулъ отиде при тази жена — адептъ и ѝ каза: Искамъ да повикашъ бившия еврейски пророкъ Самуилъ да се поразговоря съ него, да ми каже, какво да правя. Той мислѣше: Самуилъ ме тури на това мѣсто, той ще ми каже, какво трѣбва да правя. Тя знаеше, че този, който седи прѣдъ нея е еврейскиятъ царъ Саулъ, който издаде заповѣдта да се убиватъ врачкитѣ въ неговото царство, и се зае да му услужи. Тя знаеше какъ се викатъ умрелитѣ. Казваше: алло! — Самуилъ се яви. Тя извика Самуила, но като разбра, че еврейскиятъ царъ Саулъ седи прѣдъ нея, каза му: „Ти защо не ми каза, че си еврейскиятъ царъ, или искашъ да разберешъ, дали и азъ не съмъ отъ тия адепти, та и мене да подложишъ на смъртно наказание? — Не бой се, каза ѝ Саулъ, животътъ ти ще бжде запазенъ, Той приказва съ Самуила, който му каза: „Съжалявамъ, че ти не изпълни Божитѣ заповѣди, наруши ги, вслѣдствие на това утрѣ ще бждешъ заедно съ мене“. И така, на другия день той отиде при Самуила.

Сега, нѣкои ще кажатъ: това сж халюцинации. Азъ ви казвамъ: ами вие сега не сте ли подъ една халюцинация? Мислите ли, че азъ съмъ нѣщо реално? Най-послѣ и вие нѣщо реално ли сте? Ако разсждавате така, и вие сте една халюцинация. Но между реалността и халюцинацията има една съществена разлика. Ако туришъ единъ човѣкъ подъ нѣкаква халюцинация и започнешъ да го прѣтегляшъ, ще видишъ, че той постепенно олеква, става все по-лекъ и по-лекъ. Но ако този човѣкъ е въ реалността и почнешъ да го прѣтегляшъ, ще видишъ, че постепенно той става все по-тежкъ. Турете двама души, единиятъ отъ тѣхъ въ реалността, а другиятъ въ халюцинацията, ще видите, че този отъ тѣхъ, който започва да олеква, да съхне, той е въ халюцинацията, а този, който расте, зрѣе и плодъ дава, той е въ реалността на живота.

Има единъ законъ въ живота: никой човѣкъ не може да се съмнѣва въ себе си. Ако човѣкъ се усъмни въ себе си, той или ще полудѣе, или ще се самоубие. Защо нѣкои хора полудѣватъ? Защото се усъмнѣватъ въ себе си, въ своето развитие — отказватъ се отъ себе си. Никой нѣма право да се усъмни въ себе си! Това е една свещена идея, която не трѣбва да се опорочи, защото дълбоко, вжтрѣ въ тази канара живѣе онова велико същество, което дава потикъ и на поети, и на музиканти, и на проповѣдници, и на народи, и на ангели, и на цѣлото небе. Всичко се движи подъ дѣйствието на тази вжтрѣшна сила. Това е великата наука въ свѣта!

Та казвамъ: „Той ще ви научи!“ Какъ ще

ви научи? Този часъ, който прѣкарвате тукъ, вие може да се съмнѣвате, дали това, което ви говоря, е вѣрно или не. Азъ не искамъ да се съмнѣвате. Прѣстанете да се съмнѣвате! Съмнѣнието, това е една врѣменна игра на безсъзнателния животъ. То е сѣнка, бълникане на морето. Това, че вие съществувате, е една реалностъ. Че имате животъ, това е една реалностъ. Че имате умъ, това е една реалностъ. Че имате душа, това е една реалностъ. Че Духътъ дѣйствува сега, и работи въ васъ, това е една реалностъ. Че още хиляди години ще живѣете, това е една реалностъ. Има още много реалности въ васъ, които вие не съзнавате. Тѣзи въпроси за сега може да се оставятъ, но важна е сегашната реалностъ, туй тѣло, което сега имате. Този мозъкъ, който сега имате, трѣбва да го разработитѣ, трѣбва да се занимавате съ него.

Съвременната наука разполага съ редъ данни, съ редъ факти, които още не сж систематизирани въ една стройна наука, но могатъ да се използватъ, да се правятъ съ тѣхъ редъ опити, за да се види тѣхната истиностъ. Нека майкитѣ направятъ редъ опити било съ своитѣ дѣца, или да да слѣдятъ случайтѣ, които срѣшатъ въ живота на други нѣкой дѣца. Напримѣръ слѣдете, какво става съ нѣкое дѣте, на което космитѣ отъ едната, вѣжда по една или по друга причина сж оскубани, а на другата сж останали. Или пъкъ, обрѣснете съ бръсничъ косата на нѣкое момиченце. и наблюдавайте слѣдъ това, какво ще бѣде поговото състояние. Или пъкъ, прослѣдете, какво е състоянието на нѣкой човѣкъ, у когото нѣктитѣ сж изрезани дълбоко до основата. Азъ въ миналата си бе-

сѣда ви говорихъ, че ако човѣкъ си потегли носа, има извѣстни резултати. Но казвамъ, че човѣкъ трѣбва да зние, кога да потегли носа си. Има моменти въ живота на човѣка, когато е опасно да потегли носа си. Ще кажете: това сж суевѣрія въ живота. Нѣ, това сж данни, провѣрени и доказани. Има моменти, когато ако хванешъ око̀то си, ще те сполети най-голѣмата катастрофа, а има моменти, когато като хванешъ ухото си, ще ти дойде най-голѣмото благословение. Ще кажете: ама ние не вѣрваме въ това. Азъ не искамъ да вѣрвате. Ама това сж съвпадения. Що е съвпадение? Ако днесъ мина покрай нѣкоя кѣща и отъ нея падне една керемида и ме удари по рамото, ще кажа: това е едно съвпадение. Добрѣ, днесъ това нѣщо е съвпадение. Утрѣ мина покрай сѣщата кѣща и друга нѣкоя керемида падне върху мене и пакъ ме удари. Азъ ще кажа: и това е едно съвпадение. На третия день мина покрай сѣщата кѣща и сѣщо така нѣкоя керемида падне и ме удари по рамото, пакъ ли ще кажа, че това е съвпадение? Не, задъ последователността на тѣзи факти има единъ великъ разуменъ законъ, който обуславя нѣщата. И ако въ твоя животъ идватъ нѣкой нещастия, това сж керемидитѣ, които падатъ върху тебе. Разумниятъ, невидимиятъ свѣтъ иска да те застави да мислишъ, да видишъ, че има едно съчетание на нѣщата. Ако те уволнятъ като чиновникъ това наказание ли е за тебе? — Не, това не е наказание. Понеже ти си дошълъ до едно висше положение, до едно по-високо съзнание, невидимиятъ свѣтъ казва: Въ интереса на този човѣкъ е да се уволни отъ служба и да остане безъ служба на земята.

Нека се качатъ други на неговото мѣсто“ Ако ти съзнавашъ, че великото има ржка въ тази работа, че това е неговъ актъ, ти ще намѣришъ една много по-голѣма служба отъ тази.

Другъ случай: искашъ да се женишъ, намѣришъ нѣкоя много видна богата мома, която ти обѣщава голѣма зестра. Тя казва: милички, любезни ми, азъ ти давамъ $1\frac{1}{2}$ милионъ лева, жертвувамъ ги за тебе, ще те пратя въ странство, напр. въ Германия, въ Франция или другаде да се специализирашъ. И гледашъ този момъкъ се прѣмѣнилъ съ цѣлтричка, много хубава вратовръзка, а не като моята бѣла, турилъ на главата си едно хубаво бомбе радостенъ веселъ е. Заминае за странство по не минава много врѣме, тази мома си намѣри тукъ нѣкой момъкъ по хубавъ отъ него, и току-вижъ, дала нхти на цървия. И виждашъ, слѣдъ врѣме този момъкъ вече не е съ бомбе-надналъ му кефа. Защо? — Случайността дойде, и керемидата падна върху него. Какво показва това? Че съзнателниятъ същества отъ невидимиятъ свѣтъ казватъ: тази мома не е за този момъкъ. Азъ съмъ провѣрявалъ този фактъ много нхти. Единъ англичанинъ отива при Иоанъ Веслей и му казва: „Азъ намѣрихъ една много добра мома, благочестива християнка, искамъ да се ожена за нея“. Иоанъ Веслей му казва отъ своята опитностъ: „Тази мома може да е много благочестива, но тя може да живѣе само съ Христа не и съ тебе.“ Нима вие мислите, че тѣзи възвишени моми и момци сж за васъ? За кого ги е създалъ Господъ? Нѣкой казватъ, че Господъ е създалъ ябълките да се ядатъ отъ всички. Азъ разбирамъ, какво искатъ да кажатъ съ

това. Тѣ искатъ да кажатъ, че момитѣ сж създадени за мъжетѣ, и всѣки мъжъ може да се отнася съ тѣхъ както намѣри за добръ. Не е така. Не се обвързвайте сами? Човѣкъ самъ може да се върже, и самъ може да се развърже. Въ свѣта има единъ великъ законъ, който върши всичко.

Сега ще се повърнемъ къмъ истинскитѣ данни, които потвърждаватъ този законъ. Нѣкой день ти искашъ да четешъ една книга, но този законъ ти казва: не чети днесъ тази книга! Ти казвашъ: не, азъ днесъ съмъ разположенъ да я чета. Другъ нхъ той ти казва: днесъ не започвай тази работа! Не ходи днесъ на работа! Или не минавай по тази улица. У всички хора има този вътрѣшенъ гласъ, но тѣ не смѣятъ да го признаятъ. Ти искашъ да се скарашъ съ нѣкой човѣкъ, но този гласъ ти казва: недѣй, постъпни благородно! бди търпеливъ! Ти казвашъ: не, азъ не обичамъ да търпя. Добръ, какво сме придобили съ нашето нетърпение? Та казвамъ: отдѣ се зараждатъ нещастията въ живота? Всички ние сме като трудни, брѣмени жени. Всички ние, учени и неучени, които имаме съзнание, мязаме на бременни жени искаме да изнесемъ нѣщо велико и хубаво въ свѣта. Но казвамъ: има една опасностъ въ закона на раждането. Да допуснемъ, че нѣкоя майка е брѣмена, на три мѣсеца, и въ този моментъ мине покрай нѣкоя кръчма и като и замирише на винце казва: ехъ, да си пийна поне една чашка! Обаче, тя е въздържателка затова веднага се опемня и си казва: не, не искамъ да пия нищо! Но злото вече се е родило. Това мимолетно желание внася вече отрова въ организма на дѣтето ѝ. Въ туй тримесечно дѣте, когато стане

на 30-годишна възраст, се заражда желание да пиянствува. Този човѣкъ започва да пие, да прави разни оргии. Онзи, който разбира закона, трѣбва да взѣме този 30-годишенъ момѣкъ и да му каже: слушай, приятелю, когато ти бѣше още въ утробата на майка си, едно три мѣсечно дѣте, майкати мина прѣзъ кръчмата на дѣдо Цуко въ село Помарица и пожела да пийне малко винце. Отъ този моментъ се започва твоето нещастие. Като кажешъ Истината на този човѣкъ, той трѣбва да се върне къмъ това село, къмъ тази кръчма и по такъвъ начинъ, като се върне до положението, въ което се намира днесъ, ще се освободи отъ своето нещастие. И онѣзи хора, които проповѣдватъ въздържанието, трѣбва да разбиратъ този законъ, трѣбва да знаятъ, кога се е породило пиянството. Пиянството на този момѣкъ се зародило още въ утробата на неговата майка. Всички прѣстѣпления — убийства, пиянства и редъ други, ставатъ въ утробата на майката. Следователно, когато се проповѣдва, че не трѣбва да се вършатъ прѣстѣпления, трѣбва да се създаватъ онѣзи висши благоприятни условия за майката, при които тя трѣбва да зачене. Когато майката зачене, трѣбва да бжде като жрица. Не само майката, но и бащата трѣбва да бжде единъ жрецъ. Не само майката и бащата но и братята и сестритѣ трѣбва да бждатъ като жреци. И най-послѣ, не само тѣ, но и цѣлото общество трѣбва до бжде жреци на чистотата и на възвишения животъ. Всички трѣбва да работятъ за създаване на тѣзи велики условия, които да родятъ великитѣ идеи въ свѣта.

Та казвамъ само по този начинъ можемъ да

се избавимъ за въ бждаше отъ злото, което съществува въ свѣта. Днесъ ние, като водата, искаме да влѣземъ въ палата на Саваатъ-Амонъ-Ра, искаме да влѣземъ въ чистия възвишения животъ. Но да влѣземъ въ този животъ, има редъ закони, които трѣбва да знаемъ. Знаете ли, напримѣръ, колко трѣбва да бждатъ отворени вашитѣ очи? Наблюдавали ли сте това нѣщо физиогномически? Ако очитѣ на нѣкои хора сж турени наблизо, тѣ приематъ малко впечатления, но ги задържатъ за дълго врѣме. Много впечатления, обаче, пропусчатъ. Ако очитѣ на нѣкои хора сж далечъ едно отъ друго, тѣ приематъ много впечатления, но ги задържатъ за малко врѣме. Въ природата има единъ законъ: очитѣ на човѣка трѣбва да бждатъ поставени точно на меридиана на зрението. Когато очитѣ сж поставени точно на меридиана на зрѣнието, ние имаме единъ идеаленъ човѣкъ. Азъ изслѣдвамъ този законъ въ природата, но до сега не съмъ срещналъ нито единъ човѣкъ, на когото очитѣ да сж поставени точно на този меридианъ. Отъ 11 години насамъ правя своитѣ изслѣдвания и още не съмъ срещналъ такъвъ човѣкъ. Очитѣ на нѣкои хора сж близо до този меридианъ, но казвамъ: тѣ трѣбва да бждатъ поставени точно на този меридианъ. Когато очитѣ на нѣкой човѣкъ сж точно на този меридианъ, тогава ще имаме единъ човѣкъ съ широкъ кръгъзоръ въ своитѣ схващания. Такъвъ човѣкъ ще може да разрѣшава лесно въпроситѣ на живота. Вземете напримѣръ проследете какъ се каратъ религиознитѣ хора въ свѣта. Когато свѣтскитѣ хора се каратъ, ние не имъ обръщаме внимание, не ги зачекваме, но когато се каратъ набо-

жнитѣ, религиознитѣ хора въ свѣта, ние виждаме, че тѣ се каратъ по особенъ начинъ. Свѣтскиятъ човѣкъ е много по-деликатенъ, той пристъпва съ по-голѣма дипломация, а единъ религиозенъ човѣкъ пристъпва къмъ тебе грубо, нахално казва: азъ трѣбва да ти кажа Истината! — и ти забива ножа. Всички религиозни хора твърдятъ, че тѣ знаятъ Истината, че Господъ имъ говори, че сж въ връзка съ небето. Като срещнешъ единъ православенъ, той казва: като нашата църква нѣма, и като мене човѣкъ нѣма. Като срещнешъ единъ евангелистъ, и той казва: като нашата църква нѣма и като мене човѣкъ нѣма. Туй не е упрѣкъ, но казвамъ, че единъ евангелистъ, единъ православенъ, това сж течения въ живота. Щомъ казвате че живѣете въ Бога, трѣбва да бждете ясновидци. Дойде при мене прѣди нѣколко дни единъ господинъ и ми каза: Извинете ме, Господине, азъ нѣма какво да ви се прѣпоръчвамъ, зная, че вие имате вътрѣшно зрѣние, искамъ да се поразговоря съ васъ, а пъкъ вие ще сждите, какъвъ съмъ споредъ както ме схващате. Той не спори за нищо но ме попита: какъ трѣбва да се схваща споредъ васъ Истината и Правдата въ живота? Той говори съ мене върху редъ философски въпроси, поблагодари и си отиде.

Та казвамъ: тия религиозни хора, които мислятъ, че сж ясновидци въ това отношение постъпватъ много лошо. Всѣки отъ васъ трѣбва да знае, какво е състоянието на човѣка, съ когото говори. Споредъ мене, да знаешъ неджитѣ на единъ човѣкъ, това не е никаква наука. Споредъ мене, великата наука седи въ това, да намѣришъ доброто въ всѣки човѣкъ и него да извикашъ. Да виждашъ

лошото въ човѣка, това всѣки може. Това е наука достижима за всички хора, но да виждашъ доброто въ хората и него да извикашъ, това е велика Божествена наука на съзнанието. При сегашнитѣ условия на живота ние сме поставени на единъ много голѣмъ изпитъ. Казвате: нѣма честенъ човѣкъ въ свѣта. Не, не е вѣрно това. По отношение на несъзнателнитѣ хора, това е така но по отношение на съзнателнитѣ, не е така. Вълцитѣ не сж честни. Ти не можешъ да оставашъ овцитѣ си да ги пази единъ вълкъ. Ти не можешъ да оставишъ кокошкитѣ си да ги пази една лисица. На малкитѣ дѣца, у които съзнанието не е развито, ти не можешъ да оставишъ да разтършуватъ яйцата. Но казвамъ: на онѣзи хора, на които съзнанието е пробудено, които копнѣятъ за истински животъ, Христосъ казва: „Тѣ ще се научатъ“.

И тѣй, сега дойдохме до истинскитѣ данни. Ако човѣкъ стѣсни своитѣ вѣжди, т. е. ги направи по-тънки, той смекчава характера си, но неговата воля става по-слаба. Ако направи вѣждитѣ си много дебели, тогава волята му става много силна, той става много наблюдателенъ, но грубъ. У наблюдателнитѣ хора нѣма голѣма разсждителностъ. Хора съ тънки вѣжди иматъ голѣма чувствителностъ, интуиция, но нѣматъ разумностъ. Слѣдователно, за всѣки човѣкъ, който е дошълъ на земята, въ Божествената книга има точно опрѣдѣлено, колко голѣми, калко дебели трѣбва да бждатъ вѣждитѣ му и по колко косми трѣбва да има на тѣхъ. Всичко това не е случайно, то е точно математически опрѣдѣлено. Вие броели ли сте по колко косми трѣбва да имате на вѣждитѣ

си? Единъ съвършено честенъ човѣкъ трѣбва да има точно опрѣдѣлено количество косми на вѣждитѣ си. И на онѣзи хора, които не живѣятъ такъвъ животъ, липсватъ извѣстно количество косми. Тѣй щото, като прочетете количеството на космитѣ по вашитѣ вѣжди, вие ще знаете, до колко сте се отклонили отъ честността. Въ невидимия свѣтъ е точно опрѣдѣлено количеството на космитѣ на вѣждитѣ. Азъ нѣма да ви казвамъ, колко е това количество, но казвамъ, че по количеството на космитѣ, които липсватъ у васъ, дали една единица, двѣ единици, или повече, се познава отклонението, наклона на вашата ось. Не мислете, че вѣждитѣ обуславятъ вашия животъ. Не, вашитѣ мисли, вашитѣ чувства всѣкога се изявяватъ въ единъ външенъ резултатъ. Нѣкои хора иматъ сини очи, други черни. Питамъ ви: защо е така? Това произволъ ли е? Сега синитѣ очи се замѣстватъ съ черни. Въ свѣта прѣобладаватъ повече чернитѣ очи. Хората на сѣверъ имаха сини очи, но сега постепенно почнаха да изчезватъ, да се изгубватъ. Какво показва това? — Хората съ синитѣ очи сж повече идейни, а хората съ чернитѣ очи сж повече на чувствата, тѣ сж по-жежки хора. Ако хората вървятъ така, единъ день и чернитѣ очи ще се прѣвърнатъ въ други нѣкакви. Чернитѣ очи не опрѣдѣлятъ характера на човѣка, но чернотата се явява като изразъ на извѣстни промѣни, които ставатъ въ човѣшката душа. Тогава питамъ: какви трѣбва да бѣдатъ идеалнитѣ очи? Споредъ мене, сутринъ човѣкъ трѣбва да има сини очи, на обѣдъ — кестеняви, а вечеръ — черни. Човѣкъ трѣбва да мѣни очитѣ си по три

пжти на день. Това е характеръ! Да имашъ сутринъ сини очи, на обѣдъ кестеняви, а вечеръ черни, ти си истински човѣкъ. Като станешъ сутринъ и се огледашъ въ огледалото, ще кажешъ: сутринъта моитѣ очи трѣбва да бждатъ сини. Тогава душата ти ще бжде свързана съ небето. На обѣдъ очитѣ ти трѣбва да бждатъ кестеняви и да кажешъ: сега трѣбва да живѣя съ хората добръ и да бжда мекъ. Вечеръ очитѣ ти трябва да бждатъ черни и да кажешъ; хората страдатъ толкова много, затова азъ трѣбва да имъ дамъ нѣщо отъ себе си. Питамъ: колко християни има, които могатъ да правятъ очитѣ си сутринъ сини, на обѣдъ кестеняви и вечеръ черни? Че това именно е наука! Това е християнство, това е изкуство! Да можешъ да промѣняшъ очитѣ си сутринъ на сини, на обѣдъ на кестеняви и вечеръ на черни, това е наука! Азъ си промѣнямъ очитѣ всѣка сутринъ на сини, на обѣдъ кестеняви и вечеръ черни. Не е било врѣме, когато да не направя сутринъ очитѣ си сини, на обѣдъ кестеняви и вечеръ черни. Когато стана сутринъ и не направя очитѣ си сини, въ мене настава тъга. Щомъ ги направя сини, въ менъ настава приятно, меко разположение. Това е една физиологическа наука, върху която човѣкъ трѣбва да работи дълго врѣме. Да не мислите, че това сж фокуси. Не, ние трѣбва да изучаваме физиологията, анатомията.

Азъ не искамъ да ме разбирате буквално и да мислите, че това е само говорене, но казвамъ ви: нѣма да се минатъ и 10 години, и хората ще заговорятъ върху тия нѣща, понеже човѣшкото съзнание се е вече пробудило. Има хора,

и въ Америка, и въ Англия, и въ Китай, и въ Япония, и въ Индия, които говорятъ, тѣй както азъ говоря; мислятъ тѣй, както и азъ мисля. Не мислете, че само азъ съмъ, който говоря по тѣзи въпроси въ България, и да кажете: дошълъ тукъ единъ човѣкъ, говори по нѣкои особени въпроси. Ако е за авторитети, азъ мога да ви приведа много имена на видни индийски аденти, на видни йоги. Дошли сж много такива хора, които искатъ да помогнатъ на човѣчеството, да донесатъ великата наука. Свърѣмениятъ общественъ строй трѣбва да се разрѣши по единъ много разуменъ начинъ. Сега хората не сж турени на своето мѣсто. Има много хора, които сж свещеници, но не сж родени за свещеници. Има много хора, които сж учители, но не сж родени за учители. Тѣзи, които сж родени за свещеници, нека излѣзатъ да заематъ своето мѣсто! За въ бѣдаще всѣки трѣбва да заеме своето мѣсто; всѣки да се опрѣдѣли за каквото е роденъ. Когато азъ говоря за това, разбирамъ, че въ съзнателния животъ всѣки трѣбва да заеме това мѣсто, за което е роденъ; всѣки да заеме своята длѣжностъ, за която е прѣд-назначенъ, защото само така ще може да допринесе много нѣщо. Като работишъ така, всички хора ще знаятъ за твоята работа. А сега ти работишъ и казвашъ: каква полза отъ моитѣ усилия? Азъ работя толкова много, никой не дава нито петъ пари за моята работа. Не, братя, не се лжете! Когато ти си честенъ, има хиляди братя, които знаятъ за твоя честенъ животъ и казватъ: напрѣдъ върви, това е животътъ!

Та казвамъ за насъ трѣбва една нова наука.

Напримѣръ, какъвъ трѣбва да бѣде носъ на единъ свещеникъ? свещеникътъ трѣбва да има свещенически носъ. Какви вѣжди трѣбва да има единъ свещеникъ? Той трѣбва да има свещенически вѣжди. Подъ думата „свещеникъ“ не разбирамъ служителъ на църквата, но разбирамъ човекъ съ такова съзнание, съ което да служи безкористно, безукоризнено на своитѣ ближни. Какви трѣбва да бѣдатъ неговитѣ очи? Какъвъ трѣбва да бѣде неговиятъ носъ? Какъвъ трѣбва да бѣде неговиятъ ръстъ? Какви трѣбва да бѣдатъ неговитѣ прѣсти? Всичко това трѣбва да отговаря точно на нормата, та като видишъ прѣститѣ на единъ свещеникъ, или на единъ учителъ, да кажешъ: това сж прѣсти на свещеникъ, това сж прѣсти на учителъ и т. н. Лицето на единъ учителъ не може да бѣде като лицето на единъ свещеникъ. Като срещнешъ единъ адвокатъ, или единъ воененъ, тѣ трѣбва да се различаватъ единъ отъ другъ. Всички хора, които заематъ служби на бащи, майки, сестри, братя, трѣбва да се различаватъ едни отъ други. Истинскиятъ братъ трѣбва да има лице на братъ; истинската сестра трѣбва да има лице на сестра; истинскиятъ приятелъ трѣбва да има лице на приятелъ. Въ природата това е строго опрѣдѣлено. Азъ не искамъ да изнасямъ тия данни, понеже ще ме разбератъ криво. Вие ще ги прилагате криво и ще търсите въ вашитѣ близки само прѣстѣпнически проявления. Ломброзо, като правилъ своитѣ оцити, отишълъ при Толстой и почналъ да го наблюдава, дали има прѣстѣпнически прояви. Накждѣто мръднѣлъ Толстой, Ломброзо все записвалъ, а това много стѣснѣвало Толстая. Ломброзо

описва паталогическитѣ, болезненитѣ състояния на човѣка, но това не е наука. Наука е да изучавашъ здравословното състояние на човѣка, а не неговитѣ болезнени прояви. Болезненитѣ прояви не ни интересуватъ. Всѣко отклонение прѣдставлява съвсѣмъ друго нѣщо. Въ свѣта има една норма. Коя е тази норма? — Когато стана сутринъ и моитѣ очи сж сини, това е една норма, Когато на обѣдъ моитѣ очи сж кестеняви, това е една норма. И когато моитѣ очи вечеръ сж черни, това е пакъ една норма. Цѣлиятъ свѣтъ да се опѣлчи противъ това, то е за мене една норма. Нѣмамъ ли сутринъ сини очи, казвамъ: изгубихъ нормата! Нѣмамъ ли на обѣдъ кестенѣви очи, казвамъ: изгубихъ нормата! Нѣмамъ ли вечеръ черни очи, казвамъ: изгубихъ нормата! Тогава какво ще се роди? — Една каша.

И сега ученитѣ хора вървятъ въ едно ново направление. Физиогномиститѣ, херомантицитѣ, физиолозитѣ, ученитѣ хора изобщо, се стремятъ да изучатъ човѣка, да изучатъ цѣлото битие и съ това сж допринесли много нѣщо за науката. Ботаницитѣ, зоолозитѣ, изобщо ученитѣ отъ всички отрасли на науката сж допринесли много нѣща за общата наука. Тѣ сж допринесли много за упражнението на човѣшкия мозъкъ. Човѣшкия мозъкъ трѣбва да има работа и то разнообразна. Ако вие се занимавате съ еднообразна работа, ще се развие само една малка частъ отъ вашия мозъкъ, а другата частъ ще остане атрофирана отъ бездѣлие. Въ човѣшкия животъ сега ставатъ много пертурбации вслѣдствие на което днесъ ни занимаватъ хиляди и хиляди мисли. Нѣкой човѣкъ казва: много

мисли ме Занимаватъ днесъ. Радвай се че много мисли те занимаватъ днесъ. Това сж Божествени мисли които искатъ да събудятъ ума, сърцето и волята ти, за да разберешъ, че въ свѣта има единъ великъ законъ, който направлява твоя животъ.

Христосъ казва: „Той ще ви научи“. Кой? Ние имаме едно изречение, което и на васъ сега казвамъ: Само свѣтлиятъ път на Мъдростъта води къмъ Истината“. Този е пътятъ, който може да научи съврѣмените хора. И сега у всинца ни трѣбва да се роди едно желание: да учимъ! Това желание съществува въ насъ, но трѣбва да му дадемъ възможность да се прояви. Всички ние трѣбва да станемъ млади! У млади, и у стари трѣбва да се зароди силно желание за онази истинска наука съ която можемъ да прѣобразимъ живота си. И най-мощното нѣщо, което е потрѣбно за хората, е онази наука, която е вложена въ тѣхъ самитѣ. Неговора за знание имъ е потрѣбна! Знание което нѣма приложение е единъ товаръ за човѣка. Христосъ казва „Духъ свети ще ви научи“. „Подъ думата Духъ свети“ разбирамъ изявения Божественъ Духъ. Като се приближаваме къмъ този Духъ, Той ще ни научи на великитѣ закони, какъ можемъ да си поправимъ живота. За сега, за 120 години вие имате два елемента, чрѣзъ които сме осигурени: съ въздухъ сме осигурени съ вода сме осигурени, само съ хлѣбъ не сме осигурени. Всѣки отъ васъ трѣбва да работи за хлѣба си. И благодарете на Бога, че работите за хлѣбъ. Единъ день и хлѣбътъ ви ще се дава тѣй, както въздухътъ и водата. Мисля, че това врѣме нѣма да бѣде далечъ. Като казвамъ, че нѣма да бѣде далечъ то е защото ние

мѣримъ съ мѣрката на синитѣ очи, съ мѣрката на кестинявитѣ очи и съ мѣрката на чернитѣ очи. Въ шестата раса хората ще иматъ изобилно хлѣбъ. Когато дойде шестата раса на земята, хората, както и всѣки човѣкъ отдѣлно ще си има кѣщица отъ етажъ и половина, съ четири стаи и една кухня. Прѣдъ кѣщата си ще има градинка, насадена само съ плодове. Въ шестата раса хората ще иматъ общи съобщения, и то отъ най-хубавитѣ; сѣщо така ще има и общо освѣтление. Дѣто и да минешъ тогава, прѣзъ градове или села, всички ще се над-прѣварватъ да имъ отидешъ на гости. Като си отивашъ, ще си кажатъ: дано не ни забрави да дойде и втори пѣтъ. Библиотекитѣ, училищата ще бждатъ навсѣкждѣ отворени. И тогава отношенията между ученици и учители нѣма да бждатъ такива, каквито сѣ днесъ. Между служителитѣ на църквата и свещеницитѣ нѣма да има такива отношения, каквито днесъ. Когато дойде шестата раса, тя иде вече, Царството Божие ще се всели въ миниатюръ на земята. Тогава всѣки отъ васъ ще живѣе 120 години, за да се насити отъ живота и ще каже; слава Богу. прѣдоволенъ съмъ, сега вече мога свободно да си замина отъ земята! Пъкъ ако искате да живѣете още 120 години, могатъ да ви се дадатъ. Ако искате и още 120 години, пакъ могатъ да ви се дадатъ. Тѣй щото, можете да живѣете 999 години. Пъкъ ако не сте се наситили на живота, могатъ да ви оставятъ да живѣете и 9,999 години. Ако и тогава не сте доволни, могатъ да ви дадатъ и 99,999 години, но азъ мисля, че като дойдете до милионъ, ще кажете достатъчно е вече! Защото, дотегва на човѣка да живѣе на

земята даже и 120 години. Има и други земи, дѣто човѣкъ може да живѣе. Има нѣща по-красиви отъ тия на земята. Въпросътъ е, обаче че ние сме въ това училище още, не сме влѣзли въ шестата раса.

Та казвамъ: ние трѣбва да придобиемъ качества на свѣтлината — **безкористие** и качества на водата, която плакала отвѣнъ прозорцитѣ — **мекота**. Туѣ, което е направила водата отвѣнъ, че измила този палатъ, и вие го направете. Туѣ, което направила свѣтлината, че освѣтила цѣлия палатъ, и вие направете! Послѣ направете съ вашитѣ очи това, което ви казахъ по-горѣ. Азъ наричамъ щедрия човѣкъ вода, а човѣкътъ, който дава знания на хората, наричамъ свѣтлина.

Азъ бихъ желалъ вие да бъдете щедри и да давате знания на хората, и тѣѣ да се образуватъ тѣзи прѣкрасни, хубави връзки, които ще ви направятъ за въ бъдаще братя на земята и братя на небото.

Бѣседа, държана отъ Учителя на 14 мартъ 1926 г.
въ гр. София

Закохъ на съпоставяне

19.

РУСЕ

Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44

1927

Закохъ на съпоставяне.

„Бѣгай въ Египетъ!“

„Иди въ земята Израелева!“

Законътъ на съпоставянето, това е зазоряването на съзнателния, на разумния животъ. Това е проявление на великото съзнание не на самия животъ, но на онѣзи граници, отдѣто започва проявата на разумния животъ. По нѣмане още на онѣзи точни думи, които да изразяватъ този вътрѣшенъ потокъ на живота, той не може да се сложи на книга. Изразитѣ, думитѣ, това сж форми, въ които всѣка мисль трѣбва да се излѣе, да се оформи, да се изяви. Значи, законътъ на съпоставянето, това е зазоряването на живота. И всѣки отъ васъ трѣбва да знае, какъ да съпоставя своя животъ. Напримѣръ, бѣгането, това сж скърбитѣ на живота.

„Стани, вземи дѣтето!“ Страхътъ кара човѣка да бѣга. Сърцето ти трепери отъ страхъ, дали ще се спасишъ, или не.

„Стани, вземи дѣтето и бѣгай въ израелевата земя!“ Това е връщане въ отечеството ти, дѣто ще се видишъ съ свои приятели, съ свои близки. Това вече е веселие, радостъ. Онѣзи, които не сж запознати съ закона на съпоставянето, казватъ: не може ли да не бѣде така? Когато разглеждаме проявитѣ на самата природа, по нѣкой път ние критикуваме нейнитѣ постѣпки и казва-

ме; не може ли това нѣщо да стане по другъ начинъ? Ако може по другъ начинъ, направи ти своя животъ по другъ по-уменъ начинъ. Бъди ти по-уменъ отъ самата природа! Вие казвате: животътъ не може ли безъ скърби? — Може. Но кога? — Когато ти си разуменъ, когато не правишъ погрѣшки въ живота си, когато спазвашъ всички закони. Тогава нѣма да имашъ никакви скърби и радости; природата ще върви винаги по твоитѣ стѣпки, тя ще те признава. Но щомъ правишъ много погрѣшки, скръбта ще върви по твоитѣ стѣпки. Казватъ за нѣкого: той е праведенъ човѣкъ. Да, той е праведенъ човѣкъ, но баща му не бѣше праведенъ човѣкъ. Ама и баща му бѣше праведенъ човѣкъ. Да, тогава дѣдо му не бѣше праведенъ човѣкъ. Има си крушка опашка. Не е въпросътъ само краятъ на вѣжето да бѣде здраво, но цѣлото вѣже трѣбва да бѣде здраво. Ама половината вѣже е здраво. Не трѣбва само половината вѣже да е здраво, цѣлото вѣже трѣбва да бѣде здраво. То трѣбва да бѣде здраво и въ началото, и въ срѣдата, и въ края. Между частицитѣ на вѣжето трѣбва да има силно сцепление, за да бѣде пригодено за работа. Отъ това вие изваждате своитѣ изводи, защото духовнитѣ работи могатъ да се обяснятъ само чрѣзъ закона на съпоставянето. Вие не трѣбва да разглеждате живота отъ ваше гледище, защото тѣй, както живѣете сега, вие живѣете съ стари прѣдразсѣдаци на вашитѣ дѣди и прадѣди. Въ васъ още нѣма единъ широкъ жестъ, да се откажете отъ себе си. Вие още треперите. Като ви хване нѣкоя треска, цѣлъ се разтреперите, казвате: опасно ли е положение-

то ми? Казвамъ: не, не е опасно, имате малко бактерии въ носа. Вие сте уплашенъ, казвате: треска имамъ, пулсътъ ми се увеличи съ 5 — 6 биения, температурата ми се увеличава, става 38° , 39° дори и 40° градуса. Положението ми се влошава, Скоро викайте лѣкарь! Болниятъ тренера, тренераятъ и майката и бащата. Казватъ: температурата му се е увеличила. Какво отъ това? Колко градуса температура има? — 39° — 40° . Че какво опасно има въ повишението на температурата до 39° — 40° ? Този страхъ се дължи на неразбиране онзи великъ законъ на съпоставяне. Щомъ температурата ти се увеличи на 39° , ако разбирашъ закона на числото 39, ще съберешъ числата 3 и 9 и ще получишъ 12. Послѣ, ще съберешъ 1 и 2 и ще получишъ 3. числото 3 изразява закона на равновѣсието.

Сега азъ правя едно съпоставяне. Когато човекъ има температура 39° , разбирамъ, че този човекъ, както и неговитѣ баша и дѣца цѣлъ животъ сж яли кокошки и агнета, пили и гуляли и сега въ организма му, поради натрупването на излишни утайки, става едно горение, при което всичко това трѣбва да се прѣчисти. Въ този организъмъ настава единъ химически процесъ и затова казвамъ на този боленъ: ти ще пазишъ строга диета, 1 — 2 — 3 — 4 — 5 — 7 дни нѣма да ядешъ нищо; послѣ, прозорцитѣ на стаята ти ще бждатъ отворени, за да влѣзе повече свѣтлина; нѣма да спишъ много, умътъ ти ще бжде всекога буденъ, ще се молишъ, ще поправишъ, всичкитѣ си погрѣшки и ще видишъ, какъ температурата ти ще спадне. И всичко това е много естествено.

Казвате: ама днешната наука не е доказала още това нѣщо. Това, което хората на земята наричатъ наука, не е наука и на небето. Това сж играчки, забавления за малкитѣ дѣца. Азъ не ви говоря за нѣкаква наука на хората, които живѣятъ по софийскитѣ улици. Не, азъ ви говоря за такива учени, отъ които едва ли ще намѣрите поне единъ или двама. Токива учени хора едва ли ги има въ Парижъ, въ Лондонъ, а тукъ в България има само единъ такъвъ ученъ, азъ го знаа. Учена глава е той! Като посѣтихъ единъ денъ този ученъ, той ми казва: на този народъ главата му е много дебела, но все ще поумнѣе нѣкога. Като казва той, че главата му е дебела, не говори на присмѣхъ, но фактъ е това. Че този народъ още не разбира закона на съпоставянето. Този народъ има избликъ на енергия, той иска да живѣе, но не може да разбере, какъ да съпостави страданията, т. е. не може да намѣри начинъ, какъ да канализира своята енергия. Но ще се научи той. Често съврѣменнитѣ хора правятъ силни бетонни крѣпости, като при Вердюнъ и казватъ: е, крѣпостъ е това, но българинътъ е много дълбокъ въ своитѣ тълкувания. Когато французитѣ обсадиха Вердюнъ, единъ българинъ пророкъ, фелдшеръ е той, казва: Той казва: твоето пророчество и моето пророчество трѣбва да се подчинятъ на факти.

Противорѣчията въ живота ни най-малко не трѣбва да ни изненадватъ, защото противорѣчия съществуватъ само за неразумнитѣ хора, а за разумнитѣ хора, всичко, което става въ свѣта е една симфония. Противоречия въ свѣта нѣма. Туй, което

за одного е противоречие, за разумния човѣкъ е едно благоприятно условие за работа. То за него е едно удоволствие. Ако вие турите единъ килограмъ тежестъ надъ една мравя, тя ще се спити подъ нея, но ако турите тази тежестъ на гърба на единъ юнакъ, той нѣма да усѣти нищо. Мравята казва: ужасно нещо! Знаете ли каква тежестъ нося на гърба си? Каква тежестъ? — Единъ килограмъ. Гърбътъ на една мравя отъ единъ килограмъ тежестъ става на пихтия, а единъ юнакъ съ единъ килограмъ тежестъ на гърба си, герой става. Защо? Защото мравята не е разумна. Мравята обича да бута тамъ дето не и е мѣстото затова е мравя. Туй значи мравя. И пчелата по нѣкой пѣть обича да събира медъ отъ тамъ, отъ дѣто не трѣбва. Тя е много трудолюбива, много чистичка, но по нѣкой пѣть събира медъ отъ тамъ, отъ дѣто не трѣбва. Казватъ: пчелитѣ сж трудолюбиви, чисти. Да, трудолюбиви сж, чистички сж, но по нѣкой пѣть тѣ влизатъ тамъ, дѣто не трѣбва, и се опиватъ. Когато пчелитѣ влѣзоха въ нашия свѣтъ, тѣ почнаха, като хората, да пиятъ, станаха пияни. Казвамъ: пчелата е влѣзла въ нѣкой човѣшки университетъ да се учи. Да, влѣзла е при нѣкой винарь, който прави вино, да пие. Влѣзла е въ неговитѣ джобури.

Та по нѣкой пѣть и ние слизаеме въ джобуритѣ на дявола да събираме медъ и послѣ ставаме въртоглави, започваме да философствуваме. Докато въ твоето сърце не дойде миръ, не настане тишина, не изчезнатъ противорѣчиата и докато мислишъ, че свѣтътъ е лошъ, че животътъ не е добръ организиранъ, а само ти си уменъ и добъръ,

ти не си на права посока, Азъ казвамъ: всички онѣзи философи, писатели, които иматъ противорѣчиви възгледи за живота, или за природата, тѣ сж подъ единъ знаменателъ. Това сж хора отъ школата на мравитѣ, отъ школата на пчелитѣ. А всички онѣзи философи, които казватъ, че ние започваме отъ сега нататкъ науката; това сж хората на истинската наука, това сж хората на бъдещето, хората на съзнателния животъ.

„Стани вземи жената и дѣтето“, казва ангелътъ на Йосифа, „и бѣгай въ Египетъ!“ Ангелътъ се яви на Йосифа въ сънно състояние, а не наяве, защото Йосифъ не бѣше готовъ да издържи присъствието на единъ ангелъ. Само на Аврама се явиха въ будно състояние ангели, и той приказваше съ тѣхъ, угощаваше ги. А на Йосифа, въ врѣме на сънъ се яви единъ ангелъ и му каза: „Стани, вземи жената и дѣтето и бѣгай въ Египетъ!“ Защо — Това дѣте трѣбва да отиде въ Египетъ, тамъ да научи египетската мъдростъ. Че излиза отъ едно мѣсто и отива на друго, това не е нещастие. Египетъ прѣдставлява земния животъ. Всѣки отъ васъ е единъ изгнаникъ. Ангелътъ е казалъ на майкитѣ и на бацитѣ на всѣки одного отъ васъ: „Вземи това дѣте и бѣгай въ Египетъ!“ Законътъ е такъвъ. Ако искашъ да се избавишъ, отъ по-голъма напасъ, тѣй трѣбва да постъпишъ. Ти трѣбва да бѣгашъ въ най-голѣмата тѣга, за да се избавишъ. Че и най-голѣмитѣ разбойници и апаши не бѣгатъ ли? И тѣ бѣгатъ

Но да се повърна сега къмъ закона на съпоставянето. Ангелътъ се яви втори пѣтъ на Йосифа и му каза: „Стани, вземи дѣтето и бѣгай въ

израелевата земя!“ Какво сж мислили баща ви и майка ви, какво е мислил дѣдо ви, какви сж вашитѣ възгледи, това оставете за себе си. Какво мислите вие въ този моментъ, и това задрѣжете за себе си, но какво подразбира закона за съпоставяне на нѣщата, него, учете сега. Дойдете ли до този великъ законъ въ живота, намѣрите ли въ себе си закона за съпоставяне на нѣщата, първото нѣщо, което ще почувствувате въ себе си, то е, че ще придобиете единъ вътрѣшенъ миръ, едно вътрѣшно просвѣтление на вашето съзнание, една вътрѣшна дѣятелностъ на вашия умъ и ще забѣлѣжите, че това, което до сега ви е тревожило — бѣднотия, болести, лошитѣ думи на хората — всичко това ни най-малко вече нѣма да ви смущава, ни най-малко нѣма да ви засѣга. Прѣди това състояние, обаче всѣка лоша дума казана за васъ, ще ви размѣти, ще създаде една вътрѣшна енергия у васъ, ще почувствувате едно вътрѣшно прѣливане на тази енергия. Защо е така? — Понеже въ разумния животъ, колкото повече се увеличава злото, толкова повече се увеличаватъ и положителнитѣ, низходящитѣ енергии къмъ центъра на земята. И въ центъра на земята има разумностъ. Така говори окултната наука. Тя казва, че центърътъ на нашата земя е едно разумно мѣсто, и този центъръ привлича всичко. Това разумно начало съблѣява хората.

Законътъ на съблѣнието не е физически но духовенъ законъ, Кой е вързалъ онзи волъ, нѣкъде въ обора съ вжже? — Нѣкое разумно същество го е вързало. Капанътъ въ който е уловена една мишка, пакъ е поставенъ отъ нѣкое разумно същество. Слѣдователно, всички ограничения въ

свѣта, въ единъ или въ другъ смисълъ, се дължатъ на разни видове енергии и то разумни енергии. Значи, тия енергии, които ограничаватъ, азъ наричамъ „положителни енергии въ низходяща степенъ“. Има обаче, и „положителни енергии въ възходяща степенъ“, които отиватъ къмъ слънцето. Въ тѣзи два вида енергии, именно, законитѣ сж обратно пропорционални. Тогава, ако искате да знаете дѣ е вашиятъ центъръ, трѣбва да знаете, че вашия центъръ на земята, това е вашиятъ стомахъ. Помнете, че азъ съпоставямъ нѣщата. Центърътъ на земята съотвѣтствува на вашия стомахъ. Тамъ се намира нашата симпатична нервна система, нашия стомашенъ мозъкъ. И докато всичката ваша енергия е съсредоточена къмъ вашия стомахъ, вие имате положителна енергия въ низходяща степенъ, и слѣдователно вие ще се ограничавате. Щомъ всичко е съсредоточено къмъ вашия стомахъ, вие нѣма да имате никаква наука. Слѣдователно и рибитѣ, и месояднитѣ, и трѣвопаснитѣ животни и птицитѣ, както и всички хора — майки и бащи, и свещеници, дори и всички хора съ найвъзвишени пориви, ще иматъ единъ и сжщъ общъ центъръ. Не е лошо, че този центъръ сжществува, обаче споредъ закона на съпоставянето трѣбва да има извѣстна хармония. Колкото енергии слизатъ къмъ стомаха, толкова енергии трѣбва да възлизатъ и къмъ мозъка. Казвамъ: вземете за примѣръ туй малко дѣте, което майка му взе и избѣга съ него въ Египетъ. Казвамъ: слѣдъ като си боледувалъ дълго врѣме ще пиешъ всѣка сутринъ по половинъ кило прѣсно млѣко отъ нѣкоя здрава крава, или нѣкоя здрава биволица, или нѣкоя коза.

Добрѣ ще гледашъ твоето малко дѣтенце. Защо? Зашото твойтъ стомахъ е твоето малко дѣтенце, и ти ще го хранишъ, съ хубаво, прѣсно млѣко. Млѣкото може да е отъ каквото и да е животно но трѣбва да е здраво.

Сега всички ония отъ васъ, които сж вегетарянци, нека ме разбератъ добрѣ, да не славятъ фанатици. Майката какъ отхранва своето малко дѣте? — Съ млѣко. Птичкитѣ какъ отхранватъ своитѣ малки? — Съ мушички. Нѣкой отъ васъ мислятъ, че и млѣко не трѣбва да ядемъ. Не, можемъ да ядемъ и млѣко. Казвате: храната ни трѣбва да бѣде чиста. Да, вѣрно е, че ние трѣбва да намѣримъ онази съответна за нашия организъмъ храна. Ние трѣбва да опрѣдѣлимъ, коя храна се нарича вегетарианска. Подъ „вегетарианска храна“, азъ не разбирамъ непременно чисто растителна или строго плодоядната храна, но подъ „вегетарианска храна“ бихъ нарекълъ храната на съпоставянето, храната на разумния животъ. Вегетарианска храна наричамъ онази чистото, трептения напълно съответствуватъ съ трептенията на нашитѣ мускули, т. е. на органическата материя. Значи, между клѣткитѣ на храната и клѣткитѣ на нашия организъмъ трѣбва да има пълно съответствие, или пълно изтичане на енергиитѣ къмъ слънцето. Тази храна именно е вегетарианската. Тя е и плодна, тя е и храната, която прави хората светии. Има такива храни обаче на които трептенията на клѣткитѣ отиватъ къмъ центъра на земята. Такива храни носятъ отрова въ себе си. Такива храни могатъ да бѣдатъ и растителни, и вегетариански. Най голѣмата отрова, която съдържа месото, и за която уче-

нитѣ хора даже и не подозиратъ, седи въ това, че се посѣга върху живота на онѣзи млѣкопитающи, каквито сж папримѣръ овцитѣ, козитѣ и други, у които има силно желание за животъ. Съзнанието въ тия животни е будно, тѣ искатъ да живѣятъ, вслѣдствие на което всичката имъ енергия е съсрѣдоточена къмъ центъра на земята. Тѣ мислятъ само за животъ, т. е. само върху това: какъ да се размножаватъ повече и да се нахранятъ, а не мислятъ нищо за рая, нито за спасението на души-тѣ си. Всичкиятъ имъ животъ е съсрѣдоточенъ само къмъ мисълта за хранене, и като си доставятъ храната, заспиватъ. За тѣхъ може да се приложи поговорката: „И цѣлиятъ свѣтъ да изгори това не е важно стига чергата имъ да е здрава“. Забѣлѣжете тѣзи животни шомъ се нахранятъ, закриватъ главата си и заспиватъ, като казватъ: понатаѣкъ каквото Господъ даде. Та казвамъ: понеже въ тѣзи същества се заражда ужасенъ страхъ, ужасна умраза и отвръщение къмъ всички, които искатъ да имъ отнематъ живота, всичко това се възприема като отрова отъ тия, които ядатъ месото имъ. Тази отрова разклаща, нервитѣ имъ. Това нѣщо ученитѣ хора трѣбва да го знаятъ! Онѣзи учени хора въ Америка, Англияи Парижъ, за които ви казвамъ, че съществуватъ, знаятъ това нѣщо. И онзи ученъ въ България, който има събрана цѣла библиотека отъ данни по този въпросъ също знае това. Този ученъ е най-благородниятъ човѣкъ. Той прѣдставлява типъ, какви трѣбва да бждатъ българитѣ. И азъ бихъ желалъ българитѣ да бждатъ като него.

Та казвамъ: вие трѣбва да знаете какъ да

постъпвате съ все́ка ваша мисълъ, съ все́ко ваше желание. Вие трѣ́бва да знаете, какъ да съпоставяте вашитѣ желанія, какъ да съпоставяте вашитѣ мисли, Между вашитѣ мисли и желания, непрѣ́менно трѣ́бва да има едно съпоставяне; между мозъка и стомаха ви трѣ́бва да има едно пълно опрѣ́дѣленіе, едно пълно съответствие. Мозъкътъ и стомахътъ сж двата полюса на живота ви. Ако ви боли главата, трѣ́бва да знаете, че и стомахътъ ви е въ безпорядѣкъ. Ако ви боли стомахътъ, трѣ́бва да знаете че и главата ви не е въ порядѣкъ. За да бѣде човѣкъ здравъ, въ пълния смисълъ на думата, той не трѣ́бва да има нито главоболие, нито коремоболие, нито стомахъ да го боли. Боли ли го пѣщо, той не е напълно здравъ. Ако имате главоболие, има и начинъ за лѣкуването му. Ако имате разстроенъ стомахъ, пакъ има начинъ за лѣкуването му. Методитѣ за лѣкуване сж тѣй прости, че все́ки отъ васъ може да ги приложи. Имайте прѣ́дъ видъ, че слѣ́дъ като сте живѣли 20 години безпорядѣченъ органически животъ, не ще можете въ една седмица или въ единъ мѣсець да се изправите, да подобрите вашия организъмъ. Поне въ това не вѣрвамъ. За да изправишъ живота си, трѣ́бватъ ти поне 20 години още, да започнешъ отъ тамъ, отдѣ́то си направилъ погрѣшката. Ти ще се намирашъ подъ дѣ́йствието на единъ кръгообразенъ законъ на движение. Ще станешъ, ще подемешъ отново и като се върнешъ на същото мѣсто, ще започнешъ съ голѣма бѣрзина. Ще ти трѣ́бватъ 20, години, за да се върнешъ назадъ, а за да изправишъ погрѣшката си, не трѣ́бва много време. Ще можешъ и въ единъ день да я из-

правишъ, стига да си разуменъ. И тогава, стига да има съзнание въ тебъ, ще се върнешъ на същото мѣсто.

Сега у всинца ви има съзнанието, че познавате Истината. Велико нѣщо е да познавашъ Истината! Азъ бихъ желалъ да познавате Истината. Да познава човѣкъ Истината, значи да бѣде свободенъ. Познанието подразбира свобода. Онзи, който е свободенъ, той е и разуменъ човѣкъ. Свобода, свѣтлина и разуменъ животъ, това сж възходящи сили, които отиватъ къмъ центъра на слънцето отиватъ къмъ другъ единъ центъръ на вселената, която ние наричаме Божественото.

Най-първо ние трѣбва да се освободимъ отъ своитѣ минали прѣдубѣждения. Всѣки земледѣлецъ знае, че ако тури силенъ торъ на нѣкое крѣхко растение, то ще изгори, т. е. Това цвѣтенце нѣма да изгори но ще се отрови. И за това всички земледѣлци казватъ, че за рестенията трѣбва такъвъ торъ, който е стоялъ на слънцето извѣстно врѣме и се е прѣобразилъ подъ дѣйствието на пеговитѣ лъчи. Отъ този торъ, прѣзъ който сж проникнали слънчевитѣ лъчи, става нѣщо, а този прѣзъ който слънчевите лъчи не проникватъ, никакъвъ торъ не става. Та казвамъ: ти трѣбва да се печешъ на тия Божествени лъчи не само единъ день, но много години наредъ. Чудни сж хората? Нѣкой човѣкъ се развесели единъ день и казва: е, намѣрихъ най-послѣ живота. Казвамъ; не, приятелю, прозорцитѣ на твоя животъ трѣбва да бѣдатъ постоянно отворени, и между Бога и тебе трѣбва да съществува едно постоянно прѣливане на сили. Нѣкой хора казватъ: щомъ мислимъ за Бога, на-

шиятъ животъ се свършва. Не, щомъ намѣришъ Бога, или както азъ Го наричамъ щомъ намѣришъ „закона на съпоставянето“, или „закона на Любовта“, въ тебе ще се вложи тази Божествена енергия и всички дарби и способности ще се развиватъ правилно. Тогава каквото и да пипнешъ, всичко ще ти се отдава. Защото никой въ свѣта не работи самъ. Ако всѣки работи самъ, нищо нѣма да излѣзе. За тебе работятъ и майка ти, и баща ти. Онзи, който казва, че може да работи всичко самъ, ние ще го туримъ въ единъ островъ и ще видимъ, какво може да направи самъ. Ще видите, че нищо нѣма да излѣзе. Но турете при него една отъ тѣзи сестри, които го съблазняватъ въ свѣта, нека работятъ заедно, ще видите, какъ ще прѣвърнатъ това мѣсто на рай. Значи, сжщото това мѣсто нѣкой пхтъ може да се прѣвърне и на островъ на страданието. И наистина, хората нѣкой пхтъ го прѣврѣщатъ въ мѣсто на страданията. Законътъ на съпоставянето гласи слѣдното: не изисквай въ дадения случай това, което е невъзможно! Има нѣща въ свѣта, които сж невъзможни. Ще кажете: кои сж тѣ? Ще ви кажа една невъзможна работа. Комарътъ не може да изпие цѣлъ океанъ. Може ли единъ комаръ да изпие цѣлъ? океанъ — не е възможно. Колкото и да ме убѣждавате, ще ви кажа: това е невъзможно! Има нѣща невъзможни. Нѣкой ще ми доказватъ сега, че у Бога всичко е възможно. Не петнете Името Божие! Когато Богъ създаде комара, Той написа за него така: „Комарътъ не може да изпие океана“. Това чета на комара. И понеже въ Божиитѣ думи нѣма обратни рѣшения, то нѣма сила въ свѣ-

та, която да може да накара комара да изпие водата на океана. Когато Господъ създаде вола написа на рогата му слѣдното: „Волѣтъ никога не може да бѣде въ положението на човѣка. И ако ти искашъ да ни доказвашъ, че този волѣ съ своитѣ рога може да стане членъ на обществото и да влѣзе въ софійския университетъ като професоръ по естественитѣ науки, ще ти кажа, че това е невъзможно. Защо да е невъзможно? Понеже тѣй е писалъ Господъ на рогата на вола. Това сж двѣ отъ невъзможнитѣ работи. Кои сж възможнитѣ работи? Върху лицата на хората нѣкъ е писано, какво е възможно днесъ да стане отъ тѣхъ. Има много хора, които сж далечъ отъ разумния животъ. Кривата линия на лицето показва, че много хора едва сж излѣзли отъ животинското състояние. Азъ нѣма да се спирамъ да обяснавамъ този въпросъ, но казвамъ, че тази крива линия на лицето показва, кой отъ кога е почналъ своето движение къмъ разумния животъ. Този ученъ българинъ има много научни данни върху кривата линия на лицето. Тѣй щото, по тази крива линия ние опрѣдѣляме точно, кой отъ кога е почналъ да се движи къмъ разумния животъ и съ каква бързина се движи къмъ него. Нѣкой отъ васъ сж едва до границата на разумния животъ. Нѣкой отъ васъ сж на 100 километра разстояние, нѣкой на 200 клм., а нѣкой на повече отъ 200 клм. но единъ день ще дойде и въ самия разуменъ животъ, обаче всички нѣма да се движите съ еднаква бързина.

Нѣкой казватъ: отъ насъ нищо нѣма да излѣзе. Какво се подразбира подъ тия думи? Азъ подразбирамъ слѣдното: ако се държите за това

разбиране, което сега имате, отъ васъ нищо нѣма да стане. Тогава какво трѣбва да направимъ? — Ще измѣните своето състояние, ще изявитѣ своитѣ разбирания. Ти седишъ при баща си, който всѣки день те праща да пасешъ овце, говеда, свини и казвашъ: отъ мене нищо нѣма да стане. Духътъ ти казва: „Ти ще напуснешъ овцетѣ, говедата, свинетѣ на баща си и ще отидешъ въ града при единъ благороденъ човѣкъ, ще му слугувашъ 2—3 години, докато намѣришъ Учителя си“. Ти ще кажешъ: ама съ това ще огорча баща си. Нищо, огорчи този баща, който те праща да пасешъ свинетѣ му!

Ще ви приведа единъ примѣръ за онзи блуденъ синъ, когото бащата изпратилъ да пасе свинетѣ му. Доколкото си спомнямъ тази история, която ми разправяше единъ българинъ, казваше ми, че отъ очитѣ на бащата капнали нѣколко сълзи, когато изпрашалъ сина си. И като дошълъ при него младия му синъ, той въздъхналъ и си казалъ: дано поне се върне разуменъ! Ако ви се паднатъ само нѣколко рошкови, вие не обвинявайте невидимия свѣтъ, не обвинявайте Провидението, Духа, а обвинявайте себе си. Причината за вашето нещастие сте вие. Турете тази мисль въ ума си! Всѣки който иска да се спаси, никога не трѣбва да счита като причина на своето падение, на своето нещастие други хора. Има причини и отвѣнка, но има причини и отжтрѣ, въ самия тебе. Главната причина си ти. И щомъ ти си главната причина, щомъ ти можешъ да се обуздаешъ, всѣкога можешъ да измѣнишъ своето лошо положение. И тогава, всички сили, които дѣйствуватъ отвѣнъ,

могатъ да се прѣмахнатъ. За да се роди едно съгласие, една хармония въ самия ви животъ, азъ ви проповѣдвамъ закона на щастieto. Азъ искамъ да бъдете щастливи! За страданията азъ съмъ ви говорилъ много пжти. Какъ трѣбва да ги понасяте, сжщо съмъ ви говорилъ, но трѣбва да знаете, че законътъ на щастieto започва съ закона за съпоставяне на нѣщата.

„Вземи дѣтето и бѣгай въ Египетъ!“ То значи: иди при лошитѣ хора, не ги осжждай, но изучавай живота имъ и ще видишъ, че въ всички тия хора има едно въздишане. Вечерно врѣме като се върнатъ, тѣ си казватъ: не вършимъ ние добро, не живѣемъ както трѣбва, но такива сж условията на живота! Има едно малко разкаяние въ тѣхъ, а въ религиознитѣ хора има едно по-голѣмо разкаяние. Обаче не е само въ разкаянето, но трѣбва искрено да пожелаемъ да подобримъ живота си. Туй разкаяние не е само въ раздаване на имота си. Онзи, който не разбира закона на съпоставянето и раздаде имота си по рано отколкото е готовъ за това, той ще се спъне самъ. Ако онова пилеце вжтрѣ въ яйцето е толкова щедро, че който дойде при него то каже, че всеки може да вземе яйцето му, питамъ; какво ще излѣзе отъ това пилеце? — Нищо нѣма да излѣзе. Отъ него нѣма да се излуни пиле. Неговото богатство ще отиде напразно. Не, ти ще разчудишъ яйцето самъ, ще се излунишъ и каквото остане, него дай. Слѣдователно, богатството, което ни е дадено въ свѣта, е дадено за нашето развитие. Сегашнитѣ богати хора не използватъ своето богатство разумно. Колко врѣме трѣбва да седи яйцето здраво, докато

се излупи? Кокошката слѣдъ като снесе яйцето си, трѣбва да го мхти 21 дѣня и слѣдъ това се излупва. Ако го оставите да седи подъ нея повече отъ 21 дѣня, то ще стане зацъртъкъ. Значи, природата не търпи никакво богатство въ банката си, повече врѣме, отколкото трѣбва, зацъртъкъ ще стане. Ти трѣбва да туряшъ своето богатство въ въ живота си! Може ли богатството ти да влѣзѣ въ твоята мисль, въ твоего чувство, въ твоята воля ти си богатъ човѣкъ. Има само едно истинско богатство въ свѣта — то сж тия учени хора, за които ви говоря. Това богатство съществува въ свѣта. Тази енергия, отъ която житното зърно черпи, тия сладки сокове, отъ които ябълките крушатъ и другитѣ плодове черпятъ, съществуватъ въ свѣта.

И ако вие разбирате закона на съпоставянето, можете като отивате на Витоша, напримѣръ, да не носите никаква храна съ себе си. Необходимата за васъ храна сама ще си дойде. Какъ? — Като разгънете кърпата си, тази храна ще напада отгорѣ върху кърпата ви, като маца, и вие ще имате единъ прѣкрасенъ обѣдъ. И къмъ която чешма да се отпавите, вие ще отворитѣ ржцѣтъ си, ще концентрирате мисльта си къмъ Бога, и веднага ржцѣтъ ви ще се напълнятъ съ вода — отъ тази чешма ще потече бистра, чиста вода. Ще пиете и ще благодарите на Бога. Нѣкой казва: какъ ще прѣживѣмъ въ този свѣтъ? А, приятели, азъ съмъ прѣживѣлъ въ този свѣтъ по този начинъ както ви казвамъ. Отличенъ свѣтъ е той, прѣкрасенъ, разуменъ свѣтъ е той! Казвате: е, дѣ да имаме и ние този животъ! Вие го искате, но безъ да бѣгате въ Египетъ, безъ да се върете въ израелевата земя,

Не, ще бѣгате — ти, дѣтето и майка му! Въ Египетъ ще отидете. Слѣдъ това ще се яви ангелътъ втори нѣтъ и ще каже на Йосифа: „Ще бѣгате — ти, дѣтето и майка му — ще се върнете сега въ израелевата земя, понеже лошитѣ условия на живота се измѣниха вече“ Бѣгането въ Египетъ е излизане отъ бащиния домъ, отиване въ странство да се учимъ, а връщането въ израелевата земя е връщането къмъ Бога, връщане въ бащиния домъ. Господъ иска да се учимъ, затова е създалъ свѣта.

Казвамъ: ако вие имате онова дълбоко разбиране за великото Битие, за великата интелигентностъ въ свѣта, за опази велика душа, подразбирамъ Бога, която трепти съ такава нѣжностъ, съ такава любовъ за всички и въ която душа се заражда дълбокото желание да се притиче на помощъ на всѣка форма, колкото малка и да е за да дойде единъ денъ и тя въ съзнание, да се развие, вие ще разберете и великия законъ на съюставянето.

Казва Христосъ: „Ако Господъ се грижи така за малкитѣ трѣвци, за малкитѣ мушци, колко повече заради васъ!“ Питамъ ви: когато казвате, дали Господъ мисли за менъ, или не, дали се занимава съ мене, това не е ли едно ограничание, това не е ли прѣстѣплене? Никога не се съмнявайте въ Бога! Всѣки нещастия въ свѣта започватъ съ съмнѣние въ Бога. Не ме разбърайте криво! Азъ не говоря за официалния Богъ. Азъ говоря за този Богъ, отъ Когото излиза съзнателния животъ. Азъ говоря за този Богъ, Който влиза въ сърцето ти, отваря го и тогава ти си готовъ да се жертвувашъ за всички хора и да направишъ

всичко за тях. Защото законът на жертвата е атрибут само на Бога. И всеки човък, който иска да се пожертвува за Бога, мяза на Него, въ него работи Божественото. И всеки човък, който иска да стане ученъ, нѣпѣменно трѣбва да има ума на Бога.

Отдѣ идватъ кривитѣ схващания въ свѣта? Азъ още не съмъ се изказалъ. Още много има да ви говоря. Сега ще ви приведа 1 — 2 примѣра за обяснение на кривитѣ съпоставяния въ живота. Графъ Аменъ, това е псевдонимътъ му, се влюбва въ една млада мома, но отъ много бѣдно произхождение и билъ готовъ да се пожертвува, да даде всичко за нея, само и само да я издигне. Графъ Аменъ ималъ сестра, която заминала въ странство нѣколко години прѣди той да се влюби въ бѣдната мома. Тя рѣшила да навѣсти брата си инкогнито, безъ да му се обажда. И пристига единъ день, но тѣй прѣоблѣчена и измѣнена че той не могълъ да я познае. Тя дохожда при него, и той веднага бърза да ѝ прѣстави своята годеница и казва: „Тази е моята годеница, моята бѣдаща другарка въ живота“. Сестра му отговорила: „Много добръ. Тази мома е отлична, добра мома си избралъ“. Обаче неговата годеница, като вижда тази приятелка — аристократка, запитва го: „Коя е тази госпожица?“ — Тя е една моя приятелка. „А, ти имашъ нѣщо съ нея! Не знамъ, не ми се харесва тази мома, тя има нѣщо отвратително въ себе си“. Ето какъ дѣйствува закона на съпоставянето. Сестрата прѣпоръчва годеницата, а годеницата казва: „Не искамъ да дружишъ съ тази мома, има нѣщо отвратително въ нея“. Това сме ние хората.

Тъзи, които искатъ нашето щастие, ние имъ казваме; надалечъ да сте отъ насъ! Тъй е, духовнитѣ хора прѣдъ външнитѣ минаватъ за извѣяни хора. Не, приятели има ли духовностъ въ вълцитѣ, въ псетата? Духовното, възвишеното въ васъ Богъ го е създалъ. Възвишеното въ насъ е създало нашата глава. То я издигнало. Божественото въ насъ е причината за нашето развитие. Божественото въ насъ създаде ръката; Божественото въ насъ създаде краката. Ние сме двоенъ човѣкъ: отъ пшпа надолу ние сме животни, а отъ пшпа нагорѣ — човѣци. Вие ще кажете: какъ, азъ да съмъ живоотно! Да, има животинско у тебе. Свързани сме ние. Азъ не взимамъ това нѣщо въ лошъ смисълъ но казвамъ, че животинското, човѣшкото и Божественото въ насъ сж прѣплетени въ едно и всичко това работи въ човѣка.

Ще ви прѣдстави другъ примѣръ за закона на съпоставянето. Взимамъ го отъ една евангелска църква. Връща се единъ благочестивъ евангелистъ отъ църква и казва на жена си „Много ми е мъчно днесъ, не можахъ да се помоля, както трѣбваше“. Жена му го пита: „Защо не можа да се молишь?“ — Не зная да ти кажа, или не, но видѣхъ едно нѣщо, че има много хора, които могатъ да се молятъ по-хубаво отъ мене. Като гледахъ какъ се молиха днесъ прѣдъ мене двама млади, отиде ми сърцето! „Кажи да видимъ!“ — Двама млади, мома и момъкъ, около 21-годишни, стояха прѣдъ мене и се молиха. Той ѝ казваше: „Миличкѣ, ти си моето божество, азъ безъ тебе не мога да живѣя“. И тя слуша. Слушамъ ги и азъ и си казвамъ: ето на, този момъкъ познава боже-

ството си, казва, че не може безъ него да живѣе, а азъ никога не съмъ се молилъ така на Бога, никога не съмъ призналъ въ себе си, че безъ Него не мога. Азъ не познавамъ Бога така, както този момъкъ познава своето божество, което седи до него“. Казвамъ: законъ на съпоставяне е това.

Втори примѣръ. Връща се единъ старъ евангелистъ отъ духовно събрание и казва на жена си: „Знаешъ ли, азъ сега съмъ много доволенъ. Никога въ живота си не съмъ се молилъ на Бога тъй, както днесъ. Благодаря на Бога, че ми даде възможность днесъ да го позная, да излѣя душата си къмъ Него!“ „Какво има?“ — запитва жена му. И той попадналъ при тия двама млади и разправя на жена си: „Научиха ме тия млади, какъ да се моля на Бога“. „Какъ?“ — Младиятъ момъкъ разправя на своята възлюбена: „Ние тъй ще живѣемъ, иначе ще живѣемъ, ще се разбираме добрѣ, ще се обичаме и т. н.“ Азъ като ги слушахъ, обърнахъ очитѣ си нагорѣ къмъ Бога и казахъ: „Господи, благослови тия двамата! И азъ се присъединявамъ къмъ тѣхната радостъ“. Каква е разликата между двамата евангелисти? Първиятъ се върналъ дома си обезсърченъ, че не може да се моли като тия млади. Той си казвалъ: Боже, благослови ги, но и на мене липсва нѣщо. А вториятъ разбралъ смисъла на молитвата. Тѣхната радостъ и тѣхното веселие било и негова радостъ и негово веселие. Той си казалъ: Господи, и азъ прибавямъ своя животъ къмъ тѣхния. Благослови ги! Значи, тукъ се вижда закона на съпоставянето. Питамъ; какъвъ е смисълътъ на живота при разбирания като тия на първия евангелистъ? — На този човѣкъ липсва

нѣщо. Значи, ти не можешъ да се радвашъ на радоститѣ на другитѣ хора, не можешъ и да изнесешъ страданията и скърбитѣ на другитѣ хора. Когато хората плачатъ, плачете и вие съ тѣхъ! Какво значи да плачешъ съ хората? — То значи да можешъ да имъ помагашъ. Какъвъ смисълъ има, ако азъ постоянно роня сълзи върху рцѣтъ на нѣкой човѣкъ? Обаче, ако пророня само двѣ сълзи и взема слѣдъ това два или повече хлѣба и отида заедно съ този човѣкъ въ дома му да го утѣша, това плачене има смисълъ.

Ангелътъ казва на Иосифа: „Вземи дѣтето и майка му и се върни въ израелевата земя!“ И въ живота на всинца ни сжщо така има единъ вжтрѣшенъ, разуменъ законъ, единъ потикъ къмъ добро, затова Богъ иска всинца ни да направи щасливи и да Го познаваме. Щомъ го познаемъ, ще видимъ, че въ Бога нѣма никакви тжги, никакви скърби, никакво лицепрятие. Въ Него има всичкото желание да ни направи весели, радостни и щасливи. Той е вложилъ всичкото си богатство за насъ, и всѣки день всички по-напрѣднали стъ насъ братя идватъ да ни донесатъ това благо. И ако вие разбирате закона на съпоставянето, ще видѣте, че тѣ всѣки день ви говорятъ тия нѣща. За разумния човѣкъ всичко говори. Разправяше ми единъ българинъ отъ варненско слѣдния случай: връща се той единъ день отъ работа и рекълъ да си полегне малко слѣдъ обѣдъ на кревата. Лѣга си, но по едно врѣме чува като да му говори нѣщо: Стани отъ леглото си и обѣгай навън!“ И не се минаватъ 15 минути, цѣлиятъ таванъ се събаря върху леглото му. Така се спасилъ той. Говори ли

ти този гласъ, не питайъ защо трѣбва да излѣзешъ навънъ. Излѣзъ вѣнъ и не питай! Ако ние слушае този вжтрѣшенъ законъ, много нещастия щѣха да се избегнатъ. Търговецъ си, искашъ да вършишъ нѣкакво прѣдприятие съ нѣкой човѣкъ, но този вжтрѣшенъ гласъ ти казва: „Не прѣдприемай нищо!“ Ама защо? — Не върши никаква работа съ този човѣкъ, нищо нѣма да излѣзе отъ това! Искашъ да отидешъ въ Америка, но този вжтрѣшенъ гласъ ти казва: Не бързай, не е вѣреме сега! Неразумнитѣ хора всѣкога бързатъ. Тѣ сж като нѣкоя муха. Тази муха слѣдъ като кацне на 20 мѣста, какво остава? Какво е направила? Тя слѣдъ като кацне на нѣколко мѣста, все ще остави по нѣщичко. Женитѣ знаятъ, какво оставятъ мухитѣ. Често трѣбва да ператъ своитѣ перденца. По сжщия начинъ дойде нѣкой нерелигиозенъ човѣкъ при тебъ и ти казва; нищо нѣма въ религията! И току-видишъ, оставилъ нѣщо на перденцето ти. Ще дойде нѣкой, ще каже: този братъ не върви както трѣбва. И той оставя нѣщо на перденцето. Ще дойде нѣкой свещеникъ, нѣкой проповѣдникъ, ще каже: каква е тази нова философия, която се явила? И той оставя нѣщо на перденцето. Ами твоята философия каква е? Мислите ли, че онзи ножъ, който рѣже книгитѣ, и онзи ножъ, който рѣже главитѣ на овцитѣ и на говедата вършатъ нѣкаква работа? — Нищо не вършатъ. Тѣ само се изтриватъ. Какво върши точилото? — Истрива се само. Такова нѣщо прѣдставляватъ страданията, който произлизатъ отъ неразбиране закона за съпоставяне на нѣщата. Най послѣ, ти искашъ да бждешъ щасливъ. Въ какво седи закона на щастieto

— Ще обикнешъ единъ човѣкъ, не той да те обича, но ти да го обичашъ, и тъй да вложишъ енергията си въ него, че никаква сила въ свѣта да не е въ състояние да те разедини. Да обичашъ, както Богъ обича. Послѣ тия двама да намѣрятъ други двама, които се обичатъ. Тия четирма сега да намѣрятъ други четирма които се обичатъ и т. н. Богъ е поставилъ своята енергия въ насъ, и щомъ обичаме Него, ще обичаме и другитѣ хора. Щомъ срещнете двама, които се обичатъ, ще имъ кажете: братко, елате сега при насъ!

И тъй, законътъ за съпоставянето е единъ прѣходенъ етапъ въ развитието на човѣка. Щомъ се разбере и научи този законъ, тогава знанието и мъдростта въ свѣта ще се увеличатъ. Въ какво седи музиката, напримѣръ? За кого свирятъ хората? Всички онѣзи велики композитори, всички велики писатели, втички велики поети, всички велики майки и бащи въ свѣта, които сж създали нѣщо велико, създали сж го за нѣкого, когото обичатъ. Азъ не съмъ срещналъ нийдѣ въ аналитѣ на цѣлиятъ човѣшки родъ, или въ науката да е станало нѣкакво добро или благородно дѣло, безъ да е имало нѣкакво разумно същество задъ него, за което да е извършенъ този актъ. Безъ любовъ не може да стане никакъвъ разуменъ актъ. Безъ любовъ никой не може да се повдигне. Все трѣбва да има нѣкой въ свѣта, когото да обичате. Герои трѣбватъ сега, а не страхливци! Много страхливци има въ свѣта. Животътъ не се състои отъ страхливци. Казвамъ: ние познаваме Бога. Хубаво щомъ познавате Бога, азъ ще дойда утрѣ при васъ, да видя, колко Го познавате. Ще провѣря това

нѣщо на опитъ, а не само на думи. Когато запала своята свѣщъ и тя дими, азъ познавамъ, колко е голѣма моята любовъ и моята сила. Ако моята свѣщъ свети, безъ да дими, пакъ познавамъ своята любовъ и сила. Свѣщъ, която дими, познавамъ, колко струва; свѣщъ, която не дими, и нея познавамъ. Храна, която като приемешъ, въ устата ти е сладка, а въ стомаха ти се вкислява, азъ я познавамъ. И храна, която като приемешъ дава смисълъ на живота ти, дава ти възможность да мислишъ и да чувствувашъ правилно, и нея познавамъ.

Слѣдователно, по този законъ на съпоставяне ще спимъ сладко, ще ядемъ сладко, ще мислимъ сладко, ще чувствуваме сладко, ще пѣмъ сладко. И когато свѣтътъ навсѣкждѣ се изпълни само съ сладчина, ще дойде и красотата въ живота. Да бѣдешъ красивъ човѣкъ, това е истинскиятъ човѣкъ, това е човѣкътъ, у когото чувствата, мислитѣ и дѣлата му сж тѣй хармонично съпоставени, че като видишъ този човѣкъ, неговиятъ образъ прѣдставлява Божественъ образъ. Като видишъ таквъ човѣкъ, казвашъ си: колко красивъ е този човѣкъ! Ако единъ обикновенъ човѣкъ види нѣкоя напудрена жена, веднага въ него се събуждатъ всички низши страсти, но ако този възвишенъ човѣкъ види една такава жена, макаръ и да е най-паднала, вижда въ нея душа, отъ която животъ блика. Той не я гледа като обикновена форма. Така е и съ всѣка жена, или съ всѣки мъжъ, или съ всѣка сестра или съ всѣки братъ; така ще бѣде, когато дойдемъ до положението да разбираме онзи законъ на съпоставянето, въ който се заключава и закона на нашето щастие. И тогава, като се заемемъ да изучава-

ме всички науки, тѣ ще придобиятъ за насъ другъ смисълъ. Когато единъ зоологъ изучава животнитѣ, той трѣбва да разбира качествата на всички животни и приложението на зоологията въ живота. Онзи българинъ, на когото не смѣя да кажа името, друго яче разглежда животнитѣ. Вие съпоставяли ли сте всички животни, които изучавате — вълци, мечки, лисици и други да знаете защо ги изучавате? Вие изучавате ябълкитѣ, крушитѣ, сливитѣ, но знаете ли защо ги изучавате? Вие изучавате трѣвитѣ и разнитѣ растения, но защо ги изучавате? Тѣ иматъ извѣстни съотношения къмъ насъ. Вълцитѣ иматъ извѣстни съотношения къмъ насъ. Овцитѣ иматъ извѣстни съотношения къмъ насъ. Изворитѣ и разнитѣ планински върхове сжщо иматъ извѣстни съотношения къмъ насъ. Мусала има извѣстно влияние върху насъ. Витоша указва друго влияние върху насъ. Разнитѣ рѣки упражняватъ различни влияния върху насъ, при това тия отъ тѣхъ, които текатъ къмъ изтокъ, иматъ едно влияние. Тия пѣкъ, които текатъ къмъ западъ, или къмъ северъ, или къмъ югъ, иматъ съвсемъ друго влияние върху насъ. Всички тия нѣща трѣбва да се съпоставятъ. И като погледнете на брѣговетѣ на тия рѣки ще знаете, какви сж и хората. Ако погледнете на брѣговетѣ и видите, че тѣ сж ронливи и отвѣстни, това не прѣпорѣчва много хората покрай тия рѣки.

Тия изводи сж мои, но азъ ви питамъ: какъ можете да обясните научно, защо брѣговетѣ на едни рѣки сж единъ видъ, а на други другъ видъ? Вземете Дунава, напримѣръ, той е текълъ едно врѣме задъ Букурещъ и цѣлата тази равнина е

все негова. Кои сж причинитѣ, че той е измѣнилъ своето движение и постоянно подронва брѣговетѣ? Всички рѣки въ България сж съ ронливи брѣгове. Защо е това? Това не казвамъ азъ, Дунавътъ го казва. Дунавътъ пита: какво може да ми даде за въ бъдаще България? Въ България е силно развито качеството да руши. Той трѣбва да прѣвърне тази разрушителна сила въ творческа. Той трѣбва да смекчи тази разрушителна сила и да я привърне въ творческа, въ съграждаща. И ако българинътъ успѣе да я смекчи, отъ него великъ човѣкъ ще стане. Защото киселинитѣ, които има българинътъ, могатъ да се използватъ само при благоприятни условия. Казвамъ това обаче е едната страна само. Българинътъ е поставенъ при извѣстни условия, и той трѣбва да ги разбира, трѣбва да разбира тия динамически сили, които минаватъ прѣзъ него. Той трѣбва да разбира всички течения, които минаватъ прѣзъ България. Българитѣ още не знаятъ, че и подъ тѣхъ живѣятъ множество същества.

Но да оставимъ тия въпроси. Нека разгледаме нѣкои отъ отличителнитѣ черти между българина и англичанина. Като се срещнатъ двама англичани, които сж огорчени единъ отъ другъ, ще ги видишъ, единиятъ удря съ юмрукъ въ лицето на другия, и той му отвърща съ същото. Въ нѣколко минути „трака-трука, трака-трука“, видишъ че се задоволили. Като се ударятъ въ носа, съ това искатъ да си кажатъ единъ другъ: ти ще мислишъ добре, разбирашъ ли! — и работата се свършва. Българитѣ пъкъ като се огорчатъ единъ другъ, другояче се разпиратъ: единиятъ вземе единъ колъ, и другиятъ вземе единъ колъ и се набиватъ хубаво,

кой дѣ завърне. Българинътъ казва: ако не ме разбирашъ, ще видишъ колѣтъ. Питамъ: какво искате отъ единъ човѣкъ, който се бие съ колове, съ цѣпеници? Англичанинътъ като те срещне, казва: ти трѣбва да мислишъ добре! Той удря на меко. Българитѣ се разправятъ съ сопи, като у Радослазово врѣме. Туй е характерната имъ черта. Това не го иска българинътъ, но трѣбва да знае, какъ да разполага съ силитѣ си. Когато азъ искамъ по нѣкой нхтъ да обясня правилно тия нѣща, да имъ дамъ научно обяснение, започватъ да пишатъ за менъ въ вѣстниците туй-онуй. Тѣ мислятъ, че азъ съмъ нѣкой попарко, не, не съмъ попарко, но трѣбва да знаете, че това, което ви давамъ е за самитѣ васъ, азъ нѣмамъ никакъвъ интересъ отъ това нѣщо, То е за доброто на българския народъ. Вие сте българи, вие искате да повдигнете вашия народъ, вашитѣ жени, братя и сестри. Ето, азъ ви казвамъ: желязъ вашето щастие и ще ви дамъ единъ методъ, приложите го само! Опитайте, дали е вѣрепъ и тогава говорете. Защо ще говорите прѣдварително туй или онуй за мене? Казвамъ ви: ако искате да пишете нещо лошо за мене, азъ самъ ще ви кажа, какъ да пишете, защото и за това се изисква наука.

Азъ бихъ желалъ да имамъ единъ неприятелъ, но ноне да е разуменъ! Казва Писанието. „Единъ разуменъ неприятелъ струва повече, отколкото 10 глупави приятели, а пъкъ 100 глупави неприятели не струватъ и колкото единъ глупавъ приятелъ. слѣдователно, най-глупавиятъ приятелъ струва повече, отколкото 100 глупави неприятели.

Та казвамъ: изисква се разумно прилагане на

закона за съпоставянето. Изобщо, разумностъ се изисква! И тогава, отъ всинца ни се изисква да бъдемъ благодарни за това, което сега се крие въ насъ. Въ дадения случай у насъ има скрито, складирано толкова богатство, че дори е грѣшно и прѣстѣпно да се спираме върху малкитѣ нѣща. Ако ти търсишъ любовъ, азъ ще ти кажа, какъ да я намѣришъ. Ако търсишъ нѣкого, азъ ще ти кажа, какъ да го намѣришъ. Ако нѣкоя майка иска да роди нѣкое дѣте, азъ ще ѝ кажа, какъ трѣбва да го роди. Ако искашъ да градишъ една къща, азъ ще ти кажа, какъ да я съградишъ. Ако искашъ да градишъ една църква, азъ ще ти кажа, какъ да я съградишъ. Ако искашъ да учишъ, не бързай, азъ ще ти кажа, какъ да учишъ. Азъ ще ти дамъ методи, какъ да учишъ, че самъ да бъдешъ доволенъ.

Ние можемъ да създадемъ живота си по най-разуменъ начинъ, за което има редъ правила. Не мислете, че азъ искамъ да ви задългвамъ, но ако у васъ има желание да прилагате закона на жертвата, трѣбва да бъдете герои, а не да мислите, че днесъ ви говоря едно, а утрѣ ще ви говоря друго. Така правятъ само глупавитѣ хора. Отъ единия край на живота си до другия азъ съзнавамъ, че въ живота има разумностъ. Не съмъ само азъ, който работя въ свѣта. Има безброй, разумни същества, цѣла градация същества, по лицата на които се чете благородство и велика красота. На всѣкъждѣ мѣжду тѣхъ има надпрѣварване въ вършене добро. И ти като се намѣришъ между тѣхъ ще се въодушевишъ. Богати сѣ тѣ, но всѣки отъ тѣхъ жертвува своето богатство разумно. Ти си

отчаянъ, обесърченъ, искашъ да се самоубиешъ, но ако срещнешъ една красява, възвишена жена, въ пълния смисълъ на думата, и тя дойде да те целуне, а ти слѣдъ това станешъ разуменъ човѣкъ, какво ти да-ла тази цѣлувка? — Тази цѣлувка е постигнала цѣл-та си. Азъ считамъ тази цѣлувка чиста и свята. Вие казвате: този човѣкъ говори за цѣлувки. Да за та-кива цѣлувки говоря — за цѣлувки на щастieto, ко-ито могатъ да повдигнатъ, да възкресятъ човѣка. Азъ говоря за цѣлувки, които събуждатъ разум-ния животъ въ човѣка, които събуждатъ разумното сърце. Това е истинската цѣлувка. Азъ наричамъ правилно ржкуване, да се ржкувашъ съ единъ чо-вѣкъ така, че да прѣлѣшъ всичката си енергия въ него, и той да запомни за винаги това ржкува-не и да каже: ржкувахъ се съ единъ човѣкъ, но никога нѣма да забравя този моментъ. Това е ис-тинската цѣлувка, това е истинското ржкуване. И отъ тамъ насетнѣ, каквото вършишъ, всичко да бж-де велико благословение за тебе. Този е велики-ятъ законъ на съпоставяне.

И ангелътъ казва сега на нѣкои отъ васъ, които не сте ходили въ Египетъ: „Вземи дѣтето и бѣгай въ Египетъ!“ Азъ ви казвамъ сега въ будно състояние: „Ти, дѣтето и майката идете въ Еги-петъ! А на тия, които сж ходили вече тамъ, каз-вамъ: „Ти, дѣтето и майка му върнете се вече въ из-раелевата земя, тамъ вашитѣ братя ще ви посрещ-натъ“. Отъ тамъ, дѣто се кръстосватъ енергиитѣ въ човѣка, започва този кръстопътъ. Това е зако-нътъ на великото съпоставяне на нѣщата. Не трѣбва да чакаме утрѣшния день. Днешниятъ день е най-хубавиятъ день. Той е една нова епоха въ

живота ви. Туй, което е скрито въ насъ е нѣщо велико. За него не трѣбва да чакаме утрѣшния день. Утрѣшния день ще се погрижи за себе си. Днешниятъ день е день на щастие. Той е деньтъ на слънцето. Утрѣшниятъ день е деньтъ на мѣсечината. Той е деньтъ на постоянитѣ промѣни — днесъ си богатъ, утрѣ си сиромахъ. Днешниятъ день е деньтъ на богатството. Тогава, кажете ми кои бѣха причинитѣ, че господинъ нептунъ се отдѣли отъ слънцето? Слѣдъ него се отдѣлиха уранъ, сатурнъ, послѣ и нашата майка земя, както я наричатъ. Защо се отдѣлиха всички отъ слънцето? Слѣдъ тѣхъ се отдѣлиха венера и меркури. Питамъ: защо се отдѣлиха всички тия планети отъ своята майка и баща? Защо ги напуснаха и излѣзоха отъ този домъ? Не можахъ ли да живѣятъ на едно мѣсто? — Можахъ. Но тѣ излѣзоха и послѣ пакъ ще се върнатъ. И ако вие ме попитате, слѣдъ колко милиони години ще се върнатъ, ще ви кажа, че тѣ ще се върнатъ слѣдъ толкова милиони години, колкото употребиха, за да излѣзатъ. Единъ день, когато се върнатъ, ще живѣятъ всички заедно.

Сега, трѣбва да научите закона на съпоставянето и да живѣете съобразно него. Щомъ разбирате нѣщата чисто материално, вие казвате: ние си съградихме къща. Защо я съградихте? Да я давате подъ наемъ ли? Най първо ти съгради къщата за себе си, и ако тя е благоприятна за тебе, слѣдъ като ти живѣешъ първо въ нея, тогава я давай подъ наемъ на другитѣ! Вие сега минавате за благородни хора, казвате: азъ направихъ къща, за да се ползватъ отъ нея другитѣ хора. Не,

най-първо ще градишъ къща за себе си. Туй е законътъ на съпоставяне на нѣщата. Най-първо човѣкъ трѣбва да съгради най-благородното, най-възвишеното въ себе си; да съгради най-възвисяни мисли и чувства въ себе си, да сѣрни на краката си, да стане мораленъ човѣкъ. Само тогава всички хора, които живѣятъ въ закона на съпоставянето, ще могатъ да се хванатъ ржка за ржка и да си помагатъ. Само така ще можете да развивате всичко онова възвишено и благородно, което се крие въ всѣки едно отъ васъ. И тогава нѣма да цостъпвате като онзи евангелистъ, който като чулъ ония млади въ църквата, върнили се дома си обезсърченъ, отчаянъ, че изгубилъ всичко. Не, ще отворишъ и душата и сърцето, и ума си за тѣхъ и ще се молишъ Богъ да ги благослови.

Павелъ казва: „Ние живѣемъ и се движимъ въ Бога.“ Ако и вие разсждавате така, тогава питамъ ви: какъ изпъкна злото въ свѣта? Знаете, че въ апсолютния, въ Божествения свѣтъ зло не съществува. Въ свѣта злото е само $\frac{1}{10}$, а Доброто е $\frac{9}{10}$. Слѣдователно, когато ние кажемъ, че свѣтътъ лежи въ лукаваго, ние разбираме единъ много малкъ свѣтъ. Злото е отрицателната страна на живота, а доброто е положителната страна на живота. Въ всѣки отъ васъ има добро, има нѣщо Божествено. Тѣй че вие сега не си създавайте илюзии, знайте, че сте въ едно прѣходно състояние още, не сте напълно самостоятелни. Опази малка черупка — лодка и онзи великъ гигантъ-параходъ, които минаватъ океана, не сж въ едно и сжщо състояние. Гигантътъ ще мине свободно, а ти съ черупката ще се люшкашъ, затова ще се

качишъ на гиганта и така ще минешъ прѣзъ океана. Писанието казва: „Вие силнитѣ помагайте на вашитѣ по-слаби братя!“ Слабитѣ казватъ; ние можемъ и безъ силнитѣ. Не, това сж горделивцитѣ. Ще се смиришъ, защото само разумния човѣкъ може да бжде смиренъ. Нѣкой мислятъ, че смирениятъ човѣкъ е слабъ. Не, смирениятъ човѣкъ е много силенъ. Всички хора на добродѣтели сж смирени хора, а тѣ сж и най-великитѣ, най-силнитѣ. Чудни сте вие! Човѣкъ съ добродѣтели е най-силниятъ човѣкъ. Тѣй разбирамъ азъ. Онѣзи хора пъкъ, които минаватъ въ свѣта за най-велики гиганти, стига да иматъ единъ малкъ порокъ, тѣ сж най-слабитѣ хора. Тѣхъ червеятъ яде. И ние знаемъ, че-рано или късно, тѣ ще етидатъ тамъ дѣто трѣбва. Ние разбираме закона.

Казва ангелътъ на Йосифа: „Вземи майката и дѣтето, иди съ тѣхъ заедно при великитѣ условия на живота“. И сега азъ бихъ желалъ всички вие да сте такива българи, че да направите бреговетѣ на Дунава неронливи. Кога ще стане това? Азъ ви казвамъ: когаго българскиятъ народъ, когато всички учени хора въ България измѣнятъ своя животъ, и бреговетѣ на Дунава ще измѣнятъ.

И тѣй, започвамъ съ този великъ законъ на съпоставяне на нѣщата. Съпоставяйте нѣщата на мѣстото! Вѣрвайте на своя вътрешенъ гласъ, който ви говори! Вѣрвайте на Божественото въ себе си! Вѣрвайте на това което, не се колебае въ васъ, коетоникогато не ви излъгва! Колко пъти сте си казвали; ако бѣхъ послушалъ този вътрѣшенъ гласъ, който ми говорѣше, нѣмаше да сгрѣша. Бждете вѣрни на Боже-

ственото въ себе си! Вземете детето и мислете върху него! За въ бъдаще азъ пакъ ще се спра да говоря върху тази бесѣда, върху закона на щастието, какъ да се съгради този великъ животъ, за да бъдете всички богати, щастливи и здрави, всички да имате сестри и братя и нито единъ отъ васъ да бъде боленъ или нещастенъ, та да мисли, кому да остави завѣщанието си. Азъ искамъ, онѣзи отъ васъ, които още пасятъ говедата на баща си да хвърлятъ тоягата си да взематъ торбата си и хайде при Баща си! нищо повече.

Беседа, държана отъ Учителя на 21 мартъ, 1926 г.
въ гр. София.

ПЕТЪТЪ РАЗУМНИ

20.

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44

РУСЕ

Петътъ разумни

„А отъ тѣхъ петъ бѣха разумни
и петъ безумни“.

Изобщо обикновенитѣ хора иматъ смѣтни понятия или разбирания за нарѣдбитѣ на живата природа. Законитѣ, които господствуватъ въ природата или методитѣ, съ които тя си служи се различаватъ отъ методитѣ, съ които обикновенитѣ хора или даже съврѣменитѣ учени хора се сплитатъ. Често съврѣменитѣ учени хора се сплитатъ. Често съврѣменитѣ учени хора казватъ за нѣкого: той е въ забавачница. Но както виждамъ азъ, природата има само една забавачница, не виждамъ никакви университети въ нея. Въ забавачницата на природата и най-високо ученитѣ хора, и най-най-малкитѣ, - най-дрѣбнитѣ същества сж заедно. Често и най-ученитѣ хора се качватъ и слизатъ тѣй, както и най-малкитѣ същества. Че учениятъ човѣкъ представлява една отъ най-малкитѣ бубулечици по отношение великата природа, макаръ да се казва за него, че като човѣкъ има два крака и двѣ рѣцѣ. Ние мислимъ, че имаме най-красивата форма, че имаме образъ и подобие Божие, но човѣкътъ на земята днесъ нѣма този образъ и подобие Божие, каквото трѣбва да има. Единъ човѣкъ, който може да те обере, който може да те украде, който може да те изнасили, какъвъ човѣкъ е той? Единъ човѣкъ, който отначало ти е билъ добъръ приятель, а послѣ Матей гл. 25.

може да злослови противъ тебе, какъвъ приятелъ ти е той, какъвъ човѣкъ може да бѣде? Никакъвъ човѣкъ не е той, никакъвъ приятелъ не ти е. Давашъ ли му хлѣбъ, доволенъ е; не му ли давашъ хлѣбъ, не е доволенъ. Ислѣдъ всичко това казватъ, че това сж хора, но тѣ сж тѣй злопамѣтни, както и животнитѣ. Удари нѣкое куче съ единъ камъкъ то ще те помни съ години. Значи и кучето иска да се отнесешъ човѣшки съ него. Азъ не казвамъ, че хората не трѣбва да бѣдатъ злопаметни, нека бѣдатъ, но да сж справедливи. Ако злословишъ единъ човѣкъ, злослови го, но както трѣбва, споредъ законитѣ на справѣдливостта. Трѣбва да има Правда въ свѣта. Човѣкъ не трѣбва да бѣде мекъ, но трѣбва да бѣде справедливъ. Отъ меката каша нищо не става. Разумниятъ животъ е животъ на щастieto. Всѣки човѣкъ, който иска да бѣде щастливъ трѣбва да бѣде разуменъ. Азъ искамъ да ви обясня, какво разбирамъ подъ думата „Разуменъ“. Разумниятъ човѣкъ разбира своето минало въ всички детайлности тѣй, както математикътъ разбира всички правила, по които се работи въ математиката. Ако не разбира всички правила, то когато почне да работи, той ще се натъкне на извѣстни проблѣми, които не ще може да рѣши.

Сега релigioзнитѣ хора искатъ да влѣзатъ лесно въ Царството Божие, но въ Царството Божие не можешъ да влѣзешъ, ако не разбирашъ геометрия; въ Царството Божие не можешъ да влѣзешъ, ако не разбирашъ математика; въ Царството Божие не можешъ да влѣзешъ, ако не разбирашъ музика; въ Царството Божие не можешъ да влезешъ ако не разбирашъ пѣние, ако

не си честенъ човѣкъ; въ Царството Божие не можешъ да влѣзешъ, ако не си справедливъ; въ Царството Божие не можешъ да влѣзешъ, ако не си истиннолюбивъ; въ Царството Божие не можешъ да влѣзешъ ако не любишъ; въ Царството Божие не можешъ да влѣзешъ, ако не си разуменъ — нищо повече! Тамъ глупави хора не приематъ. Сѣга нѣкой казватъ: ние сме умни хора. Да, умни трѣбва да бъдете, но не при единъ случай, а при всички случаи. Не е достатъчно да бъдешъ добъръ само при единъ случай, защото при единъ случай всички хора сж добри, но при всички случаи трѣбва да бъдешъ абсолютно добъръ. Често хората поставятъ тезата, че само Господъ е добъръ, а ние можемъ и да грѣшимъ. Азъ не зная отъ кой кодексъ тѣ извадиха това заключение, този законъ, че хората могатъ да грѣшатъ. Значи, ученицитѣ, които учатъ музика, запримѣръ, могатъ да свирятъ криво, могатъ неправилно да взиматъ тоноветѣ. Ученицитѣ, които смѣтатъ, могатъ и криво да смѣтатъ. Не, не е така. Ученикътъ трѣбва да бжде като учителя си! Синътъ трѣбва да бжде като баща си! Дъщерята трѣбва да бжде като майка си — нищо повече.

Та казвамъ: тази забавачница е най-добрата. Широка е тази забавачница! И учението въ свѣта е забавление, едно развлѣчение, и да не мислимъ, че като се учимъ, ще научимъ нѣщо ново. Питамъ ви: когато слушате единъ концертъ, какво придобивате? Ставатели музиканти? Не, ще придобиете само едно хубаво, приятно настроение на духа. Слѣдъ като сте самѣтали редъ години, станали ли сте най-добрия математикъ? Какво сте придобили? — При-

добили сте навика да рѣшавате мъжнитѣ задачи и за това, като се изпрѣчатъ извѣстни мъжнотии въ живота ви, ще можете да си послужите съ математиката, или съ геометрията.

Въ съврѣмения животъ има двѣ крайности. Набожнитѣ хора казватъ: Господъ всичко ще направи. Туй е вѣрно, но питамъ ви: Господъ до - сега нищо ли не е направилъ? Други пъкъ казватъ: ние всичко сами трѣбва да направимъ. И туй е вѣрно. И тия хора сж прави. Питамъ послѣднитѣ, които казватъ, че ние ще направимъ всичко: свѣтоветѣ ние ли направихме? Тия слѣнца ние ли направихме? Земята ние ли направихме? Най - послѣ азъ запитвамъ и тия, които не знаятъ, и тия, които знаятъ: отдѣ и какъ дойдохте вие на земята? По нѣкой път вие се спирате върху това, какво е казалъ Мойсей. Трѣбва да знаете, обаче, че всичко това е една голѣма алегория. Азъ ви питамъ, на кое пристанище се сирѣ земята, та вие дойдохте тукъ? Вие знаете, какъ нараходитѣ нѣкога спиратъ на нѣкои пристанища и послѣ пакъ продължаватъ пътя си. Въ това отноше ние и земята е единъ голѣмъ нараходъ, който пътува непрѣкъснато. Отъ кое пристанище дойде човѣкътъ? Вие ще кажете: тия въпроси сж лесни. Човѣкъ е излѣзълъ отъ Божията уста. Питамъ тогава: Господъ има ли уста като хората? Какво трѣбва да се подразбира подъ думата уста? Казва се въ писанието: „Очитѣ Господни сж върху праведнитѣ.“ Питамъ ви още: Господъ има ли очи като хората? Азъ ще оставя тия въпроси вие да ги разрѣшите. Въ старо врѣме пророкътъ е казвалъ: „Онзи, който направи очитѣ, не вижда ли? — Вижда, но Господъ вижда безъ да има очи, и говори безъ да има уста.

Защо? Ще кажете: ами нашитѣ уста се развалятъ. Слѣдъ като умрете, де отиватъ вашитѣ усти, я ми кажете? Слѣдъ като умрете, дѣ отиватъ вашитѣ очи? По нѣкой пътъ ние сме смѣшни въ своитѣ заключения. Нѣкога отправяме трѣби къмъ звездитѣ и наблюдаваме, но питамъ: безъ трѣба не можешъ ли да виждашъ? Ще кажете, че безъ трѣба не може да се вижда. Да, не могатъ да се виждатъ звезди отъ величина 10 — 15 степенъ, но могатъ да се виждатъ звездитѣ отъ величина 7 — 8 степенъ. Добре но ако прѣдъ тази трѣба поставитѣ единъ слѣпъ човѣкъ, той ще може ли да вижда? — Не може. Значи, човѣкъ безъ трѣба и съ очи не може да вижда, но и слѣпиятъ прѣдъ трѣбата не може да вижда. Какъ ще разрѣшите тогава въпроса? Сега ние казваме, че безъ трѣба звѣздитѣ не могатъ да се виждатъ, обаче ние говоримъ, че и електричеството безъ жици не може да се прѣдава.

Въ сжшность ние виждаме, че електричеството се прѣдава и безъ жици презъ пространството. Самитѣ вълни служатъ като жици. Съвременнитѣ учени астрономи правятъ изчисления, че за въ бждеше, за да се види найблизката вселена, трѣбвало да се направи единъ телескопъ дълъгъ 25 км. можете ли да си прѣдставите, какъвъ трѣбва да бжде този обектъ, за да се види прѣзъ този телескопъ? Това сж човѣшки чисто материалистични заключения. Човѣкъ може да вижда и безъ телескопъ. Той може да си направи единъ телескопъ отъ 1 см. дължина и 1 м.м. широчина и съ този телескопъ да вижда не една вселена, го и 10 вселени. Какво ще кажете на това отгорѣ?

Христосъ казва: „Петътѣ дѣвици били разумни, а петътѣ били глунави“. Глунави хора сж ония,

които сж така свързани съ материалния животъ, че мислятъ какво всичкиятъ животъ е само тукъ на земята. Тѣ мислятъ, че всичкото щастие е само тукъ на земята. Вѣрно е. Тѣ казватъ: безъ кѣщи не може. Вѣрно е, че безъ кѣщи не може. Безъ хлѣбъ не може. Вѣрно е, че безъ хлѣбъ не може. Безъ вода не може. Вѣрно е, че безъ вода не може. Безъ обуца не може. Вѣрно е, че безъ обуца не може. Азъ приемамъ всичко това, но казвамъ: при всички тия вѣрни нѣща, онѣзи, които иматъ кѣщи, не умиратъ ли? — Умиратъ. Онѣзи, които ядатъ, не умиратъ ли? — Умиратъ. Онѣзи, които иматъ парички, не умиратъ ли? — Умиратъ. Онѣзи, които иматъ шапки, не умиратъ ли? — Всички умиратъ. Но и онѣзи, които нѣматъ кѣщи, и тѣ умиратъ. Онѣзи, които ходятъ боси, и тѣ умиратъ. Всички онѣзи бубулечки, барбазунци и мушички сжщо умиратъ. Тѣхнитѣ облѣкла сж по-свършени отъ нашитѣ. Единъ барбазунякъ като си тури веднѣжъ една дреха, съ нея умира, тя никога не овехтява. А човѣкътъ всѣка година трѣбва да си прави по единъ костюмъ. Тогава каква е разликата? Всички сжщества, малки и голѣми, умиратъ. Хората казватъ: ние поне като ядемъ и приемъ, това ще ни остане. Какъ ще ви остане?

Ще ви приведа единъ разказъ отъ източнитѣ народи, на единъ отъ източнитѣ езици. Въ този разказъ се говори за турския султанъ Махмудъ, който билъ единъ отъ умнитѣ царе въ турската държава. По нѣкога той обичалъ да се расхожда инкогнито изъ града да обикаля навсѣкадѣ, да се вслушва въ страданията и нуждитѣ на хората, за да подобри положението имъ. Единъ день, както се разхождалъ изъ града, спира се прѣдъ дюкяна

на единъ търговецъ, който продавалъ вехтории на дребно. Той седѣлъ прѣдъ мангала си, грѣялъ се и си казвалъ: „Запушено и запушено, не върви!“ Почудилъ се Махмудъ, какво говори този човѣкъ, кое е запушено. Запитва го: „Какво има?“ Търговецътъ му отговорилъ: „Слушай, виждамъ те, че си ученъ и благороденъ човѣкъ, моля ти се изслушай ме, дано ми дадешъ нѣкѣй наставления, какъ да поправа живота си“. Започва да разказва: „Прѣди двѣ вечери сънувахъ, че отивамъ на небето. Като влѣзохъ тамъ, видѣхъ всичката слава и величие на рай. По едно врѣме виждамъ една чешма, направена отъ мраморъ, съ километри дълга и съ хиляди курни. Наблюдавамъ курнитѣ, виждамъ отъ нѣкои тече изобилно вода, отъ нѣкои едва капче, а нѣкои курни съвършено прѣсъхнали, никаква вода не се излива“. Запитва го Махмудъ: „Какво означаватъ тия курни?“ — Пророкътъ, който ме развеждаше, ми каза че това е животътъ на земята. Всѣка отъ тия курни съотвѣтствува на живота на всѣки човѣкъ. И споредъ това, колкото единъ човѣкъ е по-уменъ, толкова повече вода тече отъ неговата курна, а колкото е по-глупавъ, толкова по-малко вода тече отъ курната му. Тия курни, които съвсемъ не текатъ, тѣ сж на хора съвършено неразумни. Тогавъ, искамъ да видя, каква е моята курна! Пророкътъ ме заведе. Поглеждамъ, моята курна едва цацирика. Искамъ да я отпуша. Взимамъ една прѣчка, пѣхамъ я въ гърлото на курната и бъркамъ въ нея. Обаче, както бъркахъ, прѣчицата се счуни и остана въ чучура, вслѣдствие на което водата съвсѣмъ прѣстана да тече. Идва слѣдъ това пророкътъ и ми казва:

„Който е недоволенъ на малкото, остава и безъ него“ — и изчезва. Събуждамъ се сутринята, отивамъ на работа. Какво забѣлеждамъ? До този день все идваха хора въ дюкяна ми, но отъ тамъ насетнѣ никой вече не влиза въ дюкяна ми, съвсемъ се запуши. „Кажи ми, какъ да си помогна, че дѣцата ми ще умратъ отъ гладъ!“

Намислихъ Махмудъ да му помогне по нѣкакъвъ начинъ. Праща му съ единъ отъ слугитѣ си една печена гжска, която отвлѣхъ напълнилъ съ жълтици, та като я изядатъ, да намѣрятъ жълтицитѣ. Като я получилъ, търговецътъ си рекълъ: „Тази гжска не мяза за нашето положение, ами я да я продамъ, та да взема поне малко парици отъ нея“. Продахъ я. Слѣдъ извѣстно врѣме Махмудъ минава покрай дюкяна му и го вижда пакъ бѣденъ, пакъ запушенъ. Казва си: изпратихъ му гжската, но го намирамъ на сѣщото положение. Нищо пакъ ще му помогна. Праща му въ единъ пликъ банкноти. Той ги тура въ старото си палто и тамъ ги забравя. По едно врѣме жена му взима старото палто и го продава на една циганка за едно сито. Минава втори пѣтъ Махмудъ покрай него и го вижда пакъ въ сѣщото положение. Той му казва: „Слушай, азъ те виждамъ, че ти обичашъ да лѣжешъ! Два пѣти ти се притекохъ въ помощъ, а ти си все въ сѣщото положение. Търговецътъ тогава му разправилъ цѣлата история: какъ първиятъ пѣтъ продалъ гжската, какъ вториятъ пѣтъ жена му по незнание продала старото палто, въ което били паритѣ. Махмудъ пожелалъ и трети пѣтъ да му помогне. Той му дава своята тояга и му казва: „Ще захвърлишъ тоягата така, че всичко, което

закачи е твое. Това мѣсто, до дѣто стигне тоягата, всичкитѣ дюкяни сж твои.“ Той взелъ тоягата и така се засилилъ, че да обхване повече дюкяни. Но тоягата се отплеснала отъ ржката му и се качила на едно дърво. Тогава Махмудъ казалъ: „Когато Господъ не помага, тогава и царьтъ не може да помогне.“ Колкото и да помагашъ на единъ неразуменъ човѣкъ, все не можешъ да внесешъ Истината въ неговиятъ умъ. Най-първо ние съзнаваме, че нашиятъ животъ е запушенъ, че не ни върви. Но защо не ни върви, не си задаваме въпроса. Ние сме недоволни отъ малкото.

Та всячко въ свѣта започва все отъ тѣзи малки величини. Всички търсятъ великитѣ величини; всички искатъ да бждатъ велики, богати хора, музиканти, писатели, да блеснатъ въ свѣта. Питамъ: колко царе могатъ да царуватъ при днешнитѣ условия на земята? Казвамъ: днесъ на земята има мѣсто най-много за 10—15—20 царе. За колко първи писатели има мѣсто? За колко първи хора има мѣсто? Значи, голѣмото болшинство отъ хората сж онѣзи, които трѣбва да прѣминатъ прѣзъ обикновения животъ. Всички не могатъ да бждатъ царе. Защо? Защото царетѣ, това сж най-умнитѣ хора на земята. Подъ думата царъ азъ разбирамъ най-учениятъ човѣкъ, който никога не грѣши, който трѣбва да знае своето минало, своето настояще и своето бждеще, който разбира всички закони и ги прилага най-правилно. Тѣй се е разбирало още отъ най-старо врѣме думата „царъ“, тѣй трѣбва да се разбира днесъ, тѣй трѣбва да се разбира и за въ бждеще. Царьтъ трѣбва да бжде колективенъ човѣкъ, който да живѣе за доброто на своитѣ бли-

жни. Той трѣбва да бѣде като машинистъ, който да дава директива, направление въ живота на всички хора. Животътъ на всички пѣтници е въ дръжката която той държи. Ако този машинистъ е пияница човѣкъ, който всѣки моментъ може да се напие, не зная колко пѣтници могатъ да достигнатъ до своето мѣстоназначение, или по-право, до своето прѣдназначение.

Та казвамъ: сега ние се намираме въ тази велика забавичница на живота и всѣкому е дадено по нѣщо. Всѣки трѣбва да е благодаренъ отъ своитѣ малки дарби, които Богъ му е далъ, за да ги разработи. Всѣки день си има своя опрѣдѣлна програма, която човѣкъ трѣбва да изпълни. А ние искаме да бѣдемъ щастливи. Ние не сме дошли на земята да служимъ на себе си и да се удоволствуваме. Нѣма да се мине дълго врѣме, и всички вие ще бѣдете викани. Не само вие, но и всички млѣкопитающи, всички мушици, па дори и до най-малкитѣ същества, всички ще се викатъ по сѣкия законъ, да дадатъ отчетъ за дѣлата си. Сега нѣкои, които не разбиратъ Божия законъ казватъ: човѣкъ може да върши, каквото си иска. Не, прѣстѣпленията, и на единъ паякъ се записватъ; прѣстѣпленията, кражбитѣ и на една мравя, или на една пчела също се записватъ. Прѣстѣпленията на птицитѣ, на всички същества въ свѣта се записватъ. Нѣма прѣстѣпление въ свѣта, последствията на което могатъ да се избегнатъ. Даже прѣстѣпленията и на растенията, на онѣзи паразити, които се качватъ по другитѣ растения, за да изсмукватъ соковетѣ имѣ, се записватъ. Такъвъ е великиятъ Божи законъ. Вие ще кажете: възможно ли е този законъ да е толкова строгъ? Питамъ: прокопсали ли сѣ всички

ония същества, които сж злоупотребили съ Божия законъ? Нѣкои отъ тѣхъ сж се така изродили, че сж станали бѣхъ, въшки или други паразити. Че дѣйствително е така, виждаме отъ това, дѣто всѣко същество, което не вѣрви по Божиитѣ закони, или по законитѣ на природата, постепенно се изражда, изменя своята форма. Въ свѣта, надъ паразититѣ живѣятъ други паразити.

Онѣзи, които изучаватъ законитѣ на природата, виждатъ, че има паразити, които живѣятъ на гърба на други същества; надъ тѣхъ пакъ живѣятъ други паразити и т. н. Питамъ: ние, които сме дошли сега на земята, къмъ кои попадаме? Ако човѣкъ не живѣе единъ възвишенъ Божественъ животъ, той е паразитъ на кожата на земята. Единъ день земята ще се отвори, ще привлече този човѣкъ и ще му каже: „Слушай, понеже твоятъ господарь не е доволенъ отъ тебе, ела при менъ, азъ ще ти дамъ първия урокъ, да знаешъ, че не трѣбва да бѣдешъ паразитъ.“ Защото, казано е въ Писанието, че всички грѣшни ще изчезнатъ отъ лицето на земята. Туй трѣбва да знаете! Всѣка форма, която живѣе на гърба на другитѣ, нѣма да остане. И всѣка душа, която не се развива правилно ще спъне своята еволюция. Всѣки умъ, който не се развива правилно, ще спъне своята еволюция. Всѣко сърце, което не се развива правилно, ще спъне своята еволюция.

Сега, като ви говоря така нѣкой отъ васъ ще се оплашатъ и ще кажатъ: брѣ, страшна работа било това! Не е въпросътъ да се страхуваме. Страхътъ не разрѣшава въпроситѣ. Всичко седи въ изпълнението волята Божия. Младоженикътъ ще дой-

де. Подъ думата „младоженникъ“, ние разбираме новия животъ. При всѣка свадба, която хората правятъ, винаги се отпразнува начеване на новъ животъ, въ фигуративна смисълъ казано. Значи, животътъ започва съ онова вътрѣшно подмладяване, а не съ онѣзи стари възгледи за нѣщата. Питамъ ви: ако въ душата ви се зароди умраза, тя нѣщо ново ли е? Не, умразата е единъ остарѣлъ животъ. Съмнѣнието сѣщо е единъ остарѣлъ животъ. Безвѣрието е единъ остарѣлъ животъ. Неправдата е единъ остарѣлъ животъ. Лъжата е единъ остарѣлъ животъ. Всички прѣстѣпления, съ които съвременното общество се кичи, това сѣ останки отъ единъ старъ животъ, въ който даже и една лукава глава не може да се отгледа. Онѣзи хора които крѣпятъ съвременното общество, които крѣпятъ държавата, това сѣ честнитѣ, сираведливитѣ и благороднитѣ хора, които жертвуватъ своя животъ за благо на другитѣ. Това произлиза отъ изблика на онзи вътрѣшенъ Божественъ животъ, който се таи въ дълбочината на тѣхнитѣ души.

Миналата седмица ви говорихъ за щастieto. Само разумниятъ човѣкъ познава щастieto. За да бѣдешъ щасливъ, трѣбва да бѣдешъ въ хармония съ Бога, трѣбва да го познавашъ. Ако затворишъ очитѣ си и изложишъ гърба си на слънцето, какъ ще го познаешъ? По неговата топлина. Значи, дали виждашъ слънцето, или не, ти веднага ще възприемешъ извѣстна вътрѣшна сила отъ него, която ще измѣни твоето настроение. Ако си отворишъ очитѣ, ти ще възприемешъ най-прѣкраснитѣ изгледи и твоето настроение ще се измѣни. Вънъ отъ това, ти възприемашъ други лъчи, други сили, които

внасятъ въ тебъ новъ животъ. Ако твоитѣ крака сж били схванати отъ редъ години и започнешъ да се печешъ на слънце нѣколко дни наредъ, веднага ще вземешъ да ставашъ по - бодъръ, а разположение-то ти ще стане по - жизнерадостно. Такова е състоянието на всѣки човѣкъ, когато се обърне къмъ Бога. Вие които казвате, че познавате Бога, какъ ще ми отговорите на слѣдния фактъ: възможно ли е да размжтишъ бистрата вода, която може да кара 20 воденични камъни? — Не е възможно. Ако тази вода се размжти, какво означава това? Туѣ не е вода, която може да кара 20 камъни, а една малка вадичка, прѣзъ която само мухитѣ могатъ да прѣминаватъ. Така хората си въобразяватъ, че сж много бѣщо. Дайте си отчетъ на колко души сте направили добро, на колко души сте подобрили живота, колко души сте възкресли. Нѣкой казва за нѣкого: ама азъ го научихъ. На какво сте го научили? Азъ бихъ желалъ съврѣменното общество да ми покаже своитѣ резултати, но не привиднитѣ, а истинскитѣ резултати.

Ще ви разпавя сега единъ митически разказъ, отъ врѣмето на Бен-Адета, за когото съмъ ви разпавялъ и други нхъ. Въ негово врѣме за пръвъ нхъ се явило злото въ свѣта. Този разуменъ царъ, който сжщеврѣменно билъ и адептъ, приложилъ въ своето царство Божественитѣ закони, споредъ които, кой каквото прѣстжление направи прѣстжплението му ще се изяви навънъ. Запримѣръ, ако единъ човѣкъ мине прѣзъ нѣкоя градина и безъ позволение прѣскочи оградата да краде ябълки, тази ябълка да израсне въ устата му. Кой каквото плодъ открадне сжщиятъ плодъ да израсне въ

устата му. И започнали въ устата на хората да растатъ ябълки, круши сливи, лози, смукени. И видѣлъ той всички хора въ своето царство съ отворени уста, а въ устата имъ израстнали разни плодни дървета. Питамъ: ако този законъ днесъ се приложеше навсѣкждѣ въ свѣта, колко бѣлгари щѣше да има, на които устата да сж свободни отъ нѣкое дърво: Това е нещастieto на сегашния свѣтъ, че ние сме хора, които никога не благодаримъ, не сме доволни отъ това, което имаме. Азъ не зная, може да има хора които да сж доволни и благодарни, но често ние забравяме да благодаримъ, а това произлиза отъ прѣкъсване на съзнанието въ човѣка. Съзнанието на всѣки човѣкъ трѣбва да бжде много будно. Онзи, който иска да стане добъръ писателъ, трѣбва да има будно съзнание; онзи, който иска да стане добъръ музикантъ, трѣбва да има будно съзнание; онзи, който иска да стане добъръ баща, или добра майка, трѣбва да има будно съзнание. На всинца ви съзнанието трѣбва да бжде будно!

Казвамъ: има сега редъ ясновидци, които знаятъ напимѣръ, кага нѣкой човѣкъ ще умре, но това само знаятъ. Има други ясновидци които знаятъ, кога ще се роди нѣкой. Трети пъкъ знаятъ, кога ще се разболѣе нѣкой, а не знаятъ, кога ще оздравѣе. Други пъкъ знаятъ кога ще се излѣкувашъ и какъ ще се излѣкувашъ. Нѣкой знаятъ, кога човѣкъ ще изгуби ума си, кога ще подлудѣе, а други знаятъ, кога умътъ му ще се върне на мѣстото си. Питамъ: кое изкуство е по-хубаво: да знаешъ кога ще се разболѣешъ и ще умрешъ. кога ще изгубишъ ума си, или, какъ ще се излѣ-

кувашъ, кога умътъ ти ще се възстанови и т. н.? — Разбира се, че второто изкуство е по хубаво. Сега всички хора сж все гадатели отъ първата категория, тѣ казватъ: сега съмъ религиозенъ, но слѣдъ врѣме нѣма да бжде такъвъ. И действително, така става. Виждамъ нѣкой човѣкъ, който се молилъ на Бога цѣли 10 години и послѣ туря точка на всичко, казва: не струва да се моля повече всичко е празна работа съжалявамъ, дѣто изгубихъ тия 10 години. Азъ слушахъ изповедъта на единъ свещеникъ, който служилъ цѣли 50 години въ една църква и най-послѣ казваше: съжалявамъ че изживихъ цѣли 50 години за това служение въ църквата: само повторения и прѣповторения на едни и сжи нѣща, все кадене съ кандидлицата и нащо ново не научихъ. Втори пътъ като ме прати Господъ на земята попъ не ставамъ. Ами какъвъ искашъ да станешъ? — Искамъ да стана учителъ, да помагамъ на хората и да ги просвѣщавамъ, пъкъ и азъ самъ да се просвѣтя. Сега всички хора казватъ: не прави това, не прави онова, не лъжи, не кради. На това нѣщо всички сме майстори. Въ това, да проповѣдвашъ да не се краде, да не се лъже, нѣма никаква философия. Да не крадешъ, това е стариятъ животъ. Да не лъжешъ, това е стариятъ животъ. Да не мразилъ, това е стариятъ животъ. Съ това всички започваме.

Христосъ казва: „Петътѣ дѣвици били разумни“. Разумниятъ човѣкъ не дава маслото си на заемъ. И азъ сѣ чудя на добродѣтелитѣ на съврѣменитѣ хора, които казватъ: ние помагаме на бѣднитѣ. Не, това е лъжа. Ще дамъ азъ съдранитѣ

си дрехи нѣкому и ще мисля, че съмъ направилъ добро за Господа. Ще ви приведа единъ примѣръ, който ми разказваше единъ старъ българинъ православенъ. Той не вѣрваше въ това, въ което азъ вѣрвамъ, но ето какво ми разправяше: отидохъ въ единъ български манастиръ, дѣто прѣкарахъ извѣстно врѣме. Прѣзъ врѣмето което прѣстояхъ тамъ, царвулитѣ ми се скжсаха, и игуменътъ на манастиря ми подари едни нови дрѣхи и нови царвули. Азъ като се видѣхъ съ нови царвули, подарихъ старитѣ си царвули на единъ бѣденъ човѣкъ Слѣдъ една недѣля сънувамъ слѣдния сънъ: отивамъ на небето и веждамъ тамъ сложена една голѣма, богата трапеза за ядене и на нея прѣдъ всѣки едного седи хубава, нова чиния. Сѣдамъ и азъ на трапезата, и веднага прѣдъ менъ се слага вмѣсто чиния старитѣ мои царвули които подарихъ на бѣдния човѣкъ. На всички насипаха въ чиниитѣ ядене, но при мене никой не се доближава. Запитвамъ едного отъ тия, които сипватъ ядене: защо не даде и на мене чиния? И азъ съмъ гладенъ. нищо не съмъ ялъ. Той ми отговори: тукъ на небето не даваме чинии. Каквото си пратилъ отъ земята, въ това сипваме. Ще кажете, че този разказъ не е вѣренъ. Колкото се отнася за примѣра до Бенъ-Адета, азъ отговарямъ. Колкото се отнася и до примѣра за царъ Махмуда, също отговарямъ, но що се отнася до този послѣденъ разказъ, той е цѣла истина, фактъ е това. Казвамъ обаче: ако българитѣ отидатъ на онзи свѣтъ, не знамъ въ какво ще ядатъ. И тогава срѣщамъ хора, които казватъ: да бждемъ морални! Азъ съмъ срѣщалъ православни, които се отказватъ отъ православието; срѣ-

щалъ съмъ теософи, които се отказватъ отъ теософията; срѣщалъ съмъ евангелисти, които се отказватъ отъ евангелизма; срѣщалъ съмъ окултисти, които се отказватъ от окултизма, но въпросътъ не седи въ това. Питамъ: ти можешъ ли да се откажешъ отъ Любовета? Ние не проповѣдваме едно учение на имане, ние проповѣдваме едно учение на Божията Любовь; ние проповѣдваме едно учение на Божията мъдрость; ние проповѣдваме едно учение на Божията Истина. И като говоримъ за Божията Истина, не говоримъ напразно, фактъ е че съ насъ е Богъ — нищо повече! Ние ще носѣмъ сѣмето, а Господъ ще се земе за това сѣме. Той ще опрѣдѣли, какво ще стане съ него. Ще стане туй, което Той е опрѣдѣлилъ. И тъй става! Всички народи сж като тѣсто въ ржката на това разумно същество. Господъ може да направи отъ всѣки народъ, каквото гърне иска. Българитѣ мислятъ, че всички народи иматъ велики стремежи и могатъ да направятъ, каквото искатъ. Извадете тази идея отъ главата си и знайте, че всѣки човѣкъ на земята, колкото и да е краснорѣчивъ, какъто философъ и да е, самъ не може да направи нищо. Въ свѣта само Богъ е всемоушенъ да направи онова, което ние искаме. И ако ние правимъ изборъ, кой човѣкъ говори Истината, и кой не говори Истината, ще бждемъ на кривъ пътъ. Въ разрѣшението на този въпросъ нѣма противорѣчие. Всѣки човѣкъ на когото умътъ е западена свѣщъ, нѣма какво да се съмнѣваме, той говори истината. Азъ съмъ готовъ да отстапя своята катедра на когото и да е, стига той да говори Истината. Азъ не държа за тази катедра, всѣки може да се качи на нея и да

говори. Всѣки може да отвори гостилница, но да не готви съ кокосово масло отъ прѣди 4—5 години, или пѣкъ съ слънчогледово масло, истискано прѣди нѣколко мѣсеца, отъ което като ядете, да повръщате. Не, всѣки трѣбва да готви съ чисто, прѣсно масло. Сѣмето на слънчогледа трѣбва да се мѣли най-много единъ мѣсецъ прѣди употрѣбление, да не се образуватъ въ него утайки, които биха разстройвали стомаха. Всички хора днесъ говорятъ все за моралния животъ.

Казано е въ Писанието: „Идете да си купите!“. Отъ кого? Значи, това се отнася до петътъ перазумни дѣвици, които сж изостанали въ своя животъ. Отъ какво сж изостанали? — Отъ новия животъ. Първитѣ петъ дѣвици сж влѣзли вече, а послѣднитѣ петъ сж изостанали, но и тѣ могатъ да поуменѣятъ. Който е въ положението на тия глупави дѣвици, трѣбва да се опретне да работи, за да поуменѣе. И въ този човѣкъ има вложени способности, само че трѣбва да работи за тѣхното развитие. Не трѣбва да се проповѣдва учението, че всички сме добри. Не е така, всички не сме добри, но всички можемъ да бждемъ добри, отъ нашата воля зависи да бждемъ добри. Нѣкои казватъ: всички сме умни. Но, всички можемъ да бждемъ умни. Ти си уменъ, но само при дадени условия, а трѣбва да бждешъ уменъ при всички условия. Всички сме музиканти. Не, всички не сме музиканти, но можемъ да бждемъ музиканти. Азъ мога да проявя за себе си хубавото въ музиката, стига да имамъ любовъ къмъ нея. Питамъ: днесъ не се ли продава изкуството? Онова, което стимулира музикантитѣ, не сж ли паритѣ? Дойде нѣкой знаменитъ музикантиъ

да даде концертъ съ благотворителна цѣль, но му плащатъ скъпо и прѣскъпо. Казватъ, този музикантъ чаправи нѣщо за бѣднитѣ. Похвално е това, но този човѣкъ азъ не наричамъ още музикантъ. Краснорѣчивиятъ проповѣдникъ въ Америка или, въ Англия, азъ не наричамъ още истински проповѣдникъ, защото и на него прѣбогато заплащатъ. Питамъ: онѣзи хора, които продаватъ Божественото Слово съ пари, могатъ ли да служатъ на Бога, както трѣбва? Такъвъ човѣкъ не се ли ограничава? Отива той да проповѣдва въ нѣкоя църква, и тамъ му казватъ: ние ти плащаме, затова ще проповѣдвашъ съобразно законитѣ на църквата. Прави сж тия хора. Никой, обаче, не му казва: ти ще проповѣдвашъ съобразно законитѣ на Бога!

Христосъ казва: „Синъ Человѣчески ще дойде на земята.“ Когато дойде Синъ Человѣчески, Той ще бѣде справедливъ. Неговото идване нѣма да бѣде физическо, но ще бѣде каквото е идването на свѣтлината, която прониква отвѣтрѣ. То ще бѣде идване каквото е това на топлината, чиято магнетическа сила прониква отвѣтрѣ. Азъ съмъ ви казалъ, че единъ отъ признацитѣ, по който ще се познае, че тази вълна приидва, е увеличението на страданията. По това именно ще се познае, че новиятъ животъ иде. Това, което наричате днесъ животъ още не е животъ. Когато азъ ви говоря да имате търпение, да чакате, подразбирамъ да чакате този живиятъ, Христосъ, който иде да ви освободи. Всички връзки, които държатъ днесъ вързани вашитѣ сърца и умове, ще изгорятъ, ще се развържатъ, и вие ще се освободите. Какъ ще ми обяснитѣ слѣдния фактъ, който съвременнитѣ учени

хора не могат да разрѣшатъ: въ Америка нѣкой си младъ, богатъ американецъ се оженва и трѣгва съ своята възлюблена да прѣкара за единъ мѣсець своето свадбено пѣтешествие. Обаче съ трѣна, съ който тѣ пѣтватъ, става едно сблъскване, и младоженикътъ полудѣва. Завеждатъ го въ една лудница, дѣто прѣкарва като лудъ цѣли 16 години, а неговата възлюблена се връща сама у дома си. Единъ день той намира вратата на лудницата отворена и хуква да бѣга. Слугитѣ отъ лудницата тичатъ слѣдъ него да го гонятъ, но той пристига на гарата и тамъ успѣва да се качи на единъ тренъ, готовъ за трѣгване. Този тренъ, обаче, изпѣтъ сѣщо се сблъсква съ другъ, и отъ това сблъскване умътъ на този човѣкъ се намѣства. Значи една и сѣща причина произвежда два различни резултата. Едното сблъскване измѣсти ума ото главата му, а другото сблъскване го намѣства. Мога да ви приведа редъ такива факти, но казвамъ изобщо: ако ти не можешъ да употребишъ на врѣме добродѣлитѣ, които Богъ ти дава, непрѣменно ще полудѣешъ.

Въ София имаше единъ евангелистъ, който полудѣ. Защо? — Самитѣ евангелисти го подлудиха. Какъ? — Този човѣкъ се занимаваше съ спиритизмъ и докато вѣрваше въ него, той бѣше веселъ радостенъ. Единъ день нѣкой отъ евангелиститѣ се заема да го разубѣждава въ неговото вѣрую и успѣва да стори това. Но отъ момента, когато той се разочарова въ своето вѣрую, той изгуби ума си и полудѣ. Питамъ: този евангелистъ намѣстили ума на човѣка? — Не, размѣсти го. Ние благодаримъ за такова размѣстване. Такива случай

има навсѣкждѣ въ живота. Ще вземешъ да разубѣждавашъ единъ теософъ въ неговитѣ разбирания. Не го разубѣждавай, но приложи нѣщо ново къмъ неговитѣ разбирания! Нѣма какво да разубѣждавашъ единъ православенъ, но приложи нѣщо ново къмъ нѣговитѣ разбирания. Нѣма какво да разубѣждавашъ единъ евангелистъ, но приложи нѣщо ново къмъ неговия евангелизмъ. Не се старай ежщо да разубѣждавашъ онѣзи хора, които вѣрватъ въ обществения животъ, но съгради нѣщо ново въ тѣхния животъ. Цѣлиятъ съврѣмененъ животъ, тѣй както е създаденъ, не е лошъ, но трѣбва да се съгради нѣщо ново върху него. Смыслътъ не е въ това да съсиивашъ, да събаряшъ, и относѣ да градишъ. Природата не върши такова нѣщо. Тя не съсиива, не разрушава изведнѣжъ, но постепенно гради новото, а старото само по себе си пада.

И тѣй петътъ разумни дѣвици, които очакваха новия животъ, младоженика, влѣзоха съ него. Питамъ сега: какъвъ е новия животъ? — Въ новия животъ съмнѣнието изчезва. До тогава докато човѣкъ се съмнѣва, докато се оплаква отъ другитѣ хора, той е въ стария животъ. Не си правите илюзии. Вие имате нѣща размѣсени и трѣбва да очистите живота си. Само тогава ще дойде щастието. Какъ започватъ живота си двама млади? Вземете заупримѣръ, младиятъ човѣкъ на своята възлюбена прѣди да се оженятъ? какво казва. — Не мога безъ тебе, умирамъ! И започватъ тѣ живота си: първиятъ день започватъ добръ, вториятъ день сжщо, но единъ день тя поглежда друго, веднага идва съмнѣнието и щастието изчезва. Питамъ: уменъ ли е този нейнъ другаръ? — Не е

уменъ. Сжщиятъ законъ можемъ да прѣкараме и за други случаи: ако ти се съмнѣвашъ въ своя приятель, щастието изчезва; ако ученикътъ се съмни въ своя учителъ, и ако учителътъ се усъмни въ своя ученикъ, щастието сжщо така изчезва. Ако майката се усъмни въ своя синъ, щастието изчезва; ако свещеникътъ се усъмни въ своето паство на какво ще мяза този народъ? На какво ще мяза това общество? Най-послѣ, ние се усъмняваме и въ Бога и тогава идватъ всички нещастия, всички полудѣвания въ живота ни. Азъ мога да ви кажа само едно: обърнете живота си къмъ Любовьта! Живѣйте само единъ день въ Любовьта! Ако не можете единъ день, живѣйте само единъ часъ; ако не можете единъ часъ, поживѣйте поне една минута съ Бога, поживѣйте само една минута въ Любовьта, отворете сърцата си, поживѣйте съ всички разумни сжщества въ свѣта, за да видитѣ, какво нѣщо е Божественъта свѣтлина, да видите, какво нѣщо е Божествената Любовь. Това е само единъ моментъ и всѣки може да го направи, но за това се изисква доблестъ. Ако речемъ да направимъ този опитъ, ще дойдатъ разни хора, на и редъ окултисти и ще започнатъ да ни казватъ: този опитъ не може да се направи безъ учителъ, ще полудѣете. Казвамъ: ти сега именно си лудъ, сега си въ лудницата, и ако не излѣзешъ отъ тази лудница и не се качишъ на трена да избѣгашъ, ти никога нѣма да се поправишъ. Сега е врѣмето. Излѣзъ отъ лудницата и се качи на този тренъ! Олѣзи отъ васъ, които иматъ нужното просвѣтление, приложете това, ви казвамъ. Не мислете, че азъ искамъ да руша вашитѣ възгледи! Божественитѣ

възгледи дръжте и нацравете първия опитъ! Нима България не се нуждае отъ членове, на които да възложи живота си? Нима тя не се нуждае отъ добри патриоти? Азъ наричамъ патриоти тия хора, които служатъ на народа си безъ пари. Тия, които служатъ съ пари, това не сж патриоти. Турчинътъ казва: съ пари и въ джиндема влизамъ. Това е безморалне. И казвамъ: ако днесъ дойде Христосъ, колко души ще влѣзатъ заедно съ Него въ царството Божие? Половината отъ десетѣтъ ще влѣзатъ, а именно петѣтъ разумни дѣвци, но петѣтъ неразумни нѣма да влѣзатъ. Питамъ: колко отъ обикновенитѣ граждани ще влѣзатъ въ царството Божие? На колко хора въ България душитѣ сж дѣвствени? Дѣвственъ човѣкъ азъ наричамъ този, за душата на когото нѣма никаква съблазнь. Като минавашъ прѣзъ отворенитѣ каси, нищо да те не привлича. Като минавашъ прѣзъ женитѣ — твоитѣ сестри, нищо да не те привлича. Това е въпросъ на врѣмето. Дойде при мене една сестра, българка, оженила се за единъ човѣкъ благороденъ, ученъ, интелигентенъ, красивъ по външность и човѣкъ съ богато по чувства сърце, отъ което блика животъ и енергия, но породило се нѣщо въ неговата душа, което тя не харесва, та иска свѣтъ. Отъ извѣстно врѣме той много се заглѣждалъ въ женитѣ. Като чувалъ да приказва нѣкоя жена на пхтя, той веднага отивалъ къмъ презоренца. И така направила живота си нещастенъ. Питамъ тази сестра: ти можешъ ли да избавишъ мъжа си отъ тия жени? Половината свѣтъ е само жени. И ако единъ мъжъ иска да избави жена си отъ съблазнь, ще може ли? Половината свѣтъ е

пъленъ съ мъже. Казвамъ ъ: ето какъвъ съвѣтъ ще ти дамъ. Ти не обръщай внимание на това негово поведение, а мисли, че когато той гледа нѣкоя жена, това си ти. Зарадвай се, нали живѣешъ за Господа? Ами отъ това, което вършишъ, какво ще излѣзе? Ще направишъ живота си още по - несчастенъ. Ти ще припишешъ по адреса на мъжа си редъ грѣхове, които може да сж върни, а може и да не се върни. Тя ме запита: да го напусна ли? Какво ще спечелишъ, ако го напуснешъ? Ти ще почнешъ да го слѣдишъ като нѣкой детективъ. И какво ще спечелишъ отъ това слѣдение?

Та ние социално сме поставени на извѣстни голѣми изпити въ живота. Всѣки домъ се яуждае отъ миръ. Азъ не зная, колко домове има въ България, или само въ София, които да живѣятъ въ миръ. Нѣкой пхтъ, като отирава вниманието си къмъ хората, навсѣкждѣ чувствувамъ само страдания и страдания — общи страдания и си мисля, какъ да помогна на тия хора. Ще ви приведа единъ примѣръ. Минава единъ господинъ по улицата и вижда едно малко момиченце сираче тренери отъ студъ, изпхдено, нийдѣ никого нѣма. Той го взима въ кхшата си като хранениче. Но слѣдъ една година това дѣте заночва да бие неговото. Питамъ: защо това дѣте не е благодарно? Защо иска да бие другото? Нали този господинъ го взе отъ улицата? Този законъ азъ виждамъ навсѣкждѣ въ свѣта. Всички хора си отмѣщаватъ, но казвамъ: отъ тия лоши мисли, желания и чувства ще израснатъ отъ усгата ви дървета. Най послѣ, мозъбѣтъ, сърцето, стомахътъ, бѣлитѣ дробове, нервитѣ ви, всичко

това ще се атрофира и ще придобнете артерно-склероза. Това е все резултатът на нечисти мисли. Човѣкъ, който иска да живѣе чистъ животъ, трѣбва да изхвърли отъ ума си всѣка скверна мисль, отъ сърцето си всѣко скверно чувство и да тури като основа на живота си Любовта. При единъ богатъ изворъ всѣки ще може да пие, но ти си едно изворче, което едва ципирика, или ако ти си единъ чучуръ, който не пуца никаква вода, той ще дойде при тебе?

Сега, онѣзи отъ васъ, които искатъ да продължатъ живота си, трѣбва да живѣятъ въ закона на Любовта, а нѣкои казватъ: ние да умремъ, та да се освободимъ отъ тежкитѣ условия на живота. Нѣма отървяване. Ако влѣзете въ земята, тамъ е още по-опасно. На онѣзи, които не разбиратъ законитѣ, казвамъ: не се лъжеге да желаете смъртъта, нѣма по-лошо отъ нея. Вие умирали ли сте да знаете, какво нѣщо е смъртъта? Знаешъ ли какво нѣщо е да влѣзешъ въ земята, стъпването ти да е свързано съ тѣлото и тамъ да прѣседишъ най-малко 4—5 години, да присѣдствувашъ на цѣлия процесъ на разлагане, докато най-послѣ се отвори този затворъ и душата ти излѣзе свободна да продължава живота си при по-добри условия? Не е лесно да се прѣкара въ този гробъ! Теософитѣ казватъ, че като умре човѣкъ, съ смъртъта се скъсвала нишката на живота. Не се скъсва нишката на живота. За праведнитѣ се скъсва, но за грѣшнитѣ не се скъсва. Запишете си това, та като влѣзете единъ день при тия условия на живота, ще си припомните моитѣ думи. Ако сте добри, ще дойдатъ посланици, ангели да ви взематъ! ако

не, ще останете вжтрѣ въ затвора. Вие не можете да разберете основния законъ, че ако човѣкъ има нечисти мисли и желания, тѣ ще го задържатъ на земята. И за сега, всѣко морално учение, всѣка религия има за цѣль да освободи човѣчеството отъ настоящето и отъ бѣднѣщото робство. А ние чакаме слѣдъ като умремъ да бѣдемъ свободни. Не трѣбва да бѣдете мъртви за доброто, а мъртви за грѣха.

Та казвамъ: тия 10 дѣвици се приготвиха да посрещнатъ младоженика. И сега Христосъ чака тия дѣвици. Слѣдъ като умрете, и вие ще бѣдете една отъ тия дѣвици и тогава, или ще влѣзете съ младоженика, или ще останете на вѣнъ. И като дойдете да хлопате, Той ще ви каже: „Не ви позволявамъ“. Какво ще бѣде положението ви тогава? И всѣки човѣкъ, който отива за другия свѣтъ, или бива приетъ, или бива отхвърленъ. Нѣма по-страшно нѣщо сѣ това, да бѣде човѣкъ изоставенъ отъ Бога. Ще кажете: това не е ли жестоко? Ами че ако ние се съмнѣваме въ Божественото, тогава дѣ е животътъ? Ние, добритѣ хора, трѣбва да работимъ, да дадемъ примѣръ на цѣлия свѣтъ. Добриятъ човѣкъ не трѣбва да бѣде мързеливъ. Въ всяка област на живота той трѣбва да бѣде образецъ: и въ дома си, и въ училището, и въ обществото; неговото съзнание всѣкога трѣбва да бѣде будно. Той трѣбва да служи за великата Любовь; той трѣбва да служи на своята възлюбена и на своя възлюбенъ. Азъ не считамъ, че тия възлюбени сж на земята, тѣ сж вжтрѣ въ всѣки едного. Нѣкой пхтъ виждате, че въ нѣкой човѣкъ се проявява Божественото, а на другия день го

нѣма. Значи, този възлюбенъ идва и си отива. Благородното, възвишеното въ човѣка се проявява, но въ единъ съзнателенъ човѣкъ то трѣбва всѣкога да присъствува, да не го напуца, Гледате днесъ единъ вашъ приятелъ се отнася съ васъ благородно, внимателно, но на другия денъ ви обръща грѣбъ. Значи, възлюбениятъ не жиѣе на физическото поле. Той никога нѣма да си оцана краката на земята, да дойде да живѣе тукъ. Той не се подкуива съ малко. Често вашитѣ възлюбени се съблазняватъ отъ паритѣ, другъ пътъ отъ лицата на хората, тѣхъ всичко може да ги съблазни, но истинскиятъ вашъ възлюбенъ само едно може да го съблазни: вашето сърце, вашия умъ, вашата душа и вашия духъ.

Бесѣда, държана отъ Учителя на 28 мартъ, 1926 г.
въ гр. София.

ДАВА ПЛОДЪ

21.

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44

РУСЕ

Дава плодъ

„Ако житното зърно не падне на земята и не умре, то не дава плодъ“.

Ще говоря върху стиха: „Ако житното зърно не падне“, или казано на съвременен езикъ „ако житното зърно не се посѣе“. Условията на живота сж великъ потокъ за реализиране на разумния животъ. Защото майката, която ражда, има идея. Бащата, който съгражда дома, има идея. Писателятъ, който пише, има идея. Държавникътъ, който управлява, има идея. Войнътъ, който воюва, има идея. Каквато постъпка, и въ каквото направление да се извърши, задъ нея всѣкога седи единъ малъкъ потокъ. Значи, човѣкъ трѣбва да има потокъ. Не само потокъ трѣбва да има, но трѣбва и да разбира основнитѣ закони, върху които се гради разумния животъ. Човѣкъ не трѣбва да има само едно повърхностно разбиране на нѣщата. Въ това отношение, ако вземемъ индуситѣ, споредъ както изучаватъ човѣшкото естество, тѣ иматъ по-правилна философия отъ европейцитѣ. Наистина, тѣ не сж изучили толкова физическото тѣло на човѣка, но сж изучили духовнитѣ му тѣла, т. е. неговитѣ потънки тѣла. Тѣхъ тѣ сж изучили дабрѣ и за тѣхъ иматъ една вътрѣшна физиология и съобразно тази физиология могатъ да извършватъ нѣща, които

европейцитѣ не могатъ. Тѣ се занимаватъ отъ хиляди години съ тия въпроси, когато въ нашата съвременна наука едва сега започватъ да изучаватъ строежа на човѣшкото тѣло по-подробно, отколкото досега.

Христосъ прави едно сравнение, казва: „Ако житното зърно не падне на земята не може да се размножава. Размножението е законъ за разумния животъ. „Плодете се и се множете“, казва Писанието. Само разумниятъ човѣкъ може да се размножава, а неразумниятъ човѣкъ само се дроби. Да дробишъ попара, това не е разуменъ животъ; да чупишъ камъни, това не е разуменъ животъ. Да градишъ, това е друго нѣщо.

„Ако житното зърно не падне“. На какво? — На добрата почва подразбира Христосъ, то само остава и не дава плодъ. Следователно, всѣки животъ има свои специални условия за развитие. Заоблѣжете всѣки индусъ може да ви разправя за седемьмѣ тѣла, които човѣкъ има, но при това всѣки индусъ очаква нѣкой великъ учителъ да дойде да имъ говори. Значи, това знание нищо не ги ползува. Човѣшкитѣ тѣла прогресиратъ епохално, въ тѣхъ има извѣстни творчески вълни, които ги подтикватъ, тъй както силитѣ въ природата подтикватъ пролѣтътъ да се прояви. Има вълни на физическо тѣло; има вълни на астралното тѣло; има вълни на умственото тѣло; има вълни и на причинното тѣло. Значи, човѣкъ може да знае строежа на своето тѣло, но това тѣло има нужда отъ хранене. Ако не го хранишъ, това знание е на полувина знание. Общото нѣщо се отнася и за умственото тѣло, както и за другитѣ тѣла. Човѣкъ не

може всѣкога да се развива умствено. Този законъ е вѣренъ и по отношение на индивидитѣ, и по отношение на народитѣ, и по отношение на цѣлото човѣчество. Слѣдователно, когато говоримъ за цѣлата епоха, разбираме, че въ свѣта иде нѣщо велико, което не е било досега. Ето защо човѣкъ трѣбва да се стреми да схване Божественото, а не трѣбва да се спира върху формитѣ. Мнозина се спиратъ върху това, прѣзъ коя чешма минавала водата. Не е въпросътъ въ това, прѣзъ коя чешма минава водата. Не е въпросътъ и въ това, чрѣзъ коя църква, чрѣзъ кой народъ ще дойде спасението на свѣта. Всѣки народъ, който мисли, че е изпратенъ съ мисия да спаси свѣта, въ дадения случай той е една чешма. Обаче туй, което спасява свѣта, не сж народитѣ. Спасението иде отъ Божественото начало. Богъ спасява хората. Божествениятъ духъ спасява хората. Любовта ги повдига, Мъдростъта ги съгражда, а Истината ги освобождава. Тѣй разглеждамъ азъ въпроса.

Всички съврѣмени хора сега се биятъ само за свобода. Цѣлото общество днесъ иска свобода. Нали всички сте българи? Едно врѣме българитѣ се оплакваха отъ турцитѣ, които ги управляваха, че ги направили роби. Добрѣ, българитѣ сега сами се управляватъ и сж нѣколко сантиметра по-горѣ, но все още не сж доволни. Ако отидете въ Англия, ще видите, че и англичанитѣ не сж доволни отъ английското управление. Ако отидете въ Америка, ще видите, че и американцитѣ не сж доволни отъ американското управление. Може да кажете, че англичанитѣ сж виновни. Не, донѣкъдъ само сж виновни, защото и тѣ не разбиратъ напълно Боже-

ственитѣ закони, по които трѣбва да се управлява единъ народъ. Когато нѣкой народъ иска свобода, знае ли защо я иска? Когато нѣкой човѣкъ иска знания, знае ли защо ги иска? Когато нѣкоя мома иска красота, знае ли защо я иска? За едно разумно общество красотата е благословение, но за едно неразумно общество, красотата е опасно нѣщо. Красотата на единъ момъкъ е опасно нѣщо за харемлика, чрѣзъ нея той може да подмами женитѣ въ харема. Та казвамъ: ние, разумнитѣ хора, трѣбва да разрѣшимъ въпроса за живота правилно. Всѣки за себе си трѣбва да разрѣши правилно този важенъ въпросъ, защото освѣтъ на него ние имаме материални въпроси, които засѣгатъ личността. Ние имаме още и обществени отношения, които засѣгатъ нашитѣ чувства. Ние имаме общочовѣшки отношения, които засѣгатъ нашия умъ и най-после имаме отношения къмъ единъ възвишенъ свѣтъ, т. е. отношения, които се отнасятъ до Бога. Това сж редъ степенн, редъ иерархии нагорѣ въ нашия животъ. Въ този смисълъ, никой въ свѣта не може да бѣде абсолютно свободенъ, да прави каквото иска. Ти, който въ този моментъ можешъ да подвижишъ ржката си нагорѣ, знаешъ ли прѣзъ колко процеси е минало това разрѣшение, докато най-послѣ реализирашъ това движение въ физическия свѣтъ? Най-първо заповѣдта за движението на твоята ржка трѣбва да е излѣзла отъ слънцето. Нѣкой ще каже: смѣшно е да се говори, че за движението на ржката трѣбва да вземе участие и самото слънце! Да трѣбва да знаете, че за движението на ржката се дава заповѣдъ отгорѣ, отъ главната квартира — отъ слънцето. Когато азъ искамъ да дигна ржката си, трѣбва да запитамъ слънцето: мога ли да дигна рж-

ката си? И когато ми отговорятъ, че мога, азъ я дигамъ. Искамъ да излѣза отъ кѣщи, питамъ: мога ли да излѣза? И веднага ми отговарятъ: можешъ да излѣзешъ. Получа ли отговоръ, само тогава взимамъ шапката, бастуна си и излизамъ. Ако нѣмамъ разрѣшение отъ главната квартира, отъ слѣнцето, не излизамъ. Ще кажатъ, че нѣкоя жена не може да излиза изъ града, понеже мъжътъ ѝ не разрѣшава. Не, слѣнцето не ѝ разрѣшава.

Та казвамъ можемъ ли да изразимъ разумно всичко онова, което става въ насъ? Защото домътъ и животътъ трѣбва да бѣдатъ съградени на разумни начала. Ако искамъ да живѣя като човѣкъ, трѣбва да зная, за какво и защо живѣя. Ако живѣя въ едно общество, трѣбва да зная защо живѣя, трѣбва да имамъ разумни отношения къмъ него. И ако вѣрвамъ въ Бога, трѣбва да имамъ разумни отношения къмъ Него. Нѣкой хора иматъ правилни понятия, правилни схващания за Бога. Изобщо, тази велика идея прониква въ основата на живота, и ние нѣкой пѣтъ я наричаме човѣшки духъ, или човѣшка душа, или човѣшки умъ, или човѣшко сърце, или човѣшка воля; нѣкой пъкъ я кръщаватъ съ името общественъ моралъ, или държава. Хиляди имена ѝ се даватъ, съ хиляди имена я кръщаватъ, но тя е една и сѣща сила, която дѣйствува въ свѣта. Тази сила е еднакво важна, както когато създава едно малко бръмбарче, така и когато създава човѣкътъ. А ние споредъ нашитѣ схващания, мислимъ, че когато природата създава едно малко бръмбарче, върши малка работа. Не, природата, е сѣщата и когато създава едно малко бръмбарче, и когато създава единъ чо-

вѣкъ, само че бръмбарчето е прѣдговоръ къмъ създаването на човѣка. Нѣкои питатъ: защо бръмбарътъ бръмчи? Той като хвърчи покрай ухото ти, бръмчи и казва: „Слушай за да живѣешъ единъ щастливъ животъ, трѣбва да мислишъ, а пѣкъ могатъ животъ се убославя само въ моето бръмчене. Азъ съмъ създаденъ да бръмча“.

Христосъ казва: „Ако житното зрънце не падне“. Да, туй житно зрънце трѣбва да се посѣе. Нѣкой пѣтъ Любовта може да бѣде като почва. Вие изучавали ли сте, какво нѣщо е почвата на Любовта, отъ какви елементи е съставена тя? Нѣкои градинари изучаватъ, напримѣръ, каква трѣбва да бѣде почвата, въ която ще вирѣятъ извѣстни растения. Напримѣръ, тѣ изучаватъ на каква почва вирѣятъ лозитѣ, на каква ябълкитѣ, крушитѣ, лимонитѣ, портукалитѣ, бананитѣ и редъ други плодни дървета или растения. Тѣ проучаватъ почвата, както и климатическитѣ условия, при които вирѣятъ разнитѣ растения. Казвамъ: прѣдъ насъ седи една широка областъ за проучаване. Ние трѣбва да изучаваме условията които съществуватъ въ двата полюса на земята, а именно: екваториални условия, както и условията при студѣнитѣ, сѣвѣрнитѣ мѣста. Между тѣхъ ще изучаваме и условията при умѣренитѣ пояси. Такива три вида условия има и въ обикновения животъ.

Мнозина подѣржатъ, че ние трѣбва да вѣрваме въ Бога и да Му се молимъ. Добрѣ да допуснемъ, че всички ние се молимъ на Бога, а не работимъ, какво щѣше да бѣде положението на земята? Ако разберемъ въ букваленъ смисълъ, че трѣбва постоянно да сме въ молитва и речемъ всич-

ки, мъже и жени, дѣто и да сме, било по улицитѣ, или по домовете си, да отправимъ погледа си нагорѣ къмъ Бога и съзерцаваме, какъвъ смисълъ щеше да има нашия животъ? Да допуснемъ и другото положение, че по цѣли 12 часа на день не се спираме, а само се движимъ отъ едно мѣсто на друго, знаете ли, какъвъ хаосъ, каква бъркотия щеше да има въ свѣта? Нѣкой казва: съ молитва само не става. Казвамъ: но и съ движение само не става. Философията седи въ това, да разбирате, какво значи движение, и какво значи молитва. Когато разумниятъ човѣкъ разбере великия законъ на молитвата, той ще стане истински човѣкъ, той ще стане единъ отъ вѣликиѣ адепти. И когато човѣкъ разбере, какво нѣщо е разумното движение, той пакъ ще стане единъ великъ адентъ. Да се мѣсти човѣкъ отъ едно мѣсто на друго, това не е движение. Молитвата пъкъ не подразбира, че ти трѣбва да се спрешъ на едно мѣсто и по цѣли часове да се молишъ. Ти можешъ да се движишъ и пакъ да се молишъ, както можешъ да работишъ, а едноврѣменно и да се молишъ. Работата не изключва молитвата. Ти можешъ да копаешъ и едноврѣменно да се молишъ. Нѣкой казва: азъ трѣбва да отида на църква. По-добра църква отъ отвореното небе нѣма. Най-хубавото кандило въ свѣта, това е слънцето. Има ли по-хубаво нѣщо отъ това да излѣзешъ вечерно врѣме и погледнешъ на всички запалени Божии кандила? Ти се молишъ и чувствуваешъ навсѣкждѣ Божието присѣствие. И какъвъ по-добъръ свещеникъ отъ Божия Духъ, който започва да ти говори, да събужда въ тебе онава Божествено, священо чувство къмъ Бога? И

какво по-хубаво нѣщо отъ това, да виждашъ Бога горѣ на планината, както Мойсей Го е видѣлъ? Нѣкой казва: Бога никой никога не е видѣлъ. Казвамъ: слѣпитѣ никога не сж видѣли Бога, но които иматъ очи, тѣ сж го видѣли, Казвате: Писанието казва, че Бога никой никога не е видѣлъ. Да, вѣрно казва писанието, че слѣпитѣ хора не сж видѣли Бога, но всички онѣзи хора, на които духовнитѣ очи сж отворени, сж видѣли Бога. И затова Христосъ е казалъ: „Чистосърдечнитѣ ще видятъ Бога“. Виждането подразбира дълбоко знание.

Ето защо ние трѣбва да изучаваме Бога въ Неговото проявление: да се съгласяваме съ Неговата воля, съ Неговото съзнание и съ Неговата Мъдростъ. Ние трѣбва да изучаваме Бога чрезъ единъ святъ животъ, чрезъ едно царство, чрезъ единъ народъ. Но освѣнъ едно обикновено общество, или единъ обикновенъ народъ, или едно обикновено царство има и едно Божествено общество, единъ Божественъ народъ, въ които се събиратъ всички общества, всички народи и всички царства. Така седи въпросътъ. Слѣдователно, за да може дадено царство на земята да благоденствува, трѣбва да има законитѣ на Божественото царство въ себе си. Сжщото нѣщо се отнася за всѣки народъ както и за всѣка религия. И въ Божествения свѣтъ има религия, и тамъ се служи на Бога. Азъ питамъ всички ония правовѣрни, които казватъ, че знаятъ, какъ да вѣрватъ: знаятъ ли тѣ какъ трѣбва да се молятъ? Виждали ли сте нѣкой ангелъ какъ се моли? Азъ съмъ виждалъ картинитѣ на нѣкои художници, които прѣдставятъ, какъ се моли нѣкой ангелъ. Тѣ го прѣдставляватъ падналъ на колѣнѣ,

тъй както едно врѣме учителитѣ сж туряли своитѣ ученици на колѣнѣ, когато не си знаели урока. Това, обаче, не е истинско художество, това не е молитва. Всѣки който рисува, не е истински художникъ. Подъ „молитва“ въ духовния свѣтъ ние разбираме изучаване на Божествения езикъ. Молитвата е първиятъ методъ, чрѣзъ който ние започваме да изучаваме Божествения езикъ. Щомъ започнешъ да се молишъ, ти вече изучавашъ буквитѣ, а после и първитѣ слогове на Божествения езикъ. Ако не се молишъ, никога нѣма да изучишъ този езикъ. Нѣкой казва: защо трѣбва да се молишъ? Защото само чрѣзъ молитвата ще научишъ Божествения езикъ. Ако учителтъ ти те постави въ положение да изучавашъ този езикъ, какво лошо има въ това? Нѣкой казва: ние знаемъ да се молимъ. Добре, кажете тогава, какъвъ е първиятъ слогъ на думата Любовь? — Не зная. Значи още не си започналъ да учишъ. Нѣкой те бие и ти казвашъ: братко, моля ти се не ме бий! Той не обръща внимание, продължава да те бие. Туришъ му въ ржката 4 — 5000 лева, и той прѣстава да те бие. Като туришъ злато въ ржцѣтъ на хората, вече не те биятъ. Питамъ: мжжътъ бие ли онази домакиня, която знае да точи хубави баници, която знае хубаво да готви, добръ да нарежда и чисти кжщата, да услужва на мжжа си по най-модеренъ начинъ? Кога мжжътъ бие женаси? — Когато поцѣли дни ходи по махалата, не готви, не се прибира въ кжщи. Затова, като се върне дома си, той я крѣщава. Това е особенъ начинъ на крѣщане, който не е много приятенъ. Съ добрата домакиня не се постъпва така. Кой е добриятъ домакинъ? — Който може да нап-

рави хубава кжца на жина си и като влѣзе въ кжщи, събува обувката си още отвънъ, или ги изчиства, за да не внася калъ, прахъ въ стаитѣ. Този домакинъ зачита труда на жена си. Той сваля още отвънъ прашното си палто и влиза вътрѣ чистъ. Въ рѣцѣтъ си носи зюмбюлъ пѣленъ съ провизии и около него се събиратъ всичкитѣ му дѣца радостни и весели. Не е добъръ онзи домакинъ, който се връща дома си съ празенъ зюмбюлъ и още отъ вратата започва да дига шумъ, вика, кара се, защото нѣма нищо наготовено.

Та казвамъ, ако обществениятъ строй днесъ е такъвъ това не е никакво разбиране на жавота. Въ Божествения свѣтъ не може да се живѣе така, но въ човѣшкия — може. Въ човѣшкия животъ може да се биешъ, да се охулваме, да се одумваме, какъто виждаме това да стева отъ хиляди години насамъ — какви ли не побоища, горения, затваряния и какво ли не виждаме, но съ това свѣтътъ оправил ли се? Колко бой сж изяли до сега женитѣ въ свѣта, но съ това внесе ли се подобрене? Пъкъ и мъжетѣ колко бой сж яли на бойнитѣ полета, но поправиха ли се съ това? Мъжтъ е билъ, но и той е битъ. Жената е дъщеря на Бога и онзи мъжъ, който си позволи да бие дъщерята на Бога, Господъ му отнима краката, рѣцѣтъ и т. н. Господъ не позволява да биятъ дъщеритѣ му. Сега азъ подържамъ женитѣ, наричамъ ги дъщери на Бога, и затова тѣ ще си кажатъ; така е това! Да, но има и Синове Божии. Ето защо онѣзи дъщери, които си позволяватъ да биятъ Синовеѣ Божии, да му мислятъ! Ще видятъ тѣ, какъ се биятъ Синовеѣ Божии! Еднакво трѣбва да почитате и дъ-

щерята Божия, и синътъ Божий. Ще почиташъ тѣзи два принципа, ще ги считаашъ като свой идеалъ, тѣ сж свещени. Значи, ако житното зърно не падне на земята, т. е. въ Любовьта, и не разбере тѣзи два велики принципа, че въ свѣта идватъ двѣ вълни, то ще остане само. Когато Христосъ дойде, Той носѣше една вълна, и онѣзи народи, които приеха тази вълна, се повдигнаха и благословиха. Всички онѣзи народи, които не приеха тази вълна, сега бѣдствуватъ. Тази вълна е на края си вече. Приемете тази вълна, и тя ще ви приеме. Въ свѣта нѣма повторение на нѣщата. Всѣки моментъ, всѣка минута носи нѣщо ново. Въ Божественото именно се крие вѣчната красота, вѣчното разнообразие, а въ човѣшкото е вѣчното еднообразие, вѣчния недоимѣкъ и гладъ. Въ Божественото има изобилие, въ Него нѣма гладни хора. Божественото подразбира редъ и порядѣкъ въ нѣщата.

И сега Христосъ се обръща къмъ окръжаващитѣ го къмъ Своитѣ ученици, които го разбиратъ и казва: „Ако житното зърно не падне, само ще остане, но ако падне, ще даде плодъ“. „Ако падне, ще даде плодъ“ — това подразбира: когато азъ се кача горѣ при Отца, ще привлѣка всички хора къмъ себе си. Когато ние имаме въ себе си принципа на Любовьта, ще привлѣчемъ всички хора къмъ насъ. Този принципъ е единъ и сжщъ навсѣкждѣ. Той дѣйствува еднакво и въ ангелитѣ, и въ човѣка. Не смѣсвайте Любовьта съ това, коети хората наричатъ страсти. Нѣкой казва: гори ми сърцето! Че сърцето ти гори, това не е любовь. Нѣкой казва: отъ много любовь главата ми се замая, шашардисахъ се. Че главата ти се

замаяла, това не е любовъ. Нѣкой момъкъ видѣлъ на улицата една мома и той се шашардисалъ, и тя се шашардисала. Не, когато Любовта влѣзе въ сърцето ти, тя ще те научи да говоришъ много хубаво: умътъ ти ще се отвори, и ти нѣма да се шашардисвашъ. Когато искашъ да поздравишъ онзи когото обичашъ, нѣма да си наведешъ главата до земята, но ще му отправишъ единъ нѣженъ погледъ, да познае, че ти носишъ за него най-хубавитѣ мисли, най-хубавитѣ чувства и пожелания.

Сега бихъ ви запиталъ: какъ сж у васъ си-новетѣ Божии и дѣщеритѣ Божии? Писанието казва: „Не огорчавайте въ себе си Духътъ Божий, съ който сте запечатани!“ Какво трѣбва да подразбираме отъ този стихъ? — Щомъ влѣзе човѣшкото въ насъ, ние веднага огорчаваме Божественото. Уменъ човѣкъ ли е този, който заради човѣшкото жертвува Божественото? — Не е уменъ. Любовта на Бога и човѣшката любовъ се различаватъ по слѣдното: Божията Любовъ включва въ себе си всичко. За да бже Любовта ти съвършена, трѣбва едновременно да обичашъ всички. Ти трѣбва да обичашъ не само своитѣ ближни, не само себе си, но всички същества по цѣлия свѣтъ, за което съзнанието ти всѣки моментъ трѣбва да бже будно. Само тогава ти ще чувствувашъ една вжтрѣшна радостъ. Съзнанието на всички същества ще образува едно цѣло, и ти ще се разговоряшъ съ това общо съзнание. Чрѣзъ това съзнание именно Богъ ще ти проговори. И тѣй, щомъ се слѣемъ въ едно общо съзнание, Богъ ще проговори на всички. Богъ ще говори само въ една частица, а всички ще приематъ говора Му. Това нѣщо Богъ може да напра-

ви, а човѣкътъ не може. Това значи съзнание. Ако любовта ти е човѣшка, ти ще се влюбишъ въ една жена и ще я обичашъ день до пладнѣ. Слѣдъ това твоята любовъ ще се измѣни. Защо? Ти ще я любишъ само докато е млада и красива, но щомъ изгуби младостта и красотата си, нѣма да я любишъ повече. Нѣкой казва: азъ ще те любя до гроба. Питамъ: дайте ми една статистика, да видя, колко отъ тия обѣщания сж запазени! Какъ ще ги опазишъ? Азъ уподобявамъ човѣшката любовъ на една малка вадичка, която и отъ най-слабото слънце изчезва. Нѣкой казва: моята вадичка ще остане и при най-горещото слънце. Да, но като изгрѣе и припече силното слънце, казвамъ: вижъ, отъ твоята вадичка вече и поменъ нѣма. Божията Любовъ е велика рѣка, която тече навсѣкждѣ, пои всички хора и всички живи същества. Тя е еднакво изобилна и при най-горещото слънце, както и при най-слабото. Слънцето разбира тази вода.

Та казвамъ: ние сега ще изучаваме човѣка. Ще кажете: ама азъ имамъ особени разбирания за свѣта. Радвамъ се на вашитѣ особени разбирания, но казвамъ: азъ пъкъ имамъ Божествени разбирания за свѣта. Азъ искамъ да разбера, какви сж моитѣ отношения въ даденъ случай не само къмъ Бога, но и къмъ всички същества. Онзи човѣкъ, който живѣе Божественъ животъ, като мине прѣзъ нѣкоя гора, ще знае какво да прави. Той ще полѣе най-малко 40—50 дървета, ще изчисти най-малко 10 запушени извори. На нѣкой рѣки пъкъ ще направи бродове. Това е разумниятъ човѣкъ. Знаете ли какво нѣщо прѣдставляватъ тия извори? — Това сж изворотѣ на всѣки човѣкъ въ свѣта.

Ако ти изчистишъ единъ запушенъ, прашасалъ, изворъ, отдѣ знаешъ, може би този изворъ съотвѣтствува на живота на нѣкой държавникъ въ обществото. Този човѣкъ като не знае начинъ да си помогне, чувствува живота си запушенъ, затрудненъ. Ако ти изчистишъ извора на този човѣкъ, ще помогнешъ да се просѣти ума му. Нему не дохожда на умъ да отиде горѣ на планината да изчисти своя изворъ. Дѣ е този изворъ? — Може да е на Витоша, може да е на Мусала нѣкъдѣ, а може и да е на друга нѣкоя планина. Азъ бихъ желалъ българитѣ да чистятъ тия извори. Ако всѣка година българитѣ биха ходили да очистватъ горното езеро на Мусала, знаете ли какво щѣше да стане съ тѣхъ? Нѣма да кажа, какво биха придобили тѣ. Вие ще кажете: малко ли работи има да чистимъ, че ще трѣбва да се занимаваме и съ тия нѣща? Азъ до колкото виждамъ, работитѣ на българитѣ се оправятъ само на половина. До колкото е изчистено оно-ва езеро на Мусала, дотолкова сж очистени и тѣхнитѣ работи. Това може да е нѣкакво съвпадение, но до колкото съмъ наблюдавалъ, така седи работата. Колкото ледовете се стопяватъ на това езеро, толкова ще се оправятъ и работитѣ на българския народъ. Казвамъ: обръщайтѣ внимание на малкитѣ работи въ живота!

Друго нѣщо, което забѣлѣзвамъ между духовнитѣ, между религиознитѣ хора е това, че тѣ се скоро, обиждатъ поради това, че ставатъ много чувствителни. Но духовниятъ човѣкъ трѣбва да седи на своята висота и да знае, че думитѣ умраза, обида въ небето не сжществуватъ. Думата куче въ ангелския свѣтъ не сжествува. Азъ правя прѣводъ на

тази дума. Думата куче въ ангелския свѣтъ означава приятель. Когато нѣкой ти каже, че си куче, въ ангелскиятъ свѣтъ значи: ти си ми приятель. Думитѣ, куче и приятель сж синонимни. Ти можешъ да биешъ кучето и 20 пхти на день, но то има една слабостъ, лесно прощава; ти го биешъ, то се прислони при тебе и казва: „При тебе ще дойда пакъ, нѣма дѣ другаде да отида. Кучето не носи никаква умраза, никаква обида къмъ домашнитѣ си, къмъ приятелитѣ си, а това е една отлична черта у тѣхъ. За тази любовь къмъ господаритѣ си, по нѣкога то се хвърля на външнитѣ хора. Питамъ ви сега: какъ ще прѣведете думата „куче“ въ Божествения свѣтъ? Азъ нѣма да ви я привѣждамъ. Казватъ за нѣкого: той е цѣло куче. Казвамъ: не той е единъ добъръ приятель. Ако разбираме живота така, ние ще можемъ да приложимъ въ него своето индивидуално разбиране. Всѣки трѣбва да възприеме тази вълна, която иде сега въ свѣта. Нѣкой иска да бжде писателъ и взима перото, пише ли пише, но този день не му върви нѣщо. никакви рими не идватъ на ума му. Поглѣдне написаното, самъ не е доволенъ, нищо не излиза. Нѣкой цигуларъ вземе цигулката си да свири, но нищо не излиза. Казвамъ: вдѣхновение нѣма този цигуларъ. Нѣкой пхтъ жената шие, но нищо не излиза отъ това. Другъ пхтъ готви въ кхщи, но и отъ това нищо не излиза. Нѣкой пхтъ и работитѣ на учителя не вървятъ. Соломонъ е казалъ: „За всѣко нѣщо въ свѣта има опрѣдѣлено врѣме“. То значи: за всѣки човѣкъ има една Божествена вълна, която го подема. Затова ти трѣбва да чакашъ тази Божествена вълна, да те подеме и ти тогава ще свършишъ работата

си. Станешъ ли сутринъ, не бързай да отидешъ веднага на нивата си. Спри се да видишъ дошла ли е тази Божествена вълна, която ще те подеме и даде потакъ за нивата. Нѣкои казватъ: какъ е възможно да чакамъ да дойде нѣкаква си вълна, когато толкова много работа ме чака! Казвамъ: прѣдставете си, че сте въ нѣкоя мѣстность въ Америка, която обикновено бива суха, но по нѣкога когато дойдатъ приливи и отливи на водитѣ, случавя се че тази мѣстность се залива съ вода, която достига на височина около 20—30 м. Какъ ще пжтувате прѣзъ тази областъ? Нали ще трѣбва да чакате прилива на водата и да настане отлива? Може ли да вървите презъ врѣмето, когато има голѣмъ приливъ? Ако има приливъ, нѣма да минавашъ съ своята кола, ще чакашъ отлива. Тогава ще впрегнешъ колата си и ще минешъ на другата страна. Такива приливи и отливи ставатъ и въ човѣшката душа, въ човѣшкия животъ. Ако ти си човѣкъ, ще чакашъ да настѣпи отлива и тогава ще пжтувашъ. Ако си птица, има ли нужда да чакашъ отлива? — Не, ще прѣхвъркнешъ и ще отидешъ на другата страна. Значи, човѣкътъ, който е ограниченъ на земята и се зтнимава само съ материални работи, ще чака отлива и тогава ще мине на другия брѣгъ; а човѣкътъ, който живѣе въ Божествения свѣтъ, мяза на птица която може да мине на другия брѣгъ и при най-неблагоприятитѣ условия на живота.

Другата страна на житното зтрно е тази, че то трѣбва да излѣзе отъ хамбара да напусне своето спокойствие да мине прѣзъ процеса на разрушението, прѣзъ процеса на страданията и слѣдъ

това вече да влѣзе въ новия животъ. Днесъ хората не разбиратъ страданията. Страданията сж прѣдсловие на единъ вѣченъ хармониченъ животъ. Ако ти разбирашъ, че въ страданията се крие едно Божествено благо и че Божия духъ ти говори чрѣзъ тѣхъ, нѣма да се мине много врѣме и за тебе ще дойде такова благо, което никой не може да ти отнеме. Въ тебе ще се развие една дарба, единъ талантъ. Ти може да си билъ и най-простиятъ човѣкъ, нѣкакъвъ орачъ или говедаръ, но посѣти ли те Божествениятъ Духъ, отъ тебе все ще стане нѣщо. Това срѣщаме и въ Писанието, дѣто се казва за Давида, който като го посѣтилъ Духа отъ обикновенъ говѣдаръ станалъ пророкъ. Той самъ казва: „Простъ говедаръ ме взе Господъ и пророкъ ме направи“. Какво се подразбира въ дадения случай подъ думата „говедаръ“? Говедаръ е най-простиятъ човѣкъ, който се занимава съ неразумни нѣща въ свѣта. Питамъ ви сега: кое е по-хубаво въ свѣта, да съграждашъ къщи на хората, да възпитавашъ дѣцата имъ или да покажешъ правия пътъ на хората? Азъ зная единъ прѣдприемачъ въ София който поелъ направата почти на половината къщи въ града. Но какъво отъ това? Отъ коя работа, обаче трѣбва да започнемъ? Ние трѣбва да започнемъ въ живота си отъ закона на Любовта, отъ него да изхождаме въ всѣка своя работа. Подъ думата „Богъ“ азъ не разбирамъ, че трѣбва да вѣрвашъ въ нѣщо. Да вѣрвашъ въ нѣщо, това е процесъ на мисълта. Подъ думата „законъ на Любовта“ азъ разбирамъ срѣда, въ която да можешъ да растешъ и да се развивашъ. Любовта е почва, въ която ти можешъ да живѣешъ и да използвашъ всички ней-

ни сокове. Само така ще разбереш първата степен на Любовта, която се проявява въ физическия свѣтъ. Като дойде Мъдростъта, ще се прояви Любовта въ втората фраза, и ти ще почнеш да изучаваш външнитѣ отношения на свѣта. Питамъ: колцина отъ васъ знаятъ, дали има хора на марсъ, дали изобщо има животъ тамъ, или не? Астрономитѣ сж изчислили, че осьта на нашата земя е наклонена 23^0 къмъ слънцето, а осьта на марса е наклонена на 24^0 и споредъ този законъ условията на марса сж два пѣти по лоши отъ тия на земята. Тамъ хората сж много воинствени. На земята всѣки мъжъ бие жена си единъ пѣтъ прѣзъ годината, а на марса всѣки мъжъ бие жена си 10 пѣти прѣзъ годината. На марса ставатъ много войни, най-малко хиляда войни прѣзъ годината. Азъ изваждамъ тия заключения възъ основа наклона на осьта на 24^0 . Не ви говоря тия нѣща съ сигурность още не съмъ ходилъ на марса, да видя, какъ живѣятъ хората тамъ, но прѣдполагамъ да е така. Може да има нѣщо вѣрно, а може да има и нѣкой прѣувеличени нѣща, това сж вѣроятности. И дѣйствително, тия нѣща не сж само прѣдположения, но и всички астролози доказватъ, че марсъ указва едно ужасяюще влияние върху хората на земята. Туѣ влияние само по себе си е зло, но въ връзка съ другитѣ влияния въ свѣта, то е благо. Астрологията е съществувала като наука още отъ древността, отъ което врѣме е била добръ разработена и математически, и геометрически. Всѣки астрологъ може математически да изчисли, какъвъ ще бѣде животътъ на една мома или на единъ момъкъ, за кого ще се оженятъ, на каква служба ще

бжде мжжътъ, напримѣръ, колко дѣца ще родятъ, щасливъ или нещастенъ животъ ще прѣкаратъ, какъвъ приходъ ще иматъ прѣзъ годината, колко пжти прѣзъ годината ще боледуватъ, кой лѣкаръ ще ги лѣкува, каква операция ще имъ прави, къмъ какво вѣрую ще принадлежатъ, по какви науки ще свършатъ и т. н. Всички тия подробности, и редъ други, единъ астрономъ може да ги изчисли по единъ математически начинъ. Питамъ: този астрологъ отдѣ знае всичкитѣ тия нѣща? — Той ги черпи отъ невидимия свѣтъ. Невидимия свѣтъ е затворенъ за нашия умъ, зѣ нашитѣ схващания, но за единъ умъ, който е организиранъ по-добрѣ, който вижда малко по далечъ, нищо не е скрито отъ неговия погледъ. На земята има сжщества, тѣлата на които сж по-ефирни, по-светещи отъ другитѣ. Забѣлѣзвали ли сте, какъ нѣкой пжтъ сте много по-леки отколкото въ обикновено врѣме, и току се търколите на земята. Казва си изгубихъ равновѣсие. Не, това е, защото нѣкое отъ тия по-ефирни сжщества е нахълтало въ тебе и ти създава това състояние. Нѣкога отивашъ на нѣкое планинско мѣсто, или на нѣкоя хубава поляна, но нѣкое сжщество отъ невидимия свѣтъ е седнало на сжщото това мѣсто и се занимава. Ти се разположишъ на това мѣсто, извадишъ своята торба съ хлѣбъ и лукъ и се готвашъ да ядешъ. Не се минава много врѣме, и те хваща главоболие или друго нѣщо: заболи те кръстъ, коремъ или друго нѣщо, Българитѣ казватъ: уроки го хванали. Не, ти трѣбва да разбирашъ законитѣ. Като седнешъ нѣкъдѣ, най-първо ще запиташъ, позволено ли е да седнешъ на това мѣсто, или не? Нѣкой казва: азъ

мога да седна дѣто искамъ. Не, ти можешъ да седнешъ само тамъ, дѣто има празно мѣсто. Чудни сте вие! Като отивате на театара дѣ сѣдате? Сѣдате ли отгорѣ на нѣкой лордъ, или другъ нѣкой господинъ, който вече е заелъ своето мѣсто? Можешъ ли да седнешъ на мѣсто, което е заето отъ нѣкого? Не, квесторътъ на театъра веднага ще те изхвърли навънъ. Нѣкой пътъ казвате: аие можемъ да вършимъ въ природата каквото искаме. Не, квесторъ има природата, и ако ти си позволишъ да правишъ, каквото искашъ, тя ще те пипне за ухото и ще ти даде първия урокъ, дѣ трѣбва да сѣдашъ. Като се върнешъ у дома си или кракътъ ще те заболи, или кръстътъ, или главата и т. н. Ти си сѣдналъ безъ позволение на едно свещено мѣсто и стъпилъ тамъ, дѣто не трѣбва. Нѣкой казватъ: това е заблуждение. Нека бжде така! Ами когато вие влизате въ нѣкоя кръчма, или въ нѣкое кафене да пиете кафе или чай, каква наука има въ това? Това не е ли заблуждение?

Ще ви приведа единъ примѣръ за една млада госпожица, Зандавеска, както азъ я наричамъ. Тя отива единъ день при чичо си, богатъ банкеръ, и още при влизанието си вади кърпа и плаче, разказва му: Чичо, азъ и майка ми сега се намириме въ голѣма бѣднотия, моля ти се да ни помогнешъ съ колкото ти е възможно! Той изважда една сума отъ 10,000 лева и ѝ ги дава. Тя взима паритѣ, благодари му и си излиза. Слѣдъ това намира приятелитѣ си и отива съ тѣхъ заедно въ една сладкарница. Тя вече е засмѣна, весела. Това е втората картина. Защо сега е весела и засмѣна? Защото има богатъ чичо. Приятелите ѝ казватъ: ти

забогатѣ вече. Да, забогатехъ. Всички се радватъ, но тя си казва: съ сълзи изкупихъ азъ това нѣщо. Питамъ: защо при чичо си плачеше, а тукъ се смѣе? — При чичо си плаче, за да произведе ефектъ на неговото сърце, да го омилостиви, а тукъ трѣбва да се радва, защото е богата. Споредъ менъ, двѣ женски сълзи струватъ милионъ, а чичото се е отървалъ съ малко, той е платилъ само 10,000 лева. Често, дойде нѣкой при мене и заплаче. Казвамъ: чакай, недѣй плака, нѣмамъ толкова пари, ще ми направишъ нѣкоя беля. Азъ чета сълзитѣ: една, двѣ, три. . . . Чакай, не плачи, не мога да откупя тия сълзи! Ама да си произплача малко! Не, опасно е да се изплачешъ въ моята къща.

Сега, въ шестата раса ще трѣбва да се създаде единъ свещенъ храмъ за сълзитѣ. И когато нѣкой иска да си оплаче, нека отиде въ това свещено мѣсто и тамъ да се изплаче. А сега хората плачатъ тамъ, дѣто трѣбва и не трѣбва; сѣятъ тамъ дѣто трѣбва и не трѣбва. Ние изтосихме земята съ това безразборно сѣене. Отъ невидимия свѣтъ е опрѣдѣлено, колко трѣбва да се сѣе, и колко не. Не може да се насади всичката земя едновременно. Законътъ е слѣдниятъ: трѣбва да се насажда половината земя, а другата половина да бѣде въ почивка. И американцитѣ, които минаватъ за уменъ народъ, като не разбиратъ този законъ, изсѣкоха богати, хубави борови гори, за да засѣватъ тия мѣста, а съ това изтосиха земята. Питамъ: коя е причината днесъ за тази голѣма неврастения въ Америка? Нѣма друга страна въ свѣта, дѣто неврастенията да е толкова разпостранена.

Причината за това е именно туй изсичане на боровитѣ гори. Азъ казвамъ на американцитѣ: въ нѣкой отношения сте ументъ народъ, но въ нѣкои отношения не сте умни. Напримеръ, що се отнася до чистотата и до други нѣща тѣ сж на първо мѣсто, но за други нѣща, тѣ не сж умни. Напримеръ, единъ американецъ ще отиде въ нѣкое кафене, ще изпие едно горешо кафе и веднага слѣдъ него едно студено ледено. И какви сж резултатитѣ отъ тази имъ постъжка? — Зжбитѣ имъ сж изнопадали. Отъ тѣзи рѣзки промѣни зжбитѣ имъ сж развадени. Какво добро ще донесе свиването и разширяването глечъта на зжбитѣ? Нѣма американецъ съ здрави зжби. Изобщо природада не обича рѣзкитѣ промѣни. И затова, сега всички учени американци сж започнали да слѣдятъ за тия работи и да опитватъ хората въ правия пхтъ. Сега и въ България изсичатъ горитѣ безразборно. Това, което вършатъ, не е добро. Тѣ искатъ да прѣвърнатъ всички мѣста въ ниви. Оставете нѣкой полета за пасбища. Това е разумното въ свѣта. Лакомията е единъ неджгъ за обществения, за разумния животъ. Да ядемъ толкова, колкото трѣбва! Да градимъ толкова, колкото трѣбва! Ядемъ ли повече, отколкото трѣбва, градимъ ли повече, отколкото трѣбва, това е нещастие за свѣрѣмения свѣтъ.

Казва Христосъ: „Ако житното зърно не падне на почвата.“ Казвамъ: ако сме като това житно зърно, трѣбва да излѣземъ отъ обикновения животъ и да се посѣмемъ въ условията на бждещата нива. Това е животътъ на шестата раса. И тѣй, ние трѣбва да излѣземъ отъ обикновенитѣ условия на живота и да работимъ. Нѣкои чакатъ да умратъ

и като дойдатъ отново, тогава да работятъ. Човѣкъ може да умре всѣки моментъ, когато пожелае. Тази промѣна може да стане съзнателно у него, и той да я почувствува. Значи, Христовитѣ думи иматъ смисълъ само за онѣзи хора, които сж разумни. Колко работи има, които трѣбва да проучимъ! Напримѣръ ние трѣбва да проучимъ строежа на нашето тѣло, външно и вътрѣшно, като едно общество! да проучимъ отношенията на нашитѣ дробове къмъ другитѣ органи; да проучимъ разумнитѣ отношения на сърцето, понеже и то има разумни отношения; да проучимъ разумнитѣ отношения на стомаха, защото и той има разумни отношения и т. н. Вие считате, че стомахътъ ви не е разуменъ. Не, лъжете се, слѣдъ като дадете едѣвканата храна на стомаха, вижте какво отлично нѣщо приготвява! Такова нѣщо и най-вѣщия химикъ не може да направи. Стомахътъ върши отлична работа.

Вие ще ми цитирате Писанието, дѣто се казва, че Богъ ще унищожи човѣшкия тѣрбухъ. Подъ „тѣрбухъ“ се разбира онова неразумно желание, което живѣе въ човѣка и го кара само да яде и да пие, когато стомахътъ, разумното въ човѣка, казва: Слушай, азъ работя за тебе, а ти ще работишъ за Бога. Стомахътъ е брѣмбарътъ, който брѣмчи около тебе и ти казва: Слушай, азъ свършихъ своята работа, а ти ще свършишъ разумната!“ Слѣдователно, какво трѣбва да направимъ слѣдъ всѣко ядене? какво трѣбва да направимъ слѣдъ всѣко заспиване? Какво трѣбва да направимъ слѣдъ всѣко ставане? Следъ всѣко отиване и връщане отъ университета? Не трѣбва ли да се замислимъ защо учимъ? Защо ходимъ въ църква? - Да

се молимъ на Бога, Хубаво, съгласенъ съмъ съ васъ, трѣбва да се молимъ на Бога, но кажете ми, каква е първата дума отъ учението на Любовта споредъ Божествения езикъ? Нали се молите на Бога? Кажете ми първата дума на Любовта? Който патриархъ, или владика или, свещеникъ иска да каже първия слогъ на Любовта, нека излѣзе да го каже, Богъ ще го послуша. Казва се въ Писанието: „Ако пътищата на единъ човѣкъ сж богугодни, Богъ ще го слуша.“ Азъ не говоря само за пята на владиката. Ако мислимъ така, ние сме въ друго заблуждение. Всѣки отъ насъ трѣбва да бжде владика! Владика на какво? - Да владее себе си.

Всѣки отъ насъ трѣбва да бжде свещеникъ; да свети, да служи безкористно на Бога. И когато всѣки отъ насъ стане свещеникъ, въ пълния смисълъ на думата, тогава и свѣтътъ ще се оправи. И до тогава, докато ние имаме свещеници и проповѣдници и очакваме само на тѣхъ, свѣтътъ нѣма да се оправи. Докато вие чакате само азъ да ви проповѣдвамъ, а не работите, нищо нѣма да постигнете. Това сж само врѣмenni отношения. Напримеръ, единъ цигуларъ ще дойде да ви свири, но онѣзи, които разбиратъ неговата музика, и тѣ трѣбва да дадѣтъ нещо отъ себе си. Онзи поетъ който иска да пише трѣбва да има срѣда, въ която да се прояви. Сегашнитѣ лѣкари се занимаватъ само съ болнитѣ хора, но въ това не е смисълътъ на лѣкуването. Майката се занимава съ дѣцата си, но само това не е прѣдзначението на майката. Тя има по - висока служба, тя трѣбва да се занимава и съ своята душа. Тази е нейната по - висока служба и прѣдзначение. Тя трѣбва да внесе въ душата си такива качества, че при всички изпитания на живота

си да знае, какъ да се справя. Туй азъ наричамъ ге-
ройство. Като дойдатъ редъ изпитания върху тебе,
да не се помръднешъ, не само привидно, външно,
но и вътрешно. Азъ мога да ви посоча редъ
английски дипломати, които външно иматъ отли-
чно самообладание, но вътрѣшно нѣматъ. Онзи
дипломатъ, който има вътрешно самообладание, трѣб-
ва да бѣде окултистъ, но не само на име а да разбира
и прилага законитѣ на живата природа, да разбира
причинитѣ и послѣдствията на нѣщата и да постигва
съобразно тѣхъ.

Та казвамъ: всѣки отъ васъ трѣбва да бѣде
посѣтъ въ земята като житното зърно. Вие може
да бѣдете посѣти на пжтя, и тогава вашата участь
е зла, птици ще ви изкалзватъ. Вие може да пад-
нете между трънетѣ, но тѣ ще ви задушатъ. Вие може
да паднете между камънитѣ, дѣто ще израснитѣ, но
коренитѣ ви ще изсъхнатъ, нѣма отдѣ да черпятъ
сокове. Само онова житно зърно което падне при
благоприятни условия, на добрата почва, може да
даде плодъ 30, 60 и 100. Това сж тритѣ условия
на живота. Като съберемъ числата 3, 6, и 1, по-
лучава се 10, единъ цикълъ въ живота. Слѣдова-
телно, всѣки отъ васъ трѣбва да знае, на кое мѣ-
сто да бѣде посѣтъ. Всѣки, който не е посѣтъ вър-
ху почвата на Любовта, ще бѣде или на пжтя,
или между трънитѣ; или на камънитѣ; а всѣки, кой-
то е посѣтъ на почвата на Любовта, той ще да-
де или 30 и ще бѣде великъ човѣкъ. или 60 и
накъ ще бѣде великъ човѣкъ, или 100 и ще бѣде
трети великъ човѣкъ. И тия хора ще иматъ пра-
вилни разбирания за живота. Ако ние можемъ да
се разберемъ и споразумѣемъ така, по този начинъ

само ще може да се образува божественото общество. Нови училища трѣбва да се създадатъ, и на сѣщата трѣбва да издѣзатъ само най-разумнитѣ хора. Нека излѣзе единъ астрологъ да изчисли и опрѣдели, какво ще е божественото на България. Той може точно математически да изчисли, прѣзъ какви пер и петии ще мине България. Туй което България до сега е минала, не е нищо още прѣдъ това, което им а да минава. Този астрологъ може да опрѣдѣли, какво ще бже тогавашното влияние върху земята на марса, на слънцето, на венера, на юпитера и на другитѣ по-отдаличени планети. Нѣкой ще кажатъ тогава: всичко това е играчка. Да, всичко което ние не разбираме, все е играчка. Въ миналото хората си играяха съ пѣсѣка, отъ който днесъ правятъ стѣклото, но дойдоха разумнитѣ хора и го използваха за добро, направиха отъ него стѣклото. Хората на миналото си играяха съ златния пѣсѣкъ, но дойдоха разумнитѣ хора извлѣкоха отъ него златото и направиха паритѣ които днесъ се търкалятъ изъ цѣлия свѣтъ. Онѣзи, които не разбиратъ цѣната на паритѣ, туриха ги въ каситѣ си; други пъкъ разбиваха каситѣ, но тия които разбраха цѣната на паритѣ, отвориша каситѣ и туриха паритѣ въ дѣйствиe. Онѣзи, които не разбиратъ, какво може да донесе знанието, напечатаха книги, туриха ги въ библиотекитѣ; а онѣзи, които разбиратъ цѣната на знанието, извадиха тия книги отъ библиотекитѣ и съ тѣхъ учатъ хората. Туй знание трѣбва да се напише въ нашитѣ умове, въ нашитѣ сърца, въ нашитѣ души и по този начинъ да се приложатъ Божиитѣ закони.

Та казвамъ: човѣшки, приятелски отношения

трѣбва сега ни земята, но не само къмъ себе си да бждемъ внимателни, но и къмъ всички останали. Приятелски, братски трѣбва да се отнасяме споредъ онзи великъ Божественъ животъ. Това искалъ да каже и Христосъ съ думитѣ. „Ако житното зърно не падне на земята, само остава, но ако падне, обаче то се размножава и дава блага на свѣта“. Казва се още: „Когато грѣшниците въ свѣта се увеличаватъ свѣтътъ страда, но когато праведниците се увеличаватъ, свѣтътъ благува“. Ние искаме, щото житното зърно въ свѣта да се увеличи а щомъ житното зърно се увеличи това сж праведнитѣ хора. Ние искаме, като дойде тази вълна въ свѣта всѣки отъ васъ да вземе толкова, колкото му трѣбва. Да не мислите, че и втори нхтъ ще дойде тази вълна. Не, тя нѣма да дойде втори нхтъ. Тази вълна ще повдигне не само васъ на една по-висока степенъ, но и всички животни, всички растения и минерали, а ония, които не подемe, ще останатъ за въ бждаще. Помнете втора вълна нѣма да дойде, защото въ природата нѣма повторение на нѣщата. Ако останетѣ за бждещето, тогава условията ще бждатъ потежки.

И тъй, азъ ви желая да бждите посадени въ почвата на Любовта като житното зърно и едни отъ васъ да принесатъ плодъ 30, други-60, а трети-100.

Бѣседа, държана отъ Учителя на 4 априлъ, 1926 г.
въ гр. София.

И ЗЕМЯТА ЩЕ СЕ ИЗПЪЛНИ СЪ ЗНАНИЕ

22.

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44

РУСЕ

И земята ще се изпълни съ знание

Ще прочета 6 глава, I-во послание къмъ Тимотея.

Това Послание е писано при изключителни врѣмена, при изключителни условия на римската империя.

Ако бихъ говорилъ върху нѣкое положение отъ съврѣмения животъ, бихъ го озаглавилъ „пробуждане на човѣшкото съзнание“. Същата тази идея е прокарана и въ Стария Завѣтъ. Пророкътъ казва: „И земята ще бѣде изпълнена съ знание за Господа“. Въ Евангелието на Иоана, Христосъ казва: „Азъ дой-дохъ да дамъ животъ и да го иматъ прѣизобилно“.

Съзнателниятъ животъ започва съ съзнанието на човѣка. Да живѣе човѣкъ, това е изкуство, това е велика наука. И цѣлото творение, отъ единия край до другия, отъ началото и до края, това сѣ все методи, чрѣзъ които се прѣподава тази велика наука, какъ да се живѣе. Богъ учи хората, какъ да живѣятъ. Всички науки прѣподаватъ и на най-малкитѣ животни, какъ трѣбва да живѣятъ. Азъ започвамъ отъ най-малкитѣ бубулечици, пъкъ и прѣди тия бубулечици, и слѣдъ тия бубулечици, до човѣка и до ангелитѣ, въ всѣка наука Богъ учи хората, какъ трѣбва да живѣятъ. Подъ думата „ангели“ не разбирамъ „служители“ въ обикновенъ смисълъ на думата, но разбирамъ същества, у които съзнанието се е тѣй разширило, че тѣ светятъ като слънце. Тѣхното разбиране за живота е осо-

бено. Тѣхниятъ общественъ строй е особенъ. Ако бихте посѣтили едно ангелско общество, ще намѣритѣ въ тѣхъ другъ редъ и порядъкъ отъ този, който съществува на земята. Съврѣменнитѣ хора или съврѣменната култура има за ангелитѣ такова понятие, каквото мравитѣ иматъ заради насъ. Както и да си прѣдставляваме ангелитѣ, ние си ги прѣдставляваме подобни на насъ, съ тази разлика само, че иматъ нѣкакви си крилца. Крилцата, обаче не сж нѣщо особено, тѣ сж човѣшко изобрѣтение: Ние си прѣдставляваме ангелитѣ като хора, но сме имъ махнали мустацитѣ, брадата, турили сме имъ хубави лица, пълнички, добръ охранени, нѣжнички, като царски дѣщери, на които служатъ по 10 слугини, а тѣ нищо не пипатъ съ ржцѣтѣ си. Ржцѣтѣ имъ сж бѣли, чистички, като да не ги е видѣло това наше слънце, което хапи и гори. Това паляще слънце хапи, то одира кожата на лицето, на ржцѣтѣ ни, то мяза на насъ. Като се излагашъ отъ 2 — 10 дни направо на слънцето, почернявашъ. То дава нѣщо, но и взима нѣщо. Днесъ другояче се говори за слънцето. То може да има друго разположение къмъ насъ, да е приветливо въ всички случаи, но понеже ние още не сме склонни да го разбираме, нашето естество е такова, че още не знаемъ, какъ да възприемаме слънчевитѣ лъчи, то ни хапи, гори. Причината за това е, че около нашата земя се образува единъ черенъ поясъ отъ изпаренията на нашитѣ мисли, на нашитѣ чувства, на нашитѣ желания, и вслѣдствие на това се образуватъ тия палящи лъчи на слънцето. Тѣй че ние възприемаме слънчевитѣ лъчи чрѣзъ отражение.

Та казвамъ: човѣшкиятъ животъ започва съ

пробуждането на съзнанието. Всички хора не мислят еднакво. Туй е вѣрно, както по отношение на индивидитѣ, тъй и по отношение на видоветѣ животни — всички не мислят еднакво. Туй е вѣрно и по отношение на общества. Всички общества не мислят еднакво. Туй е вѣрно и по отношение на народитѣ. Всички народи не мислят еднакво. Туй е вѣрно и по отношение на всички сѣщества изобщо. Всички сѣщества не мислят еднакво. Вземете примѣръ съ най-простото наблюдение. Вие виждате единъ мъжъ или една жена по какво може да кажете за тѣхъ? Ако единъ физиогномистъ погледне на нѣкой човѣкъ, той ще види въ него това, което вие не виждате. Той ще може да опише даже и миналото на този човѣкъ: ще види майка му, баща му, дѣда му или прадѣда му, и ще може да каже, какъ е живѣлъ този човѣкъ въ миналото си и т. н. А вие какво ще видите? — Ще видите единъ човѣкъ съ хубово лице, съ сини очи, съ хубави устни, добръ огоенъ човѣкъ и т. н. Но това не е човѣкътъ. Физиогномистътъ като го види, ще може да опише, какви сѣ основнитѣ качества на този човѣкъ, какво се крие въ него и т. н. Вземете послѣ единъ френологъ, той другояче ще опише човѣка. Ти можешъ да кажешъ за този човѣкъ, че има глава, валчеста или продълговата, но единъ френологъ ще види това, което ти не виждашъ. Като дойдемъ до ученитѣ хора, които гледатъ подъ микроскопъ, и вие, които сѣщо можете да погледнете подъ микроскопа, каква ще бѣде разликата между вашето виждане и това на учения? Вие ще кажете: тукъ виждамъ една малка животинка. Учениятъ човѣкъ като

погледне подъ микроскопа, ще каже: много нѣщо има тукъ. Той ще види това, което ти не можешъ и да си помислишъ. Вземете онзи астрономъ, който гледа прѣзъ нѣкоя трѣба. И ти можешъ да погледнешъ прѣзъ тази трѣба, но ще виждашъ обикновени нѣща, а този астрономъ като погледне прѣзъ тази трѣба, ще види движението на дадена планета, ще направи своитѣ изчисления — изобщо той ще види това, което ти не виждашъ. И схващанията на живота имъ сѣщо се различаватъ. Трѣбва да се пробуди съзнанието на човѣка, за да разбере, какво нѣщо е животътъ.

Вземете напиримѣръ думата „Любовъ“, за която ние говоримъ отъ толкова години. Макаръ че Любовта се е явила най-рано, тя е една сила още непозната на човѣцитѣ. Туй, което сега хората наричатъ любовъ, азъ наричамъ проявление на човѣшкитѣ чувства. Човѣшкитѣ чувства иматъ специфични качества. Онова, което майката чувствува къмъ дѣтето си, обикновения човѣкъ никога не може да чувствува. То е специфично чувство. Това, което приятелътъ чувствува къмъ приятеля си, обикновения човѣкъ никога не може да почувствува. То е специфично чувство, Онова чувство, което слугата чувствува къмъ господаря си, обикновения човѣкъ не може да почувствува. То е специфично чувство. Онова чувство, което ученикътъ изпитва къмъ учителя си, и онова чувство, което учителятъ изпитва къмъ ученика си, обикновения човѣкъ не може да почувствува, то е специфично. Специфичностъ има въ чувствата. Има специфична проява на чувствата. И ние мислимъ, че е лесно нѣщо да се обичае. Не, това е една наука. Койте знае тази

наука, може да се постави въ съответствуващи условия. Ако вие искате да посадите какво и да е сѣме, ако вие искате да отгледате нѣкое благородно растение, трѣбва най-първо да проучите неговата почва, на каква почва то расте и се развива, да проучите специфичната топлина, при която то се развива, специфичната свѣтлина, при която расте, и тогава да се отглежда това растение. Ако не спазвате съответнитѣ условия вие може да поврѣдите цѣлия зародишъ. Чудни сме ние съврѣменитѣ хора като говоримъ за любовта и мислимъ, че тя може да влѣзе въ насъ тъй, както когато отваряме прозорцитѣ, за да влѣзе слънчевата топлина и свѣтлина. Да, дѣйствително любовта влиза, но има свой особенъ начинъ, по който влиза. Тя има свой специфиченъ начинъ за влизане. Питамъ тогава: кои сж причинитѣ, по които изгубвате Любовта? Защо Любовта изчѣзва? Защо животътъ изчезва? Днесъ виждаме единъ човѣкъ който живѣе, но утрѣ или слѣдъ нѣколко дни той изчезва. Дѣ е отишълъ? Ние казваме: той е отишълъ на другия свѣтъ, при други специфични условия. Това сж прѣдположения още, но казвамъ: ние тукъ засѣгаме нишия животъ. Онѣзи отъ васъ, които отъ толкова години вече се занимаватъ съ духовния животъ, съ опази велика наука за Бога, които сж достигнали до извѣстни познания за Бога, трѣбва ли да се сиратъ до тамъ? Вие трѣбва да имате онзи вѣченъ импулсъ на малкитѣ дѣца. Трѣбва у васъ да дойде онова разширение, което ще внесе истинската свѣтлина. Това, което се казва въ стиха, че земята ще бѣде пълна съ знание за Господа, тази земя сме ние. Подъ думата „земя“ въ първоначал-

ния езикъ се разбирало всѣки човѣкъ който е роденъ на земята, и на когото е дадена земя.

Всѣки човѣкъ е родена, проявена земя и въ неговото съзнание трѣбва да се прояви знанието за Господа. Въ всички негови мисли, въ всички негови чувствуванія, трѣбва да проникватъ Божии-тѣ закони. Съврѣменитѣ хора говорятъ, че какъвто е малкиятъ свѣтъ такъвъ е и голѣмиятъ, какъвто микрокосмосътъ, такъвъ е и макрокосмосътъ. Макрокосмосътъ е външниятъ свѣтъ, микрокосмосътъ е вътрѣшниятъ свѣтъ. Малкиятъ свѣтъ не е стражение, но има нѣщо подобно на голѣмия свѣтъ. Отъ неразбиране на живота, отъ непробуденото съзнание на хората се раждатъ всичкитѣ противорѣчия въ свѣта. И малкитѣ нѣща въ нашия животъ могатъ да станатъ причина за раждане на една вътрѣшна дисхармония. Сега, въ съврѣменното общество, въ всички учени хора, въ всички общественици, въ всички религиозни хора има желание да се подобри свѣта. Всички хора желаятъ това, и отъ хиляди години тѣ правятъ опити, единъ два, три и повече, и всички тия опити все сж допринесли нѣщо за културата. Приготовление е това! И прѣди Христа, до идването Му, имало такива приготовления, но когато Христосъ дойде, хората не бѣха готови да възприематъ този изобиленъ животъ. Когато Христосъ дойде, хората можаха да издържатъ едва 3 години такъвъ животъ и казаха: доста е вече! Питамъ: сега, слѣдъ толкова хиляди години очакване на Христа, ако дойде Той колко врѣме ще го търпятъ хората? Казватъ: нека нѣкой математикъ направи едно изчисление, да види, колко врѣме хората бѣха могли да изтърпятъ

Христа да живѣе между тѣхъ. Всѣки отъ васъ, който се занимава съ висшата математика, може да направи едно изчисление споредъ закона на вѣроятноститѣ. Пъкъ и за себе си може да направите едно изчисление. Ако Христосъ дойде, ще можете ли изведнѣжъ да Го познаете, или не. Трѣбва да знаете, че всѣко познание изисква наука. Вие може да кажете: този прилича на Христа, и да започнете да доказвате това съ аргументи. Туй което се доказва чрѣзъ аргументи! то е по закона на вѣроятноститѣ. За да познаешъ Христа, трѣбва да Го познаешъ като Петра. Христосъ го запитва: „Ти какво мислишъ за мене?“ „Ти си Синъ Божий“ — отговори Му Петъръ. Христосъ му казва: „Това плътъ и кръвъ не сж ти го открили.“ Значи това, не си открилъ по нѣя на човѣшкото знание. И Христосъ му каза: „Ти сега ще мълчишъ, никому нѣма да казвашъ за това, докато азъ си замина. Слѣдъ като си замина, ти можешъ да говоришъ за твоята опитностъ“ Знаете ли защо Петъръ трѣбвало да мълчи?

Азъ ще ви превода единъ примѣръ за разяснение мисълта си. Прѣдставете си, че вие сте синъ на много богатъ баща. По едно съчетание на обстоятелствата, баща ви е станалъ гарантъ на една фирма и така се оплелъ, че слѣдъ врѣме всичкото му имущество отишло подиръ тази фирма. И синътъ се оплелъ въ тази фирма, за да покрие всичкитѣ дългове, за които бащата станалъ гарантъ. Така е, щомъ познаватъ сина на този богатъ човѣкъ, и той ще се оплете. Затова се казва: мълчете, не казвайте че баща ви е богатъ. Когато ние изгубимъ това, което очакваме, всѣкога можемъ да се разо-

чароваме въ своитѣ идеи. Разочарованието иде отъ чисто физическия свѣтъ. Казвамъ: въ това врѣме, даже и Христовитѣ ученици не можахъ да се повдигнатъ, да разбератъ смисъла на Христовото учение. Тѣ Го разбраха слѣдъ смъртта Му, слѣдъ страданията Христови. Тогава дойде пробуждане на съзнанието имъ. Слѣдъ Христа сж се изминли вече 2000 години. Двѣ хиляди години, това сж два Божествени дни. Отъ гледището на хората, 2000 години сж много, но отъ становището на Бога, това сж два Божествени дни. И на третия день Христосъ ще се върне. Но какво ще се отличава сега идването на Христа въ свѣта, или казано на другъ езикъ: по какво ще се отличава идването, проявлението на Бога при сегашнитѣ условия? — Специфично е сегашното проявление на Бога. Сегашното проявление ще бѣде прославянето на Синовѣтъ Божиин на земята, или казано на съврѣмененъ езикъ, то ще бѣде побратимяването на всички хора. Туй е едно отъ качествата. Всички хора искатъ едно побратимяване въ икономическо отношение, уравнивѣсяване на всички условия. Всички хора искатъ да се задоволятъ, всички хора искатъ да иматъ своя кѣща, да има дѣ да живѣятъ, а не както сега, да те хука този — онзи хазяинъ. Така е и съ птицитѣ. Чудни сме ние съврѣменитѣ хора! Птицитѣ сж разрѣшили този въпросъ. Всѣка птица има свое гнѣздо. Тя прѣдварително ще го направи и тогава ще спесе въ него яйцата си; когато хората прѣдварително снасятъ яйцата си, безъ да иматъ кѣща. И ако ние приложимъ въ живота си закона на птицитѣ, ще кажемъ: първо си направи кѣща, а послѣ се жени. Сега хората се же-

нятъ, безъ да иматъ къща. Ти нѣмашъ никаква дупка и ще ходишъ ото къща въ къща, та ще харосашъ. Не е въпросътъ да се плодятъ хората, но въпросътъ е да се раждатъ хора въ свѣта. Не е въпросътъ да раждаме синове и дъщери, които да дойдатъ да се удоволствуватъ въ свѣта, но да се раждатъ синове и дъщери, които да изпълнятъ волята Божия, да почитатъ баща си и майка си и да работятъ разумно.

Казва се въ писанието, че земята ще бѣде изпълнена съ знание за Господа. Значи, нашия свърѣмененъ животъ е засегнатъ отъ друга култура, по-висша отъ нашата, съ която ние сме дошли въ съприкосновение. И тази висша култура дѣйствува вече върху нашето съзнание. Първото нѣщо, което доказва, че ние сме подъ влиянието на тази висша култура е това, че има увеличение въ страданията. Въ извѣстна зона на бѣлата раса страданията сж увеличени 100⁰/₀. Въ врѣмето на Христа страданията сж били 50⁰/₀, а въ наше врѣме сж 100⁰/₀. Тогава хората не сж били тъй чувствителни, а сега страдатъ повече. Истинското страдание е моралното страдание, когато душата страда съ единъ свещенъ трепетъ, а не като страдашъ, да се ожесточавашъ. Ожесточението не носи животъ. Мъчението сжщо не носи животъ. То не е страдание, то е разрушение. И азъ изваждамъ слѣдното заключение: отъ 2,000 години пасамъ животътъ се е увеличилъ съ 50⁰/₀ въ страданията. Страданията, това е повдигане валютата на живота. Когато страданията се увеличатъ 100⁰/₀, ние ще дойдемъ въ онази областъ, която сега търсимъ — щастие и радости. И мирътъ Божий ще дойде на земята.

Христосъ казва: „Азъ дойдохъ, за да иматъ животъ.“ Това е обикновеното съзнание, което сега хората иматъ. „Да го иматъ — прѣизобилно“. Това е събуждането на съзнанието. Защото, когато човѣкъ има прѣизобилно, започва да мисли, какво да прави. Всѣкога въ прѣизобилието се ражда мисълта. И въ Любовта сѣщо се ражда мисълта. Азъ не говоря за обикновената любовъ. Всички хора иматъ обикновена любовъ, т. е. специфични чувствувания, но Любовта се отличава съ едно специфично качество, а именно: когато Божествената Любовъ засегне човѣка, когато Той я почувствува, въ него се заражда желание да се помири съ всички хора и казва: нѣма нужда да се мразимъ, да се сърдимъ. Но послѣ, като изчезне Любовта, туй качество изчезва, и той казва: нѣма защо да се помирявамъ, нѣма защо да бѣда тѣй малудушенъ! Когато, обаче, се прояви у човѣка чувството на примирѣние, Любовта е дошла въ него, и тогава той ще разбере, какво значи да се примиришъ съ всички хора. Не е лесно да се примиришъ съ всички хора. Примирението е цѣла наука. Не е достатъчно да кажешъ на нѣкого, когато си обидилъ: извинете азъ ви обидихъ. Допуснете, че при васъ дойде нѣкой бѣденъ, чувствителенъ човѣкъ, който дълго врѣме се е молилъ на Бога и най-послѣ се рѣшава да попроси нѣщо отъ нѣкъдѣ и дойде при васъ, а вие веднага започвате да му четете моралъ и да му казвате: ти трѣбва да работишъ, да не си мързеливъ и т. н.! Този човѣкъ си излиза отъ васъ огорченъ наскърбенъ и вие почувствате скръбта му, разбирате, че не сте по-ст-ж-пи-ли добръ. Какво ще направите? Ще го насти-

гнешъ и ще почнешъ да му се извинявашъ ли? — Не, това е по човѣшки. Ти ще постъпишъ по Божествено. Ще отидешъ при него, ще му занесешъ една кола дърва, единъ човалъ съ брашно, малко масълце, това-онова. Туй е примирение. Това ще направишъ не само единъ пѣтъ, но деветъ пѣти: при това не само единъ пѣтъ прѣзъ годината, но деветъ години наредъ ще трѣбва да направишъ това. И той ще каже; да имало душа у този човѣкъ. Той наистина ме нахука, но и въ него имало добра страна. Това се отнася до външния начинъ, но друго-яче седи въпроса въ съзнанието. Туй, което Христосъ ималъ прѣдъ видъ за нашето съзнание, Той изрекълъ съ изречението: „Това което не искате да правятъ вамъ, не правете и вие на другитѣ“. „Или, туй, което искате да направятъ вамъ, правете го и вие!“ Всѣки отива при Господа и се моли: „Господи, туй да ми дадешъ, онова да ми дадешъ, да ме благословишъ и т. н.“ Първото нѣщо, хората започватъ все съ материални работи. Всички молитви започватъ все съ материалното. Първоначално никой не отива да се моли за нѣщо духовно. Напримѣръ, ако душата ти е пълна съ любовъ, и умътъ ти е пълненъ съ знание, и ако си богатъ, ти нѣма да се молишъ. Ще си кажешъ: за какво да се моля на Господа? Но щомъ осиромашеешъ, щомъ дѣцата ти се разболѣятъ, щомъ дойдатъ страданията, ти веднага ще отидешъ да се молишъ специално за дѣцата си, за парички, че да можешъ да дадешъ образование на дѣцата си; или пъкъ ще се молишъ да се подобри окръжаващата срѣда. Съ това започва човѣкъ. Това състояние, въ което сега човѣкъ се намира, азъ го на-

ричамъ анормално състояние. Ние още не се намираме въ сжщинскитѣ условия на живота. Ние се намираме при условия, които споредъ източната философия се наричатъ законъ на кармата. Значи, отъ хилядитѣ години, които човѣкъ е прѣкаралъ на земята, почвата земята, на която е живѣлъ, толкова се е покварила, че ние сега трѣбва да употребимъ голѣми усилия, за да я подобримъ. Тази почва се е видоизмѣнила.

Какъ е започналъ човѣкъ живота си прѣди хиляди години? Най-първото той е живѣлъ въ една висока сфера въ етера, и тогава неговото тѣло е било друго; слѣдъ години той е живѣлъ въ въздуха; слѣдъ много години е живѣлъ въ водата, най-благоприятнитѣ условия, докато най-послѣ го срѣщаме въ твърдата почва. Въ разнитѣ срѣди човѣкъ придобива различни качества. Въ етера човѣкъ придобива едно качество. Въ въздуха — друго качество. Въ водата — трето качество и въ твърдата почва — четвърто качество. По този начинъ човѣкъ изминава единъ кръгъ. Слѣдъ това на ново той ще живѣе, въ водата. Дѣ ще бѣде тази вода вече? — Тази вода нѣма да бѣде тукъ, въ твърдата почва. Човѣкъ ще се прѣвърне на риба и ще живѣе въ астралния свѣтъ. Той ще живѣе тамъ хиляди години, докато астралниятъ свѣтъ, тази вода, се оформи и прѣвърне въ твърда почва. Тогава човѣкъ отново ще започне да живѣе на твърдата почва, но вече въ астралния свѣтъ, а не на твърдата почва на земята. Подъ думата „вода“ разбирамъ добритѣ условия. Човѣкъ не е запознатъ съ тия по-добри условия, които се намиратъ въ водата. Питамъ: този, който твърди тия нѣща, какъ ще ги

докаже на съврѣменнитѣ учени хора? Съврѣменнитѣ учени хора искатъ да ни докажатъ, че човѣкъ нѣкога е живѣлъ въ водата, и нѣкои вѣрватъ въ това, нѣкои не вѣрватъ. Нѣкои казватъ: тъй както Богъ е направилъ човѣкътъ, той не може на живѣе въ водата. Човѣкъ живѣе въ Бога. Хубаво, ние приемаме това. Окудиститѣ, които слушатъ твърденията на съврѣменнитѣ хора, запитватъ: ако това, че човѣкъ живѣе въ Бога, е вѣрно а Богъ е една съвършена срѣда, какъ е възможно тогава, този сжщиятъ човѣкъ да живѣе единъ такъвъ изоначенъ животъ? Значи, тѣхното твърдение не е вѣрно. И Павелъ казва: Всички ние се движимъ и живѣемъ въ Бога“. Кои ние? Когато апостолъ Павелъ е казвалъ това нѣщо, подъ „ние“, той е подразбиралъ, че всички ония хора, у които съзнанието е пробудено, тѣ живѣятъ и се движатъ въ Бога. Да, но и онѣзи, у които съзнанието не е пробудено, и тѣ живѣятъ въ Бога. Ако ние кажемъ, че и животнитѣ живѣятъ и се движатъ въ Бога, тъй както ние, тогава и резултатитѣ трѣбва да бѣдатъ еднакви.

Сега, тъй както започва живата природа, въ нея има другъ единъ законъ. Съ какво започва Божествения животъ? Азъ ще направя едно сравнение, една аналогия, като ще си послужи съ нѣкой примѣри отъ растителното царство. Ако вземете едно обикновено растение, ще видите, че коренчетата въ него се развиватъ съразмѣрно, и то споредъ тѣхната голѣмина. Ако вземете едно малко коренче, което израсло 25 см. голѣмина и го сравнитѣ съ друго нѣкое, което израсло повече, какво ще видите? Ще забѣлѣжите, че между тѣхъ има

една съразмѣрностъ. Изобщо има една математическа съразмѣрностъ въ растенето на коренчетата и клончетата на кое и да е растение. Едно малко клонче може да израсте до 5—10—15 см., напримеръ. Добрѣ, но ако туй малко клонче се намира на едно дърво, което е расло 10—15—20 години, колко голѣмо може да стане? При обикновения животъ това малко клонче може да израсне много малко, но ако вие вземете това малко клонче и го присадите на нѣкое голѣмо дърво, то ще стане много голѣмо и ще може вече да се развива правилно и самостоятелно. Слѣдователно, ако вземемъ кого и да е и го присадимъ при Божественитѣ условия, той ще може да се развива добрѣ. Значи, разширение става въ него. Тѣй щото, сега въ живота става едно такова прѣсаждане. Христосъ е казалъ, че който не напусне баща си и майка си и не трѣгне подиръ Него, нѣма животъ въ себе си, Той е подразбиралъ именно закона на присаждането и за него е говорилъ. Онѣзи, които не разбиратъ присаждането, ще кажатъ: ние не разбираме тѣя нѣща. Когато дойде Онзи, който присажда, ще те пита: ти искашъ ли да се откажешъ отъ майка си, отъ баща си, отъ брата си и отъ сестра си и да те присадя на тази дивачка? И ако кажешъ, че си готовъ, Той ще те клѣцне, и ти ще изпитаешъ една малка болка. Той ще те тури на тази присадка, и дълго врѣме ще боледувашъ, но ще се свѣржешъ съ този животъ, който не се диференцира, но животъ, който дава условия. Азъ наричамъ, „дивачкитѣ“ неприявенъ Божественъ животъ, който трѣбва да се прояви чрѣзъ насъ, и който има условия за проявяване. Ще те турятъ като присадка на

тази дивачка.

Слѣдователно, въ това отношение, всѣки трѣбва да се присади. И тукъ действува същия биологически законъ, както и въ растенията. Ти ще седишъ на тази дивачка, докато се измѣни твоето естество. Павелъ казва на едно мѣсто, че ти си едно маслинено дърво. Ти трѣбва да седишъ на тази дивачка редъ поколѣния, та като минава Божествениятъ животъ прѣзъ тебе, слѣдъ врѣме само ще станешъ подобенъ на Бога, ще замаяшъ на Него. Единъ день ти ще дойдешъ при условия, при които плодетѣ като падатъ, ще могатъ да израстватъ отново. Тогава и коренетѣ, и присадката нѣма да иматъ нужда отъ ново присаждање. Докато хората дойдатъ до тѣзи условия, дълго врѣме ще трѣбва да се присаждатъ. И тѣзи страдания сега въ свѣта произтичатъ отъ този законъ, че човѣшкото съзнание се присажда. И когато усѣтишъ въ себе си едно голѣмо страдание, това показва, че нѣщо ново се внася въ твоята душа. Другояче страданието нѣма смисълъ. При всѣко страдание се внася, или по-право присажда едно ново качество. Тази е философската страна на страданието. Щомъ дойде страданието, ти трѣбва да си радостенъ и да кажешъ: доволенъ съмъ на страданието, защото то внася нѣщо въ менъ. Ще бѣдешъ разуменъ, да не дигашъ много шумъ, иначе ще счупишъ присадката. Като почувствуващъ тази скръбъ, това страдание, ще зараснешъ отгорѣ на дивачката. Тогава ще дойдатъ дъждъ и бури — условия, при които съзнанието започва да расте.

Казвате: всички ние очакваме Христа. Да очакваме Христа, това е тъй естествено, както е есте-

ствено да очакваме слънцето всѣка сутринъ. Слѣдъ като залѣзе слънцето, какво настава? Имате ли ясна прѣдстава за движението на слънцето? Какъ се движи слънцето? Всички вие, или поне повечето отъ васъ, сте учили астрономия. Какъ се движи слънцето? Струва ми се, че слънцето като че прави своитѣ обръщения стъ изтокъ къмъ западъ. Но ако вие сте горѣ въ пространството, надъ земята, ще видите, че слънцето обикаля отъ сѣверъ къмъ югъ, отъ сѣверния полюсъ къмъ южния. Въ нашето полушарие всичкото движение става около половината земя и всички звѣзди и слънцето се завъртатъ все около една хоризонтална площъ на движение. Отъ гледището на земята, намъ се вижда, като че слънцето се движи около нея. Ученитѣ хора казватъ, обаче, че земята се върти. На какво се дължи това въртене? Това нѣщо окултиститѣ обясняватъ като казватъ, че земята е жива и въ нея има едно живо съзнание, както и у хората, и тя обръща ту едната си страна, ту другата си страна къмъ слънцето. Тя не се движи механически, но съ едно вътрѣшно усилие. Значи, този процесъ на движение става съзнателно въ нея. И въ това движение, съ което тя се движи, ние нѣкоѣ път изгубваме този тактъ на движението на земята. И щомъ изгубимъ този тактъ, въ насъ се заражда една вътрѣшна дисхармония. Съврѣменитѣ учени хора заблѣдзватъ това нѣщо и по цѣлата земна повърхность. Че става едно движение на твърдата почва на около 25 — 30 см. дълбочина, това и окултиститѣ знаятъ. Цѣлата почва се вдига и спада, става тѣй нареченото дишане на земната повърхность. Ето защо, въ духовния животъ, ние трѣбва

да дойдемъ въ връзка съ туй специфично движение на земята, съ специфичното движение на слънцето, съ специфичното движение на слънчевитѣ лъчи, да вземемъ въ съображение, какво влияние упражняватъ човѣшкитѣ мисли изобщо. И онѣзи, които се упражняватъ въ окултната наука, които я прилагатъ, иматъ особенъ начинъ, по който могатъ да се обновяватъ. Тѣ сега развиватъ духовното си тѣло, вечерно време оставятъ физическото си тѣло на земята, а съ духовното си тѣло излизатъ извънъ земната зона на планинска разходка. Тамъ тѣ се обновяватъ и послѣ се връщатъ отново въ тѣлото си. Това обновяване става и съ хора, които нѣматъ ясновидство, за тѣхъ този процесъ става несъзнателно. Такива хора ставатъ сутринъ доволни, и разположени духомъ и казватъ: много добръ спяхъ тази вечеръ. Това показва, че този човѣкъ е направилъ тази разходка извънъ зоната. Нѣкой казва; снощи не спяхъ добръ, цѣла нощъ ме гониха. Значи, той е останалъ подъ тази зона. Въ това седи истинската хигиена. Казвамъ: като си лѣгашъ вечерно време, ще се освободишъ отъ всички земни тревоги, които си ималъ прѣзъ деня, и тогава ще отидешъ на разходка. Тамъ ще подишашъ чистъ въздухъ, ще се обновишъ, и като се върнешъ въ тази рудница, ще бѣдешъ бодъръ и веселъ, готовъ да работишъ. Земята е тази рудница. Азъ наричамъ тази разходка излизане изъ тази рудница, отиване горѣ на повърхността и послѣ връщане отново. И тѣй, ние имаме едно постоянно излизане и връщане. Въ този случай спането прѣдставлява единъ методъ за почивка. Туй е обикновенъ методъ.

Та когато казвамъ, че нашето съзнание трѣбва да бѣде будно, да живѣемъ хармониченъ животъ, това ще ни помогне да отиваме за 10 — 15 минути на такава една разходка и да се обновимъ, за да продължимъ усилено дневната си работа. Хората отиватъ на курортъ, на разходки, но ако биха знаели този начинъ на обновяване, тѣ биха го използвали. Какъ именно? — Ще отидешъ подъ нѣкое дърво, ще се облегнешъ на него, ще излѣзешъ извънъ тѣлото си и слѣдъ като направишъ разходката си, ще се върнешъ пакъ назадъ, но вече обновенъ, съ прѣсни сили и здраве. А сега хората какво правятъ? — Ще отидатъ на курортъ, ще ядатъ, ще пиятъ, ще се простудятъ и най-послѣ ще кажатъ: не можахме да използваме курорта, както трѣбваше. Въ какво седи тѣхния курортъ? — Само въ ядене и въ пиене. Да, това е само едната страна на курорта. За всѣки човѣкъ, за всѣки индивидъ има специфична страна, опрѣдѣлена отъ самата природа, и ако ние пазимъ своето съзнание будно, и ако сме свързани съ това съзнание, за всѣки день ще ни се дава специфична храна, която азъ наричамъ царска, идеална. Добийте това съзнание, за което ви говоря, и ще видите, че законътъ е много вѣренъ. Вие ще имате тази специфична храна. Послѣ, направете опитъ, да видите, до какви размѣри сж достигнали вашитѣ мисли и чувства, изобщо вашето развитие. Може да направите слѣдния опитъ, да видите, до какъ е достигнала будността на вашето съзнание. Насадете напримеръ нѣкое деликатно растение и вижте, какъ ще се развива подъ вашитѣ грижи и внимание. Какво

става обикновено? Вие насаждате едно цвѣтенце въ вашата градина и не се минава много врѣме, то изсѣхва. Защо? — Аурага ви е груба, то не може да издържи на тази срѣда. Има редъ такива факти. Нѣкои хора насаждатъ круши, ябълки, грозде, но всячко измира, не може да вирѣе въ тѣхния домъ. Защо се яви филоксерата въ Европа? — Още когато се роди въ човѣчеството идеята за война, която стана въ 45-та година, за прѣвъ пътъ се яви филоксерата по лозята и зарази всички лозя въ Европа. Оттогава лозата почна да чезне. Лозата е емблемъ на човѣшкия животъ. Филоксерата пѣкъ показва, че ще дойде една такава филоксера и въ свѣта, между хората, и ще ги поразява. Това сж убийственитѣ мисли, които прѣсушаватъ хората. Сега у насъ прѣсаждатъ лозитѣ на особени подложки.

Та важниятъ въпросъ сега е че ние изучаваме живата природа, учимъ, какъ да прѣсаждаме лозитѣ, какъ да обработваме крушитѣ и ябълкитѣ какъ да оремъ нивитѣ си, а най-важното, какъ да оремъ и обработваме себе си, този въпросъ е изоставенъ. Като гледамъ съврѣменнитѣ методи на възпитание, намирамъ ги много примитивни. Като наблюдавамъ, какъ се прилагатъ тия методи, чудя се, какъ тия дѣца сж останали живи, но казвамъ си: благодарение на природнитѣ методи благодарение на методитѣ, които живата природа противопоставя срѣшу човѣшкитѣ, та има едно примирение въ резултатитѣ. И въ цѣлото човѣшко съзнание има такива пертурбации. Днесъ не можешъ да намѣришъ двама души, които да сж въ унисонъ. Тѣ само привидно сж въ хармония, но като се срещнатъ на-

блюдаватъ се единъ другъ, разглеждатъ се отъ главата до петитѣ, единиятъ взима обратна позиция срѣщу другия — нѣма прѣливане помежду имъ. Какво особено има въ тази сериозна позиция? Не мязатъ ли на онѣзи неприятелѣ, всѣки отъ които взима пушката и се изправя срѣщу неприятеля си? Ти виждашъ дулото на пушката и казвашъ: господине, ако не постигнешъ добръ, ще знаешъ, че и азъ съмъ въоръженъ. Питамъ: при такова въоръжение, какъвъ животъ ще имате? Че тогава и въ всѣки домъ има такова въоръжение. Вземете, зауримѣръ, когато говоримъ Истината, или когато проновѣдваме нѣкъждѣ въ обществото, ние нѣмаме желание да кажемъ самата Истина, а си служимъ съ нея дотолкова, доколкото нашия свещенъ егоизъмъ позволява. Сега, не си правете илюзии, зийте, че свещениятъ егоизъмъ още царува въ съврѣменното общество. Той е фаза, която хората трѣбва да прѣживѣятъ, докато дойдатъ до онова висше съзнание, да се пробуди онова чувство, което ние наричаме „алтруизъмъ, или пробуждане на свѣрх-съзнанието, или проявление на Божественото съзнание“. Човѣкъ, у когото е пробудено това съзнание, трѣбва да прѣобрази и своя ближенъ. Двама души могатъ да живѣятъ въ хармония само тогава, ако тѣхното съзнание е нагласено въ унисонъ. Туй разгласяване донѣкъждѣ съществува само между хората, между животнитѣ има по-пълна хармония. Дисхармонията между животнитѣ се ражда по нѣкога само отъ нуждата имъ за храна. Когато влѣкътъ търси своята прѣхрана, по нѣкой път може да нападне нѣкоя овца.

Ще ви приведа единъ анекдотъ. Оплакала се

овцата на кучето, казала му: Много съмъ ти благодарна, че ни пазитъ. Ние служимъ на хората даромъ. Даваме вълната си, млѣкото си, даромъ, но дѣцата ни, нашитѣ роднини, нашитѣ ближни всеѣка година изчезватъ и не се връщатъ. Кучето ѝ отговорило: „Какво да правя, азъ ви пазя, но по нѣкои вжтъ господарьтъ повиква нѣкои отъ васъ, праща ги въ странство да се учатъ“. „Не знаа но досега нито една отъ нашитѣ дѣщери или синове не сж се върнали“. „Както виждате, азъ ви пазя, но има нѣкакъвъ законъ. Кучето е законъ, то варди отъ вълцитѣ, но отъ господаря не може да варди.

Казва пророкътъ: „Земята ще бѣде пълна съ знание за Господа“. Въ всинца ви има Божественото, но само дайте условия, за да се прояви то. Направете усилие да учите Божествената наука. Тя трѣбва да се тури като основа въ живота ви. Всеѣки човѣкъ трѣбва да направи едно усилие. И кждѣ ще се яви Христосъ? — Христосъ ще се яви тамъ, дѣто условията сж най-добри. Трѣбва да знаете, че Той най-първо ще посѣти най-добритѣ хора въ свѣта. Нѣма изключение въ това. Най-послѣ ще посѣти и най-лошитѣ хора. Защото, слѣдъ смъртъта си Христосъ посѣти първо небето, добритѣ хора, а послѣ посѣти и ада. Адътъ, това е най-долното мѣсто на земята, то е непробуденото съзнание у хората. „Азъ дойдохъ“, казва Христосъ, „за да иматъ животъ.“ Ние казваме: ами ако Христосъ дойде днесъ, какво ще донесе? Христосъ нѣма да дойде съ празни рѣцѣ. Той нѣма да дойде самъ. Едно врѣме, прѣди да дойде Христосъ на земята, дойдоха ангелитѣ, съобщиха, че Христосъ

ще се роди и се върнаха назадъ въ небето. Тѣ казаха: „Ние сега не можемъ да дойдемъ“. И сега, като дойде Христосъ, и ангелитѣ ще дойдатъ заедно съ Него и ще работятъ. Питамъ тогава: Христосъ ще дойде ли на земята? Ще бжде ли разпнатъ втори пѣтъ? Азъ ви казвамъ: Христосъ нѣма да дойде на земята. Той ще дойде въ земя, въ която съзнанието у хората е пробудено. Днесъ нѣкой казватъ, че Христосъ ще дойде, други казватъ, че Христосъ е дошълъ вече. Да за всички онѣзи, у които съзнанието е пробудено, Христосъ ще дойде, ще говори съ тѣхъ, и тѣ ще слушатъ бѣседитѣ и проповѣдитѣ Му. А за онѣзи, у които съзнанието не е пробудено, Христосъ, може-би, другъ пѣтъ ще дойде. Ония, които Го чакаха 2,000 години, за тѣхъ дойде Христосъ, а онѣзи, които не Го очакваха тогава, Той ще дойде слѣдъ други 2,000 години. Тѣ сж пакъ сжщитѣ ония прѣродени хора, които сж живѣли прѣди 2,000 години. Идването на Христа, тѣй както Го очакватъ мнозина, подразбира физическата страна. Подъ „идването на Христа“ ние подразбираме проявлението на Любовта на Божествения принципъ, който ще стане условие за развиване на човѣчеството. Въ човѣка има набрани енергии отъ 2,000 години, които прѣдизвикватъ извѣстни подпушвания; и ако тѣзи енергии не се отпираятъ, ако не имъ се даде изходъ, ако човѣкъ не заеме своето мѣсто, ако тази фаза не мине, то ще стане такъвъ разгромъ — какъвто хората не сж виждали до сега, но казва се, че въ Божия пѣтъ разгромъ не става. И казва апостолъ Павелъ: „Ще бждатъ грабнати въ въздуха“. Подъ грабнати въ въздуха, той подразбира процесъ на

пропукване на съзнанието. Тогава всички учени хора ще си подадат ръка и ще създадат условия за проявяване на Божествения принцип. И когато Христосъ дойде, всички хора трѣбва да Го видятъ. Ако Го видятъ само нѣколко души, ще има сѣщия споръ, както и сега. Идването на Христа е вътрѣшно отношение, каквото е отношението на слънцето къмъ насъ. Това е сѣщиятъ законъ. И тогава между Бога и насъ ще се образуватъ правилни отношения.

Та сега, великата наука, която трѣбва да изучавате седи въ това, какъ трѣбва да се пробуди съзнанието, или какъ трѣбва да се култувира това съзнание. Ето въпросътъ, който прѣдстои на разрѣшение отъ всички. И затова религиознитѣ хора, като присѣствуватъ на нѣкоя духовна проповѣдъ, като не разбиратъ, заспиватъ. Станатъ веднѣжъ да се молятъ, станатъ втори пжтъ, и най-послѣ, като не издържатъ, казватъ: не струва да се моли човѣкъ! Не вие трѣбва да разбирате, защо се молите. Ако човѣкъ чете писанието и го прѣпловта по нѣколко пжти, той трѣбва да намѣри въ него методи и начини, чрѣзъ които да работи. Мозъкътъ, това е почвата, чрѣзъ която той трѣбва да работи. Какво е развилъ всѣки отъ васъ? Любовта развилъ ли е? Чувствата си развилъ ли е? Своята интелигентностъ развилъ ли е? Музиката развилъ ли е? Изкуствата развилъ ли е? Има много работи които човѣкъ трѣбва да развие въ себе си.

Сега ние съврѣменнитѣ хора се плашимъ за здравето си и търсимъ лѣкари. Туй, което ние знаемъ е слѣдното: въ човѣшкото тѣло има специфични клѣтки, които изпълняватъ длъжността на

лѣкари. Тѣ сж по-добри лѣкари и отъ най-отличнитѣ лѣкари на земята. Ако ние заболѣемъ и се оставимъ на тия клѣтки, тѣ могатъ отлично да ни излѣкуватъ. Тѣ си иматъ лаборатория, дѣто приготвяватъ свойтѣ медикаменти, и съ тѣхъ отлично заздравяватъ всѣка рана. Това е законъ! Ако човѣкъ има една рана и я прѣдостави на тия клѣтки, тѣ ще се събератъ, ще направятъ своя прѣвръзка, и по този начинъ ще я излѣкуватъ. Послѣ, има специфични клѣтки и за музиката. Отъ двѣтѣ страни на черепа има два органа, въ които се криятъ тѣзи клѣтки. Тѣ съставляватъ тия органи. Нѣкой иска да стане музикантъ. Нека се остави на тия клѣтки. Послѣ, искашъ да помнишъ, да развивашъ наметѣта си. Остави се на клѣткитѣ на паметѣта, тѣ ще свършатъ тази работа. Помогни имъ се и важи: моля ви се, съберѣте всички данни, необходими за усилване на паметѣта ми и създайте всички условия за работа. Почнешъ ли ти да се грижишъ, всичко ще стане на каша. Сжщо така и за математиката има специфични клѣтки. За изкуствата има специфични клѣтки. За милосердието има специфични клѣтки. За зрѣнието има специфични клѣтки. За говора има специфични клѣтки. Човѣкъ е господаръ, заобиколенъ съ такива разумни клѣтки, които седятъ около него и казватъ: господарю, ти само ни давай своитѣ мнѣния и распореждания, каквото искашъ ние ще направимъ, но ако се бъркашъ въ нашитѣ работи, ще направишъ една каша, за която ще плащашъ. А сега, събиратъ се редица хора и казватъ нѣкому; ти ще помнишъ добръ ще развивашъ правилно наметѣта си. Не се помни така.

Ще се върнемъ къмъ Божественото. Богъ, който е създалъ човѣка, добръ го е създалъ. И тогава, като изучаваме математиката, ще я изучаваме по другъ начинъ. Като изучаваме астрономията, ще я изучаваме по другъ начинъ. Като изучаваме биологията, физиологията, анатомията, ще ги изучаваме по другъ начинъ. Всички науки ще изучаваме по начина, по който е устроенъ нашиятъ мозъкъ и по начина, по който нашитѣ клѣтки схващатъ. Тогава казвате: Богъ ще ни научи. Какъ, сега ли ще ви научи? Отдавна Богъ е турилъ идеята да ни научи. Ние же сега сме дѣца, и още хиляди години ще минатъ, докато ни научатъ. Тия малки клѣтки азъ наричамъ „ангелчета на смиреннето“, които напущатъ своята благодатъ на небето и дохождатъ на земята, за да учатъ хората. Послѣ пакъ се връщатъ на небето и казватъ; ние живѣхме еди-къдѣ си, помагахме. Ако единъ романистъ се заеме да опише човѣка, той ще напише най-хубавия романъ за него. Нѣкой ще каже: това сж недоказани нѣща. Единствениятѣ нѣща, които сж доказани въ свѣта, това сж човѣшкитѣ прѣстѣпления. Навсѣкѣдѣ се доказватъ само човѣшкитѣ прѣстѣпления на разрушения. Никакви други доказателства нѣмаме. Нѣкой казва; докажи това! — Само прѣстѣпленията сж доказвани до сега, Какъ ще докажете добродѣтеля? Паметникъ на добродѣтеля нѣма. Има храмове на разрушенията, има училища, има обществени здания; и отъ миналата култура, и отъ сегашната култура, навсѣкѣдѣ срѣщаме паметници на разрушенията, навсѣкѣдѣ срѣщаме недоволство. Това не е модеренъ строй, това е едно прѣходно състояние, но Божественото ра-

боти въ цѣлата култура. Сега Божественото работи въ свѣта! Свѣтътъ нѣма да пропадне. Навсѣкждѣ въ свѣта има добри хора. Не гледайте само на лошата страна въ свѣта. По цѣлия свѣтъ, навсѣкждѣ по свѣта, има добри хора, у които съзнанието е пробудено. И на земята, и въ другия свѣтъ, съзнанието на хората се буди. Пробужда се съзнанието на всички, и когато вие се обезсърчите, нѣщо отвжтрѣ ви казва: не бойте се, има добри хора на земята, има добри хора и на небето.

Та казвамъ: нѣкой отъ васъ сега седятъ на кръсто пжтъ и мислятъ, кое учение въ свѣта е право. Учението, което дава разширение на твоята душа, разширение на твоя умъ и разширение на твоето сърце, то е Божествено учение. Учението, което внася всѣки день този Божественъ нектаръ на живота, учението, което внася въ тебе този импулъсъ да прѣодолявашъ всички мъчнотии и да растешъ, то е Божественото учение. Учението, при което не остарявашъ, не губишъ смисъла на живота, но всѣки день се подмладявашъ, разбогатѣвашъ и растешъ, това е Божественото учение. Нѣкой пжтъ, когато нѣкой отъ васъ се безпокоятъ, дали ще видятъ своитѣ заминали, азъ казвамъ: тѣ живѣятъ, живи сж, но вие не ги познавате, не ги знаете, какви сж горѣ на нѣбето. Ще дойдатъ врѣмена, когато хората ще живѣятъ най-малко 120 години. Въ писанието се казва, че хора, които се обичатъ, Господъ ще ги тури да живѣятъ на земята най-малко около 120 години и когато се наситятъ на този животъ, цѣлокупно ще напуснатъ земята и ще се прѣселятъ горѣ на небето. Докато сж тукъ на земята, ще си направятъ една колиба

и ще ходятъ, ще обикалятъ свѣта на кждѣто искать, докато се наситатъ. Това е животътъ. Смъртъта за насъ е само една възможность, да се освободимъ отъ своитѣ ограничаващи условия. По нѣкой пѣтъ човѣкъ трѣбва да умре, за да се освободи отъ лошитѣ условия въ които се намира, да се освободи отъ своето хилаво тѣло, отъ своя хилавъ умъ, за да може Божественото въ него да му създаде за въ бъдаще единъ отличенъ организъмъ, съ който да служи на Бога. Казвамъ: сега е врѣме да служимъ на Бога. Кога другъ пѣтъ можемъ да служимъ на Бога? Сега е най-благоприятното врѣме. Задавали ли сте си въпроса, кога можемъ да служимъ на Бога? Истинската философия седи въ това, като станешъ сутринъ, да отправишъ ума си къмъ Бога, къмъ този великъ принципъ и да си кажешъ: днесъ ще обичамъ всичко заради Бога! Богъ ще бѣде за тебъ единъ обектъ, и изобилието на живота ще се разлѣе наоколо ти. Направете този опитъ и ще видите, че ако Богъ живѣе въ васъ, въ вашия домъ, вие ще имате любовъ. Нѣма ли Бога въ вашия домъ, любовъ нѣма да имате. Ако Богъ живѣе въ единъ народъ, миръ ще има въ него; ако Богъ не живѣе въ този народъ, миръ нѣма да има. И ако сега въ България ставатъ размирици, какво показва това? — Че Богъ не живѣе въ този народъ. Българскиятъ народъ трѣбва да стане мекъ. Този народъ не може да се повдигне съ тази си грубость. Подъ думата „мекъ“ не разбирамъ мекушавъ, но народъ съ едно благородно, отзывчиво сърце. Ако Богъ поеме българския народъ, това малко клонче, и го присади на една дивачка, той народъ ще стане, но ако Богъ не го присади, отъ него нищо нѣма да стане. А

сега че трѣбвало да се разрѣшаватъ социални въпроси, че трѣбвало нари, това сж второстепенни въпроси. Вие можете да вземете нари отъ дѣто искате, но парата не повдига народа. Размножението не повдига народа. Единъ народъ може да се размножава и намалява, но ако не дойде разширение въ съзнанието на хората, ако не дойде тази висша култура въ него, отъ този народъ нищо нѣма да стане. Ако, обаче, дойде това разширение въ съзнанието, тази висша култура, както въ единъ народъ, така и въ единъ индивидъ, това е една мощна сила, която твори, която внася елементи на съзнателенъ, на разуменъ животъ.

Питамъ сега: отъ дѣ ще дойде спасението на България? Всички казватъ ако се свали това правителство, България ще трѣгне по-добрѣ. Казвамъ: 50 години откажъ България се освободила, и прѣзъ тѣзи години сж се смѣнявали толкова правителства, обаче България спаси ли се до сега? Положението ѝ отъ день на день се влошава, И въ Франция, и навсѣкждѣ ставатъ смѣни на управляващи. Смѣняването означава снимане прѣвръзката на единъ боленъ, но не означава още и онова лѣкуване, което иде отвжтрѣ. Прѣвръзката е само едно условие. Новитѣ управляващи, които идватъ, трѣбва да иматъ пробудено съзнание и такава широта, че каквото прѣдприематъ за народа си да е продиктувано отъ слѣдния девизъ: днесъ ще извтршимъ тази работа за Бога! Ако всички служащи, ако всички управляващи биха казвали, че всичко, което вършатъ днесъ ще бѣде за Бога, знаете ли, какво щѣше да бѣде положението на България? — Тя щѣше да бѣде най-малко 99 пж-

ти по-добър, отколкото е сега. А сега какво се готви отъ българския народъ? Тѣ цѣль день мислятъ, срѣщу кого какъ да постигнатъ. Тѣзи-онѣзи секти да избиемъ, да ги изчистимъ, че да остане само православната църква. Та като изчезнатъ всички сектанти, България ще хароса ли? Когато изчезнатъ всички сектанти, и България ще изчезне. Това да знаятъ всички! Когато разгониха богомилитѣ изъ България, българскиятъ народъ падна подъ турско робство цѣли 500 години. Едно врѣме евреитѣ разгнаха Христа, но какво ги постигна слѣдъ това? — Двѣ хиляди години робуваха. И Христосъ, който иде днесъ казва на съврѣмения свѣтъ: „Вложете Любовта въ свѣта, и секти нѣма да има“. Щомъ вложите Любовта въ свѣта, и сектанството ще изчезне. Вложете Любовта, вложете свѣтлината! Дайте изобилие! Отдѣ се раждатъ кражбитѣ? Отдѣ се ражда разврата? Чудни сж съврѣмениятѣ хора! Ще избиятъ 50,000,000 хора и по слѣ ще кажатъ, че имало развратъ. Какъ да нѣма развратъ! Толкова мъже се избиватъ, а оставатъ толкова хиляди жени, на които енергиитѣ оставатъ неизползувани. Слѣдъ всичко това, разбира се, че ще има развратъ, и то половъ развратъ! Не само въ Америка, но въ всички страни е това зло. И послѣ социалиститѣ ще казватъ: сектантитѣ внесоха това зло въ свѣта. Не, приятели, така не се разсждава. Вие искате да подобритѣ този народъ, нали? Трѣбва да знаете, какъ да турите ножа въ коренитѣ. Тамъ е злото. Ама сектантитѣ имали грѣхове. Може и тѣ да иматъ грѣхове, това не е чудно, но другадѣ лежи злото. Кое е хубавото сега въ свѣта? Единъ народъ, който има Любовь, той

ще може да се развива правилно, той ще се увеличава; а народъ, който нѣма Любовь, той ще се смалява. Какъвъ е законътъ. Дѣ е най-богатото растително царство? — Тамъ, дѣто има свѣтлина и топлина; дѣто има извори, тамъ има и дървета. Дѣто нѣма тѣзи условия, тамъ нѣма и тази растителностъ. Коя е причината, че въ Сахара, дѣто има толкова топлина и свѣтлина, нѣма животътъ? — Вода нѣма тамъ. Било е врѣме, когато въ Сахара е царувала култура! Единъ день, когато европейцитѣ почнатъ да разкопаватъ Сахара ще видятъ, че тамъ сж заровени цѣли градове. Култура е имало тамъ! Какъ е пронаднала тази култура? Нѣма да разглеждамъ сега тѣзи нѣща, но казвамъ въ миналото Египетъ извърши едно прѣстѣпление, за което плати съ унищожението си. Онѣзи, които създадоха египетската култура, унищожиха Сахара. Кармически, Божествениятъ законъ работи; съ каквато мѣрка мѣришъ, съ такава ще ти се отмѣри. Ние знаемъ, че величието на който и да е народъ, величието на коя и да е култура може да се запази само тогава, когато този народъ, или тази култура се съобразява съ законитѣ на живата природа, когато вървятъ въ унисонъ съ Божиятъ заповѣди и повеления. Само тогава религията ще бжде религия. Само тогава науката ще бжде наука. Само тогава ще има истински общественъ строй. Справедливостъ трѣбва да има навсѣкждѣ! Но ако единъ човѣкъ седи въ кжши и се страхува, не зная, какъвъ общественъ строй е този. Внесете Любовьта навсѣкждѣ! Още сега, при сдгашнитѣ условия трѣбва да се внесе Любовьта. Всѣки отъ васъ може да се свърже съ невидимия свѣтъ, да

стане единъ факторъ, да внесе Любовта въ свѣта, да внесе подобрѣние въ човѣчеството. Всѣки може да направи единъ опитъ и да види, че може да подобри живота си. Ако можете да проповѣдвате така, това е най-доброто. Ние искаме да се проучатъ методитѣ за прѣвъзпитанието на всѣки човѣкъ поотдѣлно, и по този начинъ да се подобри положението и на народа. Азъ гледамъ, у мнозина има много дарби, но тѣ се ограничаватъ въ старото, и тѣй ще си умратъ отъ скука, стѣ недоволство. Цѣлото човѣчество прѣдставлява едно условие на Божественото дърво, на което може да расте. Ти не можешъ да расташъ безъ да обичашъ човѣчеството. Божественото въ свѣта се крепи на човѣшкото, тѣй както човѣшката глава е символъ на цѣлото тѣло и се крѣпи на него. Човѣшката глава, която е символъ на Божественото, се крѣпи на човѣшкото. Азъ говоря за едно здраво, а не за едно хилаво тѣло. Здравата глава се крѣпи на здраво тѣло.

Та казвамъ: Божественото се крѣпи на човѣшкото. И когато ние имаме една клѣтка, която може да извърши волята Божия имаме и всичкитѣ блага, на които се крѣпи цѣлото човѣчество. И тогава, всѣки болѣнъ който се разболѣе, но върши волята Божия, нѣма защо да търси лѣкари щомъ той е въ унисонъ съ Божественитѣ закони, ще отпрати своята мисль въ Америка или другадѣ, ще се свърже съ всички добри хора по лицето на земята и горѣ на небето, и ще оздравѣе. Да кажемъ, че нѣкой човѣкъ е въ лошо финансово положение. Тогава той ще отпрати мисльта си къмъ всички добри хора въ България, тѣ ще въз-

приематъ мисълта му и ще му се притекатъ на помощъ. Тѣ ще кажатъ: да се отпуснатъ на еднѣй сѣ господинъ тия пари. Пъкъ, ако вие сте чиновникъ безъ работа тия братя като разбератъ положението ви, ще кажатъ: назначете този братъ. Тия хора навсѣкадѣ дѣйствуватъ по свѣта. Това сѣ сили, които дѣйствуватъ. А сега нѣкой като види другъ, че страда казва: тѣй трѣбва да бѣде. Не, ще се подчините на тия сили, които дѣйствуватъ за добро. Нѣкой казва: нѣма какво ще се приспособимъ на условията въ живота. Не смѣшно е това. Каквато и да е твоята длъжностъ, приспособи се къмъ условията на Любовта. И тогава, на онѣзи хора, на които искашъ да слугувашъ, ще можешъ едноврѣменно съ твоята работа, да се отзовешъ и на тѣхъ. По този начинъ ще изпълнявашъ волята Божия и ще имашъ Божието благословение. Сега има едно изоначаване на нѣщата, което седи въ неразбиране дълбокия смисълъ на живота.

Казва Христосъ: „Дойдохъ да имъ дамъ животъ прѣизобилень“. То значи да ги научи, какъ да живѣятъ. И за бѣднитѣ, и за богатитѣ има условия. Благочестието е една придобивка. Онѣзи отъ васъ, които сте нещастни, които сте бѣдни, които иматъ малко знания, азъ се обръщамъ къмъ тѣхъ и споредъ това учение ви облажавамъ. И тия отъ васъ, които нѣматъ това учение, нека се съединятъ съ своитѣ братя, които сѣ завършили развитието си, за да се подобри и тѣхния животъ. Тѣ ще видятъ едно учение, което най-първо има физическо приложение, послѣ духовно и най-послѣ Божествено. Най-първо да опитамъ истината въ

физическия свѣтъ, послѣ на духовния свѣтъ и най-послѣ въ Божествения свѣтъ. Това сж три положения, въ които човѣкъ може да провери Истината. И тогава, споредъ принципитѣ на херомантията, на френологията и на физиогномията, когато единъ знакъ съществува на три мѣста въ човѣка, а именно на ржката, на лицето и на главата, този знакъ има важно значение за него. Когато, обаче, единъ знакъ съществува само на ржката, а другадѣ го нѣма, той съставлява $\frac{1}{3}$ отъ Истината. Когато се намира на ржката и на лицето, той прѣдставлява $\frac{2}{3}$ отъ Истината, и когато най-послѣ се намира и на ржката, и на лицето, и на главата, той прѣдставлява $\frac{3}{3}$ отъ самата Истина, или цѣлата Истина. Тѣй щото, и въ природата е същото пѣщо. Когато нѣщата сж реални въ физическия свѣтъ, реални въ духовния свѣтъ, реални и въ Божествения свѣтъ, тогава има тѣсна връзка между тѣхъ. Такава връзка съществува и между дробоветѣ, и стомаха, и главата, т. е. такава връзка съществува между физическия, духовния и Божествения свѣтъ. Това е философия! когато гворимъ за физическото, ние разбираме редъ условия, които природата доказва. Всички минерали, извори, дървета и камъни въ природата прѣдставляватъ методи, чрѣзъ които трѣбва да работимъ. Съврѣмента наука още не ги е приложила, пѣкъ и съврѣменитѣ религиозни хора не сж ги приложили още.

Съврѣменнитѣ религиозни хора и досега разглеждатъ въпроситѣ: въ колко лица е Богъ, колко хиляди години сж се изминали, откакъ е дошълъ Христосъ на земята, колко души сж се обърнали къмъ Христа и т. н. Да, съврѣменитѣ християни

сж отлични, много добръ се биятъ, много хубави аероплани иматъ, много отровни газове сж открили и т. н. Но не зная, дали тия хора могатъ да се нарекатъ християни. Христосъ е употребилъ всички тия топове, всички тия сили въ друго направление. За въ бъдеще ще има други начини за воюване. Хората отъ шестата раса, които ще дойдатъ слѣдъ васъ, знаете ли съ какви сръдства ще си служатъ? — Тѣ ще прѣсвиватъ хората. И цѣла армия да се яви прѣдъ тѣхъ, тѣ ще могатъ да я приспятъ. Тѣ ще могатъ да приспятъ и цѣлъ народъ. Какво могатъ да направятъ противъ тѣхъ? Не е ли по-добръ да дойдатъ тѣ при насъ, да работимъ заедно съ тѣхъ, прѣди да ни приспятъ? Ще бжде смѣшно, когато неприятелитѣ ни заобиколятъ и ни питатъ: ще се прѣдадете ли, или да ви заобиколимъ съ картеченъ огънь? — Трѣбва да се прѣдадете, защото иначе цѣлиятъ градъ ще отиде. Приспиването означава процесъ на съзнанието.

Казвамъ: Христосъ, който иде сега въ свѣта, носи миръ, свѣтлина, свобода, разбирателство. Той иде да възкреси всички онѣзи, които отъ памтливка сж паднали, и да даде нови условия на живота. Това е Божественото. Всички вие, които слушате, трѣбва да бъдете готови за новото и да учитѣ другитѣ. Сега всѣки пита: въ какво вѣрвате. Тѣй и всѣки ще пита и васъ: въ какво вѣрвате!

Азъ ще ви оставя съ този въпросъ, вие сами го разрешете за себе си: въ какво вѣрвате, какво обичате, какво желаете, какво да учите, и каква свобода искате? Тѣзи въпроси всѣки отъ насъ трѣбва да ги разрешимъ правилно. Разрѣши ли ги правилно, той ще има вътрѣшенъ миръ и ще до-

бие Божественото. Нѣма нищо по-хубаво отъ това, човѣкъ да чувствува своето положение като човѣкъ, да чувствува своето достоинство като човѣкъ. Туй е състояние, което всѣки човѣкъ може да има. Първото, което ще разбере, то е че като човѣкъ той е едно мислящо същество, че има правилни схващания за живота и изпълнява волята Божия тъй, както е писано въ живата свещена книга.

Бесѣда, държана отъ учителя на 11 априль, 1926 г.
въ гр. София.

ЗАЗОРЯВАНЕ

23.

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44

РУСЕ

Зазоряване

Днесъ ще ви говоря на два езика: на единъ старовръмененъ и на единъ съврѣмененъ езикъ. Споредъ съврѣмения езикъ бихъ озаглавилъ днешната си бесѣда „зазоряване“, а споредъ стария езикъ бихъ я озаглавилъ „да се любимъ, да се обичаме!“

Свѣтътъ, това е единъ университетъ, universum, не зная какъ опрѣдѣлятъ съврѣменнитѣ коментатори въ своитѣ диксионери думата „университетъ“. „Uni“ значи единъ; „versum“ значи сѣщияски животъ. Тѣй че думата „университетъ“ означава проявление на сѣщияския животъ.

Сега ние не говоримъ за нашата земя, ние не говоримъ за нашия малтъкъ свѣтъ, който е толкова тѣсенъ, че хората въ него не могатъ да живѣятъ въ миръ, но ние говоримъ за широкия свѣтъ, за цѣлата вселена. Щомъ хората не могатъ да живѣятъ въ миръ, това показва, че свѣтътъ е тѣсенъ. Тамъ, дѣто има много грѣхове, това показва, че хората сж се събрали на тѣсно. Въ единъ обширенъ свѣтъ не може да има разногласие между хората. Слѣдователно, свѣтътъ, това е нашиятъ свѣтъ. Вселената е Божествениятъ свѣтъ, великото, идеалното въ човѣчеството, къмъ което всѣка душа се стреми. Азъ не взимамъ думата „душа“ въ такъвъ смисълъ, какъвто я разбиратъ всички. Не, азъ говоря за онази душа, за която ученитъ днесъ до-

казватъ и за която спорятъ, дали тя съществува, или не, дали човѣкъ има душа, или не. Такава душа и животнитѣ иматъ. Думата „душа“ произлиза отъ дишане и означава работа. Тази душа, за която говоря азъ нито се мъчи, нито страда, нито работи. Тя създава, тя е единъ вѣченъ изворъ. Тази душа е идейното, Божественото въ човѣка. Тази душа всѣки отъ васъ я усѣща. Всѣки отъ васъ чувствува нейното вътрѣшно влияние. Нейното вътрѣшно влияние, тава сж онѣзи красиви моменти, при които чувствувате, че въ душата ви нѣщо блѣсва, и вие сте готови да се примирите съ цѣль свѣтъ. Но послѣ, като прѣмине този моментъ, вие казвате: дали това е дѣйствителностъ, дали е реалностъ, дали не съмъ спалъ и само тъй почувствувахъ това нѣщо? Споредъ васъ реаленъ животъ е този на страдания, на мъчения, на загуби, на скърби и на смъртъ. Това, обаче, реаленъ животъ ли е? — Това е животъ на промѣни, на измъчвания. Това е нѣкакъвъ далеченъ животъ. Следователно, отъ това гледище, какъ трѣбва да обяснимъ сегашния животъ? Всички промѣни, които сега ставатъ въ свѣта, не сж нищо друго, освѣнъ фази на този вътрѣшенъ животъ, който постоянно се мѣни, развива, както картинитѣ въ единъ кинематографъ.

Не зная колцина отъ васъ сте чели Библията не като историческа книга, защото, ако я подложитѣ на критика като историческа книга, тя не издържа. Не казвамъ да я четете и като научна книга, понеже и въ това отношение тя не издържа критика. Библията е книга само на символи. Въ нея често човѣкъ се уподобява на овца. Въ дѣйстви-

телностъ овца ли е той? Тамъ често държавата се уподобява на звѣръ. Държавата звѣръ ли е? Често единъ народъ се уподобява на планина. Народътъ планина ли е? Често животътъ се уподобява на рѣка, или на море, или на изворъ. Е животътъ рѣка ли е, изворъ ли е и море ли е? И тѣй, опѣзи, които не сж запознати съ този старъ езикъ, ни казватъ; да се любимъ! — И дѣйствително, ние се любимъ. Да се обичаме! — И дѣйствително ние се обичаме. Какъ? — Както разбираме — нищо повече.

Казвамъ сега: думата „зазоряване“ въ живота означава внасяне на нѣщо ново въ човѣшкото съзнание. Спирали ли сте се вие по нѣкой нхъ да мислите, каква роль като човѣкъ, като елементъ въ живота може да изпълните? Съврѣменитѣ учени хора казватъ, че свѣтътъ е създаденъ отъ около 70—80—100 елемента. Всѣки отъ васъ може да отвори химията и тамъ, въ „периодичната система на елементите“ отъ Менделѣва ще види, че има още празни мѣста, които отговарятъ на неоткрити за сега елементи. Може-би за въ бъдеще другъ Менделѣвъ ще открие нѣкой отъ тия елементи, но все пакъ може да останатъ и още празни мѣста. Защото наистина въ вселената има доста празни мѣста.

Какъвъ елементъ, обаче, сте самъ по себе си? Вие казвате, че имате душа. Ако нѣкой ви попита, какво нѣщо сте като душа, какво обяснение ще дадете? Какъ ще опрѣдѣлите понятието душа? Вие ще кажете: азъ съмъ човѣкъ, мисля. Не, опрѣдѣлете се добръ! Да мислишъ, това още не значи, че си човѣкъ. Като казваме „да любимъ“, това още

не значи, че ние любимъ. „Да се обичаме“, това още не значи, че ние се обичаме. Да си ученъ човѣкъ, това още не значи, че си ученъ. Ти може да си изучилъ теорията, това сж хубави, красиви нѣща, но въ общия животъ има двѣ положения: човѣкъ може да бѣде извънъ битието, а може да бѣде и вътрѣ въ битието; човѣкъ може да бѣде извънъ живота, а може да бѣде и вътрѣ въ живота. Когато човѣкъ страда, той е извънъ живота. Когато човѣкъ се мъчи, той е извънъ живота. И когато човѣкъ се радва, той е пакъ извънъ живота. Значи, отъ едната страна извънъ живота отъ лѣво, именно, има страдания, мъчения, адъ; отъ другата страна на живота, отъ дѣсно-има радостъ, веселие, блаженство, рай. Питамъ тогава: какво е същинското положение на живота? Значи, онзи, който не знае, дѣ да се постави въ живота, ако се постави въ лѣво, ще опита живота по единъ начинъ. Ако пъкъ се постави на дѣсно въ живота, ще го опита по другъ начинъ.

Сега вие искате да бжете щастливи. Освободете умоветѣ си отъ всички заблуждения и знайте, че всички вие сте щастливи. Вие можете да бждете щастливи. Какъ? — Вземете дѣсната страна на живота, и всѣки отъ васъ ще бѣде щастливъ. Ако пъкъ нѣкой отъ васъ се е наситилъ на щастие и на блаженство и иска за малко да се освободи отъ него, казвамъ му: лѣвата страна на живота! И сега, азъ виждамъ, едни хора вървятъ въ лѣво, други вървятъ въ дѣсно; едни хора отиватъ въ ада, други — въ рай. Еднитѣ казватъ на другитѣ: какво ви трѣбва да проповѣдвате, елате тукъ, има ядене, пиене, блаженство. Значи тѣ сж на лѣвата

страна, това е животътъ въ ада. Другитѣ имъ казватъ: що ви трѣбва ядене пиене, елате тукъ да проповѣдвате! Тѣ сж на дѣсно въ живота; това е раятъ. Значи има два вида проповѣди. И еднитѣ, и другитѣ, обаче, иматъ кандилници и одежди. Еднитѣ, които проповѣдватъ за ада, иматъ кандилници и одежди; и другитѣ, които проповѣдватъ за рая, и тѣ сжщо иматъ кандилници и одежди. Гледамъ, нѣкой кади съ своята кандилница, питамъ го: колко ти плащатъ за това кадене? Все трѣбва да му плащатъ нѣщо! Ами онзи кръчмаръ, който ти проповѣдва за своето винце, т' е. който кади съ своята кандилница, колко ще му платишъ за това кадене? Колко ще му платишъ за това винце? Туй не е упрѣкъ, но казвамъ, че все трѣбва да се плати нѣщо за проповѣдването. Кръчмарътъ казва: азъ съмъ проповѣдникъ. Който иска да слуша моето учение, да дойде при менъ, а който не иска да го слуша, нека излѣзе вѣнъ отъ кръчмата. Защо? Че държавата е узаконила неговото право да продава дала му е патентъ и седи човѣкътъ, продава на законно основание, съ патентъ. Нѣкой казватъ: това не е морално. Хубаво, ако не е морално, какъ тѣй държавата му е дала патентъ? Значи, морално е. Държавата е узаконила неговитѣ права, тя го е признала за мораленъ проповѣдникъ, който кади въ кръчмата си и праща хората въ ада. Учение е това сега, нѣма какво да се прави. Нѣкой ще кажатъ: това е заблуждение. Какъ да е заблуждение? Патентъ има човѣкътъ! Има, обаче, нѣкои нѣща които не сж патентовани. И онѣзи, които вѣрватъ въ дѣсно, и тѣ иматъ църкви и тѣ сж патентовани. Тия църкви сж държавни сжщо.

Такива църкви има навсѣкждѣ: и въ Англия, и въ Германия, и въ Русия, и въ Сърбія, въ България — навсѣкждѣ ги има — отлични проповѣди се държатъ тамъ.

И тъй, сега ще ви говоря на двата езика. Ние трѣбва да разберемъ живота! Питамъ: кога хората бѣха по-учени, въ началото или въ края на живота си? Ще ви задамъ другъ въпросъ: кога крушата дава по-добри плодове, въ началото на своя животъ, или въ края? Когато казваме, че съвременната наука се развива, ние ще се намѣримъ въ една нова обстановка, не такава, каквато е била прѣди хиляди или милиони години. Сегашната обстановка се различава отъ прѣдишната. Каква е сегашната обстановка на живота? Вие все говорите за българския народъ. Какво липсва на българския народъ? Щомъ страда, значи липсва му нѣщо. Какво му трѣбва? Запитватъ онзи орачъ, който отива на нивата и се връща, безъ да е работилъ нѣщо: защо не посѣ нивата? — Има много буци, не мога да я посѣя. Значи, той чака благоприятно време, за да я посѣе. Какво липсва на нивата? — Дъждъ, влага. Той посѣва нивата, но гледа, зърното не никне. Какво се изисква, за да поникне? — Топлина, влага и свѣтлина. Азъ говоря принципно: всѣки народъ на земята, който и да е той, трѣбва да придобие нѣщо. Българския народъ английскитъ народъ, американскитъ народъ и всички останали народи по цѣлия свѣтъ, все трѣбва да придобиятъ нѣщо. Не само народитѣ, но и всѣки човѣкъ въ единъ народъ все трѣбва да придобие нѣщо. И наистина придобива нѣщо. Какво трѣбва да придобиете въ този си животъ? Ще ка-

жете: да придобиемъ Любовта! Хубаво, знаете ли отдѣ да вземете и какъ да приложите законитѣ на Любовта? Азъ зная, че топлината и свѣтлината трѣбва да придобиете отъ слънцето, но отдѣ ще вземете Любовта? Все трѣбва да вземете Любовта отнѣкъдѣ. Вие намѣрили ли сте този методъ? Учениитѣ хора ходятъ, търсятъ начини, методи, какъ да намѣрятъ свѣтлината, за което можемъ да ги похвалимъ, но питамя онѣзи отъ васъ, у които съзнанието е вече пробудено: какъ и отдѣ сж намѣрили начини да внесатъ Любовта въ живота?

Сега вие казвате: да се любимъ! Не можешъ да любишъ човѣкъ, на който душата не трепти като твоята. Или не можешъ да любишъ човѣкъ, умътъ на когото не е въ сжщия нхтъ като твоя, или който не мисли като тебе. Не казвамъ, че този човѣкъ трѣбва да мисли точно като тебе, но неговиятъ умъ, неговата мисль трѣбва да бжде на сжщия теренъ, на сжщата площъ като твоята, а въпрѣки това въ мислитѣ може да има голѣмо разнообразие. Има хиляди начини, по които човѣкъ може да се прояви. Слѣдователно, човѣкътъ, когото обичашъ, трѣбва да мислишъ тѣй, както ти мислишъ; той трѣбва да чувствува тѣй, както ти чувствувашъ и да дѣйствува тѣй, както ти действувашъ. Това не значи, че той трѣбва да мисли, чувствува и дѣйствува точно както тебе, но трѣбва да има едно съгласие, една хармония между твоитѣ и неговитѣ мисли, чувства и дѣйствия. Ти ще можешъ да обичашъ само таквъ човѣкъ. Казва се въ Писанието, че можемъ да обичаме Бога. Кога? — Когато вършимъ Неговата воля. А изявлението на Божията Любовь ще бжде само то-

тава, когато ти вървишъ въ съгласие съ Бога. Значи, ако ние сме съгласни съ Неговия пътъ, съ Неговия животъ, съ Неговата Истина, Той всекога ни слуша. Въ свѣта има много християни, много вѣрующа, които казватъ: има една вѣлика сила, която е направила всичко, която е създала цѣлия свѣтъ. Това сж само твърдения. Въ единъ смисълъ това е вѣрно, въ другъ смисълъ не е вѣрно. Ако азъ посѣя едно житно зърно и кажа, че азъ направихъ това зърно, вѣрно ли е това? Не, това е погрѣшно схващане. Когато казвамъ, че азъ направихъ тази къща, то е все едно да мисля, че азъ направихъ това зърно. Да, но когато кажа, че азъ посадохъ това житно зърно, туй вече има смисълъ. Слѣдъ като го посѣя, азъ мога да го поливамъ, да го наглеждамъ. Когато кажа, че възпитавамъ и морализирамъ единъ човѣкъ, какво придобивамъ отъ това? Нѣкой иска да му покажа начинъ какъ да вѣрва въ Бога. Не поставяйте човѣка въ заблуждение, да мисли, че Богъ е извънъ него. Не поставяйте Бога вънъ отъ човѣка. Значи, ти поставяшъ Бога въ дѣсно или въ лѣво. Щомъ Го поставишъ въ дѣсно или въ лѣво, ти имашъ вече криво схващане за Бога. Нима онѣзи, които сж въ ада нѣматъ Богъ? — Иматъ, какъ не! Онѣзи, които сж въ лѣво иматъ Богъ сяко тѣй, както и онѣзи, които сж въ дѣсно. Когато искаме да възпитае хората, когато искаме да вдъхнемъ въ тѣхъ онова истинско възпитание, онова истинско понятие за Бога, за религията, разбираме, че трѣбва да схбудимъ въ тѣхъ онова, което отъ памети - вѣка живѣе дълбоко скрито въ душитѣ имъ. Богъ е вложилъ нѣщо хубаво въ

всѣка душа. Въ всѣка душа има сили които трѣб-
ва да се развиятъ. Туѣ трѣбва да се вдѣхне въ
всѣки обезсърченъ човѣкъ. Всѣки боленъ, всѣки
отчаянъ човѣкъ е спянатъ; слѣдователно, нѣма
какво да го морализирашъ, но иди при него и
прѣмхани прѣпятствието. Виждаме единъ ученъ чо-
вѣкъ, който изучава тиквитѣ за примѣръ, и намира
единъ родъ тикви, които сж малко прѣтиснати
прѣзъ срѣдата. Чуди се той, защо сж така прѣтиснати
Коя била причината затова? Единъ селянинъ, като
садилъ тикви въ градината си, една отъ тиквитѣ
израсла близо до единъ доста голѣмъ прѣтъ, та
като расла, този прѣтъ останалъ презъ средата ѣ по
този начинъ тя се притиснала прѣзъ срѣдата, станало
едно вдѣлбаване въ срѣдата на тиквата. Тѣѣ че тик-
вата израсла отъ двѣтъ страни на прѣрта. Слѣдъ този
селянинъ редъ поколѣния сажали все такива и раз-
казвали на дѣцата си, че се раждалъ особенъ
родъ тикви прѣтиснати презъ срѣдата.

Туѣ е единъ недостатѣкъ, който се прѣдава
по наслѣдство. Така се прѣдава и пиянството.
Прадѣдото пилъ, дѣдото пилъ, бащата пилъ. всѣ-
ки пили по една, по двѣ и по нѣколко чашки, до-
като най-послѣ и синовете се проявяватъ същитѣ
недостатѣци. И слѣдъ това хората казватъ: това
нѣщо е наслѣдено отъ рода му. Отъ кога? — Още
отъ врѣмето, когато дѣдото сажилъ тикви, и единъ
прѣтъ влѣзълъ въ срѣдата на една тиква, та по
този начинъ се създаде тази чѣрта, която учени-
тъ хора наричатъ „наслѣдствена чѣрта“. Има редъ
други чѣрти, които се наслѣдѣватъ, но послѣдното
не е реалното; то може да се прояси и слѣдъ то-
ва да изчезне. Напримѣръ, нѣкой хора се раждатъ
съ шестъ прѣста, други съ седемъ, а нѣкои дори

и съ осемъ. И сега нѣкои философствуватъ, казватъ: човѣкъ е създаденъ съ петъ прѣста, съ двѣ рацѣ, съ два крака и т. н. Питамъ ученитѣ хора: каква нужда имаше; щото природата да създаде човѣка съ два крака, млѣкопитающитѣ съ четири крака и стоногата съ сто крака? Сега да оставимъ настрана стоногата, защото ако се занимаваме съ нея, тя ще стане толкова голѣма, тѣй много ще се проточи въ ума ви, че ще достигне размѣритѣ, каквито е била едно врѣме. И като се върнете дома си, нѣма да можете да спите, и въ резултатъ, нищо нѣма да придобиеете. Тази стонога е дяволътъ. За да върви бързо, той има сто крака. Всички го познавали по тия сто крака. Като влѣзълъ въ рай, за да не го познаятъ, скрилъ се въ змията, която била безъ крака, та по този начинъ искалъ да мине за светия и казвалъ: ето, азъ нѣмамъ никакви крака. Нѣкой питатъ: защо дяволътъ се прѣобразилъ въ змия? — За да не го познаятъ, да мине скрито, инкогнито. Ето една нова мисль, която богословитѣ могатъ да взематъ въ своето богословие и да обяснятъ на хората, защо дяволътъ се прѣобразилъ въ змия.

И тѣй, днесъ ние имаме крака. Защо ни сжтъ? Много естествено е да имаме крака. Азъ ще ви обясня, защо човѣкъ има крака. Той има два крака, за да бжде въ връзка съ земята, понеже земята е негова майка. Човѣкътъ е свързанъ съ положителнитѣ и съ отрицателнитѣ сили на земята. Азъ взимамъ положителнитѣ и отрицателнитѣ сили на земята въ низходяща и въ възходяща степенъ. Краката на човѣка прѣдставляватъ най-красивото нѣщо въ земниятъ му животъ. По красиво нѣщо

отъ краката на човѣка нѣма. Като се отрѣжатъ краката му, той прѣдставлява ѣгрозно нѣщо трупъ. Караката сж нѣщо цѣнно въ Божествения животъ. И за да се балансиратъ силитѣ въ човѣка, Богъ е създалъ ржцетѣ. Нѣкой казва: не зная де е Господъ. Казвамъ му: дигни дѣсната си ржка нагорѣ, и тя ще ти покаже накъдѣ е Господъ. Ако и тогава не знаешъ накъдѣ е Господъ, дигни и лѣвата си ржка нагорѣ, тѣ ще ти покаже. Пъкъ ако и тогава не знаешъ, дигни и двѣтѣ си ржцѣ нагорѣ, тѣ ще ти покажатъ накъдѣ е Господъ. Щомъ дигнешъ ржцѣтѣ си нагорѣ, ти вече си въ връзка съ слънцето, съ онзи вѣлики свѣтъ. Дали ти познавашъ Бога или не, дали Го съзнавашъ или не, то е другъ въпросъ, но Богъ отъ себе си не може да се отрече, Той всѣкога ще те подържа. Богъ казва: „Дали това малко дѣте ме познава, или не, това нищо не значи. Той е много благъ, казва: „Посни още малко!“ Така постъпватъ и майкитѣ, които иматъ малки дѣца. Отиватъ при тѣхъ, погледнатъ ги, погалаятъ ги, казватъ; поспете си още малко, мойтѣ дѣца! Спете хубаво, за да си починете, че като се събудите, велика работа има прѣдъ васъ. Туй е красивото въ свѣта! Тѣй трѣбва да разглеждаме реалния животъ. Нѣкой пхтъ ние употребяваме методи, чрѣзъ които спашаваме хората, казваме: ти ще отидешъ въ ада. Или когато искаме да окуражимъ нѣкого, ние казваме: ти ще отидешъ въ рай. Това е подкупъ. Ако раятъ може да ме подкупи съ своята външность, това не е рай. Турцитѣ си прѣдставляватъ рай като една голѣма планина отъ оризъ, варенъ съ захаръ и отгорѣ полѣнъ съ маслице. Седне турчинътъ прѣдъ тази

планина, вземе златна лъжица въ ржка и тамъ съ години яде отъ този оризъ. Не само това, но около него ще бждатъ наредени и най-красивитѣ моми, нимфи, каквито свѣтътъ не може да си прѣдстави. Той ще яде и ще блаженствува, а тѣ ще играятъ и свирятъ наоколо му! съ своитѣ зурли и тжпани. Питамъ: това рай ли е? — Рай е, но турски рай. Всѣки си има по единъ такъвъ рай.

Да се повърнемъ сега къмъ мисълта си. На всѣки народъ липсватъ извѣстни качества. И на всѣки човѣкъ въ свѣта липсва нѣщо т. е. не му липсва нѣщо, но има нѣщо недоразвито. Напримѣръ, нѣкога ви липсва справедливостта. Нѣкой пжтъ вие сте несправедливи спрѣмо себе си; нѣкой пжтъ спрѣмо домашнитѣ си; нѣкой пжтъ спрѣмо своитѣ приятели; нѣкой пжтъ спрѣмо своитѣ слуги; нѣкой пжтъ спрѣмо държавата; нѣкой пжтъ спрѣмо своитѣ убѣждения — навсѣкждѣ може да се яви несправедливостта. Несправедливъ е днесъ човѣкътъ, а той трѣбва да бжде справедливъ! Вие искате всички хора да бждатъ къмъ васъ справедливи, да ви обичатъ. Отлично е това, идеално е да ви обичатъ, да ви любягъ. То е реалното въ живота, но вие поставяли ли сте се сами на такъвъ изпитъ? Любовта, това е положителната, дѣсната страна на живота; това е силата, която твори. Обичьта, нѣкъ, това е лѣвата страна на живота. Любовь има и долу въ краката. Въ дѣсния кракъ има любовь. Ако вие говорите за сѣмейната любовь, за тия приятни прѣдставления, които ставатъ по нѣкой пжтъ, то е другъ въпросъ. Нѣкой пжтъ се водятъ приятни разговори между баща и синъ. Такива разговори се водятъ между дѣсния и лѣвия кракъ. Нѣкой пжтъ

бащата влѣзе въ кѣши, мълчи неразположенъ е духомъ. Взеде столѣтъ, седне на една страна въ стаята, мисли. Майката седнала на друга страна въ стаята, и тя неразположена, мисли. Обърнала гърбъ къмъ мъжа си, недоволна е нѣщо, Синѣтъ седналъ на друго мѣсто въ стаята, и той мисли. Дѣщерята на трѣто мѣсто, и тя мисли — всички мислятъ, мълчатъ, иматъ едно квакерско събрание на мълчание. Не се минаватъ и 1—2 часа, току вижъ бащата се обажда: нѣма ли тукъ хора, какво сте замѣчвали всички? Обажда се отъ другия край неговата другарка: какво искашъ да кажешъ съ това? Подиръ нея се обажда дѣщерята, послѣ синѣтъ, и виждашъ започналъ се единъ приятенъ разговоръ. Ние можемъ да се увлѣчемъ отъ това положение, а онзи който не е опиталъ тия нѣща, може да се смѣе, но това не е за смѣхъ работа, това е сериозно нѣщо. Вие трѣбва да знаете, че всѣки ще мине прѣзъ това гърне. Всѣки, който е дошълъ въ живота, трѣбва да знае, че ще мине прѣзъ всички положения. Това е една фаза на живота: ще те поставятъ и въ мълчание, ще те поставятъ и въ разговоръ.

Та казвамъ: какво ни липсва въ живота? — Положителна вѣра липсва на хората. Въ живота, на едни хора вѣрватъ повече, на други по-малко. Защо? — Когото обичашъ, вѣрвашъ му повече, а когото не обичашъ, не му вѣрвашъ, или изобщо вѣрвашъ му по-малко. Въ даденъ случай, ако на нѣкого любовта е на дѣсната му рѣка, тогава ти можешъ да имашъ пълно упование въ думитѣ на този човѣкъ. И дѣйствително, този човѣкъ може да ти каже Истината. Но ако любовта на този, който

ти говори е въ дѣсния кракъ, той 50 0/0 нѣма да ти каже Истината. Значи, любовта на земята не говори всѣкога Истината. Тамъ именно е заблуждението, че когато хората се обикнатъ, мислятъ, че всичко ще имъ върви идеално. Какво излиза, обаче? — Щомъ се обикнатъ, тѣ започватъ да се лъжатъ. Туй е и съ младитѣ. Това не показва, че любовта е сама по себе си лъжа, но понеже онава, което ще придобиятъ отъ нея е много хубаво, то за да го запазятъ и за да задържатъ любовта въ себе си, прибѣгватъ до лъжата. Хората прибягватъ до лъжата, защото иматъ извѣстни слабости въ себе си.

Та по нѣкой нхъ и ние принасяме жертви на Бога, молимъ Му се, дано Го излъжемъ, но не се лъже Богъ. Ще ви дамъ сега единъ примѣръ, който и другъ нхъ съмъ ви привеждалъ. Оженватъ се двама млади. Мжжътъ билъ съ черни очи, а жената — съ сини. Мжжътъ ималъ едно изкуствено око, и жената имала едно изкуствено око, но и двамата старателно скривали недостатъка си единъ отъ другъ. Така прѣкарвали заедно цѣли десетъ години, безъ да откриятъ недостатъка си. Всѣки отъ тѣхъ мислилъ за другия, че и двѣтѣ му очи сж здрави. Обаче, една вечеръ тѣ отиватъ на прѣдставление и оттамъ се отбиватъ при единъ свой приятелъ, дѣто си пийнали малко, поразвеселили се и се върнали доста кефлии. Вечерта като си легнали. мжжътъ си свалилъ изкуственото око и го оставилъ нѣкъдѣ на масата. И жената направила сжщото: Свалила си изкуственото око и сжщо тѣй го оставила нѣкъдѣ на масата. Сутринта става той бърза да си тури окото, но по погрѣшка взелъ

синьото око на жена си, забравилъ, че не е турилъ своето око на това мѣсто. Сжщата грѣшка направила и жена му. И тя забравила, дѣ оставила окото си. Поглежда мъжа си и го запитва: защо едното ти око е синьо? Той запитва нея: ами защо твоего пѣкъ е черно? Едва сега тѣ открили, че и единиятъ, и другиятъ иматъ по едно изкуствено око. Та по този начинъ и ние, съвременнитѣ хора, се наизмѣ. Има извѣстни дефекти въ насъ, които замѣстваме съ изкуствени очи. Нѣкой цѣтъ ние си прѣдставляваме, че сме любезни, че сме щедри, по животътъ, този великъ Университетъ, самъ по себе си, ни застави да изнесемъ великата Истина. И когато я изнесемъ, ние се разочароваме.

И тѣй важното за васъ е да знаете, че всѣки човѣкъ прѣдставлява единъ елементъ въ природата. Явяването на толкова милиарди хора въ свѣта, това не е случаенъ актъ: Всѣки човѣкъ е точно на мѣстото си. Той играе извѣстна роль въ природата. Безъ него вселената не може: Ти, като човѣкъ, като душа, безъ твоя умъ, безъ твоего сърце, безъ твоята душа вселената не може да се прояви въ своята хармония. Азъ говоря за онѣзи първични типове въ формата на първия човѣкъ. Вие ще кажете: и да умра пакъ може безъ мене. Не, това не е философия. Ти, като единъ елементъ въ живота, никога не трѣбва да желаешъ да умрешъ. Нѣкой казва: азъ не искамъ да живѣя. Казвамъ: та ти още не си живѣлъ. Ти си се мъчилъ, скърбилъ си, отсега нататкъ настава врѣме да живѣешъ да се радвашъ на живота. Чудни сж хората съ своето лековѣрие! Тѣ като се мъчатъ и скърбятъ тукъ, мислятъ, че като отидатъ на онзи

свѣтъ ще благуватъ. Тѣ цитиратъ извѣстни стихове отъ писанието и казватъ: Лазаръ се мъчи на земята затова на небето благуваше. Не, вие не знаете Истината, Лазаръ никога не се е мъчилъ. Лазаръ бѣше единъ възвишенъ духъ. Той сѣдеше задъ вратата на богатия редъ години, за да види, дали той ще го познае, или не. Лазаръ бѣше едно прѣдметно обучение за богатия. Онзи, който се мъчи, той е недоволенъ, завижда на хората и казва: като отида на другия свѣтъ, нѣма да завиждамъ. Не, какъвто си тукъ на земята, такъвъ ще бѣдешъ и горѣ на небето. Ти можешъ да кажешъ, че ще бѣдешъ друго нѣщо, но не е така. Ако съберете яйцата на всички птици, на всички змии, на всички животни, ще има ли нѣкакъвъ споръ между тѣхъ? Не, всички яйца сж морални, духовни, между тѣхъ има миръ и пълно съгласие. Оставете обаче, всички тия яйца да се излупатъ, ще видите, какво ще стане съ този миръ и съ това съгласие. Оставете, наиримѣръ, да се излупатъ яйцата на змията, на всички птици, а именно, на орела, на сокола, на кукумявката и вижте слѣдъ това, какви отношения ще съществуватъ между тѣхъ. Защо яйцата живѣятъ въ миръ и съгласие пожду си, а излупенитѣ не живѣятъ?

И сега, гледашъ, духовни хора събрани заедно, вмѣсто да живѣятъ въ миръ и съгласие, тѣ казватъ: чудно нѣщо, едно врѣме живѣхме въ миръ и съгласие, и добри хора бѣхме, а сега какво стана помежду ни, че не се разбираме? Сега, слѣдъ като повѣрвахме въ Бога, не живѣемъ въ миръ и съгласие. Казвамъ: едно врѣме вие бѣхте яйца, сега се излупехте и като познахте своето

естество, не се разбирате. Казвамъ: сега именно, слѣдъ като познахте вашето естество, вие трѣбва да работите върху себе си, да го измѣните. Защото, вълкътъ е едно отклонение отъ своя типъ. Вълкътъ и овцата, това сж два противоположни типа. Вълкътъ е гжсеницата, а овцата е пеперудата. Това сж двѣ фази на единъ и сжщъ животъ. Вълкътъ обича много овцата, но и той самъ може да се прѣвърне въ овца. Кога? Може да се изчисли математически, слѣдъ изаяждането на колко листа една гжсеница може да стане пеперуда. Слѣдователно докато вълкътъ живѣе при условия да се храни съсъ листа, ще ги яде, а като се прѣвърне въ пеперуда, той ще измѣни и своя животъ. Значи, вълкътъ е едно отклонение на овцата, и дотогава, докато сжествува това отклонение, той ще бжде вълкъ, а послѣ, слѣдъ като се повърне отъ това отклонение, ще стане овца, т. е. отъ гжсеница ще се прѣвърне въ пеперуда. Този биологически законъ сжествува и между хората. Ако ти имашъ въ себе си едно лошо желание, не трѣбва да го изкоренявашъ, но ще му противопоставишъ нѣкое добро желание. Нѣкъ казва: да унищожимъ вълкътъ! Ако унищожимъ вълка, ще унищожимъ и овцата. Ако унищожимъ гжсеницата, ще има ли пеперуди? — Нѣма да има пеперуди. Азъ взимамъ тѣзи нѣща като символи за разяснение на нѣщата. Това сж само научни данни, отъ които за въ бждеще съврѣмнената наука ще се възползува, за да обуслови произхода на видоветъ. Казватъ нѣкои: всичко е наредено така, защото Богъ е казалъ да бжде така. Всичко, което виждаме днесъ въ свѣта, това сж прѣходни състояния. Енергиитъ на вълка

сж енергии, които отиватъ къмъ центъра на земята. Той е въ дѣсния кръгъ. Вълкътъ е силенъ въ това направление. Енергиитѣ на овцата произтичатъ отъ лѣвия кръгъ, отъ лѣвата ѳ страна. Слѣдователно, тѣ отиватъ нагорѣ. Значи, енергиитѣ на вълка отиватъ къмъ центъра на земята, а тия на овцата отиватъ нагорѣ. Трѣбва да се мине много врѣме, докато вълкътъ се прѣвърне въ овца. Азъ взимамъ тия два типа, за да обясня вжтрѣшното състояние. Ако имате една мисль, каква и да е, която ви безпокои, не се стремете да я изхвърлите отъ себе си по механически начинъ, защото тя ще ви създаде нѣкаква пакостъ. т. е. сами на себе си вие ще си причините пакостъ. Загнѣзди ли се въ вашия умъ нѣкоя мисль, която ви безпокои, вие трѣбва да намѣрите точно противоположна на нея, която да я замѣсти. По този начинъ ще се излѣкувате. За да се излѣкувашъ, трѣбва да съединишъ центъра на земята съ центъра на слънцето.

Сега, за обяснение на мисльта си, ще ви приведа единъ примѣръ. Единъ младъ богатъ американецъ се оженва за млада, красива американка и трѣгватъ заедно да направятъ своето свадбено пжтешествие. Обаче за нещастие, става сблѣскване на треноветѣ, и младиятъ американецъ отъ силна уплаха полудѣва. Завеждатъ го въ една лудница, и тамъ прѣкарва цѣли 16 години като лудъ. Единъ день той намира вратата на лудницата отворена и хуква да бѣга. Служащитѣ отъ лудницата трѣгватъ подирѣ му да го гонятъ. Отива той на гарата, намира единъ тренъ, готовъ за заминаване, бързо се качва въ него и заминава. Пжтува той около 10—

15 км. съ този тренъ и става едно ново сблъскване на треноветъ. При това сблъскване, обаче, той се излѣкува, умътъ му се намѣства. Питамъ сега: какъ е станало полудѣването му? Съврѣменнитѣ психолози обясняватъ това заболѣване по слѣдния начинъ: въ човѣка има друго едно тѣло, наречено двойникъ на човѣка, което служи като проводникъ между смъисленския човѣкъ и физическия човѣкъ. Когато човѣкъ е въ щасливо, или въ едно радостно състояние, този двойникъ излиза извънъ човѣка, извънъ неговото тѣло и въ това състояние той не трѣбва да се стресва. Защо? Двойникътъ на всѣки човѣкъ е свързанъ съ много нишки, та когато човѣкъ излиза и влиза въ тѣлото си, трѣбва да се внимава, да не стане нѣкакво силно сътресение, за да може двойникътъ да се намѣсти правилно. Ако стане нѣкакво стресване слѣдъ като излѣзе двойникътъ, той не може бързо да влѣзе на мѣстото си, и затова става прѣпилитане съ нишките отъ двойника на нѣкой другъ човѣкъ. Въ случая двойниците на тѣзи млади хора били прѣплетени, затова, като станало сблъскването на треноветъ, двойникътъ на момата, която била по-силна, веднага влѣзълъ въ тѣлото си, но двойникътъ на младоженика се прѣпилелъ съ този на момата. При второто сблъскване на треноветъ умътъ му се намѣстилъ, и той се върналъ въ дома си вече здравъ, подобренъ. Жена му казала: „Цѣли 16 години азъ усахъ голѣма тежестъ на сърцето си, но отъ тозъ моментъ тежестта ми се отне“. Значи, при новото сблъскване на треноветъ, двойникътъ му влѣзълъ въ тѣлото си, затова и на жената одекнало. Такова обяснение дава и съврѣменната

окултна наука, но ако това обяснение се даде на съврѣменнитѣ учени хора, тѣ ще кажатъ: докажи това! Доказателството може да се даде само чрѣзъ редъ примери, отъ които да се види, че дѣйствително става прѣплитане въ двойницитѣ на хората. Простиятъ народъ, който разбира този законъ, като събужда нѣкого отъ сънъ, никога не обича да го стреска изведнажъ, а го събужда постепенно. Ето защо, ние трѣбва да дѣйствуваме въ живота си всѣкога благо. Благостта трѣбва да бѣде методъ за нашето възпитание. Въ чувствата си трѣбва да бѣдемъ благи! Когато отивашъ при единъ човѣкъ съ цѣль да поправишъ погрѣшката му, трѣбва да бѣдешъ къмъ него внимателенъ, благъ, защото, ако го стрѣснешъ изведнѣжъ, ще му причинишъ най-големото зло. До този моментъ твойтъ приятель не е съзнавалъ грѣшката си, и ако ти изведнѣжъ му я посочишъ, той може да се уплаши, да се обезсърчи и отчае и да каже: азъ не знаяхъ до сега, че съмъ билъ такъвъ разваленъ човѣкъ.

Та казвамъ: всички съврѣменни хора казватъ, че трѣбва да се проповѣдва на свѣта. Азъ бихъ желалъ всички съврѣменни религиозни хора, всички съврѣменни учени хора да проповѣдватъ, но да знаятъ, какъ се проповѣдва. Какъ трѣбва да се проповѣдва? — Истината трѣбва да се проповѣдва съ голѣма мекота и съ пълно съзнание. Когато азъ отивамъ при нѣкой човѣкъ да му проповѣдвамъ, най-първо трѣбва да го обичамъ, да имамъ всичкото съзнание въ себе си, че трѣбва да бѣда въ негова услуга и да го свържа съ животѣ сили на природата, т. е. да го свържа съ живата природа. Само тогава азъ ще мога да му помогна. Не е нуж-

но да се говори много на единъ човѣкъ. Кажи му само двѣ думи, но тъй му ги кажи, че каквото и да му говоришъ послѣ, да те повѣрва. Остане ли въ душата му едно малко противорѣчие, ти ще влѣзешъ въ противорѣчие и съ себе си, и съ хората. Но казвамъ: при туй състояние, въ което сега се намирате, има извѣстни идеи, за които още не сте готови. Напримеръ, мнозина търсятъ Любовта. Че нали я опитвате? Младитѣ опитватъ Любовта, но не могатъ да я задържатъ. Старитѣ опитватъ Любовта, сѣщо не могатъ да я задържатъ. Не е въпросътъ само да се опита Любовта, но тя трѣбва да се задържи. Като дойде Любовта, човѣкъ се пропуква и не може да я задържи. Всички вие сте опитали Любовта, но колко отъ васъ сте я задържали? Колко отъ тази Любовъ сте задържали за себе си? Всички сте чувствували нѣщо хубаво, но това още не е любовъ. Азъ наричамъ Любовъ онази сила, която е непрѣривна въ всички свои дѣйствия, и каквато е била отъ началото, такава си остава и до края. Тази сила никога не се намалява; тя е единствената мощна сила въ човѣка. Кога човѣкъ изгубва тази сила? — Когато нишките на Любовта се огънатъ, соковетѣ ѝ се прѣсичатъ и прѣставатъ да текатъ. Сѣщото нѣщо е и въ растенията. Докато коренчетата на едно растение сѣ здрави, не сѣ огънати, то може да черпи соковетѣ, които отиватъ да хранятъ растението нагорѣ. Прѣстанатъ ли тия сокове, и растението умира. Ние учимъ, докато любимъ. Прѣстанемъ ли да любимъ, прѣставаме и да учимъ. Бащата, майката сѣ мощни, докато има за кого да работятъ. Учителътъ е мощенъ, докато има ученици. Адвокатътъ

е мощенъ, докато има да защитава дѣла. Войникътъ е мощенъ докато се бие. Държавникътъ е мощенъ, докато има кого да управлява. Писателятъ е мощенъ, докато има кой да чете произведенията му. Свещеникътъ, проповѣдникътъ е мощенъ, докато има на кого да проповядва. Всички хора си иматъ свое опредѣлено поле на дѣйствие. И сега, при този животъ, въ който се намираме, всѣки трѣбва да знае, какво прѣдставлява той. Всѣки човѣкъ прѣдставлява единъ важенъ елементъ въ живота, и въ това трѣбва да се убѣди. Да вѣрваме въ Бога, това още не е задачата ни. Най-първо човѣкъ трѣбва да вѣрва въ това, какво е неговото прѣд-назначение като човѣкъ. Не е важно, какъвъ е той въ обществото, като държавникъ, или като адвокатъ, но важното е, каква е неговата работа като елементъ въ вселената. Съзнаешъ ли това, ти ще бѣдешъ въ хармония съ всичко, което те окръжава и ще бжоешъ силенъ.

И тъй, казвамъ: зазоряване може да дойде само у тия отъ васъ, у които съзнанието се е пробудило и у които прониква идеята за тѣхното прѣд-назначение и кажатъ: ето, отъ толкова години вече се молимъ, какво сме придобили? Отъ толкова години вече живѣемъ за народа си, какво сме придобили? Не, въ живота ви има една степенъ по-висока, а именно: вие трѣбва да живѣете за цѣлото човѣчество; вие трѣбва да живѣете за вселената. Значи има по-високъ идеалъ въ живота ви отъ този съ който сега живѣете. Тъй, както сега живѣете, какво ще мислите слѣдъ като прѣкарате на земята 90—100—120 години? Какво ще ви занимава, когато зхбитѣ ви оканятъ? Когато останете въ жиго-

та си самъ, като кукувица, и не го разбирате, както трѣбва, ще кажете: да умра по-скоро, че да отида въ другия свѣтъ. Не, само единъ реаленъ свѣтъ има за мене, нѣма два свѣта. Този малъкъ свѣтъ, въ който сега живѣете е единъ малъкъ островъ, една малка проекция отъ великия свѣтъ, но ние като сме го раздѣлили, казваме: има другъ свѣтъ, има задгробенъ животъ. Казвате: онзи свѣтъ, и този свѣтъ. Не, ние не разбираме свѣта така, не го дѣлимъ на онзи свѣтъ и този свѣтъ. Има само единъ Божественъ свѣтъ, съ лѣва и дѣсна страна. Като кажа „този свѣтъ“, разбирамъ въ лѣво, а като кажа „онзи свѣтъ“, разбирамъ въ дѣсно. Значи, като кажа онзи свѣтъ, задгробния, духовния, разбирамъ дѣсна посока — нищо повече — или на краката, или на ржцѣтъ, въ лѣво или въ дѣсно. Ако вие изучавате четвъртото измѣрение, трѣбва да имате една основна идея, да знаете въ каква посока се движите. Свършменитѣ учени хора изучаватъ, напримѣръ, въ каква посока се движи нашето слънце. Тѣ иматъ извѣстни теории, извѣстни правила; макаръ че още не сж установили посоката на движението, но сж близо до Истината. Вѣрно е, че слънцето се движи на нѣкъдѣ. И всѣки отъ васъ по сжщия начинъ се движи на нѣкъдѣ. Какъде е вашата посока? Вие ще кажете: къмъ Бога. Да но това е много неопредѣлено. Какъдѣ е Богъ? Слънцето се движи къмъ извѣстна посока въ вселената. И всѣки отъ васъ се движи въ извѣстна посока, която той трѣбва да знае. Всѣки трѣбва да излѣзе извънъ земята. Нѣкой отъ васъ, като излѣзатъ отъ земята, ще се спратъ въ венера, други — въ юпитеръ, трети — въ сатурнъ,

четвърти — въ меркури, пети — въ уранъ и т. н. Нѣкой отъ васъ нѣкъ ще отидатъ въ друга нѣкоя слънчева система, и тамъ ще се установятъ. Питамъ ви сега: ако вие влѣзете въ нѣкоя слънчева система, за която не сте готови, какво ще спечелите? Ако не сте готови, ще се намѣрите въ още по-голѣми пертурбации отъ тия, които тукъ прѣживѣвате.

Та сега, този голѣмъ хаосъ, който чувствувате, е защото врѣменно се съединявате съ нѣкои други свѣтове, които ви въздѣйствуватъ. Нѣкои ще кажатъ: какъ е възможно да ни въздѣйствуватъ тия свѣтове? Ако мѣсечината може да повдигне водата въ моретата на височина около 20 метра, това не е ли въздѣйствие на луната? Такова въздѣйствие тя указва и върху нѣкои хора, наречени лунатици, и по този начинъ измѣня състоянието имъ. Не само мѣсечината, но и други небесни свѣтила и планети произвеждатъ извѣстно влияние върху нѣкои хора. За въ бъдеще, онѣзи които искатъ да възпитаватъ младото поколение, трѣбва да основатъ възпитанието му върху тия научни данни. При такова възпитание ние ще имаме гениални дѣца, понеже ще бждатъ поставени върху най-добрата обстановка. За сега, човѣшкиятъ мозъкъ още не е готовъ да възприеме тия нови мисли. Въ нашия мозъкъ постоянно се произвеждатъ извѣстни сътресения, които ни изкарватъ отъ нормалното състояние. Вземете вѣстниците, които всѣки день се четатъ. Въ тѣхъ нѣма да срещнете нищо друго, освѣнъ редъ сензации, които изкарватъ хората отъ релситѣ на тѣхния животъ. Тамъ ще срещнете само катастрофи: този се убилъ,

онзи се убилъ, тамъ се сблъскали два трена, много пхтници убити, ранени и т. н. Ти се върнешъ дома си и всички тия образи възкръсватъ въ ума ти. Какъ ще можешъ да бждешъ спокоенъ? И тогава казваме: да създадемъ едно поколѣние, което да люби народа си. Не може да се създава така лесно общество, ако не познаваме законитѣ на Любовта. Не, ние трѣбва да дойдемъ до положение, като простремъ лѣвата си ръка, напримѣръ да знаемъ, че чрѣзъ нея изразяваме законитѣ на Любовта. Но ако днесъ ти прострешъ ръката си и нѣкой те види, ще каже: слушай тамъ. Михале, какво правишъ? Прострешъ крака си, пакъ те питатъ: какво правишъ тамъ, какво искашъ да кажешъ? Човѣкъ трѣбва да знае, какъ да простре крака или ръката си. Въ земята има сили, които ще можешъ да отнемешъ съ простирането на крака си, и по този начинъ ще трансформирашъ състоянието си. Азъ ви давамъ закони, които можете да използвате. Ти си тжженъ, въ отчаяние си, но ако знаешъ, какъ да прострешъ лѣвата ръка и лѣвиятъ си кракъ, земята ще привлече всичката тежестъ отъ краката ти и ще почувствуващъ едно облекчение, една радостъ. Послѣ, ще прострешъ дѣсната си ръка или кракъ и пакъ ще почувствуващъ една радостъ. Нѣма да простирашъ изведнѣжъ двѣтъ си ръцѣ и двата си крака. Но това е въпросъ на вѣрване. Ти трѣбва да вѣрвашъ въ това. Ако не вѣрвашъ, нѣкой трѣбва да ти го доказва съ редъ доказателства, съ редъ аргументи. По този въпросъ има писани доста книги: на английски, на френски и по малко на други нѣкои езици. Слѣдователно, майката, която иска да възпита своето дѣте, приятельтъ, който иска да

задържи своя приятелъ, господари и слуги, учители и ученици, свещеници, всички трѣбва да знаятъ, въ какво седи Божественото и да могатъ да го проявятъ.

Казва се въ прочетената глава: „Който люби брата си. . .“, Най-първо човѣкъ трѣбва да вѣрва, че Богъ живѣе въ всѣки едного. Божествениятъ животъ минава като велика струя прѣзъ всички. Та казвамъ: величието на нашия животъ, величието на нашето сърце, величието на нашия умъ, величието на нашата воля зависи отъ нашитѣ бѣдещи вѣрвания и убѣждения, да имаме една положителна наука. Азъ не искамъ да ме разберете криво, да изнесете мисълта, че сега нѣма наука. Не, съврѣменитѣ учени правятъ голѣми усилия, което е за похвала. Тѣ изучаватъ микробитѣ и редъ други научни въпроси, но казвамъ натруиването на микробитѣ въ извѣстенъ удъ отъ човѣшкото тѣло се дължи на редъ други причини. Когато човѣкъ употребява една неестествена храна, въ него се събиратъ много утайки, който привличатъ тѣзи отрицателни бактерии и отъ това се зараждатъ редъ болести: холера, чума, петнистъ тифъ и др. Обаче всички хора не умиратъ отъ холера, отъ чума, отъ петнистъ тифъ и други подобни. Защо? Защото кръвта имъ е чиста. Чистиятъ човѣкъ нищо го не хваща. Човѣкъ, който е погълнатъ съ вѣра, може да ходи между холерични и нищо да не го хване. Той не трѣбва само да проповѣдва това, но и да го опита. Той трѣбва да е направилъ опитъ, да е миналъ между хора, заразени отъ различни болести, и нищо да не го е хванало. Ако е влизалъ между десетина болни отъ рзлични болести, и нищо не

го е хванало, само тогава той ще може да говори и на хората. Той трѣбва да е опиталъ това. Азъ съмъ срѣщалъ много чисти натури, но въ тѣхъ има знания. Нѣкой казва: защо съмъ дошълъ въ свѣта? — Ти си единъ элементъ въ свѣта и трѣбва да живѣешъ за славата Божия. Като элементъ, извършилъ ли си работата си? Сутринъ като ставашъ, колко добри мисли минаватъ прѣзъ ума ти? Изпълнилъ ли си поне една отъ тия мисли? Прѣзъ деня ти се прѣдставиха хиляди случаи да направишъ добро. Поне едно добро направи ли? Не е достатъчно само да говоришъ, но направи това, което казвашъ. Напримѣръ, нѣкой иска да се хареса нѣкому. Хубаво, това е отлична черта, но азъ мисля, че най-отличната черта е да желаемъ да се харесваме на Бога. Всѣки трѣбва да има едно огледало, въ което да се оглежда и да знае, че ако Богъ го хареса, и хората ще го харесатъ. И като се оглеждамъ, моитѣ очи не трѣбва да бждатъ, нито като очитѣ на орела, нито като очитѣ на сокола, нито като очитѣ на кукумявката, нито като очитѣ на кокошката, нито като очитѣ на гълъба, но тѣ трѣбва да бждатъ като очитѣ на ангела и отъ погледа имъ да лѣха любовъ. Като срещнешъ такива очи, ти се съживѣвашъ, възкрѣсвашъ. Азъ казвамъ: има такива очи въ свѣта, отъ които се съживѣвашъ. И като срещнешъ такива очи, не трѣбва само да се съживишъ, но да станешъ радостенъ и да кажешъ: има защо да се живѣе! И този човѣкъ като те погледне, да бжде за тебе зазоряване и да ти каже: „Дерзай, братко, стани! Азъ съмъ първиятъ лъчъ“. „Кой си ти?“ — Азъ съмъ първиятъ лъчъ, който съмъ изпратенъ отъ Бога за тебе. И за те-

бе ще ходя навсѣкждѣ.

Станете сега, иде това слънце. Зазоряване е това! Не трѣбва само да се афектирате, но да знаете, че всичко хубаво, красиво, което е посѣто въ васъ, ще израсне. Вложете, обаче повече вѣра! За всѣки отъ насъ, когато дойде този прѣвъ лжчъ, той трѣбва да стане и да благодари на Бога. Това е вѣчния денъ, въ който човѣкъ става и благодари на Бога. Единъ младъ момъкъ писалъ нѣщо за вѣчния денъ. Всѣки отъ насъ трѣбва да бѣде единъ лжчъ на този вѣченъ, на този Божественъ денъ. Тѣзи лжчи идватъ вече въ свѣта. Тѣ сж проникнали и въ вашитѣ души. Имайте вѣра въ Божественото, което е вложено въ васъ. Всички вие сте важни елементи, безъ които не може. За да образувашъ една мисль, трѣбватъ нѣколко елемента. За да образувашъ една киселина, сжщо трѣбватъ нѣколко елемента. За да се образува една ябълка, или круша, или слива, сжщо тѣй трѣбватъ нѣколко елемента. Тѣзи елементи носятъ сладкитѣ сокове. Слѣдователно, ние сме елементи, които носимъ хубавото, красивото за единъ по-идеаленъ свѣтъ. И тѣзи Божествени лжчи идватъ въ насъ, за да ни събудятъ. И нека сега вашиятъ хоризонтъ бѣде широкъ! Вие искате да знаете, защо живѣте. Казвамъ: за Бога живѣте. Казвате: азъ не съмъ почувствувалъ Неговата Любовь. Казвамъ: излѣзъ да посрещнешъ първия лжчъ и ще почувствувашъ Божиата Любовь. Прочети първата дума на писмото, което Богъ ти е писалъ тази сутринъ! Вие какъ пишете на майка си? Какъ пишете на баща си? — Любезна, мамо! Или: любезни татко, любезни татинко! И когато майка ви пише, тя се обръща къмъ

васъ съ слѣднитѣ думи: любезни, миличкѣ синко, или миличка, дъще! Такива сж и писмата ви, които идватъ отъ невидимия свѣтъ. Прочетете, да видите, каква е първата дума, която е написала майка ви отъ невидимия свѣтъ. Азъ погледнахъ на щемпела на писмата ви и видѣхъ, че всички имате писма отъ невидимия свѣтъ. Днесъ за пръвъ пѣтъ въ България е дошла поща отъ невидимиятъ свѣтъ. Прочетохте ли я? Ако не сте я прочели, слѣдъ като се върнете отъ бесѣдата, прочетете я и вижте, какво ви пишатъ. Втори пѣтъ пакъ ще ви питамъ, какво ви пише майка ви баща ви. Ще ви питамъ само, каква е първата дума на писмоте, повече не искамъ. мене ме интересува само първата дума, а съдържанието е нѣщо свешено, то се отнася до васъ. Азъ искамъ да го прочетете. Като го прочетете, ще имате ангелски очи. И когато погледнете съ вашитѣ очи, той ще оживѣе и ще възкрѣсне. На старъ езикъ ви казвамъ, че той ще възкрѣсне, а на новъ езикъ ви казвамъ, че въ живота му ще има едно вѣчно зазоряване. Вие ще видите, че вашиятъ животъ започва отъ сега нататкъ. Ученитѣ хора казватъ: сега започваме. По това именно се отличава новата култура. че сега започва новото въ нея. Новата фаза сега иде, и новата култура сега започва.

Желая всички да имате очитѣ на ангелитѣ. Желая всички да имате тази свѣтлина, тази вжтрѣшна интелигентность, съ която тѣ проявяватъ живота си и тази воля, съ която тѣ извършватъ своята служба.

Само така можемъ да носимъ името „чада Божии“, както е писано въ свещената книга. Вие

казвате: ние сме чада Божии. Казвамъ: не се е явилъ още Този, Който казва това, но като се яви, ще бъдемъ подобни Нему.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 18 априлъ, 1926 г.
въ гр. София.

САМЪ ИЗТЖПКАХЪ ЖЛЪБА

24.

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44

РУСЕ

Самъ изстжихахъ жлѣба

„Азъ самъ изстжихахъ жлѣба“.

Туй се отнася до онази първична сила, която дѣйствува разумно въ свѣта. Азъ наричамъ това „законъ за прѣвръщане енергиитѣ“. Всѣка енергия въ свѣта, която не може да се прѣвърне, която не може да влѣзе въ полза на живота, дѣйствува врѣдно. Когато жлѣбътъ се стѣпчи, какво излиза? — Излиза онзи сладъкъ сокъ, който относль ферментира и се прѣвръща въ вино. Отъ този сладъкъ сокъ хората правятъ вино, понеже не знаятъ, какъ да го прѣвърнатъ въ нѣщо по-красиво, отколкото е билъ по-рано. Ферментирането на виното е символъ. Самата лоза символично прѣдставлява човѣчеството, и затова, каквото е състоянието на сегашното човѣчество, такова е състоянието и на лозата. Значи, гроздениятъ сокъ не може да остане за дълго врѣме сладъкъ. Въ него попадатъ едни малки бактерии, малки микроорганизми, наречени ферменти, които прѣвръщатъ гроздената и овощената захаръ въ алкохолъ, а послѣ въ киселина. Тѣй щото, туй, което е вѣрно за лозата, вѣрно е и за самото човѣчество. Първоначално хората като се раждатъ, биватъ тѣй сладки, както гроздето, но като ги турятъ въ жлеба и ги стѣпчатъ, ставатъ кисели. Всички хора първоначално започватъ много добръ. Дѣ-

цата въ първо врѣме сж сладки, но шомъ влѣзатъ въ живота, и тѣ се вкисватъ. Има извѣстни хора, които при всячки условия на живота си оставатъ сладки, но то е при особенъ специалитетъ, при особени духовни усилия отъ тѣхна страна. И вие често се усѣщате тѣй вкиснати, че не можете да се тѣрпите.

Сега онѣзи които не разбиратъ закона за прѣврѣщане на енергията, се смущаватъ отъ противоречията, които съществуватъ въ свѣта. За кого съществуватъ противорѣчията? Най-послѣ по какво ще се познае умния човѣкъ? Умниятъ човѣкъ ще се познае по мѣчнитѣ задачи, които му прѣдстоятъ да рѣши въ живота си. Създаването на единъ паракходъ отъ нѣкой човѣкъ, показва, че той е уменъ. Написването на нѣкоя велика книга отъ нѣкого, показва, че този човѣкъ е уменъ. Направата на единъ аеропланъ отъ кого и да е, показва, че този човѣкъ е уменъ. Свиренето, отглеждането на рвзнитѣ растения отъ хората, показва, че тия хора сж умни. Тѣй щото, като разглеждаме цѣлия органически свѣтъ, споредъ прѣодоляващитѣ мѣчнотии, можемъ да сждимъ за интелигентността, която е вложена въ всѣка форма. Формитѣ опрѣдѣлятъ границитѣ на Божествената интелигентность. Слѣдователно, всички хора по сжщество произходатъ отъ единъ и сжщъ принципъ, но по проява тѣ не си мязатъ коренно се различаватъ.

Нѣкои отъ съврѣменитѣ химици искатъ да докажатъ, че всички елементи сж произлѣзли отъ единъ и сжщъ елементъ. Какво ще докажатъ съ това? — Нищо нѣма да докажатъ. Какво отъ това, ако докажатъ, че всички елементи произлизатъ отъ

единъ и сжщъ първиченъ елементъ? Та и религиознитѣ искатъ да докажатъ, че всички хора произлизатъ отъ Бога. Това още нищо не значи. Не, хората не произлизатъ отъ Бога. Учениитѣ нѣкъ искатъ да докажатъ, че хората сж произлѣзли отъ нѣкакви си бубулечици. Това нѣщо вѣрно ла е? Въ този случай и всички елементи не произтичатъ отъ единъ първиченъ елементъ, но се явяватъ като проява на единъ и сжщъ елементъ. Значи, Богъ е една сжщина на вѣчното разнообразие. Той е единство по своето проявление, по разнообразие по своята сжщина. И тамъ е красивото! Да бждешъ разнообразенъ по своята сжщина, това е великата добродѣтель въ свѣта. И когато хората искатъ да бждатъ добри, да създадатъ доброто въ себе си, вмѣсто това тѣ създаватъ злото. Напримѣръ, нѣкои искатъ да бждатъ кротки. Кроткиятъ човѣкъ нищо не струва. Кротъкъ човѣкъ е онзи, който може да укроти вълнитѣ на морето. Кротъкъ човѣкъ е онзи, който може да изгаси пламъцитѣ на нѣкоя кжща. Не е достатъчно само да си мислишъ, че си кротъкъ човѣкъ, а нищо да не можешъ да направишъ. Не зная, каква кротость е тази. Нѣкой човѣкъ минава за много благороденъ, казва: азъ съмъ отъ високо произхождение, майка ми бѣше благородна жена, баща ми сжщо бѣше благороденъ човѣкъ. Питамъ: за какво благородство говори този човѣкъ? Че той още не е започналъ съ кротостта. Само кроткиятъ човѣкъ може да бжде благороденъ. Ако ти се намирашъ въ онова бурно, развълнувано море, то е защото си поставенъ отъ онази първична причина, да опиташъ своята кротосъ. Всички вълни въ то-

ва море говорятъ на единъ разуменъ езикъ, понеже сж съставени отъ разумни частици. Частицитѣ, отъ които е съставена водата, сж интеллигентни, но за да разберешъ тѣхния специаленъ езикъ, трѣбва да слѣзешъ на тѣхния уровень. Тѣхниятъ езикъ' отъ гледището на съврѣменитѣ учени, прѣдставлява нѣщо глухаво, и затова тѣ се отнасятъ съ недо-вѣрие къмъ моитѣ думи и казватъ; възможно ли е елементитѣ да говорятъ? А да казвате, че човѣшката душа произлиза отъ човѣшкия мозъкъ, това било велика мъдростъ! Отворете тогава човѣшкия мозъкъ и вижте, дѣ се намира душата. Какъ е възможно отъ неразумното да се образува разумното? Ако така разбираме въпроса, тогава азъ мога отъ всѣки камъкъ да изкарамъ по една душа. Защо едното твърдение да е вѣрно, а другото да не е вѣрно? Нито едното твърдение е вѣрно, нито другото е вѣрно. Когато казваме, че ние сме подобни на Бога, че сме направени по образъ и подобие Божие, какво трѣбва да подразбираме? Азъ нѣма да разрѣшавамъ тия задачи, но ги поставямъ прѣдъ васъ, като задачи въ живота ви, да мислите, какво нѣщо е Божиятъ образъ.

И тъй, законътъ за прѣвръщане на енергиитѣ е свързанъ съ формитѣ. Не можешъ да прѣвърнешъ една сила въ друга, безъ да знаешъ закона за прѣвръщането на въздухообразнитѣ тѣла въ течни, течнитѣ въ твърди и твърдитѣ най-послѣ въ какво могатъ да се прѣвърнатъ? — Тѣ могатъ да се прѣвърнатъ въ едно още по-твърдо състояние, при което частицитѣ се отдѣлятъ една отъ друга. Въ твърдитѣ тѣла най-първо има едно силно сцѣпление между всички частички, вслѣдствие

на което тѣ прѣдставляватъ едно цѣло, но послѣ, щомъ това състояние прѣмине, дохожда се до едни толкова твърди частици, че сцѣплението вече не може да дѣйствува между тѣхъ, тѣ се разединяватъ една отъ друга и не могатъ да влѣзатъ за полза на живота. Ето защо казватъ, че отъ студъ хората измиратъ. Защо измиратъ? Нѣма да ви отговоря на това, понеже ние имаме за смъртѣта малко по-особени схващания. При смъртѣта става разглобяване на формитѣ. Подъ „умиране“ ние разбираме, че човѣкъ, откакъ се роди, докато остарѣе, всѣки день умира. Всѣко страдание е умиране. Умирането подразбира осмърдяване, което произтича отъ това, че човѣкъ постоянно се разлага. Човѣкъ постепенно се سماлява, докато най-послѣ се осмърди. Осмърдяването първоначално подразбирало прѣвръщане отъ едно състояние въ друго, но понеже този процесъ не става по нѣкои благовидни начини, затова Господъ казва: „Този човѣкъ трѣбва да прѣмине отъ едно състояние въ друго, затова турете го въ една реторта, а вие стойте далечъ отъ него!“ Защо? Защото осмърдяването всѣкога прѣдполага оставяне на единъ излишѣкъ, който именно е причина за миризмата. Това е за обяснение. Трѣбва да знаете, че всѣки човѣкъ, който иска да стане добъръ или ученъ въ всѣко отношение, всѣкога въ него ще остане единъ малѣкъ излишѣкъ, съ който трѣбва да знае, какъ да се справи. И ако не може да се справи съ този излишѣкъ въ себе си, той ще му създаде най-големитѣ страдания. Прѣдставете си единъ човѣкъ, който обича да яде много хубаво, има отличенъ апетитъ, но по невнимание и небрѣжностъ къмъ своя стомахъ, той

е задръстилъ каналитѣ на червата си, направилъ ги много тѣсни. Какво ще бжде неговото състояние, ако не може да изкара този излишъкъ? Той ще живѣе едно тежко състояние. Сжщото нѣщо е и съ чувствата на човѣка. Когато човѣкъ работи съ законитѣ на Любовта, всѣкога въ него остава единъ малъкъ излишъкъ, съ който той трѣбва да умѣе да се справи. Когато въ природата остава торъ, тя знае законитѣ, какъ да се справи съ него, какъ да го използува. И въ умствения свѣтъ оставатъ такива излишъци.

Съврѣменитѣ възпитатели, съврѣменитѣ моралисти още не сж зачекнали този законъ за излишъцитѣ. Всички очакватъ отъ другитѣ, тѣй, както онази млада мома, която се жепи мечтае да се облѣче съ бѣла рокля, да излѣзе отъ дома на майка си и баща си и отиде при своя възлюбенъ, той да я посрещне съ вѣнци, съ гайди и свирни, като ѝ обѣщае, че ще живѣе само съ пѣсни и свирни, безъ да работи. Такъвъ животъ, такъвъ мораль прѣпоръчватъ и на насъ, но нѣма такъвъ животъ въ свѣта. Друго очаква насъ! Казватъ ни: ти ще вѣрвашъ въ Бога и когато трѣбва да заминешъ за онзи свѣтъ, ще дойдатъ ангели да те поематъ и тамъ на небето ще свиришъ на китари, пѣсни ще пѣешъ и само ще се веселишъ. Хубаво, азъ съмъ съгласенъ съ това, че на небето ще има свирене на китари, но питамъ: ако ти не знаешъ да свиришъ на земята какъ ще можешъ да свиришъ на небеснитѣ китари? Турцитѣ иматъ една поговорка за случая, казватъ: Ако всичко това е истина, тогава то е голѣма лъжа. Въ живота има една послѣдователность за прѣврѣщане на енергиитѣ. Туй,

което не можешъ да направишъ на земята, и на небето не можешъ да направишъ; и туй което можешъ да направишъ на земята, и на небето ще можешъ да направишъ. Защото, ако не можешъ да направишъ нѣщо при най-хубавитѣ условия на живота, каквото е небето, дѣ ще можешъ да го направишъ? За насъ небето е нашата глава, и въ такъвъ случай казвамъ: ако ти не можешъ да мислишъ правилно съ твоята глава, то ако излѣзешъ отъ главата си навънъ, въ свѣта, какво ще можешъ да направишъ?

Слѣдователно, законътъ за прѣврѣщането на енергиитѣ е законъ, който съврѣменитѣ общественици трѣбва да изучаватъ. Напримѣръ, съврѣменото общество не може да разбере, че нито една форма въ свѣта не е постоянна. Едно управление, което днесъ съществува, слѣдъ врѣме ще се измѣни. Религиознитѣ форми, които днесъ съществуватъ, слѣдъ врѣме, слѣдъ вѣкове ще се измѣнятъ. Вѣрванията на хората също тѣй ще се измѣнятъ. Азъ не говоря за общия принципъ, но за формитѣ на нѣщата. Вземете напримѣръ, формитѣ, по които се развиватъ домоветѣ, обществата, църквитѣ, народитѣ, държавитѣ и ще видите, че всички тѣ прѣдстоятъ на измѣнения. Прѣдставете си сега една канализация, направена отъ прѣди много години. Отъ дълго употребление нейнитѣ канали сж задрѣстени съ пѣськъ, съ корени и редъ нечистотии, задрѣстили се нейнитѣ тръби, че нищо не може да мине прѣзъ тѣхъ. Какво трѣбва да се прави съ тази канализация? Всички я поглеждатъ и казватъ: „Отлична бѣше тази канализация тя се направи прѣди 50 години и толоква врѣме служеше добрѣ, но не знаемъ, какво ѣ стана сега. Хуба-

ва вода течеше прѣзъ нея!“ И какво ще направятъ въ този случай? Събиратъ се тия хора, разискватъ, ходятъ при извора да намѣрятъ причината, но нищо не помага. Изворътъ горѣ е хубавъ. Нови тръби ще турите, старитѣ сж вече задрѣстени! „Ама хубаво бѣха направени.“ Да, хубаво бѣха направени, но тѣзи тръби вече сж изтрети. Тѣ сж задрѣстени, запушени.“ „Ама да ги отпушимъ!“ — Не, нови тръби, нова канализация трѣбва! Всѣки човѣкъ знае, че кола, която е карала 20—30 години, трѣбва да се смѣни. Пъкъ и нови коне трѣбва да се впрегнатъ, а най-послѣ и коларътъ трѣбва да се смѣни. Обаче съврѣменитѣ хора казватъ, че въ религиозно отношение формитѣ не могатъ да се измѣнятъ. Хубостъта на живота седи именно въ това, че споредъ вътрѣшното развитие на духа и ние ще се измѣняме постоянно, защото, както виждаме, създаването на вселената е процесъ, поставенъ на постепенно развитие. въ който и Богъ постоянно се изявява. Тѣй се изявява въ живота хубавото и красивото, и въ това изявяване ние живѣемъ.

Казва се въ стиха: „Азъ самъ изтѣпкахъ жлеба.“ Пророкътъ говори отъ името на Бога. Значи, като нѣмало кой да го стъпчи, Господъ се заелъ самъ да го стъпчи. Той се зачуди че нѣма кой да Му помага, затова се зае самъ за работа и показа на хората новъ начинъ на дѣйствиe. А ние, които не разбираме този старъ езикъ, казваме: какъ, Господъ може ли да стъпква жлѣбъ? Питамъ ви тогава: на Господа може ли да се принасятъ агнета жертвоприношения? Подаръци, кѣщи можемъ ли да правимъ на Господа? Господъ има ли нужда да Му завѣщаваме това — онова? Често

казваме: азъ ще направя това или онова за Господа. Не, това е едно дѣтинско разбиране, Господъ не се нуждае отъ нашитѣ подаръци, но ние започваме да се учимъ отъ материалнитѣ нѣща, какъ трѣбва да се служи на Бога. И когато ние се научимъ да служимъ на Бога, ще знаемъ какъ да служимъ и на своитѣ ближни. Сега именно трѣбва да прилагате закона за прѣвръщане на енергиитѣ. Щомъ дойде у васъ едно състояние на мъчение, вие трѣбва да знаете, защо ви е мъчно. Задайте си въпроса: защо ви е мъчно? Синътъ на нѣкоя майка заминалъ въ странство, мъчно ѝ е. Нека си зададе въпроса, защо ѝ е мъчно. Търговецъ изгубилъ 10—15—20,000 лева, мъчно му е. Трѣбва да си зададе въпроса, защо му е мъчно. Писателъ написалъ нѣкое съчинение, не може да се пласира, или не го признаватъ хората — мъчно му е. Нека се запита, защо му е мъчно. Нѣкой проповѣдникъ държалъ нѣкоя проповѣдь, но слушателитѣ му не го разбрали — мъчно му е. Изобщо, нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не е усѣтилъ въ себе си извѣстна мъчнотия, но никой не се спира, да намѣри причината на тази мъка и да я отмахне, или по-право да я трансформира по закона на прѣвръщане на енергиитѣ. Всѣки търси този или онзи като причина на неговата мъка. Не, всѣка мъчнотия произтича отъ онзи излишѣкъ, който остава въ човѣка неизползуванъ. Слѣдователно, ще се заемешъ да изучавашъ закона за прѣвръщане на енергиитѣ. По кой начинъ ще ги трансформирате?

Азъ ще ви приведа единъ примѣръ за нѣкой си богаташъ американецъ, комуто името нѣма да кажа, псевдонимътъ му, обаче, е Шмидтъ. Той билъ

много богатъ, но прѣзъ цѣлия си животъ не е направилъ никому едно добро дѣло. Постепенно той започналъ да се парализира и то най-напрѣдъ се парализиралъ лѣвия му кракъ, послѣ лѣвата ржка, слѣдъ това и лѣвото око. Здравото останало само дѣсното око и дѣсната ржка, която слабо се движила. Лежи той и си размишлява: „Какво ми остава сега? — Остава ми само едно око и една слабо движуща се ржка. Сега разбрахъ смисъла на живота. Цѣлъ животъ живѣхъ. ядохъ и пихъ, никому добро не направихъ. Чакай поне сега, докато още мога да движа дѣсната си ржка, да направя едно добро дѣло“. Извиква човѣкътъ, който го гледалъ и му казва: „Дай ми единъ чекъ!“ Донася му се единъ чекъ, и той съ слаба, трепераща ржка написва на него една сума отъ 20 милиона долари, като му се помолва: „Моля ти се, понеже азъ не мога да стана отъ леглото си, бѣди тѣй добъръ, извади тия пари отъ банката и скрито, безъ да те види нѣкой, раздай тия пари на нѣкои бѣдени свои приятели“. И какво става съ него? — Започватъ постепенно да се развързватъ краката и ржцѣтъ на този боленъ. Това е начинъ за трансформиране на енергиитѣ. Сегашнитѣ хора не разбиратъ това нѣщо. Дойде имъ нѣкоя болестъ, тѣ не знаятъ, какъ да я лѣкуватъ. Какво означава болестъта? Като ви дойде нѣкоя болестъ, вие веднага тичате при лѣкаритѣ и слѣдъ това казвате, много ни оскубаха тия лѣкари. Казвамъ: чакайте, вие много лесно се освободихте. Трѣбваше да дадете на тия лѣкари най малко 10—20,000 лева, че тогава да се оплаквате. Само по този начинъ ще разберете, защо е дошла болестъта. Вие трѣб-

ва да разберете защо идватъ болѣститѣ.

Ние, съврѣменитѣ хора имаме едно криво понятие за щедростта. Щедростта е едно благородно качество, за което като проявимъ, трѣбва да се радваме. Значи, едната ръка у болника, която е останала здрава, направила първото добро. Тя подписа единъ чекъ. Така и вие трѣбва да постоите, имането ви да се раздава не слѣдъ смъртта ви, а още при живѣ. Питамъ: колцина отъ васъ, на които и краката, и ръцятѣ сж здрави, сж направили едно добро? Или колцина отъ насъ, на които и ръцѣтъ, и краката сж здрави сме направили едно добро? И слѣдъ всичко това нѣкои питатъ: какъвъ е животътъ на слънцето? Тѣ разбиратъ, че тамъ има отличенъ животъ. Нѣкой питатъ: какво има на венера? — Отлични работи има тамъ. Какво има на марсъ? — Тамъ хората сж доста силни. Ами на меркури? — Тамъ хората сж много по-хитри, отколкото тия на земята. Единъ меркурианецъ ще те сметне 10 пъти по-хитро, отколкото единъ човѣкъ отъ земята. Ами какво има на юпитеръ? — Тамъ хората сж благородни. Тѣ иматъ такава религия, каквато вие тукъ не сте сѣнвали. Ами на сатурна? — Тамъ има такава философия, такава наука, толкова реторти, въ които разлагатъ свѣта, че който иска да философствува, да отиде тамъ. Въ главитѣ на онѣзи, които изучаватъ философията тукъ на земята, оставатъ толкова много утайки, които създаватъ единъ вътрѣшенъ песимизъмъ въ човѣка. Философитѣ сж най-големитѣ песимисти. Тѣ разрѣшаватъ философски въпроси, но като нѣма кой да ги разбере, въ главитѣ имъ се събиратъ много утайки,

и като нѣматъ слуги, които да ги изхвърлятъ навънъ, наоколо имъ се натрупватъ цѣли бунища. И най-послѣ казватъ: „Свѣтътъ не струва нищо!“ Казвамъ на тѣзи философи, очистете бунището си наоколо!

Сега, и ние по сѣщия начинъ казваме: всички хора сж лоши. Това е едно бунище. Ако всички хора сж лоши, а и ти си единъ отъ тѣхъ, значи и ти си лошъ. Какво заключение можемъ да извадимъ отъ това? Хората се различаватъ едни отъ други по степенъта на своето развитие. И ние трѣбва да се радваме на ученитѣ, на благороднитѣ хора. Всѣки отъ васъ все ще попадне подъ влиянието на нѣкой ученъ, на нѣкой благороденъ човѣкъ. Нѣкои хора казватъ: ние трѣбва да се назимъ отъ сегашнитѣ учени, да не се повлияемъ отъ тѣхъ. Ами че ти си чуденъ! Твоята майка и баща ти повлияха, твоитѣ братя и сестри ти повлияха, твоитѣ учители ти повлияха, а сега казвашъ: да се пази да не се повлияя. Ами ти яде свинско месо, ти се повлия вече! Ти яде кокоше месо, ти се повлия вече! Всѣка храна указва извѣстно влияние върху хората. И най-послѣ казватъ: да не се повлияя. Щомъ ядешъ, ти ще се влияешъ; щомъ не ядешъ, нѣма да се влияешъ. Питамъ: какво общество може да се образува отъ такова учение? Какъвъ моралъ може да има въ такова учение? Казватъ сега: нека има повече детективи, да хващатъ лошитѣ хора! Хубаво, съгласенъ съмъ, нека има много детективи, но питамъ: ако въ България има единъ милионъ детективи, какво ще стане съ този народъ? Най-лошитѣ хора сж детективитѣ. Срещнете нѣкой човѣкъ и въ качеството си на детективъ

ти казва: Какво имашъ въ кесията си? Я извади паритѣ! Дай ги тукъ“. Обере те и слѣдъ това ти казва: „Върви си сега и никому нищо да не казвашъ, ще си мълчишъ“. Нѣма какво да прави човекътъ, ще си мълчи, детективъ е това. И най-послѣ, детективитѣ като нѣматъ какво да правятъ, сами ще създадатъ нѣкоя афера, да си отварятъ работа. На детективи нѣмайте вѣра! И наистина сега всички държави иматъ детективи, но ако тѣ надминаватъ нѣколко хиляди, това вече може да провали държавата. Този не е моралниятъ въпросъ, който разрешаваме. Не е въпросътъ, дали трѣбва да има детективи, или не, но всѣки трѣбва да знае закона за трансформиране на енергиитѣ и да бѣде детективъ самъ за себе си. И като разбираме този законъ, ние ще създадемъ едно красиво положение и за себе си, и за другитѣ. Като съзнаемъ този законъ, нѣма да одираме кожата си, защото ще знаемъ, че всѣко одиране на кожата си е посене товаръ върху самитѣ насъ. И трѣбва да знаете, че не сте вие хората, които спасяватъ народитѣ. Богъ спасява всички. Въ това отношение ние сме за всички Божествени закони. Ние сме само противъ онова, което носи врѣда, защото врѣдата засѣга и народитѣ, засѣга и личния животъ, понеже всички искатъ да живѣятъ. Ако е добръ на единъ народъ, добръ ще бѣде и на личността; ако е злъ на единъ народъ, злъ ще бѣдѣ и на личността. Слѣдователно, всички управляващи, всички свещеници, всички майки и бащи, всички учители трѣбва да иматъ желание, щото цѣлокупно да дѣйствуватъ за общото благо.

Та казвамъ: когато хората почнатъ да вѣр-

ватъ въ едно учение и да мислятъ, че то е единственото, тѣ падатъ въ заблуждение. Лѣкаритѣ помагатъ на свѣта; учителитѣ помагатъ на свѣта; свещеницитѣ помагатъ на свѣта; майкитѣ и бащитѣ помагатъ на свѣта; всички хора изобщо помагатъ, но да мислимъ, че само бащитѣ и майкитѣ ще спасятъ свѣта, изпадаме въ друга крайностъ. Ако това учение бѣше вѣрно, тогава ѡпитамъ: онѣзи майки, които родиха своитѣ дѣца, спасиха ли ги отъ смъртъ? Онѣзи учители, които учиха своитѣ ученици, спасиха ли ги отъ смъртъ? Онѣзи държавници, които ръководиха сѣдбинитѣ на своя народъ, каквито бѣха старитѣ римляни и персийци, спасиха ли ги отъ смъртъ? Историята ни служи като указателъ, какъ трѣбва да живѣемъ. Сега, нѣкои като ме слушатъ, може да кажатъ: ето едно учение, което руши съврѣмения общественъ строй! Съврѣмениятъ общественъ строй е задрѣстенъ отъ вжтрѣ. Казвамъ: въ тѣзи трѣби има пѣсъкъ, корени, затова направете нова канализация! Нека старата вода изтече и дойде въ изобилие чиста и прѣсна вода, да могатъ всички хора да пиятъ. Слѣдователно, при сегашнитѣ условия всички хора трѣбва да желаятъ да дойдатъ умни управници. Умни хора трѣбва да управляватъ! Нѣкой ще каже: азъ да дойда на власть! Не, оставете да дойде на власть най-умния човѣкъ, който знае какъ да трансформира общественитѣ енергии. Има хора родени за това, тѣ знаятъ, какъ да трансформиратъ разнитѣ енергии. Напримѣръ, има учени хора, които знаятъ какъ да трансформиратъ научнитѣ енергии. Дали ще бѣдешъ майка, баща; лѣкарь, или какъвто и да е другъ, това сж работи, разпрѣдѣ-

лени отъ самата природа. Природата е турила всѣки едного на своето мѣсто. Но когато туритѣ държавниците за учители, и учителитѣ за държавници, вие разваляте общия редъ на нѣщата. То е все едно да поставите ржката на мѣстото на крака и кракътъ на мѣстото на ржката, да ги размѣстите. Питамъ: какво може да стане тогава? Вие можете да обърнете живота си съ главата надолу.

Казва стихътъ: „Азъ самъ изтѣпкахъ жлѣба.“ При възникването ние всѣкога имаме за цѣль да възстановимъ хубавото и възвишеното у насъ да изхвърлимъ всички излишни джибри отъ насъ и да оставимъ само сладкия сокъ. Азъ уподобявамъ сладкия сокъ на знанието. Дѣйствително, на съвременното човѣчество трѣбва знание, но не като сегашното. Ако вие се задоволявате съ една проста, чиста и доброкачествена храна, каквато трѣбва да бѣде сѣщинската храна, или пъкъ се задоволявате съ местна храна вие ще имате два различни резултата. Ако вие се задоволявате съ опивателни напитки, или съ чиста хубава вода, вие пакъ ще имате два различни резултата. Слѣдователно истинското знание е само онова, което ще внесе въ насъ безсмъртието. И онзи, който иска да се запознае съ закона за прѣвъръщане на енергиятѣ, той трѣбва да потърси три нѣща, съ които да се запознае. Той трѣбва да потърси най-първо Божията Любовъ, отъ която произтича вѣчния животъ на безсмъртието. Той трѣбва да потърси Божията Мъдростъ, която носи истинското знание, която носи разширение и усиляване на свѣтлината. Той трѣбва да потърси Божията Истина, отъ която произтича свободата и повдигането на човѣшкия умъ. Отъ тамъ трѣ-

бва да се започне. Защото, свободата се гради върху Истината. Знанието се гради върху свѣтлината, а животътъ се гради върху Любовьта. Ние не трѣбва да ги размѣстваме, да мислимъ, че като намѣримъ свѣтлината, ще намѣримъ и живота. Не, Всѣко нѣщо е на своето мѣсто. Любовьта носи живота. Мъдростъта носи свѣтлината, а Истината носи свободата. Свободата нѣкъкъ води къмъ закона за разширението и за трансформирането на енергиитѣ. Ако единъ народъ не е свободенъ, какъ може да живѣе той? Ако българитѣ имаха това знание, не биха ли могли да живѣятъ заедно? И богати и сиромаси щѣха да живѣятъ много добъръ животъ и да бждатъ образци, но при сегашнитѣ условия тѣ не могатъ да живѣятъ заедно. Защо? Защото всѣки търси щастие само за себе си, а това не е Божествено. Божествено е когато нашето съзнание се прѣлива изцѣло въ Бога. Азъ раздѣлямъ живота на материаленъ, духовенъ и Божественъ. Човѣкъ, който обича само себе си, се движи въ материалния животъ. Това е животътъ на крайния материализмъ. Майката, която ражда дѣте, живѣе по закона на задължителността. Въ този случай има нѣщо по-морално отъ това, да обичатъ само себе си. Ние наричаме малчиното чувство „обществена добродѣтель.“ Въ този моралъ обаче има извѣстно ограничение, дългъ, но свобода още нѣма. Божественъ животъ е този, когато нашето съзнание се прѣлѣе въ Бога, и ние живѣемъ въ цѣлото и за цѣлото. И тогава ние знаемъ, че има и другъ начинъ, чрѣзъ който животътъ може да се прояви. Първоначалната клетка когато се прояви въ свѣта, нѣмаше нужда да се ражда тъй както човѣкътъ. Тя се размно-

жава по другъ начинъ. Птицитѣ намѣриха единъ начинъ, по който да се размножаватъ. Рибитѣ намѣриха втори начинъ, по който до се размножаватъ, а човѣкътъ намѣри трети, по-свършенъ начинъ, по който да се размножава

И тъй, излишъцитѣ създаватъ лошитѣ хора. Тогава, какво трѣбва днесъ на бѣлата раса? — Не ѝ трѣбва моралъ, но ѝ трѣбва единъ Божественъ начинъ на живѣне, чрѣзъ който да се трансформиратъ енергиитѣ. И затова апостолъ Павелъ казва: ние силнитѣ трѣбва да носимъ слабитѣ. Но по каквъ начинъ силниятъ трѣбва да носи слабия? Азъ мога да нося слабия на гърба си, а мога да го возя и въ количка. Съврѣменитѣ дѣца и на грѣбъ сж носени, и съ количка сж возени. Азъ гледамъ всички съврѣменни майки, по-богатитѣ отъ тѣхъ, возятъ дѣцата си съ количка, а бацитѣ ги носятъ на грѣбъ. И двата метода, обаче още не сж оправили свѣта. Кой методъ тогава е за прѣпорѣчване? Дѣте, което изисква майка му да го вози съ количка, или да го носи на грѣбъ, всѣкога ще живѣе или по закона на необходимостта или по закона на ограничението, или по закона на задлъжението, но свобода нѣма да има. По този начинъ именно ще ви изнеса онзи великъ законъ, който обяснява, защо съ създаването на жената дойде *„Злото въ свѣта“*. Най-първо Богъ създаде мъжътъ и жената въ една плътъ и имъ каза: „Живѣйте и двамата въ една плътъ и използвайте всички блага на рай!“ Обаче мъжътъ излѣзълъ толкова уменъ, че пожелалъ да обсеби цѣлата кѣща за себе си, той искалъ да бѣде господаря и казалъ на Господа: „Господи, нека излѣзе жената отъ тази кѣща, на-

прави ѝ отдѣлна кѣща, сама да си живѣе и ще си ходимъ на гости“. Обаче и жената пожелала да си направи своя кѣща, да бѣде собственица. И отъ тогава до сега се води споръ между двѣтѣ страни, дали всѣки да си остане въ своята кѣща, или жената да се върне въ кѣщата на мъжа. За сега мъжътъ все взима жената въ кѣщата си, но щомъ влезе тя, веднага запитва: ще прѣпишешъ ли кѣщата си на мое име? Не е ли така? — Така е, това е атаквизмъ, който изопачава въ насъ Божествения животъ. Това изопачаване пѣкъ създава тия криви разбирания въ живота. Хората трѣбва да се върнатъ къмъ първия законъ, когато живѣха заедно и да си кажатъ: ето тукъ можемъ да живѣемъ заедно. Тѣ първоначално живѣха въ едно тѣло, въ единъ умъ, въ едно сърце, значи и сега могатъ да живѣятъ така, да се разбиратъ и да си служатъ. Какво се подразбира да живѣятъ въ единъ умъ? Единиятъ умъ подразбира разнообразие, а многото умове разбиратъ еднообразие.

Сега нѣкои ще кажатъ: какъ може да бѣде това? Ще ви прѣдставя това нѣщо нагледно. Имамъ едно хубаво, красиво шише. То е еднообразно, нали? Но послѣ го взема, удрямъ го въ земята, и то се строшава на хиляди парченца. Сега вече имате разнообразие. Да, но за какво може да служи всѣко отъ тия парченца? Всѣки може да си вземе по една малка частица отъ това шишенце и ще я държи като нѣщо священо, като нѣкаква светиня. Какво ви ползватъ тия малки частици? Не е ли по хубаво тия малки частици да сж въ цѣлото шише и всички заедно да си служимъ съ него, като вложи всѣки своето разнообразие въ това видимо едно-

образие? Туй разнообразие, за което вие говорите, азъ считамъ разнообразието на тия малки частици отъ счуеното шише. И всѣки казва: ти знаешъ ли, отъ какво шише съмъ азъ? Казвамъ: да, отъ много голѣмо шише си. Сега трѣбва да дойде онзи великъ, голѣмъ майсторъ, да събере всички тия малки частици и да ги тури въ онази първоначална фурня, да живѣятъ всички заедно, въ едно тѣло.

И тѣй, казва апостолътъ: „Въ Христа Исуса ще се образува единъ общъ организъмъ и тогава ще се създаде онова истинско разнообразие. Въ Стария Завѣтъ имаме примѣри, които ни показватъ, какви ще бѣдатъ послѣдствіята отъ едно голѣмо разединение, и какви отъ единъ общъ животъ. Имамъ примѣра съ третѣ момци, Ананий, Мисаилъ и Азарий, които туриха въ огнената пещъ, поради това, че не изпълниха закона на царя, а изпълниха закона на Бога и Нему се поклониха. Запалиха пещъта, туриха ги вътрѣ, но тѣ не изгорѣха. Обаче, когато туриха въ пещъта тѣхнитѣ неприятели, тѣ изгорѣха. Имамъ и другъ примѣръ съ Данаила, когото туриха въ рова при лъвоветѣ, но тѣ не го изядоха. Когато, обаче, туриха неговитѣ неприятели, лъвоветѣ ги изядоха. Ако ти живѣешъ Божественъ животъ, по Бога, лъвъ нѣма да те яде, и огънъ нѣма да те гори, но ако не живѣешъ по Бога, да му мислишъ. Азъ ви казвамъ, какъвъ е законътъ. Ако жената тури мъжа въ рова при лъвоветѣ, той ще излѣзе неповрѣденъ, но тя да му мисли. Влезе ли въ рова при лъвоветѣ, нищо нѣма да остане отъ роклята ѝ. Ако пъкъ мъжътъ тури жената въ рова при лъвоветѣ, тя ще излѣзе неповрѣдена, роклята ѝ ще остане цѣла, но ако той

влѣзе при лѣвоветѣ, нищо нѣма да остане отъ неговитѣ дрѣхи. Ето защо, сега въ свѣта вие гледате само драми. Слѣдишъ тукъ героя, тамъ героинята се отровили, самоубили. Вие казвате: ами това е най-хубавата трагедия! Казвамъ: не, това е най-хубавата комедия, която може да се разиграе въ свѣта. Единъ човѣкъ, който е създаденъ по образъ и подобие Божие, който е надаренъ отъ Бога, отъ замата природа съ толкова много блага, да вземе всички тия блага и да ги захвърли, той ще мяза на онзи блуденъ синъ, който почти цѣлъ животъ яде и пие. И като изяде всичкото богатство, което бѣше взелъ отъ баща си, видѣ, че на свинетѣ туряха да ядатъ рошкови, а за него нѣмаше, той извлѣче единъ добъръ урокъ и си каза: „На свинетѣ даватъ да ядатъ рошкови, а азъ човѣкътъ, отъ такъвъ богатъ родъ, нѣмамъ даже и рошкови“. Той отиде при баща си разкаянъ, съ пробудено съзнание и му казва: сгрѣшихъ, изядохъ и изпихъ всичко, направи ме сега послѣденъ робъ при себе си, ще ти работя съ всичкото съзнание, което имамъ въ душата си“.

Та казвамъ: вие трѣбва да разбирате закона за прѣвръщане на енергиитѣ. Всѣки отъ васъ индивидуално има нѣкакво нещастие, но докато ржката му още държи, нека подпише единъ чекъ отъ 10 милиона лева и ги раздаде на бѣднитѣ. Не слѣдъ смъртта си, но още приживе подпоши единъ чекъ и го раздай на бѣднитѣ. Направишъ ли това, ти ще възкрѣснешъ. Възкрѣсението е законъ за прѣвръщане на енергиитѣ. И когато една по-нисша енергия се прѣвърне въ по-висша, човѣкъ се спасява. И ученитѣ хора сега се занимаватъ съ тези

законъ. Ако лѣкарьтъ разбира този законъ, той лесно ще помогне на болния. Има извѣстни утайки, извѣстни излишъци въ човѣка, както въ физическо, тъй и въ морално, тъй и въ умствено и въ сърдечно отношение. Тия утайки именно създаватъ страданията на съврѣменото човѣчество. Трѣбва да се знае, обаче, какъ да се използватъ всички Божествени сили въ организма на човѣка! Туришъ ли въ ума си мисълта да живѣешъ само за себе си, ти си турилъ началото на своята смъртъ. Туришъ ли въ ума си мисълта да се прославишъ, ти си турилъ начало на своята смъртъ, или начало на своето нещастие. Туришъ ли въ ума си мисълта да бѣдешъ силенъ, ти си турилъ начало на всички смущения. Нѣма какво да се стремя азъ да бѣда силенъ. Човѣкъ, който живѣе съ Бога, е силенъ. Човѣкъ, който живѣе съ Бога ще бѣде и разуменъ. Туй сега е логическо схващане.

Нѣкой казва; ние трѣбва да бѣдемъ обществени хора. Въ това отношение ние можемъ да бѣдемъ такива хора и нека бѣдемъ, но казвамъ, че единъ държавникъ най-първо трѣбва да служи на Бога. Владиката трѣбва да служи на Бога! Свещеникътъ трѣбва да служи на Бога! Ще ви прѣдставя една фигуративна картина, какъ дяволтъ и тъмнатѣ сили изобщо изопачаватъ умоветѣ на хората. Дяволтъ е интелигентенъ, човѣкъ съ маниери и похватъ. Той дойде при нѣкой бѣлгаринъ, който е свършилъ четири факултета, и започва да му разправя: България има нужда отъ хора като тебе такива. Тя очаква на тебе, ти си този, който ще я спасишъ. Цѣкъ и толкова хора още, все на тебе очакватъ. Знаешъ ли това? Само ти можешъ да свършишъ тази работа. Послѣ отива при дру-

гитѣ хора и имъ казва: знаете ли, тамъ онзи нехрани майко се готви за пръвъ министъръ въ България, иска да издаде много строги закони, каквито не сте сънували, затова пазете се отъ него. Настрои тѣзи хора противъ него и отново се връща да му говори: онѣзи тамъ тѣ чакатъ, тѣ сж ти напълно прѣдани, съ най-голѣма готовность ти се прѣдаватъ. Ти ще имъ бѣдешъ спасителъ. И най-послѣ, като го убѣди да стане министъръ, оттегля се. Този човѣкъ става министъръ, но скоро започва да се проваля, докато изнесатъ всичкитѣ му кирливи ризи навѣнъ: че майка му била такава, че баща му билъ такъвъ и т. н. Като изнесатъ всичкитѣ му кирливи дрипи, най-послѣ ще го турятъ въ затворъ и слѣдъ като излѣзе отъ тамъ вижда, че нищо не направилъ, не спасилъ България. Ние виждаме, че все такива държавници спасяватъ България, но още не сж я спасили. Защо? Защото не дойдоха по Божественъ начинъ да спасятъ България, но гледаха повече за себе си. Не е въпросъ да осъждаме, но азъ изнасямъ фактитѣ тѣй, както сж.

Сега нѣкой хора ще кажатъ, че българскиятъ царъ е виновенъ. Не е българския царъ виновенъ. Ами у другитѣ народи все царетѣ ли сж виновни? Хубаво, ами ти, който живѣешъ въ своя домъ безъ царъ, защо нѣма миръ между дѣцата ти и тебе? Въпросътъ не седи така, ние трѣбва да знаемъ да обръщаме злото въ добро. Ние трѣбва да имаме вѣра, безъ никакво съмнение и колибание. Ще ви дамъ примѣръ, да видите, какъ работи съмнението. Върви единъ братъ съ мене, иска да му направя една услуга. Казвамъ му: тази услуга не мога да

да я направя сега, нѣмамъ свободно врѣме нито минута, ангажиранъ съмъ. „Поне малко врѣме не можешъ ли да ми отдѣлишъ?“ Той не вѣрва. Казвамъ му: отъ днесъ нататъкъ, около единъ мѣсець, всичкото ми врѣме е абсолютно ангажирано. „Отдѣли малко отъ това врѣме, което си опрѣдѣлилъ за други!“ Казвамъ: това вече е изкушение. Този братъ трѣбваше да каже: Тчителю, азъ нѣмамъ много работа, имамъ доста свободно врѣме, ще дойда да поработя съ тебе, за да си свършишъ по-скоро работата. Обаче той не подига даже и прѣста си за работа, а иска отъ моето врѣме. Ако той дойде да работимъ заедно, работата ще се свърши по-скоро и ще остане много свободно врѣме. Тогава за $1\frac{1}{2}$ часъ ще можемъ да отидемъ нѣколко пхти до слънцето и да се върнемъ. Та когато говоримъ за Божествената Любовь, подразбираме герои хора.

Сега, като ме слушате да ви говоря така, нѣкои отъ васъ ще кажатъ: ние знаемъ това нѣщо. Добрѣ, като го знаете, като го разбирате, правете слѣднитѣ опити: имате, напримѣръ, нѣкъдѣ по тѣлото си нѣкаква подутина, цирей, или какво и да е друго нѣщо, турете ржката си върху него и опитайте, дали може да прѣмине. Циреятъ е резултатъ на единъ излишъкъ у васъ, който трѣбва да се отпрати въ друго направление. Или, имате нѣкакво възнаеление. температурата ви е около 39^0-40^0 . Вземете само рициново масло и не викайте никакъвъ лѣкаръ. Опитайте се сами да трансформирате това болезнено състояние. Азъ не съмъ противъ лѣкаритѣ, но казвамъ, че онѣзи отъ васъ, който сж ученици, трѣбва да правятъ опити за

трансформиране на енергиитѣ. Ученикътъ трѣбва да знае, какъ да трансформира своитѣ състояния. Ако нѣкъ ви се случи да се залѣте съ врѣла вода, направете слѣдния опитъ: постарайте се веднага да се прѣдпазите отъ образуването на какво и да е възпаление, или отъ образуването на нѣкакъвъ мѣхуръ отъ изгорѣлото. Какъ бихте направили този опитъ? Азъ давамъ слѣдното обяснение: въ тѣлото на човѣка се намира извѣстна топлина, която азъ наричамъ „топлина на живота“. Тази топлина е разпрѣдѣлена правилно изъ цѣлото тѣло. Когато тя е нормална, ние сме здрави. Ако сега се случи да се залѣмъ нѣкъдѣ съ врѣла вода, залѣмъ, напимѣръ, прѣститѣ си, какво става въ повечето случаи? — Явява се мѣхуръ. Защо? Защото врѣлата вода всмуква естествената топлина на ржцѣтѣ и мехурътъ се повдига. Но ако въ този случай имашъ будно съзнание, топлината на ржцѣтѣ ти, специално на прѣститѣ ще всмукне онази естествена топлина на врѣлата вода, наречена елексиръ на живота, и ти ще усѣтишъ върху ржката си една приятна хладинка. Тогава, нито мѣхуръ ще ти се издигне, нито рана ще ти се образува. Има хора, които могатъ да направятъ този опитъ, но съзнанието имъ всекога трѣбва да бжде будно. Не е ли будно съзнанието имъ, това вече е захласване. Ако ти искашъ да станешъ богатъ, да спечелишъ 10 милиона лева, това е захласване. Ти искашъ да бждешъ красивъ — захласване е това. Ти искашъ да прочетешъ всички книги въ свѣта — захласване е това. Ти искашъ да пишешъ най-хубавитѣ стихове — захласване е това. Не е въпросътъ да пишешъ най-хубавитѣ ра-

боти, не е въпросътъ, какъ ще ви проповѣдвамъ, но казвамъ: ако отъ моята проповѣдъ можете да задържите за себе си най-малкото зрънце, съ което да се нахраните, азъ ще се радвамъ. Това е проповѣдъ. Не задържите ли едно зрънце отъ нея, вие може да я хвалите, че била отлична проповѣдъ, че подобна на нея нѣма, това нищо не значи. Колкото може да е отлична, толкова може и да е глупава. Важното е, какви резултати произвежда тя.

Въ Писанието се казва: „Азъ самъ изтжихахъ жлѣба“.

Ако Господъ самъ тжпчи своя жлѣбъ, и ние трѣбва сами да тжичемъ своя. То значи: ние сами трѣбва да трансформираме своитѣ енергии. Ние ще можемъ да стжичимъ сами своя жлѣбъ, понеже Господъ живѣе въ насъ. Де живѣе Господъ? — Въ нашето съзнание. Щомъ имаме велико смирение на духа, ние ще можемъ сами да стжичемъ своя жлѣбъ. Споредъ менъ, най-великото качество, което човѣкъ може да има е смирението. То не е слабостъ. Смирениятъ човѣкъ е най-еластичниятъ, най-пластичниятъ човѣкъ въ свѣта. Всичко, каквото му се тури да носи, той издържа. И бѣднотия може да дойде, и болести може, да дойдатъ, и смъртъ може да дойде, т. е. за смирения човѣкъ смъртъ нѣма, но казвамъ, че каквото и да дойде до главата на смирения човѣкъ, той всѣкога е тихъ и спокоенъ, всичко издържа. Това е истинския човѣкъ. Той казва: Богъ който живѣе въ мене, не умира. Богъ, Който живѣе въ мене, сиромахъ не става. Богъ който живѣе въ мене, робъ не може да стане. Богъ, Който живѣе въ мене, не може да се обезсили, не може да се обезсърди

нито да се отчае. И десетъ пѣти да ме вързватъ, и въ затворъ да ме турятъ. като кажа: Господи! — всички тия вжжета веднага ще паднатъ.

И тъй, за всички онѣзи, които разбиратъ закона на смиреніето и закона за прѣврѣщане на енергиитѣ и искатъ да ги прилагатъ, има извѣстни методи, тъй както въ химическитѣ лаборатории има методи и начини за извършване на химическитѣ реакции. И всички вие трѣбва да се заемете да трансформирате всички ваши сегашни състояния, да трансформирате всички ваши мисли, миеали и настоящи, да видите, каква свѣтлина ще прозре въ ума ви. „Ние, силнитѣ, сме длѣжни да носимъ теготитѣ на слабитѣ. Божествениятъ човѣкъ трѣбва да управлява, а човѣкътъ на плътта трѣбва да се подчинява на Божествения човѣкъ. Ще си кажешъ: слушай, ти ще живѣешъ и ще ходишъ по законитѣ на Бога, тъй както Той е наредилъ! Ако Го слушашъ, ти ще можешъ да направишъ всичко. Съ Бога всичко можемъ да направимъ. Като казвамъ, че съ Бога можемъ да направимъ всичко, подразбирамъ: човѣкътъ, който е съединенъ съ Бога, може да изправи живота си. При сегашното състояние, въ което се намираме, нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да изправимъ живота си и да придобиемъ вжтрѣшенъ миръ и знание. Имаме ли това истинско знание, и паритѣ ще дойдатъ. Щомъ дойдатъ паритѣ, и хлѣбътъ ще дойде: Що сж паритѣ? — Тѣ сж знание. Паритѣ, златото и знанието, това сж синоними.

„Азъ самъ изжпкахъ жлѣба си.“ Стжпчете вашия жлѣбъ така, че виното ви да не ферментира, а да сж остане сладъкъ сокъ, който да употребите

за вашето добро, за доброто на вашитѣ ближни и за славата Божия!

И тъй, законътъ за прѣвръщане на енергията е великъ законъ въ свѣта!

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 18 априлъ, 1926 г.
въ гр. Софія.

ИЗБАВЕНАТА ДУША

25.

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44

РУСЕ

Избавената душа

Темата на днешната ми бесѣда ще бѣде „Избавената душа“. Тѣй бихъ я озаглавилъ на съвремененъ езикъ. Прѣди повече окъ 3,000 години Богъ казалъ на Мойсея: „Азъ съмъ Богъ вашъ Евреите разбраха, че Богъ е Богъ само на евреитѣ. Прѣди 2,000 години пъкъ апостолъ Павелъ е казалъ: „Богъ. Който говори намъ въ миналото по много начини, въ послѣднитѣ дни говори намъ чрѣзъ своя Синъ“. Човѣкъ за да може да разбере Божи-ята мисль, трѣбва да има единъ толкова широкъ умъ колкото е широка цѣлата всѣлена, и толкова широко сърце, колкото е просторенъ Божествения свѣтъ.

Съвременитѣ вѣрующи хора се ограничаватъ въ дребни работи, т. е. тѣ се ограничаватъ въ една църква, въ една малка държава, въ своята кжца и считатъ тия нѣща за святи. Зданията не могатъ да бѣдатъ святи; тѣлото не може да бѣде свято; шишето не може да бѣде свято; лампата не може да бѣде свята. Лампата свѣти, но въ сжщность кое свѣти — Друго нѣщо свѣти въ нея. Щомъ прѣстане туѣ, което свѣти и стѣклото вече не свѣти. А святитѣ нѣща винаги означаватъ нѣщо което свѣти. Съвременитѣ хора сж въ заблужденіе, като считатъ коститѣ на светията за святи. Чудни сж хората, когато вѣрватъ въ коститѣ на умрѣлия светия, а не вѣрватъ въ живия. Докато Христосъ живѣеше на земята, гониха Го, какво ли не пра-

виха съ Него, а когато умрѣ, започнаха да му пѣятъ пѣсни да Го наричатъ Синъ Божи. Докато бѣше на земята, спориха дали е Синъ Божи, или не. И досега даже спорятъ по това. Но благодарение, че не сме само ние вѣрующитѣ хора на земята. Ние мислимъ, че тукъ на земята прѣдставляваме нѣщо вѣлико и отдѣлно отъ другитѣ хора. Не е така. Цѣлата вселена, която Богъ е направилъ е пълна съ същества, които стоятъ много по-високо отъ насъ; тѣ сж много по-добрѣ организирани отъ насъ и по сърце, и по умъ, и по духъ по душа, та ако речемъ да се сравняваме съ тѣхъ, ще замязаме на съврѣменитѣ брѣмбазънци. Когато единъ човѣкъ на земята почне да расжждава, то значи, че той е единъ брамбазънекъ, нищо повече. Ако нѣкой би отрекълъ тази истина, че хората мязатъ на брамбазънци, азъ ще му докажа. Вижте, цѣлата земя е покрита съ гробища; цѣлата земя е мѣсто на смъртъ. На всѣкъждѣ спорове, недоразумения, смъртъ. Цѣлата земя е обляна само съ сълзи и кръвъ. И всички тия хора, наречени брамбазънци се дѣлятъ на православни, на протестанти, на католици и tutti quanti. Има православни на земята но кой човѣкъ може да се нарече православенъ? Православенъ е този, въ сърцето на когото живѣе Божиата любовъ, въ ума на когото прѣодолява Божиата Свѣтлина, безъ никаква тъмнина. Православенъ е този, въ душата на когото Истината владѣе и навсѣкъждѣ е свободенъ. Той не се управлява отъ закони писани отъ хората, но се управлява отъ единъ великъ, неизмѣненъ законъ, написанъ въ неговата душа. Такъвъ човѣкъ право славя Бога. Ако вземете този смисълъ на думата „православие“,

това разбирамъ. Но ако нѣкой мисли, че е православенъ само затова, че може да прочете Вѣруете, така всѣки може да бѣда православенъ. Ние, съвѣршеннитѣ хора, мязаме на онзи старъ философъ Талесъ, който си задалъ задача да намѣри отъ какво е направенъ свѣта. Той толкова се задълбочилъ въ идеята си, че слугинята му го считала за смахнатъ човѣкъ, та постоянно ходила подирѣ му, да не би да стане съ него нѣщо. Единъ день, като ходила подиръ него, той падналъ въ единъ кладенецъ. Слугинята отишла подирѣ му и му казала: „Ето на, съ твоята захласнатостъ ти падна въ кладенеца“. Той отдолу ѝ казалъ: „Намѣрихъ, че свѣтътъ е направенъ отъ вода“. Въ търсенето на своята идея той не мисли нищо друго. И това, че падналъ въ кладенеца, не му обърнало внимание, Само една идея го занимавала. Слугинята му отгорѣ едно говори, той отдолу друго ѝ казва.

Та казвамъ: какво трѣбва да разбираме когато Богъ казва „Азъ съмъ въ васъ“? Писанието казва; „Богъ е Любовь“. Ако е Истина, че Богъ е Любовь, и ние казваме, че Богъ е Богъ нашъ, туй качество—Любовъта —трѣбва да изпълни душата ни. Въ другъ стихъ се казва: „Богъ е Богъ нашъ, а ние знаемъ, че Богъ е Свѣтлина, Богъ е Мъдрость. Слѣдователно, тази Мъдрость тази Свѣтлина трѣбва да бѣде въ нашата душа. По какво се отличава мъдриия човѣкъ? Ако всички хора станеха мъдри, въ свѣта нѣмаше да има спорове. Ако пъкъ се явяваха нѣкои спорове, лесно щѣха да се разрѣшатъ. По какво се познава Любовъта? — Едно качество има Любовъта, а именно: дѣто има Любовь, има изобилие; дѣто нѣма Любовь, има си-

ромашия, ограничение смъртъ. Значи, когато ние умираме, когато страдаме и се отдалечаваме отъ Бога и ни нападне сиромашия, това е признакъ на безлюбие. Казва се въ Стария Заветъ: „Когато вие Ме любите, Азъ ще ви изпращамъ и ранния си дъждъ на врѣме, и късния си дъждъ на врѣме; тогава и добитъкътъ ви ще бѣде добъръ, всичко ще бѣде въ изобилие: жито ще има изобилно. Не ме ли любите, ще има бѣднотия“.

Сега, съвременниятъ свѣтъ казва: да правимъ економия. Добръ е да правимъ економия, но кой прави економия? — Бѣдниятъ. Богатиятъ прави ли економия? Кое ще разрѣши въпроса; економията ли ще разрѣши въпроса, или изобилието? Единъ съвремененъ богаташъ, който ималъ всѣка година по нѣколко милиона разходи, търсилъ начинъ, кои пера да съкрати прѣзъ годината, но все не могълъ да ги намѣри. Когато, обаче, изгубилъ 10 милиона отъ своето богатство, веднага съкратилъ своитѣ разходи съ 10 хиляди лева годишно. Защо? Защото нѣмалъ отъ кждѣ да харчи.

Сега всички спорятъ и разискватъ върху въпроса „да не крадемъ“. Азъ не бихъ поставилъ въпроса тъй — да не се краде. Въ свѣта има законъ, който казва: „Да се не крадатъ пари, да се не краде хлѣбъ, да се не крадатъ плодове“, но криво турятъ въпроса тамъ. Споредъ менъ, нѣма нищо въ това, че нѣкой открадналъ 10, 20 или 100 хиляди лева. Не е въ паритѣ, но въ лъжата. Внесешъ ли лъжата, кражбата е узаконена. Не казвашъ ли истината, лъжешъ ли, озаконена е лъжата. А въ свѣта, нѣма по-голяма отрова отъ лъжата. И ако вие искате да провѣрите единъ за-

конъ, рѣшете въ себе си да говорите Истината, не прѣдъ хората, но въ съзнанието си. Съзнанието ви винаги трѣбва да бѣде будно, никога да не си позволите да кажете една лъжа. Направете този опитъ за единъ мѣсецъ и вижде, каква промѣна ще стане въ вашия душевенъ животъ. Ще видите, какъ небето ще почне да гледа на васъ. Сега вие чакате да дойде Христосъ. Тамъ, дѣто има лъжа, Христовиятъ кракъ нѣма да стъпи — туй да знаете! Тамъ, дѣто има лъжа, Христовата свѣтлина нѣма да влѣзе — туй да знаете! Тамъ, дѣто има лъжа, Христовата Свобода нѣма да дойде — туй да знаете! Защо? Защото и да дойде свободата, нѣма да ви ползува.

Ако ви се даде свобода, вие ще мязате на онази жаба, която дошла при една кокошка и ѝ казала: „Хвани ме, прибери ме при себе си, азъ искамъ да стана стражъ на твоитѣ пилци, да ги пазя. Свържи ме за крака на едно отъ твоитѣ пиленца, че като ме дръпва то, нѣма да ходя въ водата“. И така станало. Кокошката свързала жабата за крака на едно отъ своитѣ пиленца, но дошълъ единъ соколъ, хваналъ пиленцето, хваналъ и жабата. Задигналъ пиленцето, задигналъ и стражътъ. Така и ние, съвременнитѣ хора, казваме на другитѣ хора грѣха, изобличаваме ги. Казваме за тѣхъ; чакай, да не би да дойде дяволътъ да ги вземе! Да, като дойде дяволътъ, и тѣхъ взима, и тебе задига. Този дяволъ, съ когото хората се борятъ, не е вчерашенъ. Едно нѣщо има, съ което можемъ да побѣдимъ дявола. — То е да не говоримъ лъжа, абсолютно никаква лъжа! И само онзи, който не лъже и който има вѣра, той ще бѣде силенъ човѣкъ.

Съврѣменнитѣ хора си поставятъ нѣкаква религия и казватъ, че религията е необходима за човѣка, докато се усъвършенствува, докато се прѣчисти, докато повѣрва въ този, или онзи свѣтия, а като се минатъ хиляди години, тогава ще станатъ добри и святи хора. Проучете, обаче, историята на великитѣ хора и ще видите, че тѣ сж започнали съ това правило — безъ никаква лъжа! И когато лъжата изчезне отъ насъ, или я извадимъ вънъ, ние ще усѣтимъ вжтрѣшна свобода, а умътъ ни ще почне да работи по-добрѣ. Сега, когато ние говоримъ за Истината, ние разбираме съврѣмеената истинска наука. Лъжата, това е заблуждение, а Истината, това е една велика Божия наука. И Богъ създаде свѣта, за да познаемъ Неговата Истина, която носи великата свобода на душата. Слѣдователно, Истината и лъжата сж двѣ нѣща несхвѣстими. Истината носи красота въ себе си, носи богатство въ себе си, носи сила въ себе си, носи знание въ себе си, носи мощъ въ себе си, носи безсмъртие, носи всички блага въ свѣта. Тя обема цѣлокѹпния животъ. Азъ засѣгамъ този въпросъ, защото нѣкои казватъ, че Истината не е за земята. Да, ние живѣемъ на земята, но Истината е за вашитѣ души. Ние можемъ да искаме Истината, можемъ да търсимъ Истината и можемъ да живѣемъ съ нея.

Ние, съврѣменитѣ хора, мислимъ, че лошитѣ хора на земята сж повече, отколкото добритѣ. Не е вѣрно. Въ свѣта има само единъ лошъ човѣкъ и трима добри — това е математическа пропорция: единъ лошъ човѣкъ се пада на трима добри. Въ свѣта има само единъ, който мрази, а трима, кои-

то любѣтъ. И затова злото въ себе си остава всѣкога безплодно. Злото е осждено на вѣчно безплодие. И когато Писанието казва, че грѣшнитѣ хора ще се изтриятъ отъ лицето на земята, това подразбира, че всички безплодни нѣща ще изчезнатъ отъ земята. Защо? Защото тѣ се изтриватъ. И онѣзи отъ васъ, които сте стари, то е по причина на това, че не вѣрвате въ Истината, а вѣрвате въ лъжата. Мислите, че безъ лъжа не може. И казвате: поне една бѣла лъжа не може ли? Питайте коя и да е жена, на колко години е, тя ще ви каже: не знай, баща ми не е записалъ точно годинитѣ ми. Попитайте единъ депутатъ, на колко е години. Той ще каже: азъ съмъ на повече отъ 33 години, Защо? Защото ако каже, че е на 29 години, ще го изхвърлятъ отъ камарата. Питайте онова младо момиче, което иска да се жени, на колко години е то ще каже, че е на 21 година. Нѣма да ви каже, че е на 15 или 16 години, защото иска да се жени. Това число отъ 33 години нагорѣ е опасно за женитѣ. Това сж психологически, вжтрѣшни настроения у човѣка.

Сега, човѣкъ иска да разбере живота си, той иска да живѣе щастливо на земята. Нѣкои разбиратъ религията като една външна форма, но азъ не я разглеждамъ като едно външно проявление. Религията не може да съществува на физическия свѣтъ, тя не може да се вложи въ църквата. Ако мислите, че зданието, църквата, свещеницитѣ съставляватъ религията, вие сте на кривъ пѣтъ. Не, всичко това е външно проявление на религията. Религията е отношение на душата къмъ Бога. Тя е единъ изборъ на душата, която, слиза отгорѣ.

Религията е отношение на човѣка къмъ неговата същина, тя е отношение на човѣка къмъ Бога. Тя не е нѣщо, което хората могатъ да създаватъ. Никой човѣкъ въ свѣта не може да те направи религиозенъ. Слѣдователно, каквото е избрала всѣка душа отгорѣ, това и проявява. Баща ти и майкати могатъ да бждатъ много религиозни хора, но ти си свободенъ да се проявишъ какъвто си. Религията е актъ на човѣшката душа. Тя се проявява така, споредъ както се ражда. Нѣкой казва: азъ съмъ добъръ човѣкъ. Добриятъ човѣкъ при всички условия си остава добъръ. Нищо не е въ състояние да измѣни неговитѣ условия. Заблуждение е, когато мислятъ за човѣка, че условията могатъ да го измѣнятъ, Човѣкъ самъ може да измѣни себе си. Нѣкой пхтъ си казвате: искаме да опитаме лъжата. — Може да я опитате. Нѣкой пхтъ си казвате: искаме да опитаме умразата — Може да я опитате. На човѣка е позволено да опита всичко. Но щомъ опита, всѣко нѣщо си има свои послѣдствия. Слѣдователно, правата философия на живота е слѣдната: не съжалявайте за погрѣшките които сте направили, но ги изправете! Да изправи човѣкъ една своя погрѣшка, въ това има велика сила. Че ако нѣмате прѣпятствие въ живота, дѣ ще се покаже вашата сила? Ако допуснемъ, че всичко работи за васъ, отъ какво ще се ползвате вие — Нѣма да се ползвате отъ нищо. Тѣй щото Божията сила седи въ изпълнението Великия Божи законъ, който работи въ душата ни. Само така ще придобиемъ Божественото знание. Божественото знание седи въ това, да се опознаятъ хората на земята.

Питамъ ви: вие, които живѣте на земята, познавате ли се? — Не се познавате. Азъ често виждамъ въ домоветѣ бащи и майки не познаватъ своята дъщеря. Хукатъ я, викатъ ѝ, обвиняватъ я въ едно или въ друго, каратъ я да стане слугиня нѣкжде, но ще се намѣри нѣкой външенъ човѣкъ, който да я оцѣни. Баща ти и майка ти не те познаватъ, но този външенъ човѣкъ те познава — той те люби. Не ви ли познава единъ човѣкъ, той не може да ви люби. Познава ли ви, той ви люби. Казва се въ Писанието: „Това е животъ вѣченъ, да познаятъ Тебе, Единаго, Истинаго Бога“. Казва се по-нататкъ: „Онѣзи, които Богъ познава, живѣятъ, а онѣзи, които Богъ не познава, умиратъ“. Значи, животъ има и въ непознаването. И като умира човѣкъ, пакъ живѣе. Нима мислите, че болниятъ човѣкъ не живѣе? Живѣе по всѣка вечеръ най-малко 500 пхти ще си прибере краката, ще ги распусне, ще се обръща на една, на друга страна измъчва се. Това животъ ли е? Ако една грѣшна душа влѣзе въ задгробния животъ и си припомня своитѣ прѣстѣжления едно слѣдъ друго, питамъ: какъвъ животъ има въ тия мъчения? Това е животъ само на мъчения. Когато говоримъ за живота на Любовта, това е животътъ безъ никаква лъжа.

Сега, като ме слушате, азъ бихъ желалъ да има поне единъ човѣкъ, свободенъ отъ лъжата. Не знаей, може да има нѣкой отъ васъ, който да е свободенъ отъ лъжата, азъ бихъ се радвалъ на това, но нека туримъ днешниятъ Великденъ като день на ново начало, отъ което да заживѣемъ безъ лъжа. Да направимъ този опитъ до идната година. Днеш-

ниятъ Великденъ да бѣде Великденъ безъ лѣжа. Великденъ съ какво? — Съ Любовь къмъ Истината. Дойде ти нѣкоя мѣнотия, спри се въ съзнанието си: Не изучавай, какво казватъ философитѣ, дали има, или нѣма задгробенъ животъ; ти самъ можешъ да провѣришъ, дали има задгробенъ животъ, или не. Не питай, дали твоето съзнание е свързано съ съзнанието на Бога; ти самъ можешъ да провѣришъ, дали твоето съзнание е свързано съ съзнанието на Бога. Нѣкой отъ васъ е боленъ. Самъ може да провѣри, дали може да оздравѣе, или не. Вие сами можете да намѣритѣ, кактъ е лѣкътъ за вашата болка, и дали има лѣкъ, или не. Имате нѣкаква мѣнотия въ душата си, сами можете да провѣритѣ, дали можете да я прѣмѣните, или не. Какъ? — Ако вие положите днешния Великденъ като день на Истината. Ама вие ще ми кажете сега: каква полза отъ това, човѣкъ да говори Истината? За сега човѣкъ като търгува съ хората, все трѣбва да замотае малко работата. Азъ не казвамъ за замотаване. Вие като продавате вашитѣ пертокали, може да ги опаковате въ хартии, но вътрѣ тѣ трѣбва да сж здрави. Идентѣ ви вътрѣ трѣбва да сж здрави. И ако давате скритомъ, ако давате по Господа, повече давайте. Въ истината всѣкога трѣбва да има едно вътрѣшно изобилие, да се познае, че вършимъ всичко заради Божията Любовь. Съзнанието ни всѣкога трѣбва да бѣде будно и да поставимъ като вътрѣшно начало на своитѣ постѣнки мисльта, че вършимъ всичко заради Бога. Съ това да бѣде занято винаги нашето съзнание.

И онѣзи отъ васъ, които изучаватъ закона на Любовьта, трѣбва да знаятъ, че този законъ е

нестъвмѣстимъ съ любовта на съврѣменното човѣчество. Казва апостолъ Павелъ, че Богъ въ древността е говорилъ чрѣзъ пророцитѣ на хората, но тѣ не вѣрваха. Послѣ имъ говори чрѣзъ своя Синъ, и пакъ не вѣрваха, имаше едно разколебаване. Но сега Богъ иде да говори на хората по другъ начинъ. На съврѣменнитѣ хора Богъ ще говори чрѣзъ Истината. Истината, това е най-високиятъ върхъ, който ще бѣде виденъ отъ всички. И законътъ за истината е слѣдниятъ: онзи, който я възприеме, възкрѣсва, а онзи, който не я възприеме, умира. Въ Писанието се казва: „Богъ говори на хората чрѣзъ Своя Синъ“. Защо именно чрѣзъ Своя Синъ, а не чрѣзъ друго? Задавали ли сте си въпроса: защо бацитѣ и майкитѣ искатъ да иматъ дѣца? Най-първо вие живѣте сами, но слѣдъ това искате да имате синъ или дѣщеря. Това е единъ много дълбокъ въпросъ. Синътъ, това сж повитѣ условия на живота, това сж условията при които душата може да живѣе. Въ Сина е скритъ вѣчния животъ. Тамъ е скрита младостта, тамъ е скритъ Божествения животъ. Затова, всѣка майка иска да роди единъ синъ, да роди Божественото. Какво означава Синътъ? — Това е най-великото въ човѣшката душа, а хората, като не разбиратъ този законъ, изопачили сж го и казватъ: да родя едно дѣте, та да се забавлявамъ. Но, когато майката роди единъ синъ, тя ще бѣде свързана съ вѣчнитѣ условия на живота. Когато се раждатъ братята и сестритѣ, това сж двѣтѣ страни на вѣчната, на великата Истина. И когато майката каже, че има синъ, тя всѣкога въ душата си трѣбва да разбира Божественото. И сега се казва, че

синътъ ще я спаси. Да, Божественото спасява. И когато бащата ражда сина си, бащата ли е по-голямъ, или синътъ? Майката, която ражда дъщерята, майката ли е по-голяма, или дъщерята? Това са човѣшкитѣ разсуждения.

Слѣдователно, когато ние кажемъ, че сме чада Божии, или дѣца Божии, ние подразбираме, че Вѣчното или Божественото е вече вложено въ насъ, и ние прѣдставляваме този Божественъ елементъ. Божественото въ свѣта има за цѣль да уподоби всичко на себе си. Казвамъ: само въ Божественото се крие истинското знание. Знанието е потрѣбно за всички. По какво се отличава добриятъ човѣкъ? Съврѣмената наука е достигнала до извѣстни задачи, до извѣстни данни по този въпросъ. Добриятъ човѣкъ се отличава по извѣстни бѣлѣзи. Той има особенъ строежъ. Любящиятъ човѣкъ има особенъ строежъ. Човѣкътъ на Мъдростѣта има особенъ строежъ. Човѣкътъ на Истината сжщо така има особенъ строежъ. Не само това, но тѣ се различаватъ и по ржцѣтъ си, и по очитѣ си и т. н. Ако азъ подложя кожата на единъ добъръ човѣкъ подъ моя микроскопъ, който увеличава 3,000 пжти, кожата му коренно ще се различава отъ кожата на единъ прѣстѣпникъ, а именно: по геометрическата си форма, по множеството на клѣткитѣ по множеството на поритѣ и т. н. Кожата на добрия човѣкъ има повече пори повече клѣтки отколкото кожата на прѣстѣпника. Нервната система на добрия човѣкъ има повече разклонения повече образувания и е отъ по финна материя. У лошия човѣкъ нервната система е първообразна и съ по малко разклонения. Сжщото е и съ артериалната и венозната система. Сжщото е и съ гѣнкитѣ на нѣго-

вата мозъчна система. Въ мозъка на добрия човѣкъ има повече клѣтки, отколкото у лошия. Прѣстиятъ у лошия човѣкъ сж съвсѣмъ отжпели, той не е тъй чувствителенъ, както добрия. Въ клѣткитѣ на неговия езикъ, на неговия носъ сжщо става извѣстно отжпѣване. Той не вижда нѣщата на далечъ. Само близкитѣ работи вижда. Неговиятъ уль е огъненъ, той не вижда далечнитѣ нѣща. Ето защо, подѣ думитѣ „добъръ“ човѣкъ, или човѣкъ на „Истината“, или човѣкъ на Мъдростѣта“ или човѣкъ на „Любовѣта“, разбирамъ хора съ съвсѣмъ другъ строежъ отъ този на обикновения човѣкъ. На такива хора и носътъ е другояче устроенъ. Азъ не говоря за външната форма само, но подразбирамъ съвършенството на носа. Ако отрѣжемъ носа на единъ таквъ човѣкъ и го прѣтеглимъ, специфичната му тежестъ се отличава отъ този въ обикновения човѣкъ. Носътъ на единъ лошъ човѣкъ тежи най-малко съ 25 грама повече отъ носа на добрия човѣкъ, Ржката на лошия човѣкъ отъ лакета надолу тежи два пѣти повече, отколкото ржката на единъ добръ човѣкъ; но ржката на добрия човѣкъ по сила е много по силна, отколкото ржката и на най-силния пехливанъ. Ако единъ добръ човѣкъ хване съ ржката си и най-силния пехливанъ, който може да спира съ ржката си единъ конъ, ще може да го вдигне въ въздуха. Нѣкои отъ васъ може да се чудятъ на тия нѣща, да мислятъ, че това сж приказки отъ 1001 и една нощъ.

Прѣди 15 години въ Америка имаше една млада, много красива и добра мома, въ ржката на която се развиваше особена сила, и затова ученитѣ правиха съ нея много научни опити. Напримѣръ,

осемъ души мже държаха въ ржцѣтъ си едно дърво, и тя като поставяше ржката си отгорѣ, движеше това дърво. Тѣ не можеха да го задържатъ. Послѣ тѣ взимаха това дърво и го притискаха здраво въ едно менгеме, но и отъ тамъ тя свободно го движеше. Не е само този случай. Ще дойде врѣме, когато всѣки ще почувствува добритѣ хора въ свѣта. Има ги вече. И когато тия добри хора дойдатъ въ едно такова голѣмо събрание, като нашето, достатъчно е само да махнатъ съ ржката си, за да повалятъ всички на земята. А сега съврѣменнитѣ хора мислятъ, че добритѣ хора сж баби въ свѣта, че тѣ сж първитѣ глупци, които търсятъ нѣща извънъ свѣта. Не, не е така. Ние разбираме тия закони; ние разбираме, защо съврѣмениятъ свѣтъ е така устроенъ; ние разбираме, защо има сѣдни; ние разбираме, защо единъ народъ се е организиравъ; ние разбираме, защо човѣчеството се стреми къмъ знанието, защо се стреми къмъ Мъдростъта, къмъ Истината, къмъ Любовъта; ние разбираме вътрѣшния смисълъ на живота. Кои ние? Като говоримъ „ние“, разбираамъ всички овѣзи хора, които схващатъ живота по този начинъ.

И тъй, този великъ животъ е за всички. Ние не изолираме никого отъ живота. Всѣки човѣкъ самъ може да се изолира. Хората се изолиратъ по слѣдната причина. Тѣ мислятъ, че като се откажатъ отъ Бога, като станатъ лоши, тогава ще бждатъ свободни. Запитватъ нѣкого: ти дѣновистъ ли си? Нѣма да казвашъ, дали си дѣновистъ, или не, но ще кажешъ; азъ вѣрвамъ въ Божията Любовь, азъ вѣрвамъ въ Божията Мъдростъ, азъ вѣрвамъ въ Божията Истина. Понеже всички хора сж

братя, затова азъ вѣрвамъ въ всѣки човѣкъ, който говори или който проповѣдва за Бога. Ще кажете: ама това е заблуждение. А, заблуждение! Този човѣкъ е въ заблуждение, а ти знаешъ Истината. Питамъ: ако стопите днесъ всякия хора, ще направите ли отъ тѣхъ единъ Христосъ? Може да направите тѣлото на Христа, но въ него нѣма да има ума Христовъ, нѣма да има сърцето Христово. Отъ това гледище, съврѣменнитѣ хора сж автомати, съврѣменнитѣ хора сж страхливци. На кого служатъ тѣ? И когато се говори Истината, нѣкои ще кажатъ: законъ има за това! Не, никакъвъ законъ нѣма за Истината въ свѣта. Тя сама е законъ. Всички закона сж обосновани на Истината. Всички закони сжществуватъ по причина на великата Истина. Ако ти отнемешъ Истината, законитѣ вече не сжществуватъ. Тѣ сж изразъ на Истината. Истината се отличава по това, че тя не строи, но като влѣзе въ единъ домъ, ще го направи шасливъ: тя ще направи майката любяща, защото Любовта сама себе си не може да любя, Любовта може да възлюби Истината. Нѣкой казва: направи ме да любя! Азъ ще ти кажа, какъ можешъ да любишъ: иди при Истината, и тя ще те научи, какъ да любишъ. Идете при Истината, възлюбете я, и тя ще ви покаже, какъ да любите. Като я възлюбите, вие ще мязате на единъ вѣченъ изворъ, на една велика рѣка, която, прѣзъ каквито мѣстности и да минава, все ще ги поли, ще бѣде едно велико благословение за тѣхъ. Питамъ тогава: изворитѣ, който текатъ, мѣтни ли сж? — Всички извори сж бистри, Всички рѣки, които текатъ, бистри ли сж? Ти можешъ да познаешъ, колко е дълга една рѣка по

следното: колкото е по-малка, толкова е по-дълга; и колкото е по-бистра, толкова е по-къса. Като срещна единъ човѣкъ, който обича да лъже, азъ казвамъ: дълго време се е минало, откакъ този човѣкъ е излѣзълъ отъ Бога, т. е. отъ извора си. А като срещна единъ човѣкъ, който всѣкога говори Истината, азъ казвамъ: този човѣкъ скоро е излѣзълъ отъ извора си. Събератъ се майката и бащата днесъ и казватъ на сина си: синко, ти нѣма бждешъ тъй глупавъ, да казвашъ Истината, ще заматавашъ работитѣ по малко. Не, тази година ще туримъ въ живота си началото — б е з ъ л ѣ ж а!

Да говоримъ Истината, не значи всѣкога да говоримъ съ думи. Щомъ те видя, това значи, че азъ ти говоря вече. Защото свѣтлината се изявава съ думи. Прѣдставете си, че азъ ви видя! Какъ ще изразя това, че съмъ ви видѣлъ? Нали чрѣзъ езика на Истината? Ами ако азъ чуя, че ти говоришъ, какъ ще оповѣстя това на свѣта? Нали чрѣзъ музиката? Чрѣзъ очитѣ, чрѣзъ говора се изразява знанието. А когато човѣкъ слуша, той трѣбва да пѣе. И когато нѣкой ме пита: ти чу ли еди-кого си? — като отговоръ, азъ ще му запѣя най-хубавата ария. А когато нѣкой ме запита: ти видѣлъ ли си еди-какви си? — като отговоръ, азъ ще му цитирамъ единъ отъ най-хубавитѣ стихове отъ философията на нѣкой видѣнъ философъ отъ древността. Това значи, че съмъ видѣлъ, или че съмъ чулъ. И ако нѣкой ме запита: ти помириша ли хубавото въ живата природа? азъ ще му кажа: я ми опечи една хубава баница! Слѣдователно, помиришването въ живота може да се изяви чрѣзъ яденето, значи по обратния пътъ.

И тъй, знанието се изразява чрѣзъ говора; слушането — чрѣзъ музиката, а процеса на помиришването — чрѣзъ яденето. Ние сега изучаваме първия законъ — съвършенството на яденето. И ако ме питатъ, защо хората ядатъ, азъ ще имъ кажа: хората ядатъ, защото изучаватъ великата наука на обонянieto. Въ стомаха при този случай се държатъ отлични рѣчи. Най-голѣмото угощение е въ стомаха. Тамъ присѣствуватъ около 10,000,000 клѣтки. Тамъ има голѣма трапезария съ много поканени гости, съ своитѣ вилици и лъжици-ядене и пиене, пѣние има въ тази велика трапезария. На това угощение присѣствуватъ графове, князе, царе, барони, но и свещеници има тамъ. Държатъ се похвални рѣчи, всички говорятъ за великия готвачъ, който е сготвилъ хубавото ядене. И всички казватъ: отличенъ е този готвачъ!

Та казвамъ: ние сме дошли до положението да изучаваме обонянieto.

Казва се въ Писанието, че Богъ е вдѣхналъ дихание въ носа на човѣка, и той станалъ жива душа. И казалъ му послѣ Господъ: „Ще ядешъ и ще опиташъ всичко въ свѣта“. До тамъ сме дошли днесъ. Въ свѣта иде друго едно писание, споредъ което Господъ ще създаде новия типъ човѣкъ, Богъ ще му вдѣхне дихание чрѣзъ ушитѣ, и този човѣкъ ще се научи да пѣе. И най-послѣ ще дойде епоха, прѣзъ която ще се създаде най-новия човѣкъ, и тогава Богъ ще му вдѣхне дихание прѣзъ очитѣ. И този човѣкъ ще говори най-сладкитѣ и най-разумнитѣ слова. Сега Господъ ще вдѣхне дихание на хората прѣзъ ушитѣ, затова тѣ трѣбва да се научатъ да пѣятъ. Всички хора

трѣбва да се научатъ да пѣятъ, затова именно и азъ говоря за музиката. Всѣки човѣкъ, на когото гласа хъхри, той не може да влѣзе въ Царството Божие. Човѣкъ, който не пѣе, това не говори добръ за него. Азъ не говоря за старата, култура но говоря за новата култура, въ която пѣнието е необходимо. Лѣгате ли, ставате ли, идеята за пѣнието трѣбва да се втѣлнява въ ума ви. Вие трѣбва да се приготвявате за пѣвци, не като онѣзи европейски пѣвци, които пѣятъ само за прѣдъ сцената. Вие трѣбва да се приготвявате за единъ концертъ прѣдъ ангелитѣ, тѣ да ви харесатъ. Нѣкой казва: азъ съмъ добъръ човѣкъ. Казвамъ изпѣй ми една пѣсенъ, да ти кажа, какъвъ си! По пѣнието ще те позная, дали си добъръ човѣкъ или не. Той казва: гласътъ ми е малко разваленъ. Казвамъ: да, разбирамъ. Вижете онѣзи грубитѣ хора, убийцитѣ, прѣстѣжниците, пѣсенъта изчезва въ тѣхъ; ржцѣтъ имъ се скжсяватъ, изобщо въ тѣхъ става едно израждане. Въ човѣкъ, който е убилъ 10-тина души, всѣкаква пѣсенъ изчезва. Когато змията направи най-голѣмото прѣстѣжление, ржцѣтъ ѝ изчезнаха, краката ѝ се изгубиха, Тя скри краката си и така, безъ ржцѣ и безъ крака, може да влѣзе въ рая. Ужасно нѣщо е, когато човѣкъ заночне да лъже! Всички негови чувства, всички негови способности започватъ да се атрофиратъ, лицето му обрасва съ косми, брадата му лѣга назагъ, носътъ му става кжсъ, челото му малко, ушитѣ му ставатъ сжщо малки, очитѣ му изижкватъ навънъ, докато най-послѣ този човѣкъ съвсѣмъ се прѣвръща въ животно. Туѣ наричаме за конъ на израждане. Когато човѣкъ върви по за

ко на на самоосвършенствуването, челото му става голѣмо и широко, брадата се издава напредъ, уши-тѣ се сформаватъ. Всичко това сж външни признаци, външни промѣни, които ставатъ съ човѣка. Но ако погледнете на онѣзи промѣни, които ставатъ въ човѣшкия мозъкъ, които ставатъ въ стомаха, както и въ самитѣ мускули, когато човѣкъ се самоосвършенствува, вие ще имате ясна прѣдстава за великия човѣшки организъмъ. Туѣ наричамъ азъ дѣло на живата природа.

Ако ние можемъ да проектираме на платно човѣшкия организъмъ въ своето развитие, щѣхме да имаме една велика картина, щѣхме да видимъ нѣщо много красиво. Ако можемъ да разгледаме човѣшкия мозъкъ въ своето развитие, щѣхме да имаме една отъ най-великитѣ картини. Ако можемъ да проектираме човѣшкото око въ процеса на своето развитие, тѣй както то схваща свѣтлината щѣхме да имаме една отъ най-красивитѣ прояви въ живота. И ако можемъ да видимъ човѣшкия гортанъ или човѣшкия ларинксъ тѣй, както се проявява, щѣхме да видимъ, какво вѣлико нѣщо се крие въ неговитѣ клѣтки, които сж изпълнени отъ идеята да пѣятъ. Това не се постига само съ упражнение. Това се дължи и на онзи великъ пѣвецъ, който е изпълненъ отъ идеята да пѣе. Той, като влада законитѣ, чрезъ своята мисль внушава на всички тия клѣтки да пѣятъ. И тѣзи клѣтки, като разумни същества, отъ своя страна, казватъ: добръ, и ние ще пѣемъ заедно съ тебе. И когато клѣткитѣ на този човѣкъ започватъ да пѣятъ, всичко излиза много хубаво: Тия клѣтки ни учатъ да пѣемъ. Азъ ги наричамъ „малкитѣ Божествени слуги“.

Нѣкой казва: азъ слушамъ пѣнието. Не, Господь туря тия малки душички на пѣнието да те учатъ, тѣ сж специалисти, затова тѣ ще те научатъ, какъ да пѣешъ и какъ да слушашъ. Клѣткитѣ на окото по сжщия начинъ ще те научатъ, какъ да глѣдашъ.

Ние, съврѣменитѣ хора, мислимъ, че ние сме, които мислимъ; че ние сме, които пѣемъ; че ние сме, които слушае. Не, е така. Ние още сме дѣца, които имаме голѣмо мнѣние за себе си, но въ сжщность много малко знаемъ. Че сме дѣца, вижте на какво мязаме, като се родимъ. Майката трѣбва най-малко три години на редъ да мие, да разтрива дѣтето ся, докато го събуди. Тя трѣбва поне до 21---та му годишна възраст да го разтърсва. И майката го разтърсва, и учителитѣ го разтърсватъ, а слѣдъ това и обществото, докато стане най послѣ човѣкъ готовъ за работа, да напише нѣкоя книга, да свърши нѣкоя по-важна работа. Като дойде до старини, започва да се оплаква, че силитѣ му го наушчатъ, че мозъкътъ му почналъ да отслабва. Не е така. Дѣ остана учениятъ човѣкъ? Отъ новото гледище учениятъ човѣкъ е всѣкога ученъ; той знае своето минало, знае своето бждеще, а учи своето настояще, понеже настоящето е у Бога. Слѣдователно ние, съврѣменитѣ хора, изучаваме настоящия животъ, както и това, което можемъ да направимъ прѣзъ този животъ. Отъ Божествено гледище най-важниятъ животъ е днешниятъ, а отъ човѣшко гледище — бждещиятъ животъ.

И тѣй, казвамъ: спасената душа, или избавената душа е тази, която трѣбва да има свобода.

Това, което ви говоря е, че вие трѣбва да имате основа. Вие имате вече поставена една Божествена основа, а сега ви давамъ начинъ, какъ трѣбва да градите. Който нѣма основа, нека тури за основа Истината и върху тази основа да гради. На онѣзи отъ васъ, които искатъ да станатъ ясновидци, да виждатъ право, казвамъ днесъ: прѣстанете да лъжете и да се лъжете! Никаква друга философия! А това, дали ще можете, или не, дали обществото е готово, или не, оставете този въпросъ настрана. Ние не живѣемъ за обществото, ние живѣемъ за Бога. Казвате: дали мога да направя това нѣщо, или не мога. Чудни сте вие! Ако една мома може да напусне бащиния си домъ и да трѣгне подиръ единъ нехранимайко, защо вие не можете да направите това заради Бога? Глѣдамъ нѣкой религиозенъ човѣкъ говори за Бога, а като го турятъ на единъ изпитъ цѣлъ се разтреперва. Отдѣ е влѣзълъ страхътъ у хората? — Страхътъ е туренъ само като прѣпятствие, да се опита вашия характеръ, да видите, до колко сте силни. Безъ страхъ въ свѣта не може. Богъ е вложилъ въ страха една сила, и ти трѣбва да хванешъ страха и да извадишъ тази сила отъ него за своето самоосвършенствуване. Страхътъ ще ходи съ тебе, но ти нѣма да се страхувашъ. Въ умразата сжщо тъй Богъ е вложилъ една сила, която ти трѣбва да използувашъ. Затова и умразата ще ходи съ тебе, но ти нѣма да мразишъ. И въ лъжата сжщо така има едно богатство, една сила, която е потрѣбна. Ти ще използувашъ лъжата, безъ да лъжешъ, само ще използувашъ нейната сила. Слѣдователно, ако лъжата те побѣждава и взима отъ тебе нѣщо, ти

губишъ. Ако пъкъ ти взимашъ отъ нея, печелишъ. Кажете ми сега: кое е по-хубаво, търговецътъ да дава, или да взема? — Да взема, разбира се. Кое е по-хубаво за ученика, да придобива знания, или да дава? — Да придобива. Кое е по-хубаво за единъ великъ писателъ, да придобива знания и да пише, или само да дава? — Да придобива. Ние трѣбва да придобиемъ нѣщо въ този свѣтъ. Придобивката всѣкога носи едно благо. Тази придобивка е Истината. И наистина, прѣзъ тази година ние трѣбва да придобиемъ Истината въ нейната нова форма. И когато всички хора казватъ, че ще възкрѣснемъ, какво разбираме подъ възкресението? — Че ще придобиемъ Истината.

Казва Христосъ: „Които чуятъ гласа на тази Истина, ще оживѣятъ и ще възкрѣснатъ“. И тъй, както Талеса, азъ казвамъ: „Бъдещиятъ свѣтъ ще е направенъ отъ Истината.“ Затова, всѣки човѣкъ, който търси Истината, трѣбва да влѣзе въ най-дълбокитѣ мѣста на земята. Човѣкътъ на Истината е човѣкътъ на съвършеното безстрашие. Той не е страхливъ човѣкъ. Това не значи, че страхътъ не се проявява въ неговата душа, но като дойде страхътъ, той го побѣждава. Нѣкой казва: да ме освободятъ отъ страха! Нѣма какво да те освобождаватъ. Страхътъ ще ходи съ тебе, но ти нѣма да се страхувашъ. Пъкъ и отъ умразата нѣма какво да те е страхъ. Ще ходишъ съ нея, безъ да мразишъ.

Сега, ако Богъ е Богъ нашъ, какво трѣбва да направимъ? Какво каза Богъ на Мойсея? — Чухъ въздишкитѣ на моя народъ, иди да имъ кажешъ ноята добра вѣсть, че азъ съмъ рѣшилъ да ги

избавя отъ Фараона. Какво каза Богъ на Христа? — Азъ чухъ въздишките на падналитѣ духове, иди и имъ кажи, че азъ съмъ рѣшилъ да ги избавя отъ страданията чрѣзъ моята Любовь. Отъ тѣхъ ще направя единъ новъ свѣтъ и ще ги поставя граждани на това ново Царство, което съграждамъ. Тѣ ще бѣдатъ избранитѣ въ това Царство. Какво каза Христосъ на ученицитѣ си, като дойде на земята? — Идете и кажете и на другитѣ, че Отецъ ми ме прати да ви кажа, че Той ви е избавилъ чрѣзъ своята Любовь, че Той е възлюбилъ всички души и тия, които Му се надѣятъ и уповаватъ Нему, Той ще ги избави. Туй трѣбва да знаете! И ако Христосъ е дошълъ да избави свѣта, всички вие трѣбва да обичате Истината, защото тази Истина е свързана съ вътрѣшната свобода на душата.

И въ последнитѣ дни, казва се Богъ говори намъ чрѣзъ Своя Синъ.

Знаете ли онази повѣсть за осждения на обѣсване, за когото присждата трѣбвало да се приложи точно въ 10 часа сутринъта, но майка му подала петиция за помилване прѣдъ царя, та чакали отговора. Часътъ билъ деветъ и половина, всички очакватъ отговора. Часътъ минава деветъ и половина, остава още една минута до 10 часа, но ето, пристига вече адютанта, размахва една книга, въ която се съобщава, че осждениятъ е помилванъ. Казвамъ: последната минута е тази! Цитамъ: тази последна минута не донесе ли радостната вѣсть, че тази душа вече е избавена? Още една минута трѣбваше, за да увисне този човѣкъ на вѣжето. Каква е вѣстѣта, която е написана на тази книга?

Тази вѣсть е любовта, която казва: Тия „души сж вече избавени, свободни сж.

Та казвамъ: най-голѣмото благо е да бждемъ всички свободни, да имаме Божията Любовь въ себе си. И всѣки день ние можемъ да направимъ най-малкия опитъ. И като живѣемъ така, ще прѣобразимъ тѣлото си. Трѣбва да преобразимъ тѣлото си! И павелъ казва: „Нашето смъртно тѣло трѣбва да се облѣче въ безсмъртие. Нашиятъ умъ трѣбва да се облѣче въ свѣтлина а сърцето ни трѣбва да се облѣче въ Божествената Любовь. Само тогава ще настане безсмъртието въ свѣта. Казвамъ: нека днешниятъ день отпразнуваме не възкресението на Христа прѣди 2000 години, а възкресението на Христа като вѣчно възкрѣсение въ нашитѣ души, което възкрѣсение ще ни покаже пхтя клмъ Истината, а този пхтъ ще ни донесе свобода и щастие, не само за днесъ, но и за вѣчни врѣмена. И всѣки, който приеме тѣзи думи, той ще бжде човѣкътъ, за когото иде книгата, въ която пише, свободенъ е! Нѣма нищо похубаво въ свѣта отъ Божията Истина. Тя дава свобода, а свободата е свързана съ знанието. Знанието е свързано съ свѣтлината. Свѣтлината, сама по себе си, дава всички условия за животъ, а Божествениятъ животъ, самъ по себе си, носи всички блага. А всички вие търсите тия блага. И като създадемъ тѣзи условия, ще имаме новата наука за изучаване на нѣщата по новия начинъ, по особенъ начинъ. Тогава животътъ ни нѣма да бжде еднообразенъ, а разнообразенъ. Та богатата, способнитѣ, които се крять у насъ, могатъ да се развиятъ само по този новъ начинъ, да вдѣхне Богъ въ васъ, чрѣзъ вашитѣ уши новия животъ.

И които чуятъ, това сж хората, които нѣма да се раждатъ, но ще възкрѣснатъ. Когато Богъ вдѣхна на хората дихание прѣзъ носа, тѣ станаха живи души, а тия, на които Богъ вдѣхне дихание чрѣзъ ушитѣ, тѣ ще възкрѣснатъ. Това е възкрѣсението. Нашитѣ тѣла, това сж гробищата, съ които ние сме свързани; мжчимъ се, живѣемъ въ тѣхъ. Всѣки отъ васъ знае, колко ужасенъ е този гробъ!

И тѣй, въ послѣднитѣ дни Богъ говори намъ чрѣзъ Своя Синъ. И на Мойсея каза: „Азъ съмъ Богъ вашъ.“ И сега Богъ казва: „Азъ ще проговоря на тѣзи хора чрѣзъ Истината, и всички ще познаятъ свѣтлината.“

Бѣседа, държана отъ Учителя, на 2 май, 1926 год.
въ гр. София. (Великденъ)

ЩЕ БЪДЕ ЖИВЪ

26.

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44
РУСЕ

Ще бжде живъ

„Праведниятъ чрѣзъ вѣрата ще бжде живъ“.

Апостолъ Павелъ казва: „Праведниятъ чрѣзъ вѣрата ще бжде живъ“.

Мжчно е да се разбере, какъ тѣй праведниятъ чрѣзъ вѣрата може да бжде живъ. Когото и да запитате днесъ, има ли вѣра, казва: азъ имамъ вѣра. Да, всички хора иматъ вѣра, но при това не живѣятъ, а умиратъ; въ Христа вѣрватъ, а умиратъ; въ народа си вѣрватъ, а умиратъ; въ баща си вѣрватъ, а умиратъ; въ всичко вѣрватъ, и пакъ умиратъ. За каква вѣра тогава говори апостолъ Павелъ? Азъ наричамъ тази вѣра „обикновена вѣра“, отъ която всички хора умиратъ. Азъ я кръщавамъ съ думата „вѣрвания“, защото вѣрата е единъ процесъ, основанъ на опитности отъ миналитѣ вѣкове. Тя е нѣщо прѣживѣно, въ което нѣма никаква съмнѣние. Щомъ има съмнѣние, то не е вѣра. Тогава азъ турямъ като максима въ живота слѣднитѣ положения: чистота, която се опетнява, не е чистота. Вѣра, която се обезвѣрява, не е вѣра. Нѣкой казва: азъ имахъ вѣра, но я изгубихъ вече. Казвамъ: ако най,малката спѣнка въ живота може да те спѣне и ти да се обезвѣришъ, това не е вѣра. Чудни сж хората, като казватъ, че имали вѣра. Ако вѣрата се губи така лесно, тогава твоятъ конецъ е много тънъкъ. Така и съврѣменигѣ философи употрѣбаватъ нѣкой думи или термини въ единъ смисълъ, а други учени ги употрѣбаватъ въ

другъ смисълъ. Нѣкой ученъ човѣкъ употрѣбѣва едно изречение въ единъ смисълъ, а другъ ученъ го употрѣбѣва въ другъ смисълъ. Та съврѣменитѣ учени хора говорятъ още на вавилонски езикъ! Между ученитѣ хора нѣма единомислие. Нѣкои учени хора доказватъ едно нѣщо, а други доказватъ друго нѣщо. Вземете най-ученитѣ хора и ги запитайте, отъ какво произтича живота. Едни казватъ, че животътъ произтича отъ материята, други казватъ, че животътъ произтича отъ Духа, т. е. тѣ считатъ думата „Духъ“ за религиозенъ терминъ и затова казватъ, че животътъ произтича отъ силата. Тѣ водятъ помежду си споръ. Попитайте единъ ученъ човѣкъ, какво нѣщо е материята, ще схванете отъ него, че тази дума е полуопредѣлена. Както и да е, но въ края на краищата ученитѣ хора все ще дойдатъ до нѣкакви заключения.

Сега ние казваме, че слънцето изгрѣва отъ хоризонта. Питамъ: хоризонтътъ ли е причината за изгрѣването на слънцето? Вие драсвате една кибритена клѣчка и запалвате огъня на огнището си. Клѣчката ли произвежда огъня въ огнището? Ще кажете: този огънь се накладе. Вие ли сте причина да се накладе този огънь? Вие сте само една малка причина — драсвате клечката кибритъ и дървата пламватъ. Дърветата съ хиляди години сж събирали енергия, и сега тя се проявява въ видъ на топлина. Нѣкоя майка казва: азъ родихъ това дѣте. Такова раждане мяза като работата на онзи който, драсва клѣчицата и запалва огъня. Туй сѣме е расло съ години, като е създавало постепенно своитѣ условия. И сега, службата на майката е като на онзи, който драсва само кибритената

клѣчка и казва: азъ родихъ това дѣте. Добрѣ, ако ти си го родила, трѣбва да го задържишъ, пъкъ ако ти не си го родила, не можешъ да го задържишъ. Чистота, която се опетнява, не е чистота. Ти не знаешъ, какво нѣщо е чистотата. И знание, което се явява и изчезва, не е знание.

Питамъ ви: кой е важниятъ въпросъ, който занимава съврѣменитѣ учени хора? Съврѣменитѣ учени хора се стремятъ, както се стремѣли и ученитѣ отъ миналитѣ вѣкове, да намѣрятъ оня жизненъ елексиръ, съ който да продължатъ живота си. И може-би, дясетки хиляди хора по цѣлия свѣтъ се стремятъ да продължатъ живота. И всички религиозни хора проповѣдватъ безсмъртието на дулата, като казватъ, че нѣма смъртъ вече. Но какво проповѣдватъ тѣ? — Че слѣдъ като умратъ хората, пакъ ще бждатъ богати и ще живѣятъ. Значи, ако сега съмъ богатъ, слѣдъ като ме обератъ разбойници, пакъ ще бжда богатъ. Какъ ще бжде това нѣщо? Прѣди всичко смъртъта е обиръ. Питамъ: имате ли съобщение отъ баща ви, който ви е обичалъ тукъ на земята и заминалъ за онзи свѣтъ? Пише ли ви, какво има тамъ? Пише ли ви и майка ви, която сжщо тѣй е заминала за онзи свѣтъ? Като ви задавамъ тѣзи въпроси, нѣкои отъ васъ, които ме слушатъ, ще кажатъ: вижъ, този човѣкъ отрича онзи свѣтъ. Та вие още не сте намѣрили онзи свѣтъ!

„Праведниятъ чрѣзъ вѣрата ще бжде живъ“. Вѣрата е единъ процесъ на опитности. Значи, вѣрата почива върху знанието на миналитѣ вѣкове, което е опитано, което е доказано и обосновано. Вѣрата почива само върху нѣща, които сж опита-

ни и провѣрени вече. Ти вѣрвашъ въ единъ човѣкъ, понеже си го опиталъ веднѣжъ и дваждъ. Не можешъ да вѣрвашъ въ нѣща, които не си опиталъ. Ти вѣрвашъ, че слънцето ще изгрѣе. Защо? Защото майка ти, баща ти, дѣда ти сж опитали това нѣщо. И ти, на основание на тѣхната опитностъ, вѣрвашъ, че слънцето ще изгрѣе. Въ това отношение, вѣрата е една опитностъ на цѣлокупно-то човѣчество и частична опитностъ на всѣки едного индивидуално. Има нѣща, въ които ние можемъ да вѣрваме; има и нѣща, въ които ние не можемъ да вѣрваме. Ние не можемъ да вѣрваме въ нѣща, за които човѣчеството не е говорило. И въ нѣща, които не сме опитали, сжщо не можемъ да вѣрваме. Вие казвате: ама азъ мога да хвъркамъ въ въздуха. Какъ не? Ако птицитѣ хвъркатъ, защо и ти да не хвъркашъ? Нѣкой казва: азъ мога да живѣя и да плувамъ въ водата. Защо не? Ако рибитѣ могатъ да плуватъ въ водата, защо ти, човѣкътъ, да не можешъ да плувашъ? Ама азъ мога да направя единъ тунелъ и да ходя подъ земята. Защо не? Това не е невъзможно. Ако къртоветѣ ходятъ подъ земята, защо и ти, като човѣкъ, да не можешъ? Вѣрвашъ ли, обаче, че можешъ да носишъ слънцето на гърба си? Не е достатъчно само да кажешъ, че можешъ да носишъ слънцето на гърба си, но трѣбва да го туришъ и свободно да се разхождашъ съ него изъ пространството и леко да го носишъ. Ако допуснемъ, че азъ мога да нося слънцето на гърба си, това е само едно прѣдположение, едно допушане, но не и вѣра. За сега ние се занимаваме съ по-близкитѣ нѣща, съ самия животъ.

И тъй, праведниятъ чрѣзъ вѣрата ще бѣде живъ. Вѣрата е една опитностъ, набрана отъ миналото, една мисль, която е свързана съ живата материя. Слѣдователно, всѣкога, когато човѣкъ повѣрва, се образува една обща възможностъ, чрѣзъ която животѣ сили на природата протичатъ къмъ него. Безвѣрниятъ човѣкъ е изолиранъ отъ самата природа. Безвѣрието говори за единъ човѣкъ, който нѣма никакво съобщение съ Божествения свѣтъ; човѣкътъ на живата вѣра пъкъ е този, който има общение съ Божествения животъ. И така е. Щомъ единъ човѣкъ изгуби живата вѣра, вѣрата на външния свѣтъ, той е обсаденъ, той е въ смущение. Сжщото е и съ единъ градъ, когато го обсаждатъ. Щомъ го обсаждатъ, всички се изпоплашватъ. Защо? Защото нѣматъ общение съ външния свѣтъ. Така сжщо и всѣки човѣкъ, който изгубва вѣрата си, се намира въ нѣкакво смущение. Вие не се спирате да разгледате въпроса, защо сте смутени, по отдаватъ вашето смущение на нѣкакви външни причини. Въ този смисль, ние не трѣбва да изолираме животѣ сжщества. Азъ считамъ всѣки съзнателенъ, всѣки разуменъ човѣкъ като живо сжщество, което може да помогне въ напрѣдването на нашия животъ. Слѣдователно, безсмъртието е колективна опитностъ на цѣлото човѣчество. Когато ви се роди нѣкое дѣте, вие не искате да се движатъ само краката и ръцѣтъ на това дѣте, но искате и цѣлото му тѣло да се движи, цѣлото дѣте да бѣде живо. Всѣка частица въ тѣлото му трѣбва да бѣде жива. Значи, вѣрата трѣбва да проникне въ цѣлото ни вхтрѣшно сжщество. Ако по този начинъ вѣрата проникне въ насъ, ние ще имаме една ху-

бава опитностъ, страхътъ ще излѣзе вънъ отъ живота, и ние нѣма да се плашимъ отъ смъртта. Смъртта, сама по себе си, е процесъ, който показва нарушение закона на вѣрата, или законитѣ на разумния животъ, или законитѣ на Божествения животъ.

Та казвамъ: не е достатъчно само да вѣрвашъ, че има Богъ. Нѣкой козва: азъ вѣрвамъ, че има единъ Господъ въ свѣта. Тази е обикновената вѣра. Истинската вѣра всѣкога образува една вътрѣшна връзка между двѣ разумни същества. Това се нарича законъ на вѣрата, или законъ на разумния животъ. Силата, която образува тази именно връзка, ние я наричаме Любовь: условията, които продължаватъ този животъ, ние наричаме разумностъ; пътятъ, по който този животъ се развива, ние наричаме Истина. Следователно, ако вие не можете да намѣрите този пътъ, ако вие не се развивате правилно въ живота си, вие ще се раждате и ще умираете, ще се подмладявате и ще остарявате, но това не е животъ. Нѣкой казва: азъ вече остарѣхъ, много врѣме живѣхъ на земята. Не, ни най-малко не си живѣлъ, но ти си едно точило, което само ножове точи. Ти си една наковалня, на която само гвоздеи се правятъ. Ако това наричаме животъ, въ този животъ нѣма никакъвъ смисълъ. Тогава, въ какво седи животътъ? Животътъ седи въ онази вътрѣшна хармония съ всички живи същества, въ онази вътрѣшна хармония съ Бога, отъ когото си излѣзълъ. Вие ще ми възразите: ама азъ не познавамъ Бога. Щомъ не Го познавашъ, тогава ти си отъ смъртнитѣ хора, и твоятъ животъ ще важи до толкова до колкото важи живота на жа-

бата, или на кое и да е друго млѣкопитающе. Амане, като хора, имаме по-голѣми правдини. Нѣкой казва: азъ съмъ човѣкъ! Чудни сте вие! Ако умирашъ никакъвъ човѣкъ не си. Ако умирашъ, никакви права нѣмашъ, никакви правдини нѣмашъ. Чудни сж хората, като търсятъ права, като търсятъ свобода. И отъ кого ги търсятъ? — Отъ хората. Събиратъ се народи, събиратъ се отдѣлни общества, стачка ще правятъ. Ето на, сега въ Англия има стачка. За какво? — Да се увеличи надницата на работника въ минитѣ съ осемъ шилинга. Вие направете смѣтка, колко струва една английска лира, и оттамъ вижте, колко сж тя осемъ шилинга. Една английска лира струва всичко 20 шилинга, а тѣ съставляватъ нѣщо около 650 лева на българска валюта. Питамъ ви: може ли това нѣщо да прѣдставлява нѣкакъвъ идеалъ? Има единъ вътрѣшенъ идеалъ въ всѣки човѣкъ, но съзнанието на хората още не се е събудило, та не могатъ да го разбератъ. Запримѣрь, въ сегашното общество се явяватъ болести, страдания, но нито единъ философъ, или по-право нѣкой само, нито единъ писателъ не сж се спрѣли да разгледатъ, кои сж болезненитѣ състояния въ свърѣменото човѣчество. Причината за всичко това е, че нашитѣ отношения къмъ живата природа, къмъ разумния животъ не сж такива, каквито трѣбва да бждатъ.

Слѣдователно ние търсимъ подобренieto на живота чрѣзъ палеативни срѣдства. Стачки е имало още въ врѣмето на египтянитѣ. Стачки има и въ наше врѣме. Всѣка болестъ не е нищо друго, освѣнъ една велика стачка. Това, че стачкуватъ 3 милиона и 500,000 хора, то не е нищо още, но

когато нашиятъ стомахъ или сърцето ни се разболѣе, когато толкова милиарди клѣтки се отказатъ да работятъ и се обявятъ въ стачка, това разбирамъ стачка! Като се разболѣе стомаха, 10 милиона клѣтки стачкуватъ. Тѣ казватъ: ние искаме отъ нашия господаръ да подобри положението ни. Ние искаме, щото той да прѣстане да ни дава биволско месо, или изсушено свинско месо или темъ подобни. Ние не можемъ да обработваме тази храна, не искаме вече той да ни измъчва, да ни кара да вършимъ работи, които не сж по нашето естество, нито сж по нашитѣ сили. Господарьтъ казва: не, азъ ви заповѣдвамъ! Хубаво, тогава ние пѣма да работимъ. Работата вече се усложнява. Сега господарьтъ започва да прѣговаря съ своитѣ работници-слуги и ги пита, какво искатъ. — Ще ни давашъ по малко варени картошки. Послѣ, какво ще бжде второто меню? — Малко варенъ оризъ съ вода и съ малко солъ. Господарьтъ казва: добръ съгласенъ съмъ. Ами третото меню? — Варени сливи съ малко масло. — Добръ, тѣй ще направя. Никакво точно! — Слушамъ. — Никакво винце! — Ами какво друго вмѣсто вино? — Прѣсна, топла водица. Това е резюмето отъ стачката. Господарьтъ и работниците направятъ единъ протоколъ, и отношенията се подобряватъ. Като се съгласятъ всички стачници на това пѣщо, отново започватъ работата си, и господарьтъ казва: най-послѣ и моятъ стомахъ се подобри. Като се подобри малко, не се минава много врѣме, господарьтъ казва: чакай сега да си похапна, да си попийна малко. Но тогава се обявява още по-голѣма стачка. Къмъ стачниците отъ стомаха сега се присѣдиняватъ и стачниците отъ

облитѣ дробове и тогава идва голѣмото зло.

И тъй, праведниятъ човѣкъ ще живѣе споредъ своитѣ разумни разбирания на законитѣ. Ние, съврѣменитѣ хора, искаме да устроимъ живота си, но всѣки се страхува отъ външнитѣ условия и казва: какъ ще прѣкараме живота си? Какво ще се страхувате? Това, което прѣдстои да минете, е опрѣдѣлено. Ще кажете: какъ нима всичко е опрѣдѣлено? Ето, въ Америка и другадѣ по свѣта, има учени англичани и всѣкакви други, които могатъ да четатъ по лицето, по ръцѣтъ, по главата на хората какво е написано за тѣхния животъ. Нѣкои отъ тия учени могатъ да четатъ и по звѣздитѣ, астролози се наричатъ тѣ. Нѣкои могатъ да четатъ по почерка, по писмото на хората, графолози сж тѣ. Други учени, херомантици, физиогномисти могатъ съ най-голѣми подробности да прѣдскажатъ всичко, което може да ви се случи въ живота. Тѣ могатъ да прѣдсказватъ, дали ще станешъ професоръ, докторъ, или какъвъ и да е другъ; дали ще се оженишъ или не; ако се оженишъ, могатъ да ти кажатъ, какви ще бѣдатъ очитѣ на жена ти, сини или черни, колко дѣца ще имашъ, ще живѣятъ ли или не, ще имашъ ли свекърва, какъ ще живѣете съ жена си и т. н. Всичко това може да ви се прѣдскаже съ точностъ, почти 90 0/0. Единъ богатъ американецъ, дъщерята на когото се влюбва въ единъ младъ богатъ търговецъ отива при единъ американски френологъ и му казва: Господине, въ името на вашата наука, опрѣдѣлете по този портретъ, може ли дъщеря ми да се ожени за този човѣкъ, или не може. Френологътъ разглежда портрета и казва на бащата: дъщеря ви

не трѣбва да се ожени за този човѣкъ, защото слѣдъ двѣ години той ще я убие. И дъщерята, послушва, не се оженва. Дѣйствително, друга нѣкоя жена, за която този човѣкъ се оженва, слѣдъ двѣ години пострадва отъ него, той я убива. Казвате: това е едно съвпадение. Не е съвпадение, но е наука. Тази наука познава всичко. Прѣдъ нея сж открити всички ония потайни качества, които се криятъ дълбоко въ човѣшкия характеръ. Вие не гледайте, че нѣкой човѣкъ се моли, или че плаче, разкайва се като светия. Не, тази наука не се лъже. Това още не показва, че този човѣкъ може да бѣде добъръ.

Ще ви разкажа единъ анекдотъ за такъвъ, привидно набоженъ турчинъ. Това станало въ варненско нѣкъдѣ, още въ турско врѣме. Единъ еврейинъ отивалъ за едно село и трѣбвало да мине прѣзъ една гора. Той носилъ въ чантата си много злато и се боялъ да не го срещнатъ нѣкои разбойници. По едно врѣме вижда наблизо прѣдъ себе си единъ турчинъ, който хвърлилъ на страна отъ себе си алата си и се молилъ. Евреинътъ си помислилъ: ето този човѣкъ ми е спасителътъ, той ще ми помогне, набоженъ човѣкъ е. Като свършва молитвата си, еврейинътъ се приближава при него и му казва: господинъ ефенди, виждамъ че си набоженъ човѣкъ. — Да, набоженъ съмъ. — Ще ми направишъ една услуга: въ тази чанта имамъ много злато, искамъ да ме придружишъ, да минемъ заедно съ тебе прѣзъ гората, да не ме срещнатъ разбойници, и колкото струва труда ти, ще ти платя. Турчинътъ взима чантата въ ржката си, но сж-щеврѣменно насочва пушката си къмъ еврейна и му казва: дай ми паритѣ и веднага си върви! Ако

не, ще те убия. — Какъ, ти нали си набоженъ човѣкъ? Нали се молишъ на Бога? Да се моля на Бога, това е моя длъжностъ, а да те оберa, това е моя запаятъ. Това сж схващания, това сж разбирания на живота, това е моралъ

Ние, съврѣменитѣ хора, мислимъ, че въ изобилието, което имаме, седи и животътъ. Не, външнитѣ условия, въ които сме потопени, съдържатъ богатството на нашия животъ. Човѣкъ може да бѣде богатъ и да живѣе единъ нещастенъ животъ, а може да бѣде и най-сиромахъ, и пакъ да живѣе единъ благочестивъ животъ. Ще кажете: какъ тъй, човѣкъ да е сиромахъ да живѣе единъ щастливъ животъ? Да, нѣкакво изкуство има този човѣкъ. Тѣй е лѣкарь, или нѣкой виденъ художникъ, или нѣкой виденъ цигуларъ и въ което село отиде съ това изкуство, може да се нахрани. Отиде въ едно село, огладнѣе, отбие се при нѣкой гостилничаръ и започва да свири. Гостилничарътъ остава доволенъ отъ неговата музика и му казва: Ела да се нахранишъ! Другъ пътъ остане безъ дрехи, отиде при нѣкой дрѣхаръ, започва да му свири и дрехарътъ казва: „Ела за това изкуство азъ ще ти подаря единъ чифтъ нови дрехи!“ Вие казвате: да, но съврѣмениятъ животъ не е така устроенъ! Питамъ ви: какво ще кажете за онзи голѣмъ скжперникъ, който никому петъ пари не дава, но като срещне нѣкоя красива, хубава мома, сърцето му трепне, разшири се, и той отваря кесияса си, съ хиляди дава. Ще кажете: това е една слабостъ. Не, не е слабостъ, но този човѣкъ обича красота-та и всичко жертвува за нея. Тази красива мома не е глупава, очитѣ ѝ играятъ, а той разбира дви-

женията ѝ. Вие, които ме слушате, ще кажете: това не е набожно. Кое е набожното въ свѣта? Азъ наричамъ набоженъ човѣкъ този, който никога въ живота си не е казалъ лъжа: азъ наричамъ набоженъ човѣкъ този, въ ума на когото никога не е проникнала една измѣнчива мисль и който е билъ всѣкога чистосърдеченъ, не като нѣкоя баба, но като човѣкъ съ будно съзнание. Азъ наричамъ набоженъ човѣкъ този, който никога не е измѣнилъ въ съзнанието си на своитѣ обещания, той е човѣкътъ, който, каквото е казалъ, изпълнилъ го е; той е човѣкътъ който никога не е измѣнилъ на своитѣ вътрѣшни убѣждения. Само такъвъ човѣкъ азъ мога да нарека истински набоженъ, истински религиозенъ. И тъй, религиознитѣ хора не се създаватъ, но такива се раждатъ. Тѣ идватъ готови съ своята религиозностъ.

Чувството на справедливостъ се срѣща даже и въ най-нисшитѣ животни. Ако вие обикнете едно нисше животно, въ него ще се пробуди чувство на признателностъ. Въ Индия има много опасни отровни змии, които човѣкъ може да привлече къмъ себе си, и тѣ да станатъ за него безопасни. Азъ срещнахъ единъ американецъ, който бѣше приближилъ при себе си една малка катеричка, която като го видѣше, качваше се на гърба му, скачаше по него, скриваше се въ палтото му и послѣ слизаше долу на земята — радваше му се. Какъ е успѣлъ той да я привърже къмъ себе си? Прѣди 15—20 години единъ амерканецъ срѣща професоръ Бжкли и го пита: „Отдѣ идешъ?“ — Ходихъ да гледамъ, какъ маршируватъ бѣлхитѣ. Защо се шегувашъ? Да вѣрно е това, бѣлхитѣ маршируватъ и

то по всички правила на военната дисциплина. Хайде да отидемъ двама, да видишъ, не е ли тъй, както ти казвамъ. Огиватъ тѣ и наистина професоръ Бжкли вижда този господинъ, който говорилъ заповѣдвалъ на бѣлхитѣ, и тѣ подъ неговитѣ заповѣди, се строили на взводове, на полкове, разпрѣдѣляли се по чинове: ефрейтори, офицери и други. Това става въ една културна Америка! Казвамъ: ако бѣлхитѣ могатъ да разбиратъ езика на човѣкъ, какъ да не можете вие, разумнитѣ хора, да разбирате езика на небето, на духовния свѣтъ? Нѣкой казва: не мога да разбера този езикъ. Значи, въ човѣка има една вътрѣшна разумностъ, която може да се пробуди при специални условия.

Та когато ние говоримъ, че праведниятъ ще бжде живъ чрѣзъ вѣрата, ние разбираме сегашния животъ. Ние не говоримъ и за миналото, ние говоримъ за настоящето, за сегашнитѣ условия, при които се намираме, защото при тия условия именно животътъ ни може да се изправи най-добрѣ. Ще ви приведа единъ примѣръ, да видите, отдѣ иде злото въ свѣта. Дѣдо Цоко единъ български гражданинъ, който живѣлъ въ единъ провинциаленъ градъ, изираща единъ день своето 15-годишно момче на бакалина съ слѣдната поръчка: „Ще отидешъ на бакалницата „Бѣла риба“, дѣто има четири качества дървено масло — отъ 40 лв., отъ 50 лв., отъ 60 лв. и отъ 70 лв.. Ти ще вземешъ единъ килограмъ отъ най хубавото масло, което струва 70 лв.“. Синътъ му отива на бакалницата, взима едно кило масло отъ 60-тѣ лева, а 10-тѣ лева задържа за себе си, като ги скрива въ джоба си. Връща се при баща си и му подава маслото. Ба-

щата го пита: „Взе ли, синко?“ — Взахъ. „Отъ кое масло?“ — Отъ 70-тѣ лева. Питамъ: защо синътъ лъже баща си? Защо не му каже: татко, дай ми 10 лева, трѣбватъ ми за нѣщо! Кой сж вжтрѣшнитѣ причини, които каратъ това дѣте, едва 15-годишно, да не поиска отъ баща си 10 лева, ами да ги скрива? Той търгува съ баща си. Кой отъ васъ, обаче, не е взималъ скришомъ отъ баща си пари? Нѣма нито единъ, който да не е взималъ нѣщо скришомъ отъ джоба на баща си. Туи чувство у дѣцата, да пооткраднатъ нѣщо отъ баща си, азъ наричамъ невъзпитаностъ. Такова дѣте нѣма любовь къмъ баща си, нѣма любовь и къмъ майка си. Съ тази кражба то е внесло първата отрова въ себе си. Ако това дѣте не се изповѣда, не може да изправи живота си. Така човѣкъ спира своята еволюция. Много народи, като сж лѣгали, спрѣли сж своята еволюция, и по този начинъ сж изчезнали.

Когато Богъ въведе еврейтѣ въ Ханаанската земя, каза имъ, какъ трѣбва да живѣятъ, какъ трѣбва да служатъ на Единния Богъ. Единния Богъ е Богъ на Любовьта. Да повѣрвашъ въ Единния Богъ, ние подразбираме да повѣрвашъ въ Бога на Любовьта, въ Бога на свѣтлината, въ Бога на свободата и въ Бога на Истината. Въ Единния Богъ се криватъ условията на безсмъртния животъ. Днесъ се проповѣдва на хората: вѣрвайте въ Бога, макаръ че ще умрете! Не е така. Да повѣрвашъ въ Бога, значи да придобиешъ живота и по този начинъ да намѣришъ Бога въ пълния смисълъ на думата. Този, който вѣрва въ Бога, въ пълния смисълъ на думата, ако страда отъ нѣкоя епидеми-

ческа болестъ, било отъ чума или отъ холера, или отъ петнистъ тифъ, съ тази вѣра именно той ще може да унищожи болестъта. Петнистиятъ тифъ се прѣдизвиква отъ бацили, които се размножаватъ много бързо. Ако вѣрата на даденъ човѣкъ е силна, тя ще бѣде въ състояние да унищожи тия бацили. Вѣрата е процесъ, който спира размножаването на всички бацили и човѣкъ чрѣзъ нея се лѣкува. Заразителнитѣ бацили прѣдизвикватъ отравяне на кръвта, която като се разнася изъ цѣлия организъмъ, прѣдизвиква смъртъ. Но вѣрата може да прѣдизвиква обратни процеси. Тя прѣдизвиква силно изпотяване, чрѣзъ което отровнитѣ вещества се изхвърлятъ навънъ отъ тѣлото.

Нѣкои питатъ: какъ можемъ да се лѣкуваме чрѣзъ вѣрата? Ние трѣбва да правимъ редъ такива опити, да се лѣкуваме чрѣзъ вѣра. Напримѣръ, можемъ да направимъ слѣдния опитъ: да лѣкуваме скарлатината съ топла вода, но приготвена по особенъ начинъ и да правимъ инъекции съ нея вода. Има единъ особенъ начинъ, по който може да се вари водата. Нѣма по-хубаво лѣкарство въ свѣта отъ топлата вода, но трѣбва да знаешъ, какъ да я възварявашъ, какъ да я топлишъ. Най-сигурно лѣкарство, което азъ зная за днесъ, това е топлата вода. Нѣкой казва: хининътъ е добро лѣчебно средство. Не, хининътъ не струва нищо прѣдъ топлата вода. Опитали ли сте силата на това лѣкарство? Азъ не ви говоря за студената вода отъ нѣкой изворъ. Не, ще вземете чиста изворна вода, ще я турите не върху нѣкой пушливъ огънь, не въ обикновенъ гюмъ или тенжера, както вие правите, но върху силенъ огънь и въ сѣдъ отъ най-чисто зла-

то. Следователно, вие ще сварите тази вода въ златенъ съдъ и при това не при задѣзъ слънце, защото тогава тази вода нѣма да ви ползува, но когато слънцето изгрѣва, когато е на зенита. Ще кажете: това е суевѣрие! Да, суевѣрие, но споредъ васъ. Това е наука, която старитѣ, вѣщитѣ хора сж знаели, но днесъ, слѣдъ като сж я изгубили, слѣдъ като сж я забравили, считатъ я за суевѣрие. Затова днесъ хората казватъ: хининътъ е едно сигурно лѣкарство. Да, сигурно лѣкарство е, но само врѣменно, колкото да сире болестъта т. е. да я подпуши. Казвамъ: най-мощното лѣкарство въ свѣта, това е горещата вода. И ако ние знаемъ, дѣ се намиратъ най-хубавитѣ извори, трѣбва да я донасяме оттамъ, даже и ако тѣ сж на разстояние 5—10 влм. Въ селата трѣбва да има най-хубава вода. Съврѣменитѣ хора не знаятъ, каква сила се съдържа въ водата. Има извѣстни земни пластове, които сж отровни, затова и водата, която минава прѣзъ тѣхъ, е отровна. Хората трѣбва да знаятъ, че водата е първиятъ елементъ на живота, и винаги трѣбва да пиятъ чиста вода.

„Праведниятъ чрѣзъ вѣрата ще бѣде живъ“. Господъ желае хората да живѣятъ, и затова е създалъ толкова много вода въ свѣта. Това показва, че всичкиятъ животъ е скритъ въ водата. Водата е най-добриятъ проводникъ на живота. И когато тя започва да изчезва отъ организма ви, той изсъхва, кожата сжщо изсъхва, но слѣдъ като внесете малко вода, въ организма настава омекчаване. И онѣзи хора, които по характеръ, по темпераментъ сж кисели, иматъ малко вода въ тѣлото си; онѣзи пѣкъ, които сж съвсѣмъ флегматични, иматъ

застояла вода въ тѣлото си. Водата въ организма трѣбва да се намира въ течущо състояние, т. е. тя трѣбва да бѣде въ обръщение. Христосъ казва: „Вие ще бѣдете живата вода. И тази вода ще извира отъ васъ“. Съврѣменитѣ вѣрующи искатъ да имъ се даде „вѣчния животъ“. Тѣ мислятъ, че вѣчниятъ животъ ще бѣде като паритѣ, или като житото, тѣй ще се сици той въ хамбаритѣ на хората. Не, вѣчниятъ животъ ще дойде, когато човѣкъ придобие истинското вечно знание. Нѣкой запита: ти вѣрвашъ ли въ свети Никола? Руситѣ не вѣрваха ли въ свѣти Никола? И колко милиони риби му онекоха, но спаси ли ги той? Това е езичество. И когато ние спазваме Божиитѣ закони, нѣма да има робство въ свѣта. И когато поспрваме въ живия Господъ, съврѣмениятъ егоизъмъ нѣма да съществува. Господъ е толкова великодушентъ, че само слуша, кикви сж нашитѣ възгледи за живота. Той се интересува, когато нѣкой спорятъ, дали има Господъ, или нѣма. Нѣкой ученъ казва, че има Господъ, а другъ казва, че нѣма Господъ. Тогава Богъ хване за космитѣ този философъ, който Го отрича, поразмърда го малко и казва: „Моето философче!“ Другадѣ нѣкъ нѣкой държавникъ спори, Господъ го хване за космитѣ поразтърси го малко и казва: „Моятъ държавникъ!“ Свалятъ този държавникъ отъ власть и казватъ: нека дойде другъ на негово мѣсто! Кой създава кризитѣ въ свѣта? — Господъ. Нѣкоя жена философствува, не вѣрва въ Бога. Господъ казва на мъжа ѝ. „Я стегни малко гема ѝ, да видимъ колко знае!“ Нѣкъдѣ мъжътъ философствува. Господъ казва на жената: „Я му стегни малко гема, да видимъ колко

знае!“

Сега наврѣдъ дѣто погледнешъ, и жени, и мжже, и дѣца, все плачатъ. Нѣкой човѣкъ не вѣрва въ Бога, казва: сърцето ми се строши! Нѣкой жена казва: сърцето ми се строши! Какъ може сърцето да ти се строши? Чудни сж хората, които вѣрватъ, че сърцето може да се троши, да се чуши! Нѣкой казва: умътъ ми се забърка! Какъ може да се забърка ума? За учения човѣкъ, за вѣрующия човѣкъ сърцето не може да се чуши, нито умътъ може да се забърква, но щомъ вѣрва въ 100-тѣ хиляди лева и умътъ може да се забърка, и сърцето може да се чуши. Паритѣ сж сила за тия, които вѣрватъ въ тѣхъ, а не вѣрватъ въ Бога. Върва по улицата единъ день, гледамъ — човѣкъ плаче. Защо? — Паритѣ си изгубилъ. Показвамъ му една златна монета, подавамъ му я, и той се усмихва. Казва ми: вѣрно ли е това, че ми я давашъ? — Вѣрно е, давамъ ти я. Взима я той и се усмихва. Този човѣкъ вѣрва въ паритѣ, а въ менъ, въ думитѣ ми не вѣрва. И като взе паритѣ, не остана повече при мене, но ми каза: Господине, имамъ работа въ къщи, нѣмамъ врѣме да селя тукъ. Питамъ: каква сила иматъ тия хора, които вѣрватъ въ златото? Златото може да имъ се вземе, може и да имъ се даде. Та казвамъ: когато ние туримъ живота си въ знанието, да вѣрваме въ него, а не въ паритѣ, тѣ ще изгубятъ за насъ силата си. Сега хората сж вложили живота си въ паритѣ, тѣ иматъ цѣна за тѣхъ И понеже се подчиняватъ на този законъ, станали сж идолопоклонци. Ние вѣрваме въ всичко, но въ Бога не вѣрваме. Срещнете когото и да е, който вѣрва въ

Бога и му кажете: моля ти се, въ Името на Бога, дай ми 100 или 1000 лева на заемъ! И вижте, колко такива хора ще намѣрите. Пъкъ и васъ да опитатъ. И едниѣ, и другитѣ сте такива. Защо ще опитвате хората? Азъ нѣма да опитвамъ, въ какво вѣрватъ хората, това не ме интересува. Въ какво вѣрвамъ азъ това ме интересува. Азъ често се провѣрвамъ, казвамъ си: може ли моята вѣра да издържи на всичкитѣ мъчногии, които срещамъ въ живота? Азъ вѣрвамъ въ едно нѣщо а именно: че цѣлото човѣчество не може да се обърне противъ мене. Половината може да се обърне противъ мене, но останалата половина нѣма да се обърне. Половината отъ човѣчеството ще ме обича, другата половина ще ме мрази. Умразата и обичта, това сж двѣтѣ страни на любовта. Туй е законъ на поляризиране. Любовта не може да се прояви по единъ и сщъ начинъ.

Сега азъ прѣдавамъ думитѣ на апостолъ Павелъ, който е казалъ: „Праведниятъ чрѣзъ вѣрата ще бѣде живъ“. Можемъ ли ние съврѣмениятъ хора да приложимъ тази вѣра въ икономическия животъ? — Можемъ. Тя може да се приложи и въ държавата. Свещеницитѣ, учителитѣ сжко могатъ да я приложатъ. Тази жива вѣра може да се приложи навсѣкждѣ. И тогава учителитѣ и ученицитѣ ще застанатъ на почвата на взаимно уважение. Учителитѣ ще иматъ уважение къмъ ученицитѣ си, както и къмъ себе си. Свещеникътъ ще има уважението на своитѣ пасоми, но и той ще ги уважава. Държавникътъ ще бѣде уважаванъ отъ гражданитѣ, но и той ще ги уважава, безъ да прави разлика между богати и бѣдни. Всички хора трѣбва да иматъ еднаква почитъ, като души. Казватъ: прѣдъ закона всички хора трѣбва да бѣдатъ еднакви. Да,

въ съзнанието на държавника, въ съзнанието на свещеника трѣбва да живѣе свещения законъ на Бога: всички хора трѣбва да бждатъ еднакво почитани прѣдъ Господа. И всѣки съдия, всѣки държавникъ не трѣбва да прави разлика между хората. И казва Писанието, че Богъ не гледа на лице, но на сърце. Слѣдователно, онѣзи, които изпълняватъ волята Божия, които служатъ на закона на Любовта, винаги трѣбва да иматъ на своята страна Божията подкрепа.

„Праведниятъ чрѣзъ вѣрата ще бжде живъ“. Онзи, който има сѣмейство, не е ли добръ за него да има Божието благоволение въ дома си, и жена му да е здрава, разумна, да го обича и да бжде въ миръ съ него? Онѣзи сѣмейства пъкъ, които иматъ дѣца, синове и дъщери, не е ли добръ за тѣхъ да иматъ Божието благоволение, дѣцата имъ да ги обичатъ и почитатъ и да имъ вързи всичко по медъ и масло? Казвамъ: положете въ живота си вашата жива вѣра! Щомъ се смущавате, това показва, че живѣете въ една гжета материя, че имате нѣкакви слабости. Всѣко съмнѣние, всѣко разтревожаване показва слаба вѣра. Всѣко безвѣрие пъкъ показва, че имате нѣкаква слабостъ. Вие казвате: ама може да ме срещне нѣкой мечка, може нѣкой да ме нападне и да ме убие. Това сж само прѣдположения. Вѣрата изключва всѣкакви противоположности въ живота. Не е достатъчно само да вѣрвамъ, но като трѣгна на екскурзия, азъ ще взема въ чантата си най-малко три ризи, два чифта чорапи, едно самунче хлѣбъ, десетъ орѣха, три ябълки. Това ми е достатъчно. Послѣ, като стигна на опрѣдѣленото мѣсто, самъ ще си накладе огънь, самъ

ще си стопля вода, ще сваля ризата отъ гърба си и самъ ще я изпера, нѣма да чакамъ помощъ отъ никого. Най-добриятъ майсторъ съмъ азъ. Най-послѣ ще пия и отъ еликсира на новия животъ — топлата вода. Попитали вълка, защо вратѣтъ му е дебелъ? Защото самъ си върша работата. Нѣкои изопачили тази поговорка. Дебелиятъ вратъ разбира разумно организиранъ вратъ, който държи здраво главата. Казватъ за нѣкого: дебелъ му е вратѣтъ. Дебелъ му е вратѣтъ по утрѣ чуешъ, че умрѣлъ отъ апоплексия. Казвамъ: не, вратѣтъ му не е дебелъ, напротивъ, много е слабъ и тънъкъ. Хора, които не умиратъ, иматъ дебелъ вратъ, а такива, които умиратъ иматъ тънъкъ вратъ. Всички трѣбва сами да си вършимъ работата. Ние трѣбва да имаме свещени възгледи за Истината, напримѣръ. Знаете ли какво нѣщо е Истината? Нѣкой казва: не може безъ лъжа въ живота. Какъ да не може? Че лъжата е най-големата отрова въ свѣта! Нѣкой казва: да се обичаме! Всѣкога можемъ да се обичаме. Като обичашъ, ти правишъ добро на себе си. И като се стремишъ къмъ Истината, ти пакъ повдигашъ себе си. А като повдигашъ себе си, ти ставашъ стълбъ на човѣчеството. Сега нѣма да се занимаваме съ това, да говоримъ, че трѣбва да се обичаме, но всѣки трѣбва да даде примѣръ на другитѣ. Мнозина отъ васъ като ме слушате, казвате: до тѣзи нѣща още не сме доизрасли. Тогава докждѣ сме доизрасли ние съврѣменнитѣ хора? — Израсли смѣ до мѣстото на съмнѣнието. Никога не е имало вѣкъ съ толкова голѣми съмнѣния, какъвто е сегашниятъ. Каквото и да говоришъ на хората, всѣки ще те погледне съ съм-

нѣние и ще си каже: дали говоришъ Истината, или не? Ако отидешъ при нѣкой търговецъ да купишъ нѣщо, и той никога нѣма да ти каже Истината.

Сега, прѣди Великъ-денъ влизамъ въ дюкяна на единъ еврейнъ да купя чинии. Избрахъ едни чинии, питамъ го: колко струватъ тия чинии? — Едната 20 лева. Не скъпи сж, казвамъ му. Не струватъ толкова. Виждъ колко трѣбва да платимъ, направи си точна смѣтка, ние не сме богати хора. Той отстъпи по 2 лева, значи по 18 лева едната. Казвамъ му: слушай, азъ виждамъ фактурата на стокитѣ ти, знай колко струва всѣка паница. Тѣ не ти струватъ повече отъ седемъ лева. Азъ ти давамъ по 12 лева на чиния. Значи, печелишъ по петъ лева, това ти е достатъчно. Въ това врѣме, когато се пазарувахме, еврейнътъ бутна една отъ своитѣ чаши, тя падна на земята и се счупи. Казвамъ му: видяшъ ли, това, че чашата се счупи показва, че ти не говоришъ Истината. Ако дадешъ чиниитѣ по 12 лева, ние ще ти платимъ и счупената чаша. Така и ние, съврѣменнитѣ хора, като речемъ да излѣжемъ, веднага счупваме една чаша. Лѣжемъ ли, ще се чупятъ нашитѣ чаши. Какво нѣщо сж чашитѣ. Кажешъ ли една лъжа щомъ се върнешъ дома си, или чаша си счупилъ, или жена ти се разболѣла, или дѣтето ти заболѣва и умира и т. н. Внесете ли истинската жива вѣра въ свѣта, ще внесете и истинскитѣ хигиенически условия. Първитѣ хигиенисти трѣбва да внесатъ живата вѣра въ Бога безъ никаква лъжа! Отвикнешъ ли единъ човѣкъ отъ лъжата, той ще вѣрва въ Бога. Човѣкъ, който иска да се учи, ще вѣрва въ Бога, ще живѣе безъ никаква лъжа. Трѣбва да напра-

вите единъ опитъ. Какъ ще опитатъ единъ българи́нъ, напри́мѣръ? Най-първо ще му дадатъ 10,000 лева, да отиде до едно мѣсто и да се върне назадъ. Послѣ ще му дадатъ 100,000 лева, да видятъ, дали ще бѣде честенъ въ всичкитѣ си отношения, да не каже нито една бѣла лъжа. Та казвамъ; при една жива вѣра може да се вложи друга култура, различна отъ сегашната. Само така може да се възпита бѣдещето поколѣние. За да се възпита новото поколѣние, изискватъ се други условия, различни отъ тия, които засега съществуватъ. Затова, обаче, трѣбватъ и съответни учители и свещеници. Какви сж тѣ? — Трѣбватъ ни учители, свещеници, военни, родени за своята работа. Нека имаме воени но такива, които да носятъ Любовта, Мъдростта и Истината въ себе си. И нека воюватъ тѣ, но безъ да убиватъ. Нека свещеникътъ проповѣдва, но по всички правила на Любовта, Мъдростта и Истината! Ту́й значи вѣра!

И тѣй, праведниятъ, т. е. разумниятъ човѣкъ чрѣзъ вѣрата ще бѣде живъ. Слѣдователно вѣрата има практическо приложение въ живота. Ако работитѣ сж забъркани, ако си боленъ, хилавъ, ако си фалиралъ като торговецъ и всичко ти върви назадъ, приложи живата вѣра въ живота си и вижъ, какъ работитѣ ще трѣгнатъ напредъ. Разправяше ми единъ приятелъ слѣдното нѣщо: „По едно врѣме всичко ми бѣше трѣгнало назадъ. Каквото прѣдуприемѣхъ, все не ми върви. Най-послѣ ми дойде почти до самоубиване. Рѣшавамъ, обаче, да живѣя по другъ начинъ, да се обърна къмъ Бога. И когато измѣнихъ възгледитѣ си за живота, когато рѣшихъ да живѣя по Бога, всички сѣньки,

всички мъчнотии въ живота ми се измѣниха, взеха, другъ характеръ. Затова казвамъ: разумната вѣра е нова посока на живота. Когато тази вѣра дойде, тя ще внесе стабилностъ въ умоветѣ ни, стабилностъ въ чувствата ни и стабилностъ въ нашитѣ постѣпки. Не казвамъ, че съврѣмениятъ строй е лошъ, но и най-лошиятъ строй при идеалнитѣ хора ще се смекчи, пъкъ и най-добритѣ условия при неразумнитѣ хора ще се развалятъ. Сега трѣбва да излѣзатъ на лице най-разумнитѣ хора и да учатъ човѣчеството на този новъ пътъ.

Та всички трѣбва да бждемъ мощни! Въ това трѣбва да се вѣрва. Сѣга у насъ, нѣкой професори разискватъ по въпроса за душата. Едни казватъ, че има душа, а други казватъ, че нѣма душа. Води се споръ. Казвамъ: душата се отличава по това, че тя ще внесе смъртъта въ живота. Тя е виновница за смъртъта. Духътъ пъкъ е внесѣлъ живота. Слѣдователно, щомъ има смъртъ, има и душа; щомъ има животъ, има и духъ. И понеже хората не вѣрватъ въ душата, тя всѣки день ги души. Отъ мое гледище, питамъ; има ли човѣкъ въ свѣта, който да не умира? — Нѣма, Защо? Защото душата ги души. Понеже хората не вѣрватъ въ душата, смъртъта всѣки день ги души. Значи тѣ умиратъ защото има душа. Като не вѣрватъ въ нея, тя по закона на духа, ги души. Седнали сега професоритѣ да спорятъ, има ли душа, или нѣма. — Има, какъ не! Защо? Защото хората се удушватъ. Има ли животъ? — Има. Защо? — Защото хората се раждатъ. Както хората умиратъ, тѣ живѣятъ по закона на душата, а когато живѣятъ, то е по закона на духа.

Азъ би трѣбвало да ви говоря по новитѣ биологически закони, защо човѣкъ умира. Умиратъ клѣткитѣ само, а живѣе цѣлиятъ организмъ. И когато човѣкъ умира, умиратъ само влоговетѣ на фирмата, а не и самата фирма, т. е. не и самитѣ членове отъ фирмата. Слѣдователно, щомъ се занимаваме съ въпроса, има ли душа, или не, трѣбва да знаемъ, че душа има, защото има смъртъ. Животъ има, защото има и духъ. Човѣкъ трѣбва да умре, за да отвори пътя на новия животъ. Когато едни умиратъ, други се раждатъ. И тъй, въ едно отношение смъртъта е условие за животъ; и животътъ въ едно отношение е условие за смъртъта. Това сж промѣни, които ставатъ въ живота. Въ мнитѣ очи душата ражда смъртъта, а духътъ ражда живота. Можете ли да приемете това? Когато Богъ направи Адама, остави го самъ въ рая. Богъ вложи жива душа въ него, но той като не можа да задържи тази душа въ себе си, извади я навънъ. Жената е тази жива душа, която Адамъ извади извънъ себе си и съ това се създаде смъртъта. Женитѣ сж проводници на смъртъта. Нѣкои казватъ: жената е носителка на културата. Да, тъй е казано само, че жената внесе културата, но въ същностъ тя внесе смъртъта.

Какво нѣщо е смъртъта? — Въ смъртъта човѣкъ научава вѣлики нѣща. Когато дойде смъртъта, човѣкъ започва да мисли за Бога, за живота, за хиляди работи още, а щомъ дойде живота, хората започватъ да мислятъ за по-леки работи. Слѣдователно, всѣки день душата мѣни формитѣ си, а това смѣняване ние наричаме смъртъ. Душата още не е дошла до една постоянна форма. Тя не е за-

вършила своето развитие. Ней прѣдстои да мине още прѣзъ милиони форми. И когато дойде до своята послѣдна форма, тя ще приеме безсмъртието и ще се слѣе съ духа. И тогава вече нѣма да има душа и духъ. Какво ще има? — Вѣчниятъ Животъ ще излѣзе на сцената.

„Праведниятъ чрѣзъ вѣрата ще бѣде живъ“.

И тѣй, постарайте се да внесете тази жига вѣра въ себе си, защото само тогава вашиятъ животъ ще се осмисли.

Бѣседа, държана отъ Учителя, на 9 май, 1926 год.
въ гр. София.

ЩЕ МИ ИЗЯВИШЪ

27.

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44

РУСЕ

Ще ми изявишъ

„Ще ми изявишъ пътя на живота“.

Ще ви прочета 16 псаломъ — единъ отъ красивитѣ псалми. Азъ наричамъ красиви нѣща тия, които никога не умиратъ, които въ всички врѣмена иматъ една и съща стойность.

„Ще ми изявишъ пътя на живота“.

Азъ бихъ направилъ малтъкъ прѣводъ на този стихъ. Той билъ изказанъ прѣди 3,000 години, когато псалмопѣвецътъ е очаквалъ да му се изяви пътя, затова е казалъ: „Ще ми изявишъ пътя на живота“. Сега можемъ да прѣведемъ стиха по слѣдния начинъ: „Изявилъ си ми пътя на живота“. За да имаме правилно разбиране за човѣка и да не се самозаблуждаваме, трѣбва да имаме три идеи прѣдъ видъ. Тѣ сѣ слѣднитѣ. Първо ние имаме физически животъ. Обектъ на физическия животъ е тѣлото; то е видимото, за което сега се грижимъ. До извѣстна степенъ физическиятъ животъ е същественъ и необходимъ за земята. Слѣдователно, безъ тѣло човѣкъ не може да живѣе на физическия свѣтъ. Когато нѣкой каже, че човѣкъ може да живѣе духовенъ животъ на земята безъ физически животъ, това е несъвмѣстимо. Както е невъзможно да живѣешъ физически животъ безъ тѣло, така също е невъзможно да живѣешъ духовенъ животъ безъ физически. Тия които не разбиратъ тази идея, казватъ, че само духовното е важно. Това е неразбиране на основната идея.

И тъй, обектът на физическия животъ е тѣлото. Това прѣдставлява $\frac{1}{3}$ отъ Истината. Но животътъ не седи само въ физическото. Има още и тъй наречения духовенъ животъ. Това е втората идея. Обектътъ на духовния животъ е душата. Спорниятъ въпросъ за сега е имали душа, или нѣма душа. Тѣзи които иматъ духовни очи, виждатъ душата, а които нѣматъ духовни очи, т. е. на които очитѣ още не сж отворени, тѣ не виждатъ душата и я отричатъ. Значи, обектътъ, на духовния животъ е душата, а онѣзи вътрѣшни сили, които работятъ въ душата, които осмислятъ живота, това е Любовьта. Нѣкои хора казватъ че нѣматъ душа. И дѣйствително, право е, че нѣкои хора нѣматъ душа. Слврѣмениятъ свѣтъ е пленъ съ физически, съ интелигентни автомати. И азъ виждамъ много хора въ свѣта безъ души. Тѣ сж като тренове безъ машинисти. Често въ Америка пушатъ нѣкой тренове безъ машинисти, правятъ експерименти съ тѣхъ. Сега сж направили и аероплани, които пушатъ на горѣ въ пространството безъ пилоти. Тѣ сж приспособени автоматически. Вътрѣ въ тѣхъ има нѣкаква сила, която ги управлява.

Най-послѣ, третата идея е, че сжествува и Божественъ животъ. Обектътъ на Божествения животъ е човѣшкиятъ духъ. Тѣй щото духътъ, отъ гледището на физическия свѣтъ е невидимъ, но отъ гледището на Божествения свѣтъ той е тъй обективенъ, както тѣлото въ физическия свѣтъ и както душата въ духовния свѣтъ. Вие можете да пипате тѣлото, но така обективни сж и духътъ, и душата на човѣка. Тѣзи сж тритѣ идеи, които трѣбва да имате въ ума си. Дали ще ги възприемете, то е другъ

въпросъ. Вие имате много теории за свѣтлината, много теории за енергиитѣ, за живота и т. н. Тогава имайте и тази теория, която азъ ви давамъ сега, тя пѣма да ви попречи нищо. Ще знаете, че обектъ на физическия животъ е тѣлото; обектъ на духовния животъ е душата и обектъ на Божествения животъ е духътъ.

Сега ние ще се спремъ върху физическия животъ. Той е основата, отдѣто трѣбва да започнемъ. Онзи, който не е разбралъ смисъла на физическия животъ, той не може да разбере и смисъла на духовния животъ. Така вървятъ нѣщата. Ако има хора, които мислятъ, че безъ да разбератъ физическия животъ, ще могатъ да разбератъ духовния животъ, тѣ се лъжатъ. Човѣкъ трѣбва да разбере *физическия животъ основно: и биологически, и геометрически, и астрологически, и математически, и психологически*. Като казвамъ, че човѣкъ трѣбва да разбере физическия животъ, азъ подразбирамъ, че той трѣбва да владѣе всички негови елементи. Това значи разбиране! Той трѣбва да знае какъ да манипулира съ елементитѣ на този животъ. Единъ човѣкъ разбира физическия животъ само тогава, когато може да управлява своето физическо тѣло: очитѣ, ушитѣ; стомаха, дробоветѣ си и т. н. Човѣкъ който не може да управлява своитѣ органи, той не разбира физическия животъ. Има хора, които не могатъ още да управляватъ дробоветѣ си, затова и дробоветѣ имъ заболѣватъ; има хора, които не могатъ да управляватъ стомаха си, затова стомахътъ имъ заболѣва; има хора които не могатъ да управляватъ краката си, затова краката имъ заболѣватъ; има хора, които не могатъ да управляватъ гърба си,

затова гърбътъ имъ заболѣва; има хора които не могатъ да управляватъ очитѣ, ушитѣ и носа си, затова тѣзи органи ги заболѣватъ. И тогава имате вече лѣкарската наука, която идва да ви научи, какъ трѣбва да се справяте съ себе си. Всички лѣкари сж асистенти на живата природа. Тѣ учатъ хората, какъ трѣбва да се живѣе. По нѣкой пжтъ тия асистенти иматъ голѣми губерки, съ които правятъ инъекции на хората. Тѣ впрѣснатъ нѣкакъвъ серумъ въ кръвта на нѣкой отъ ученицитѣ и той веднага се свѣстява. И тогава тия асистенти му казватъ: „Ако ти не се научишъ да живѣешъ съобразно законитѣ на живата природа и да ѝ служишъ, ние ще дойдемъ при тебе съ своитѣ губерки“. И сега съврѣменитѣ хора постоянно запитватъ: защо идватъ болѣститѣ? Това е единъ духовенъ въпросъ. То е все едно да ме питате защо сж турени камъни по релситѣ на желѣзницата? — Тѣ сж едно прѣпятствие. Кой ги е турилъ? — Турилъ ги е нѣкой неразуменъ човѣкъ, а трѣбва да дойде нѣкой разуменъ да ги отстрани. Ако имаме нѣкакви прѣпятствия, турени въ пжтя на живота си, трѣбва да знаемъ, че туй сж камъни, турени отъ нѣкого. Ние, обаче, трѣбва да знаемъ, защо сж турени, и какъ да ги прѣмахнемъ. Слѣдователно, ако човѣкъ, който не разбира законитѣ на природата, се наяде съ мжчносмилаема, отровна храна, кой е причина затова? Или, ако нѣкой човѣкъ е живѣлъ дълго врѣме въ стая, пълна съ задушливи, отровни газове, вслѣдствие на което гърдитѣ му заболѣватъ, кой е причина за това? Или, ако нѣкой е челъ само песимстически книги, вслѣдствие на което неговиятъ мозъкъ се е напълнилъ все съ

такива отровни мисли, та изгубилъ смисъла на живота си, кой е причината затова? Всички тия автори, които опрѣдѣлятъ смисъла на живота, разбрали ли сж го въ сжщностъ? Знаятъ ли тѣ самитѣ, какъвъ е смисълътъ на живота? Запримѣрь, често чувамъ нѣкои да казватъ, какво е писалъ Шопенхауеръ за смисъла на живота. Вие разбрали ли сте, какво е знааялъ Шопенхауеръ. Толстой е писалъ до нѣкадѣ подъ влиянието на Шопенхауера, но слѣдъ като измѣнилъ своитѣ възгледи и станалъ духовенъ, той самъ разбралъ смисъла на живота.

Та казвамъ: за сега всички хора даватъ важностъ главно на физическия животъ. Той е важенъ, наистина, но не е и сжществениятъ. Ако физическиятъ животъ бѣше сжщественъ, тогава не трѣбваше да умираме. Какво ще кажемъ, ако ние посветихме цѣлия си животъ само за другитѣ хора? Напримѣрь, какво щѣше да бжде, ако майката посвети цѣлия си животъ само за дъщеря си, бащата за сина си, учителътъ за ученицитѣ си и т. н.? Добрѣ щѣше да бжде, но въ края на краищата всички тия хора умиратъ. Какво ще кажемъ тогава? Казвате: природата е наредила така. Я ми кажете, разговаряли ли сте съ природата? Ако влѣзете въ къщата на единъ богатъ банкеръ, дѣто слугитѣ му изпочупили 20-30 паници сждове и други потрѣби, и послѣ за свое оправдание, казватъ: нашиятъ господаръ е наредилъ така, да чупимъ паницитѣ и сждоветѣ. Питамъ ви: тази мисълъ права ли е? Възможно ли е банкерътъ да нареди да му се чупятъ сждоветѣ? Той който е събиралъ оттукъ оттамъ по 20-30 стотинки, ще издаде такива нареждания! Не, банкерътъ не може да нареди тия нѣща, а ние сами правимъ тия погрѣшки. Ние за

свое оправдание казваме: природата е наредила така. Създадемъ си единъ лошъ навикъ, служиме му и послѣ казваме, че природата го е създала. Казвамъ: природата не е създала този лошъ навикъ, но сж го създали твоятъ дѣдо и прадѣдо прѣди толкова хиляди години. Онова, което природата е създала, то е само по себе си вѣчно, безсмъртно. Тѣй е писано въ Божествената книга. Тѣй е писано и въ свещената книга — Библията — която ако четете, ще видите, че това, което Богъ създава, е вѣчно, а това, което хората създаватъ, е смъртно. Това, което човѣкъ създава е смъртно; това, което ангелитѣ създаватъ е вѣчно, а това, което Богъ създава е вѣчно и безконечно. И ангелитѣ създаватъ много нѣща, но тѣ сж конечни. Кои нѣща сж конечни? Ти слѣдвашъ университетъ, ще прѣкарашъ тамъ 4—5 години и ще излѣзешъ. Науката нѣма да се свърши, но ти ще излѣзешъ. Конецътъ, краятъ създава дѣлата.

И тѣй, най-първо ние трѣбва да разберемъ физическия животъ. Най-важна роль въ физическия животъ играе човѣшкиятъ мозъкъ. Изобщо, свърѣменнитѣ учени хора изучаватъ мозъка само отъ анатомическо и физиологическо гледище. Тѣ не го изучаватъ като едно динамо, като съвокупность отъ динамически сили; тѣ не го изучаватъ като единъ акумулаторъ, въ който природата е складирала разнovidни сили. Досега френологитѣ сж открили въ човѣшкия мозъкъ около 39—40 центрове, способности. Тѣ сж разграничили въ тия центрове разнитѣ видове енергии на човѣшката душа и на човѣшкия духъ. Запримѣръ, тѣ сж намѣрили, че човѣшката разумность се проявява въ челото, и

затова отъ устройството на челото зависи и разумността на човѣка. Въ тази разумностъ, обаче се включватъ и редъ други елементи. Всички хора не сж еднакво разумни; всички хора не сж еднакво наметливи; всички хора не сж еднакво идеални. Когато говоримъ за идеаленъ човѣкъ, разбираме разуменъ човѣкъ. И твърдостъта не е еднакво развита у всички хора. Художническитѣ способности, музикалнитѣ способности, както и поетичнитѣ способности не сж еднакво развити у всички хора. Всички тия способности сж проявления на умственъ животъ у човѣка. Френологитѣ сж така разпрѣдѣлили способноститѣ, чо като погледнешъ на единъ човѣкъ, ти веднага можешъ да познаешъ, дали той е поетъ, или художникъ, или инженеръ, или правникъ, или сждия, или свещеникъ и т. н. Челото на човѣка напълно показва, какъвъ е той. Който може да чете по челото на човѣка, ще каже, кой човѣкъ какъвъ е. И дѣйствително, челата на всички свещеници сж направени по единъ теркъ; сжщо тѣй и челата на правницитѣ, на художницитѣ, на музикантитѣ, на писателитѣ сж направени по специаленъ за тѣхъ теркъ, тѣй както сж опрѣдѣлени и моделитѣ отъ парижката мода. Въ всички тия теркове има голѣмо разнообразие. И въ проявлението на човѣшката разсждливостъ, като започнемъ отъ философитѣ виждаме, чо тѣхната философска мисль е създадала отирѣдъ на челото два центра, които френологията нарича центрове на каузалностъ, на причинностъ или на български езикъ наречени центрове на разсждителностъ. Отъ тѣзи центрове се отдѣля особена енергия, но сжщеврѣменно излизатъ и различни цвѣтове. Когато фило-

софътъ е заетъ съ нѣкаква важна материална мисль, отъ тѣзи центрове излиза една особена червена свѣтлина; и колкото мисльта става по-интенсивна, по-възвишена, толкова и свѣтлината става по-ясна, по-свѣтла, по-мека, докато дойде до една мека виолетова, а понѣкога жълта свѣтлина. Значи, цвѣтоветъ на мисльта минаватъ цѣлия слънчевъ спектъръ. Всички тия краски въ цвѣтоветъ показватъ степенъта на човѣшката разсждливостъ. И слѣдователно, когато казватъ за нѣкой човѣкъ, че е отличенъ философъ, азъ питамъ: въ коя краска се движи той? Ако живѣе въ червения цвѣтъ, той се движи въ своя физически, материаленъ животъ; ако е въ портокаления цвѣтъ, той се движи въ обществения, въ политическия животъ, той вдига и сваля правителства; ако е въ зеления цвѣтъ, той се движи въ търговията, въ банкитѣ и въ всички осигурителни дружества. И най-послѣ, когато започнете да виждате жълтия цвѣтъ, вие ще се натъкнете на хора, които влизотъ въ духовния свѣтъ. Жълтиятъ цвѣтъ ви показва, че вие имате вече духовни хора.

Та казвамъ: за въ бъдеще ние ще имаме една наука, която ще разполага съ толкова чувствителни пластинки, че ще могатъ да се фотографиратъ всички краски на мисльта у човѣка. И тогава ще познаваме степенъта на човѣшката интелегентностъ. И дѣйствително, онѣзи хора, които прѣждеврѣменно заживѣватъ духовенъ животъ, се разстройватъ. Енергията отъ тѣхното тѣло започва да изтича много бързо и неправилно, безъ да спира, вслѣдствие на което по нѣкой пѣтъ цѣлото тѣло по-жълтѣва. Лѣкаритѣ наричатъ това болезнено със-

тояние „жълтеница“. Този човѣкъ вмѣсто да води разуменъ духовенъ животъ, той става жълтеничавъ, черниятъ му дробъ се разстройва, кръвообрѣщението му се покваря и тогава лѣкаритѣ му казватъ: ти не си готовъ още за духовенъ животъ, трѣбва да се върнешъ малко назадъ. И наистина този човѣкъ трѣбва да се върне назадъ да повтори класа.

Сегашнитѣ хора иматъ особени схващания за живота и казватъ: човѣкъ трѣбва да се роди даровитъ! Да, всички хора сж създадени даровити, потенциално състояние, но трѣбва да се развиятъ. Азъ разбирамъ, че тѣ сж даровити потенциално, но трѣбва да бждатъ даровити кинетически. Нѣкой казва: азъ съмъ философъ, даровитъ човѣкъ съмъ! Питамъ: писалъ ли си нѣщо? — Не съмъ писалъ още, но мисля да пиша. Добрѣ, като започнешъ да пишешъ, тогава ще станешъ кинетически философъ. Въ това отношение, за човѣка сж важни двѣ нѣща, съ които ще си служи, а именно: неговиятъ умъ и неговата воля. Това сж двѣ най-висши сили съ които човѣкъ трѣбва да работи: волята, съ която работи на физическия свѣтъ и разумността, съ която работи въ духовния свѣтъ. Ние можемъ да изразимъ тѣзи двѣ сили по геометрически начинъ. Тѣ сж равни на единъ жгълъ отъ 180° . И тогава взимаме отъ геометрията слѣдната теорема: сборътъ отъ вътрѣшнитѣ жгли на трижгълника се равнява на два прави жгли или на жгълъ отъ 180° . Значи, тѣзи сили сж вътрѣшни, и сумата имъ се равнява на два прави жгла. Тѣ вървятъ подъ диагоналъ. Ако вземете човѣка перпендикулярно, тогава лѣвата му страна, страната

Азъ наричамъ истински поетъ този, който ако възпѣе единъ умиращъ конъ, конътъ не умре, а душата му се възрадва и казва на поета: азъ ти благодаря много, че ти, като поетъ, ме възпѣ и за въ бъдеще по пѣкакъвъ начинъ ще ти се отплатя. Докато всички хѣра ме хукаха и бияха, ти ме възпѣ. Отворете Писанието, ще видите, че тамъ взиматъ коня като емблемъ на просветения човѣшки умъ.

Казва псалмопѣвецътъ: „Ще ми изявишъ пѣтя на живота“. Казвамъ: въ нашитѣ врѣмена Богъ е показалъ пѣтя на живота. Колцина отъ васъ сега знаятъ за какво сж родени? Това не е упрѣкъ, че не знаете, но у васъ трѣбва да се събуди желание да знаете. Има много примѣри въ живота, които показватъ, какъ се пробужда съзнанието у човѣка. Единъ отъ виднитѣ астрономи билъ простъ музикантъ на врѣмето си, но отпослѣ му даватъ идеята да се занимава съ математика, и той впоследствие станалъ виденъ астрономъ. Ти може да си простъ човѣкъ, но единъ малъкъ стимулъ се изисква отъ тебъ, за да се повдигнешъ, и то не трѣдъ хората, а прѣдъ себе си, прѣдъ Бога, да знаешъ, че си човѣкъ, който може да използва условията. Отъ ваше гледище ние сме изпратени отъ нѣкждѣ да учимъ. Ако ви запитатъ, отдѣ сте изпратени, вие ще кажете, че не знаете. Ами знаете ли, кой е вашиятъ господарь? — Господъ. Да, но това е общо казано. Казвате: ама азъ вѣрвамъ въ Бога. Това е все едно да кажете, че вѣрвате въ слънцето. Слънцето занимава ли се съ тебе? Слънцето говори ли съ тебе? — Не е говорило, но виждамъ го като изгрѣва и залѣзва. Слънцето

не влиза специално въ никоя къща. Слънцето не се разговаря специално съ никого, но всѣки, който излѣзе да се грѣе на слънцето, все ще получи нѣщо отъ него. Колкото и да е малко едно същество, колкото и да е грѣшно, колкото и да е престъпно или най-послѣ колкото единъ човѣкъ и да е светия, като излѣзе на слънцето, все ще получи нѣщо отъ него. То не прави никаква разлика, на всички дава. Нѣкой казва: азъ познавамъ Бога. Не, да познавашъ Бога, ще рече да знаешъ Неговото свещено име. И когато произнесешъ това име, ти нѣма да бждешъ вече смъртенъ човѣкъ. Никога единъ смъртенъ човѣкъ не може да произнесе Божието име! Само човѣкътъ, облѣченъ въ безсмъртието, може да произнесе Божието име. И когато Го произнесе, въ неговата душа ще стане такова разширение, ще се роди такова изобилие, че той ще влѣзе въ връзка съ всички живи разумни същества. Този човѣкъ ще бжде способенъ за всичко; той ще бжде и поетъ, и художникъ, и музикантъ и първокласенъ юнакъ. Такъвъ човѣкъ може да тури на гърба си цѣлата земя и да я носи. Такъвъ човѣкъ може да тури на гърба си цѣлата слънчева система и да я носи. Какъ? — Като възприемемъ онази съвършена наука, къмъ която се стреми всѣки човѣкъ. Ако умътъ на човѣка стане толкова силенъ, че да се уравни съ силитѣ на земята, той туря земята на гърба си, и всичкото противодѣйствие, което тя би му указала, изчезва. Защо? Когато двѣ сили въ противоположна посока, но съ еднаква голѣмина си противодѣйствуватъ, резултатътъ ще бжде равенъ на нула. Щомъ тия двѣ равни сили си противодѣйствуватъ, тѣ ще изгубятъ

теглото си, т. е. теглото имъ ще бѣде равно на нула. Слѣдователно, когато казвамъ, че човѣкъ може да носи земята на гърба си, подразбирамъ, че силата на неговия умъ е равна на противодѣйствието на земята. На онзи човѣкъ, на когото силата на ума не е толкова голѣма, гърбътъ му ще се прѣчупи отъ тежестта на земята.

Сега азъ ви изяснявамъ тия нѣща, защото за въ бѣдеше това ще прѣдставлява наука която ще докаже всичко това. Засега това е само блѣнъ, потикъ за човѣшкия умъ, за да има какво да работи въ свѣта. Онѣзи отъ васъ, които сж изгубили смисъла въ живота, ще кажатъ: какво отъ това, че ще придобия такива знания? Какво отъ това, че ще стана богатъ? Казвамъ: човѣкъ все трѣбва да намѣри единъ начинъ или една идея, съ която да се повдигне въ свѣта. Нѣкоя млада мома се обезсърди и казва: „Ще стана учена. Какво отъ това? Ще стана силна. Какво отъ това? Ще отида въ другия свѣтъ. Какво отъ това? Ще стана богата. Какво отъ това? Всичко ми е все едно.“ Казвамъ: ами лошо ли ще ти бѣде, ако имашъ една красива млада душа, съ която Господъ може да та постави до себе си? Момата казва: „Да, този животъ сега има смисълъ“. Значи, да живѣешъ за Бога, въ това има пѣлъ, има смисълъ. Има смисълъ въ живота, който засѣга душата на човѣка. Момата казва: „Тукъ има новъ идеалъ, за който азъ още не съмъ разсѣждавала. Това е моята душа. Ако я намѣря, моятъ животъ ще има смисълъ, но нѣма я, несъмъ я намѣрила още. Ако я намѣря, готова съмъ да жертвувамъ живота си за нея.“ Сжщо тѣй и за насъ идеята за Бога включва въ себе си великата ду-

ша, която ние търсимъ и която ще осмисли живота ни. Когато ти си тъженъ, скърбенъ, изоставенъ отъ всички въ живота си, въ пълно отчаяние, падналъ духомъ, гладенъ, жаденъ, на умираше ако се намѣри нѣкой да ти донесе малко хлѣбецъ и водица, да ти послужи, казвамъ: това е онази идеална душа, която ти търсишъ и очаквашъ. Питамъ: има ли сега животътъ смисълъ? Има. Писанието казва: „Никой не живѣе за себе си.“ И най голѣмото нещастие е тамъ, когато помислимъ, че живѣемъ за себе си. Всѣки, който се опитвалъ да живѣе за себе си, е свършвалъ катастрофално. Частта извънъ цѣлото нѣма никакъвъ смисълъ. Ние, като частъ отъ цѣлото, сме лъчи, които сж излъзали отъ великото. Какво е цѣлото, за това не можемъ да говоримъ. Ние не можемъ да говоримъ за великото, за Бога. Това е светотатство! Но азъ казвамъ: ние сме лъчи, излъзали отъ Бога. Тѣзи лъчи вече сж се оформили. Всѣки човѣкъ има право да живѣе на земята, и затова съврѣменнитѣ хора се стараятъ да живѣятъ смисленъ животъ. Слѣдователно, ние страдаме, понеже спъваме своята еволюция. Съврѣменнитѣ хора не знаятъ още, какъ да живѣятъ. Че ние още се избиваме, водимъ войни. Войната е проказа за човѣчеството. Да отрѣжишъ крака на единъ човѣкъ, това не е наука; да извадишъ очитѣ на единъ човѣкъ, това не е наука; да отрѣжешъ бѣбрека на единъ човѣкъ, това не е наука! Нѣкои казватъ: човѣкъ може да живѣе и съ единъ бѣбрекъ. Ами защо природата е турила два бѣбрека? Природата е поставила толкова и толкова центрове въ мозъка на човѣка, а ученитѣ слѣдъ това ще казватъ, че човѣкъ може

да живѣе и съ по-малко центрове. Тѣ казватъ, че човѣкъ може да живѣе и безъ слѣпо чѣрво. Природата го турила на своето мѣсто, а лѣкаритѣ го рѣжатъ, като казватъ, че и безъ него може да се живѣе. Най-послѣ казватъ, че и безъ стомахъ може да се живѣе. — Да, може и безъ стомахъ. Нѣкой питатъ, колко трѣбва да се яде. Казвамъ: човѣкъ за да живѣе единъ нормаленъ физически животъ е потрѣбенъ здравъ и разуменъ стомахъ. Можешъ да ядешъ каквото обичашъ, но по малко, никога нѣма да се прѣсишашъ. Ще, знаешъ че прѣзъ цѣлия си животъ, около 70-80 години, ти ще можешъ да ядешъ и да пиешъ. Защо тогава ще се прѣсишашъ? Благодари на Бога, че ще можешъ да ядешъ и да пиешъ, каквото пожелаешъ: и ябълки ще ядешъ, и череши, и готвено, а отгорѣ на това и вино ще пиешъ, и всѣкакви други ликьори — всичко ще можешъ да ядешъ и да пиешъ! Но казвамъ: за всичко, каквото ядешъ и пиешъ ще плащашъ.

Отива единъ бѣденъ турчинъ въ една кебапчийница, сѣда на една маса и казва на гостилничаря: „Дай една пражола! Дай малко вино!“ Яде и е доволенъ е отъ всичко това! „Дай още една!“ Нахранва се добръ, става, но нѣма съ какво да плати. Гостилничарятъ започва да го налага. Турчинътъ вика: „Вай-вай-вай!“ Най-послѣ излиза вънъ и си казва: „Поне сладичко бѣше. Но и като ме налагаше, пакъ бѣше хубаво“.

Та мнозина казватъ: да си поживѣемъ. Казвамъ: да, ти можешъ да влѣзешъ въ тази гостилница, но живата природа ще ти даде единъ добъръ урокъ. Тя ще те наложи по всички правила и ка-

то излизашъ, ще викашъ: „Вай-вай-вай“! Нѣкой казва: азъ се разболѣхъ. Не, това значи, че природата иска да плащашъ. Щомъ ти се яде, ти можешъ да влѣзешъ въ тази гостилница, но ще бждешъ много честенъ и ще кажешъ на гостилничаря: „Приятелю, искамъ да си хапна малко, но нѣмамъ въ джоба си нито петъ пари. Бъди тъй добъръ да ми послужишъ“. Честенъ трѣбва да бждешъ, да не лъжешъ! Гостилничарьтъ ще те погледне отгорѣ до долу, ще си помисли малко, но все ще ти даде нѣщо. Ако, обаче влѣзешъ въ тази гостилница и се прѣдставишъ като нѣкой баронъ, ще те набиятъ, както природата знае да бие. Сегашнитѣ хора се прѣдставляватъ за много честни, казватъ: азъ съмъ честенъ човѣкъ. Да, но като влѣзешъ въ гостилницата, честенъ ли си? Казвамъ: ако си честенъ, ще излѣзешъ оттамъ честно и почтенно, но ако не си честенъ, ще излѣзешъ битъ и безъ шапка на глава.

Сега, да се върна къмъ мисълта си. „Ще ми изявишъ пжтя на живота“. Казвамъ съврѣменната религия трѣбва да обърне младото поколѣние въ правия пжть. Съврѣменната религия трѣбва да обърне науката въ правия пжть. Нѣкога между хората се говори за патриотизмъ. Не опрѣдѣляйте това понятие съ общи думи. Да се върже човѣкъ съ отечеството си това не е патриотизмъ. Да любишъ своето отечество, разбирамъ. Да любишъ своята родина, разбирамъ. Но да се вържешъ за своето отечество, това не розбирамъ. Казвамъ: ако ние разбираме нѣщата така, ще видимъ, че въ свѣта има и други сили, съ които можемъ да разполагаме. Питамъ: какъ може да се разрѣши спора между

една овца и единъ вълкъ? — Вълкътъ ще изаде овцата. Ами какъ ще се разрѣши спора между двѣ овци? — Трѣбва да има по-голъмо пространство, повече паша. Вълкътъ вълкъ не дави. Та казвамъ: съврѣменнѣ християни трѣбва да си опрѣдѣлятъ ясно, какво нѣщо е патриотизмътъ. Да любишъ отечеството си, разбирамъ. Да пазишъ свещенитѣ закони на държавата, разбирамъ. Но кои закони? — Онѣзи закони, които включватъ физическия животъ, духовния животъ и Божествения животъ. Държавата трѣбва да зачита задълженията на всѣки човѣкъ. Казвате: знаете ли какви сж задълженията къмъ държавата? Да, зная ги. Но държавата знае ли какви сж задълженията ѝ къмъ мене? Това е общонародно право. Слѣдователно, колкото право има държавата, толкова право имамъ и азъ. Сжщитѣ отношения ще сжществуватъ и между двѣ държави. Азъ ще зачитамъ законитѣ на държавата не тѣй, както тя ги коментира, но тѣй както азъ ги разбирамъ. Защото законитѣ на държавата сж изобретени отъ хората. Ако нейнитѣ закони сж Божествени, азъ ще ги зачитамъ, но ако не сж Божествени, още утрѣ може да ме подкупи нѣкой да извърша нѣкое прѣстѣпление. Споредъ законитѣ на Бога азъ мога да служа божкористно на своя народъ. безъ да мисля, че утрѣ отечеството трѣбва да ми направи единъ паметникъ за моитѣ услуги. Дали ще ми направи паметникъ, или нѣма да ми направи, това за менъ не важи. За минъ като човѣкъ, е важно да туря въ ума си идеята да бѣда чистъ прѣдъ Бога и прѣдъ себе си.

Псалмопѣвецътъ казва: „Ще ми изявишъ пхтя на живота“. Има единъ вжтрѣшенъ законъ, който

опредѣля нѣщата. Той е слѣдниятъ: когато усѣщате въ себе си голѣма скръбъ, или голѣма тжга, или голѣма тъмнина, това показва, че вие се движите въ гжста материя, или въ единъ неразуменъ свѣтъ. Вие сте попаднали въ една неблагоприятна срѣда. Двама души спорятъ, има ли Господъ, или нѣма. Ние ли ще разрѣшимъ този въпросъ? Не е важно, дали има Господъ, или нѣма. Азъ казвамъ: приятелю, ти имашъ животъ, и азъ имамъ животъ; ти имашъ умъ и азъ имамъ умъ; ти имашъ очи; и азъ имамъ очи; ти имашъ уши, и азъ имамъ уши. Ти на какво свиришъ? — На цигулка. Азъ пъкъ свира на чело. Хгйде да вземемъ инструментитѣ! Като засвиримъ, тогава ще разберемъ, че това е Божественото което се събужда. Отъ свиренето зависи да се събуди Божественото у насъ. Нѣкой човѣкъ мисли, но прѣди да се е научилъ да мисли, трѣбва да се учи да пѣе и да свира вътрѣшно. И за въ бждеще, когато ще възпитаватъ младото поколѣние, първата работа е да внесатъ, както въ възпитателитѣ, тъй и въ възпитаницитѣ музика. Научете се да свиритѣ не за сцената, да получавате тамъ букети, но като свирите, да се стимулиратъ вътрѣ въ васъ красиви чувства и желания.

Та когато нѣкой ученикъ се умори отъ негодитѣ на живота, нека вземе цигулката и си по-свири, или нека си попѣе, за да трансформира всички свои тежки състояния. Въ това отношение музиката е помагало въ живота на хората. Когато пѣемъ и свиримъ, ние сме въ връзка съ по-напрѣднали същества отъ насъ. Ако искаме да бждемъ духовни, ако искаме да бждемъ религиозни, ние трѣбва да пѣемъ и да свиримъ. Азъ срѣщамъ

много религиозни хора, които не пѣятъ и казватъ: само свещеникътъ или само пѣвцитѣ въ църквата трѣбва да пѣятъ. Не е така. Всѣки духовенъ човѣкъ трѣбва да пѣе. Всѣки духовенъ човѣкъ трѣбва да разбира музиката и науката много добрѣ. Той трѣбва да разбира хубаво анатомия, физиология, математика, геометрия. Той трѣбва да е свършилъ поне осемъ класа. Ако сега не е така, за въ бъдеще ще е така. Ние трѣбва да се учимъ! И тогава се казва: ние трѣбва да познаваме Бога. Казвамъ: Богъ е свѣтлина, Богъ е знание, Богъ е мъдростъ, Богъ е истина, Богъ е Любовь. Като влѣземъ въ Бога, ние ще се намѣримъ въ една велика наука. Любовьта е велика наука. Да любишъ, това е цѣла наука. Ти можешъ да любишъ всѣки човѣкъ по специаленъ начинъ, и ако знаешъ този методъ, ще можешъ да образувашъ връзка съ този човѣкъ. Вижте какъ е въ свѣта! Тамъ всички хора не се обичатъ по единъ и сжщъ начинъ. Срѣща се човѣкъ, когото никоѣ не обича, обаче намѣри се най-послѣ единъ човѣкъ, който го обиква. Защо? — Той е намѣрилъ метода, по който може да го обича. Цвѣтата не се разтварятъ на мѣсечината, а на слънцето, понеже то ги разбира. Плодоветѣ сжщо тѣй узрѣватъ на слънцето. Този е правиятъ методъ. Все трѣбва да дадемъ нѣщо отъ себе си. А сега хората какво изучаватъ? До сега тѣ сж изучавали и изучаватъ науката да взиматъ.

Питамъ: защо имаме джобове? Какво показватъ днесъ скрититѣ джобове у хората? — Че не сме отъ много културнитѣ хора. Турете нѣколко банкоти въ джобоветѣ си и идете по треновете, да

видите. колко сж културни софлянци. Това не е само въ София, но и въ Лондонъ, и въ Парижъ, и въ Берлинъ, и въ Москва — навсѣкждѣ ще срещнете сжщото нѣщо. Казвате: ние сме много културни хора. Да, но не и за отворенитѣ джобове. Днесъ хората си правятъ повече вътрѣшни джобове. Питамъ: защо не ги турятъ малко отзатъ, или отпрѣдъ, а точно подъ ржката? Въ това е спасението. Човѣкъ като понатисне малко съ ржката, сигуренъ е, че паритѣ сж на мѣстото си. И послѣ казвате: ние сме културни хора. Казвамъ: да, вие сте хора на вътрѣшнитѣ джобове, Питамъ ви: защо е така? Вие казвате: защото ние мислимъ да уредимъ нашия вътрѣшенъ животъ. Не е така. Нашиятъ вътрѣшенъ животъ е уреденъ; условия за съществуване ни сж дадени, но трѣбва да се тури само редъ и порядъкъ въ нѣщата. Ако обществениятъ животъ се остави тѣй, както Богъ го е наредилъ, ще видите, какъвъ е той. Ето вземете сега Франция, Германия, Америка — навсѣкждѣ се издаватъ закони. Питамъ: слѣдъ като имате толкова американски закони, английски закони, германски закони, турски и редъ други закони, отъ тия многобройни закони подобри ли се живота на хората? Тѣ подобриха живота въ едно отношение, а го влошиха въ друго отношение — спрѣха развитието на Божественото у хората. Всички тия закони, всички съврѣмenni вѣрвания ни отдалечиха отъ Бога, обезвѣриха ни, та станахме крайни материалисти. Когато се обявиха войнитѣ, всички казваха: да станемъ силни! Не е така. Силенъ е само този народъ, който люби. Силенъ е само този народъ, който е разуменъ, който може да влада

силитѣ на природата. Вземете англичанитѣ, запри-
мѣръ. По какво се отличаватъ тѣ като народъ?
— Англичанитѣ се отличаватъ по своята сила и
разумностъ! Тѣ имаха една стачка, въ която взеха
участие около 5 милиона хора. Схщеврѣменно стач-
ниците и стражаритѣ си играятъ на футболъ. Пи-
тамъ: ако въ България се обяви такава стачка,
стачниците и стражаритѣ ще играятъ ли на фут-
болъ? Това е култура! Тѣзи хора си казаха: „Ние
сме разумни. Трѣбва да разрѣшимъ този въпросъ
по единъ миренъ начинъ. Нима ако настроимъ дър-
жавата срѣщу насъ и дойдемъ до положение да се
избиваме, ще спечелимъ нѣщо повече? — Не. Е,
тогава нетъ горѣ, нетъ долу, все е полза“. Тѣ
още не сж разрѣшили въпроса окончателно, но дой-
доха поне до едно практическо полуразрѣшение.
Туй показва, че английскиятъ умъ е практиченъ.
Туй трѣбва да послужи за добъръ примѣръ и на
българитѣ, и на всички останали народи. Нека
всѣка разумна постѣпка на кой и да е народъ
послужи за единъ добъръ примѣръ! Нека вземемъ
хубавото отъ англичанина, отъ американеца, отъ
италиянеца, отъ китаеца, отъ руснака, отъ живот-
нитѣ, отъ растенията — въ всички има по нѣщо
хубаво. И въ животнитѣ има хубави работи. По
нѣкакъвъ начинъ трѣбва да добиемъ хубавото и
красивото въ живота, Какъ ще го добиемъ иначе?

И сега всички ние сме дошли до положението
да съзнаваме, че въ свѣта има една велика разум-
на сила, която обединява всички хора. Сегашната
война ни показа, че тази върховна сила слѣди за
всичко. Тя слѣди всички несправедливости, които
вършатъ народитѣ. Напримѣръ, на Германия нало-

жиха единъ дългъ отъ 120 милиарда лева контрибуция. Тя щѣла да се продаде, нѣма да може да го изплати. Въ щѣлия свѣтъ едва има 100 милиарда злато, а отъ нея искатъ 120 милиарда. Обаче въ побѣдителитѣ се зародиха други желанія. Слѣдователно, и побѣденитѣ, и побѣдителитѣ губятъ еднакво. Въпросътъ не се разрѣшава така. На това, че единъ побѣдилъ, а другъ остава побѣденъ, тази велика разумна сила гледа съвсѣмъ другояче. Ние не гледаме на работитѣ по единъ анархистически начинъ. Тази разумна сила дава право на всѣки човѣкъ. Туй което Богъ е създакъ, ние нѣмаме право да го унищожаваме.

Та казвамъ сега: Любовта е открита на християнскитѣ народи. Азъ съжалявамъ, че днешната църква, както и тази въ България специално, още не е приложила Христовото учение. Духовенството днесъ може да го приложи! Ако тѣ сега не Го приложатъ, ние ще Го приложимъ. Младото поколение може да приложи Любовта! Младитѣ сж пълни съ сила, съ Любовь, съ разумность.

Сега ще ви приведа единъ примѣръ, може да е анекдотъ не зная доколко е вѣренъ, но това се е случило нѣкъдѣ изъ България. Единъ селски български чорбаджия праща сина си да слѣдва учението си въ близкия градъ. Синътъ се влюбва въ една ученичка отъ VIII класъ, гимназиска. И той билъ осмокласникъ. Той казва веднѣжъ на своята любима: „Баща ми е богатъ човѣкъ, изираща ми доста пари, затова азъ искамъ да ти направя единъ хубавъ подарѣкъ; ще дамъ да ти ушийтъ хубава рокля и ще ти купя една много хубава шапка“. Ученичката, неговата любима, му отговорила: „Слу-

шай, отъ паритѣ на баща ти азъ не искамъ нищо; отъ тебе, отъ твои пари и трудъ, мога да приема нѣщо. Затова, иди въ нѣкоя градина да работишъ, копай и поливай цвѣттята тамъ, спечели и тогава ми направи, какъвто подарѣкъ искашъ. Такива сж моитѣ вътрѣшни убѣждения!“ Той постъпва като работникъ на едно здание, цѣль день носи кермиди, прѣнася варъ и циментъ, иска да спечели пари за своята любима. Нѣкои съселяни го виждатъ и казватъ на баща му: „Слушай, приятелю, ти си изпратилъ сина си да учи въ града, а той ходи да работи по сградитѣ, виждаме го прашенъ и кирливъ“. Вика го баща му въ селото и го пита: „Синко, нали те пратихъ да се учишъ?“ Синътъ не казва на баща си, че се влюбилъ, но му казва: „Татко, искахъ да направя единъ опитъ, да видя, ще мога ли да си изкарвамъ прѣхраната, самъ, ако единъ день остана безъ всеѣкакви срѣдства“. — Добрѣ е, щомъ искашъ да направишъ такъвъ опитъ“. По едно врѣме го извиква директорътъ на гимназията, да го пита, защо работи това нѣщо. Прѣди 25 години е било срамно въ България, ученикъ да се заеме съ такава груба работа. Директорътъ го пита: „Не те ли е срамъ да пренасяшъ тухли и кермиди по зданията? Баща ти нѣма ли срѣдства да те подържа?“ Той казалъ сжщото нещо и на директора си. И наистина, този ученикъ работилъ цѣлото лѣто и спечелилъ пари, съ които направилъ подарѣка на своята възлюбена. Слѣдъ това го пита: „Искашъ ли и азъ да ти направя единъ подарѣкъ?“ Той ѝ казва: „Ако е отъ баща ти, и азъ не искамъ, но ако е отъ тебе ще го приема.“ И тя била богатска дъщеря, но отива

при едно сѣмейство да работи като слугиня. Баща ѝ я запитва „Затова ли те пращамъ на училище, да ходишъ да слугувашъ?“ — Не, татко, азъ искамъ да направя опитъ, единъ день, когато вие съ мама не сте между живитѣ, ще мога ли сама да си изкарвамъ прѣхраната?“ И тя работила цѣла година и направила подарѣка на своя любимъ. Така се обличатъ и двамата. Това е разбиране на живота споредъ единъ новъ идеалъ. Ето една благородна чѣрта, проявена отъ тия двама млади!

Азъ бихъ желалъ всички българи да слѣдватъ примѣра на тия двама млади, на този осмокласникъ ученикъ, и на тази осмокласница ученичка. Това трѣбва да бѣде свещенъ идеалъ за всички! Ние трѣбва да внесемъ този идеалъ и въ религията. Всичко трѣбва да мине прѣзъ ума ни; всичко трѣбва да мине прѣзъ сърцето ни; всичко трѣбва да мине прѣзъ волята ни. И всичко, което можемъ да изработимъ, да бѣде за Бога. За Бога трѣбва да работимъ безъ пари. И ако азъ идвамъ тукъ, за да дамъ нѣщо, за да оставя нѣщо въ този домъ, то трѣбва да излѣзе отъ моя умъ, самъ да опитамъ мѣнотийтъ на живота. Не съжалявайте, че мѣнотии идватъ върху васъ! Колкото сж по-големии мѣнотийтъ въ свѣта, толкова повече ще се изпита нашата сила, за да станемъ всички герои за Божествената Любовь. И когато нашиятъ благъ Баща, тъй наричамъ азъ Бога, види, че ние постѣпваме така, Той ще благослови нашия пѣтъ. Разправяше ми тия дни единъ младъ момѣкъ слѣдното нѣщо „Азъ постѣпихъ на работа въ едно прѣдприятие. Работихъ идейно безкорисно, за което не ми се плащаше нищо. Другъ единъ приятель управ-

ляваше работата, а азъ бѣхъ работникътъ. Наистина, дрехитѣ ми се изпокъсаха, но въ тази идейна работа спечелихъ единъ занаятъ“. Този законъ е вѣренъ на всекъждѣ въ природата: когато ние работимъ идейно, природата ще събуди у насъ онѣзи способности, чрѣзъ които ние ще можемъ да се повдигнемъ.

Та когато говоря за Любовта, подразбирамъ този троякъ животъ у насъ: физическия, духовния и Божествения. Най-първо трѣбва да разберемъ много добръ физическия животъ; да разберемъ добръ всички физически сили и да ги впрегнемъ на работа. Тогавъ и духовниятъ животъ ще стане за насъ тъй реаленъ, тъй ясенъ и същественъ, както и физическиятъ. И нѣма да споримъ, има ли душа или нѣма. Когато нѣкой ме пита, имамъ ли душа, ще му кажа: ела и пиши! Като работимъ по този начинъ, ще дойде день, когато ще можемъ да пишаме и душата. Следователно, засега ние трѣбва да работимъ по единъ разуменъ физически начинъ. И Павелъ казва: „Първо физическото, послѣ духовното“.

„И показалъ ни си пътя“. Пътътъ ни вече е начертанъ. Сега, всички ние трѣбва да се стремимъ къмъ великата Божествена наука, която ще ни даде правилно разбиране на нѣщата. И всѣка сутринъ като ставате, ще се запитвате: какъвъ е моятъ умъ днесъ? Каква свѣтлина излиза отъ него? Азъ гледамъ, отъ главата на нѣкой религиозенъ човѣкъ излизатъ червени пламъци. Казвамъ: религията на този човѣкъ е още много физическа. Ако излиза портокаленъ цвѣтъ, казвамъ: този човѣкъ е голѣмъ търговецъ. Ако излиза зеленъ цвѣтъ,

казвамъ: този човѣкъ е голѣмъ материалистъ. Но ако видя, че отъ главата на нѣкой човѣкъ излизатъ жълти пламъци, казвамъ: този човѣкъ е добъръ. Вие които ме слушате, като отидете дома си, попитайте се какъвъ цвѣтъ излиза отъ моята глава? Доколко е развито моето религиозно чувство? Когато човѣкъ се развива правилно, отъ лицето му излиза бѣла, приятна свѣтлина. Това показва, че душата на този човѣкъ е пробудена, и съ него ще можешъ лесно да се споразумѣвашъ.

Та първото нѣщо: обектъ на физическия животъ е тѣлото. И къмъ него трѣбва да имаме всичкото почитание. Единъ день нашето тѣло ще се трансформира, ще се обнови.

Обектъ на духовния животъ е душата.

Обектъ на Божествения животъ е духътъ.

Бѣседа, държана отъ Учителя, на 16 май, 1926 год.
въ гр. София.

СКРИТОТО ИМАНЕ

28.

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44

РУСЕ

Скритото имане

„Пакъ е подобно Царството небесно на имане, скрито въ нива, което като го намѣри човѣкъ, скри го, и отъ радостта си отхожда, и продава все що има, и купува онази нива“.

Великитѣ нѣща въ природата се криятъ въ нейнитѣ дребни постѣпки. Слѣдователно, има единъ вѣтрѣшенъ законъ, който опрѣдѣля цята на всѣки разуменъ човѣкъ. Дръжте тази мисль: рѣчьта е само за разумнитѣ хора. Може да се говори само на разумни хора; може да се учатъ само разумни хора. Нѣкои говорятъ за гениалността. Разумността седи погорѣ отъ гениалността. Разумниятъ човѣкъ е по-горѣ отъ гениалния. Гениятъ е начало на разумността. Разумниятъ човѣкъ започва съ гениалността. Нѣкои казватъ: той е гениаленъ човѣкъ. Казвамъ: за да бѣдешъ разуменъ човѣкъ, трѣбва да започнешъ съ своята гениалность. Тѣй както съврѣменнитѣ хора разглеждатъ гениалнитѣ хора, тѣ забѣлѣзватъ у тѣхъ много дефекти. Казватъ за нѣкого: той е гениаленъ човѣкъ. Ако наистина е гениаленъ човѣкъ въ правия смисль на думата, той трѣбва да изключва всѣкакъвъ дефектъ отъ себе си. Защо? Понеже разумността е начатѣкъ на гениалността, а гениалниятъ човѣкъ изключва всѣкакъвъ дефектъ. Въ разумния човѣкъ нѣма слабости.

Сега, ние говоримъ за онова съвършенство, което съществува въ разумната природа. Разум-
Матей 13:44

ниятъ човѣкъ взима всичко прѣдъ видъ; той винаги разсещава. Какъ трѣбва да разглеждаме сегашния животъ отъ гледището на разумния човѣкъ? Азъ не говоря за живота на хилядитѣ поколѣния, които сж минали прѣди насъ; не казвамъ да се разглежда живота на Сократа, на Платона, на Христа, на апостолитѣ, на пророцитѣ, какви били тѣ, но важенъ е сегашниятъ животъ. Има ли нѣкаква връзка между сегашния ви животъ и между живота ви прѣди хиляди години? Нѣкои ще кажатъ, че нѣма никаква връзка. Питамъ ви: каква връзка има сега между васъ, които сте се събрали въ този салонъ и между онѣзи, които сж живѣли прѣди 2,000 години и сж седѣли въ храмоветѣ да се учатъ? Сегашниятъ ви животъ има ли връзка съ живота на онѣзи млѣкопитающа, които сж живѣли прѣди 10,000,000 години? Най-послѣ сегашниятъ ви животъ има ли връзка и съ живота на онѣзи риби, които сж живѣли прѣди 50,000,000 години? Всички ще кажете: това сж риби, това сж млѣкопитающа, а ние сме хора, синове Божи, наша е културата сега. Питамъ: съврѣменната култура разбрала ли е животътъ на всички дребни, микроскопически същества? Ние мислимъ, че въ дребнитѣ същества нѣма култура. Отлична култура има въ тия дребни същества! Съврѣменнитѣ гениални изслѣдователи на естественитѣ науки виждатъ, че въ тия дребни същества има такива техники, каквито до сега не е имало на земята. Отлични електротехники има между тѣхъ! Послѣ, между тѣхъ има отлични математици, съ които нашитѣ съврѣменни математици не могатъ да се сравнятъ. Между тѣхъ има още и отлични геометрици, каквито нашата нау-

ка и не подозира. Между тия дребни същества има и анатомисти, геолози, биолози, какви ли специалности не съществуватъ въ тия дребни същества. Тѣ съ приготвили пхтя за сегашната култура. Тѣ съ приготвили пхтя на сегашния човѣкъ. Питамъ тогава сегашните учени хора: по кой начинъ се създаде мозъка? Човѣкътъ ли го създаде, или другъ нѣкой? Изученъ ли е животътъ на онѣзи пирамидални клѣтки, които седятъ на повърхността на мозъка и които съ носители на човѣшката мисль? — Тази областъ е засегната едва сега. Забѣлѣзва се, че когато човѣкъ е въ нормално състояние, т. е. когато мисли, тѣзи пирамидални клѣтки съ изправени, допиратъ се съ крачката си една до друга, и тогава човѣкъ мисли, а когато човѣкъ е въ почивка, тѣ се свиватъ. Послѣ, когато мисльта се прѣкъсва и слѣдъ това пакъ се язи, или пакъ когато човѣкъ забравя нѣщо, забѣлѣзва се, че тѣзи клѣтки ту свиватъ, ту разпущатъ крачката си. Изобщо, споредъ каквото тѣ правятъ, така и човѣкътъ мисли.

И сега Христосъ се натѣква на онова скрито богатство. Подъ „скрито богатство“ азъ разбирамъ онзи скритъ разуменъ животъ въ човѣка. Този скритъ разуменъ животъ не се изучава колективно. Всѣки индивидъ, или всѣка душа го изучава сама за себе си. За онѣзи отъ васъ, които вѣрватъ въ душата, казвамъ „всѣка душа“, а за онѣзи, които не приематъ душата, казвамъ „всѣки умъ или всѣки духъ“. Може да употребите който терминъ искате, но разумното у човѣка, което го опрѣдѣля като човѣкъ е умътъ. Ние взимаме него, защото всички хора съ на едно мнѣние по този въпросъ.

Всички хора признаватъ, че въ човѣка има умъ. Умътъ никой не отрича — нѣма споръ по това. Значи, богатството въ човѣка е скрито нѣкаждѣ. По кой начинъ може да се добие съврѣменната интелигентностъ? Отъ нея именно зависи щастието на човѣка. Щастието на индивида, щастието на дома, щастието на обществото, щастието на народа, щастието и на цѣлото човѣчество, на и щастието на всички ангели се крѣпи на разумния животъ.

Слѣдователно, разумността се дѣли на степени. Не е въпросътъ изведнѣжъ да станемъ разумни. Вѣчността, това сѣ възможноститѣ за проявлението на разумния животъ. Тѣй опрѣдѣлямъ азъ вѣчността. Само въ вѣчността се криятъ възможноститѣ за проявлението на нашата душа и духъ. Казвате: вѣчниятъ животъ е важенъ. Да, важенъ е, но нѣма какво да ни плаши вѣчността. Трѣбва да знаете, че вѣчността е мѣстото, дѣто се криятъ всички възможности. Като разберемъ тѣй живота, отъ насъ ще изчезне онова учение, което често ни засѣнчва. Ние мислимъ, че нѣма да постигнемъ нѣкой нѣща. Ако е въпросъ да разберемъ само нашето съществуване, тогава животътъ нѣма смисълъ. Нѣкой казва: азъ искамъ да живѣя. Добрѣ, можешъ да живѣешъ, но твоятъ животъ прѣдставлява само единъ день отъ цѣлокупния животъ, който трѣбва да прѣживѣешъ прѣзъ хилядитѣ години на бѣдешето. Прѣдставете си сега, какво велико нѣщо е земята въ цѣлата слънчева система! Тя е единица, въ която е опрѣдѣлена годината за мѣрка. Тя пѣкъ е раздѣлена на 365 дни или на 12 мѣсеци, а тѣ на 52 седмици; всѣка седмица на 7 дни, деньтъ на 24 часа, часътъ

на 60 минути и минутата на 60 секунди. Ние мѣримъ нѣщата споредъ тази мѣрка и казваме: изтече цѣла една земна година. Значи, нашето съзнание на земята е наредено съобразно тази мѣрка. Ние мислимъ споредъ мѣрката на земята. За насъ голѣмитѣ работи се опрѣделятъ отъ нашата година на земята, т. е. отъ земната година. Но прѣдставете си, че вие живѣете на слънцето, дѣто една година се равнява на 20 милиона земни години. Каква ще бѣде тогава вашата мисль? Прѣдставете си, какво богатство ще бѣде за васъ, ако ви прѣнесатъ на слънцето, да поживѣете тамъ поне една година! Иначе, една година прѣкарана на слънцето се равнява на 20 милиона земни години. Питамъ този отъ васъ, който е живѣлъ тукъ на земята 50 години, на каква частъ отъ слънчевата година се равняватъ тия 50 години? — Приблизително на една минута. Тѣй че когато вие жиѣете на земята 50 години, вие сте на слънцето едно бебенце, едва на една слънчева минута. Питамъ тогава: какво ще бѣде съзнанието на слънчевитѣ хора? Слѣдователно, всички слънчеви системи, които съществуватъ сега въ нашата вселена, това, съ степени, етапи, разширение на Божественото съзнание. Мѣрката, съ която се мѣри знанието въ всѣка слънчева система е различна отъ тази, съ която се мѣри на земята. Всички слънчеви системи съ свързани една съ друга. Тѣ съ училище за човѣшкия духъ.

Тогава, какво трѣбва да стане съ васъ? Съвременнитѣ астрономи казватъ, че въ нашата вселена има 100 милиона слънца. Прѣдставете си, че вие не можете да се върнете, отдѣто сте излѣзли,

докато не обиколите всички тия системи. Прѣдставете си още, че живѣете въ всѣка слънчева система по 100 години. Умножете сега 100 милиона слънчеви години по 100 години и вижте слѣдъ колко години ще се върнете. Пъкъ ако трѣбва да обиколите всѣка планета отъ слънчевитѣ системи, които сж деветъ, и прѣстоите въ всѣка отъ тѣхъ по 100 години, това сж още 900 години. Тѣй че, като живѣете на всѣко слънце по 1000 години, докато обиколитѣ всякитѣ системи, вие ще имате единъ завършенъ курсъ отъ знания, завършена гимназия. И така, съ завършенъ дипломъ ще се върнете въ ангелския свѣтъ. Питамъ: какви ще бждатъ тогавашнитѣ ви възгледи въ сравнение съ сегашнитѣ? Какво ще бжде тогавашното ви съзнание? И какво знание ще имате за нѣщата? Вие сега какво знаете? Като хванете единъ самунъ, казватъ: самунче, бабамъ! Хванали сте го, мислите, че въ самунчето е всичко. За насъ е така, но има същества, които не се хранятъ съ нищо. Самунчето не е единствената храна въ живота ни. Всички хора, които се хранятъ съ самунчета, въ края на краищата все умиратъ. Всички онѣзи, които се хранятъ съ месце, и тѣ умиратъ. Всички онѣзи, които се хранятъ съ баници, също умиратъ. Значи, начинътъ, по който ние възприемаме храната сега, носи отрова съ себе си. И тогава ученитѣ хора казватъ, че въ самата храна, въ самия въздухъ е била вложена отровата. Да, вѣрно е, въ храната е вложена отровата. Защо? Защото нѣмаме въ себе си онзи апаратъ, чрѣзъ който да отдѣляме истинския жизненъ елексиръ, или тѣй наречения истински животъ, който носи въ себе си безсмъртието.

И тъй, „Царството Божие“ подразбира условията на истинския разуменъ животъ. Онзи човѣкъ, като намѣрилъ елементитѣ на разумния животъ, отишълъ и продалъ всичко. И когато Христосъ казва, че ние трѣбва да се отречемъ, какво се разбира? Отъ какво трѣбва да се отречемъ? — Отъ смъртното. Ако вие сте нѣкой богатъ американецъ, милиардеръ, който най-много слѣдъ 100 години ще умре и богатството му ще мине въ рѣцѣтъ на други хора, а другаде нѣкъдѣ има единъ бѣднякъ, който нѣма нито петъ пари въ джоба си, но притежава Вѣчния Животъ, безсмъртието, той ще каже на богатия милиардеръ тъй: „Ако пожертвувашъ всичкото си богатство за човѣчеството, азъ ще ти дамъ въ едно шишенце само една капчица отъ елексира на Вечния Животъ, и ти ще станешъ безсмъртенъ“. Обаче, той трѣбва да подари всичкото си богатство. Нѣкой отъ васъ ще каже: докажи това най-първо! Това е така, нѣма какво да се доказва. Когато Христосъ говори за придобиване Вѣчния Животъ, Той подразбира да се даде всичко. „Азъ ще ви дамъ по една капка отъ този Животъ, и тази капка е като онази искра, която като се тури въ огъня, разгаря се — увеличава се отъ вашето знание?“.

Та казвамъ: трѣбва да изучавате условията на Царството Божие! И стари, и млади, всички искате да развивате живота си. Въ този животъ ние туряме обичѣта като методъ за привличане веществата на Вѣчния Животъ. Нѣкой казва: защо трѣбва да обичамъ? Защото само чрѣзъ закона на Любовта ти ще можешъ да привлѣчешъ онази материя, отъ която се гради Вѣчния Животъ, отъ

която трѣбва да се съгради твоето тѣло. Сегашното тѣло на човѣка е неустойчиво. При една болестъ ти можешъ да изгубишъ 20—30 клгр. отъ тѣлото си, а нѣкой пѣтъ можешъ да изгубишъ изведнѣжъ 50—60 клгр.. Тогава, кое е сжщественото у човѣка? Сегашнитѣ хора, за да покажатъ, че нѣкой човѣкъ е здравъ, прѣтеглятъ го, да видятъ колко тежи, но здравето съ тегло не може да се измѣрва. Дѣйствително, понѣкога здравитѣ хора тежатъ повече, а понѣкога и по-малко. Ако човѣкъ е здравъ и по умъ, и по сърце, и по воля, той като върви, стжива леко, не дига никакъвъ шумъ, никакъвъ прахъ; онзи човѣкъ пѣтъ, който скоро ще умре, или онзи, на когото работитѣ не сж уредени, той като върви, вдига голѣмъ шумъ, като че земята се тресе, като че боксира нѣщо, като нѣкой грубъ, тежъкъ автомобилъ. Здравиятъ човѣкъ върви като лекитѣ модерни автомобили, никакъвъ шумъ не вдига.

Та казвамъ: разумниятъ човѣкъ като ходи, като мине покрай тебе, не го чувашъ, минава незабѣлѣзано, не прави никаква реклама. Сегашнитѣ хора казватъ: нѣщата трѣбва да се рекламиратъ. Има работа за разумнитѣ хора, има работа и за глупавитѣ хора. Глупавитѣ хора само камъни трошатъ, само купчинки пѣсѣкъ мѣстятъ отъ едно мѣсто на друго. Гледамъ нѣкой пѣтъ, какъ мравитѣ трупатъ цѣли купчинки сламки, но дойде земледѣлецътъ съ своето рало, разпрѣсква всички тия сламки. Тѣй е и въ нашия съврѣмененъ животъ — дойде смъртта съ своето рало и разпрѣсква цѣлия домъ. Тѣкмо бащата и майката сж доволни, щасливи, казватъ си: слава Богу, осигурихме се!

Но дойде сждебниятъ приставъ — смъртъта — хване най-хубавата дъщеря и я задигна. Че ти си щѣлъ да плачешъ, или не, тя не иска да знае. Но този сждебенъ приставъ е като нѣкой вълкъ. На другата вечеръ пакъ дойде, задигне другата дъщеря. Послѣ задигне синътъ, а слѣдъ него и майката, и бащата. Питамъ: какъ уреждате този въпросъ? Нѣкой казва: човѣкъ трѣбва да има синове. Да, ако има синове безсмъртни, дъщери безсмъртни — разбирамъ, но да има синове и дъщери, които всѣки моментъ може сждебниятъ приставъ да ги отнеме, това не разбирамъ. Питамъ: какъвъ е този животъ? Ако хората могатъ да отниматъ нашитѣ мисли, нашитѣ чувства, които имаме, каква полза отъ тѣхъ? Ако имамъ една гениална мисълъ, която утрѣ хората ще дойдатъ да я взематъ, каква полза имамъ отъ нея? Хубавото, гениалното, което имамъ въ живота си, трѣбва да остане въ менъ! За това Христосъ казва: „Събирайте си съкровища горѣ на небето, понеже тамъ е разумниятъ животъ!“ Тамъ нито крадецъ ги взима, нито молецъ ги яде, нито рѣжда ги разяжда.

„И подобно е,“ казва Христосъ „Царството небесно на имане, скрито въ нива“. Нивата, това е човѣшкото тѣло. Ето защо, при съврѣменното възпитание, всѣки отъ васъ трѣбва да започне съ себе си. Той трѣбва да се проучава. Запримѣръ, проучавали ли сте вие, защо вашето чело е построено по този начинъ, а не по другъ? Дали ли сте разрѣшение на въпроса, защо уснитѣ на нѣки хора сж дебели, а на други по-тънки? Разрѣшили ли сте въпроса, защо ушитѣ на нѣкои хора сж

по-голъми, а на други по-малки? Толстой, напърмъръ, ималъ голъми уши. Разрѣшили ли сте въпроса, защо космитѣ на нѣкои хора сж по-дебели, а на други по-тънки? Защо на нѣкои хора космитѣ сж по-остри, на други по-меки? Или защо на нѣкои хора космитѣ сж по-сухи, а на други по-влажни? Съврѣменитѣ физиогномисти изучаватъ всички тия въпроси. Тѣ казватъ опрѣдѣлено: човѣкъ съ такъвъ и такъвъ носъ има еди-какъвъ си характеръ. Човѣкъ съ такова и такова чело има еди-какъвъ си характеръ. Нѣкой пжтъ тѣ се спиратъ и върху бръчкитѣ, върху линиитѣ на челото и оттамъ сждятъ за интелигетността на човѣка. Обаче всички тия съврѣменни физиогномисти, всички съврѣмени графолози и други трѣбва да направятъ крачка напрѣдъ. Най-първо тѣ трѣбва да проучатъ строежа на кожата, а именно: каква е кожата на челото какви пори прѣобладаватъ, по-голъми или по-малки и т. н. Тѣ трѣбва да прочетатъ, колко пори има на челото на единъ гениаленъ и на единъ добъръ човѣкъ, и колко пори има на челото на единъ обикновенъ и на единъ глупавъ човѣкъ — всѣ ще се намѣри едно различие. Послѣ трѣбва ви да се проучава, каква е кривината, какви сж жглитѣ на човѣшкото чело. Освѣнъ това, съврѣменитѣ френолози трѣбва да различаватъ какви сж лжчитѣ, които излизатъ отъ човѣшкитѣ очи. Като се тегли една хоризонтална плоскостъ отъ зеницата на едното око до зеницата на другото, трѣбва да се гледа, на каква посока отъ тази плоскостъ върви лжчътъ, който излиза отъ очитѣ — надъ плоскостъта, или подъ плоскостъта а още и подъ какъвъ жгълъ е този лжчъ. Съврѣменнитѣ френолози се

намиратъ въ голѣмо затруднение при опредѣляне посоката на този лжчъ, който излиза отъ очитѣ. За този лжчъ има цѣла наука, наречена „боваризъмъ“ по името на създателя ѝ — Бовари. Той изучава наклона на този лжчъ и по него сѣди за човѣка. Когато този лжчъ е наклоненъ къмъ земята, такива хора сѣ материалисти. Когато този лжчъ е хоризонталенъ, тѣзи хора сѣ уравновесени, не сѣ материалисти, но сѣ въ едно прѣходно състояние. И най-послѣ, когато този лжчъ е надъ окото, като образува съ хоризонталната линия единъ остъръ ъгълъ, равенъ на 45^0 , такива хора се считатъ за духовни.

Та отъ гледището на „боваризма“ много духовни хора не сѣ духовни, и много религиозни хора не сѣ религиозни. Много религиозни хора, които се молятъ по три пѣти на день не сѣ религиозни. Тѣ се молятъ, но за какво? — За хлѣбъ, за пари или за друго нѣщо материално. Никой не се моли идеално. Нѣкой се моли, понеже дѣщеря му е болна; другъ — синътъ му е боленъ; трети, защото се намира въ затворъ. Повечето хора днесъ се молятъ, Господъ да греди материалнитѣ нмъ работи. Питамъ: при такова състояние на душата, въ което се намирате днесъ, можете ли да бъдете благородни? Слѣдователно, боваризмътъ казва, че вибрациитѣ на човѣшката душа трѣбва да се видоизмѣнятъ, и лжчитѣ на очитѣ да иматъ направление нагорѣ, къмъ слънцето. Тѣ трѣбва да се свързватъ съзнателно съ човѣшката душа. Това значи, че човѣкъ не трѣбва да живѣе въ подсъзнанието си, нито въ съзнанието си, дѣто живѣятъ всички животни, нито дори въ самосъзнанието си. Той трѣбва да излѣзе отъ тия състояния и да

живѣе въ свѣрхсвѣдѣніето си.

Та казвамъ: човѣшкото тѣло, което имаме, то е всичкиятъ капиталъ, всичкото богатство, чрѣзъ което трѣбва да създадемъ своето бъдеще. Алхимичитѣ сж се занимавали още отъ срѣднитѣ вѣкове, за придобиване на това богатство. Тѣ се стремили да придобиятъ този вътрѣшенъ еликсиръ на живота — безсмъртието. И всички усилия на свѣрхмѣнното човѣчество сж все къмъ това всички се стремятъ къмъ придобиване на Вѣчния Животъ. Ако питатъ, въ какво седе човѣшката култура, ще кажа: човѣшката култура се стреми да придобие разумния, Вѣчния Животъ. Когато се придобие този Животъ, злото ще изчезне. Злото което сега съществува въ насъ, съществува по свѣсѣмъ други причини. Злото и доброто съществуватъ едноврѣменно въ всички хора. Човѣкъ се поляризира едноврѣменно. Ако дѣсната му страна е добра лѣвата е лоша. Може да направите опитъ. Ако постоянно възбуждате дѣсната страна на мозъка въ нѣкой човѣкъ, той ще се дразни. Започнете, обаче, да гладите лѣвата страна на главата му, той утихва. Забѣлѣзали ли сте, какъ у нѣкой човѣкъ се заражда желание да пооткрадне нѣщо? Защо е това? — Понеже у него е силно развитъ центърътъ на стяженолюбието. Ако искашъ да не краде, трѣбва да намагнетизирашъ лѣвата страна на главата му задъ ушитѣ, и той ще каже: хайде, сега ще живѣя по честенъ начинъ, нѣма защо да крадя. Въ човѣка има другъ единъ центъръ на ексекутивностъ, който го прави рѣшителенъ, смѣлъ. Ако намагнетизираме дѣсната страна на главата у нѣкой човѣкъ, задъ ушитѣ, той ще вземе револверъ и ще иска да убива. Ако пъкъ намагне-

тизираме лѣвото полушарие на мозъка му, нѣма да се мине много врѣме, и той ще каже: азъ трѣбва да живѣя като човѣкъ, да усгоявамъ на всичко! И затова, колкото и да се възбуди, колкото и да се раздражни срѣщу нѣкого, той ще си каже: азъ ще постѣя съ този човѣкъ разумно ще му дамъ единъ добъръ урокъ, нѣма защо да го убивамъ. Слѣдователно, съврѣменитѣ учени, съврѣменитѣ криминалисти трѣбва да изучаватъ човѣчеството, трѣбва да изучаватъ неговитѣ прояви. Ламбозо, напимѣръ, е изучавалъ всички паталогически случаи. Хубаво е но въпросътъ съ това не е разрѣшенъ. Ами когато се изправи онзи разгнѣвенъ синъ срѣщу майка си и извади ножъ да я мушне, какво трѣбва да прави тя? Ето дѣ трѣбва да се знае великия законъ! Когато майката е едва зачнала, тя трѣбва да знае този законъ и да намагнетезира лѣвата страна на сина си. И когато синътъ се роди, той никога нѣма да вади ножъ срѣщу майка си, нито пъкъ ще ѝ каже нѣкоя лоша дума. Но ако майката е била невнимателна и е намагнетезирала само дѣснага страна на своя синъ — герой да бѣде — нейната глава ще побѣлѣе. Не само нейната глава ще побѣлѣе, но и главата на бащата. Не само главитѣ на майката и на бащата ще побѣлѣятъ но и всички ние ще имаме бѣли косми. Защо? Цѣлото общество казва: не може безъ убийства. Защо да не може безъ убийства? За Бога се казва, че Той е Любовь, че Той е Мѣдрость, че Той е Истина. Питамъ: ако убийството е една необходимостъ въ живата природа, Богъ убива ли? Ще кажатъ нѣкои, че Богъ наказва. Не, когато Богъ разрушава едно тѣло, Той дава на тази душа друго по-

хубаво тѣло. Той едновременно разрушава старото и съгражда новото, а ние разрушаваме, безъ да дадемъ нѣщо ново. Слѣдователно, когато разрушавашъ туй, което Богъ е създалъ, ти правишъ прѣстѣпление. Защо? Защото на мѣстото на старото нищо не градишъ. Въ стария завѣтъ се казва: „Не убий!“ Какво мислятъ другитѣ, не трѣбва да влиза въ ума ти. Азъ говоря сега на разумнитѣ хора, а за свѣта не говоря, тѣ ще носятъ своитѣ послѣдствия.

Та вие трѣбва да се стремите къмъ придобиване богатството, което е скрито въ васъ. Това ще се добие чрѣзъ разумность. Религиознитѣ хора трѣбва да бждатъ разумни. Тѣ казватъ: „Богъ ще даде, каквото ни трѣбва. Какво трѣбва да ви даде? Когато влѣзете въ единъ университетъ, нима програмата не е наредена? Нима прѣдметитѣ не сж опрѣдѣлени? Нима професоритѣ не сж на лице? — Всичко е наредено, но може да се ползува само онзи ученикъ, който учи.

Казвамъ: сега, въ лабораторията на живата природа, всѣки духовенъ човѣкъ, който е достигналъ до нашитѣ врѣмена, трѣбва да влѣзе въ този университетъ и да се учи. Ние трѣбва да се освободимъ отъ нашитѣ заблуждения и да знаемъ, че дотогава, докато умираме, много малко знаемъ; докато треска ни хваща, много малко знаемъ; докато ревматизъмъ имаме, много малко знаемъ; докато очеполіе имаме, много малко знаемъ. Трѣбва да има нѣщо, което да измѣсти хремата. Собствено, какво нѣщо е хремата? — Хремата се прѣдизвиква отъ малки микроби, които се развѣждатъ въ жлѣзитѣ. Какво показва хремата? — Че не си чистъ.

Какво показва охтиката? — Че не си чистъ. На какво изобщо се дължатъ всички болести? — На чужди вещества въ организма И когато говоримъ за нечисти мисли, за нечисти чувства, това подразбира, че трѣбва да реформираме нашето тѣло, да добиемъ здраво тѣло, свѣтли мисли, които ще ни дадатъ възможностъ да реализираме всички свои материални идеали на земята. И когато бъдемъ въ състояние да реализираме нашитѣ материални идеали, ще реализираме и нашитѣ духовни идеали. Онзи човѣкъ, който нѣма успѣхъ на физическия свѣтъ, не може да има успѣхъ и въ духовния свѣтъ. Това казва и Христосъ въ слѣдния стихъ. „Ако земнитѣ работи, които ви казвамъ, не разбирате, какъ ще разберете духовнитѣ?“ Тамъ се изисква много по-голяма интензивностъ на човѣшката мисль.

Сега, туй учение е достъпно, като наука, и за млади, и за стари. Стариятъ ще се откаже отъ мисльта, че е неспособенъ, че е старъ, а младиятъ ще се откаже отъ своята младостъ, да мисли, че трѣбва да си поживѣе, да си поиграе. Тѣи разбиратъ хората младостъта. Казватъ за нѣкого: младъ е да си поживѣе. Ние разбираме, какво искатъ да кажатъ тѣ съ това. Туй не е младостъ, това е похабяване на младостъта. Какво е стариятъ човѣкъ? — Той мечтае да го пенсioniраатъ и слѣдъ това казва: да си похапна поне! Това ми сгответе, онова ми сгответе. Подъ „старъ“ човѣкъ разбирамъ човѣкътъ на науката, който има хубава, богата библиотека, и самъ чете, пише, работи. Младиятъ пъкъ трѣбва да влѣзе въ химическата лаборатория, и тамъ да работи. Сега какво правятъ младитѣ? — Младиятъ си турилъ едно ново хубаво палто, шап-

ка, нѣкая хубава вратовръзка и ходи да търси момитѣ. Момата излѣзе накичена съ роза срѣщу него. Знаете ли какво означава тази роза? Това означава: азъ мога да отгледамъ едно дѣте, като тази роза. Не, тази мома прѣди да се закичи съ тази роза, тя трѣбва да е работила въ лабораторията на живата природа, да е учила най-малко 100 години и слѣдъ 100 години да се жени. И затова българиѣ казватъ: „или младъ се жени, или младъ се калугери! Не е така. Трѣбва да тълкуваме свещенитѣ работи по особенъ начинъ; трѣбва да видимъ, какви сж отношенията, които съществуватъ между душитѣ. Не трѣбва да дойдемъ до онѣзи еротически понятия, че човѣкъ е дошълъ на земята да се наслаждава, да живѣе, да яде и да пие. Ако живѣе разумно, той ще има хиляди пкти повече блага, отколкото тия, които търси самъ. Ние търсимъ онѣзи отношения, които сж съществували първоначално между душитѣ, а не такива отношения, каквито има между сегашнитѣ хора. При сегашнитѣ условия, за да се ожени човѣкъ, той трѣбва да бжде напълно здравъ. Не се позволява на болни хора да се женятъ. Азъ ще ви кажа, кои хора не трѣбва да се женятъ. Охтичави хора не трѣбва да се женятъ; хора, които иматъ разваленъ стомахъ, не трѣбва да се женятъ; хора, които иматъ ревматизъмъ, не трѣбва да се женятъ; хора, които иматъ треска, не трѣбва да се женятъ; хора, които иматъ коремоболие, не трѣбва да се женятъ; хора, които иматъ сърцебиене, не трѣбва да се женятъ; хора, които иматъ хрема, и тѣ не трѣбва да се женятъ и т. н. Когато се почувствуващъ напълно здравъ по умъ, по сърце по душа и въ цѣлото си

тѣло, тогава можешъ да се оженишъ. Тогава и дѣцата ти ще мязатъ напълно на тебе, ще създадешъ едно разумно поколѣние, което ще служи на разумния Богъ на Любовта. А сега, като не разбирате този законъ, питате: какво искалъ да каже Христосъ? Христосъ е казалъ, че ние трѣбва да се учимъ! Днесъ ние не учимъ, а само баници ядемъ. Сега ние не учимъ, а носимъ пари въ кеситѣ си. И днесъ, способноститѣ на човѣка се опрѣдѣлятъ по това, доколко той е богатъ. Казватъ за нѣкого: този човѣкъ има много милиони лева. А това, каква е главата му, въпросъ не става. Младата мома казва: „Този, за когото ще се ожена, не е нужно да има много знания, но пари да има; азъ ще му дамъ умъ“.

„И пакъ е подобно Царството небесно на имане, което е скрито“.

Въ древността, единъ бѣденъ овчаръ, на кого то дѣдитѣ и прадѣдитѣ били все овчари, бѣдни хора, дълго мислилъ върху въпроса, какъ да стане щастливъ и богатъ, какъ да напусне овчарството и да измѣни своето положение. Най-послѣ сѣдбата му се усмихнала, безъ той да знае. Единъ день той вижда царската дъщеря, която се разхождала и си казалъ на ума: „Ако мога да цѣлуна ръката на тази царска дъщеря, щастието ще ми се усмихне, ще ми трѣгне напредъ.“ Но въ тази държава имало законъ, който гласѣлъ всѣки, който се осмели да цѣлуна ръката на царската дъщеря, ще се накаже съ смъртъ. Питамъ сега: какъ ще добиете вашето щастие при такъвъ законъ? — Ще станете щастливи, но ще платите съ главата си. Мъдрецитѣ казватъ, че всѣки който цѣлу-

не ржката на Истината съ нечисти устни, ще умре. И вѣрно е. Но вѣрно е и това, че който намѣри Истината и цѣлуе ржката ѝ той е намѣрилъ и смисъла на живота. Обаче, случило се въ това царство слѣдното: дъщерята на този царь умира. Младиятъ овчарь присѣствувалъ на погребението ѝ, видѣлъ какъ я положили въ гроба. Царската дъщеря била заровена споредъ тогавашнитѣ обичаи. Слѣдъ погребението ѝ всички се разотишли. Три мѣсеца слѣдъ погребението ѝ на този младъ овчарѣ идва идеята да разрови гроба на царската дъщеря и да цѣлуе ржката ѝ. Разравя гроба и вижда лицето ѝ ни най-малко не било покварено, като че била жива заровена въ гроба. Той цѣлува ржката на царската дъщеря, но въ това врѣме вижда на първия прѣстъ на лѣвата ѝ ржка единъ прѣстенъ и си казва: „ще взема този прѣстенъ за споменъ.“ Като потегля прѣстена, вижда, че царската дъщеря оживѣва, и той хуква да бѣга въ гората. Тогава царската дъщеря се връща дома си — три мѣсеца слѣдъ смъртта ѝ. Бащата разпитва: „Кой разровилъ гроба на дъщеря му?“ Започватъ да търсятъ виновника. Изъ цѣлото царство се повдига въпроса, кой се осмилилъ да разрови гроба на царската дъщеря? Питамъ: ако вие бѣхте на мѣстото на този младъ овчарь, бихте ли се осмили да кажете, че вие сте този, който разрови гроба на царската дъщеря? Намѣри се обаче, единъ овчарь въ древността, който разрови гроба на царската дъщеря. Въ врѣмето на Христа и такъвъ овчарь даже нѣмаше. Между човѣшката раса въ това врѣме нѣмаше човѣкъ, който можеше да направи това, а трѣбваше да експедираатъ единъ ап-

гелъ отъ небето, който да разрови гроба на Христа. Питамъ: ами сега 2,000 години слѣдъ Христа, само една душа ли ще се намѣри? Колцина отъ васъ днесъ бихте разровили гроба на царската дъщеря? Или, колцина отъ васъ бихте вдигнали камѣка отъ гроба на Христа? Има нѣщо, което се таи дълбоко въ човѣшката душа. Не мислете, че тази степенъ, до която сте дошли е послѣдната! — Не, има много степени въ човѣшкото възрждане въ човѣското рѣстене.

Въ окултната наука подържатъ, че има хора, които сж родени два пѣти отъ само себе си, а не отъ майка. Знаете ли какво значи два пѣти роденъ човѣкъ отъ само себе си? Христосъ казва: „Ако се не родите отъ вода и Духъ, нѣма да влѣзете въ Царството Божие“. Не казва, „ако не се родите отъ баща и майка“, този въпросъ е рѣшенъ за Него. Христосъ казва: „Родениятъ отъ баща и майка нѣма да влѣзе въ Царството Божие, но само родениятъ отъ вода и Духъ ще влѣзе въ Царството Божие“. Казва се, че има хора въ свѣта, които сж два пѣти родени.

Сега, тази мисль е недостижна за съврѣменнитѣ хора, но ние ще я оставимъ настрана, обаче всѣки отъ васъ може да се домогне до достижното, до истинския животъ. Онѣзи отъ васъ, които не сж успѣли още, могатъ да се домогнатъ до Вѣчния Животъ, да имъ се разкрие онази гледка, отъ която да видятъ, че между всички растения, между всички животни, между всички хора, между всички планети, вънъ и вътрѣ въ насъ, има тѣсна връзка. И ако нѣкой отъ васъ можеше да образува тази тѣсна връзка, знаете ли каква сила щѣше да

се открие въ неговата душа? Ние наричаме това „вѣра или Любовь къмъ Бога.“ Подъ думата „Любовъ“ ние разбираме връзка съ всички разумни същества въ свѣта. Подъ думата „Мъдростъ“ ние разбираме пакъ същото: връзка съ умоветѣ на всички разумни същества, а подъ думата „Истина“ ние разбираме тѣхния и нашия стремежъ да бждатъ общи, да бждатъ пакъ въ връзка, да съставляватъ едно цѣлокупно движение въ живота. Слѣдователно, отъ това гледище, когато ти обикнешъ Истината, всички същества отъ невидимия свѣтъ, които същества сж обикнали Истината, сж въ връзка. И тамъ има вѣстници, на които пишатъ, но тѣ не сж като нашитѣ. Тамъ вѣстницитѣ сж живи и сами се продаватъ; ходятъ отъ къща въ къща, хлопатъ и казватъ: такива и такива новини има. И слѣдъ това ще взематъ форма, каквато ти искашъ. Ако искашъ този вѣстникъ да бжде голѣмъ такъвъ ще бжде; ако искашъ да бжде малкъ, такъвъ ще бжде. Този вѣстникъ ще ти каже: „На слънчевата система, въ млѣчния пѣтъ има една малка, грѣшна планета, наречена „земя“, въ която Христосъ дойде да изкупи грѣхветѣ ѝ. И въ нея се намѣри единъ човѣкъ, който обикна Истината, който иска да се повдигне, да се обърне къмъ Бога.“ Ако се намѣрятъ въ Бѣлгария повече такива хора, съ това и Бѣлгария се повдига. А сега, на много мѣста не знаятъ нищо за Бѣлгария. Въ Америка нѣкои казватъ: Бѣлгария и Хунгерия сж едно. Бѣлгаритѣ сж толкова велики, че въ Америка не ги знаятъ, дали сж бѣлгари или хунгерци, и трѣбва дълго врѣме да разправяшъ на единъ американецъ, че има нейдѣ една малка страна, наре-

чена България. Защо? Защото е малка, и никой не я почита. Съ какво се прочу Гърция? — Съ Питагора, съ Сократа, съ Платона, съ Аристотеля. Извадете вие Питагора отъ нея, извадете Сократа, извадете Платона, извадете и Аристотеля, какво ще остане отъ гръцката култура? Въ нея има и хора на красноръчието. Най-послѣ, съ какво се прослави еврейския народъ? — Съ Христа, съ пророцитѣ. Извадете Христа, извадете пророцитѣ, какво ще остане отъ еврейския народъ? Съ какво се слави английския, френския и германския народи? — Съ своитѣ велики хора. Съ какво се слави Египетъ? — Съ своитѣ велики хора. Казвамъ: кое е гениалното въ васъ, което може да ви опрѣдѣли като разуменъ човѣкъ? Казвамъ: младитѣ хора трѣбва да бждатъ гениални, старитѣ хора трѣбва да бждатъ разумни. Гениалността трѣбва да бжде единицата, съ която да започнете. Казватъ: Нютонъ билъ гениаленъ. Че и въ България има гениални хора като Нютона, само че българскитѣ гениални хора сж потенциални, а английскитѣ Нютонъ е кинетически. Това е велика наука, и всѣки отъ васъ трѣбва да си даде отчетъ за своитѣ мисли. Вие трѣбва всѣкога да раздѣляте вашитѣ мисли, да ги прѣчиствате. Хубавитѣ мисли всѣкога образуватъ свѣтлина въ човѣшкия мозъкъ. Всѣка мисль, която произвежда свѣтлина, или която носи свѣтлина, е гениална. Тя е Божия мисль. Всѣка мисль, която е неопрѣдѣлена, около нея има тъмнина. Тя е лоша мисль, не се прѣдавайте на нея. Всѣко чувство, което има малка свѣтлинка, е хубаво чувство; всѣко чувство, което нѣма свѣтлина около себе си, е лошо чувство, пазете се

отъ него! Всѣко дѣйствиe, около което се образува свѣтлина, което създава приятна аура, направете го, но отъ всѣко дѣйствиe, което е обградено съ тъмнина пазете се!

Та казвамъ: туй богатство е скрито въ нашитѣ тѣла. Азъ не говоря за човѣшкото тѣло тѣй, както вие го разбирате. Азъ казвамъ: вие сте храмъ на Божия Духъ. Има едно тѣло у човѣка, което не умира. То е духовното гениалното тѣло. Ние трѣбва да подхранваме това тѣло именно. Когато ние придобиемъ това тѣло, всичкото изкуство, което сега имаме и всичката наука, която сега имаме, ще бѣде достояние за човѣшката душа. Всичкото знание, което имаме сега въ свѣта, може да се събере въ 90 книги, голѣми като Библията. Като се напечати всичкото това знание върху клѣткитѣ въ човѣшкия мозъкъ, ще остане мѣсто за още 900 такива книги. Тѣй щото, всичкото знание, отъ какъ човѣкъ е дошълъ на земята и досега се равнява на 90 книги. Оттукъ се вижда, каква възможность има за развитието на всѣка душа! Колко книги има още, които ще могатъ да се напишатъ въ човѣшкия мозъкъ! Тогава именно човѣкъ ще излѣзе отъ тази слънчева система и ще мине въ системата на Сириуса. Знаете ли колко милиони години ще трѣбва да се прѣкаратъ и тамъ, докато се напише почти толкова голѣми книги, колкото и тукъ? Казвамъ: знание ви трѣбва и то много знание! Нѣкой казва: азъ зная много, чель съмъ много нѣща: Канта съмъ чель, Шопенхауеръ съмъ чель, Толстой съмъ чель, па и много още поети и писатели съмъ чель. Да, разумниятъ човѣкъ трѣбва да е чель всички поети отъ създаването на свѣта досега. Той трѣбва

да е целъ всички книги на гениалнитѣ, на разумнитѣ, на ученитѣ хора. Единъ разуменъ музикантъ трѣбва да е свирилъ всичкитѣ съчинения, всичкитѣ пиеси, които сж извѣстни до това врѣме. Какво е останало отъ музиката на първата раса, на нашитѣ прѣдци, които сега пакъ идватъ на земята? Ние едва сега започваме да произвеждаме нѣщо ново, едва сега започваме да изучаваме музиката. И то е само отражение на опази велика музика. Нѣкой казва: ангелитѣ иматъ ли музика? — Иматъ. Ангелитѣ, които слѣзоха да поздравятъ Христа, бѣха хора, завършили своето развитие на земята. Какво ще кажете на това отгорѣ? И тѣ като дойдоха, пѣха. Тѣй щото, има доста ангѣли отъ човѣшкитѣ синове въ небето, които сж завършили вече своето развитие на земята, и тѣ не се именуватъ човѣци, а се именуватъ ангели. Съвършени сж тѣ. Питамъ: какъвъ трѣбва да бѣде вашиятъ идеалъ? Да бѣдете пръвъ министъръ въ Англия, въ Франция или въ Германия, или да бѣдете отъ съвършенитѣ? — Вие трѣбва да бѣдете отъ съвършенитѣ, отъ безсмъртнитѣ. Тогава, дѣ ще намѣрите скритото богатство? — Въ съвършенството.

Тази сутринъ азъ искамъ да ви оставя мисълта: да вложите дълбоко въ душата си великата мисль на безсмъртието. Знанието, което имате, колкото и да е малко, не трѣбва да ви обезнадежда, но да ви служи като начало на разумния животъ. Вие като видите единъ гениаленъ човѣкъ, обезсърчавате се. Всички гениални хора още не сж напълно гениални, тѣ сж въ началото на разумния животъ. И когато се придобие разумния животъ, казва се въ Писанието, че тогава ще просветнемъ.

Само така човѣкъ може да просветне и да стане свѣтълъ като слънцето. Свѣтлината, която слънцето ни изпраща, е резултатъ отъ нѣщо. Нѣкой казва: какъ се образува свѣтлината? — Свѣтлината се образува отъ разумнитѣ същества на слънчевата система. Колкото свѣтлината имъ е по-голъма, толкова и тия същества сж по-разумни. Свѣтлината, която се образува на марсъ е малко червеникава. Тя означава по-ниска култура. Въ венера културата е малко по-висока отъ тази на земята. Изобщо, интензивността на свѣтлината опредѣля степенята на културата за човѣшката душа. И всички ние трѣбва да бждемъ свѣтли! Азъ не говоря за вашата чернота, но казвамъ: когато човѣкъ мисли, когато човѣкъ чувствува, отъ него трѣбва да излиза свѣтлина! И когато и дѣто минава, той трѣбва да носи радостъ и веселие, свобода и разширение за всички души. Когато се спирашъ прѣдъ такъвъ човѣкъ твоята душа нѣма да изпита страхъ но ще изпита свѣтлина, свобода, самоувѣреностъ и смѣлостъ, че можешъ да живѣешъ.

И тъй, ние трѣбва да разровитѣ гроба, дѣто е заровена вашата царска дъщеря, или казано въ другъ смисълъ; ние трѣбва да разкопаете гроба, дѣто е заровена вашата Истина.

„Пакъ е подобно Царството небесно на имане скрито въ нива, което като го намѣри човѣкъ, скри го, и отъ радостта си отхожда, и купува все що има, и продава онази нива“.

Бѣседа, държана отъ Учителя, на 23 май, 1926 год.
въ гр. София.

КОЕТО ДАВА ЖИВОТЪ

29

1927

Печатница Димитър Петровъ
Русе

КОЕТО ДАВА ЖИВОТЪ

„Духътъ е онова, което дава животъ“.

«Духътъ е онова, което дава животъ».

Ще поставимъ това изречение споредъ сегашнитѣ схващания. Духътъ, това е основата, върху която всичко се гради. Върху тази основа могатъ да изникнатъ всички нѣща. За да се докажатъ нѣкои идеи, все трѣбва да допуснемъ извѣстни истини, извѣстни факти. Само така можемъ да направимъ дадени идеи очевидни. Сжествуването на духа, тъй както ние го разбираме, не може да се докаже по единъ материаленъ начинъ. Човѣкъ има петъ чувства, петъ сѣтива, съпжтници въ неговия животъ, чрѣзъ които той се запознава съ външната природа. И затова ние казваме: азъ видѣхъ това нѣщо, чухъ го, помирисахъ го, вкусихъ го, попипахъ го. Питамъ ви мислители, че това, което сте видѣли съ очитѣ си е нѣщо реално? Вечерно врѣме въ снъ вие ходите по какви ли не мѣста, ставате царе, князе, правите какви ли не чудеса, но като станете сутринъта, виждате, че пакъ сте сжщиятъ човѣкъ. Защо се занимавате съ тия илюзии вечерно врѣме? По какъвъ законъ ставатъ тия нѣща? Ученитѣ хора казватъ, че това сж илюзии, че това сж халюцинации. Да, но това не е научно обяснение. Що е илюзията, що е халюцинацията? Тѣзи думи трѣбва да се изяснятъ въ тѣхния дълбокъ вжтрѣшенъ смисълъ. Казватъ за нѣ-

кого: той е вагабонтъ. Питамъ: какво лошо има въ тази дума? Вагабонтъ е този човѣкъ, който ходи отъ едно мѣсто на друго. Българитѣ казватъ вагабонтъ на този човѣкъ, който обича да пипа въ джобоветѣ на хората. Значението на тази дума не е лошо. Вземете послѣ думата «шансонетка». На френски езикъ тази дума означава жена, която пѣе, а на български езикъ думата «шансонетка» означава лека жена. Виновна ли е за това думата, че сж ѝ прѣдали такъвъ изопаченъ смисълъ? Питамъ: кой е онзи законъ, чрѣзъ който думитѣ се изопачаватъ и приематъ съвсѣмъ друго значение отъ сжщинското? Защо се туря такъвъ изопаченъ смисълъ на нѣкои думи? Казватъ за нѣкой човѣкъ, че е сектантъ. Какво лошо има въ тази дума? Да си сектантъ, значи да си частъ отъ нѣщо цѣло. Земята прѣдставлява единъ секторъ отъ цѣлата слънчева система. Слънцето е единъ секторъ отъ цѣлия козмосъ. Какво лошо има въ това? Хората наричатъ «сектантъ» този човѣкъ, който обича да разрушава. Кажете ми тогава: има ли въ свѣта сжщество, което да не обича да разрушава? Майкитѣ които минаватъ за най-идеални, и тѣ разрушаватъ дѣцата си. Има котки, които изяждатъ малкитѣ си. Сжщо тѣй се срѣщатъ въ природата животни, които изяждатъ малкитѣ на други нѣкои животни, за да подържатъ своитѣ малки. И слѣдъ всичко това, казватъ: това е природа. Не, тѣй както ние виждаме тия външни проявления, това още не е природа. Извадете всички тия противорѣчия, всички тия заблуждения отъ понятието природа. Това не е онази разумна жива природа, която ние познаваме. Когато нѣкои хора искатъ да ме убѣдятъ, че всичко това, което сега става, е природа, или най-малкото, че то става по законитѣ на разумната природа

знаете ли на какво мога да уподобя азъ тия твърдения. То е все едно, ако нѣкой човѣкъ събере около себе си 10,000 дрипави недоразвити дѣца и иска да ме убѣди, че тѣ сж гениални, че могатъ да свирятъ добръ. Не, тия дѣца не сж гениални и днесъ не могатъ да свирятъ. «Ама за въ бждеще ще излѣзе нѣщо много отъ тѣхъ». — Тѣзи дѣца днесъ не могатъ да свирятъ, за сега отъ тѣхъ не може да излѣзе нищо. А какво може да стане отъ тяхъ за въ бждеще, то е другъ въпросъ. Нека говоримъ на единъ разбранъ езикъ.

И тъй, Духътъ е онова, което дава животъ. И слѣдъ всичко това съврѣменнитѣ хора наричатъ животъ този, който е пълень съ болести, съ страдания съ какво ли не още. Не, да боледувашъ, да си боленъ, това не е животъ. Да губишъ, това не е животъ. Да си смахнатъ, това не е животъ. Да се съмнѣвашъ, това не е животъ. Да мразишъ, това не е животъ. Най-първо ние трѣбва да опрѣдѣлимъ, какво нѣщо е животътъ. Животътъ е опрѣдѣленъ строго математически. Онзи, който се интересува отъ живота, трѣбва да знае, че той е една строго опрѣдѣлена математическа величина. Истински животъ е онзи, който изтича отъ Духа. Има животъ, който не изтича отъ Духа.

Сега нѣма да се спирамъ върху онова обикновено понятие за живота, но казвамъ, че този животъ, който произтича отъ Духа, това е великото разумното начало въ свѣта, къмъ което всички хора се стремятъ. Човѣкъ трѣбва да бжде много разуменъ, за да разбере, какво нѣщо е животътъ на Духа. Той трѣбва да бжде не само разуменъ, но и много гениаленъ. Има хора съ неоформени идеи, които едва се пробуждатъ отъ сънъ. Тѣ сж едва по на

двѣ години и казватъ, че Духътъ имъ говори. Духътъ е основата на живота и отъ Него сѣ произлѣзли всички малки духове, всички малки душици въ свѣта. Този Духъ индуситѣ наричатъ Брами, окултиститѣ го наричатъ Адамъ Кадмонъ, евреитѣ го наричатъ Иехова, но всички тия имена съдържатъ все една и сѣща идея. Това се отнася само до степенята на разбирането. Духътъ е великото, възвишеното въ живота. Съврѣменната наука подъ «Духъ» подразбира това нѣщо, което прониква цѣлото пространство, или онази първична материя, която носи въ себе си чистия, дѣвствения, неопетнения животъ. Ако имате отъ тази първична материя, отъ този първиченъ еликсиръ на живота само една стомилионна частъ отъ милиграма, вие ще направите чудеса съ нея. Но за да извършите чудеса, вие трѣбва да разбирате законитѣ на тази първична материя, защото и тя отъ своя страна има свои закони. И когато човѣкъ изгубва живота си, той го изгубва по особени причини. Човѣкъ може да изгуби живота си. Всички вие сте изпитвали това нѣщо. Дойде ви нѣкоя голѣма радостъ, и вие се чувствувате като че сте на небето, но тя трае само 1—2 секунди и слѣдъ това я изгубвате. Когато имате тази радостъ, това показва, че вие сте въ съприкосновение съ Бога. Това, обаче, се отнася до душата. Ние говоримъ за душитѣ, но знаете ли, какво нѣщо е душата? Каква форма има душата? Всѣко нѣщо трѣбва да има своя форма, своя тежестъ. Видимитѣ, проявенитѣ нѣща трѣбва да иматъ своя форма. Значи, душата сама по себе си не седи въ извѣстна форма, но формата е само нейно проявление.

Засега съврѣменната наука е достигнала дотамъ, че е намѣрила толкова чувствителни вѣзни,

съ които може да прѣтегля даже и една десетомилionна частъ отъ милиграма. Въ такъвъ случай ученитѣ хора си задаватъ въпроса: каква е тежестъта на единъ атомъ? Нѣкои учени опрѣделятъ, че тежестъта на единъ атомъ е около 326 квадрaлионна частъ отъ милиграма. Значи, като се турятъ къмъ числото 326 двадесетъ и четири нули ще се опрѣдели тежестъта на единъ атомъ. Можете ли да си прѣдставите, какво е това число? Прѣдставете си слѣдъ това, колко ще тежи душата. Тя ще съставлява още по-малка частъ по тегло отъ атома. Колко цифри, т. е. колко нули трѣбва да туримъ на това число, което опрѣдѣля тежестъта на душата? Вие ще кажете: защо ни трѣбватъ тия числа? Чудни сте! Азъ ще ви запитамъ: защо трѣбватъ на човѣка двѣ очи? Той не можеше ли само съ едно око? Защо му трѣбватъ двѣ уши? Не можеше ли да бѣде само съ едно ухо? Защо му трѣбва една уста? Не можеше ли да бѣде съ половинъ уста? Защо му трѣбватъ петъ прѣста? Защо му трѣбватъ два крака. съ една пета на всѣки кракъ? Не можеше ли да има четири крака? Не, човѣкъ и да иска да ходи съ четири крака, не може. Той ще ходи само на два крака. Значи, всичко това не е случайно. Въ природата има единъ строго опрѣдѣленъ законъ, или една строго опрѣдѣлена причина, поради която човѣкъ може да има или само двѣ очи, или само двѣ уши, или само една уста и т. н. И човѣкътъ като е дошълъ сега на земята, реализира този строго опрѣдѣленъ планъ, създаденъ отъ разумната природа. Човѣкътъ е частица отъ цѣлото и вслѣдствие на това, съзнанието на всички хора на земята, отъ първия човѣкъ още и до всички сега съществуващи, е съединено въ едно цѣло. Съзнанието на всички тия хора съставлява козмически човѣкъ.

вѣкъ. Всички заедно съставляватъ едно общество и единъ народъ. И всички народи, които сж съществували въ миналото, които съществуватъ сега и които ще съществуватъ въ бѣдещето, съставляватъ органи на единъ народъ само, който нѣкога ще се прояви. Когато великиятъ козмически човѣкъ се събуди и доведе въ дѣйствие своитѣ органи, тогава на сцената ще се яви само единъ народъ, който може да е като французския, или като английския или като американския, или като германския, или като японския, или като китайския и т. н. Значи, всѣки народъ прѣдставлява сборъ отъ разумни същества, които може да сж 100 милиона, или 200 милиона, а може и повече.

Та за да разберемъ вътрѣшната страна на живота си, ние трѣбва да изучаваме своето тѣло. Единственото реално нѣщо, съ което можемъ да се занимаваме, това е нашето тѣло. Трябва да започнемъ отъ тѣлото си! Знаете ли, колко усилия и трудъ е употребила природата, докато създаде вашитѣ тѣла? Ученитѣ хора още не сж установили това нѣщо. Досега азъ не съмъ намѣрилъ една статистика, която да изчисли, колко милиона живи клѣтки има въ цѣлото човѣшко тѣло. За мозъка се знае, че въ него има три билиона и 600 милиона клѣтки. Въ стомаха има приблизително 10 милиона клѣтки, но отъ колко милиона клѣтки е съставено цѣлото човѣшко тѣло, това нѣщо ученитѣ хора още не сж изчислили. За въ бѣдеще и това ще се изчисли. Питамъ: отдѣ е взетъ този материалъ, употребенъ за съграждане на човѣшкото тѣло? Не е лесна работа да се създаде едно тѣло. Като се изучава човѣшкото тѣло, повдига се въпроса за храната на човѣка. Какъ и съ какво трѣбва да се храни човѣкъ?

Като говоримъ за храната, повдига се въпроса за месната и за вегетарианската храна. Защо човѣкъ трѣбва да яде месна храна, или защо пъкъ трѣбва да яде вегетарианска храна? Това се основава на закона, че клѣтките на месото сж много индивидуализирани, много егоистични. Тия клѣтки, като влѣзатъ въ състава на човѣшкия организамъ, ще му придадатъ своитѣ специфични свойства. Напримѣръ, клѣтките на свинята сж много егоистични. Голѣми аристократки сж тѣ. По-егоистични клѣтки отъ тия на свинята нѣма. Свинята не обича да работи. Тя си живѣе по кефъ. Цѣль день рови и яде. Ако се опитате да я хваните, тя започва тъй силно да вика, че ще я чуете на разстояние два километра. Ако хванете единъ волъ, той нѣма да вика, гласътъ му нѣма да чуете. И дѣйствително, ако обератъ единъ богаташъ, всички ще знаятъ за това, но ако обератъ единъ бѣднякъ, никой нѣма да знае. За богатия всички вѣстници ще пишатъ. И това е хубаво.

Слѣдователно, когато клѣтките на местната храна влѣзатъ въ човѣшкия организъмъ, той трѣбва да употреби десетъ пѣти повече енергия, за да ги задържи въ себе си, т. е. да ги постави въ извѣстенъ устой и да ги впрегне на работа. А колко могатъ да изработятъ такива клѣтки? Защо сж нужни тия работници на човѣка, ако тѣ му донасятъ едно, а завличатъ десетъ? Квзватъ: да, това е свинско мѣсо, вкусно е то. Да, свинско месо, което едно донася, а десетъ отнася. Какво има въ такава философия? Ще кажете: тогава какво трѣбва да ядемъ? — Ще ядете такава храна, която десетъ ще донесе, а едно ще завлѣче. Коя е тази храна? — Засега тя е растителната и плодната храна. Туй неестествено състояние, въ което е попадналъ цѣлия

културенъ свѣтъ, се дължи на местната храна именно. Това е единъ чисто физиологически, единъ чисто биологически законъ. Ако ученитѣ хора искатъ да спасятъ тази култура, трѣбва да започнатъ съ храната. Новото поколѣние трѣбва да се създаде именно отъ тази финна материя, въ която да не проникватъ никакви недѣзи. Прослѣдете какво е състоянието на охтичавитѣ хора. Знаете ли, каква е тѣхната психология? По подозрителни, по-отмѣстителни хора отъ охтичавитѣ нѣма. Охтичавиятъ човѣкъ е толкова отмѣстителенъ, че когато умира, иска заедно съ него да умре цѣлия свѣтъ. Това се дължи на астрални микроби, които влизатъ въ него. Тѣ искатъ да унищожатъ всичко наоколо си. Тѣ сѣ крайни егоисти. Отъ какво се прѣдизвиква това състояние у човѣка? — То се дължи на неустойчивата материя въ него. Зародишитѣ на охтиката съществуватъ въ пространството още отъ хиляди години. Тѣ сѣ създадени още отъ грѣхопадането на човѣка и не умиратъ. Щомъ допаднатъ въ човѣшкия организъмъ, тѣ отиватъ най-напрѣдъ въ човѣшкия умъ, послѣ въ дробоветѣ му, слѣдъ което разстройватъ пищеварителната или храносмилателната система, докато изцяло разстроятъ тѣло о му. И затова сегашнитѣ учени хора, които разбиратъ добръ тази наука, казватъ, че лѣкуването на човѣка трѣбва да започне най-първо отъ ума. Ето защо, не бързай да лѣкувашъ единъ човѣкъ, докато не го научишъ какво нѣщо е хигиена. Ако срещнешъ единъ боленъ човѣкъ, билъ той простъ или ученъ, ще му кажешъ да си купи една елементарна анатомия и физиология и да започне да изучава своитѣ дробове, своето сърдце, своя стомахъ, мозъкъ и т. н. Като научи всичко това, ще му кажешъ да не грѣши. Само така той ще те разбере,

ще знае, защо трѣбва да води единъ чистъ и святъ животъ. А сега, съврѣменитѣ хора като сж дошли въ тѣлата си, казватъ: азъ ще ямъ и ще пия. Ще ядешъ и ще пиешъ, но послѣ злѣ ще патишъ. Всѣки човѣкъ, който се е опиталъ само да яде и пие на земята, природата го е изпратила въ своя изправителенъ домъ. Кой е изправителниятъ ѝ домъ? — Това сж гробищата.

Писанието казва: «Духътъ е онова, което дава животъ».

Ако ние имаме истинско разбиране за живота невидимиятъ свѣтъ нѣмаше защо да праща велики, Учители, които да учатъ свѣта. Ако всѣки е на мѣстото си, тогава каква нужда имаше отъ учители, отъ майки и бащи въ свѣта? Каква нужда има и отъ учени хора въ свѣта? Има нѣщо, което ни липсва. Слѣдователно, туй което майката може да даде, дъщеряга не може да го даде. И това, което дъщерята може да го даде, майката не може да го даде. Каквото е отношението на майката къмъ дъщерята, такова е отношението и на дъщерята къмъ майката. Каквото е отношението на господаря къмъ слугата, токова е отношението и на слугата къмъ господаря. Понеже има господари въ свѣта, има и слуги. Ако нѣмаше слуги, и господари нѣмаше да има. Слугитѣ сж дѣца на господаритѣ. Вие ще ми кажете, че нѣкои господари третиратъ много злѣ слугитѣ си. Казвамъ ви: има много майки и бащи, които сжщо тъй третиратъ злѣ своитѣ дѣца. Всички майки не постѣпватъ идеално съ своитѣ дѣца. Има и идеални майки, но повечето сж обикновени. И учителитѣ въ свѣта сжществуватъ по сжщата причина — понеже има ученици.

Та казвамъ: ще имате прѣдъ видъ всички про-

тивоположности, които съществуватъ въ свѣта. Ще имате прѣдъ видъ свѣтлината, ще имате прѣдъ видъ и топлината. Свѣтътъ не може да се създаде безъ свѣтлина и топлина. Свѣтлината и топлината сж двата полюса на битието. Когато човѣкъ иска да си почине, около него трѣбва да има тъмнина, а когато иска да работи, около него трѣбва да има свѣтлина. Слѣдователно, дайте тъмнина на всѣки човѣкъ, който е дошелъ до положение на почивка. Като говоря за тъмнината не ме разбирайте въ другъ смисълъ, не изопачавайте думите ми. Азъ разбирамъ тъмнината въ смисълъ на почивка. Когато природата иска да създаде нѣкому почивка, тя го поставя въ състояние на тъмнина. Когато искате да фотографирате нѣкой прѣдметъ, вие първо го излагате на свѣтлина, а послѣ го поставяте въ тъмна стаица, или въ камера обскура, за да не се изгуби отъ дѣйствието на свѣтлитѣ лъчи. Ако отворите на тази камера обскура 4—5 дупки, какво ще създадете? — Нищо. Образътъ напълно ще се изгуби. Значи, когато природата иска да фотографира нѣщо, отваря нѣколко отверстия, за да проникне свѣтлината прѣзъ тѣхъ, а послѣ ги затваря, за да запази придобититѣ образи и впечатления. Очитѣ на човѣка, това сж двѣтѣ отверстия на тази камера обскура, прѣзъ които всичко трѣбва да се отпечати. Първо ще отворишъ очитѣ си, ще фотографирашъ и слѣдъ това ще ги затворишъ. Вие засега само фотографирате, още не изучавате нѣщата. Смѣшно е когато единъ фотографъ ходи цѣль день да фотографира, а като се върне вечерно врѣме дома си, не промива тѣзи плочи и ги оставя настрана. Не, той трѣбва да влѣзе въ тъмната си стаичка и да ги промие. По сжщия начинъ и вие трѣбва да промивате вашите

плочи, които сте събрали. Кажете ми какъ промивате вашитѣ плочи? Ще кажете: и това още остава-ше, да промиваме всички тия плочи! Природата казва: «Ще промивашъ всичко, което си фотографиралъ! Ако не го промиешъ, ще го изгубишъ». Нѣкой казва: тогава азъ мога да не фотографирамъ, за да не промивамъ. — Можешъ, но ще се прѣпъвашъ и ще падашъ на земята. По добръ съ фотография, отколкото безъ фотография, защото въ фотографията сж образитѣ на живота. Щомъ имате образитѣ, послѣ ще придобиете и тѣхния истински смисълъ.

Казвамъ: въ тази велика наука трѣбва да се изучава човѣшкото тѣло. Всѣки човѣкъ трѣбва да изучава своето истинско тѣло. Азъ не говоря за обикновеното му тѣло, но за истинското тѣло на човѣка, което не умира. Туй, което умира въ човѣка, това е неговата плътъ. Казвате: ами тѣлото на човѣка не умира ли? — Не умира. Само плътта умира. Има нѣщо постоянно у човѣка. То е истинското му тѣло, което остава всѣкога едно и сжщо. Нѣкои учени казватъ, че истинското тѣло на човѣка, т. е. неговата душа тежи 33 грама. Тази голѣма тежестъ, която човѣкъ има днесъ, се дължи на посторонни налѣгания. Тяжестта на човѣка не опрѣдѣля неговата интелигентностъ. Колкото е по-малко движението на частицитѣ въ едно тѣло, толкова и неговата тежестъ е по-голяма. Съврѣменната наука казва, че когато движението на частицитѣ въ едно тѣло се намалява, тежестта му се увеличава. Понеже частицитѣ на душата трептятъ или се движатъ съ голѣма бързина, затова и тя тежи само 33 грама. Ако вие намалите бързината на движението въ душата на половина, тежестта ѝ се увеличава колкото тази на цѣлата земя. Слѣдователно, при сгрупирването частицитѣ на

тѣлата на по-близки разстояния, тѣхното движение се намалява, и тѣ увеличаватъ своята тежестъ; когато пъкъ вътрѣшното движение на частицитѣ се увеличава, тѣлата ставатъ по леки. Ето защо въ разумния животъ се изисква бърза мисълъ, както и бърза, но разумна смѣна въ чувствата.

И тъй, разумниятъ животъ, който изтича отъ Духа, се е проявявалъ много пѣти въ свѣта но тъй както свѣтътъ днесъ се развива, това показва, че цѣлата слънчева система е навлѣзла въ нова зона на Духа. Това навлизане е станало отъ 914 година на 20 вѣкъ. По този начинъ и земята е навлѣзла въ тази зона. Че дѣйствително Земята е навлѣзла въ една нова зона, въ една нова фаза на съчетание съ слънцето, това нѣщо ще се докаже най много слѣдъ 1—2 вѣка отъ тогавашнитѣ учени хора. Понеже съществата на слънцето сѫ много по-напрѣднали отъ хората на земята, това нѣщо указва извѣстно влияние върху нашата земя. Или съ други думи казано: ние сме навлѣзли въ връзка съ една дѣйствиелна материя и затова очакваме възкресение. Ето защо онѣзи хора, които сѫ готови за това врѣме, ще възприематъ този жизненъ еликсиръ и ще възкрѣснатъ, а онѣзи, които не сѫ готови, ще заспятъ и ще чакатъ още хиляди години за новитѣ условия, които ще дойдатъ въ бъдеще. Този новъ Духъ индуситѣ наричатъ Брама; окултиститѣ го наричатъ Адамъ Кадмонъ, или голѣмиятъ, козмическиятъ човѣкъ, а евреитѣ го наричатъ Иехова. Съврѣменнитѣ учени подъ думата «Духъ» разбиратъ «неовитализма», т. е. живата природа. Туй, което се проявява отъ Духа, единиятъ му полюсъ е висшата интелигентность на човѣка, която засѣгатъ съврѣменнитѣ учени хора. Тази интелигентность се проявява въ една малка частъ на

човѣшкия образъ. Тя се проявява именно въ неговото чело, въ неговото лице. Голата частъ на лицето у човѣка прѣдставлява разумния, благородния човѣкъ. По челото, по лицето, по скулитѣ му ти познавашъ, дали може да се разчита на единъ човѣкъ, или не, дали ще бѣде той гениаленъ, или обикновенъ човѣкъ. Въ окултната наука има извѣстни правила, чрѣзъ които се изучава човѣшкото тѣло. Вземете, напримеръ, ухото на човѣка е създадено по единъ начинъ; окото — по другъ начинъ. Ухото показва прѣзъ какви условия е минала нашата земя въ своето развитие. То прѣдставлява цѣлото битие. Очитѣ сжщо тѣй показватъ условията, прѣзъ които е минала нашата земя въ своето развитие. Очитѣ или ушитѣ не могатъ да се създадатъ на всѣко врѣме. Носътъ, рѣцетѣ, както и всички останали органи на човѣшкото тѣло показватъ начинътъ, по който природата се е развивала. Тѣ прѣдставляватъ особенни книги на природата. Всичко това съставлява една обширна наука, която човѣкъ трѣбва да изучава, но за което трѣбва да има специално ръководство. Вие имате лица, но още не сте запознати съ тѣхъ, не знаете стойността на вашитѣ лица. Вие имате носъ, но още не сте запознати съ него. Казвате: азъ имамъ носъ. Да, имате носъ, но не знаете, какъвъ типъ е вашия носъ: дали гръцки, римски, или какъвъ другъ. Вие имате чело и по него редъ бръчки, но не знаете, какво е вашето чело, дали като на нѣкой гениаленъ човѣкъ, или като на нѣкой обикновенъ човѣкъ, защото бръчкитѣ по челото на гениалнитѣ хора сж поставени по единъ геометрически начинъ, а тия на обикновенитѣ хора — по другъ начинъ. Тѣ сж безразборно разхвърляни, както може безразборно да се набръчка единъ платъ. Кога-

то обличаме дрехитѣ си, и въ тѣхъ има особено набръчкване. Всичко това, което ви говоря за човѣшкото лице, сж факти, които може да проучавате постоянно. Вие казвате: Това сж мъчни работи. Че вие още не сте започнали да учите, а търсите леснитѣ работи. Леснитѣ работи минаха. Колко врѣме може да бозае едно дѣтенце отъ майка си? — Най-много 1—2 години. Най-послѣ майката казва: ще отбия това дѣте, та ако ще нека плаче. И започва слѣдъ това тя да му дава твърда храна. Вие нѣкога казвате: добъръ е Господъ. — Млѣко е това. Господъ ще промисли за насъ. — Млѣко е това. Но единъ день това млѣко ще се свърши и тогава и ти ще работишъ, и Господъ ще работи. И Господъ ще промишлява, и ти ще промишлявашъ. Вие казвате: Духътъ ще ни научи. Да, Духътъ ще ни научи всичко, но и ние трѣбва да знаемъ. какъ да учимъ.

Ние съврѣменнитѣ хора, прѣкарваме по-голямата частъ отъ живота си въ съмнѣния. Дойде ти една добра-идея, но ти ще мислишъ день, два, три върху нея, дали е права, или не. Приемешъ едно вѣрую, но започвашъ да мислишъ, дали сѣществува Богъ, или не. Азъ казвамъ: въ свѣта има само единъ Господъ. Дръжте се за Него! Всичко друго е измислица. Ама дали е истинския Богъ? — Въ истинския Господъ има само свѣтлина, а въ всички други богове има само сѣнки. Всички други богове само обѣщаватъ и нищо не даватъ, когато истинскиятъ Богъ дава всичко каквото обѣщае. Отъ Него излиза живота. Всички учени сѣщества, които се наричатъ богове, могатъ да станатъ само божества, нищо повече. Всѣки силенъ човѣкъ, всѣки ученъ човѣкъ може да стане адептъ, може да стане божество, но не и Богъ. Само единъ е Господъ въ свѣта Има учени

хора въ свѣта, които могат да упражняватъ извѣстно влияние върху другитѣ хора. Тѣ могатъ съ своята мисль да те спратъ въ пѣтя ти, могатъ да измѣнятъ направлението на твоята мисль, могатъ да строятъ и краката ти и т. н. Тѣ сж опасни хора. Но смисълътъ на знанието не е въ лошото, което хората могатъ да си причинятъ едни други. Всѣко знание трѣбва да се използва за благо на другитѣ.

Христосъ казва: «Духътъ е онова, което дава животъ. Плътта нищо не ползува». Това Той казва за ученицитѣ си. А на друго мѣсто Той казва за обикновенитѣ хора: Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нѣма да имате животъ въ себе си. Съ това много хора се съблазниха. Като казва, че само Духътъ дава животъ, какъ трѣбва да се свържемъ съ Духа? — Има само единъ начинъ, по който можемъ да се свържемъ съ този Духъ. Въ всички врѣмена сж прѣпорѣчвали вѣрата като условие за придобиване на знания. Може ли ученикъ да придобива знания, ако се съмнѣва въ професора си. Да кажемъ че нѣкой виденъ професоръ прѣподава на ученика си нѣщо по математика, но той се съмнѣва и се пита: дали това е истинската математика? Ще научи ли нѣщо този ученикъ? Ако нѣкой ученикъ се занимава съ музика, но се съмнѣва въ учителя си, какво ще научи? За въ бъдеще ще дойдатъ гениални хора, които ще прѣподаватъ математиката на гениалнитѣ хора. Засега срѣщаме учени хора, отъ които едни доказватъ едно нѣщо, други го отричатъ. Но азъ съмъ челъ и положителнитѣ, и отрицателнитѣ твърдения и намирамъ, че и еднитѣ, и другитѣ мислятъ право. Вземете, напримѣръ. Бухнеръ, въ душата си той е идеалистъ, но така изразява идеитѣ си, че хората ги схващатъ материалистически. Че

Христосъ е изказалъ прѣдъ своитѣ слушатели една много материалистична идея, Той казва: «Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми. . . .» Докато вегетариянството поддържа идеята да не се яде месо, Христосъ казва: «Мене ще ядете сега». Съ тази своя идея Христосъ се намира въ стълкновение съ вегетариянцитѣ. Ако ние вземемъ тази идея буквално, ще се намѣримъ прѣдъ едно странно положение.

Казвамъ: въ нашитѣ мисли и чувства трѣбва едно прѣсѣване. Азъ не искамъ да внеса смутъ въ душитѣ ви, но казвамъ: дръжте това, което имате, но азъ сега сѣя като единъ земледѣлецъ и слѣдъ 4—5 години посѣтото отъ менъ ще израсне. И тогава, ако това, което израсне ви хареса, вземете го и го задръжте за себе си; ако не ви хареса, дръжте старото, което имате. Ако посѣтото отъ менъ ви хареса, то ще бѣде за ваше лично благо. Ако пъкъ го изровите прѣждеврѣменно, то е ваша работа вече. Христосъ казва: «Трѣбва да внесемъ въ душитѣ си нови идеи». Сега всички се съмнѣватъ и казватъ: трѣбва да се държимъ въ старото! Ако е да се държимъ въ старото, защо доиде Христосъ на земята? Старото е това, което се даде въ рая. Слѣдъ старото дойде Моисей, дойде и Христосъ. И сега се казва, че Христосъ щѣлъ да дойде втори пътъ на земята. Нѣма да дойде само Христосъ, но съ Него заедно ще дойдатъ и много напрѣднали сѣщества, много светии. Той нѣма да дойде тѣй, както църквата разбира. Всѣки ще възприеме Христа тѣй, както може да Го схване и разбере. — Всѣки споредъ разбирането си. Често нѣкои малки дѣца запитватъ майкитѣ си, когато имъ се роди нѣкое братче или сестриче: мамо, отдѣ дойде това малко дѣтенце? — Е, мамо, донесе го бабата отъ рѣката. Тѣй имъ отговарятъ отъ бла-

гоприличие, защото ако започне да имъ се разпра-
вя вътрѣшната страна на въпроса, има опасност да
не се събуди еротическата страна. Майката пропо-
вѣдва единъ моралъ, а въ скрититѣ заведения се
проповѣдва другъ моралъ. Значи, у насъ трѣбва да
има нѣщо свещено. Когато ние говоримъ разумни
нѣща, азъ знамъ, че разумното никога не може да
произведе лоши влияния върху хората. Хубавото,
красивото, духовното, Божественото въ свѣта всѣко-
та упражнява добро влияние. Еротическото въ живо-
та се събужда благодарение на плътта. Тя внася
този елементъ въ живота.

У човѣка трѣбва да се събуди вътрѣшенъ стре-
межъ. Всѣка идея има извѣстни звукове, съ които
може да се изрази. Вибрациитѣ на всѣка дума съот-
вѣтствуватъ на извѣстни ключове. Ти не можешъ да
направишъ живота си щасливъ, ако не знаешъ ключа
на щастieto. Всички хора, които търсятъ щастие-
то, търсятъ неговия ключъ. Милосърдието сѣщо тъй
има свой ключъ. Любовта има свой ключъ. Мѣдро-
стѣта има свой ключъ. Истината има свой ключъ.
Правдата има свой ключъ. Добродѣтелята има свой
ключъ. Като турите този ключъ, ще можете да сви-
рите, Махнете ключа въ музиката и накарайте единъ
музикантъ да свири. Махнете подраздѣлението въ
музиката на ноти, и вижте, каква музика ще излѣзе.
Ето, имаме Паганини, единъ отличенъ цигуларъ, но
накарайте го да ви изсвири нѣщо отъ Бетховена на
една пукната дѣска, на която сѣ опнати четири
струни и вижте, ще може ли да ви задоволи. Значи,
всѣки инструментъ трѣбва да бѣде направенъ по
всички правила на музиката и природата. Физиче-
скитѣ тѣла, които имаме, прѣдставляватъ едно уси-
лие не природата, на Духа. Всички мисли въ тѣхъ,

всички чувства, всички органи ги е поставилъ все този Духъ. Всички изкуства, както и музиката, както и науката, сѣ внесени все отъ Духа, който още не се е проявилъ, както трѣбва. Всичко това е импулсъ на Духа. Та желанието на Духа е да внесе между хората истинска култура, да ги научи на великитѣ Божествени закони, за което Той употребява голѣми усилия и създава великъ импулсъ въ човѣшката душа.

Питамъ: какъ трѣбва да постѣпваме ние, съврѣменнитѣ хора? Мога ли да поканя една пеперуда на гости у дома? — Мога. Мога ли да я откарамъ да яде заедно съ мене? — Не мога. Но щомъ веднѣжъ я поканя, ще заповѣдамъ на моитѣ слуги да ѝ сложатъ малко отъ моя медецъ и тогава и азъ ще ямъ, и тя ще яде. Мога ли да поканя една копринена буба у дома на гости? — Мога. Но щомъ я поканя, ще взема нѣколко черничевы листа за нея и ще ѝ сложа да яде. Щомъ ямъ азъ, и тя ще яде. На другия день ще поканя единъ слонъ у дома на гости, но не въ стаята си, а въ градината си. Ще заповѣдамъ да донесатъ за него 40—50 килограма оризъ, и той ще започне да яде съ своя хоботъ, а азъ на масата си ще ямъ своя оризъ. Разбира се, той ще изеде много повече отъ мене. Мога ли да поканя една златна рибка у дома на гости? — Мога. Но ще я туря въ вода, ще ѝ дамъ нѣколко червейчета, и така ще я задоволя. Въ всички тия нѣща трѣбва да бждемъ разумни. Ако седна да ви разправямъ всичко това, вие ще кажете: какво е това учение? Това сѣ символи. Има редъ символи въ твоята глава, едни отъ които мязатъ на пеперудки, други на червейчета, трети на слонове, четвърти на змийчета, пети на биволчета, шести на кравички, седми на пая-

ци, осми на падпадъци, на кокошки, на гължбчета и т. н. Това сж все идеи. Всички наши идеи сж въплотени. Гължбътъ, напимѣръ, прѣдставлява една свещена идея. И ако азъ пазя своята идея въ главата си, ще я пазя и отвънъ. Ако я пазя отвънъ, ще я пазя и отвѣтрѣ. Ако азъ унищожа една идея въ главата си, ще дойде полудяването. Чудни сж хората, като казватъ, че външниятъ свѣтъ нѣмалъ подобенъ изразъ на вѣтрѣшния. Външния свѣтъ е свещенъ изразъ на вѣтрѣшния, затова ще го пазишъ свещено. Нѣкой казва: защо да пазя този човѣкъ, защо да го почитамъ? Казвамъ: този твой братъ е една свещена идея въ тебе, и ако не я пазишъ, ти ще умрешъ. Богъ е вложилъ този човѣкъ като идея въ тебе а външно той е само една форма. Въ този човѣкъ сжщо тѣй има една идея, и когато обичашъ този човѣкъ, ще обичашъ и неговата идея.

Тѣй щото, всички хора сме сплотени единъ съ другъ. Нѣкой казва: азъ не мога безъ Бога, но безъ хората мога. Не е вѣрно това. Ти не можешъ безъ Бога, но и безъ хората не можешъ. Чудни сж хората, когато отричатъ това, което Богъ е създалъ. Всички души, всички духове, всички хара сж създадени отъ Бога, и щомъ любимъ Бога, ние ще любимъ и хората. Че дѣ е идеалниятъ човѣкъ? Мислите ли, че като гледате прозорцитѣ на нѣкой човѣкъ, тамъ е и човѣкътъ? Нѣкой момъкъ като минава покрай прозорцитѣ на своята възлюбена, поглежда да я види, но нѣкой пѣтъ я нѣма. Горкиятъ минава той сутринъ, минава вечеръ, нѣма я тамъ. Когато светятъ прозорцитѣ, тя е тамъ. Нѣкой пѣтъ, обаче, прозорцитѣ не светятъ, и той си въздъхне и казва: нѣма я пакъ! Не, тя е тамъ, но гледа го отъ тъмната стая. Значи, прозорцитѣ и тя не сж едно и

сжщо нѣщо. Ще кажете; прозорцитѣ, това сж очитѣ на човѣка. Ами ушитѣ какво нѣщо прѣдставляватъ? — Тѣ сж слушалкитѣ. И тѣ не прѣдставляватъ сжщинския човѣкъ. Нѣкой пѣтъ душата и духътъ може да сж прѣдъ слушалкитѣ, а нѣкой пѣтъ може и да не сж тамъ. Душата има много състояния. Нѣкога вие мислите, че сте въ душата си, но не сте. Човѣкъ едноврѣменно живѣе два живота. Денемъ живѣе по единъ начинъ, постоянно се тревожи за разни взимания — давания, а вечерно врѣме влиза въ другъ свѣтъ, дѣто си почива. Той е реаленъ свѣтъ. Въ него нѣщата нито се губятъ нито, се създаватъ, а само се видоизмѣнятъ.

Та казвамъ: този великъ Духъ е онова, отъ което произтича живота. Най-първо човѣкъ трѣбва да повѣрва и да приеме този Духъ. Казвате: има гениални хора въ свѣта. Гениятъ не е нѣщо, прѣдъ което трѣбва да спремъ. Гениятъ е проявление на разумността. Разумността е проявление на великия Духъ, и ние можемъ да направимъ връзка съ този Духъ само чрѣзъ живата вѣра. Когато тази жива вѣра дойде, и човѣкъ повѣрва безъ никакво съмнѣние, той ще стане безсмъртенъ. Или, казано на окултенъ езикъ; щомъ човѣкъ повѣрва чрѣзъ тази жива вѣра, той ще има едно микроскопическо мускалче, въ което ще носи само една капка отъ жизнения елексиръ, отъ който постоянно ще се подмладява. Всичкитѣ му брѣчки, всичкитѣ му бѣли косми ще се измѣнятъ, и той ще стане младъ на 33 години. Ето защо, като отидете на небето, ще видите, че тамъ всички хора си мязатъ, не могатъ да се различаватъ. Само гениятъ, само адептътъ може да различи качества на единъ човѣкъ отъ качествата на другъ. Иначе, всички жители на небето по об

разъ, по форма си мязатъ. Всички сж млади, красиви. Хората въ духовния свѣтъ нѣматъ никакви дефекти. Казватъ, че въ невидимия свѣтъ нѣма хора съ сини очи, нито съ черни, нито съ кафяви, а очитѣ имъ били на всички свѣтли, но се различавали единъ отъ другъ по степенъта, на свѣтината. Колкото една душа е поразвита, по-благородна, толкова и свѣтлината на очитѣ имъ е по-мека. Въ небето сжщо тѣй нѣма хора съ черни коси, нито хора съ руси коси. Коситѣ на всички сж свѣтли и се различаватъ единъ отъ другъ по свѣтлината, която излиза отъ тѣхъ. И затова, ако влѣзете неподготвени въ този свѣтъ, ще се намѣрите въ единъ чуденъ, непонятенъ за васъ свѣтъ и ще кажете: не мога да живѣя въ този свѣтъ. И за да се направи невидимия свѣтъ донѣкаждѣ понятенъ за хората, които нѣматъ голѣма интелигентностъ, неговитѣ вибрации трѣбва да се намалятъ и да се вижда чрѣзъ отражение. Благодарение на това, чрѣзъ васъ се отразяватъ нѣкои много напрѣднали сжщества, наречени адепти. Значи, вие сте посланици, прѣставители на нѣкои отъ тия напрѣднали сжщества, безъ да знаете това нѣщо. Нѣкои човѣкъ може да прѣдставлява Англия, другъ Германия и т. н. Това не значи, че той включва въ себе си този колективенъ народъ, но само е неговъ прѣдставитель. Нѣкога у васъ дойде една велика идея. Защо? — Вие сте свързани съ тази идея чрѣзъ нѣкой висшъ прѣдставитель, и трѣбва да я реализирате на земята. И нѣкой път, колкото и да грѣшитѣ, този висшъ духъ ви прощава, понеже той има нужда да слѣзе нѣкога на земята — а вие по този начинъ прѣдставлявате за него една малка станция, на която той може да спре. Но когато този духъ рѣши самъ да слѣзе на земята, тогава той ти казва: тебе веч

ще те уволня. Вие казвате: ами дѣ ще отида азъ? — Има опрѣдѣлено мѣсто за васъ. Има хора, които като умиратъ, не знаятъ дѣ отиватъ. Тѣ сѣ въ голѣма тъмнина.

Та тази велика духовна наука ни разкрива пътя на живота- Земниятъ животъ и духовниятъ животъ сѣ тѣсно свързани, и затова благата на земния животъ зависятъ отъ благата на духовния животъ. Доколкото човѣкъ е свързанъ съ Духа и живѣе безъ съмнѣния, безъ отрицателни качества, до толкова той може да постигне всичко и може да живѣе единъ идеенъ животъ на земята, безъ терзания и безъ да казва: откакъ съмъ се родилъ, не съмъ видѣлъ свѣтълъ день. За единъ човѣкъ, който е свързанъ съ Духа, животътъ прѣдставлява такова нѣщо, каквото прѣдставляватъ вълнитѣ за единъ голѣмъ океански параходъ. Той си върви напредъ, защото тѣзи вълни не прѣдставляватъ за него нищо. Вълнитѣ се блъскатъ въ него и се разбиватъ, но параходътъ продължава своя пътъ. Всѣки човѣкъ, които не е свързанъ съ Духа, който не разбира законитѣ, ще се уплаши отъ тия вълни. Той казва: тази работа е много опасна, азъ ще се самоубия. Че какво като се самоубиешъ? Еди-кой си искалъ да се отрови. Знае ли какво го чака като се отрови? — Стражари го очакватъ на онзи свѣтъ. Какъ ще се разправи съ тѣхъ? Има нѣкои учени хора, които проповѣдватъ, че като умре човѣкъ, ще се освободи отъ всички спънки и ограничения на този свѣтъ. Да, дѣйствително ще се освободи, но какъ? Ако единъ българинъ направи нѣкое прѣстѣпление въ България и избѣга въ Англия, тамъ законитѣ нѣма да го прѣслѣдватъ, но ако и въ Англия направи нѣкое прѣстѣпление, английскитѣ закони ще го хванатъ, а тѣ

пипатъ много здраво. Знаете ли какви сж английскитѣ детективи? Въ Англия има специални детективи за хващане на крадци, на апаши. Тамъ нѣматъ обичай да водятъ дѣла, както въ България, да затварятъ крадцитѣ, но постѣпватъ по слѣдния начинъ: ако се укаже, че нѣкой богатъ лордъ е обранъ и сж му взели скжпоцѣнности за около единъ милионъ стерлинги, детективитѣ веднага влизатъ въ ролята си. Тѣ наематъ богати хотели, дѣто прѣдполагатъ да се крие апаша и слѣдятъ, дано го намѣрятъ между нѣкои отъ пѣтницитѣ. Достатъчно е да намѣрятъ нѣкое загубено копче или друга нѣкоя малка вѣщь на крадеца въ врѣме на кражбата у дома на лорда и тѣ веднага я използватъ. Щомъ намѣрятъ притежателя на това копче, спиратъ го и му казватъ: «Господине, въ името на закона вие сте арестуванъ». Детективътъ прѣмѣрва копчето по голѣмина, по форма и намира, че дѣйствително този човѣкъ е крадецътъ на скжпоцѣнитѣ. Той му казва: «Ти си открадналъ еди-какви си скжпоцѣнности, затова веднага ще ги донесешъ. Не ги ли донесешъ, ще бѣдешъ прѣслѣдванъ по-нататъкъ споредъ английскитѣ закони». И така, въпросътъ се урежда по миренъ начинъ.

Та казвамъ: и въ невидимия свѣтъ има такива разумни същества, детективи, които слѣдятъ за всичко, което вие вършите. Тѣ като ви уловятъ, казватъ ви: дай това, което си открадналъ! Тамъ хващатъ и за лѣжа и послѣ пакъ освобождаватъ. Споредъ моралътъ, който имаме сега, казваме: не кради, не убивай! Това е отрицателната страна на живота. Така е било въ миналото, но бѣдащата наука трѣбва да изучава закона на Любовта. Питамъ: вие, които толкова хиляди години сте изучавали Любовта, додѣ сте дош-

ли? Вие знаете, че има любов. Въ млади години я признавате, въ стари години я отказвате. Днесъ единъ вашъ приятелъ ви люби, на другия день ви разлюбва. Единъ день признавате Любовта, на втория день я отказвате. На третия день пакъ я признавате, послѣ отново я отказвате. Ако Любовта въ свѣта е сила, която човѣкъ днесъ признава, утрѣ отрича, това не е нищо друго, освѣнъ негови фантазии. Когато Любовта влѣзе въ тѣлото ви, най-първо ще почувствувате едно вътрѣшно разширение. Когато дойде Любовта въ тѣлото ви, направете слѣдния опитъ: вземете единъ здравъ коприненъ конецъ, който да не се разтѣга, и прѣмѣрете въ това врѣме рѣцѣтъ си, врата си, носа си, гърдитѣ си, краката си — изобщо цѣлото си тѣло. Направете около десетина такива точни измѣрвания и ги отбѣлѣжете. Единъ день, когато изгубитѣ Любовта, измѣрете пакъ сжщитѣ части и сравнете двѣтъ мѣрки. Непрѣменно ще намѣрите една разлика, отъ която ще видите, че Любовта е нѣщо реално. Когато човѣкъ става по-интелигентенъ, пакъ може да се забѣлѣжи сжщото нѣщо. Доиде ли у васъ една велика идея, прѣмѣрете пакъ тѣлото си, ще намѣрите едно разширение. Изгубите ли тази велика идея, започне ли умътъ ви да отслабва, пакъ се прѣмѣрете и вижте разликата въ двѣтъ прѣмѣрвания. Когато една разумна сила влѣзе въ човѣшкото тѣло, тя всѣкога създава малко разширение. Слѣдователно, съ тия измѣрвания ние можемъ да проверимъ, дали нашиятъ умъ, нашето сърдце, нашата душа и нашиятъ духъ сж прогресирали. Миллиони разумни души работятъ за нашето развитие и усъвършенствуване. Както барометърътъ показва повдигане и спадане въ налѣгането, така и всѣка разумна сила, като влиза и излиза отъ нашето тѣло,

показва известно повдигане и спадане въ нашето състояние и развитие. Разумният човѣкъ трѣбва да познава всичко това. Вие погледнете ржката си и казвате: тукъ има нѣщо написано. Погледнете лицето си и казвате: хубаво е моето лице. Не е въпросътъ до хубостта, но важното е, какво е написано на вашето лице. Трѣбва да знаете, какви сж вашитѣ очи, какъвъ е вашия носъ и т. н. Трѣбва точно да знаете какви вѣжди имате и защо сж такива. По тѣзи нѣща трѣбва да можете да четете своитѣ мисли. Това е цѣла азбука. Вие казвате: трѣбва да изпълнимъ волята Божия! Не, докато човѣкъ не научи своето тѣло, той не може да знае, какъ трѣбва да изпълни волята Божия. Изпълнението волята Божия седи въ правилното уреждане на това малко владение, което Богъ ни е далъ. Ако човѣкъ не се заеме да уреди тѣлото си, ако той не се заеме да уреди мозъка си, дробоветѣ си, стомаха си и ако не влѣзе въ владение на цѣлото си тѣло и не стане господарь на своя умъ, на своето сърце и на своята воля, Богъ никога нѣма да благоволи къмъ него и да му даде нѣщо по-велико. Стане ли пълень господарь на себе си, Богъ ще благоволи къмъ него.

Сега ще дойдемъ до заключението: докато човѣкъ не стане господарь на своето тѣло, той не може да бѣде гениаленъ човѣкъ. Гениалниятъ човѣкъ не може да има хилаво тѣло. Азъ казвамъ: плътта трѣбва да бѣде хилава, а тѣлото трѣбва да бѣде стройно. Напримѣръ, дойде нѣкой, бутне те, и ти избухвашъ. Това е плътта, а не тѣлото. Тѣлото е едно много хубаво конче, което като бутнешъ, казва: тази работа ще се уреди много лесно. Ти си гладенъ, господарьтъ ти казва: почакай малко, азъ ще ти донеса малко храна. Донесе ти храна, ти си хапнешъ,

тогава и двамата мислите еднакво. Тѣлото е живо, разумность има въ него. Нѣкой казва: какъ ще се оправи тази работа? Тѣлото казва: не бой се, тази работа ще се оправи лесно. Азъ не отдѣлямъ тѣлото отъ плътта, но когато говоря за тѣлото, разбирамъ, че то прѣдставлява съвокупность отъ милиони разумни души. Всички тия души работятъ колективно, а онази първична монада, която работи като царица, ние наричаме човѣкъ. Слѣдователно, всички тия души казватъ: ти не се бой, стой настрана, ние ще уредимъ тази работа. И наистина, тѣ иматъ тази сила. Като мислимъ така, ще видимъ, че у насъ сѫ вложени всички възможности. И докато нашето тѣло е свързано съ Духа, съ всички разумни хора, докато тази връзка не е скъсана, Христосъ казва: »Каквото попросите въ мое име, ще ви се даде«. Нѣкой казватъ: Богъ дава, ала въ кошара не вкарва. То значи: само съ молитва нѣщата не се уреждатъ. Не, ще се молишъ и постоянно ще се молишъ! Докато дѣтето не се моли, майката не му дава нищо. Азъ считамъ «молитвата» дишане на душата. Щомъ има дишане, ще има и мисль. Молитвата не седи въ дигането рѣцѣтъ нагорѣ, но въ дишането на душата. Както движението на кръвта помага за дишане на тѣлото, така и въ дишането на душата става нейното прѣчистване и човѣкътъ влиза въ новия Божественъ животъ. Нѣкой питатъ: по колко пѣти на день трѣбва да се молимъ? — Прѣзъ цѣлия день. Докато живѣешъ, ще дишашъ. Ама по калко пѣти на день трѣбва да се диша? — Трѣбва да се диша прѣзъ цѣлия день непрѣкъснато. Сѣщото е и съ мисльта. Ще мислишъ прѣзъ цѣлия день. Ще се молишъ непрѣстанно. Писанието казва: «Който се моли непрѣстанно, той непрѣстанно мисли, а като мисли непрѣ-

станно ще чувствува непрѣстанно и ще дѣйствува непрѣстанно». Човѣкъ, който се моли, съзнателно или несъзнателно, той диша, защото молитвата означава дишане. Кръвообращението сѣщо не може безъ дишане.

Христосъ казва: «Духътъ е онова, което дава животъ». Този Духъ нѣкой пѣтъ дѣйствува вътрѣшно, чрѣзъ нашата интуиция, а нѣкой пѣтъ външно. Той ни прѣдупрѣждава чрѣзъ сѣнища, а нѣкой пѣтъ чрѣзъ наши приятели. Изобщо, Той дѣйствува отвѣнъ или отвѣтрѣ, но когато ние се повдигнемъ и започнемъ да Го разбираме, тогава иде тѣй нареченото първо посвѣщение. Духътъ говори вече на единъ отъ ривистъ, разбранъ езикъ, въ който думитѣ иматъ само едно значение. Той ще бѣде като вашъ приятель, който като ви намѣри, че сте се изгубили въ гората, ще каже. «Елате съ мене, азъ ще ви покажа пѣтя». Слѣдъ това ще ви заведе дома си, ще ви укаже всѣкаква помощъ и тогава отъ душата ви ще изчезнатъ всички мѣжнотии, всички сѣмнѣния и терзания и вие ще си излѣзете отъ тамъ радостенъ и веселъ. Писанието казва: «Духътъ ще ви научи на всичко». Това е единъ колективенъ Духъ. Всички трѣбва да познавате този Духъ и да Го имате въ душата си. Не мислете, че този Духъ е сѣществувалъ само въ врѣмето на Христа. Не, Той сѣществува и сега, ще сѣществува и за въ бѣдеще. Духътъ е изявлението на живия Господъ. И ние търсимъ животъ, търсимъ щастие, търсимъ блаженство, търсимъ култура, знание и богатство, но трѣбва да знаемъ, че всички тия нѣща можемъ да добиемъ само отъ Духа. Само Духътъ е носителъ на всички тия блага. Той е носителъ на всички дарби, на всѣкакви таланти, на всички блага, на всѣкаква интелигентность и гениал-

ностъ. И когато Духътъ дойде, тогава се раждатъ всички велики музиканти; всички велики писатели, поети, както и всички добри майки и бащи.

Азъ взимамъ думата «майка» не въ смисълъ на европейската майка, но като емблемъ на Любо-вѣта, като онова първично начало, което не умира, като онова градиво, което влиза въ първичния жи-вотъ. Туй разбирамъ азъ подъ понятието «майка и баща». И онзи, който има такива майка и баща, има онѣзи необходими елементи, отъ които е съградено неговото разумно тѣло. И тогава, всички тия разум-ни елементи, майка, баща, братъ и сестра, състав-ляватъ нѣщо съществено отъ насъ, частъ отъ частъта ни, плътъ отъ плътъта ни, костъ отъ костъта ни. Щомъ съзнаемъ това, ние вече не можемъ да се от-дѣляме единъ отъ другъ и да казваме: този човѣкъ е нѣкакъ-си чуждъ за мене. Не е така. За онзи, който е разбралъ закона, всичко е близко. Всички животни го познаватъ, всички растения го познаватъ, външно и вътрѣшно. Такъвъ човѣкъ нѣма да мяза на Донъ-Кихотъ, който отишълъ да воюва срѣщу во-деницата, която го мѣтнала на другата страна и му показала, че е по-силна отъ него. Така е постѣпилъ и единъ православенъ човѣкъ отъ търновско, който казалъ: «Азъ мога да направя всичко, каквото поже-лая. Каквото кажа, става». Той срѣща единъ день въ гората единъ бикъ и му казва: Заповѣдвамъ ти въ името на Исуса Христа да се махнешъ отъ пѣтя ми! Бикътъ го хваща, поваляго на земята и едва могли да го спасятъ. Съ това той иска да му каже: «Азъ познавамъ Христа, но тебе не познавамъ». Така правите и вие. Хващате бика и казвате: въ името на Исуса Христа! И въ Писанието се разправя за де-сетъ души вѣрующии, които искали да нзпядятъ ду-

ховете отъ единъ боленъ. Тѣ казвали: „Въ името на Исуса Христа ви заповѣдваме да излѣзете!“ Тѣ имъ отговорили: «Ние познаваме Христа, познаваме Павла, но вие кои сте не ви познаваме». Нѣма вече познаване, но знание, положително знание трѣбва. Вие трѣбва да приложите въ живота си това истинско знание. Вашето знание е на мѣстото си, но къмъ него ще трѣбва да приложите единъ малкъ плюсъ. Това азъ мога да ви докажа. Вашето старо знание е материалътъ, който трѣбва да гори, а новото знание, това е онази малка суха клѣчица, съ която трѣбва да запалите огъня си. Достатъчно е да драгнете тази клѣчица, и огънътъ ви ще се разгори. Тя ще бѣде само една малка подбудителна причина, за да се прояви огъня.

Та като дойде Божественото у насъ, то само ще деде този първиченъ потикъ. И тогава, туй, което се е събрало у насъ отъ хиляди вѣкове, ще се разгори, а Божественото ще влѣзе вътрѣ и ще започне да го разработва. Само, тогава ще дойде и Духътъ. И казва апостолъ Павелъ: „Всички нѣма да умремъ, но ще се измѣнимъ“. Съ това апостолъ Павелъ разбиралъ този важенъ законъ, че всички ще станемъ гениални, красиви, млади все по на 33 години. Ние ще станемъ хора на разумността, на мадростъта. На земята ще настане истинскиятъ животъ, и между насъ нѣма да има вече хилави, болни хора. А сега хората постоянно се разколебаватъ. Единъ день се рѣшатъ да служатъ на Бога, на другия день се разколебаватъ. Не, казано и свършено! Не е достатъчно само външно да се ретушираме, както това правятъ най много въ Франция.

Ще ви приведа единъ примѣръ. Една стара баба 60 годишна, успѣла да излѣже единъ младъ момъкъ,

да се влюби въ нея и после да се оженатъ. Тя нѣмала жъби въ устата си, но си турила изкуствени, намазала лицето и ржцетѣ си съ масла и помади. И този момъкъ се влюбва въ нейната красота. Още първата вечеръ тя си хвърля жбитѣ, и той като вижда такова чудовище при себе си, офейква. Ние мислимъ че сме хванали новия животъ, а това е старата баба съ старитѣ идеи, съ изкуственитѣ жъби — ретушираната баба. И като види човѣкъ това нѣщо, разбира се, че ще офейка. Онова, което Господъ ни дава, не е тази стара ретуширана баба. То е онзи чистъ ефиренъ животъ. Когато Духътъ дойде човѣкъ ще почувствува въ себе си едно разширение. Той нѣма да снесе изведнажъ старитѣ си дрехи, но въ него ще има свѣтлина. Той ще носи миръ и радостъ за душата си. Понеже сега сте въ тази областъ, азъ казвамъ: излѣзте сега на новия животъ! Не говорете нищо. Всички бъдете любезни, и като еврейтѣ събирайте манна! Не казвайте, че е много. Тамъ е казано, колко трѣбва да се събере. Малко манна ви трѣбва, въ едно малко мускалче. Като си вземете една малка капчица отъ новия животъ, тя ще бѣде въ състояние да ви подмлади. Тя ще послужи за цѣлото поколение, за васъ и за децата ви.

„Духътъ е онова, което носи разумното въ новия животъ“ Той носи и животъ, и щастие, и благо, и всичко онова, което ви трѣбва. Затова ви е необходима онази жава вѣра, безъ съмнения, която да внесе Божественото у васъ.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 30 май, 1926 год.
въ гр. София.

ЩЕ СЕ НАСИТЯТЪ

30

1927

Печатница Димитър Петровъ
Русе

ЩЕ СЕ НАСИТЯТЪ

«Които гладуватъ и жадуватъ за Правдата, тѣ ще се наситятъ».

Важна дума тукъ е думата «гладуватъ». Всѣки съврѣмененъ човѣкъ трѣбва да си зададе една основна задача, която самъ да разрѣши. Напримѣръ, въ какво може човѣкъ да използва своя животъ? Всички казватъ, че трѣбва да живѣемъ. Съгласенъ съмъ съ това, но животътъ не седи въ ядене и пиене. Яденето и пиенето прѣдставляватъ само едно условие за подържане равновѣсие въ живота. Животътъ не седи и въ ходене и лутане натукъ-натамъ. Животътъ не седи и въ градене на къщи. Животътъ не седи и въ учението, тъй както ние го разбираме. Животътъ не седи и въ съграждане на домове. Животътъ не седи и въ раждане на дѣца. Всички тия нѣща сж полѣзни, но въ тѣхъ не се крие сжществено на живота.

Сега всички вие трѣбва да ме разбирате основно, принципиално, защото всичко онова, което се ражда, което се твори въ съврѣмения свѣтъ, се разрушава. Дѣ сж всички ония хиляди поколѣния, които сж били родени прѣди насъ? Дѣ е нашиятъ прадѣдо Адамъ? Ще кажете, че Адамъ е на онзи свѣтъ. Колко души вѣрватъ въ това? Ако би се съставилъ единъ референдумъ, колцина души биха се произнесли, че вѣрватъ въ Адама? Всички ще кажатъ, че

това е единъ измисленъ митъ, една легенда. Ще се защитатъ: възможно ли е да е съществувалъ такъвъ Адамъ? — Възможно е. Трѣбва да знаете, обаче, че реалността въ свѣта всѣкога допускатъ противоположности. Всѣка реалностъ има и своя противоположностъ. Значи, реалността не сж всѣкога на едно и сжщо мѣсто. Прѣди милиони години звѣздитѣ сж били на едно мѣсто, а сега сж на друго мѣсто. Слѣдователно, ако имаме една астрономическа таблица на звѣздитѣ отъ прѣди милиони години, щѣхме да видимъ, че сегашнитѣ звѣзди не сж на сжщото мѣсто, на каквото сж били и прѣди години. Тѣ се прѣмѣстили. Това става и съ звѣзди отъ най-голѣма величина. Туй показва, че всичко въ свѣта се движи. Та когато ние отричаме нѣщата, това значи, че прѣдметитѣ, или идеята не е на сжщото мѣсто, но е отишла на друго мѣсто.

Съвършеннитѣ учени хора сж попаднали въ известни илюзии. Има учени хора, наречени дѣца на науката, които си служатъ само съ забавления. Тѣ сж ученитѣ хора на хипотезитѣ и на теориитѣ. Тѣ сж майстори да създаватъ теории. Да вземемъ напримеръ, слѣдната теория: да умножимъ двѣ единици на живота съ една десетомилионна частъ отъ единицата на кислорода. Слѣдъ това туй число да умножимъ съ една десетомилионна частъ отъ тройната единица на водорода. Полученото да умножимъ съ двумилионната частъ отъ четворната единица на въглерода. И най-послѣ полученото да умножимъ съ десетомилионната частъ на азота и съ това да довършимъ задачата си. Какво разбрахте сега отъ тази теория? Какво придобихте, отъ нея? Това сж дълбоки математически задачи, но само за онѣзи, които разбиратъ нѣщата. Питамъ: човѣкъ може ли

да си прѣдстави десетомилионната частъ отъ единицата на кислорода? Разбира се, тази единица сѣществува въ природата, но прѣди всичко ние трѣбва да имаме извѣстни органи, съ които да възприемаме тия нѣща. Ние можемъ да допускаме нѣщата, но трѣбва и да ги провѣрjаваме. Имаме ли развити всички, органи, ние ще си служимъ правилно съ тѣхъ. Съврѣменнитѣ учени хора на западъ трѣбва да взематъ опитноститѣ на източнитѣ народи, които по единъ инволюционенъ пѣтъ сж слѣзли отъ козмическия свѣтъ. Говори се, че съврѣменното човѣчество е слѣзло нѣкъдѣ отъ козмическото пространство. Нѣкои казватъ, че то е било нѣкъдѣ въ сатурна, послѣ е било на мѣсечината и оттамъ е слѣзло на земята. Обаче прѣди да дойде човѣкътъ на земята, той е билъ извънъ нѣкаква слънчева система. Казва се, че тамъ нѣкъдѣ се е качило нашето слънце, но и на това мѣсто нѣма да остане. Това сж хипотези и теории на източнитѣ народи. Тѣ иматъ редъ доказателства за тия нѣща.

Днесъ ученитѣ хора иматъ редъ методи, редъ теории, чрѣзъ които си служатъ, обаче и тѣхнитѣ теории търпятъ извѣстни видоизмѣнения. Когато хората сж рѣшили да изучаватъ козмоса, тѣ сж слѣзли на земята. По-рано тѣхнитѣ възгледи сж били поясни, понеже сж живѣли въ по-рѣдка материя, но послѣ, когато сж слѣзли въ по-гѣстата материя, възгледитѣ имъ се помрачили, тѣ почти сж изгубили половината отъ своето знание, и по този начинъ сж се оплѣли въ една метафизическа каша, отъ която може да ги извади само нѣкой разуменъ ангелъ. И тѣхнитѣ велики Учители само ги гледатъ, мълчатъ си, нищо не имъ казватъ. Тѣ знаятъ, че мѣчно човѣкътъ може да се извади отъ такава каша. И сега,

понеже човѣчеството се връща отъ този инволюционенъ пътъ, отива къмъ своята еволюция, то вмѣнява се за задача, както на сегашната, тъй и на бъдещата култура да го извади отъ тази каша. Всички хора днесъ сж се забатачили, както въ живота, тъй и въ научно отношение. Че сж се забатачили, виждаме отъ това, че всѣка култура, както на миналото, така и на настоящето не е донесла нищо друго, освѣнъ разрушения, немотия, смъртъ, болести и наказания. Въ всѣка култура днесъ, колкото и да е велика, срѣщаме само пѣшкания и страдания. И нашата култура, макаръ и култура на християнството сжщо тъй има пѣшкания. Ако вашиятъ слухъ бѣше развитъ, щѣхте, като по радио, да чувате всички ония вопли, плачове и страдания, които се носятъ изподъ земята. Нѣкои разказватъ за театритѣ, които се давали въ Парижъ, въ Лондонъ, въ Берлинъ, въ Нью Йоркъ или другадѣ нѣкъдѣ; разправятъ сжщо тъй за добритѣ актйори, които играели на сцената. И всички се трогватъ отъ тѣхнитѣ роли, плачатъ. Казвамъ: други истински актори има на друга една сцена. Тѣ сж около 200—300,000 на брой; тѣ пѣшкатъ и плачатъ на тази житейска сцена. Тия актйори, отъ които вие се възхищавате, сж платени, плащатъ имъ прѣбогато, а тия актйори, които азъ зная, актйоритѣ въ живота, сж безплатни — тѣ играятъ безъ пари. Такива актйори има и въ България, и въ София специално. Плачатъ тѣ горкитѣ на сцената, безъ да имъ даде нѣкой петъ пари. Тѣ сж първокласни актйори, обаче отъ никого непризнати.

Питамъ: коя е причината, дѣто ние страдаме? Причината, за която страдаме днесъ е колективна. Всипа сме виновни. Защо? — Понеже не вървимъ въ съгласие съ великата воля на Бога, не вървимъ въ

съгласие съ законитѣ на живата природа. Азъ разглеждамъ Бога не тъй, както хората Го разбиратъ. Идеята, която свърѣменнитѣ хора иматъ за Бога, е една изопачена, квадратна лъжа. И всички свърѣменни владици, попове, хахамини, брамини, всички служители на Бога, единъ день ще бждатъ поставени на колѣнѣ прѣдъ Него. Богъ ще уволни всички тия свои служители и най-малко 2,000 години тѣ ще изкупуватъ грѣхветѣ си за тази лъжа. Тѣ могатъ да правятъ днесъ, каквото искатъ, но иде съдба и за тѣхъ. Тѣ ще видятъ, че има Правда въ свѣта! Божията Правда е справедлива, тя не иде отъ мене. На всѣки човѣкъ ще се отдаде това, което той заслужава.

И сега, когато свърѣменнитѣ хора говорятъ за великитѣ принципи на живота, въ тѣхнитѣ умове изпѣква идеята за национална религия, за национализъмъ. Да, наистина има центъръ на национализма въ главата на човѣка. Той е още тъй наречения центъръ любовъ къмъ дома, къмъ земята, въ която си се родилъ. Ще видите, че майкитѣ, и бацитѣ, и вълцитѣ, и мечкитѣ, и лисицитѣ, и птицитѣ, всички обичатъ дома си, всички обичатъ своето гнѣздо. Идете при нѣкой орелъ да вземете птичкитѣ му, да видите, какъ той ще се брани съ клюна си. Значи природата е вложила въ всѣко същество чувството да се брани. Какъ трѣбва да се бранимъ ние? Въ това отношение на правия пътъ ли сме? Казватъ за нѣкого: той е бездомникъ, той е безотечественикъ. За какво отечество се говори? Въ свѣта има само едно отечество. Нашето истинско отечество е мѣсто на блаженство, мѣсто на онѣзи благородни, велики души, които сж го слѣдвали. Тѣ като сж дошли на земята, сж свалили и своето отечество тукъ. Тѣй щото, ние

тукъ сме само колонисти. Питамъ тогава: какво отечество ще образуваме на земята? Земята е една колония на истинското отечество. Ние знаемъ, дѣ е това отечество. Като ви говоря за него вие веднага ще искате да ви се докаже, дѣ е то. Азъ ви говоря научно върху тази работа. Вие ще кажете: споредъ нашитѣ правила ние искаме да ни се докаже това. Прави сте да искате доказателства, затова и азъ ще ви го докажа. Че наистина съществува това отечество, се вижда отъ обстоятелството, че вие, веднѣжъ дошли тукъ като колонисти, носите тази идея въ себе си и казвате: това е нашето отечество. Щомъ една идея не съществува въ човѣка, тя не може изкуствено да се роди. Идеитѣ съществуватъ прѣдвѣчно. Въ едно агне не може да се роди инстинкта на вълка или инстинкта на мечката. Въ едно агне могатъ да се родятъ само инстинктитѣ на овцата. Какви сж тѣ? — Да пасе трѣва. Въ едно месоядно животно пѣкъ ще се зародятъ инстинктитѣ, стремежитѣ на месояднитѣ животни изобщо. Какви сж тѣхнитѣ стремежи? — Да ядатъ месо, да грабятъ. Обаче, защо вълкътъ яде месо, ще оставимъ този въпросъ настрана. Вълкътъ не е виновенъ за това нѣщо. Ние, съврѣменнитѣ хора, имаме най-малко право да сѣдимъ вълцитѣ, мечкитѣ, орлитѣ за тѣхнитѣ прѣстѣпления. Най-голѣмитѣ прѣстѣпници въ това отношение сж човѣцитѣ. Какво отъ това, че единъ вълкъ изялъ прѣзъ годината една овца? Човѣкътъ изяжда прѣзъ годината толкова много овци и отгорѣ на това узаконява своитѣ прѣстѣпления. Казвамъ: само праведниятъ трѣбва да сѣди; Слушалъ съмъ да говорятъ селянитѣ отъ нѣкое село: знаете ли, че снощи влѣзла една лисица въ курника на Ивана и изяла най-хубавата кокошка? Тѣй ли! Ами знаете ли,

че снощи единъ вълкъ зграбчилъ отъ стадото на Стоянь Драгановъ най-тлъстата овца? Какъ тъй! И всички се очудватъ, тревожатъ, обсъждатъ въпроса и току-вижъ, цѣла потеря тръгва да гони този вълкъ. Питамъ: дѣ остава православието? Дѣ оставатъ свещенитѣ идеи на всички, които вѣрватъ въ Бога и въ троеличието му? Дѣ остава вашата любовъ къмъ отечеството ви и къмъ Бога? Какъ просвѣщавате този вълкъ? Като дойдете на властъ вие го изтезавате тъй, както когато уловите една овца и я остригвате. Казвате: Господъ е наредилъ така— Ако Господъ бѣше наредилъ така, тогава този законъ трѣбваше да бѣде еднакъвъ за всички. Питамъ: птицитѣ стрижатъ ли вълната на овцитѣ? Правятъ ли отъ нея платове, които да продаватъ или да се обличатъ съ тѣхъ? Нѣкога тѣ оскубватъ по нѣколко косми отъ агънцата и отъ тѣхъ си правятъ гнѣздата, а не ги употребяватъ за дрехи. Тѣхнитѣ дрѣхи сѣ майсторски направени и боядисани съ хасъ-боя, която не бѣлѣе на никакво слънце. Значи, тѣхната мода е поставена отъ самата природа. Нашата мода отъ природата ли е турена? — Не. Вие казвате: това е послѣдна мода, дошла отъ Парижъ. Питамъ ви: когато дойде тази мода отъ Парижъ, вие съобразихте ли се съ природата, взехте ли нейното съгласие? Вземете, напримѣръ, прѣди десетина години женитѣ носиха корсети, съ тѣхъ се стѣгаха като оси. Прѣди това врѣме тѣ носиха нѣкакви турниюри, нѣщо като седла. Така се продължи модата нѣколко години. Прѣди това пѣкъ дамйтѣ носиха рокли, тъй наречени «молокови». Тѣ бѣха рокли, съ нѣкакви обръчи долу, за да стоятъ рсклитѣ разперени. Съ тѣзи рокли женитѣ не можеха да влизатъ въ стаитѣ. Тѣ не биха могли да влѣзатъ въ единъ салонъ, като нашия

Такава дама, ако иска да влѣзе въ нѣкоя къща, трѣбва да остави обръча си вѣнъ и така да влѣзе. Днесъ ние се смѣемъ на всичко това, но то е мода. Такива сж и нашитѣ възгледи за живота. Нашитѣ умствени възгледи прѣдставляватъ такива молокови и такива турнюри.

Сега, като ме слушате да говоря така, нѣкой отъ васъ ще каже чакай да видимъ, какво ще говори този човѣкъ противъ държавата. Измежду васъ се срѣщатъ детективи, дошли да слѣдятъ, какво ще се говори. Казвамъ: знайте, че и азъ съмъ единъ детективъ, слѣзълъ отъ невидимия свѣтъ въ София. Като ви гледамъ какъ живѣете, ще кажа на Господа: тия колонисти тукъ не вършатъ волята Божия, не вършатъ волята на своето отечество. Ако се върши волята Божия, законитѣ трѣбва да бждатъ едникви за всички. Законътъ трѣбва да бжде еднакъвъ и за царе, и за прости. Ние трѣбва да сме най-последни прѣдъ закона. И когато дойдемъ до свещения законъ на Правдата, всички трѣбва да имаме благоговение прѣдъ нея. Всѣка погрѣшка е погрѣшка, отъ когото и да е направена тя. И простиятъ като направи погрѣшка, и царътъ като направи погрѣшка, прѣдъ закона на Правдата тя е все погрѣшка. Достоинството на човѣка седи въ това, да поправи тази своя погрѣшка. Въ свѣта и светията прави погрѣшки, и ангелитѣ правятъ погрѣшки. Погрѣшкитѣ сж възможни за всички. Само едно сщество не прави погрѣшки. Това сщество е Богъ. Всички други сщества правятъ погрѣшки. Туй произтича отъ закона на ограничението. Всѣко сщество, което се ограничава, има възможностъ да прави погрѣшки. Нѣкои погрѣшки ставатъ несъзнателно, а нѣкои се правятъ и нарочно, съзнателно.

Питамъ ви сега; като колонисти на земята, какъ трѣбва да устроите живота си? Ние сме подчинени на такива закони, които не можемъ да нарушимъ. И всѣко нарушение на единъ естественъ законъ на земята, носи смъртъ. Има много народи, които сж изтрѣбени отъ лицето на земята само по тази причина, че сж нарушили естественитѣ закони на природата. Геологически е доказано, че цѣли раси сж изчезнали по сжщата причина. Нѣма какво да се спирамъ върху тия факти, тѣ могатъ всѣки моментъ да се провѣрятъ и докажатъ. Тия раси сж изчезнали поради неспазване законитѣ на природата. Споредъ нѣкои научни данни сегашната раса прѣдставлява смѣсь отъ други двѣ раси: едната раса се състояла отъ хора съ дълги глави, а другата раса се състояла отъ хора кжси, съ малки глави. Хората отъ първата раса сж били високи, съ много стройни черепи, снажни, философи. И днесъ имаме хора отъ тази раса. Хората отъ втората раса сж били низки, съ валчести глави и повече практични хора. Отъ смѣшението на тѣзи двѣ раси сж произлѣзли сегашнитѣ хора. Това сж само теории, хипотези, които трѣбва да се докажатъ, защото ученитѣ хора на западъ спорятъ върху истиността на тѣзи данни. Значи, има нужда отъ още някои данни. Има редъ други математически данни, съ които, обаче, не може да се доказватъ тия нѣща на съврѣменното човѣчество, понеже то не е въ състояние да ги разбере.

Въпросътъ не седи въ това, да имаме много знания, но да имаме правилни разбирания за живота. Истинскиятъ животъ на хората седи въ правилното разбиране на живота. Схващането на ученитѣ хора, че ние трѣбва да подчинимъ живата природа на себе си, е криво. Напротивъ, ние трѣбва да изпълнимъ за-

конитѣ на живата природа. И най-ученитѣ хора трѣбва да се приближаватъ къмъ нея съ най-голѣмо страхопочитание. И всѣки, който не изпълнява законитѣ ѝ, тя го изпраща на онзи свѣтъ. Когато дойдемъ до положение да боравимъ съзнателно съ нейнитѣ сили, напримѣръ, съ електричеството, както и съ други нѣкой по-тънки сили, ще видимъ, че тѣ носятъ смъртъ. Единъ отъ най-ученитѣ хора, който се занимавалъ усърдно съ физиката и химията, и бѣше се домогналъ до извѣстни тайни, които мислеше да разкрие на човѣчеството, обаче, когато правѣше своитѣ опити, той забѣлѣза, че шишетата съ реактивитѣ се мѣстиха отъ едно мѣсто на друго. Въ тия шишета той държеше разни елементи, които употребяваше при своитѣ изслѣдвания. Съ това нѣщо отъ невидимия свѣтъ искаха да му кажатъ, че не е врѣме да съобщава тия свои открития на съврѣменното човѣчество. Тѣ още не сж готови да употребятъ на мѣсто тѣзи блага и ще злоупотребятъ съ тѣхъ, а съ това той ще си навлѣче голѣмо зло. Нѣкой казватъ: кажете ни Истината, какъ да владѣемъ силитѣ на природата. Знаете ли какво бихте направили вие, ако владѣяхте изкуството, което имаха египтянитѣ да прѣнасятъ голѣми тяжести отъ 5—10—15—20 милиона килиграми отъ едно мѣсто на друго, безъ всѣкакво усилие? Ако нѣкой обиди такъвъ човѣкъ, току-вижъ, че той задигналъ 100—200,000 килограма тяжесть отъ София и почне да хвърля тия снаряди срѣщу този човѣкъ. Какво ще излѣзе отъ това? То ще бѣде най-голѣмата най-ужасната война. Такава война сж имали боговетѣ едно врѣме, докато сж разрушили всичко, слѣдъ което Господъ ги задигна на онзи свѣтъ и имъ каза: докато не станете по-уравновѣсени нѣма да слѣзете на зе-

мята. Боговетѣ сѣ много амбициозни. Само когато говоримъ за Бога, ние разбираме вече, че Той се отличава съ великодушие и благость. Той е всемилостивъ и всѣкога прощава. Щомъ нѣкой се покае, Той го прощава, но понеже тѣзи богове сѣ горди, Той не ги прощава.

Нѣкой искатъ да кажатъ, че Христосъ билъ много ученъ, но никѣдѣ не се е училъ. Съ това искатъ да изкаратъ, че Той е отъ Божественъ произходъ. Така е, но Христосъ се е училъ въ много училища. Самъ Той казва: «Както Отецъ ме е училъ», Неговата наука не е била като тази на нашитѣ съвременни професори отъ университетитѣ, които не знаятъ, отъ колко елемента е съставенъ физическия свѣтъ, Казвате: какъ да не се знае това? Нали имаме периодичната таблица на елементитѣ отъ Менделѣева, въ която се вижда, отъ колко елемента е съставена материята? Да, но както знаете, и въ тази таблица има междини, т. е. празни пространства, които отговарятъ на неизвѣстни засега елементи. Този въпросъ може да остане още за дълго врѣме неуясненъ. Христосъ ни е оставилъ много правила, по които ние можемъ да урегулируме нашия животъ, защото живата материя има отношения къмъ нашия животъ. Ако вие изучавате теоретически свойствата на кислорода, това е едно нѣщо; ако изучавате неговото приложение въ живота, това е друго нѣщо. Ако вие изучавате теоретически свойствата на водорода, на азота и на въглерода, това е едно нѣщо, а ако изучавате тѣхното приложение, това е друго нѣщо. Напримѣръ, ако дишашъ кислородъ въ раздразнено состояние, той ще произведе единъ резултатъ въ строежа на твоето тѣло, но ако го дишашъ по всички правила, той ще произведе другъ резултатъ.

Ако пъкъ имашъ тази велика любовъ къмъ човѣчеството и бѣдешъ честенъ и справедливъ човѣкъ и дишашъ кислородъ, той ще произведе съвсѣмъ другъ резултатъ. Азъ казвамъ: въ свѣта има два валики принципа, които хората трѣбва да приложатъ въ живота си, за да не бѣдатъ обикновени, а гениални хора. Най-първо хората трѣбва да иматъ непоколебима любовъ къмъ Бога, да Го обичатъ, безъ да ги знае нѣкой. И второ: всѣкаква лъжа отъ сърцата и умоветѣ имъ да бѣде абсолютно изключена. Ще кажете: може ли безъ лъжа? — Може безъ лъжа. Лъжата трѣбва да остане вънъ отъ живота. Азъ говоря за съзнанието на човѣка. Въ съзнанието на човѣка не трѣбва да се допуска абсолютно никаква лъжа — нито бѣла, нито черна. Вънъ отъ живота всѣки може да излъже. Питамъ нѣкого: има ли петно на твоята дреха? — Нѣма. Не, той трѣбва да каже, че недовижда нѣщата. Дрехата има петна, но той не ги вижда. Това вече е другъ въпросъ. Или, ако кажа нѣкому, че дрехата му е много модна, красива, това не значи още , че по нея нѣма петна.

И тъй, азъ говоря за лъжата въ съзнанието на човѣка. Затова първото нѣщо, което прѣдстои на човѣка е да се освободи отъ лъжата. Освободи ли се отъ лъжата, тогава ще потекатъ въ неговия умъ сили, които ще го направятъ силенъ и мощенъ да мисли. Единственото нѣщо, което сега спѣва хората е лъжата. Даже нѣкои учени хора, материалисти, казватъ, че вълкътъ и лисицата били по-умни отъ човѣка. Казвамъ: по-голѣмъ глупакъ отъ вълка нѣма; и по-голѣмъ глупакъ отъ лисицата нѣма. Ако вие прѣдставлявате лисицата за по-умна отъ човѣка, питамъ: какво търси нейната кожа по дрехитѣ на хората? И ако вълкътъ е по-уменъ отъ човѣка, какво

търси и неговата кожа въ складоветѣ на хората? Както виждате, дератъ кожата на вълка, дератъ и кожата на лисицата. И всѣки човѣкъ, комуто дератъ кожата, ученъ човѣкъ ли е, уменъ човѣкъ ли е? Чудни сж хората, като каватъ за нѣкого: този човѣкъ е много ученъ финансистъ, свършилъ е два факултета. Да, ученъ човѣкъ е, но докато не е билъ на властъ, държавата имала на разположение 100 милиона, а щомъ дойде на властъ, оставатъ ѝ само 50 милиона лева. Може ли да бжде ученъ този човѣкъ? Не, този финансистъ трѣбва да отиде на онзи свѣтъ и тамъ да приложи финансиитѣ си. И всѣка майка трѣбва правилно да прилага финансиитѣ си. У всѣка майка има лъжливата идея, че като ѝ се роди синъ, той трѣбва да бжде най-учениятъ, най-силниятъ, най-знатниятъ човѣкъ. Не, всѣка майка трѣбва да пожелае, щото нейния синъ да бжде най-благородниятъ, най-великодушниятъ, най-мѣдриятъ, да се застъпва за каузата на страждущитѣ, на хората безъ пари въ свѣта. Туй е, което идеината майка трѣбва да желае.

По какво се различава идейната любовъ отъ материалната? — Въ идейната любовъ има извѣстни еротически образи, които развращаватъ умоветѣ на хората. Днесъ ти никѣде не можешъ да погледнешъ въ съвременния свѣтъ, безъ да не се разврати ума ти. Накѣдето погледнешъ, все ядене и пиене, навредъ бирени чаши. Другаде погледнешъ, ще видишъ нѣкоя жена съ своитѣ гънки на лицето, съ особенното ѝ изражение, съ своята особена хубостъ. Турцитѣ въ този случай казватъ: благословение е да гледашъ хубостъта на такава жена. Тѣ си иматъ на турски езикъ специаленъ изразъ, който мѣчно може да се прѣведе на български езикъ. Онези, които знаятъ

турски езикъ, нека го презедатъ на български на тия, които не знаятъ. Срещнете нѣкоя мома, намирате я внимателна, красива и си казвате: хубава е тази мома, очитѣ, устата ѝ сѣ хубави, устнитѣ ѝ сѣ червенички и т. н. Не е лошото въ това, че се възхищавате, но лошото е въ желанието, което се явява. И започва нѣкой да се овѣртва около нея. Желания има въ този човѣкъ. Така и вѣдкѣтъ има желание да пипне овцата, че после да я изяде. И лисицата има желание да пипне най-хубавата кокошка и да я изяде. Нѣкой човѣкъ погледне къщата на своя приятель, хареса я и веднага я пожелае. Казва: да имамъ и азъ такава къща! Слушате че нѣкой свири хубаво и вие казвате: да мога и азъ да свиря така. Да, тия желания именно развращаватъ хората. Идейното седи на това, когато излѣзешъ вечерно врѣме, да погледнешъ на звѣздитѣ, безъ да се породи у тебъ желание да ги пипнешъ, нито да ги цѣлунешъ. Излѣзете ли денемъ да се попечете на слънце, да не се породи у васъ желание да цѣлунете, нито да пипнете слънцето. Кажете си: много хубаво е това слънце, приятно е да си попечешъ гърба на него! Значи, идейни нѣща сѣ тия, които сѣ достояние на всички еднакво. Достатъчно е да си отворите очите и да погледнете къмъ небето, за да се зарадвате на слънцето. Идейнитѣ работи сѣ до стояние на всички същества, а материалнитѣ сѣ до стояние на малцина. Днесъ паритѣ не сѣ достояние на всички хора, но възможно е нѣкога да сѣ достояние на всички хора. Въ свѣта има приблизително единъ и половина милиардъ хора, а всичкото богатство възлиза приблизително на 100 милиарда злато. Можете ли да турите това богатство на едно мѣсто? Не, тѣзи пари сѣ единъ бюджетъ на природата. На

слънцето има единъ ангелъ, който управлява земята, и всѣка година той прави свойтѣ изчисления, какъвъ бюджетъ може да се отпусне на земята за това врѣме. Този ангелъ, като прави своитѣ смѣтки, всѣка година опрѣдѣля, по колко приходъ може да се отпусне било за Франция, било за Англия, било за Русия, или пъкъ за коя и да е отъ малкитѣ държавици. Отгорѣ се опрѣдѣля, по колко литри дъждъ да се изпрати на земята, по колко дѣца, мъжки и женски, да се родятъ, по колко ябълки, круши или други плодове да се родятъ за дадена година и т. н. Всичко това се нарежда отгорѣ. Вие ще кажете: Господъ нарежда тия работи. Да, Господъ ги нарежда, но Той има свой слуги, чрѣзъ които си служи, Господъ не е слуга на хората, да нарежда самъ всички тия нѣща. Вие казвате: Господъ ми изпрати това нѣщо. Да, Господъ изпраща всичко отгорѣ. По сѣмния начинъ Господъ изпраща мисль до нѣкоя майка, да гледа едно дѣте. Той ѝ казва; «Ти ще гледашъ това дѣте. Ако го гледашъ, добрѣ ще бѣде за тебе, ако не го гледашъ, ще има наказание». Казватъ слѣдъ това, че майката била идеална. Не, тя гледа това дѣте отъ страхъ. Ще ме извините, но сегашнитѣ майки азъ не считамъ за идеални. Сегашната майка е идеална въ тѣсенъ смисль на думата, но не и въ широкъ смисль. Още много трѣбва на сегашната майка, за да бѣде идеална. Пъкъ дѣщерята, и синътъ, не сѣ идеални. Днесъ и проповѣдниците, и свещеницитѣ, и учителитѣ не сѣ идеални. Казвате за нѣкои: тѣ сѣ идеални, гениални хора. Нека дойдатъ тия идеални, тия гениални хора да ги видимъ! Азъ не отричамъ, че ги нѣма. Сѣществуватъ тия хора, но тѣ се срѣщатъ рѣдко въ свѣта. Сега, на примѣръ, на всѣкъдѣ се втурнали детективи да ме слѣдятъ, да

видятъ, отдѣ получавамъ пари. Казватъ за мене: този човѣкъ навѣрно получава нѣкакви срѣдства отъ Америка, или отъ Русия, затова проповѣдва. Досега, обаче, въ нищо не сѣ ме хванали. Питамъ: отдѣ минаватъ тия пари, та никой не ги улавя? Казвамъ: едно нѣщо трѣбва да знаете: азъ съмъ най-богатиия човѣкъ въ свѣта, нѣма защо да чакамъ на Русия или на Америка. Какво ще търся въ Русия? Азъ зная, дѣ има заровени пари въ България, нѣма защо да ходя другадѣ да ги търся. Като ми потрѣбватъ, ще отида да си разкопая отъ земята нѣколко наполеона и работата се свършва. Като лѣкувамъ хората, като проповѣдвамъ и ми потрѣбватъ пари, азъ отида нѣкъдѣ, дѣто зная, че има заровени пари и запитвамъ смѣствата, които ги пазятъ: ще ми позволите ли да си извадя нѣколко наполеона? Като ми позволятъ взимамъ си, колкото ми трѣбватъ. Казвате: това е само за замазване на очитѣ. Не, азъ никому не замазвамъ очитѣ. Ние говоримъ една велика, една идейна Истина, за да се събудятъ хората. И когато азъ проповѣдвамъ идеини нѣща на хората, тѣ започватъ да се прозяватъ, да заспиватъ и казватъ: кажи ни нѣщо смѣствено. Кое е смѣственото нѣщо за васъ? — Дали България ще вземе Македония. За българитѣ това нѣщо е смѣствено. Руситѣ казватъ: какво ще стане съ далечния изтокъ? Това е смѣственото за тѣхъ. Не е лошото тамъ. Всѣки народъ може да има единъ стремежъ, но тази борба, която се води между народитѣ, трѣбва да бѣде честна. Нека има една експансивностъ у народитѣ, но тѣ трѣбва да се стремятъ правилно. Не е лошо, че българитѣ искатъ Македония, но главата имъ трѣбва да изтънѣе. Гърцитѣ казватъ, че черепътъ на българина билъ дебелъ. Азъ съмъ изслѣдвалъ че-

репа на българина и съмъ намѣрилъ, че е много дебелъ. Въ религнозно отношение българинътъ е много слабъ, затова страда толкова много. У него нѣма нищо свещено. Той е честенъ и справедливъ, но дойде ли до почитание и уважение, тамъ го нѣма. Азъ ще ви докажа това. Вземете вѣстникитѣ и вижте, какво пишатъ всѣки день. Тѣ пишатъ празни работи. Какви ли не лоши работи пишатъ за този, за онзи. И много естествено е, че ще пишатъ такива нѣща. Човѣкъ не може да мисли другояче отъ това, както живѣе той самъ. Както човѣкъ живѣе, тѣй мисли и за другитѣ. Казвамъ: засѣга още всички хора живѣятъ въ закона на грѣха. Въ свѣта царува още свещения егоизъмъ. Всички хора търсягъ щастието тамъ, дѣто го нѣма. Че трѣбва да търсимъ щастието, съгласенъ съмъ. Че трѣбва да бждемъ силни, съгласенъ съмъ. Че трѣбва да бждемъ умни, съгласенъ съмъ. Че единъ народъ трѣбва да се развива национално, съгласенъ съмъ, но методитѣ, начинитѣ и срѣдствата, съ които трѣбва да си елужи, не сж правилни. Човѣкъ не трѣбва да си служи съ иезуитското правило, че цѣльта оправдава срѣдствата. Не, не е така. Насилието всѣкога ражда насилие. Любовта всѣкога ражда любовъ. Свѣтлината всѣкога ражда свѣтлина. Тя не излиза отъ тъмнината, но само се проявява въ тъмнината. Тъмнината е само единъ фонъ за свѣтлината. И разумността не излиза отъ глупостта. Глупостта е единъ фонъ, на който изпжква разумността. Разумнитѣ хора, въ сравнение съ другитѣ, сж на една по-висока степенъ на развитие, отколкото обикновенитѣ. Всички хора иматъ умъ, само че тѣ се различаватъ по своята интелигентность, по степенъта на тѣхния умъ.

Та казвамъ! ние трѣбва да подхранваме сегаш-

ния умъ, който имаме. Ако вие не подхранвате вашия умъ съ свѣтли, чисти мисли, и ако не подхранвате вашето сърце съ чисти и безкористни чувства ще дойде день кога то можете да подпаднете подъ изкушение. Не е лошо това, но казвамъ: само силнитѣ хора се подлагатъ на изпитание. Само силнитѣ хора се подлагатъ на изкушение. Само на силнитѣ хора се туря голѣмъ товаръ. Само силнитѣ хора сж повикани да воюватъ. Силенъ трѣбва да бѣде човѣкъ въ умствено отношение; силенъ трѣбва да бѣде и въ морално отношение: силенъ трѣбва да бѣде и въ физическо отношение! Въ всичко това трѣбва да има едно вѣтрѣшно съчетание, но на първо мѣсто умътъ на човѣка трѣбва да бѣде силенъ и благороденъ.

Христосъ казва: «Блажени нишитѣ духомъ». Умътъ на човѣка може да се развива и да расте извънъ материята. Затова човѣкъ не трѣбва да обрѣменява своя умъ. Ако искашъ своятъ умъ да мисли правилно, не трѣбва да му туряшъ никаква тежестъ отъ материята. Туришъ ли му единъ грамъ само, ти ще го осакатишъ. Слѣдователно не трѣбва да туряшъ въ ума си никаква материя, която тежи. Можешъ да му туришъ само материя безъ тегло. Мислишъ ли за материални нѣща, всѣка подобна мисль ще привлѣче съотвѣтни сили, които ще прѣдизвикатъ извѣстно давление върху тебе и съ това ще се спре твоето развитие. Въ нашия мозъкъ има извѣстни центрове, посветени само за извѣстни области на живота. Напримѣръ, ти искашъ да знаешъ, какво ще бѣде твоето бъдеще, за да знаешъ, какъ да подведешъ работитѣ си. Като знаешъ вѣщо то ва, ти ще знаешъ, какви сили да изберешъ. Въ твоя умъ има специални способности, отредени за специални работи. Това сж специални станции. Ти ще отидешъ при

една отъ тѣзи станции, ще бутнешъ тамъ съ звън-
чето, ще ти се обади нѣкой ангелъ и ти ще му ка-
жешъ: моля високо уважеемия, или високо почтения
ангелъ, да ми каже, какво трѣбва да правя. Ако си
бутналъ точно на опрѣдѣлената станция, този ангелъ
ще ти каже: трѣбва да бѣдешъ много мекъ, много
благъ, да не прѣдизвиквашъ никого, да не наруша-
вашъ правилата на живота на никой човѣкъ. Ти трѣ-
бва да бѣдешъ най-мекиятъ, най-благородниятъ,
най-идалниятъ човѣкъ, да бѣдешъ готовъ да услуж-
вашъ на всички хора, за да услужватъ и на тебе.

Сега, споредъ вашата философия, вие казвате:
ако азъ услужвамъ на всички хора, какво ще стане
съ менъ? Единъ гениаленъ човѣкъ може да послужи
на всички хора изведнѣжъ. Той не трѣбва да имъ
услужва специално, но като услужва на едного, той
едноврѣменно помага на всички. Казвамъ: на еди-кое
си мѣсто трѣбва вода. И като дойде водата, пусна
я и така се помага на всички изведнѣжъ. Трѣбва да
се проповѣдва, че славата на единъ народъ, или на
една държава зависи отъ добритѣ, отъ благороднитѣ
хора въ нея. Не е достатъчно само да се построи
единъ паметникъ на добритѣ хора. Казвате: какви
велики нѣща сж писали Ботевъ, Левски! Какво сж
писали тѣ? Какво искалъ да каже Ботевъ въ едно
свое стихотворение съ думитѣ: «Не Ти, Боже, който
си на небесата, но Ти, Боже, Който си въ сърцата». Тои
искалъ да каже слѣдното: «Господи, Ти, Който
си тѣй високо на небето, не те познавамъ, но Ти,
Който живѣешъ въ мене, научи ме да позная онзи
Господъ, Който е горѣ на небето.» Тѣй трѣбва да
кажатъ и свещеницитѣ. Нѣма какво да цитирамъ по-
нататѣкъ думитѣ на Ботева. Слѣдователно, ние първо
познаваме онзи Богъ, Който е у насъ, а послѣ Онзи,

Който е извън насъ. Какво ще познаемъ най-първо у насъ? — Първо видимото, а послѣ и невидимото. Защото има материални нѣща, видими за насъ, а има и материални нѣща, невидими за насъ. Ето защо ние можемъ да се домогнемъ до истинското познание на външния свѣтъ, който наричаме физически, само чрѣзъ вътрѣшната свѣтлина. Вземете, напри- мѣръ, съврѣмненитѣ астрономи, които съ спектро- скопа, гадаятъ дали една звѣзда се приближава къмъ земята, или се отдалечава. Какъ познаватъ това? — Чрѣзъ свѣтлитѣ линии въ спектроскопа. При на- блюдение, въ спектроскопа се образуватъ извѣстни свѣтли и тъмни линии. Когато извѣстна звѣзда се приближава къмъ земята, свѣтлата линия става по- широка, а когато се отдалечава, тази свѣтла линия става по-тѣсна. Възъ основа на това учениятъ чо- вѣкъ казва, че тази звѣзда се отдалечава или при- ближава къмъ земята. До тамъ сж дошли днесъ съврѣмненитѣ учени. Обаче въ пространството има и другъ уредъ, чрѣзъ който можемъ да си служимъ, за да видимъ, че има и други сили. Часть отъ тази свѣтлина, за която се говори, е физическа. Значи, разумността, като сила, не е въ материята. Вземете, запримѣръ, онази фонографическа плоча, която го- вори. Тя, сама по себе си, не е разумна, но разум- ностъта е извънъ нея. Тази плоча не чувствува. Тя мо- же да плаче, безъ да е плакала кога и да е. Тя мо- же да говори, безъ да е говорила нѣкога. Тя е ехо на човѣшката рѣчь, която само се отразява въ нея. Но има извѣстна разумность въ природата, която всѣки отъ васъ може да наблюдава. Тя е слѣдната: ако се случи денемъ да сте мрачни, нерасположени, а небето е покрито съ облаци, то като се качите на единъ високъ планински върхъ и отправите ума

си къмъ Бога, или къмъ всички по-напреднали отъ васъ сщщества, слѣдъ малко врѣме ще забѣлѣжитѣ, че надъ васъ нѣкъдѣ, на сѣверъ, или на западъ, или на изтокъ, ще се отвори едно ясно мѣсто. Вие ще познаете, че това е отговоръ на вашата молитва. Тѣзи отъ васъ, които иматъ тази опитность, нека мълчатъ. Всѣки, който говори за своята опитность, е щеславие. Ние искаме да разберемъ тази Истина. Нѣкой пѣтъ това мѣсто се отваря и послѣ скоро се затваря. За духовния човѣкъ като се отвори това мѣсто, той може да го запази прѣзъ всичкото врѣме на живота си. Не само това, но когато се приближавашъ къмъ единъ градъ, или къмъ едно село, дѣто хората сѣ чисти, ще видишъ, че надъ колибитѣ на тия хора, колкото и да сѣ прости, небето е отворено. Влѣзешъ ли въ нѣкое село, дѣто нѣма нито едно мѣсто на небето отворено, ще знаешъ, че хората въ това село сѣ обикновени. Туи, което е вѣрно за физическия свѣтъ, вѣрно е и за нашия умъ. Ако ние не можемъ да разсѣемъ тия облаци съ нашата вѣра, какъ ще опрѣдѣлимъ правилно нашитѣ отношения? Често ние казваме, че Богъ ще промисли за насъ. По кой начинъ ще промисли? Богъ е промислилъ, но ние трѣбва да приложимъ тия закони, които Той е вложилъ въ насъ, които ни ги е повѣрилъ. Ние не трѣбва да излагаме Бога на изкушение. Ако азъ съмъ добъръ човѣкъ, не трѣбва да казвамъ: тѣй както съмъ гладенъ, нека дойде нѣкой ангелъ да ми донесе единъ хлѣбъ. Голѣмо щеславие е отъ моя страна, да искамъ да дойде единъ културенъ ангелъ отъ небето да ме храни съ хлѣбъ. Единъ отъ древнитѣ пророци, който бѣше богоугоденъ, въ единъ подобенъ случай не получи храна съ нѣкой ангелъ, но Господъ му изпрати въ услуга една гарга. Вие ще

кажете: ако си пророкъ, нека Господъ ти изпрати пари. Нѣкой казва: азъ се помолихъ на Господа, и Той ми изпрати пари. Ние не можемъ да се хвалимъ съ това. Когато нѣкоя красива мома срещне единъ момъкъ и го погледне, той веднага ижважда единъ чекъ, подписва го и ѓ го прѣдлага, безъ да му се е молила тя, като ѓ казва: «На високо уважаемата, или на високо почитаемата госпожица, въ знакъ на голѣма признателность». Тя веднага туря този чекъ въ ржката му, като казва: «Господине, азъ нѣмамъ нужда отъ пари. Има бѣдни хора, които се нуждаятъ отъ пари, дайте този чекъ на нѣкои отъ тѣхъ. Азъ съмъ привикнала да изкарвамъ прѣхраната си съ честенъ трудъ, затова услужете на моитѣ бѣдни сестри». Азъ уважавамъ такива хора. Ако единъ религиозенъ човѣкъ вземе тия пари, той ще направи една църква и слѣдъ това двама свещеници ще започнатъ да се каратъ, кой отъ тѣхъ да служи въ тази църква. Ако пъкъ съ тия пари съгради единъ университетъ, ще накара двама професори да се каратъ, кой отъ тѣхъ да прѣподава въ този университетъ. Азъ не съмъ противъ тия нѣща, но казвамъ ако искаме да бждемъ идеини хора, трѣбва да имаме високъ моралъ. Съ този моралъ, който днесъ имате, не може да се отиде много далечъ. Вие казвате: ние сме смъртни хора, затова трѣбва да помислимъ за себе си да си осигуримъ едно хубаво погребение. И слѣдъ това казвате: ние трѣбва да бждемъ добри. Да, още сега можете да бждете добри. Казвате: това ще остане за нѣкое друго прѣбраждане. Не, още сега въ това прѣбраждане може да бждете добри. Казвате; азъ съмъ православенъ, не вѣрвамъ въ прѣбраждането. Хубаво, ти не вѣрвашъ въ прѣбраждането, но има една допирна точка, въ която

можемъ да се съгласимъ: ти и азъ можемъ да живѣемъ по Бога, безъ абсолютно никаква лъжа. Ти и азъ можемъ да служимъ на Бога безъ пари. Дали съмъ православенъ или евангелистъ, дали съмъ окултисъ или теософъ, това не е важно, все трѣбва да имаме едно име. Нека осветимъ нашето име! Азъ ще кажа: ти си единъ отличенъ православенъ, ако можешъ да служишъ на Бога безкористно и абсолютно безъ лъжа. Ти си единъ отличенъ протестантъ, ако можешъ да служишъ на Бога безкористно и безъ всѣкаква лъжа. Нѣма какво сега да увеличаваме църквитѣ, нѣма какво да увеличаваме членоветѣ имъ. Колко на брой трѣбва да бждатъ членоветѣ на една църква? — Тѣ сж записани. Тѣзи хора, на които азъ трѣбва да проповѣдвамъ, сж опрѣдѣлени още отъ 8,000 години, и тѣ ще дойдатъ. Тѣ не сж мои послѣдователи, но послѣдователи на Бога, на тази велика Истина. И като приематъ тази велика Истина, тѣ ще я проповѣдватъ. Нѣкой питатъ: достѣпно ли е вашето общество? — Щомъ си опрѣдѣленъ отъ Бога, достѣпно е. Ако не си опрѣдѣленъ, ще изпратишъ прошение до Бѣлитѣ Братя да те приематъ.

Сега ще кажете: тѣзи работи не сж точно така. Прави сте. Който вижда нѣщата, мисли по единъ начинъ; който не ги вижда, мисли по другъ начинъ. Който чува нѣщата, мисли по единъ начинъ; който не ги чува, мисли по другъ начинъ. Който вкухва нѣщата, мисли по единъ начинъ, който не ги вкухва, мисли по другъ начинъ. Който е опиталъ живота мисли по единъ начинъ; който не го е опиталъ, мисли по другъ начинъ. Нѣкой казва: азъ опитахъ живота. Какво отъ това? Видѣхъ, че въ живота нищо не е реално. Казвамъ му: ако си разбралъ това, ни-

що не си опиталъ.

Знаете ли на какво мязатъ съврѣменнитѣ хора? Отива единъ турчинъ при султана и му казва: «Азъ изгубихъ всичко въ живота си отъ ядене и пиене, крайно заборчлѣхъ, но всичко опитахъ и разбрахъ». Запитва го тогава султанътъ: «Кое е най-сладкото у кокошката?» — Трътката. — Браво, ти си опиталъ и разбралъ живота. Като чулъ това нѣщо другъ турчинъ, отива и той при султана и му казва, че всичко опиталъ и разбралъ живота. Султанътъ го пита: «Кое е най-сладкото у бивола?» — задницата. — Ударете на този 25 тояги, той не е опиталъ всичко въ живста. Този турчинъ, обаче, като чулъ, че най-сладкото у кокошката е задницата, трътката, помислилъ си, че и у бивола най-сладкото ще бѣде задницата. Не е така. Всѣки човѣкъ, който е дошълъ на земята, трѣбва да разбира дълбокия смисълъ на живота, като ученъ човѣкъ.

Въ миналата си бесѣда азъ ви говорихъ, че човѣкъ трѣбва да проучи себе си, той трѣбва да проучи онова мѣсто, съ което да се съобщава съ Бога, съ всички свои напрѣднали братя и съ братството на Правдата въ свѣта. Човѣкъ има разни центрове, чрѣзъ които може да се съобщава съ тия повисши свѣтове. Ако човѣкъ може да развие живота си, по този начинъ, той ще има единъ отличенъ животъ. Той ще отвори клапитѣ на миналото си и ще види, какъ е живѣлъ. Той ще отвори клапитѣ на бѣдещето си и ще види, какво го очаква, и най-послѣ ще отвори клапитѣ на настоящето и ще знае, какъ да върви. И той вече нѣма да ходи въ тъмнина, съ пипане, а ще ходи съ виждане. Нѣкои пита: ти вѣрвашъ ли? Не, азъ виждамъ нѣщата. Вѣрата е принципъ приложимъ само за онѣзи нѣща,

които още не съмъ опиталъ. Слѣдователно, онази областъ, която още не съмъ опиталъ, азъ поставямъ въ областъта на вѣрата, а онази областъ, която съмъ опиталъ, спѣда къмъ областъта на човѣшката интелигентность.

Христосъ казва: «Блажени нишитѣ духомъ. Блажени миротворцитѣ, защото тѣ ще наслѣдятъ земята». Това сж все методи, които човѣкъ трѣбва да вложи въ себе си. Най-първо човѣкъ трѣбва да вложи въ себе си идеята, че трѣбва да бѣде добѣръ. Той не трѣбва да бѣде добѣръ на добри дѣла, но добѣръ по възприятия: за всѣка нова идея въ свѣта, отъ каквато областъ и да е, въ каквото отношение и да е, дали физическо, умствено или духовно, неговата душа трѣбва да бѣде тѣй отзивчива, че той да може да я възприеме и приложи въ живота си. После тѣй трѣбва да възприеме въ себе си всички онѣзи хубави форми, хубави образи, които не носятъ въ себе си никакъвъ еротизмъ. Напримѣръ, ако азъ извадя отъ джеба си една златна монета и ви я покажа, тя може да ви разврати. Или, ако ви покажа единъ скжпоцѣненъ камѣкъ, и той може да ви разврати. Какво ще научите отъ този скжпоцѣненъ камѣкъ? Той не трѣбва да бѣде отвѣнъ, а скритъ въ васъ. Този скжпоцѣненъ камѣкъ трѣбва да бѣде проводникъ на извѣстна енергия. Слѣдователно, ти трѣбва да туришъ тази енергия въ дѣйствие.

Сега, напримѣръ, нашиятъ ученъ съврѣмененъ свѣтъ е започналъ да се занимава съ една стара наука, астрология. Споредъ нея, животътъ има 12 зодии, и всѣка зодия има свои качества, скрити въ живота. тѣзи 12 зодии не сж нищо друго, освѣнъ 12-тѣ източници на живота. Слѣдователно, за да се създаде човѣка, въ него сж влѣзли 12 източници,

обаче, по причина на грѣхопадането, шестъ извори отъ тѣхъ сѣ запушени, а сѣ останали само шестъ. Значи, ние се развиваме само въ сѣнно състояние, а въ будно състояние, въ будния си животъ ние се излагаме на голѣми изкушения. Ти прашашъ сина си на училище, и той тамъ се развращава. Вижете каква е днешната младежъ! Казвате: ама тѣ сѣ млади! Да, но животътъ има свой изразъ. Азъ не говоря за онази паталогическа болна любовъ, която се проявява като заболѣе извѣстенъ центъръ у човѣка. Щомъ даденъ центъръ заболѣе и любовта става аномална. Любовъ ли е това у единъ мжжъ, щомъ той може да нападне всѣка жена? Любовъ ли е у всѣки човѣкъ, които може да се гаври съ всичко, което е чисто и свещено? Любовъ ли е това да се говори само за устата или за тѣлото на една жена? Това е една извратена, една еротическа култура. Ние ще говоримъ за звѣздитѣ, за цѣлувкитѣ, но не за такива цѣлувки, каквито ти можешъ да дадешъ. Когато се приближавашъ при една душа, трѣбва да се приближавашъ съ свещенъ трепетъ, да чувствувашъ, че тя е излѣзла отъ Бога, да не я изкушавашъ. И като я погледнешъ въ погледа ти да нѣма никаква лъжа. Като срещнешъ кого и да е, ще се изправишъ прѣдъ себе си и ще кажешъ: Господи, помогни ми да се проявя тѣй, както Ти се проявявашъ! И ако всички културни хора, които днесъ сѣ на властъ, ако всички учители и професори приемѣха и въздигнѣха въ себе си това знание, знаете ли какъвъ културенъ народъ щѣхме да бѣдемъ? Ако всички майки и бащи, ако всички свещеници приемѣха това учение, какво поколѣние щѣхме да имаме? А не както сега, всички се смѣятъ и мислятъ, какви срѣдства да намѣрятъ срѣщу сектантитѣ. Не, за Бога

нѣма сектанти въ свѣта. Че какво е Христовото учение тогава? Ако тѣ сж истински християни, нека ни покажатъ най-добрия си примѣръ. Нѣма да прѣзираме името Божие! Ние срѣщаме единъ българинъ евангелистъ, другъ — православенъ. По какво се различаватъ тѣ? — Само по името се различаватъ. Обаче не е името, което прави човѣка, а човѣкътъ прави своето име. Ако онѣзи, които сж въ православната църква живѣятъ единъ възвишенъ и благороденъ животъ, тѣ ще въздигнатъ православната църква и ще я направятъ свѣтла, И тогава ще се отворятъ стѣнитѣ на тази църква и нѣма да има вѣче кръстове, нѣма да има вече камени църкви. Всѣки човѣкъ ще е единъ кръстъ, който ще свети. Азъ бихъ жѣлалъ всички църкви да светнатъ така, че като има двѣ църкви въ единъ градъ, да нѣма нужда отъ електрическо освѣтление. Ние сме свѣтлина, ние сме кръстове. Значи, ние имаме страдания. Всички онѣзи народи, които сж подложени на най-голѣми страдания, това сж кръстоветѣ на храма. Цѣла Русия днесъ е само кръстове. Всички тия крстове дойдоха върху животѣ хора. Не кръстове, но разумность и търпѣние трѣбва сега въ свѣта. Гледамъ единъ нашъ писателъ, Михайловски, излѣзалъ да напада теософитѣ и окултиститѣ, че били безотечественици хора. Тѣ били безотечественици, а той ималъ отечество. Защо трѣбва да се занимава съ такива работи? Всѣки човѣкъ, който неживѣе чистъ и святъ животъ, е безотечественикъ. Той трѣбва да люби народа си. Сега хората чрѣзъ насилие жертвуватъ всичко. Какъ нѣма да жертвуватъ? Законъ има! Който не изпълни своя дългъ къмъ отечеството си, затворъ има за него. Така е и въ Русия, така е и въ Англия и въ Америка — навсѣкжде. Питамъ: въ то-

зи патриотизъмъ има ли любовъ? — Не, насилие има въ него. Ние сме добри по необходимостъ.

Та сега, ако ние тъй просто си туряме имена, губимъ живота си въ празни работи. Засега всички хора на земята имаме една трудна задача, да подобримъ живота си. Той съдържа богатъ материалъ. Ние можемъ да прѣвърнемъ въ добри и най лошитѣ условия на живота си, при които се намираме. Бѣднотияга, сиромашията е едно лошо условие за нашия животъ, но ние можемъ да излѣземъ отъ този животъ. Даже и най-простиятъ, и най некултурниятъ човѣкъ може да стане единъ отличенъ професоръ. Даже и онзи човѣкъ, който има едно хилаво тѣло, но разбира законитѣ, може да подобри състоянието на своето тѣло. Какъ? — като излѣзе да пече гърба си на слънце и да съсрѣдоточи ума си къмъ всички добри хора на земята, да изпълни мисълта си само съ добри и благородни мисли, тогава нѣма да се минатъ и 20 дни; и той ще получи единъ добъръ резултатъ. Въ това врѣме тъй ще се свърже съ добри хора на земята, и тѣ ще му помогнатъ. Ще кажете: докажи това нѣщо! Тия нѣща не се доказватъ научно. Всички нѣща, които не се доказватъ научно, сж истинни а онѣзи нѣща, които се доказватъ научно, не сж истинни. Азъ мога да ви приведа редъ примѣри отъ френската академия на науката отъ 19 вѣкъ. дѣто повече отъ теориитѣ на това врѣме бѣха вѣрни и истинни, но сега се доказа че не сж вѣрни. Това което е доказано научно не е вѣрно и истинно; само това, което животътъ е провѣрилъ е вѣрно и истинно. Ето ви една велика Истина: постави гърба си на слънце и се печи! Не че слънцето лѣкува, но разумниятъ животъ, който е вложенъ въ него, разединява проказата у човѣка, и тя слѣдъ

врѣме изчезва, Христосъ какъ лѣкуваше? — По същия законъ. Той питаше: имашъ ли вѣра въ разумното начало на живота? — Имамъ. Той туря ржката си върху тази жива сила, и проказата изчезва. Ще кажете: да, но това е било въ врѣмето на Христа. И сега е така. Все пакъ трѣбва нѣкой да ви тури въ контактъ съ тѣзи живи сили на природата. Ако не дойде нѣкой да те тури въ контактъ, ще лежишъ дълго врѣме въ болницата, дѣто ще дойдатъ лѣкаритѣ съ своитѣ губерки, ще направятъ една инжекция, че втора, че трета, докато най-послѣ настѣпи парализия на грѣбначния стълбъ и човѣкътъ отива на онзи свѣтъ. Казватъ послѣ: лойде нѣкакво усложнение. Тѣй е и въ науката. Защо единъ докторъ да не може да приложи новитѣ методи? Сега всички лѣкари казватъ за нѣкоя болѣсть: тази болѣсть може да се излѣкува само съ операция. Съгласенъ съмъ, че трѣбва операция, но кога? — Да се прави операция на гнили мѣста, разбирамъ, но да се прави операция на живо мѣсто, това не разбирамъ.

Азъ имамъ друго едно изкуство, то е слѣдното: мога да взема една жива клѣтка, да я туря въ желатинъ, и послѣ да я поставя подъ двѣ стѣкла, тамъ да се размножава. Слѣдъ врѣме ще извадя тази клѣтка, която вече се е прѣвърнала въ едно парченце жива кожа. Съ тази кожа мога да залѣпвамъ, което мѣсто искамъ. Тя ще може много лѣсно да прирасте къмъ живото месо. Това е наука! Туй, да взема живо месо отъ гърба, за да закрѣпя съ него носа, това не е наука. Казвате: направиха операция на носа на еди-кого си. Да, направиха операция на носа му но развалиха гърба му. Вѣрвате ли, че този носъ ще мисли така, както и по рано? Не, дълго врѣме трѣбва да се мине, докато той дойде до пър-

воначалното си състояние. Носъ, създаденъ отъ такава кожа, въ първо врѣме се деградира. Азъ мога да ви дамъ редъ научни факти, съ които да ви убѣдя въ истиностъта на тѣзи твърдения, но ученитѣ хора ще се обидятъ отъ това. Вие, които сте лѣкари, имате ли елексира на живота? — Нѣмате го. Като го придобиете, ще можете да лѣкувате и ще бъдете истински лѣкари. Тогава всѣка болестъ ще се подава на вашето лѣкуване, но този методъ не е за грѣшнитѣ хора, а за най-ученитѣ хора. За тѣхъ е и елексирътъ на живота. Азъ намирамъ, че грѣшнитѣ хора трѣбва да прѣминатъ прѣзъ редъ операции, докато научатъ урока си. Азъ похвалявамъ лѣкаритѣ въ едно отношение, а именно въ това, че научаватъ хората да вѣрватъ. Дойде този ученъ лѣкарь и казва на болния: ще взимашъ отъ този прашецъ по три пѣти на день: сутринъ въ осемъ часа, на обѣдъ въ 12 часа и вечеръ въ шестъ часа. И болниятъ казва на жена си: пиши, жена! И жената пише всичко, което лѣкарьтъ казва. Това е възпитание. Този човѣкъ се учи да вѣрва. После, пакъ дойде лѣкарьтъ, пита: употреби ли това лѣкарство? — Да. Сега ще прѣдпиша друга рецепта. И прѣдписва той нови лѣкарства. Така е за извѣстни хора, но когато ти си миналъ прѣзъ подобни изпитания, че дойде друга болестъ, като проказата — вече не минава съ капки. Лѣкарьтъ трѣба да се махне, и тогава ти ще концентрирашъ своя умъ къмъ Бога. Щомъ Богъ простре рѣцѣтъ си къмъ тебе, отъ рѣцѣтъ Му ще потекатъ живи сили, отъ които проказата ще изчезне. За да стане това нѣщо въ единъ народъ, той трѣбва да събере хиляди души на едно мѣсто, да образува отъ тѣхъ една батерия, прѣзъ която да прѣмине този силенъ токъ. Не мислете,

че това нѣщо може да стане лесно. Изискватъ се най-малко 2,000 години, за да се създаде една нова култура. За да се яви единъ великъ Учителъ, трѣбва да се приготви култура, подходяща срѣда заради Него. Той нѣма да дойде незванъ, но трѣбва да Го викатъ, та като дойде, да намѣри готови хора, които да възприематъ Неговото учение материално, духовно и умствено.

Та казвамъ: понеже сега сте влѣзли въ този пѣтъ, трѣбва да правите опити. Запомнете слѣдното нѣщо: излагайте гърба си на слънце! Неразположенъ си нѣщо, изложи гърба си на слънце. Вие може да кажете: проповѣдта на този човѣкъ бѣше малко несвързана. Оставете това нѣщо настрана. То е индивидуално схващане. Нека остане у васъ слѣдното нѣщо свързано: ако сте неразположени, или нѣмате пари, или сте нѣщо боленъ, искате отъ приятеля си пари да се лѣкувате, но той не ви дава, тогава азъ ще ви дамъ единъ чекъ, който веднага подписвамъ. Давамъ този чекъ на всинца ви даромъ. Той се състои въ слѣдното: излизайте всѣка сутринъ на слънце, като излагате гърба си най-напрѣдъ къмъ югъ, послѣ малко на сѣверъ, малко на истокъ и постойте така единъ часъ, отъ 7—8 часа сутринъта. Огправете ума си къмъ Господа и кажете: Господи, просвети моятъ умъ! Дай здраве на всички хора, а заедно съ тѣхъ и на менъ! Следъ това започнете да мислите върху най-хубавитѣ нѣща, които знаете. Направете този опитъ за цѣла година и като се срещнемъ слѣдъ година, азъ ще държа друга една бесѣда, въ която ще имамъ прѣдъ видъ вашитѣ опитности. Ще видите, че 99 % вашиятъ опитъ ще бѣде сполучливъ. Ако не изпълните това нѣщо точно, вашиятъ опитъ нѣма да бѣде сполучливъ. Ето този

е чекътъ, който ви подписвамъ, съ който искамъ да ви убѣдя, че въ свѣта има една разумна сила, която опрѣдѣля живота на всички сѣщества. Тогава нѣма да казвате, че нѣма кой да се грижи за васъ. Има кой да се грижи за васъ, но тѣзи сѣщества не сѣ на земята; тѣ сѣ извънъ земята. Единъ отъ еврейскитѣ пророци казва за Бога: «Написахъ ви на ржката си». Това е великата Истина, която трѣбва да носите въ себе си, за да бждете културни хора, за да можете да се развивате, да можете да влѣзете въ връзка съ тѣзи източници на живота да знаете, каква ще бжде вашата сѣдба и да влѣзете въ връзка съ вашия духовенъ, материаленъ и умственъ животъ. И всички ваши майки и бащи, всички ваши дѣщери и синове, всички ваши учители да иматъ това велико блаженство, да бждете здрави и весели, да бждете носители на онази вѣчна свѣтлина въ която Богъ живѣе.

Бѣседа, държана отъ учителя на 6 Юни 1926 год.

въ гр. София

СТАНА ПЛЪТЪ

31

ИЗДАВАТЕЛСТВО НА БЪЛГАРСКОТО УЧЕБНО ПОСОБИЕ

1927

Печатница Д. М. Златевъ
РУСЕ

СТАНА ПЛЪТЪ

„И словото стана плът“.

Въ всички области на съвременния културенъ вѣкъ се забѣлѣзва едно вътрѣшно разширение въ човѣшкото съзнание. Вслѣдствие на това разширение у хората се заражда и недоволството. Вземете, за примѣръ, докато дѣтето на нѣкой баща е малко, той харчи и малко пари за дрехи, но когато това дѣте започва да расте, става голѣмъ синъ, бащата казва: „Синко, мжно се живѣе! Ти растешъ, голѣмъ ставашъ и сега се харчатъ много пари за дрехи“. Слѣдователно, за да не се харчатъ толкова пари, човѣкъ трѣбва да расте по-малко. Та когато гозоримъ за извѣстни прѣобразования въ обществото, ние разбираме единъ вътрѣшенъ органически процесъ, който налага това прѣобразование, това видоизмѣнение на живота, и то въ всички посоки. Този процесъ видоизмѣня всичко въ живота. Има хора, които вѣрватъ, че както сж живѣли прѣди 2,000 години, тъй ще живѣятъ и днесъ. Тѣ казватъ: Истината е неизмѣняема. Да, Истината е неизмѣняема, но тя не е още за хората. Питамъ ви тогава: какво отношение има между Истината и човѣшкия животъ? Тази Истина е само цѣль за човѣка. Тя е като една далечна звѣзда, при това толкова далечна, че нейната свѣтлина едва достига въ умовеѣ на нѣкои хора, които мжно мо-

гата да различатъ, кое е право, кое е криво. И затова днесъ хората се запитватъ: кое е право и кое криво; кое е добро, и кое е зло? Азъ ще ви опрѣдѣля отъ новото гледище, какво нѣщо е добро, и какво зло. Когато човѣкъ жертвува висшето, Божественото за човѣшкото, за низшето, това е зло: когато пъкъ жертвува низшето, човѣшкото за Божественото, за висшето, това е добро. Ако единъ ученъ човѣкъ вземе статуята на нѣкъсй великъ художникъ или скулпторъ, на която сж изобразени най-важнитѣ нѣща отъ прѣди 10,000 години още и я направи на прахъ, т. е. начупи я на дребни частици, които туря въ една торба за споменъ на бждещето поколѣние питамъ: добръ ли е направилъ този ученъ? Казвате: въ тази торба се намира свещения прахъ на еди-кой си велика статуя. Дѣ е тази статуя, обаче? — Тя е изчезнала. Смысленото въ тази статуя е изчезнало, а този човѣкъ носи само нейния свещенъ прахъ. И така, ние носимъ торби, пълни съ прахъ, въ тѣхъ носимъ коститѣ на светиитѣ, свещено ги пазимъ. Но смисленото, възвишеното, свещеното не е въ тия торби, то отдавна е изчезнало. Казвате: тукъ се намиратъ коститѣ на еди-кой си светия. Казвамъ: да въ тази торба се намира праха на еди-кой си светия. Азъ раздѣлямъ хората въ свѣта на двѣ категории: еднитѣ сж отъ категорията на хора които по природа сж родени да мислятъ право, а другата категория хора сж родени да мислятъ криво. Сега, да оставимъ настрана въпроса, защо едни мислятъ право, а други криво. Фактъ е, че еднитѣ мислятъ по единъ начинъ, а другитѣ мислятъ по другъ начинъ. На тия, които мислятъ криво как-

вото дадешъ, тѣ го счулвагъ на прахъ. А каквото дадешъ на другитѣ, тѣ съграждатъ отъ него нѣщо. Всѣки разуменъ човѣкъ трѣбва да разбира тия два процеса, които съществуватъ въ природата. Дѣйствително, всѣки човѣкъ трѣбва да знае да чука, но кога и какъ? — Той трѣбва да знае да чули онѣзи нѣща, които нѣматъ съдържание и отъ този прахъ да образува нова амалгама. Да правишъ отъ безсмисленото нѣщо смислено, тѣй, както днесъ отъ парцали правятъ хартия и както отъ недодѣланитѣ камѣни правятъ великолѣпни статуи храмове и училища, това разбирамъ,

„И тѣй, Словото стана плътъ“. Върху този стихъ и досега още има споръ въ Християнския свѣтъ. Казва се въ Писанието: „Плътта и кръвта нѣма да наслѣдятъ Царството Божие“. Значи, духътъ и плътта у човѣка сж въ борба. Думата „плътъ“ има нѣколко значения, но по нѣмане на други думи е употребена тази именно. Ако духътъ е постоянно въ борба съ плътта, питамъ: защо разумното Слово е станало плътъ? Защо е избрало именно формата на плътта? Подъ думата „плътъ“ ние разбираме жизни същества, които постоянно растатъ и се развиватъ, защото има и плътъ, която постоянно се разлага. Слѣдователно, когато се говори, че духътъ е въ борба съ плътта, разбира се онази плътъ, която се разлага. Тѣй, напримѣръ, сегашната наша плътъ се разлага. Плътта на сегашнитѣ хора умира. И днесъ, като се разболѣе нѣкой човѣкъ, скоро викатъ свещеници да имъ четатъ молитви, но ако вашето обоняние е силно развито, ще усѣтите да се отдѣля отъ тия хора негърпимъ смрадъ. Това показва, че

тия хора сж се разложили, тѣ отдавна вече сж умрѣли. Такъвъ човѣкъ постоянно се разлага и нѣма да mine дълго врѣме, той ще умре. Вие казвате: човѣкъ е той. Въ този смисълъ, именно, се казва въ Писанието, че грѣшнитѣ хора ще умратъ. И всѣки човѣкъ, който се разлага, който гние, постоянно се мжчи и казва: нѣщо ме мжчи отъжтрѣ. Какъ не ще се мжчишь, разбира се. Ти всѣки день умирашь, постепенно се разлагашъ. Най-първо това разлагане започва отъ човѣшкия умъ: въ тебе дойде съмнѣние, невѣрие, злоба и т. н. Тогава ти казвашъ: азъ съмъ свободенъ да мисля това или онова, азъ съмъ свободенъ да мисля, както искамъ. Не, човѣшката мисълъ върви по единъ строго опредѣленъ математически законъ. Ти не можешъ да мислишь, както искашь и каквото искашь. Само глупазиятъ човѣкъ може да мисли, както иска, а разумниятъ човѣкъ мисли само това, което е разумно. Глупавиятъ човѣкъ казва: ами азъ нали съмъ свободенъ? Въ какво седи свободата? — Свободата на човѣка седи въ това, въ даденъ моментъ, въ даденъ случай да носишь толкова, колкото ти е потребно — нито повече, нито по-малко. Ако вземешъ повече по глупавъ си; и ако вземешъ по-малко, пакъ си глупавъ. Въ това отношение нѣкой казва: азъ не искамъ да ме морализиратъ хората. Чудна работа! Какво нѣщо е морализирането? Морализирането всѣкога подразбира нѣкакъвъ въжтрѣшенъ интересъ. Кагато нѣкои хора сж заинтересувани отъ нѣщо, тѣ искатъ да морализиратъ другитѣ. Богатитѣ хора морализиратъ бѣднитѣ, а бѣднитѣ морализиратъ богатитѣ. Богатиятъ казва на бѣдния: „Син-

ко, има Господъ, Той вижда всичко. Той те вижда, когато поглеждашъ къмъ паритѣ на моята каса. Знаешъ ли, че освѣнъ това има и дяволи, които ще те хванатъ съ своитѣ шишове и ще те мушкатъ въ ада? И той горкиятъ, трепери. Послѣ, бѣдниятъ минава покрай богатия и му казва: „Слушай, ти трѣбва да ми дадешъ отъ твоето богатство заради Господа! Твоята каса е пълна. Не ми ли дадешъ, и за тебе ще има мушкане. Ти трѣбва да приложишъ закона на Любовта“. Тъй, се морализиратъ хората въ съврѣменното общество. Питамъ: моралъ ли е това? Какъвъ моралъ? — Моралъ на богатия. Моралъ ли е това? Какъвъ моралъ? — Моралъ на бѣдния. Този моралъ, който съществува отъ хиляди години насамъ, можа ли да спаси свѣта? — Не можа. Когато богатитѣ дойдатъ на властъ, измжчватъ бѣднитѣ; и когато бѣднитѣ дойдатъ на властъ, измжчватъ богатитѣ. И слѣдъ всичко това казватъ: свѣтътъ ще се оправи. Кога? — Когато богатитѣ управляватъ. Тогава ще има и култура. Казвамъ: да, културата и всички нейни блага ще бждатъ само за богатитѣ. Други пъкъ казватъ: когато бѣднитѣ управляватъ, тогава свѣтътъ ще се оправи. Не, когато бѣднитѣ дойдатъ на властъ, тогава богатитѣ ще осиромашеятъ, защото управниците ще бѣсятъ и колятъ по сѣщия начинъ, както богатитѣ, които сж били прѣди тѣхъ. Сѣщото положение ще цари. И бѣднитѣ, и богатитѣ сж управлявали, азъ знамъ, какво могатъ да направятъ и еднитѣ, и другитѣ. Питате: ами тогава кой трѣбва да управлява? Засега има друго положение въ свѣта, то е въ контраститѣ.

Ще ви приведа извѣстни факти. Ако река да ви държа дълга философска бесѣда въ единъ топълъ, задушенъ день, всички вие ще заспите подъ влияніето на натрупалия се вжглероденъ двуокисъ въ въздуха. Нека химицитѣ ви кажатъ, какво влияние указва той върху мозъка на човѣка, както и върху дихателната система. Той е на мѣстото си. Когато вжглеродниятъ двуокисъ приспива скръбнитѣ хора, азъ го похвалявамъ, но когато приспива праведнитѣ хора, азъ го укорявамъ. Когато той приспива хора, които мразятъ, азъ го похвалявамъ, но когато приспива хора, които обичатъ, азъ го укорявамъ.

Сега нѣкои ще кажатъ: ние не трѣбва да ядемъ много, не трѣбва и да спимъ много. Каква философия има въ това, да не ядешъ много и да не ядешъ малко; да не спишъ много и да не спишъ малко? Хората ядатъ малко и умиратъ; ядатъ много, и пакъ умиратъ. Казвате: да не ядемъ много, но да не постимъ. Добрѣ, ами онѣзи, които не постятъ, не умиратъ ли? Значи, сжщественото не е въ това да не ядемъ много, или да не ядемъ малко. Тогава какво трѣбва да правимъ? — Ще ядешъ точно толкова, колкото ти е математически опрѣдѣлено или позволено, защото, ако внесешъ една милионна часть отъ грама повече, отколкото природата прѣдвижда, тя ще произведе окисляване, което ще докара отравяне на твоя организъмъ. Дѣ ще стане това отравяне? — Въ твоя умъ. Господъ ти далъ дъщеря или синъ, но ти не си доволенъ отъ тѣхъ и казвашъ: моята дъщеря или моятъ синъ не сж толкова умни. Отдѣ знаешъ, че твоята дъщеря или твоятъ

синъ не сж толкова умни? Казвате за нѣкого: този човѣкъ не е толкова добъръ. Да, но вие туряте една своя максима и споредъ нея опрѣдѣляте. Казвате: като богатъ, този човѣкъ е добъръ, но като сиромасъ, не е добъръ. Това, обаче не е моралъ.

Срѣщамъ по пѣтя си единъ господинъ, който натоварилъ своята кола съ много скъпоцѣнности и му казвамъ: господине, азъ ти желая доброто, искашъ ли да ме послушашъ въ нѣщо? „Какво добро ми мислишъ?“ Казвамъ му: на 200 километра отукъ ще срещнешъ единъ голѣмъ планински върхъ и за да го прѣминешъ, трѣбва да свалишъ часть отъ своя товаръ, да облекчишъ малко тежестта на коня си, защото иначе колата ти ще се прѣкатури, едва ли ще можешъ да прѣминешъ този върхъ. „Какво да правя съ товара си?“ — Половината отъ него хвърли, дай го на хора, които се нуждаятъ. Ти можешъ да занесешъ само една-та половина. Той ми казва: „Какъ, ти ме мислишъ за глупавъ човѣкъ?“ — На, не те мисля за глупавъ; защото си уменъ човѣкъ, затова именно ти и говоря. Ако не ме послушашъ, колата ти ще се разпръсне, понеже добичетата ти ще бѣдять уморени. Това е за твое добро. Вие сте сѣмеевъ човѣкъ, имате жена, дѣца, двѣ хубави маси, два гардероба два скрина, пълни съ по два чифта хубави дрехи и рокли за жената, за васъ, за дѣцата, направени отъ най-финни английски платове, имате и много ризи, и всѣ какви други дрехи, затова разтозарете малко вашата кола! Какъ? — Хвърлете по едно отъ всичко! Колко гардероба имате? — Два. Хвърлете единия! Колко скрина имате?

— Два. Хвърлете единия! Колко маси имате? — Два. Хвърлете едната! Колко чифта дрехи имате? — Два. Хвърлете единия! Защо? — За да не изгубите всичко. И ние виждаме сжщиятъ законъ да дѣйствува навсѣкждѣ въ природата. И всички сегашни нещастия въ свѣта произтичатъ отъ факта, че ние искаме да имаме много. Ние имаме ясенъ примѣръ отъ единъ американски богаташъ, най-богатиятъ човѣкъ въ свѣта, Рокфелдъ. Какъ мислите, щастливъ човѣкъ ли е билъ той при всичкото си богатство? — Не, той не е щастливъ човѣкъ. Цѣли три години той се намиралъ въ положението на добитѣка, както нашиятъ селянинъ храни добитѣка си. Лѣкаритѣ му забранили прѣзъ това врѣме всѣ каква друга храна, освѣнъ овесена чорба. Защо? Защото въ ума на този човѣкъ седи мисълта за милиардитѣ, които ималъ. Умътъ му се пригърбилъ стъ тежестта на тѣзи пари, вслѣдствие на което се зародила болестта неврастения, тежка и почти неизлѣчима болестъ. Явяватъ се при него най-знаменититѣ лѣкари на свѣта и какви ли не лѣкарства му прѣпоръчватъ, но не могатъ да го излѣкуватъ. И какво казва най-послѣ невидимиятъ свѣтъ на Рокфелда да прави? — Казва му да остави половината отъ богатството си. На кого? — На онѣзи, които се нуждаятъ отъ него. Азъ взимамъ тази идея не въ ограниченъ смисълъ, защото, каквото и да говоришъ на сегашнитѣ хора, все материалното разбиратъ. Засега свѣтътъ има единъ материаленъ колоритъ, но онова мощното, великото което не умира въ човѣка, не е материалното. Подъ думата „материалното“, ние разбираме онова, което гние, което се разлага, което

умира. Сщото нѣщо разбираме и подъ думата „плътъ“. А Онова лѣкъ, което е безсмъртно, ние наричаме или душа, или духъ, или умъ. Безсмъртното е, което расте и се развива у човека. Подъ мощното, силното въ свѣта разбираме Слово-то. То става видимо, облича се въ плътта, за да се организира.

И днесъ ние виждаме съврѣменната химия и физика да изучаватъ материята, но това още не е истинското ѝ изучаване. Че имало пѣсъчни зрънца, това още не е изучаване. Най-първо вие ще изучавате молекулното състояние на материята. Молекулитѣ сж живи единици. Послѣ ще изучавате атомното състояние на материята; атомитѣ сж живи единици. Слѣдъ това ще изучавате йонитѣ. И тѣ сж живи. Най-послѣ ще изучавате сабйонитѣ, които сжщо сж живи единици. Обаче, ние още не сме дошли до онова финно, етерно състояние на материята, съ което се свършва границата на материалния свѣтъ. Послѣ ще минете задъ материалния свѣтъ. Това е една отдалечена областъ, до която единъ день ще стигнете. Какво е това състояние на материята, нѣма да го доказвамъ, но ония отъ васъ, които иматъ будно съзнание, единъ день ще провѣрятъ това нѣщо. Онѣзи, които иматъ заспало съзнание, ще прѣминатъ прѣзъ тази областъ по сжщия начинъ, като нѣкои пасажери, които прѣминаватъ съ експресъ една хубава областъ, но заспиватъ. Питамъ ги: какво видѣхте? — Нищо. Защо? — Защото заспахме. И българитѣ често спятъ по треноветѣ. Гледамъ нѣкой човѣкъ пѣтува, но запушилъ цигара и ужъ гледа, но нищо не вижда. Той се замислилъ въ това врѣме,

кой колко има да му дава. Този ималъ да му дава на еди-кое си число 5,000; онзи ималъ да му дава 10,000 лева и т. н. Ако пъкъ нѣкой е вѣстникарь — рапортьоръ, той току мисли, какъ да прѣувеличи нѣкой, фактъ та да прѣдизвика по-голямъ интересъ. Казватъ за нѣкого: той е отличенъ писателъ — романистъ. Дѣ сж онѣзи класически романисти? Ако днесъ бихъ прѣсѣлъ всички романисти, не зная, колко истински романисти бихъ намѣрилъ. Лесно е да се намѣри единъ герой или една героиня, като тѣзи въ днешнитѣ романи. Ще намѣря нѣкое замислено лице, поладнало въ едно хиноотическо състояние, и ето единъ герой или една героиня. Казватъ за нѣкого: той е много сприхавъ, много активенъ човѣкъ. Казвамъ: да, този човѣкъ знае само да чука камъни, да прави пѣсъкъ. До сега азъ не съмъ го видѣлъ да създаде една статуя, или една хубава мисълъ, или едно красиво чувство. Той или пѣсъкъ ще прави, или друго нѣщо ще разваля. Казвате: този човѣкъ е много религиозенъ, по три пѣти на день се моли. Да, по три пѣти на день се моли, но лицето му е черно, никаква свѣтлина не излиза отъ него. И като го погледнешъ, като че змия се свила въ кесията му. Замолва го нѣкой: „Господине, имамъ да плащамъ една полица. Можешъ ли да ми дадешъ нѣколко лева на заемъ? — Нѣмамъ сега свободно врѣме, намѣри нѣкой, който разполага съ повече свободно врѣме, той да ти услужи. Разправа се като анекдотъ примѣра за единъ американски богаташъ, който слѣдъ като чулъ една прѣхрасна недѣлна проповѣдь, рѣшилъ въ себе си, като се върне дома си, да раздаде полозината отъ богатството си на бѣдни хора. Затова, слѣдъ проповѣдта той влѣзълъ въ своето

подземие, дѣто било скрито богатството му, но като го видѣлъ, веднага се спрѣлъ и се замислилъ: „Дадамъ ли или да не давамъ“. Наи-послѣ-си казалъ: „Хайде, нѣма какво да давамъ“. Слѣдъ като рѣшилъ това, желѣзната врата на неговото подземие се затворила, и той останалъ тамъ цѣли 20 дни, прѣзъ което врѣме отъ гладъ умрѣлъ. Въ послѣдния си часъ написалъ на една бѣлѣжка: „Бихъ далъ половината отъ богатството си на този, който би могълъ въ този часъ да ми донесе едно парченце хлѣбецъ“. И вие сега, като този богаташъ, седите прѣдъ свѣята каса и казвате: да дамъ ли, или да не дамъ? Слѣдъ като сте слушали една прѣкрасна проповѣдь, или една бесѣда, Духътъ, или нѣкой ангелъ дойде при васъ и ви казва: „Раздайте половината отъ богатството си на другитѣ, защото съ този товаръ вашата кола не може да се изкачи на върха. „Вие отивате въ вашето подземие, дѣто сж богатствата ви и казвате: да дамъ ли, или да не дамъ? Но веднага въ ума ви изпъкватъ же ага, дѣцата, роднинитѣ ви и казвате: не му е сега врѣмето. Въ този моментъ вратата на вашето подземие се затваря и всичко съ васъ е свършено. Тѣй става не само съ грѣшницитѣ, но и съ всички праведни. На едно мѣсто въ Писанието се казва: „Онзи, който стои и гледа, да гледа да не падне“.

И тѣй, Словото, което влиза въ васъ, азъ наричамъ „въплотяване въ възходяща степенъ“. „И Словото стана плътъ“. Азъ не разбирамъ това нѣщо само въ физическия свѣтъ. Като разглеждамъ така въпроса, азъ не виждамъ никакво راستене въ дѣцата. Въ този смисълъ, даже и у въз-

растния не виждамъ никакво растене. Въ повечето хора азъ виждамъ само едно натрупване на материя. Казватъ за нѣкого: лицето на този човѣкъ е тангуресто. Въ това лице азъ виждамъ само натрупвания. Това не е нѣкаква изработка, това не е лице, отъ което, като го погледнешъ, да диша животъ, свѣжестъ. Онзи човѣкъ, у когото Словото е въплотено въ плътта, отъ него излиза благоухание. А отъ всички ония хора, у които Словото не е станало плътъ, излиза една лоша, неприятна миризма. Азъ зная много мъже, които се отдѣлятъ отъ своитѣ жени поради това, че миришатъ. И жени има, които се отдѣлятъ отъ мъжетѣ си по сжщата причина. Затова нѣщо се дава разводъ навсѣкждѣ по свѣт.: и въ Америка, и въ Англия, и въ България — навсѣкждѣ.

Та казвамъ: трѣбва да се стремите къмъ истинския животъ. Кой е истинскиятъ животъ? — Въ който Словото Божие става плътъ. Ние сега сме въплотени въ плътъ. Каква е нашата цѣль на земята тогава? — Искаме да станемъ господари на природата. Не, най-първо ние трѣбва да станемъ господари на онѣзи закони, чрѣзъ които животътъ се добиза. Въ тоза отношение хората могатъ да си помагатъ едни на други. Ако хората вървятъ по новия пѣтъ на живота, сиромашия въ свѣта нѣма да има, и недоволство въ свѣта нѣма да има. Защо? — Понеже нуждитѣ имъ ще бждатъ задоволени. Златото, богатството въ свѣта ще може да се привлича по сжщия начинъ, както се прѣдаватъ звуковитѣ вълни по радиото. Едно врѣме ученитѣ хора казваха, че звуковитѣ вълни могатъ да се прѣдаватъ само по жици, обаче днесъ ученитѣ

виждатъ, че тѣ могатъ да се прѣдаватъ и безъ жици. Така и златото може да се прѣнася прѣзъ въздуха. Онзи, който разбира тѣзи закони, може да прѣнесе златото ти отъ едно мѣсто на друго, и ти като отворишъ касата си, ще видишъ, че златото ти не е тамъ. Вие ще кажете: какъ е възможно това? Азъ ще ви попитамъ слѣдното нѣщо: защо денемъ, слѣдъ като сте доволни отъ нѣщо, вие се чувствувате щастливъ, богатъ, но слѣдъ единъ часъ изгубвате всичко това? Вие казвате: азъ имамъ едно богатство, което никой не може да вземе и което съ нищо не може да се откупи. Питамъ ви: дѣ отиде вашето богатство? Какъ стана това, че тѣй скоро смѣнихте вашето състояние? Дѣ отиде вашето щастие? — Настава демагнетизиране, състоянието ви се трансформира, вашата каса се отваря и богатството ви изчезва. За една минута настава бѣдногитя, и вие казвате: животътъ нѣма емисълъ, азъ ще се убия. Не се минава и единъ часъ, касата ви отнѣсе се отваря, златото ви се възвръща и радостта ви отново се явява. Знаете ли какъвъ е законътъ, който трансформира живота? Вие казвате: Господъ ще поправи всичко. Да, но Господъ не дѣйствува отънѣ. Когато говоримъ, че Господъ работи отънѣ, ние подразбираме ангелитъ и всички напрѣднали същества, които сж завършили своето развитие, които сж завършили своята еволюция. Тогава откъдѣ дѣйствува Богъ? Казвате: Духътъ дѣйствува отвътрѣ. Щомъ Богъ дѣйствува чрѣзъ своя Духъ отвътрѣ, тогава самъ Той дѣ се проявява? — Той крѣпи всичко отвътрѣ и отънѣ, но самъ не взима участие въ нищо. Ако ви кажа, че Господъ не

се интересува отъ това, дали сте богати или сиромаси. Вие ще кажете: тогава какво отношение имаме къмъ Бога? Въ Бога има друга основна идея. За да бжде Богъ понятенъ за васъ, трѣбва да започнете съ тази основна идея, а именно да намѣрите истинския животъ, въ който нѣма смъртъ. Следователно, вие трѣбва да започнете съ новото. Когато станете разумни, ще влѣзете въ едно ново училище, ще влѣзете въ връзка съ Бога. И само тогава ще можете да говорите за култура, за еманципация на мъже и на жени. Азъ казвамъ: има два вида еманципация: еманципация на женитѣ и еманципация на мъжетѣ. И мъжътъ днесъ е тъй зависимъ, както и жената. Женитѣ трѣбва да се еманципиратъ отъ мъжетѣ, и мъжетѣ трѣбва да се еманципиратъ отъ женитѣ. И мъжътъ е зависимъ отъ жената, и жената е зависима отъ мъжа. Какво значи да се еманципиратъ? — Да дойде между тѣхъ великото, Божественото и тѣ да се слѣятъ въ едно. Тѣ не трѣбва да се мразятъ, както става днесъ. Мъжетѣ и женитѣ сж само външни форми. Тѣ сж двойки, излѣзли отъ Бога. Тѣ сж Словото. Тѣзи души не трѣбва да се само-заблуждаватъ. Всѣка душа не трѣбва да мисли, че се е родила, но трѣбва да знае, че се е въплотила на земята. Не е достатъчно и да знае, че е слѣзла отъ небето, защото тогава азъ ще запитамъ тази душа да ми каже, какво има на небето. Ако ти идешъ отъ свѣта на ангелитѣ, какво ще кажешъ за тѣхъ? Че и ангелитѣ се развиватъ. Въ свѣта сжествува една вѣчна еволюция на съвършенство. Всичката култура на свѣта е дошла отъ ангелитѣ. По сжщия начинъ се раз-

вивать. Тъ когаго идватъ на земята, въплотяватъ това, което помнятъ отъ небето. Когато четете Стария завѣтъ, срѣщате тамъ, Господъ да казва на Мойсея: Гледай да направишъ Скинията тъй, както си я видѣлъ горѣ.“ Но Мойсей не можа да направи Скинията тъй, както я видѣ. Подъ думата „Скиния“ ние разбираме друго нѣщо. Това подразбира да се създаде единъ домъ, едно жилище за човѣшката душа. Подъ жилище разбирамъ живо тѣло въ което да има мѣсто за всички, да има мѣсто и за Бога. Сега има ли мѣсто въ вашето тѣло за Бога? Вие казвате, че ходите на църква. Я ми кажете, на кое мѣсто е вашата църква? Вие ще ми кажете: нашата енорийска църква е на еднкое си мѣсто. Нашиятъ енорийски свещеникъ е еднкой си. Да но кой е той, не го знаете. Свещеникътъ, когото вие познавате отвѣнъ, той е единъ наемникъ, който служи на Бога за пари. Казвате: нашиятъ проповѣдникъ е еднкой си. Не, той е единъ наемникъ. Това, което вие слушате да ви проповѣдвамъ, азъ не наричамъ още проповѣдь. За да се въплоти една моя проповѣдь въ плътъ и кръвъ, азъ трѣбва да я прѣкарамъ прѣзъ 10 степени още. Вие казвате: този човѣкъ съвсѣмъ ни обѣрка умоветѣ. Ние знаяхме, че трѣбва да обличаме добрѣ дѣцата си, да се хранимъ добрѣ и т. н., но сега какво трѣбва да правимъ? Моята проповѣдь още не е разработена у васъ. Сега като се върна у дома си, азъ трѣбва да работя още върху васъ, да прѣкарамъ тази моя проповѣдь прѣзъ 10 степени още. Да ви проповѣдвамъ, азъ разбирамъ да ви дамъ нѣщо отъ себе си, а не да взема нѣщо отъ васъ. И като се върнете дома си, да кажете:

сега разбираме Бога! Тъй че това, което имате, още не е проповѣдъ. Не е и проповѣдъ това, да наредя една мисълъ съ нейнитѣ точки, запетаи, двоеточия, дълги и кжси изречения, периоди и т. н. Всички тия нѣща сж красиви, но тѣ прѣдставляватъ малки и голѣми спирки. Азъ наричамъ периодитѣ въ рѣчта малки и голѣми станции. Такава една голѣма станция, единъ голѣмъ периодъ е, напимѣръ Горна орѣховица. Тамъ се спиратъ много пѣтници, починатъ си малко, купятъ си нови билети и пакъ продължаватъ пѣтуването си. Другитѣ малки спирки сж точки, запетаи, двоеточия. Слѣдъ редъ такива малки и голѣми спирки се достига до Варна, дѣто цѣлата глава е завършена. Тази глава се скачва въ общата фигура.

И тъй, разумното Слово трѣбва да се въплоти, да стане плътъ.

Въ миналата си бесѣда азъ ви говорихъ за устройството на сѣврѣмненното общество. Обаче, за да не изпаднете въ крайностъ трѣбва да знаете, че това нѣщо се доказва отъ учени хора, които сж живѣли нѣкога въ Египетъ, въ Персия, въ Вавилонъ. Тѣ знаятъ тия нѣща. Отъ тѣзи хора днесъ срѣщаме на всѣкъждѣ по Европа: и въ Англия, и въ Америка, и въ Германия, и въ България. Азъ нѣма да ви доказвамъ всички тия нѣща. Ако вѣрвате, приемете ги като вѣрни, ако не, приемете ги като приказка. Не казвамъ, че трѣбва насила да приемете това нѣщо, но ето, всички вие сте чели много романи, дѣто се разправя за нѣкой, че силно се влюбилъ, и вие вѣрвате. Приятно е, че вѣрвате. Гледате нѣкой художникъ нарисувалъ една много хубава картина, която може да е вѣрна,

а може и да не е върна, но вие я изучавате, възхищавате се отъ нея. Както и да е, това не е важно, но казвамъ: и азъ и вие обичаме Истината, затова не искамъ да ви заблуждавамъ, но искамъ да ви накарамъ да възприемете Истината. На земята сж живѣли не само тия учени хора за които ви казахъ прѣди малко, но и вие сте живѣли, само че мнозина отъ васъ, като сте минавали по тия мѣста, сте спѣли, та сега нищо не помнитѣ. И ако сега се пробудите, мнозина отъ васъ ще провѣрятъ тази велика Истина, че сж живѣли нѣкога на земята. И това е великото и красивото у насъ, че ние нѣсимъ опитноститѣ на хилядитѣ вѣкове въ своята душа. И всички добродѣтели, всички способности, които днесъ имаме, сж резултатъ на минали жизоти, Тѣзи опитности, сж складирани днесъ въ човѣшката душа. Това е Словото, което сега работи. Богъ не работи само сега. Той е работилъ и въ миналото, пъкъ и въ бждеще ще има своето велико проявление.

Та казвамъ: у всички ви трѣбва да има великъ стремежъ да добиете разумния, истинския животъ, и Словото да стане плътъ у васъ. Нали всички искате да имате магическата тояжка? Казвате: какво ще се прави съ тази сиромашия? Казвамъ: ще ви дамъ една тояжка и съ нея ще си служите. Разправяше ми единъ познатъ слѣдния примѣръ: който азъ ще ви прѣдамъ въ свси думи. Отива, единъ отъ сточнитѣ ученици при своя учителъ и му казва: „Учителю, много испати главата ми! Моятѣ съученици, па и всички хора около менъ ме много мразятъ. Отъ всички училища ме изключиха. Натеглихъ се вече въ свѣта. Дай ми нѣщо, като

мускали ще бжде, като дръвче ли ща бжде, та като го хвана, да мога да постигна нѣщо.“ Учителътъ му отговорилъ: „азъ мога да ти дамъ една малка пръчица, но опасността е тамъ, че тя има два края: единиятъ е лошъ край, а другиятъ — добъръ. Ако ти хванешъ лошия край, положението ти ще стане 10 пѣти по-лошо, отколкото е сега“. — Нищо, ти ми дай една такава пръчица, азъ ще хвана добрия ѝ край. Учителътъ му казалъ още двѣ думи, които азъ нѣма да ви кажа. Далъ му пръчицата и му казалъ: „Ще гледашъ съзнанието ти да е будно“. Ученикътъ взелъ пръчката и тръгналъ по пѣтя си. По едно врѣме срещналъ единъ човѣкъ, който му направилъ голѣмо зло. Той веднага намислилъ да му отмъсти по нѣкакъвъ начинъ, и хваналъ лошия край на пръчицата но падналъ на земята. Той отива повторно при Учителя си и му казва: Кой е добриятъ край на пръчицата, за да хвана него. „Тази пръчица не е за тебе,“ му казва Учителътъ. „Тя не е за този човѣкъ, който не може да използва злото и доброто въ свѣта. Всѣки човѣкъ, „който не знае какъ да носи пръчицата, не е магъ. Той трѣбва да прѣгъне тази пръчица на колело и да знае какъ да се движи въ нея. Той трѣбва да застане въ центъра на тоза колело, на този кръгъ и тамъ да се движи. Споредъ съвременната философия се казва, че въ този кръгъ дѣйствува седмия принципъ. има излизане и влизане въ този кръгъ. Излизане по периферията и влизане въ кръга. Това сж приливи и отливи въ самия животъ. Тия приливи и отливи се връщатъ много пѣти къмъ радиуситѣ. Слѣдователно като дойде у васъ една

мисълъ, трѣбва да знаете, отдѣ иде тя, отъ периферията или отъ центъра на кръга. Често вие имате известни настроения, виждате единъ човѣкъ и казвате: този човѣкъ не ми харесва. Защо? Знаете ли, че този човѣкъ, когото вие не харесвате, е много обиченъ на Бога? Богъ гледа еднакво и на този човѣкъ, и на васъ. Ако той е грѣшникъ, Богъ гледа еднакво и на него, както и на светията. Като ви казвамъ така, вие ще кажете: шомъ Богъ гледа еднакво и на праведная, и на грѣшния, тогава нѣма защо да се стремимъ къмъ съвършенство. Не, съ това искамъ да кажа, че когато Господъ иска да повдигне свѣта, Той праша праведни хора, а когато иска да накаже свѣта, Той праша грѣшни хора. Ако нѣкой апашъ хване единъ милионеръ за гушата и го обере, милионерътъ ще каже: „Какво право има този човѣкъ да ме изнасилва“? Ами какво право имашъ ти да изнасилвашъ другитѣ? Тогава и ти не изнасилвай, за да не бждешъ изнасилванъ. Всичката философия на живота седи въ слѣдното: като ви дойде нѣкое нещастие, всѣки отъ васъ да може да контролира ума си, да се проникне отъ онази дълбока вѣра къмъ Бога, да се зарадва и да знае, че това нѣщо е за добро. Дойде ти петнисъ тифъ или друга нѣкаква болестъ, при която температурата ти се повишава до 40 или до 41 градусъ, да кажешъ: не, азъ зная, че и при 41 градуса нѣма да умра! Ще кажете: да, но науката е констатирила, че човѣкъ при 42 градуса вече умира. Туй, което науката е доказала, още не е абсолютно вѣрно. Ако човѣкъ вѣрва, ще види, че има микроби, които и при 120, и при 200

градуса не умиратъ. Този човѣшки организъмъ, който се разлага и гние при 42 градуса, той е едно развалено здание, за което се изисква малко нѣщо за да рухне. Истинскиятъ човѣшки организъмъ трѣбва да мяза на онзи вѣковенъ джбъ, който отъ никакви бури не се събаря, нито разкътва. Слѣдователно, огънятъ не разрушава хората, но прѣстѣпленията ги разрушаватъ. Казватъ за нѣкого: този човѣкъ заболѣ отъ тежката болестъ. Температурата му се качи до 41 градуса, той не издържа и умрѣ. Не, той не е умрѣлъ отъ огънь.

Въ Писанието се казва: „Живото Слово се е въплотило“. И тъй, за сегашното ни възпитание, за нашето благо и за всѣки едного отъ насъ това Слово трѣбва да се въплоти. Всѣки отъ васъ още отъ днесъ може да започне новъ животъ. Като измѣни своя животъ, съ това ще измѣни и живота на своя народъ, на своето общество и на своя домъ, съ което ще принесе благо и на цѣлото човѣчество. Когато Христосъ дойде на земята, Той видоизмѣни всичкото тогашно течение и внесе въ свѣта нѣщо ново. Христосъ и до днесъ работи и продължава още да проповѣдва на хората. Той цѣли 2,000 години вече откакъ проповѣдва. Днесъ само въ Америка има 120,000 уста, въ Англия има най-малко 72,000 уста, които проповѣдватъ все за Христа. Всички тия проповѣдници не проповѣдватъ тъй, както Христосъ иска, но Той имъ казва: „Проповѣдвайте криво-лѣво, както можете, докато дойдатъ хората на Любовта, които ще носятъ магическата пръчица. Тѣ ще внесатъ въ живота пързото правило. То е слѣдното: когато дойдешъ въ дома ми, азъ ще те поздравя съ моята любовъ, и ти ще ме поздравяшъ съ своята любовъ. Въ новата кул-

тура всѣки ще има една опрѣдѣлена стая за любещитѣ, които като дойдатъ при него, той ще имъ даде най-хубазото легло, най-хубавия юрганъ и най-хубавитѣ дрехи. Който дойде при него, ще му каже: тѣзи дрехи сж за тебе. За всѣки гостъ ще има и специално дърво съ плодове. Ще каже: радвамъ се, че мога да ти прѣдложамъ това дърво съ плодове. И той ще отговори: радвамъ се и азъ и благодаря за тѣзи плодове. По тѣхъ познавамъ, доколко съмъ обичанъ. Сега, обаче, кой отъ васъ има специални дрехи, специални легла, специална храна и специални плодове за гоститѣ, които го посѣщаватъ? — Само царетѣ. Когато дойде новата култура, когато Словото стане плътъ въ човѣка, тогава ще настане най-голѣмата радостъ на земята, и Христосъ нѣма вече да казва: Синъ Человѣчески дойде на земята, и не намѣри мѣсто да подслони своята глава. Дѣ може Христосъ днесъ да подслони своята глава? Въ евангелската църква ли, въ православната църква ли? Христосъ отъ памтивѣка и досега е все сжщиятъ. Божественото начало въ всички врѣмена се е проявявало споредъ нуждитѣ на човѣчеството, като е водило човѣшката душа въ правия пѣтъ за разбиране на великата Истина, която напрѣдналитѣ души търсятъ. Не е въпросътъ да поддържаме една или друга страна. Въпросътъ е всички да бждемъ носители на великото Божествено учение.

Когато ние говоримъ за новото учение, нѣкои казватъ за себе си: ние сме социалисти. Питамъ: вие, социалиститѣ, имате ли една стая въ кжщата си за вашитѣ ближни? — Сега нѣмаме, но за въ бждеще ще имаме. „Ама азъ съмъ демократъ“ Вие, демократитѣ, имате ли една стая въ кжщата

си за вашитѣ ближни? — Сега нѣмаме, но за въ бждеще ще имаме. „Ние сме православни“. Вие православнитѣ, имате ли една стая въ кжщата си за вашитѣ ближни? — За въ бждеще ще имаме. „Ние сме комунисти“. Вие, комуниститѣ, имате, ли една стая въ вашата кжща за ближнитѣ си? — За въ бждеще ще имаме. Нѣкои отъ васъ само чакатъ да видятъ, какво ще кажа за комуниститѣ, че да кажете: той говори за комуниститѣ. За какви комунисти? За тия, които носятъ парабели ли? Или за комуниститѣ, които носятъ живото Слово? Отъ кои комунисти сте вие, отъ бѣлитѣ ли отъ червенитѣ ли, отъ синитѣ ли, отъ кои изобщо? Хората се различаватъ до известна степенъ едни отъ други, но трѣбва да прѣминатъ известни трансформации и въ религиозно, и въ политическо отношение. Ще ви приведа слѣдниятъ примѣръ: когато еврейтѣ пжтуваха прѣзъ пустинята, тѣ носеха своята Скиния, раздѣлена на части. Всѣки народъ или всѣко плѣме носеше по една отъ тия части. И когато ги запитваха изъ пжтя, какво носятъ, тѣ отговаряха, че носятъ Скинията. Когато всички тия плѣмена се събираха, всѣко плѣме слагаше своята часть на едно опрѣдѣлено мѣсто и по този начинъ съграждаха Скинията. По сжщия начинъ и всѣка политическа партия носи по нѣщо Божествено въ себе си. Сжщо тѣй и всѣка религия носи нѣщо хубаво въ себе си. Въ православната църква, на примѣръ има нѣщо хубаво, но тя не включва въ себе си само хубавото. Обаче православнитѣ казватъ само ние носимъ Божественото въ себе си. Не е така. И мохамеданитѣ, и будиститѣ, и всички религиозни хора все носятъ по нѣщо хубаво въ себе си. Обаче има разлика между тѣхъ. Нѣкои

носятъ нѣщо по-хубаво отъ другитѣ, но все-таки никой още не носи въ себе си изключително Божественото. Когато обаче, Христосъ дойде на земята, или когато Богъ дойде да живѣе на земята, тогава всички хора ще се събератъ на едно мѣсто и ще видятъ благото, което се съдържа у всѣки едного, и отъ това благо ще направятъ единъ великолѣпенъ храмъ, въ който ще могатъ да се покланятъ на Бога въ Духъ и Истина. И Словото ще бжде у насъ живо, въплотено Слово

Върху тази база сега вие можете да се лѣкуватѣ. Срѣщамъ мнозина нови медици, които искатъ да изучаватъ добръ медицината и казватъ: нали трѣбва да лѣкуваме хората? Да, трѣбва да ги лекуватѣ, но трѣбва да знаете, че лѣкуването имъ не седи само въ това, да знаете устройството на тѣхната костна и мускулна система. Азъ нѣмамъ нищо противъ това, изучавайте коститѣ, но знайте, че има живи кости, има и мъртви кости. Трѣбва да се изучава нервната система на човѣка въ нейното здравословно, а не въ нейното болезнено състояние. Изобщо, трѣбва да се изучаватъ здравословнигѣ състояния у човѣка. Какво е здравословното състояние на едно дѣте и дали то е здраво, лесно може да се разбере. Какъ? Запримѣръ, дѣдото въ нѣкоя къща е боленъ, хилавъ, а при него спи внучето му. Слѣдъ известно врѣме дѣдото се подобрява а дѣтето става хилаво. Или, има случай, когато бащата на нѣкое сѣмейство е боленъ, почти на умирање, а дѣтето здраво. Но отъ близкото съприкосновение настава обратния процесъ: бащата оздравѣва, а дѣтето умира. Тогава бащата казва: Богъ да прости моето дѣте! Азъ оздравѣхъ, наистина, но то си замина. Има хора въ

свѣта, които достатъчно е само да те погледнатъ, и тѣхниятъ погледъ да ти донесе нѣкое голѣмо нѣщастие. Такива хора не носятъ нѣщо добро. И, ако ти си дърводѣлецъ, напримѣръ, като те погледне такъвъ единъ човѣкъ, не се минава и много врѣме ржката ти се отсича. Такива хора като посѣтятъ дюкяна ти само единъ пжтъ цѣль мѣсець слѣдъ това никой не влиза въ него. Казвате: какво се случи, че никой не ми влиза вече въ дюкяна? — Влѣзалъ е нѣкой отъ тия благообразнитѣ, отъ културнитѣ хора и е задигналъ всичко отъ тебе.

За въ бждеще, когато искатъ да назначатъ нѣкъждѣ нѣкой учитель, азъ бихъ далъ слѣдната максима: да се избере една комисия, която да слѣди, какъвъ резултатъ ще произведе явяването на назначения учитель между дѣцата. Безъ да знае той, те ще го наблюдаватъ три пжти въ врѣме на прѣподаванзто му. Тази комисия ще слѣди, какво желание ще се яви у дѣцата му, когато излѣзатъ извънъ класната стая: дали тѣ ще взематъ да четатъ нѣкоя книжка, или ще започнатъ да играятъ и да се биятъ. Ако четатъ помежду си, значи този учитель е на мѣстото си, но ако се биятъ, той е единъ обикновенъ учитель. Всѣки учитель трѣбва да носи нѣщо свещено въ ума си. А ние днесъ повѣрjваме своитѣ дѣца безразборно на този или на онзи учитель. Казвате: учитель е този човѣкъ! Съврѣменнитѣ учитѣли трѣбва да учатъ дѣцата си, но какъ ще ги учатъ? Ако днесъ нѣкои учитель си позволи да изведе дѣцата на слънце, казватъ: този учитель е идолопоклонецъ. Ако ги остави въ класната стая да дишатъ пра-

ха, казватъ: това е споредъ програмата на училището, занятията трѣбва да ставатъ непрѣменно въ класъ. Защо единъ учителъ да не може да изведе дѣцата вънъ отъ училището на чистъ въздухъ за часъ или часъ и половина и тамъ да си играятъ? Сегашнитѣ учители държатъ прозорцитѣ на класнитѣ стаи постоянно затворени, особено зимно врѣме, да не би ученицитѣ имъ да истинатъ. Че съ затворени прозорци тѣ ще истинатъ по-скоро, отколкото съ отворени. Ако единъ учителъ е добъръ, разуменъ, дѣцата му не могатъ да заболѣятъ. Ако пъкъ случайно заболѣятъ, той ще ги излѣкува. Сжщото е и съ майката, и съ бащата. Смъртъта не е въ състояние да вземе дѣтето на онази майка, която има живото Слово въ себе си. Дѣцата на всѣка плътъ, която е въ разрѣзъ съ Духа, ще умиратъ, и ще се раждатъ. Ако такъвъ човѣкъ обърне нѣкого къмъ Бога, той ще умре.

Та казвамъ : въ приложението на това учение всѣки трѣбва да бжде много искренъ, да се опита джждѣ е достигналъ въ това си развитие. Какъ ще се опитате? Идете въ нѣкой домъ, дѣто хората сж болни и ги запитайте само, дали сж добрѣ, или не? Тѣ ще ви кажатъ: дѣцата ни сж болни. Кажете имъ: добъръ е Господъ, всичко ще мине благополучно. Идете слѣдъ една седмица пакъ! Ако състоянието на болнитѣ се е подобрило, вие сте отъ добритѣ хора, но ако състоянието имъ се е влошило, вие не сте отъ светиитѣ. Ако влѣзете въ единъ домъ, дѣто хората не сж въ съгласие, а вие намалите поне на половина това несъгласие, туй показва, че въ душата ви има една свещена идея. Тя трѣбва да сжществува тайно въ душата

ви, за да можете да влияете на хората за добро. Сега всички хора се плашатъ отъ насъ, но азъ казвамъ: кажете ни, отъ толкова врѣме вече, какъ хората въ свѣта само ядатъ и пиятъ, въ какво състояние се намиратъ тѣ? Подобри ли се животътъ имъ? Тѣ не сж ли въ едно хипнотическо състояние? Когато хората се убиватъ помежду си, това не е ли пакъ едно хипнотическо състояние? Когато хората се мразятъ, това не е ли едно хипнотическо състояние? Всичко това е една хипноза. А когато вие събуждате хората, за да извършатъ волята Божия, не само на думи, но на дѣла, това не е ли единъ великъ актъ? Тогава защо ще се плашатъ хората отъ насъ? И сега седнали хората да третиратъ въпроса, дали Христосъ е спасилъ свѣта, и какво изобщо е направилъ за него? Христосъ и досега още не е спасилъ земята. Той спаси само тия хора, които бѣха при Него. Питамъ ви: онѣзи, които се биятъ спасени ли сж? — Спасенитъ сж при Него. Казватъ, че на земята щѣло да стане второ пришествие. Нѣма какво да става второ пришествие. То отдавна е станало. Повече отъ вѣкъ и половина откакъ става второто пришествие, но не на земята, а горѣ на небето. И тамъ, хората около Христа, сж спасени. Днесъ, обаче, очакватъ спасението на земята, очакватъ Христа да дойде слѣдъ 200 — 300 години. Това нѣщо е станало вече. И всѣки отъ васъ като умре, или ще възкрѣсне, или ще остане на земята да се ражда и прѣражда. И сега всички хора казватъ, че раятъ билъ на земята. Какъвъ рай има на земята? Ще те затворятъ, ще пишатъ всички вѣстници за тебе, ще ти турятъ какви ли не епигети и слѣдъ всичко

това ще кажатъ, че въ нѣкакви си палатки тамъ горѣ въ градината се вършили най-лошитѣ работи. Огдѣ знаятъ тѣ това нѣщо? „Присмѣлъ се хърбелъ на щърбелъ“. По този случай турцитѣ казватъ: човѣкъ сѣди за нѣщата отъ себе си.

Съвръменното общество не може да види нищо хубаво въ нѣщата. Азъ съмъ срѣщаль добри хора и между младитѣ, между старитѣ, но кажатъ ли веднажъ за нѣкого, че е лошъ човѣкъ, лошъ става. Кажатъ ли за нѣкого, че е добъръ човѣкъ, добъръ става. Срѣща ме единъ и ме запитва: ти знаешъ ли какво пишатъ вѣстникитѣ за тебе? — Зная. Ами защо не имъ отговоришь? — Не съмъ толкова ученъ, за да имъ отговоря. Въ много нѣща можете да ме обвинитѣ, но въ едно нѣщо не можете да ме обвините, а именно: досега още не съмъ подкупилъ пресата. И вѣстникаритѣ сж честни хора, пишатъ отъ убѣждение. „Ама отъ страна на други нѣкои може да сж подкупени.“ За другитѣ не зная, но колкото се отнася до менъ, честенъ съмъ въ своитѣ намѣрения. Вѣстникаритѣ сж най-благообразнитѣ хора, отлични сж тѣ, много добрѣ просвѣщаватъ хората. Тѣ сж деветото и одело на седмото или на осмото чудо. Каквото напишатъ, това става. Като вдигнатъ врѣва: война, война ще стане! и война става. Като вдигнатъ врѣва: миръ, миръ ще стане! — и миръ дохожда. Като вдигнатъ врѣва, че на еди-кого си трѣбва да се помогне, и му се помага. Като вдигнатъ врѣва, че хората трѣбва да станатъ религиозни, и тѣ ставатъ религиозни. Каквото кажатъ, става. Тѣ иматъ магическа сила, служатъ си съ едно масло отъ най-хубавата есенция, въ която

има златни примѣси. Като се намаже перото имъ съ това масло, то пише и много хубави работи написва. Огдалечъ още благоухае това масло. Туй не се отнася само до вѣстникаритѣ, защото и тѣ сж излѣзли отъ срѣдата на хората.

Сега ние сме се отклонили отъ Бога, отъ разумния животъ и продаваме най-възвишеното, най-благородното въ себе си. Колко пжти досега ние сме продали най-хубавитѣ си мисли и най-благороднитѣ си чувства. Нѣкой казва: не може да се живѣе другояче. Та именно като грѣшишъ ще умрешъ. Когато живеѣшъ честенъ животъ, ти можешъ да гладувашъ и 10 дни, но пакъ ще издържишъ. направете този опитъ. Гладувайте 10 дни и слѣдъ това елате при мене. Като се подложите на този опитъ, чакайте да видите, дали нѣма да дойде нѣкой при васъ. Ако никой не дойде, азъ ще бжда последниятъ, който ще ви посѣтя. Това е единъ великъ законъ, който работи въ свѣта, затова не се белокойте, не се страхувайте. Младитѣ казватъ: какво ще правимъ? Религия не ни трѣбва; — Да, не ви трѣбва религия, която поробва душата, но ви трѣбва религия, която носи Истината. „Наука не ни трѣбва“. — Да, не ви трѣбва наука, която разваля умоветѣ ви, но ви трѣбва наука, която носи мощъ и сила. Трѣбва ви наука, която дава животъ. Какъвъ младъ е този, който се прѣгърбилъ, грѣбнакътъ му се извилъ като буквата „S“? Младиятъ човѣкъ трѣбва да бжде изправенъ като свѣщъ. Като погледнешъ нѣкой младъ човѣкъ да върви, да ти е приятно да го гледашъ: да е строенъ, пѣргавъ и пластиченъ. А тъй, видишъ ли нѣкой младъ човѣкъ съ наведена къмъ земята глава, казвамъ: това не е младъ

човѣкъ. Младитѣ казватъ: какво да правимъ, когато старитѣ не ни приематъ между тѣхъ? Защо трѣбва да ви приематъ старитѣ? Щомъ Господь ви е пратилъ на земята, вие трѣбва да работите — нищо повече! Старитѣ казватъ: ами ние какво трѣбва да правимъ? — Вие, старитѣ, трѣбва да бждете по-силни отъ младитѣ. Ако младиятъ вдига 100 клгр., стариятъ трѣбва да вдига 200 клгр. А сега, младиятъ вдига 10 клгр., а стариятъ казва: „Помогни ми, дѣдовото грѣбнакътъ ми не държи! Азъ вдигамъ едва единъ килограмъ“. И слѣдъ всичко това такъвъ човѣкъ минава за мъдъръ, главата му била пълна съ знания и опитности. Не, не е пълна главата на този човѣкъ. Всѣки човѣкъ, който губи своята морална и духовна сила, е единъ мораленъ инвалидъ. Здраво трѣбва да погледнете и вие и съврѣменното овщество на този въпросъ. Вие казвате: ние знаемъ тѣзи работи. Не, не ги знаете. Въ истинския животъ азъ зная само това, въ което живѣя. Ако кажа, че зная, какво нѣщо е Любовта, не съмъ правъ. За даденъ моментъ азъ зная отъ Любовта дотолкова, доколкото живѣя въ нея. Азъ, обаче, съмъ опиталъ Любовта въ всички нейни форми, Любовь, която трае день и половина не е любовь. Това е празна работа. Нѣкой казва: умътъ ми се поврѣди отъ любовь. Това не е любовь вече. Онази любовь, която прониква въ душата на човѣка, не разваля нито ума, нито сърцето му; Тя му дава мощъ, свѣтлина, сила и знание. Това е Божествената Любовь. И ако тя дойде у васъ, ще внесе истинския животъ и знание. Дойде ли у васъ истинския животъ и знание. Дойде ли у васъ истинско-

то знание, то ще отвори умоветъ ви, и вие ще знаете основно нѣколко езика, но трѣбва да изучавате и ангелския езикъ. За това, че нѣкой отъ васъ знаятъ фрѣнски, нѣмски, италиянски, английски, даже и санскритски, азъ ги похвалявамъ, но всички вие трѣбва да изучавате и ангелския езикъ. Кой отъ васъ е изучавалъ ангелския езикъ? Кой отъ васъ знае първата буква на този езикъ? — Първата буква на ангелския езикъ започва съ думата „любовъ“, но не тъй, както я знаете на български езикъ. Въ ангелския езикъ гласнитѣ букви съставляватъ основнитѣ добродѣтели. Това- което прѣдставлява за насъ принципи, въ ангелската азбука съставлява гласнитѣ букви. Буквата „а“, буквата „о“ въ ангелския езикъ, напримеръ, прѣдставляватъ извѣстни добродѣтели. Въ ангелската азбука има повече гласни букви, отколкото въ нашия езикъ. Колко гласни букви въ сжщностъ иматъ ангелитѣ, нѣма да ви кажа. Тѣ иматъ и повече съгласни. Ние, съврѣменнитѣ хора, се стремимъ по възможность да опростотворимъ своя езикъ. Днесъ всички езици сж много бѣдни. Има много деликатни изрази, деликатни произношения, които не могатъ да се прѣдадатъ съ съврѣменнитѣ езици. И у птицитѣ има особени произношения, които не могатъ да се прѣдадатъ съ нашитѣ гласни и съгласни букви.

Та когато дойде разумното Слово, една велика епоха ще се създаде, и знанието- което очаквате ще дойде. Знанието, което е събрано отъ хилядитѣ вѣкове, ще се даде на хората. Само тогава всички ще разберете, какво нѣщо е човѣшката душа. Знаете ли какво нѣщо е човѣшката душа? Само онзи, който има душа, може да носи

въ себе си всичкитѣ добродѣтели. Нѣма ли човѣкъ душа въ себе си, безполезно е да му се говори за възвишень и духовень животъ. Ще ви приведа слѣдния примѣръ. Прѣдставете си, че нѣкой учень човѣкъ нагласи единъ фонографъ да ви говори нѣщо. Чрѣзъ тази плоча могатъ да ви се дадатъ хиляди обѣщания. Питамъ: въ сжщностъ какво може да направи тази плоча заради васъ? Една такава игла може да ви обѣщае много нѣщо, но въ състояние ли е да изпълни всичко това? Езикътъ на човѣка е една жива игла, подобна на тази отъ фонографа. Питамъ тогава: на какво мязатъ всички ония хора, които обѣщаватъ и не вършатъ нищо? Тѣ сж желѣзни игли на фонографитѣ. Отлични сж тѣ за фонграфитѣ, много обѣщаватъ, но нищо не вършатъ. Въ плочитѣ на фонографитѣ има голѣмо еднообразие, а въ плочитѣ, въ които има животъ, има и вѣчно разнообразие; въ тѣхъ сж и всичкитѣ добродетели. Слѣдователно, когато азъ обѣщая да направя нѣщо то поне прѣдъ себе си, за успокоение на моя духъ, трѣбва да го направя, трѣбва да го изпълня въ най-малкъ размеръ.

И тъй, разумното Слово трѣбва да се въплоти! И Писанието казва: „Ето, азъ хлопамъ!“ Ако дойде въ дома ви единъ великъ виртуозъ, това нѣма ли да бжде велико благословение за васъ? Вие ще чувате такава музика, каквато по никой другъ начинъ не можете да чувате. Ако дойде въ дома ви единъ великъ художникъ, или единъ великъ поетъ, който знае истината, или единъ великъ философъ, или единъ великъ адептъ, или единъ великъ Учитель, това сж епохални нѣща за

васъ; това сж красивитѣ нѣща въ живота ви. Ако въ дома ви дойде единъ великъ виртуозъ да ви свири, или ако въ дома ви дойде единъ великъ художникъ да ви покаже своята знаменита картина, това не е ли едно голѣмо благоволение за васъ, което струва повече, отколкото ако бихте спечелили даже и 100 милиона лева? Питамъ: кое е по-хубаво, да спечелишъ милиони или да чуешъ пѣсенъта на единъ великъ виртуозъ? И наистина, когато се обърнемъ къмъ Бога и възприемемъ Неговата Любовъ, ние ще придобиемъ най-голѣмото благословение и за себе си, и за другитѣ. Или когато чуемъ гласа на единъ ангелъ, въ ума на когото сж складирани знанията на всичкитѣ вѣкове, а на гърба му сж турени всичкитѣ богатства на свѣта, това не е ли друго голѣмо благословение за насъ? Този ангелъ ще каже на Господа: „Господи, тамъ долу на земята има една душа, която те обича отъ хиляди вѣкове, искамъ да слѣза малко при нея.“ Господъ ще му разрѣши да слѣзе. И когато този ангелъ те посѣти, ти ще се зарадвашъ, ще се възродишъ. Питамъ: такова едно посѣщение не струва ли повече отъ всички блага на земята? Азъ ви говоря за такава опитностъ, каквато всички може да имате. Вие можете да я провѣрите всѣки день, и ще видите, че това е една велика Истина. Ако живѣете въ тази велика Истина, ще се развивате правилно. Ето защо вие трѣбва да се стремите къмъ тази Истина. Като ви говоря това нѣщо, не мислетѣ, че азъ не одобрявамъ вашия животъ. Не, азъ гледамъ на васъ като на малки дѣца, които учатъ и казвамъ: много добръ учите, но трѣбва да знаете, че слѣдъ като

сте издържали тази година изпита си отлично, до година ви прѣдстои другъ изпитъ, на третата година трети изпитъ и т. н. И слѣдъ като издържите редъ изпити, прѣдъ Бога вие пакъ нѣма да знаете нищо. Прѣдъ Него ще се намирате всѣкога въ сжщото положение. Питамъ: какво трѣбва да направитѣ тогава? — Трѣбва да знаете, че развитието е единъ вѣченъ процесъ, който нѣма свършване. Въ това вѣчно развитие е смисълътъ на живота, въ него е всичката радостъ. По този начинъ ти ще реализирашъ това, за което душата ти копнѣе, което е скрито въ нея. Нѣкой казва: ще направя това и това, слѣдъ като добия Любовта. Не, важното е, какво можешъ да направишъ сега като я нѣма. Другъ казва: ще направя еди-какво си, слѣдъ като спечели много пари. Да, като спечелишъ много пари, лесно е. Важното е, какво можешъ да направишъ въ този моментъ още. Знаете ли на какво мяза вашето положение? Прѣд-ставете си, че вие отивате при единъ бакалинъ да купите нѣщо за 10 лева и му давате 100 лева, отъ които той трѣбва да ви върне 90 лева. Той започва да прави смѣтката: „Ето, давамъ ви 50 лева“, — нищо, обаче, не ви дава. Тази работа става само на думи. „Давамъ ви още 20 лева. Колко ставатъ?“ — Всичко 70 лева. „Ето ви още 20 лева!“ — дава ви тия 20 лева. Колко ставатъ? — Всичко 90 лева. И 10 лева струва покупката. Значи, всичко 100 лева. Така ли е? — Така е, но бакалинътъ му връща въ наличностъ само 20 лева. Уредихме ли смѣтката? — Уредена е тя на думи. Човѣкътъ излиза отъ дюкяна, бърка въ кесията си и намира тамъ само 20 лева. Кждѣ сж останалитѣ 70 лева?

Ама азъ прѣдполагамъ, че ги върнахъ. Да но съ прѣдполагане работа не става. Ти трѣбва да върнашъ тия пари. Та когато говоришъ за Любовта, за Мъдростъта, за Истината, за Правдата, за Добродѣтелята, ти трѣбва да си ги опиталъ въ всички тѣхни приложения въ живота. Да си опиталъ справедливостъта, тъй както тя съществува въ живота, това значи, слѣдъ като срещнешъ онзи твой братъ, който ти е причинилъ най-голѣмото зло и страдание, да можешъ да му се усмихнешъ, безъ да ти трепне сърцето и да му кажешъ: какъ си братко, забогатѣ ли? Ако не си забогатѣлъ, азъ съмъ готовъ да ти услужа. Такъвъ трѣбва да бжде всѣки великодушень, всѣки гениалень човѣкъ, който борази съ Правдата въ живота!

Казва Йоанъ: „И Словото стана плътъ.“ Благодарение на това Слово, ние срещаме добри хора навсѣкжде въ живота. Тѣзи добри хора иматъ свой отпечатѣкъ: Тѣ се срѣщатъ навсѣкжде по свѣта, има ги и въ България, само че не се проявяватъ. За сега въ свѣта сж дошли онѣзи хора, които азъ уподобявамъ на млки деца. И наистина днесъ малкитѣ дѣца управляватъ и България. Отгорѣ казватъ: Нека се упражняватъ тия дѣца. Обаче, приближава врѣмето, когато праведнитѣ хора ще дойдатъ на земята. Тѣ ще взематъ властъта въ ржцѣтъ си и ще поставятъ една разумна програма и въ училищата, и въ църквитѣ, и въ обществения строй — навсѣкжде. Тогава всички въпроси ще се рѣшаватъ по единъ магически начинъ. Ние ще се намѣримъ прѣдъ една епоха, въ която затвори нѣма да има, болници нѣма да има, а отъ всички сегашни институти ще останатъ само об-

разци, въ които ще се прѣдставлява на новото поколѣние, какъ сж сѣдили едноврѣмешнитѣ сж-дии, какъ сж проповѣдвали едноврѣмешнитѣ проповѣдници, какъ сж учили едноврѣмешнитѣ учители, какъ сж възпитавали едноврѣмешнитѣ майки своитѣ дѣца, какъ сж търгували едноврѣмешнитѣ търговци и т. н. Всичко това ще прѣдставлява едно голѣмо разнообразие отъ миналата култура т. е. останки отъ културата на 20 вѣкъ.

Сега, обаче, азъ ви говоря за онова, което прѣдстои да стане слѣдъ 10,000 години. Дали сега ще бжде това нѣщо, или слѣдъ 10,000 години, то е едно и сжщо нѣщо. Казано и свършено! Сега или слѣдъ 10,000 години, това е сжщото. Тия 10,000 години за единъ ангелъ прѣдставляватъ една хилядна частъ отъ секундата. За единъ човѣкъ тѣ прѣдставляватъ цѣли 10,000 години, а за една жаба прѣдставляватъ нѣколко милиарди години и т. н. Всичко това е нѣщо относително, но важното е Словото да се въплоти въ насъ. Това е великото въ свѣта.

И тъй, отворете умоветѣ си, отворете сърцата си, отворете душитѣ си за разумното Слово и бждете мощни и силни да Го възприемете. Когато Словото стане плътъ у васъ, всѣкакво разлагане ще изчезне отъ васъ. Днесъ вашата плътъ се разлага, затова често се срѣщатъ хора, които миришатъ неприятно. Отъ идната недѣля бихъ желалъ поне десетъ души отъ васъ да започнатъ да миришатъ хубаво, а слѣдъ една година желая всички да замиришете хубаво и Господъ да каже: „Виждамъ, че отъ тия хора може да стане всичко най добро“. По този начинъ само може да се обър-

не колелото на живота къмъ добро. Това може да стане когато разумното Слово се въплоти у насъ и когато Богъ дойде да живѣе у насъ. Тогава ще дойде новата култура, тогава ще дойде възкръсението, тогава ще пѣемъ и ще свиримъ безъ страхъ. Тогава всѣки ще седи подъ своята смокиня и ще яде по колкото пжти на день иска; по 10, по 20, или по 100 пжти. Така коремъ нѣма да го боли, стомахъ нѣма да го боли, глава нѣма да го боли, и той той ще бжде най-честитиятъ, най-великиятъ човѣкъ въ свѣта. Слънцето на живота му никога нѣма да залѣзва Тѣй ще живѣемъ за въ бждеще. И слѣдъ 10,000 години когато ме срещнете, ще кажете: „Словото, което ни проповѣдвахте въ 20 вѣкъ прѣди 10,000 години се сбждна.

И тѣй, поздравлявамъ ви сега съ 10-тѣ хиляди години!

Бесѣда, държана отъ учителя на 13 Юни 1926 год.
въ гр. София.

ВЪ МАЛКОТО

32

1927

Печатница Д. М. Златевъ
РУСЕ

ВЪ МАЛКОТО.

„Върниятъ въ малкото, и въ многото е върень: а неправедниятъ въ малкото, и въ многото е неправедень“.

„Върниятъ въ малкото“. Азъ прѣвеждамъ тѣзи думи на съврѣмененъ езикъ съ думитѣ „будность на съзнанието“.

Днесъ всички хора въ свѣта се стрѣмятъ все къмъ нѣщо велико. Въ тѣхъ има грандиозни идеи, но малко сж онѣзи, които разбиратъ, въ какво седи великото. Великото седи въ малкото, което можешъ да носишъ навсѣкжде съ себе си: То нѣма никаква тежестъ, то никого не обрѣменява, не изисква никакви стражари да го пазятъ. Великото е разумно, то само ходи съ човѣка. Мислите ли вие, че единъ ангелъ, който е завършилъ своето развитие въ небеснитѣ свѣтове, би приелъ да стане говедаръ, да ходи подиръ говедата? — Това е немислимо несъвмѣстимо е съ неговото развитие. А сега ние, съврѣменнитѣ хора мислимъ, че идеалътъ, къмъ който се стремимъ, е нѣщо мъртво. Не, не е така. Идеалътъ е нѣщо живо, затова ви питамъ: вие можете ли да ходите подиръ единъ воля? — Не можете. Волятъ не може да бжде идеалъ за човѣка. Нѣкой казва: азъ имамъ единъ

свещенъ идеалъ, но не мога да го реализирамъ. Щомъ не можешъ да го реализирашъ, този идеалъ е материаленъ. Другъ казва: азъ имамъ идеалъ. Какъвъ? — Да съградя една голѣма къща отъ мряморъ. И това наричатъ идеалъ! Трети има идеалъ да заеме нѣкаква висока служба, да стане пръвъ министъръ въ България. Какъвъ идеалъ може да бжде този, да станешъ пръвъ министъръ? Азъ нахвърлямъ тия примѣри мимоходомъ. Идеалътъ, за който ние говоримъ и къмъ който се стремимъ, е нѣщо священо, нѣщо възвишено и велико. Запримѣръ, възвишено нѣщо е да се стремишъ да видишъ единъ ангелъ. Защо? Защото ангелътъ може да ни зарадва истински. Азъ виждамъ ангелътъ като символъ на чистотата, интелигентностъ и мощностъ. Ангелътъ може да бжде идеалъ за нашата душа. Ако нѣкой иска да има чистота, въ душата си трѣбва да пази образа на единъ ангелъ. Ако нѣкой иска да има Божествената Любовь въ себе си, въ душата си трѣбва да пази образа на единъ ангелъ. Ако нѣкой иска да бжде силенъ, въ душата си трѣбва да пази образа на единъ ангелъ, трѣбва да знае, въ какво седи тази сила. Човѣкъ да има такъвъ идеалъ, разбирамъ. Не е достатъчно само да каже нѣкой, че има идеалъ. Въ тази смисълъ, всички сжщества, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ, иматъ нѣкакъвъ врѣмененъ идеалъ, който азъ наричамъ „стремежъ поривъ“. И рѣката има свой идеалъ. Какъвъ? — Да се влѣе въ морето. И дървото има свой идеалъ? Какъвъ? — Да излѣзе на слънцето. Но слѣдъ като израстне 40—50 м. височина, отказва се иска да се върне назадъ къмъ земята и казва: „Това

не е за менъ“. И птицата, дакато ѝ израстнатъ крилата, има идеалъ, но като израстнатъ, хвърква 1—2 клм. на горѣ и послѣ казва: „Това не е за менъ“. И човѣкътъ има свой идеалъ — стремежъ къмъ Бога. Въ първо врѣме той се моли на Бога, има стремежъ къмъ Него, но послѣ казва: що ми трѣбва да се моля на Бога? Що ми трѣбва да ходя на църкваа? Азъ трѣбва да си поиграя да се понаямъ и понапия, докато ми е врѣмето. И най-послѣ хорото, пиенето, яденето, спането, театритѣ, концертитѣ и разнитѣ забави му ставатъ идеалъ. Нѣкой отиде на концертъ, върне се оттамъ и казва: музика е това, великолѣпна ария слушахъ, велико нѣщо бѣше! Питамъ: има ли нѣкой отъ васъ, който слѣдъ като е ходилъ на нѣкой Бетховеновъ концертъ да слуша негови сонати и симфонии, като излѣзе оттамъ да е станалъ светия? Нѣма. Кой отъ васъ, като е слушалъ нѣкоя моя бесѣда, е станалъ светия? — Нито единъ. Обаче, работата не седи въ външното. Ако вие се свържете съ онзи идеалъ, отъ който е произлѣзла симфонията на Бетховена, ще станете светия. И Бетховенъ, обаче, не е могълъ да прѣдаде дори и $\frac{1}{1000}$ часть отъ това, което чулъ. Неговата работа още не е довършена. И съ Моцартовитѣ произведения е същото нѣщо. Не е лесно да прѣведешъ една симфония, т. е. да я свалишъ на физическия свѣтъ. Нѣкой цигуларъ сзире една мелодия, опитва се да прѣдаде хармонията въ нея, но не успѣва, трудна е тази работа.

Та казвамъ: ние трѣбва да се стремимъ да създадемъ първоначалния импулсъ у човѣка. Азъ наричамъ музиката „свещена мелодия на душата.“

Тя прѣдставлява външното на тази мелодия. Разпразяше ми единъ американецъ за своитѣ впечатления, когаго слушалъ знаменитата Камила Русо да свири „сънътъ на живота.“ Той казва: „Първиятъ моментъ като я слушахъ, азъ бѣхъ готовъ да пожертвувамъ всичко въ живота си.“ Това е поривъ! Но слѣдъ като излѣзълъ отъ залата, отложилъ да изпълни намѣрението си. По сжщия начинъ и ние все отлагаме, и нашиятъ идеалъ постепенно затихва. Като слушате нѣкоя моя проповѣдь, вие казвате: като излѣза сега отъ салона, ще направя това или онова заради Господа. Като излезете, обаче, казвате си: чакай да си помисля малко. Докато си помислите, всичко отива на вѣтъра. Казвате: нали съ мисълъ се постига всичко? Да, но има една обикновена мисълъ въ свѣта, има и една необикновена мисълъ, да можешъ да схващашъ нѣщата моментално да кажешъ нѣщо и да го направишъ. Щомъ намислишъ да направишъ едно добро, трѣбва да го направишъ моментално, извънъ врѣмето и пространството. Оглагашъ ли, нищо не излиза. Или започнешъ ли да ровишъ направеното добро, да видишъ, дали е хванало корень, или не е хванало, пакъ нищо не излиза. Доброто е мощна сила. Въ него е скритъ единъ възвишенъ, чистъ и святъ духъ. Тури своя духъ въ тази свещена форма на доброто и не се плаши! Нѣкой мисли, че доброто е мъртво нѣщо. Не е така. Въ твоята свещена идея, чрѣзъ която си рѣшилъ да направишъ едно добро, влиза единъ святъ духъ, който ще освѣти това дѣло и ще покаже, че животътъ на онзи, който служи на Бога, всѣкога се реализира.

И тъй, говоря ви за „будност на съзнанието“. Съзнанието на всинца ви трѣбва да бжде будно, понеже отъ него зависи вашето развитие, отъ него зависи здравето на тѣлото ви, на сърцето, отъ него зависи и стабилността и устойчивостта на човѣшкия умъ въ своитѣ прояви. Ето защо, съзнанието на човѣка никога не трѣбва да спи. Заспи ли, ще дойдатъ всички нещастия и страдания. Значи, тѣ идватъ по простата причина, че съзнанието на човѣка не е будно. Допуснете слѣдния фактъ: вие сте честенъ човѣкъ, никога не сте извършвали какво и да е прѣстѣпление, но Провидѣнието ви докара въ такава крайна нужда, че като видите нѣкъждѣ една каса, пълна съ скъпоцѣности, съ злато, вие казвате: не мога ли да бръкна въ тази каса, да взема малко отъ това злато, за да облекча положението си? Достатъчно е само за моментъ да допуснешъ тази мисль, и вашето съзнание заспива, настава прѣкъсване на съзнанието. Слѣдъ малко ти се опомвашъ, настава едно гризене на съвѣстѣта. Значи, съзнанието отново се събужда.

Съврѣменнитѣ хора иматъ свой особенъ моралъ и се хвалятъ съ него. Азъ се чудя на тѣхния моралъ. Какъвъ моралъ има въ единъ паякъ, или въ една риба, или въ единъ вълкъ, или въ една овца, или пъкъ най-послѣ и въ всички съврѣмenni хора? Я ми кажете, може ли да бжде мораленъ единъ човѣкъ, който яде месо? Може ли да бжде мораленъ онзи човѣкъ, който настѣпва нравитѣ? Може ли да бжде мораленъ онзи човѣкъ, който кжса главитѣ на мухитѣ? Нѣкой казва: ангелче е моето дѣтенце. Казвамъ: я вземи това дѣтенце,

което наричашъ ангелче и го занеси въ гората подъ нѣкое дърво, на което има полочка на нѣ-
 коя птичка съ малки птиченца и яйца и вижъ, да-
 ли това твое ангелче ще се спре съ свещенъ пог-
 ледъ прѣдъ полочката, или ще вземе камъни да
 хвърля върху нея и да чули яйцата. Ако твоего
 дѣте чули яйцата на тази птичка, мислите ли че
 то е ангелче? — Не е ангелче. Азъ наричамъ ан-
 гелче само това дѣте което като дойде до полоч-
 ката, спре се тихо прѣдъ нея, поусмихне се, поза-
 радва се и б-вно се отдалечи, да не уплаши птиц-
 ката. Днесъ хората казватъ, че иматъ свещенъ мор-
 ралъ. Какъвъ моралъ е този, едва седнешъ меж-
 ду цвѣтята и започвашъ да ги кжсашъ едно слѣдъ
 друго? И дѣтето ти прави това нѣщо, и ти го
 правишъ. Защо кжсашъ тия цвѣтя? Не знаешъ ли,
 че сж живи? Това е безморалие. Ти като искашъ
 ла седнешъ на трѣвата, трѣбва да искашъ разрѣ-
 шение отъ нея да седнешъ, или не. Ще кажешъ:
 моля ти се, азъ се уморихъ много, мога ли да сед-
 на? Ако тя отговори, че можешъ, тогава ти ще
 седнешъ да си починешъ. Ти ще гледашъ на та-
 зи трѣва съ страхопочитание. Тя днесъ е малко,
 слабо сжщество, което утрѣ ще израсте. Неиниятъ
 духъ още не е на земята. Послѣ, като отидете
 при нѣкой изворъ, вие веднага събувате обуцата
 си и бързо цѣмбуркнете краката си въ водата.
 Мислите ли, че това е моралъ? — Не е моралъ.
 Дойдете ли при нѣкой изворъ, вие ще си носите
 една чашка и ще го запитате: моля, мога ли да
 си взема една чашка вода отъ тебе? Ако ти поз-
 воли, ще си гребнешъ водица, ще си събуешъ
 обуцата и настрана отъ извора ще си измиешъ

краката. Тъй трѣбва да се възпитаватъ малкитѣ дѣца. За това, че си потопилъ краката си направо въ извора, той нѣма да ти каже нищо, но то е прѣстѣпление. Не само туй, но тъй, както свърѣменитѣ хора живѣятъ днесъ, тѣ ще се сплуютъ, и отъ тѣхъ нѣма да остане нищо. Всички свърѣменни хора, попове, владици, професори, царе кавито и да сж, всички ще се сплуютъ. И слѣдъ всичко това тѣ искатъ новъ редъ на нѣщата. Какъвъ новъ редъ? — Да убиватъ хората, да изгарятъ кжщитѣ имъ, или да отправятъ този-онзи на оня свѣтъ, като казватъ, че този билъ националистъ, онзи билъ демократъ или комунистъ и т. н. И всички тия хора толкова обичатъ България че ѝ турили два милиарда лева дългъ на гърба ѝ, освѣнъ репарациитѣ. И слѣдъ като забатачили работитѣ си, казватъ: явилъ се нѣкакъвъ човкъ между насъ, който съ проповѣдитѣ си разваля народа нѣ. Нѣ, моитѣ думи сж свещени, и всички вие можете да ги опитате. Ако българскиятъ народъ единъ день се намѣри въ затруднено положение, само моитѣ думи ще го спасятъ. Вие можете да прѣустроите живота си само върху моитѣ думи. Това е наука! Азъ не говоря за хатъра на когото и да е. Това, което ви говоря е нѣщо Божествено, нѣщо велико. Питамъ ви: какво трѣбва да ви проповѣдвамъ сега? Че трѣбва да обичате народа си ли? Ако вие досега не сте се научили да обичате народа си, вашата работа е свършена. Или пъкъ, ако отсега нататкъ ви проповѣдвамъ, че трѣбва да се обичате единъ другъ, вашата работа е сжщо тъй свършена. Или пъкъ ще ви кажѣ, че трѣбва да се учите. Ако досега

не сте учили, вашата работа е свършена. Да обичате народа си, да се обичате едни други, тия нѣща вие сте учили на врѣмето, нѣма какво сега да ви проповѣдвамъ.

„Върниятъ въ малкото, и въ многото е върень“.

Какво е малкото? — Това е свещениятъ идеен човѣка, това е Истината. Тази свѣщена Истина освѣщава нѣщата. Тази велика истина е създала сегашния човѣкъ. Ако човѣкъ живѣе, то е по причина на Истината. Тя е другъ изразъ на Любовта, защото Любовта въ физическия свѣтъ е физическата страна на Божествения животъ. Значи, Любовта на земята не е нищо друго, освѣнъ физическия животъ на видимия Божественъ свѣтъ. И ако вие влѣзете въ Божествения свѣтъ по пѣтя на Любовта, тамъ ще се разхождате тъй, както сега се разхождате по земята. Истината пакъ е свѣтлината на Божествения свѣтъ. Любовта е основата, върху която всичко се гради. Безъ Любовь нищо не можете да култивирате. Възвишеното, благородното у човѣка, това е неговата душа. Човѣшката душа, това е Божествената Любовь. Нѣкой казва: азъ имамъ любовь. — Имашъ, разбира се. Твоята душа е сглобила всички клѣтки на организма ти. Тя ги отхранва, и тѣ растатъ и се развиватъ въ своитѣ способности и сили поради нея. Нѣкои казватъ, че човѣшката душа е функция. Не, всичко е функция на душата, тя произвежда всичко. Тѣй седи въпросътъ, споредъ новата физиология.

Прѣдставете си сега, че поставите окото си върху единъ камъкъ безъ никаква чувствителность. Знаете ли какво щѣше да бѣде вашето понятие за свѣта? — Съвсѣмъ особено. Или пакъ допус-

нете, че туряте ухото си върху този нечувствителен камък и оттамъ слушате. Какво понятие щѣхте да имате за свѣта? — Пакъ особено понятие. Ами какво щѣше да бжде понятието ви за свѣта, ако върху този камъкъ бихте поставили вашето обоняние? При сегашното развитие на човѣка, въ душата му има още много непробудени чувства. Въ сравнение съ бждещето развитие на човѣшката душа, днесъ ние сме въ положение на човѣкъ, който е поставилъ окото си върху единъ безчувственъ камъкъ и оттамъ разглежда свѣта. Слѣдователно, окото на човѣка не трѣбва да бжде поставено върху такъвъ камъкъ. Въ Писанието подъ думата „камъкъ“ се разбира възвишения, устойчивъ животъ, поради което се казва, че Богъ е канара. Значи, само разумното у човѣка е канара, само то може да бжде поставено на камъкъ. То постоянно се движи у човѣка. Ето защо, когато нѣщата загубягъ своята устойчивостъ, започвагъ да се разкапватъ. Ако направимъ опитъ съ една жѣлѣзна прѣчка, да намалимъ бързината на движението на нейнитѣ частици, тази жѣлѣзна прѣчка ще започне сама по себе си да се руши, като пѣськъ. Та докато човѣкъ има идеалъ, докато има единъ в звишенъ стремежъ, той може да постигне всичко. Каже ли, че всичко е на земята, че никакъвъ идеалъ нѣма и не трѣбва да се търси, този човѣкъ е мъргазъ. Питамъ: кучетата страхъ ли ги е тогава огъ мъртвитѣ львове? Хора, които разсѣждавагъ по този начинъ, сж съвършено умрѣли. Какъвъ идеалъ може да съществува при такова материалистическо схващане на нѣщата? Нѣкой казва: всичко въ свѣта е материя.

Подъ „материя“ ние разбираме резултатитѣ на човѣшкия духъ. Материята е плодъ на духа. Тя прѣдставлява видимото, осѣзваемото, което духътъ е изработилъ прѣзъ безбройнитѣ вѣкове на миналото. И когато се казва, че духътъ е въ борба съ материята, това подразбира стремежа на духа да тури всички сили въ равновесие.

Сега всички хора се борятъ, безъ да знаятъ, кое е право въ даденъ случай. Ето защо и днесъ даже и въ най-възвишения човѣкъ, по нѣкога се зараждатъ извѣстни инстинкти, присъщи на неговото минало. Това показва, че става постепенно събуждане на материята отъ нейното спяще състояние. Човѣкъ, за да се очисти съвършено, трѣбва много дълбоко да разбира своето естество. За обяснение на мисълта си, ще ви приведа слѣдния примѣръ. Единъ английски лордъ, подъ псевдонимъ Смидсонъ, като отишълъ въ Индия, взелъ съ себе си едно малко тигърче и го опитомилъ. При всички разходки, които прѣдприемалъ, на всѣкжде водилъ и този тигъръ. Той привикналъ да слѣдва господаря си тъй, както кученцата вървятъ днесъ слѣдъ хората. Единъ день този англичанинъ взима една класическа книга за четене и отива, придруженъ отъ своя слуга и тигъра си, въ една гориста мѣстность изъ Индия, сѣда на едно мѣсто да чете и се прѣнася въ размишление. Въ това размишление той изгубва будността на съзнанието си. Тигърътъ, който билъ близо до него, започва да ближе ржката му. Отъ това близане на ржката явява се една капка кръвъ, която англичанинътъ не забѣлѣзалъ. Веднага у тигъра се явява кръвожадниятъ инстинктъ, и той се готвилъ да се хвърли

върху господаря си. Обаче слугата, който видѣлъ всичко тоза, сграбчва пушката си и сполучливо замѣрва тигъра, съ което го поваля на земята, Така той успѣлъ да спаси господаря си. И вие нѣкой пжть мислите, че сте господари на вашето естество, което е опитомено само, т. е. врѣменно дресирано, като този тигъръ. Ако вашето съзнание не е будно, достатъчно е само една капчица кръвъ да близнете за да се проявятъ у васъ всички ония спящи сили на вашето естество. Нѣкой пжть вие казвате: да изпратимъ нашитѣ дѣца на кинематографъ, на прѣдставление или на нѣкой концертъ, да се позабавляватъ малко, Имайте прѣдъ видъ, че ако вашето дѣте близне само една капчица кръвъ въ това прѣдставление, или въ този кинематографъ, или въ онзи локалъ, то е изгубено. Не, ние не трѣбва само да създаваме удоволствия на нашитѣ дѣца, но за младежъта трѣбва да се замислимъ сериозно, да имъ се дадатъ разумни забавления. Въ всичко това, което се прѣдставя, нека има реалностъ, а не лъжи и измислици. Заелъ се нѣкой авторъ да пише нереални нѣща, да описва, че героинята припаднала отъ любовъ. Тя не припада отъ любовъ. Любовъта не е причина за припадането. Всѣкой гарой, който припада отъ любовъ, е лъжливъ герой; и всѣка героиня, която припада отъ любовъ, е лъжлива героиня. Кой припада въ свѣта? — Който се уплашва. Ако нѣкой е герой само затова че припада, защо да не е герой онзи, който, като види опасността, офейква? И той може да бжде герой. Казвате: буденъ е този човѣкъ може да бѣга. Не, това не е будностъ на съзнанието. Това сж криви схващания,

върху която сме построили нашия животъ, вслѣдствие на което носимъ тежки изпитания. И сега ние се молимъ на Бога, казваме: Господи, не чувашъ ли ни? Не виждшъ ли нашитѣ страдания? Господъ казва: „Не кжсайте цвѣтята, не убивайте животнитѣ, не запушвайте изворитѣ, не взимайте хлѣба на вдовицитѣ, не онеправдавайте сирачетата!“ Огъ хиляди години насамъ се вършатъ тия и редъ други прѣстжпления, а като дойдатъ страданията, казватъ: Господи, не чувашъ ли ни? Защо Господъ не ви чува? Защото не изпълнявате и не слушате Неговия великъ законъ.

И тъй, на всинца ви е потрѣбно будно съзнание. То е великата наука въ живота. То е най-приятното, най-красивото нѣщо, което може да се желае. Онзи, който иска да успѣе въ живота си и да го съгради правилно, при сегашнитѣ мжчнотии, трѣбва да има будно съзнание. Тия мжчнотии, тия страдания и затруднения, които усѣщате сега, тѣ сж начатъкъ на прѣсѣване. Чакайте, това е нищо още. Знаете ли, какви тънки рѣшета, какви ситни сита ще дойдатъ, съ които ще ви прѣсѣягъ? Трѣбва да станете „хасъ“ брашно, отъ „двѣ нули“. Това нѣма да бжде само съ васъ, но всички народи ще бждатъ тъй прѣсѣти да станатъ на брашно отъ качество „двѣ нули“. Не считайте, че ви говоря само да се намирамъ на работа или да ви плаша. Не, азъ ви говоря великата, най-приятната Истина, да се научите да не разрушавате нѣщата. Ако разрушите живота на едно дърво, което едва е цвѣнало и завързало, ще видите, че нѣма да мине много врѣме и никакъвъ плодъ нѣма да остане на него. Но ако го полѣте и на-

гледате, втори път като минете покрай него, то ще ви каже: „Вземете си отъ моя плодъ, колкото искате! Съ това ще ми направите услуга“. Ако сте поливали това дърво, то ще ви обича и когато пожелаете да откъснете отъ неговия плодъ, само ще наведе клонетъ си къмъ васъ и ще ви прѣдложи. Ако сте отъ добритъ хора, като срещнете нѣкоя крава и сте жадни ще я попитате: мога ли да си издоя малко отъ твоето млѣко? Тя ще ви прѣдложи да си издоите и послѣ ще си продължи пътя. Сега какво става, когато искатъ да издоятъ една крава? — Вързватъ я, теглятъ я, тя се дърпа, рита, не се подава. Да оставимъ този въпросъ настрана, но питамъ: вие какъ постъпвате единъ спрямо другъ? Тѣй както сте постъпвали досега, не е имало кой да ви сѣди. За да можете да извадите поука отъ вашата минала опитностъ, както и отъ всички ваши постъпки, вие трѣбва да имате будно съзнание. То ще бѣде вашиятъ най-добър сѣдия. Нѣкога вие казвате: великъ е нашиятъ идеалъ — но не можемъ да го приложимъ. Кажете ли така, като дойдете до вратата на Царството Божие, всички ангели ще кажатъ за васъ: „Ти си опрѣдѣленъ да влѣзешъ въ Царството Божие, но не можешъ сега“. Всѣки човѣкъ, който казва, че не може да възприеме Истината, или че не може да изпълни волята Божията, той самъ става причина да се тури прѣграда между него и Царството Божие. Тогава ангелитъ вече не могатъ да го въведатъ въ това Царство. Не само това, но по нѣкой път вие туряте прѣграда между васъ и Бога. Тогава и Богъ, който е толкова силенъ, не може да ви помогне. Казва се въ

Писението: „Грѣховетѣ, които туряте като прѣграда между васъ и Бога, сж толкова много, че не мога да направя доброто което ви е нужно“, Казват: нѣма какво да се моля на Бога! Хубаво, приятелю, ако ти отблъсквашъ майка си и баща си, които сж ти дали всичкитѣ условия, тогава вижъ, опитай се, колко можешъ да вдигнешъ съ едната си ржка. Не се самозаблуждавай! Ти не можешъ да вдигнешъ повече отъ 100 клгр. съ ржката си. Слѣдователно, силата на човѣка седи въ любовта му къмъ великата Истина: И когото нѣкога казвамъ, че човѣкъ може да носи земята на грѣба си, азъ разбирамъ именно този великъ законъ на живота. Защото цѣлата природа, цѣлата вселена въ своитѣ проявления е разумна. И когато ние се стремимъ къмъ Истината, цѣлата вселена може да се събере въ единъ лѣшникъ. Тя нѣма да тежи повече отъ единъ лѣшникъ, И всички тия 100 милиона слънца тежатъ, колкото единъ лѣшникъ. Знаете ли какъ се движатъ тѣзи слънца? — Гѣ нѣматъ никаква тежестъ. Тяжестъта е нѣщо разумно. Когато единъ прѣдметъ или едно тѣло се стреми надолу, тогава то има тѣжестъ. Азъ мога да направя тежестъта на една перушинка на 10 клгр., като я свържа за една пружина. Та когато говоримъ за тѣжестъта на прѣдетитѣ, ние разбираме силитѣ, които дѣйствуватъ върху тѣхъ. Съ този въпросъ се занемаватъ физицитѣ. Ако се интересувате отъ него, трѣбва да изучавате физиката.

Та схзнанието ви трѣбва да бжде будно! Задавали ли сте си въпроса какво означава центъра на окръжнсотъта, съ който ви занимаватъ въ учи-

лицата? — Той прѣдставлява сѣмката, която трѣбва да израсте да се подвижи въ известна посока. Учителътъ пита ученика: какво ще се образува, ако дадена точка се движи въ извѣстна посока? — Ще се образува права линия. Що е правата линия? — Определената посока, къмъ която извѣстна сила въ даденъ случай може да проектира своя планъ. Значи, нѣщата се планиратъ въ живоота. Ние определяме нашата посока съ първото измѣрение. Правата линия означава първата посока, къмъ която ние ще се движимъ. Но понеже всичко въ свѣта се движи, тази права линия има и друго движение — на широчина. Широчината съставлява основата на нашата идея. И наистина, за да може една идея да се стабилизира, трѣбва да има основа. Основата съставлява плоскостъта. Понеже тази идея е жива, тя трѣбва като едно растение да расте, да се развива. Затова ние хората, които живѣемъ въ III-то измѣрение, образуваме куба. Та когато изучавашъ линиитѣ трѣбва да изучавашъ посоката на твоитѣ идеи. Когато изучавашъ плоскостъта, трѣбва да изучавашъ основата на твоя животъ. а когато изучавашъ куба, трѣбва да изучавашъ условията за твоего растене. Обаче, колцина отъ васъ се занимаватъ съ живитѣ линии? Но всѣки може да направи тѣзи опити. Да допуснемъ, че вие носите въ джоба си една сума отъ 10,000 лева и заспите нѣждѣ по пѣтя. Подуши ви някой апашъ, оберзъ ви и избѣга. Вие ставате хващате се за главата, казвате: отидоха ми паритѣ! Ако сте нѣкой войникъ, вие сте буденъ, хващате пушката си, стигате апаша и го убивате. Така и вие можете да хванете вашия апашъ. Ще

извадите своето оржие, което е вашата силна мисъл, вашия център и ще се концентрирате силно. Тази мисъл ще отиде до мозъка на апаша, ще му повлияе, и той ще се върне при вас, ще донесе паритъ ви назадъ. Нѣма защо да го убивате. Така нѣма да има нужда и отъ детективи. Колцина отъ васъ сте правили този опитъ? Нѣкой отъ васъ изгуби прѣстена си. Нека проектира мисълта си къмъ крадеца и да го намѣри. Нѣкой отъ васъ изгуби вола си. Отива веднага при нѣкоя врачка и ѝ казва: изгубихъ вола си, кажи ми дѣ да го търся. Тя изважда бѣлъ бобъ. нѣкога и черенъ, и го хвърля, гадае по него. По този бобъ тя познава, че еди-къдѣ си въ нѣкоя курия въ Сухиндолъ, при еди-коя си чешма се намира волътъ. Вие отивате на това мѣсто и намирате вола си. Питамъ: какъ познава тази врачка, дѣ е стишълъ вола? Казвате: нѣкакво съвпадение има тукъ. Добрѣ, единъ пжтъ съвпадение, втори пжтъ съвпадение, трети пжтъ съвпадение, 99 пжти съвпадение. Какво ще кажетъ на това отгорѣ? Маже ли да се явятъ толкова случаи на съвпадение? Тази врачка разбира законитѣ. Тя взима боба, своя центъръ, и веднага се съединява съ него. По този начинъ отправя мисълта си къмъ вола и го пита: „Дѣ си?“ — Еди-на кое си мѣсто въ Сухиндолъ. Тѣй се съединява тя съ вола чрѣзъ радиотелеграфа си и го намира. Тия врачки могатъ да говорятъ съ загубенитѣ вещи, както и съ загубенитѣ лица. Тя не говори съ обикновеното съзание на човѣка. Ако река да ви говоря за всички видове съзнания, вие ще се забъркате.

Трѣбва да знаете, обаче, че у човѣка има

три съзнания: едното е обикновеното, врѣменното съзнание, у което ставатъ чести прѣкъсвания. Второто е духовното съзнание и третото е Божественото, непрѣживеното съзнание. Когато говоря за будното съзнание, азъ подразбирамъ Божественото. И когато се свързваме съ това съзнание ние дохождаме до окултната наука, която иска да ни прѣвъзпита. Нѣкой човѣкъ казва: голѣмъ грѣшникъ съмъ! Казвамъ: хвърли си бобъ, да знаешъ какъ да се справишъ съ грѣховетъ си, какъ да ги изкупишъ. Иди при нѣкоя врачка, тя ще ти покаже начинъ, какъ да се справишъ съ грѣховетъ си. Българскитѣ врачки знаятъ това. Иди при нѣкоя българска врачка и я питай, какъ да се справишъ съ грѣховетъ си, тя ще ти каже: „Еди кждѣ си, въ село Драганово, има една бѣдна вдовица съ дѣтенце, което е голо и босо, безъ обуца и дрешки. Напръви му едни нови дрешки.“ Страданията иматъ различни прѣдназначения. Когато страдашъ, стани, иди да помогнешъ на нѣкоя страдална душа. Врачката ще ти покаже, де е тази душа. Ако жената на нѣкой мъжъ е болна, той веднага ще тича да търси лѣкаръ. Не, викайте баба Иванка, тя ще ви каже, какво ви липсва. Господъ ви казва: „Вашитѣ грѣхове ви отдалечиха отъ мене. Вие се подпушихте и не пропускате да мине презъ васъ Божията Любовь, Божията Мъдрость и Божията Истина“. Какви хора можемъ да бждемъ тогава? Ние сме се научили само да се подпушваме, да разрушаваме живота на цвѣтята, на дърветата и на хората. Казвате за нѣкого: този проповѣдникъ е голѣмъ вагабонтъ, защо го слушате? Добрѣ, съгласенъ съмъ. Какво ни остава сега? — Да се

обърнемъ къмъ Бога и да напуснемъ вагабонството. И когато Христосъ дава образа за блудния синъ, той подразбира онова положение, когато човѣкътъ се намиралъ при ангелитѣ и слѣдъ като напусналъ това висше положение, отишълъ между хората, дѣто ялъ и пилъ. Ней-послѣ той отишалъ и между свинетѣ. Подъ „Свинетѣ“ се подразбиратъ материалиститѣ хора, които не ти даватъ и хлѣбъ да ядешъ. Тѣ те изпжждатъ навънъ и казватъ: „Нѣмаме хлѣбъ за тебе“. Блудниятъ синъ тогава казва „Не може да се живѣе между материалисти хора. Тукъ и свинетѣ иматъ рошкови да ядатъ, а за менъ и това нѣма. Чакай да се върна при баща си“. Слѣдъ всичко това ние хората казваме: трѣбва да бждемъ материалисти! Не, материализмътъ нѣма да даде нищо въ свѣта. Когато една култура изгуби своя идеализъмъ и стане материалистическа, тя е осждена на смъртъ. Когато една религия изгуби своя идеализъмъ и стане материалистическа, тя е осждена на смъртъ. Когато едно учение изгуби своя идеализъмъ и стане материалистическо, то е осждено на смъртъ.

Сега хората казватъ: да използваме науката. Че какво има да се използва въ тази материалистическа наука? Днесъ изнамѣриха аеропланитѣ, но защо ги изнамѣриха? — Да убиватъ съ тѣхъ хората. Защо направиха параходитѣ? — Страшни сж днешнитѣ параходи въ своето използване. Казвате: всички тѣзи изобрѣтения сж въ полза на бждещата наука. Да, въ полза на бждещата война. Седишъ въ София спокойно, мине отгорѣ ти единъ аеропланъ, хвърли една бомба и въ 24 часа вече те нѣма, изпратили те на онзи свѣтъ. Това става не са-

мо въ София, но и въ всички други по-големи градове: Лондонъ, Парижъ и другадѣ. Всичко това ще изчезне, но въпрѣки това ние казваме: когато съвременната свещена наука направи своитѣ открития, тя ще ни спаси. Не, тази наука не е свещена. Нека праходитѣ, които е изнамѣрила, служатъ само за прѣнасяне на пѣтници, а не и за прѣнасяне на ония чудовищни гранати! Нека аеропланитѣ, които е изнамѣрила, служатъ за прѣносъ на хората, а не и за хвърляне отъ тѣхъ бомби! Нека всички изобрѣтения на науката бждатъ използвани и отъ държавата, но правилно! Нека умоветѣ на ученитѣ хора работятъ, но да не продаватъ своитѣ изобрѣтения за пари! Сега държавата иска да използва всичко и то до тамъ, че да използва даже и свещенитѣ идеи, които Богъ е пратилъ на земята.

Когато Мойсей бѣше въ пустинята, чу гласа на Бога, Който му казваше: „Изуй обувката си, защото мѣстото, на което седишь, е свято“. Казвамъ: така и вие сега седите прѣдъ лицето на Бога. И нѣкои отъ васъ, които се молили дълго време на Бога, въ резултатъ получаватъ нѣкакво видение, обаче тѣ иматъ обичай тогава да си скриватъ главата, Защо? — Страхъ ги е, не искатъ да видятъ нищо. Така и вие си завивате главата съ юрганъ. Какъ? — Дойде нѣкоя свещена идея, ти завиешъ главата си съ пари, или съ нѣкой министерски постъ, или съ нѣкой владишки постъ, или съ нѣкой професорски постъ, или съ нѣкой посланически постъ. И слѣдъ всичко това вие се питате; защо не успѣваме въ живота си?

„Върниятъ въ малкото, и въ многото е върень“.

Нашето съзнание трѣбва да бжде будно! Вие казвате, че обичате нѣкого. Питамъ ви: обичате ли Бога? Ще кажете: обичаме Го, стремимъ се. Не, когато говоря за Бога, азъ трѣбва да бжда готовъ да пожертвувамъ всичко, да бжда свободенъ отъ всичко въ свѣта. Обичамъ ли Бога, ще обичамъ всички хора и съ всички хора ще мога да се справя. Не обичамъ ли Бога, и хората не мога да обичамъ, а даже и съ себе си не ще мога да се справя. Човѣкъ, който не обича Бога, той е най-големиятъ егоистъ и съ никого не може да живѣе. Нѣкоя жена се оплаква, казва: мжжъ ми не ме обича. Какъ ще те обича? Той не обича Бага, Който му далъ живота, че тебе ли ще обича? Нѣкой мжжъ се оплаква, че жена му не го обичала, че била голѣма егоистка. Че какъ ще го обича? Тя Бога не обича, че мжжътъ си ли ще обича? Дойде синътъ, оплаква се, че баща му не го обичалъ. Дойде дъщерята, оплаква се, че майка ѝ не я обичала. И тѣ не сж по добри отъ тѣхъ. Днесъ и синоветъ и дъщеритъ не обичатъ родителитъ си, защото и Бога не обичатъ. Ако мжжътъ не обича жена си, тя трѣбва да се моли той да обикне Бога. Обикне ли Бога, ще обикне и нея. Ако жената не обича мжжа си, той трѣбва да се моли тя да обикне Бога. Обикне ли Бога ще обикне и него. Ако дъщеритъ ви, синоветъ ви или приятелитъ ви не ви обичатъ, трѣбва да се молите да обикнатъ Бога. Обикнатъ ли тѣ Бога, обикнете ли Го и вие, ще имате вече приятели въ свѣта, съ които ще можете да сподѣляте всичко въ живота си. Ще кажете: дѣ ли е този Господъ? — Богъ е въ първата

радостна идея, която ви посѣщава сутринъ, когато се събуждате. Вие може да мислите, че това е вашата майка. Не, това е Богъ въ формата на вашата майка. Той е скритъ въ тази форма, Вие може да мислите, че това е нѣкой вашъ добъръ приятелъ. Не, Богъ е въ формата на този вашъ приятелъ, Тѣй че, щомъ се събудите съ една добра идея, знайте, че Богъ е въ нея. Съ тоза Той ни поздига. Богъ е скритъ въ всѣка идея, която може да ни даде потикъ, въ каква и да е посока. Но когато изневѣрваме на Бога, Той остава всички тия нѣща, безъ да поженимъ плодоветѣ имъ.

Слѣдователно, ние ще свиримъ на хората, тѣ ще ядатъ и пиятъ, безъ да ни дадатъ нѣщо. Ние ще рисуваме на хората нѣкоя хубава картина, но тѣ нѣма да бждатъ доволни отъ нея и ще кажатъ: защо не рисувате нѣкоя хубава гола жена? Ние искаме да ни рисувате нѣщо модерно, а не такива ангели. И на модистката ще кажатъ сжщото: скрой нѣщо хубаво, модерно нѣщо искаме. Всички искатъ все хубави нѣща. И народното събрание заседава, все хубави закони туря. Всички хора трѣбза да се заематъ да изучаватъ Божиитѣ закони. Ако всички депутати отъ народното събрание кажатъ: най-първо ние ще служимъ на Бога, ще пожертвуваме всичко заради Него, а послѣ за българския народъ, знаете ли, какво вилико народно събрание щехме да имаме? Знаете ли, колко великъ шѣше де бжде българскиятъ народъ? Азъ говоря за България, за васъ, не говоря за себе си, понеже не мисля да живѣя въ България. Азъ не мисля да живѣя даже и на земята. Единъ день ще се върна въ своето отечество и отъ друго мѣ-

сто ще ви гледамъ. И тогава нѣма да правя добро, както сега, да ви проповѣдвамъ. Ще видя, че нѣкой плаче. Ще го утеша, безъ да ме види. Ще бжда незидимъ. Ако вѣрзате въ моитѣ думи, добръ ще бжде за васъ, тъй ще стане. Пъкъ ако не вѣрвате, сухи дървета ще станете — нищо повече. Вие ще опитате всичко това. Туй богатство което, ви давамъ, това сж закони, които трѣбва да приложите. Богъ е говорилъ прѣзъ всичкитѣ вѣкове: трѣбва да дадете абсолютна свобода на вашия умъ! Обикнете ли Бога, главниятъ въпросъ въ свѣта е разрѣшенъ. Вие ще влѣзете вече въ областта на безсмъртието.

И тъй, на всинца ви е потрѣбно будно съзнание!

Туй подразбира „в рниятъ въ малкото“. Човѣкъ трѣбва да проучава себе си. Всички окултни науки днесъ разполагатъ съ закони, съ методи, които помагатъ на човѣчеството. Тѣ сж скрити. Официалната наука нѣма да донесе нищо на човѣчеството. Ще му помогне онази наука, която официално не се приема. Вземете, запримеръ, астрологията, тя не се приема отъ съврѣменнитѣ учени хора, но ще допринесе много повече на човѣчеството, отколкото всички онѣзи правила на съврѣменната наука. Тѣ нищо не го ползуватъ. Ако единъ човѣкъ разглежда живота херомантически, той ще се ползува много повече, отколкото всички онѣзи дисекции, които би направилъ върху труповетѣ на хората. Днесъ поставятъ нѣкой трупъ прѣдъ онѣзи млади госпожици и кавалери, излиза единъ отъ тѣхъ съ ножчето си, туря цигара въ устата и започва да разрѣзва трупа. Другитѣ на-

около му се смѣятъ, приказватъ, за нищо не искатъ да знаятъ и тъй изучаватъ човѣшкия организъмъ. Хубаво е и това, но казвамъ: ако човѣкъ би изучилъ астрологията, не като гадание, но да изучи отношенията на небеснитѣ тѣла, влиянието имъ върху даденъ човѣкъ, вжтрѣшната връзка, която съществува между всички хора, той ще придобие единъ вжтрѣшенъ опитъ, ще види, че тази наука има живо приложение въ живота. Това сж методи, които трѣбва да се изучаватъ.

Дойде нѣкой при мене, Казва ми: кажи ми, какво ще бжде моето бждаще. Въ дадения случай бждащето на човѣка е определено, то е написано на ржката, на главата, на лицето. Ако линията на живота у нѣкой човѣкъ е скъсана на 2—3 мѣста, това показва, че той е усьденъ да умре — нищо по вѣче. Нищо не е въ състояние да го спаси. Ако линията на щастieto у нѣкой човѣкъ е скъсана, или я нѣма никаква, съдбата на този човѣкъ казва: слушай, ти не вѣрвай на щастие на късметъ. Нито бащати, нито майка ти сж оставили нѣщо въ наследство, за това опрѣтни се да работишъ да си копаешъ самъ нивата и лозето. Поглѣдна главата нѣкому, виждамъ я широка, кжса, казвамъ му: слушай, приятелю, отъ прадѣдо си имашъ наслѣдена една лоша черта — отмъстителностъ. При тази черта съ никого не можешъ да живеешъ. Трѣбва да впрѣгнешъ тази енергия на работа. Какво да правя? — Ще впрегнешъ този дяволъ на работа и нищо нѣма да му казвашъ. Всѣки день ще копаешъ лозето, ще го поработвашъ. Какъ възпитавагъ педагозите днесъ този синъ майчинъ? Има дѣца съ такива широки

глави и родителитѣ имъ казватъ: никой да не го закача, да не го безпокоятъ. Облекътъ го, нагиздатъ го, ангелче е това дѣте за тѣхъ. Виждашъ го порасналь, взель чаша въ ржка, сбиль се съ нѣкого, пукнали му главата. Юнакъ е този човѣкъ! Това не е юначество. Юначеството е качество на разумния човѣкъ. За таквъ човѣкъ казватъ: „Вѣтъръ го вѣе на бѣль конь.“ Азъ казамъ: „Вѣтъръ го вѣе на черень конь.“ Тѣзи науки, които днесъ не сж признати, за въ бждаще тѣ ще решаватъ въпроситѣ. Ще доиде нѣкои Френологъ, ще погледне главата на твоето ангелче и ще каже; Слушай, твоето ангелче е съвестно, но сбида полъгва малко, да похапва повечко и т. н. Този ученъ човѣкъ ще ти покаже начини, методи, чрѣзъ които ще работишъ вѣрху своето дѣте. Този френологъ може да отиде още по далечъ. Когато дойдатъ при него двама млади, които искатъ да се оженятъ, той ще повика една комисия отъ единъ астрологъ, отъ единъ херомантикъ и тримата заедно ще се произнесатъ, дали да се оженятъ, или не сж единъ за другъ. Тѣ ще имъ кажатъ: „Ако се ожените, ще закжсате. Богъ не е опрѣдѣлилъ да се съедините“. Защо? Защото главитѣ на двамата сж съвсѣмъ особено устроени, нѣма да се схождатъ. Отъ тѣзи двѣ глави нѣма да се роди нищо. Или ако се роди, то ще бжде нѣщо хилаво. „Ама ние се обичаме“. — Тази любовъ е отъ картошки, тя ще трае день и половина. Тази любовъ трае до гроба. Не, тя трѣбва да бжде и слѣдъ гроба. Нѣкой казва: азъ ще ти бжда приятель до гроба. Не, това не е мораль. Можешъ ли да ми бждешъ приятель и слѣдъ гроба? Истинската любовъ трѣбва да бжде

не тръзна. Ние казваме: като се обичатъ тия млади, нека се оженятъ! Писанието казва: Човѣкъ да не разлѣчва това, което Богъ е съчеталъ и да не съчетава това, което Богъ не е опредѣлилъ? Още когато се раждатъ хората, Богъ ги е съчеталъ. Богъ е съчеталъ душитъ още отъ далечното минало. На небето е написано всичко. И всѣка душа, като погледне на небето, ако знае да чете по звѣздитъ, ще може да прочете, какво е написано тамъ. Това е една велика Истина. Който знае да гадае по звездитъ, ще може да чете своята съдба; а който не знае, звѣздитъ ще прѣдставляватъ за него малки свѣтулки. Ще погледне на тѣзи звѣзди и ще каже: далечъ сж тия звѣзди, много сж далечъ!

„Върниятъ въ малкото, и въ многото е вѣренъ“

Азъ казвамъ: вѣ енъ въ будното съзнание, вѣренъ въ Истината, вѣренъ въ живота, вѣренъ въ Любовта. И когато дойдешъ въ най-лошото състояние на духа, ще кажешъ: туй състояние е временно. Богъ живѣе въ мене. Защо да не Го освѣтя? Дойде нѣкой при мене и започва да ми доказва нѣщо на дълго и на широко. Нѣма защо да се простира толкова на дълго. Азъ съмъ човѣкъ, който разбирамъ отъ 2 - 3 думи. Ще ми кажешъ ясно и опредѣлено: ти можешъ ли да направишъ нѣщо заради мене? Ще ти отговоря: всичко мога да напразя заради тебе. Ще ми кажешъ: можешъ ли да ми дадешъ 100,000 лева на заемъ? Ще ти отговоря: мога да ти дамъ само една стотинка. Ще ми кажешъ: можешъ ли да ми дадешъ една хубава дреха? — Ще ти дамъ само едно малко парченце отъ дрехата на единъ светия.

„Ачи единъ хубавъ обѣдъ можешъ ли да ми дадешъ? — Ще ти дамъ само едно житно зърно. „Ами една чашка вода можешъ ли да ми дадешъ? — Ще ти дамъ само една капчица отъ този нектаръ. Ако ти дамъ само една капчица отъ този нектаръ, ти никога нѣма да ожаднѣешъ, но ако ти дамъ 100 чаши вода, нищо нѣма да излѣзе. „Ама знаешъ ли кой съмъ азъ?“ — Ти си единъ сапуненъ мѣхуръ, отъ който нищо не остава. „Какъ, мѣхуръ ли съмъ?“ — Че утрѣ ще те носятъ на ржце и попове ще те опѣватъ. Ако, обаче, ти вземешъ тази малка капчица, вѣрното е, че ти човѣкъ ще станешъ. Пъкъ ако ти дамъ едно малко парченце отъ дрехата на светията, ти ще бждешъ облѣченъ съ най-хубавата дреха. Това е изкуство само за ония хора, които полагатъ Любовта като основа въ живота си. Туй изкуство е само за онѣзи, които иматъ священъ стремежъ къмъ Истината

Ние не искаме да се измѣни сегашния ви животъ, защото той е много приятенъ за васъ; Питамъ ви: мислите ли, че ако отида въ лозето си да копая, ще трѣбва да облѣка най хубавитѣ си дрехи? Не, ще облека старитѣ, най-лошитѣ си дрехи. Тѣй, както сте облечени днесъ, вие казвате: ние не сме красиви. Вѣрно е, но у човѣка има една вътрѣшна красота. Азъ като ви погледна външно, намирамъ ви, въ сравнение съ други същества, много красиви. Мога ли да ви сравня съ красотата на мечката? По отношение нейната красота вие сте ангели. Даже и най-грозниятъ отъ васъ е по красивъ отъ една мечка, или отъ единъ вълкъ, или отъ единъ гжлжбъ. Въ очитѣ на гжлаба запримѣръ, има нѣщо красиво, но не и въ

лицето му. Въ движенията му също тъй има нѣщо красиво. Затова казватъ, че гълъбътъ е красивъ. Въ лицето му, обаче, нѣма нищо красиво. Въ погледа на оцата нѣма нищо красиво. Та въ сравнение съ животнитѣ, човѣшкото лице е красиво, но въ сравнение съ лицето на ангелитѣ вие вземате мѣстото на животнитѣ. Вие мислите, че сте красиви, но трѣбва да знаете, че най-красивиятъ отъ васъ не може да се сравни съ най-грозния отъ ангелитѣ. Важно за васъ е вътрѣшната красота.

Сега, като ви говоря това, вие казвате: всичко туй вѣрно ли е? — Вѣрно е, ние сме го опитали. Вие казвате: какъ може да се живѣе така? Хлѣбъ трѣбва за дѣцата! Какво ми говори този човѣкъ за Бога? Богъ слѣзълъ ли е досега нѣкой път да ни помогне? Ето, дѣцата ми плачатъ за хлѣбъ! — Когато дѣцата ти плачатъ, това е Богъ, който пѣе у тѣхъ. Ти не знаешъ какъ да глъкузашъ тия думи. Когато дѣцата ти казватъ „хлѣбъ, хлѣбъ!“ — Богъ чрѣзъ тѣхъ ти казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ у дѣцата ти, не бой се!“ Дойде нѣкой при менъ, казва: пари ми дай! Казвамъ: знанието, което има човѣкъ, това е неговото богатство. Другъ казва: човѣкъ трѣбва да бжде силенъ! Казвамъ: онзи човѣкъ, който обича Истината, е силенъ. Онзи човѣкъ, който не грѣши, е силенъ. Направишъ ли най-малкото прѣстѣпление, ти нѣмашъ сила вече. Всѣки човѣкъ, който иска да бжде силенъ и мораленъ, той трѣбва да бжде безгрѣшенъ.

„Вѣрниятъ въ малкото“. Будностъ въ съзнанието!

Тази задача става много трудна за васъ, тя

е задача съ много хиксове. Вие ще кажете: тя е неразрѣшима. — Разрѣшима е. Поставете Любовта въ ума си като живъ ангелъ; поставете Мъдростта въ ума си като живъ ангелъ; поставете Истината въ ума си като живъ ангелъ и мислете, че вие сте свързани съ Бога, който е безграниченъ. Ние не можемъ да сравнимъ съ нищо Неговата интелигентностъ. Когато говоримъ за Божията Любовъ, ние не можемъ да я сравнимъ съ нищо, тя е образъ на всичко въ живота. Когато ангелитѣ говорятъ за Бога, тѣ се изпълватъ съ най-голъмо уважение и почитание. Когато единъ ангелъ, който е завършилъ своята еволюция, заговори за Бога, той се изпълва съ священъ трепетъ и тъй се приближава къмъ Него. Туй трѣбва да ви насърчава. Сжщото е и когато ангелитѣ мислятъ заради насъ. Когато човѣкъ потъне въ ада, той ще чуе тамъ тихия, священъ гласъ на Бога, който му казва: „Ако вѣрвашъ въ мене, азъ мога да те избавя отъ ада“. Казва се на едно мѣсто въ Писанието: „Невъзможното за хората е възможно за Бога“. Намѣрите ли се въ трудно положение, каквото и да е то обърнете се къмъ Бога съ всичката си душа и духъ. Не мислете, че можете да Го подкупите съ запалването на 2—3 свѣци, или съ написването на една книга. Не, ще измѣните мисълта си и ще кажете: всичко ще пожертвувамъ заради Бога. И ще видите тогава, какъ Богъ ще ви се открие. Сиромашъ сте, кажете: Господи, всичко ще пожертвувамъ заради Тебе. Кажете ли така, сиромашията ще се оттегли отъ васъ. Сгрѣшите ли, сиромашията ще дойде въ двоенъ размѣръ. Боленъ сте, кажете сжщото и болестта

ще изчезне. Дадете ли едно свещено обещание, дръжте го въ ума си. Дръжте на тази ваша идея!

Казвамъ: всичко въ свѣта зависи отъ вътрешното решение на вашия умъ, на вашето сърдце, на вашата душа и на вашия духъ. Решетѣ и свършетѣ! Ще се пазитѣ отъ онзи тигъръ, да не разрани ржката ви. Ще приложитѣ любовта като основа въ живота си и ще устояватѣ за нѣя. При всичкитѣ си падения, и 100 пжти на день да ви тъпчатъ, ще станетѣ и ще кажетѣ: пакъ ще обичамъ! И 100 пжти на день да ви лъжатъ! ще кажетѣ: пакъ ще обичамъ истината! Нищо въ свѣта не трѣбва да бжде въ състояние да разруши вашата вѣра. Ще бждете силни и крѣпки. Това е новата култура. Казвате: ако Богъ е съ насъ. — Той е съ насъ. Щомъ Богъ е съ насъ, вие трѣбва да иматѣ свѣщенъ трѣпетъ къмъ Него. Като ви гледамъ нѣкой пжтъ, ако бихъ могълъ, плакалъ бихъ заради васъ, но не мога до плача. Виждамъ какъ хората се трѣпятъ, какъ се убиватъ предъ лицето на ангелитѣ. Тѣ ги виждатъ! но хората, не даватъ петъ пари за своитѣ престѣпления, даже не искатъ да знаятъ. Като гледамъ всичко това, ако бихъ могълъ да плача, бихъ напълнилъ цѣла кофа съ сълзи, но понеже не мога, казвамъ: приятели азъ не мога да плача, но ти ще страдашъ много. Ти ще плачешъ единъ день заради мене. Спрете се и работете. Животътъ е свѣщено нѣщо. Каквото и да е положението ви, дѣто и да стѣ, работете за Бога, за тази свѣщена идея! Само така ще се усвети тя. Имате ли ангелитѣ за приятели, тогава всички любещи, добри и разумни хора ще бждатъ на ваша страна. Всички ангели ще бждатъ на ваша страна, и Богъ

ще бжде на ваша страна. Той ще види, че всичко жертвуватъ заради Него. Огъ такива хора Богъ се нуждае.

„Верниятъ въ малкото“. Работете за името Божие.

И тъй, съзнанието ви да бжде будно за Божията любовъ, за Божията мъдростъ и за Божията истина!

Беседа, държана отъ Учителя, на 20 юни, 1925 г.
въ гр. София

ВЪ СВОИТЪ СИ

33

ИЗДАНИЕТО Е СЪОБЩАВАНО ОТ
ПЕЧАТНИЦА Д. М. ЗЛАТЕВЪ

1927

Печатница Д. М. Златевъ
РУСЕ

ВЪ СВОИТЪ СИ

„Въ своитъ си дойде, и
своитъ Му Го не приеха“.

Ще се спра само на нѣколко думи отъ единадестия стихъ: „Въ своитъ си дойде“. Първата частъ на стиха е положителна — „дошълъ“, а втората частъ на стиха е отрицателна — „не го приеха“.

Човѣшкиятъ духъ върви, т. е. се еднозрѣменно проявява въ три посоки. Като казвамъ човѣшкиятъ духъ, подразбирамъ човѣка въ неговата първична проява, тъй наречения козмически човѣкъ, създаденъ по образъ и подобие на Бога. Първиятъ стремежъ на духа е къмъ живота. Животътъ е условие, а не срѣда за проявлението на човѣшкия духъ. Вториятъ стремежъ на човѣшкия духъ е къмъ знание, къмъ мѣдростъ. Той има потрѣба отъ свѣтлинѣ, вслѣдствие на което свѣтлината е външната страна на знанието. Когато духътъ придобива знание, свѣтлината се проявява като резултатъ. Слѣдователно, свѣтлината, която сѣществува сега въ свѣта е резултатъ на една излишна енергия, която не е употребена за умствена дѣятелностъ, и затова ние се ползуваме отъ тази свѣтлина. Значи, козмическиятъ човѣкъ е придобилъ толкова знание, че отъ него има излишъкъ, който се проявява въ видъ на физическа свѣтлина. Третиятъ стремежъ на човѣшкия духъ е къмъ свобода, вслѣдствие на което се създава време и

пространство. Когато човѣкъ се намира въ утѣснение, това показва, че пространството, мѣстото, дѣто живѣе е тѣсно за него. И всичката философия на живота седи въ това, да се даде повече мѣсто на всѣки човѣкъ, който е недоволенъ. Пратете единъ недоволенъ човѣкъ на мѣсечината или на юпитеръ, или на марсъ, или на коя и да е друга слънчева система, неговото настроение веднага ще се измѣни. Нѣкои хора казватъ: какво трѣбва да правимъ при тия ограничени условия? — Дайте просторъ на духа си! Когато ние говоримъ за просторъ, разбираме да оставимъ духа си да дѣйствува, да се проявява тъй както трѣбва. Човѣшкиятъ духъ дѣйствува по сжщитѣ закони, по които дѣйствува и материята. Когато вземете единъ свредель и започнете да правите съ него дупки, той срѣща извѣстно съпротивление. Защо срѣща това съпротивление? — По причина на гжстата материя. Тази материя е неорганизирана, въ нея нѣма никаква разумность. По аналогия на това, и неразумната страна или неразумната природа на човѣка прѣдставлява сжщо такова съпротивление за проявата на човѣшкия духъ. Напримѣръ, има хора, които не вѣрватъ въ Бога, не вѣрватъ въ другъ свѣтъ, освѣнъ този на земята и казватъ: нѣма другъ животъ, освѣнъ този на земята. Тѣ приематъ, че въ единъ лѣшникъ има животъ а на слънцето нѣма животъ. Тѣ приематъ, че на земята има животъ, а въ други по-висши системи нѣма животъ. Споредъ тия хора излиза, че земята е разсадникъ на живота. Това е една привилегия, която тѣ ѝ приписватъ.

Отъ друго гледище пъкъ за земята се мисли,

че тя е най-ниското мѣсто: Всички изостанали ученици отъ окултнитѣ школи сж пратени именно на земята да довършатъ своитѣ знания, да държатъ своя поправителенъ изпитъ. На земята има пратени хора отъ всичкитѣ видове и произхождения: като започнете отъ най-високото и свършите до най-ниското произхождение. Разбира се, тъй поставенъ въпросътъ, той става неясенъ. Какво може да интересува насъ, или какво може да интересува васъ това, кои сте или какво сте? Хората казватъ: хлѣбътъ, храната е най-важното нѣщо за насъ. Добрѣ, питамъ ви: какво се ползува онази риба, която е хванала единъ червей и го изяде, а послѣ се намѣри на вждицата на човѣка? Какво е спечелила тя? Или какво печели онзи, който се опитва да провѣри съдържанието на една търговска или на една банкерска каса, слѣдъ което го турятъ въ затворъ? Какво печели онзи химикъ, който прави редъ опити за да се домогне до откриването на нѣкои елементи, но при тия си изслѣдвания става нѣкакъвъ взривъ и той изгубва зрѣнието си? Какво печели онзи музикантъ, който свири на цигулка прѣдъ пияни хора и въ резултатъ на всичко това тѣ го набиватъ, счупватъ ржката ту и строшаватъ цигулката му? Какво е спечелила онази майка, която родила една красива, хубава мома, но въ разцвѣта на своята красота умира? Какво е спечелилъ онзи проповѣдникъ, който обърналъ много хора къмъ Бога, но слѣдъ врѣме всичкитѣ се разубѣдили и станали безбожници? Какво е спечелилъ онзи банкеръ, който слѣдъ дълги усилия изгубва всичкия си капиталъ? Какво е спечелилъ онзи поетъ, който слѣдъ усиленa ра-

бота изгубва своята поезия? И най-послѣ, какво е спечелил онзи чистия човѣкъ, който слѣдъ нѣколко години изгубва своята чистота?

Питамя: кое е сжщественото у човѣка? — Сжщественото, това е духътъ. Сжщественото това е животътъ, Сжщественото, това е свѣтлината. Сжщественото, това е свободата. Само тия нѣща сж реални въ живота. Защо е нужна свободата? — Да учишъ. Ти не можешъ да добиешъ знания, ако нѣмашъ свобода. Ти не можешъ да добиешъ свѣтлина и знания, ако нѣмашъ животъ. Това е положението, на което вие, като стари и млади, като учени и прѣсти, като хора като пеперудки и като рибки, ще се натъкнете. Вие неизбежно ще се натъкнете на тия три положения, които трѣбва да разрѣшите разумно. За да се разрѣши живота, трѣбва да се изучатъ всички негови форми, въ които той се проявява. Ако не изучитѣ живота на всички форми, въ които той се проявява, ще бждете нещастни. Да допуснемъ, че вие имате дъщеря, която обича да носи хубави обуца, направени отъ камилска кожа. Прѣдставете си, че обуварътъ ги направи рогообразни, тѣсни и при всѣко обущане тя се чувствува неразположена, понеже ѝ убизатъ и правятъ мозоли на краката. Обаче, за красота, за хубостъ, споредъ нейнитѣ разбирания, тя ги носила 2 - 3 дена. Питамя: такива обуца ще я направятъ ли красива? — Обущата не правятъ хората красиви. Ами ако вземете единъ боленъ човѣкъ и го заведете съ златенъ автомобилъ при нѣкой лѣкарь, този автомобилъ ще даде ли повече знания на лѣкаря, ще го направи ли по-великъ, по-знатенъ? — Не. Сега пъкъ обратно-

то: ако заведете единъ боленъ човѣкъ съ най-проста кола при нѣкой великъ, прочутъ лѣкаръ, тази проста кола ще отнеме ли нѣщо отъ знатността на лѣкаря? — Не. Слѣдователно, външната обстановка нито придава, нито отнима нѣщо отъ човѣка. Колкото условията сж по-лоши, т. е. колкото материята е по неорганизирана, толкова повече човѣшкиятъ духъ трѣбва да прояви своитѣ знания. Въ тази смисълъ лоши условия въ свѣта нѣма, но когато човѣкъ не знае какъ да използва живота, тогава се раждатъ лошитѣ условия. Отива едно малко дѣте и хваща едно куче за опашката. Кучето се обръща и го ухапва. Защо? Защото дѣтето не е знаело кждѣ да хване кучето. И този герой, дѣтето, се връща отъ бойното поле съ разкъравена ржка. Ако дѣтето бѣше отишло при кучето съ малко хлѣбецъ и го помилваше по челото, кучето нѣмаше да го ухапе. Сждбата, това е кучето, съ което вие се разправяте. Ако го стиснете за опашката, то ще ви ухапи; ако му дадете хлѣбъ то ще ви се радва. Сждбата, това е кармата, законъ на причини и послѣдствия, които ние сме създали.

Казва се въ писанието: „Въ своитѣ си дошълъ“ Това е хубавата, красивата страна. „Но тѣ не го приели“. Защо? Въ свѣта дошълъ и не Го познали. Защо? — Свѣтътъ нѣмалъ познания; Своитѣ не Го приели, защото били бѣдни, користолюбиви едва имали храна за себе си и казали: ние сме бѣдни, имаме храна едва за себе си. Когато религиознитѣ хора не искатъ да приематъ Божественитѣ Истина, азъ считамъ тия хора за най-страшни материалисти. И въ църквата сжществува такъвъ религиозенъ материализъмъ. Тамъ хората говорятъ

за Бога, но даватъ пари подъ лихва съ 20—25 %. Казватъ: така е писачо въ закона. Въ бждещата култура тия аномални състояния на човѣшкия духъ трѣбва да изчезнатъ. И човѣшкиятъ духъ си има свои болести. Вземете, запримѣръ, съ какво се занимава съврѣменната медицина? — Тя изучава само болезненитѣ състояния на човѣка. Споредъ мене, човѣшкиятъ духъ трѣбва да започне само съ здравословнитѣ състояния. Ние днесъ навсѣкадѣ започваме само съ отрицателното. Въ религията пакъ започваме съ отрицателната страна. Ние изучаваме, напримѣръ, какъ е падналь човѣкътъ, кои сж причинитѣ за неговото падане и т. н. И въ агрономията, и въ земледѣлието сжщо се изучаватъ отрицателнитѣ прояви. Не е ли по-добрѣ да изучавамъ здравословното състояние на една лоза, отколкото да изучавамъ, какъ е пострадала тя.

И тъй, животътъ е първото проявление на човѣшкия духъ. Вие не можете да се проявитѣ, ако нѣмате жизогъ. Въ тази смисль, животътъ е материалътъ, чрѣзъ който духътъ ще може да изяви своето знание, т. е. да съгради основитѣ на своето знание. Нѣкой запитва: защо трѣбва да живѣя? — Ти трѣбва да живѣешъ, за да въплотишъ своето знание въ живота. Самото знание ще стане условие за проявление на свободата. Безъ знание свободата не може да дойде. Въ какво седи пъкъ познаването на Бога? Вие трѣбва да познаете Бога най-първо въ живота. Нѣкой казва: азъ съмъ гозориль съ Господа. А, говорилъ е той съ Господа! Той нѣма още живота, а съ Господа говорилъ. Ние трѣбва да имаме първо живота да познаваме неговия езикъ и тогава да говоримъ, че

познаваме и разбираме Бога. Какъ ще познаваме Бога, ако не разбираме езика Му? Богъ не говори на другъ езикъ, освѣнъ чрѣзъ езика на живота. Цѣль свѣтъ се моли на Господа, но Той не го слуша. Защо? Защото не знаятъ езика, на който трѣбва да Му говорятъ. Ние нѣкой пжтъ си правимъ илюзии, че знаемъ всичко и казваме: азъ се молихъ на Бога. но Той не отговори на молитвата ми. Втори пжтъ нѣма да се моля. Вие мислитъ, че Богъ е невѣжа, не знае какво искате и не може да ви отговори. Той като е създалъ свѣта. прѣдвидѣлъ е всичко за тебе, но ако се молишъ тъй, както трѣбва, ще ти даде повече знания, да видишъ, какво е отредилъ за тебе и да можешъ да използвашъ всичко разумно. Въ това отношение молитвата ще ти даде тѣзи знания.

Сега вамъ се вижда противно да се молите. За мене е по-противно, като ви гледамъ какъ дѣвчите храната си, отколкото да се молите. Вземете онзи професоръ, който свършилъ четири факултети, и той дѣвче като вола. Нѣма нищо лошо въ това, но казвамъ, че професорътъ по този начинъ учи първата наука за придобиване на живота. На този човѣкъ давагъ една малка задача за проява на висшия животъ. Този професоръ има учителъ, който му казва: „Ще дѣвчишъ.“ И горко на онзи професоръ, който не дѣвче! Ще дойде учителътъ му съ своята тояжка и ще го пита: „Защо не изпълни моето предписание?“ Какво ще станѣ, ако не дѣвче? — Професорътъ ще се хване за корема си отъ болки по сжщия начинъ, както се хваща и най-простиятъ. Тѣй щото, знаете ли колко пжти трѣбва да дѣвчете храната си? Това поне е най-елементарното нѣщо, трѣб-

ва да го знаете. Опредѣлено е математически, колко пжти трѣбва да се дѣвче. И ако дѣвчешъ повече или по-малко пжти отъ опредѣленото число, правишъ прѣстѣпление. Днесъ ние дѣвчимъ повече, отъ колкото е опредѣлено. Защо? — Взимате твърдо биволско месо, което не ви е прѣдвидено, и затова го дѣвчете повече употребявате за него повече енергия, отколкото е нужно. Нѣкой пжтъ употребѣгате само картофена чорба и мислите, че можете да живѣете изключително съ нея. Не, не се лъжете. Съ картофената чорба можете да живѣете само толкова, колкото ви е нужно. Тя е храна за дѣцата, а биволското месо е за грѣшнитѣ хора. Когато Богъ иска да накаже нѣкой грѣшенъ човѣкъ, Той му дава да яде биволско месо, да го дѣвче като пастърма. Вземете, запримѣръ, факта, отъ 2,000 години насамъ дѣвчемъ все едни и сѣщи въпроси: дали има Господъ, или нѣма? По кой начинъ Господъ е спасилъ свѣта, дали по благодать, или по законъ? Тия и редъ други въпроси се прѣдѣвкватъ постоянно. Това прѣдѣвкване не прѣдставлява ли биволското месо, което хората днесъ дѣвчатъ? Ученитѣ хора пжкъ прѣдѣвкватъ въпроса, дали микробата е произлѣзла отъ човѣка или човѣкътъ е произлѣзълъ отъ микробата? Богословитѣ, както и ученитѣ хора, прѣдѣвкватъ въпроса, какъ е направенъ човѣкътъ отъ капъ, Никой още не е сдѣвчилъ тия въпроси. Човѣкътъ сѣществува като фактъ, като продуктъ, но ние трѣбва да намѣримъ истинския фактъ, какъ е създаденъ човѣкътъ. Какво ще ходимъ да разглеждаме човѣка единично? Изслѣдвайте всички сѣщества прѣдъ човѣка и слѣдъ човѣка и ще на-

мѣритѣ истинския начинѣ, по който е създаденъ. Нѣкой запитва: защо ни е мозъкътъ? Ако разглеждате мозъка самъ, като органъ, нѣма да можете да отговоритѣ на въпроса, но ако разглеждате, какво произвежда той, ще видите, че всичко о знание е написано въ него; всичкитѣ материали и закони за проявяване на нашитѣ чувства сжщо тѣй сж написани въ него. Само така ще разберете, какво нѣщо е мозъкътъ и защо ни е той. Мозъкътъ е единъ малъкъ свѣтъ. Азъ съмъ правилъ опити съ човѣшкия мозъкъ, измѣрвалъ съмъ го. Основата му, измѣрвана отъ едното до другото око има около 16 см.; дължината му е около 20—21 см., широчината му 17 см. Колкото височината на мозъка е по-голяма, толкова по-силно развити сж и моралнитѣ чувства. Нѣкои хора не могатъ да намѣрятъ това съответствие между развитието на мозъка и моралнитѣ чувства у човѣка. Вземете змията, на примѣръ, тя е много жестока. Затова у нея липсватъ моралнитѣ чувства. Тя хваща живи рибки и ги гълта цѣли, като казва: „Азъ не съмъ толкозе глупава да ги дѣвча, цѣли ще ги глтамъ“. Тя знае, че Господъ ще я държи отговорна за дѣченето. Има хора, които сжщо тѣй глътатъ цѣла храната си, Тѣ казватъ: ние не сме нито материалисти нито духовни. Тѣ сж хора отъ рода на злитѣ, нито биволското месо дѣвчатъ, нито картофенъ чорба ядатъ. У змията главата е свързана направо съ грѣбначния мозъкъ. Когато казватъ за нѣкой човѣкъ, че е двуличенъ, подразбиратъ змията, защото лицето ѝ е отзадъ. У кучето пъкъ главата е по отношение земната ось подъ жгълъ ревенъ на 90, а у човѣка главата е успоредно съ

земната ось. Вслѣдствие на този успоредностъ човѣкъ е стѣпилъ на два крака. Той постепенно, въ продължение на хиляди години е трѣбвало да издига главата си докато най-послѣ се изправилъ на два крака. Тяжестъта на мозѣка въ прѣдната частъ на главата му е заставила човѣка постепенно да реформира краката и рѣшетѣ си да се изправя и да започне да мисли като човѣкъ. Ето защо, когато въ живота ни се яви нѣкакъвъ фактъ, има нѣкакъвъ въпросъ, който не можемъ да си обяснимъ, той ни поваля на земята. Казватъ: „Малкото камаче претурва цѣлата кола.“ Тази пословица не е напълно приложена въ живота. Тя е вѣрна само по отношение на човѣшкитѣ мисли. Какъ е възможно едно камъче да обърне твоя животъ, да го измѣни напълно? Ако ти имашъ истинска любовъ и вѣра въ Бога, каквото и да ти се случи, това малко камъче нѣма да прѣкатури твоята кола. Ти казвашъ: азъ имамъ любовъ и вѣра въ Бога. Имашъ любовъ и вѣра въ Бога, но като изгубишъ имането си, казвашъ: не вѣрвамъ повече въ Бога. Ето че твоята кола се прѣкатурва, Ти имашъ 1000 лева, но нѣкой приятелъ ги взима и не ги връща назадъ. Ето твоята кола се прѣкатурва. Кажешъ нѣкому една горчива дума. Ето твоята кола се прѣкатурва. По отношение на живота една горчива дума може да прѣкатури твоята кола. По отношение на цѣлия животъ малкитѣ камъчета могатъ да прѣкатуриятъ колата на човѣшкия животъ.

Та ние, съвременитѣ хора трѣбва да изучаваме законитѣ на живата природа. Туй, което е писано въ свещената книга на Стария и Новия Завѣтъ, както и туй, което е писано въ главитѣ

на ученитѣ хора, единъ день ще се посѣе. Тоза знание е единъ чистъ редъ отъ тази велика книга на живата природа. Всичкото знание за живота ще бжде написано въ тази велика книга. Днесъ всички учени, всички велики хора правятъ прѣводи отъ книгата на живата природа. Всички учени хора сж ангажирани съ това, да правятъ тия прѣводи. Всички астролози, химици, астрономи, биолози, геолози, богослови, всички правятъ такива преводи. Богословитѣ сж малко готовановци. Тѣ чакатъ да видятъ, какво ще каже този-онзи, и тогава правятъ готови преводи, Ученитѣ хора не сж доказали още нищо положително. Нима единъ ученъ човѣкъ трѣбва да ми доказва, че азъ трѣбва да живѣя? Нима единъ ученъ човѣкъ трѣбва да ми доказва, колко знания имамъ? Азъ самъ знаа, колко знания имамъ. Нима единъ реформаторъ може да ми доказва, колко свобода имамъ? Ние, съврѣменитѣ хора, още нѣмаме гражданска свобода. Насъ женитѣ ни заповѣдватъ въ кѣщи. И съврѣменитѣ жени искатъ да иматъ свобода. Каква свобода ще иматъ тѣ, когато още мжжетѣ имъ заповѣдватъ? Каква ще е тази свобода, ако жената, слѣдъ като отиде на изборъ, трѣбва да дава смѣтка на мжжа си, кои е билъ този мжжъ, съ когото се разговаряла, или пъкъ какво е разговаряла? Какъвъ изборъ е този, когато слѣдъ като се върне, яде тоягата на мжжа си?

Слѣдователно, ние трѣбва да разрѣшимъ първитѣ въпроси въ живота, а именно: самиятъ животъ, свѣтлината, свободата и знанието. Разрѣшимъ ли тѣзи въпроси, тогава мжжетѣ и женитѣ ще се намѣрятъ прѣдъ една по-висока фа-

за на Любовта. Гражданската свобода не е нищо друго. освѣнъ любовъ, проявена въ по-висока степенъ. Азъ не съмъ виждалъ нито мъже, нито жени, които да иматъ гражданска свобода въ пълния смисълъ на думата. Други казватъ: да сме равни прѣдъ закона. Казватъ го, но равни ли сж? Равенството подразбира доброта и честностъ. Азъ не съмъ срѣщалъ честенъ човѣкъ въ живота си, освѣнъ единъ инженеръ, които ми разказваше: „Да ви се изповѣдамъ! Искатъ да ме подкупятъ за една работа. Даватъ ми като подкупъ 100—200,000 лева, но азъ не прод вамъ свободата си за толкова. Ако е за единъ милионъ, съгласенъ съмъ, но за 200,000 лева не се продавамъ. Издържахъ до единъ милионъ лева, но тѣ не ми дадоха толкова“. Честенъ човѣкъ е той, защото не продава съвѣстята си за 100-200,000 лв., но за единъ милионъ я продава. Опасни сж тия положения, въ които човѣкъ може да попадне. Нѣкой учителъ има извѣстни убѣждения, но за да не го уволнятъ и да не изгуби хлѣба си, той ги продава. Какви ли не компромиси се правятъ въ свѣта? Това сж рѣшения на задачи, но правилно трѣбва да се рѣшаватъ тѣ. Напримѣръ азъ каквамъ: ние трѣбва да се обичаме, трѣбва да жертвуваме всичко единъ за другъ. Но като допре до моята кожа, започвамъ да се гърча, да се извивамъ, да философствувамъ и т. н. Азъ зная, че който философствува много, малко върши. При приложението на Божия законъ, никаква философия нѣма. Онзи гладенъ пжтникъ, който идва уморенъ отъ пжтъ, азъ го виждамъ и му казвамъ: приятелю, заповѣдай, влѣзъ въ дома ми. Азъ имамъ едно свободно легло за

тебе. Тази вечеръ ще те нахраня, ще си починешъ при мене, а споредъ Божия законъ утрѣ азъ отивамъ на работа. Имамъ двѣ мотики, едната ще дамъ на тебе, да работимъ заедно. Първото нѣщо въ свѣта е, че всѣки трѣбва да работи. И всички трѣбва да се стремимъ да създадемъ условия за работа. Никого не трѣбва да лишаваме отъ работа. Трѣбва да заставаме хората да работятъ, колкото Богъ изисква.

Питамъ: въ какво седи възвишеното и благородното въ свѣта? — Въ живота. Ние боледуваме отъ нѣмане животъ. Нѣкои искатъ знание, но трѣбва да знаятъ, че първо трѣбва да се добие истинския животъ, и тогава ще дойде истинското знание. Ще ме запитате: тогава какъ се добива живота на безсмъртието? — Животътъ на безсмъртието се добива само чрезъ ядене на чиста, винаги прѣсна храна, безъ никакъвъ дефектъ. Никога нѣма да ядешъ нечиста, гнила храна. Въ такава храна има бацили, които могатъ да прѣдизвикатъ нѣкакви болезнени състояния. Всѣки, който иска да разрѣши въпроса за безсмъртието, трѣбва да яде абсолютно чиста храна. Ще кажете: дѣ ще намѣримъ такава храна? Онзи, който иска да реформира, да организира своето тѣло, най-първо трѣбва да се храни съ жито, оризъ, царевича, а послѣ съ плодове. Ечемикътъ не е за прѣпоръчване. Той прѣдизвиква затлъстяване на организма. Ръжътъ е хубава за ядене. Разправяше ми единъ господинъ, който се лѣкувалъ отъ неврастения по методитѣ на Кнайпа, че цѣли шесть мѣсеца ялъ само грахъ. Това били най-щастливитѣ му дни въ живота. Усѣщаль се духомъ разположенъ, съ свѣтлина въ

ума и напълно се излѣкувалъ отъ неврастенията. Нѣкой казва: имамъ неврастения. — Яжъ грехъ! Другъ казва: страдамъ отъ ипохондрия. — Яжъ жито! Казватъ за нѣкого: този човѣкъ е много сприхавъ. — Дайте му да яде царевица! Еди-ксий си не обича да устоява на своитѣ задължения. — Дайте му да яде рѣжы! Въ рѣжыта има нѣщо идеално, тя расте на високо. Тя като влѣзе у човѣка, създава високъ идеалъ. Дребнитѣ растения създаватъ хора съ дребни идеали, а едриѣ растения създаватъ хора съ високъ идеалъ. Селянитѣ въ софийско трѣбва да се хранятъ само съ рѣжы, за да станатъ по-голѣми идеалисти. Всичко това, обаче, се отнася само до външната страна на въпроса. При това, човѣкъ трѣбва да урегулира и чувствата си въ живота. Настроенията у човѣка не прѣдставляватъ нѣщо възвишено. Животътъ на настроенията се занимава съ една неорганизиранъ материя, а чувствата прѣдставляватъ организиранъ животъ. Въ чувствата има отношение между живитѣ клѣтки. Най-послѣ иде третата фаза на живота, душевниятъ, разумниятъ животъ, въ който взима участие съзнанието на човѣка. Следователно, ти най-първо ще минешъ прѣзъ настроенията. Тѣ сж въпроказателътъ на твоя животъ. Послѣ ще минешъ прѣзъ чувствата. Тѣ показватъ количеството на влагата, която трѣбва да се даде на живота и най-послѣ ще дойде свѣтлината, която трѣбва да въздѣйствува върху всичко благородно и възвишено у насъ. И тъй, ако вие едноврѣменно сте радостни и весели, вие сте въ живота на настроенията. Ако нѣщо ви засегне дълбоко и се обидите, не можете да простите, вие имате влага

повече, отколкото ви трѣбва. Това показва, че сте въ живота на чувствата. Ако пъкъ пжтьтъ ви е ясенъ и вие можете да учите дсбје, това показва, че вие сте въ разумния животъ. Тогава съзнанието ви се развива по единъ правиленъ начинъ

Сега вие, които ме слушате, ще кажете: дали този човѣкъ говори Истината, или не? Истината винаги е свързана съ прсстрѣнството. За да ви докажа, че говоря Истината, трѣбеа да ги дамъ единъ постояненъ билетъ до слнцето, съ който да отивате и да се връщате, когато искате. Да отидете до слнцето, това е Истината. Азъ събичамъ истината и всѣкога говоря Истината. Когато дойде нѣкой при мене, не му доказвамъ, какво нещо е Истината, не му говоря нищо за Истината но изваждамъ единъ чекъ отъ 10,000 лева златни и му го давамъ. Той го взима и очитѣ му светватъ. Питамъ го: вървашъ ли, че говоря истината. Азъ ти давамъ тѣзи пари безъ никакваква лихва. Можешъ да ми ги върнешъ, когато искашъ. Онзи човѣкъ, който може да ви направи добро безъ никаква користна цѣль, това е човѣкътъ, който обича Истината. Всѣки човѣкъ който може да даде знание на хората, да внесе свѣтлина въ умоветѣ имъ, той е дошелъ до третата фаза на живота.

Сега всички вие трѣбва да използвате свѣтлината, която имате. Безъ свѣтлина човѣкъ не може да мисли. Нѣкой пжтъ умътъ ви е потъмнѣлъ, съзнанието ви е мрачно. Защо? — Изгубили сте свѣтлината си. Днесъ всички майки, които раждатъ трѣбва да изучаватъ закона на свѣтлината. Иначе тѣ ще раждатъ хилави деца. Затова

именно и съвременните хора не сж идеални. Отъ изслѣдваніята, които правимъ, виждаме, че днесъ всички хора боледуватъ. Казватъ за нѣкаго: този човѣкъ е гениаленъ. Що е гяниятъ? Казватъ за Шекспира, че билъ гениаленъ човѣкъ. Не, той е обикновенъ човѣкъ. Толстой билъ гениаленъ. Не, и той е обикновенъ човѣкъ. Ако поставите Шекспира и Толстоя въ единъ високъ, възвишенъ свѣтъ, тѣ ще бждатъ въ забавачницата на този свѣтъ. Толстой казва на едно мѣсто: съвременнитѣ хора не могатъ ли да разбератъ, че войната нѣма да разрѣши въпроситѣ на живота? Ами ксе щи ги разрѣши? — Любовта. Хората трѣбва да иматъ любовъ къмъ Бога. Едно дѣте казвало на кайка си: „Мамо, не трѣбва да ме сждишъ, но да ме облѣчешъ“. „Любовта разрѣшава всички въпроси. Когато говоримъ за Любовта, разбираме най-възвишения животъ, въ който мсже да се прояви човѣшкия духъ. Обикновената любовъ всичко из-ползува. Виждамъ едниъ чсвѣкъ, искамъ да го из-ползувамъ. Виждамъ една хубава кокошка, искамъ да я заколя, да я туря въ гърнето да ври. Каква философия има въ това, да готвя кокошкитѣ и да ги ямъ? Богъ създава кокошкитѣ, а азъ ги ямъ. Тогава азъ взимамъ думитѣ на Христа, Който е казалъ: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, който е слѣ-зълъ отъ небето; и който ме яде, ще има животъ вѣченъ“. Ученицитѣ Му като чуха това, сблазниха се. Тогава Христосъ имъ каза: „Слушайте, това не е моята плътъ, за която ви говоря. Това е Слово-то Божие, което ако приемете като мощна храна въ себе си, ще ви даде животъ“. Слѣдователно; трѣбва да говоримъ жигото Слово на единъ поня-

тенъ езикъ. Ако азъ ви говоря за една религия, да отидете външно да правите обряди, или да палите повече свѣщи и да се грѣте на тази свѣтлина, това е заблуждение. Онзи, който иска да ви запознае съ свѣтлината, трѣбва да ви заведе на слънцето, да ви запознае съ неговата свѣтлина. Онзи, който иска да ви запознае съ истинската религия, трѣбва да ви говори за Бога. А всички свещеници днесъ сж хора на обикновения животъ. Въ старо врѣме всички езически жреци сж разбирали, че не е достатъчно само да бждатъ свещеници, но думитѣ, които тѣ изговарятъ, трѣбва да иматъ сила да лѣкуватъ. Нѣкой е боленъ, викатъ свещеници да му четатъ молитви. Викатъ три попа, четатъ му молитви, не оздравѣва човѣкътъ. Викатъ баба Драгана, хвърля тя своя бобъ, туря ржцѣтъ си отгорѣ му, казва три думи, и болниятъ оздравѣва. Поповетѣ казватъ: тога е дяволска работа. Чудно нѣщо! Тѣ работятъ съ Бога, нищо не могатъ да направятъ. Значи, споредъ тѣхъ дяволътъ може да направи нѣщо повече съ Бога. Не, баба Драгана именно е съ Бога. Казва три думи, и човѣкътъ оздравѣва.

Сега казватъ, че човѣкъ трѣбва да има свидѣтелство, че е свършилъ, за да може да лѣкува. Не, лѣкарътъ се ражда, той не се създава сега. Университетъ тѣ дава само условия на човѣкъ да се прояви. Философътъ се ражда, не се създава сега. Вие трѣбва да се стремитѣ да развиете тога, което е вложено у васъ. Кое е вложено у васъ? Да кажемъ, че вие остарѣвате и умираете. Дѣ ще отидете слѣдъ това? Казвате, че ще отидете на онзи свѣтъ. Какъвъ е онзи свѣтъ? — Онзи свѣтъ

е свѣтъ на здравето. Ами ако азъ съмъ единъ болникъ съ счупени крака и ржцѣ, какво ще правя като отида на онзи свѣтъ между здравитѣ? Какво ще ме ползува този свѣтъ? Азъ трѣбва да зная законитѣ на здравето, че като отида между здравитѣ, да мога да се ползувамъ отъ това здраве. Задгробниятъ животъ не е животъ на умрѣлитѣ, той е най-красивиятъ животъ. Задгробниятъ животъ е животъ на свобода, а не животъ на ограничения и смъртъ. Затова именно нѣкои хора искатъ да умратъ. Когато нѣкой човѣкъ не иска да умре, той се бои да не влѣзе въ нѣкой по-лошъ затворъ. Той казва: лошъ затворъ ме чака слѣдъ смърта. Да седишъ тукъ, на земята, какъвъ по-лошъ затворъ отъ този? Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не желае да го пуснатъ отъ затвора.

И тъй, първото условие за развитие на човѣшкия духъ е животътъ. Какъ ще го добиете? Младата мома го търси, като гледа да намѣри нѣкой момъкъ да се ожени за него. Майката търси живота въ дѣтето си. Бащата търси живота нѣкои пжтъ въ паритѣ, като казва: пари, пари трѣбва да има човѣкъ! Земя трѣбва да има! Прави сж хората, но това сж само условия. Когато една мома хвърли око върху нѣкой момъкъ, който е свързанъ съ източника на живота, тя дѣйствително ще намѣри живота, но ако той е хилавъ, ако мозъкътъ му не е организиранъ, какво ще спечели тази мома? Нищо нѣма да спечели. Тя ще се намѣри въ положението на английския реформаторъ Йоанъ Веслей, който три дни слѣдъ женидбата си казва на своитѣ приятели: „Не струва човѣкъ да се жени“. Това не говори злѣ за женидбата, но той

попадналъ на една жена, която не съответствува на неговия устенъ и духовенъ уровеньъ, както и на неговитѣ разбирания. Той ималъ дълги коси. Единъ день жена му го хваща за коситѣ, развъртѣва го изъ стаята и му казва: „Не ти позволявамъ нито да ходишъ, нито да се разговаряшъ или кореспондирашъ съ разни жени“. Научилъ той урока си. Отива единъ младъ момъкъ при Иоанъ Веслей и му казва: „Учителю, влюбихъ се въ една млада мома, добра християнка. Искамъ да се ожена за нея. Какво ще ми кажете?“ — Да, тя е много добра християнка. Съ Христа може да живѣе, но не и съ тебе. Казватъ за нѣкого: той е много добъръ човѣкъ, отличенъ християнинъ. — Да, отличенъ християнинъ е, съ Христа може да живѣе, но не и съ тебе. Това е фактъ. Ние не можемъ още да живѣемъ съ хората. Защо? Защото не знаемъ законитѣ, какъ да живѣемъ. Съ Бога можемъ да живѣемъ, но като се съберемъ едни съ други, започваме да се хапемъ помежду си, и тогава чувамъ всѣки да казва: мене не ме обичатъ хората. Движа се въ еди-кое си общество, но тамъ хората не ме обичатъ, не ми отдаватъ нужното почитание. Казвамъ: кому сж отдали нужния почитъ? На онази кокошка отдадоха ли почитъ? На онова прасе отдадоха ли почитъ? На онази овца отдадоха ли почитъ? На руския императоръ отдадоха ли почитъ? На германския императоръ отдадоха ли почитъ? И сега този послѣдния императоръ дърва рѣже. Защо? — Отъ зоръ. До вчера заповѣдваше на една такава голѣма и силна империя, а днесъ дърва рѣже. Сждба е това! Учи се човѣкътъ. Питамъ ви мислитѣ ли, че единъ день Господъ нѣма да ви

тури на мѣстото на германския императоръ да рѣжете дърва? — Ще рѣжете и отгатыкъ ще минете. Германскиятъ императоръ трѣбваше да нарѣже тия дърва още прѣди войната, но и сега не е късно. Учи се човѣкътъ и казва: „Който постъпва като мене, тъй ще рѣже дърва“.

„При свойтъ си дойде, и тъй Го не приеха“.

Това показва, че Божественото се проявява у насъ. Нѣкой пѣтъ Господъ дойде, хлопне на вратата ни и казва: „Днесъ е тоятъ день, приеми ме!“ Ти казвашь: нѣмамъ време сега, искамъ да довърша наукитѣ си. Или: „Имамъ една много високателна жена, трѣбва да ѝ услужа малко“. И тъй се извиняватъ, господарьтъ съ жена си, държавникътъ съ поданицитѣ си, ученикътъ съ наукитѣ си, а Господъ все чака. Питамъ: кой е свършилъ досега своята работа? — Никой. Цѣлата земя навсѣкждѣ е покрита само съ гробища: еврейски гробища, индийски гробища, православни гробища и редъ други. Цѣлата земя днесъ прѣдставлява единъ голѣмъ паметникъ. Защото науката е изучавала онѣзи начини и методи, по които се добива живота, свѣлината и свободата. Намѣри ли ги? — Не ги намѣри.

И сега ние сме прѣдъ прага на една нова култура. Огъ старата култура не очаквайте нищо. Смѣшно ще бжде стариятъ човѣкъ, който едва се повдига, да се хване на хорото и да играе. Той казва: „Синко, моята работа е свършена вече, вие гледайте да си поживѣете“. Азъ наричамъ млади хора онѣзи, които иматъ животъ, знание и свобода. Стари хора сж онѣзи, азъ взимамъ думата „старъ“ въ ограниченъ смисълъ, които нѣматъ жи-

вогъ, знание и свобода. Това сж стари разбирания. Споредъ новото учение, взето въ широкъ смисълъ на думата, и стариятъ човѣкъ може да има животъ, знание и свобода въ себе си. И той може да се подмлади. Какъ? Въ окултизма има единъ начинъ за подмладяване, който, ако изнесемъ навънъ, ще шокира цѣлия свѣтъ. Правени сж такива опити. Взиматъ стария човѣкъ, турятъ го въ една реторта, херметически затворена, турятъ вътрѣ известни елементи и нагорецвяватъ ретортата отдолу. Така го задържатъ цѣли шестъ мѣсеца. Стариятъ човѣкъ рита отвжтрѣ, плаче, вика и най-послѣ, като го извадятъ, той се е подмладилъ вече, станалъ е малко дѣтенце. Туй правятъ алхимицитѣ, които знаятъ законитѣ за подмладяването. Ако те приематъ въ своята школа, тѣ ще те приематъ като старъ човѣкъ. Като те прѣкаратъ прѣзъ ретортата и се новородишъ по тѣхния начинъ, ти стевашъ ученикъ. И тогава, като те запита нѣкой, защо вѣрвашъ въ това учение, ти ще имъ кажешъ: „Ти влизалъ ли си въ реторта?“ — Не съмъ. „Азъ съмъ влизалъ, зная, какво значи да прѣкарашъ тамъ. Тѣзи хора иматъ знание! Като те извадятъ отъ ретортата, ти вече си се подмладилъ“. И за въ бждеще нѣма да се чака, щото баща ти или майка ти да умратъ и тогава да се подмладятъ но ще ги турятъ въ ретортата да прѣкаратъ шестъ мѣсеца, отдѣто ще изникнатъ като малки сѣменца. А хората ще кажатъ: Богъ да ги прости! — Това сж празни думи. Нѣма какво да ги прощава Господъ, тѣ сж вжтрѣ въ ретортата. Господъ е за живота, Той не е за смъртъта. Като говоримъ за смъртъта ние подразбираме да умре всичко онова

което ни спъва: безвѣрието, злобата, умразата, съмнѣнието, подозрѣнието и тѣмъ подобни. На всичко онова, което внася щастие и блаженство въ насъ, трѣбва да се даде животъ. Вие сега чакате да умрете. Не, ние не искаме да умираме. Ако имаме музиканти, тѣ трѣбва да свирятъ за живота. Има случаи, дѣто животътъ може да се добие чрѣзъ музиката. Знаете ли, колко е силна музиката? Има извѣстни тонове, извѣстни съчетания въ музиката, съ които може една канара да се разчули на части. Напримѣр, трѣбватъ нѣкому нѣколко камъка отъ дадена канара. Той отива съ единъ цигуларь при нѣкоя канара, и цигуларьтъ свиря, взима такива силни тонове, които сж въ състояние да разпукнатъ канарата. Той свиря около $1\frac{1}{2}$ часъ и канарата се разпуква. Отдѣлятъ се нѣколко камъка отъ нея. Слѣдъ тоза цигуларьтъ прибира цигулката си и си отива въ кѣщи. Както виждате, много нѣщо прави цигулката. Не е вѣрна поговорката: „Цигуларь кѣща не храня“. Той кѣща не храни, но кѣща гради.“ Цигуларь домъ не гледа, но той сближава хората и ги жени. Безъ цигуларь хората могатъ ли да се женятъ. Той като, засвири всички се хващатъ на хорото и заиграватъ, Цигуларьтъ има мощна сила въ свѣтъ. Азъ бихъ желалъ цигуларитѣ въ България да иматъ новитѣ цигулки и да изпълняватъ новата музика. Ако имаше десетина такива цигулари, много нѣщо щѣше да се направи. Искатъ ли нѣкой пжтъ да се реформира българския кабинетъ, веднага ще извикатъ тия цигулари прѣдъ първия министъръ на кабинета. Тѣ ще му засвирятъ тъй хубаво, че съ своето свирене ще внесатъ нова свѣтлина и ново

разбиране въ ума на този министъръ. Слѣдъ като му посвирягъ около $\frac{1}{2}$ часъ, той ще извика другигѣ министри на съвѣтъ, ще разгледатъ въпросъ, и положението ще се уреди. Цигуларитѣ ще разрѣшатъ и въпроса за религията въ България.

„Въ своигѣ си дѣйде, и своигѣ Му Го не приеха“. Защо? — Страхуваха се, че този човѣкъ ще донесе нѣщо, което може да развали всичко дотѣгава съществуващо. Не, този човѣкъ ще донесе животъ, знание и свобода. Животътъ носи радостъ. Знанието носи свѣтлина. Истината носи свобода. Казватъ: защо ни е Истината? — Да внесе свободата. Свободата пъкъ ще внесе въ насъ просторъ, ще ни отвори великия пътъ за живота. Какви теории сж развивали старитѣ учени отъ прѣди хиляди години? Азъ не зная. Тѣ сж поддържали, че въ свѣта има седемъ принципа, които и сега се проявяватъ. Първиятъ принципъ е, че всички прояви на вселената въ основата си сж разумни. Основата на цѣлата вселена е човешкиятъ умъ. Въ тази разумностъ има съотвѣтствие между всички части, които се допълнятъ взаимно. Освенъ това, всички противоположности вибриратъ еднаково и се стремятъ едни къмъ други. Свѣтлината, запримеръ, се прѣдава чрѣзъ вибриране.

Най-първо ще се убѣдите, че вселената е разумна. Послѣ ще виждате, че между твоета глава и всички слънца има съотвѣтствие. Съвокупността на всички слънца прѣдставляватъ човѣшката глава. И ние като гледаме на звѣздитѣ, виждаме космическия човѣкъ, Тѣлото му не виждаме, но всички залалени слънца прѣдставляватъ главата му която мисли. Чрѣзъ тия органи той изпра-

ща свѣтлина въ свѣта. Представете си сега, какво ще бжде Олзи, Който е създалъ козмическия човѣкъ! И тогава хората сж подобие на козмическия човѣкъ. Въ тѣхната глава има свѣтящи клетки, както звѣздитѣ. И въ тѣхъ има едно вътрѣшно слънце, по подобие на външното, вслѣдствие на което по нѣкой път отънъ е студено, а вътре у насъ е топло. По нѣкога обратно: отвънъ е топло, а отвънъ е студено. Когато пъкъ между външното и вътрешното слънце у човѣка има хармония и подобие, тогава казваме, че човѣкъ се намира въ състояние на пълно здраве. Ето защо, когато човѣкъ има да изучава хигиената, той трѣбва преди всичко да изучава законитѣ на тази енергия, която е вложена въ него. Въ всички нѣща има полюси, противоположности. Мужътъ и жената, това сж полюси. Свѣтлината и тъмнината, това сж сж полюси.

Другъ принципъ въ живота е, че въ всички нѣща има ритъмъ, Вслѣдствие на това всѣко нѣщо иде на своето врѣме. Ти не трѣбва да бързашъ, прилизи и отливи има въ свѣта. Твоео щастие, твоео благо ще дойде на своето врѣме, стига да имашъ знанието и мъдростта. Всѣко нѣщо има своя причина. Всѣко нѣщо има свое име съ което можешъ да го означишъ. Първото нѣщо, което човѣкъ иска да изучава, е Любовта но той трѣбва да започне отгорѣ, а не отдолу. Той трѣбва да знае името на Любовта. Азъ бихъ желалъ да зная какао ще кажете вие. Какво е името на любовта? Съврѣмените хора не знаятъ името на Любовта. Днесъ, на който езикъ и да произнесете думата „любовъ“, тя нѣма ефектъ, не

реагира върху човѣка. Ако влѣзете въ единъ театъръ и произнесете думата „любовъ“, всичката публика става и започва да бѣга. Защо? — Тѣ разбиратъ смисъла на тази дума. Ако, обаче, влѣзете всрѣдъ тази публика и произнесете думата, „любовъ“, всички ще кажатъ този човѣкъ е смахнатъ. Защо? — Тѣ не разбиратъ смисъла на тази дума. Нѣкой наричатъ Христа „Синъ Божий“. Ние не можемъ да разберемъ Сина Божий, до като не разберемъ Любовта. Думата „Синъ“ подразбира Любовта. Тя крие въ себе си единъ отъ Божественитѣ методи въ свѣта. И когато Христосъ дойде въ свѣта, Той донесе единъ великъ методъ за проявление на любовта. Въ тази любовъ именно е връзката на безсмъртието. Тази Любовъ започва най-първо съ закона на самопожертвуванието, съ закона на самоотричането. Да се пожертвуваме, това е само единъ методъ. И които не разбира Любовта, които не разбира закона на жертвата, ще се уплаши. Той ще каже: какъ, да се откаже отъ живота си? Христосъ казва: „Който обича живота си, ще го изгуби; и който се откаже отъ живота си ще го намери“.

Азъ не гозоря за Любовта въ нейния обикновенъ смисълъ. Нѣма какво сега да придобиваме Любовта. Ние трѣбва да я носимъ съ себе си. И този човѣкъ, на когото азъ искамъ да направя едно добро, отъ дълго врѣме го очаквамъ. Като го видя, казвамъ: много се радвамъ, че дойде. Това е законътъ на Любовта. А сега като дойде нѣкой човѣкъ да му направите едно добро, казвате: отдѣ се намѣри да дойде този човѣкъ? И при това, толкова пари ми задигна! Слѣдъ всичко

товв вие минавате за културни хора, които се молят по три пжти на день, четете „Отче нашъ“ и редъ други молитви, кръстите се. Като говоря така, нѣкой ще кажетъ: той се противопоставя на българската църква. Азъ вѣрвамъ само въ една църква, която носи безсмъртието на своитѣ членове; въ никоя друга църква не вѣрвамъ. Българскитѣ свѣщеници трѣбва да престанатъ да погребватъ мъртвитѣ. Христосъ казва: „Оставете мъртвитѣ да погребватъ своитѣ ближни.“ Ако задачата на свещеницитѣ е да погребватъ мъревитѣ, азъ ги съжелявамъ. Като имъ се каже истината, тѣ казватъ, че говоря противъ църквата. Противъ коя църква? Вие сте си направили едно здание и го наричате църква. Това не е църква. Църквата е нещо много красиво. Тя представлява единъ отъ възвишенитѣ ангели. Църквата, това е човѣшкиятъ духъ. Богъ живѣе въ нея. И тогава всички свѣщеници, проповедници, владици отъ тази църква ще служатъ на великото, на възвишеното. Тѣй трѣбва трѣбва да разбирате тия велики идеи. Не ги ли рабирате така, ще живѣете само въ заблуждения.

И тѣй, всички ще минете прѣзъ ретортата. Азъ съмъ билъ въ тази реторта, прѣвъ съмъ влѣзълъ въ нея, знаа, какво нѣщо е тя. Гробътъ не е ли една реторта? Христосъ казва: „Азъ всички ще възкръся.“ И наистина, всички хора ще минатъ презъ възкресението, само че нѣкои седятъ съ хиляди години въ ретортата.

„Въ своитѣ си дойде“. Своитѣ, това сж онѣзи, които Го обичатъ, но не тѣй, както Го обичаха езреитѣ. Ние трѣбва да бждемъ готови да при-

едемъ Бога съ всичката си любовъ, която имаме въ душата си и да кажемъ: Господи, ние приемаме живота, който ни давашъ. Ние приемамъ свѣтлината, която ни давашъ. Ние приемаме свободата, която ни давашъ. Това трѣбва да бжде задачата на младото поколѣние. Свещено да пазятъ живота, свѣтлината и свободата и всичко да жертвуватъ за тѣхъ. Това разбирамъ религия, това разбирамъ държава, това разбирамъ общественъ строй. Това сж заколи, безъ които всичко друго е празнота.

И така, вие ще възприемете онази велика Любовь, която иде сега въ свѣта. И всѣки отъ васъ да стане образецъ на нея.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 27 юни, 1926 г.
въ гр. София.

ЗАПАЛЕНАТА СВЪЩЪ

34

1927

Печатница Д. М. Златевъ

РУСЕ

ЗАПАЛЕНАТА СВЪЩЪ

„И никой не запалва свѣщъ да я тури на скришно мѣсто, нито подъ шиникъ, но на свѣтилникъ, за да виждатъ светелното, които влизатъ“.

Обикновенитѣ понятия въ живота сж изгубили своя смисълъ по причина на онова растяще разширение на желания и мисли. Казано е въ Евангелието, както и съврѣменната наука доказва, че животътъ не седи въ многото, което човѣкъ има. Животътъ не седи нито въ многото нито въ малкото. Животътъ не седи и въ многото знание. Животътъ не седи и въ многото любовъ, тъй, както съврѣменитѣ хора я разбиратъ. Когато се говори за Любовта, ние всѣкога включваме връме и пространство.

Пързото положение, което трѣбва да имате прѣдъ видъ, е че човѣкъ не добива самъ своето знание на земята. Дали вие сте съгласни съ това твърдение, или не, то е другъ въпросъ. Азъ ще ви обясня, какво значи думата „придобиване“. Човѣкъ носи знанието съ себе си, въ тъй нареченото на наученъ езикъ потенциално или зародишно състояние, а на земята се даватъ само условия да се провърри това знание. Земята е мѣсто, дѣто се прилага или провърява нашето знание, за да можемъ

Лука 11:33

да го усвоимъ. Това е единъ отъ вътрѣшнитѣ закони на битието.

Сега мнозина се спиратъ и питатъ защо да е така? Не розете коренитѣ, да видите, защо се спущатъ надолу; не сваляйте надолу и клонищата, да видите, защо се качватъ нагорѣ, но изучавайте свойствата на коренитѣ и на клонищата. Не се занимавайте съ философията защо коренитѣ се спущатъ надолу. Тази философия е за великитѣ умове. Вие трѣбва да се занимавате повече съ плода, който дървото дава. Най-послѣ посѣйте сѣмката отгледайте дървото и се ползвайте отъ неговия плодъ, като оставите на философитѣ да се занимаватъ съ коренитѣ, съ клонищата и съ тайнитѣ на битието. Нѣкои отъ васъ не знаятъ нищо за плода, а питатъ, защо коренитѣ отиватъ надолу? Азъ питамъ: защо нѣкои хора лѣгатъ на гърба си когато спятъ? Не могатъ ли да спятъ съ главата надолу? Или не може ли природата да ги постави да спятъ въ друго нѣкое положение? — Не може. Защо? Защото ако главата на човѣка се тури въ положение къмъ центъра на земята, всичката кръвь ще отиде къмъ мозъка, а това ще безпокои човѣка. Въ по-слабитѣ натури кръвьта ще нахлуе въ мозъка, ще прѣдизвика тамъ едно наводнение и всичко ще помете. Понеже човѣшкиятъ духъ е разум.нъ, за да се избави отъ голѣмитѣ наводнения, които ставатъ въ козмоса, той е поставилъ опрѣдѣленъ редъ. Има ли нѣкъдѣ излишна вода, той е прѣдвидѣлъ извѣстни помпи, съ които тя да се извлича. Нѣкои ще кажатъ: ние разбираме тази работа. Не я разбирате. Това сж символи. За разбиране на символитѣ човѣкъ

трѣбва да има отличенъ умъ. Ние си служимъ повече съ математически формули, съ символи — едно говоримъ, друго разбираме. Символистическиятъ езикъ въ природата е свойственъ на човѣка, затова всѣки го разбира. Когато започнемъ да изясняваме единъ символъ физически, ние помрачаваме неговото вътрѣшно значение. Запримѣръ въ писанието се казва, че пришетствието на Господа щѣло да стане въ единъ мигъ. Какъвъ е този мигъ? Нѣкои мислятъ, че този мигъ е много малко врѣме. Не, въ такъвъ единъ мигъ могатъ да станатъ много работи. Хората иамаъ обичай да мигатъ. Ако вземете бухала запримѣръ, той постоянно държи очитѣ си отворени; човѣкътъ пъкъ постоянно мига. Защо природата е турила мигачитѣ, тази деликатна кърпица на очитѣ ни? — Да бждатъ чисти. Ако очитѣ ни нѣмаха мигачи, прашната София, бѣ ги затворила. А тъй мигачитѣ постоянно чистятъ очитѣ. Мигането е чистене на очитѣ. Мигашъ ли това подразбира: очисти очитѣ си и тогава гледай! Съ чисти очи трѣбва да гледашъ нѣщата. На сжщото основание и въ ума на човѣка има такива мигачи, които чистятъ мислитѣ. Доброто е горния мигачъ, злото е долния мигачъ. Тѣ ту се сжбиратъ, докосватъ се пакъ се отворятъ, отдалечатъ се — не се обичатъ. Но въ даденъ случай и злото има интересъ отъ окото, и му казва: „Ти и за менъ ще работишъ, защото азъ те чистя“. И доброто му казва: „И на менъ ще служишъ, защото и азъ те чистя“. Това сж символи. Окото казва: „Не зная, какво да правя, и двамата ми служатъ“. Вие ще кажете: вѣрно ли е, че горниятъ мигачъ е доброто, а долниятъ мигачъ е зло-

то? Това сж наши понятия. За насъ лоши нѣща сж тия, които ни причиняватъ болка. А за всѣко нѣщо, което ни причинява удоволствие, мислимъ, че е добро. Обаче, въ природата сжществуватъ редъ условия, които показватъ, че видимото добро въ нѣкои отношения не принася добри плодове. Въ свѣта сжествува едно абсолютно добро, което е разумно. То не е настроение.

Да се повърнемъ къмъ стиха: „Никой не запалза свѣщъ и не я туря въ скришно мѣсто“. Свѣщъта е емблемъ на миспещия човѣкъ. Слѣдователно, когато твоятъ умъ се запали, ти нѣма да го туришь въ услуга на материалния свѣтъ, нѣма да го обгърнешъ съ низки желания, съ низки мисли, нѣма и да го изопачишь. Ще кажете: тогава каква полза ще ни принесе този умъ? — Ти ще го поставишь на най-високото мѣсто, да освѣтлява положението, въ което живѣешъ, защото животътъ на земята е движение. Никой отъ васъ не седи на едно мѣсто. Все постоянно се движите. Условията, при които сте живѣли вчера, не сж сжщитѣ днесъ, а нѣма да бждатъ сжщитѣ и утрѣ. Дчесь дѣйствуватъ други условия. Слѣдъ като прѣкрата тази бесѣда, ние ще бждемъ въ пространството съ милиони километра далечъ отъ прѣдишното мѣсто. Нашата земя постоянно се движи. Като се измѣня мѣстото ѝ въ пространството, измѣня се и нашето състояние. Защо е така? Земята като пжтува изъ пространството, условията на на това пространство се различаватъ, вслѣдствие на което и влиянията на тия условия върху насъ се различаватъ. Онѣзи, които не сж запознати съ козмическото влияние, мислятъ, че пространството

е празно. Не е така. Ония философи, които изучават пространството, третират въпроса дали съществува пространство, или не, дали съществува време, или не съществува. Въпросът не седи въ това, дали съществува време и пространство, или не съществува. Както и да обясняват пространството, това понятие съществува въ човѣшкия умъ. Понятието за време също тъй съществува въ човѣшкия умъ. Вие не можете да разгадате тѣхната същина, но можете да ги разглеждате като понятия. Въ понятието пространство, се включва материята. Въ понятието време се проектира нашия животъ. Да оставимъ на страна въпроса за същината на времето и на пространството. Нѣма нито единъ философъ, който да е опрѣдѣлилъ, какво нѣщо е пространството и времето. Има нѣщо, близо до Истината въ тѣхнитѣ обяснения, но въ същностъ, какво нѣщо е пространството, какво нѣщо е времето, само Богъ знае. Само най-напрѣдналигѣ, само най-великитѣ духове, които сж завършили своето развитие, своята еволюция въ козмоса, знаятъ, какво нѣщо е време и пространство. Всички останали същества, които още не сж завършили своето развитие, иматъ дѣтински възгледи по тѣзи въпроси. Тѣ казватъ за нѣкого: еди-кой си е свършилъ университетъ въ Берлинъ, или въ Лондонъ, или въ Парижъ. Питамъ: какво знае този човѣкъ? Този човѣкъ, който е свършилъ четири факултета, угрѣ заболѣе отъ най-простата енфлуенция и веднага вика лѣкаръ. Толкова знае този човѣкъ! Както виждате, самъ не може да се лѣкува. Ти можешъ да повикашъ лѣкаръ само при такава болестъ, която не можешъ самъ да лѣку-

вашъ. И той ще бжде истински лѣкаръ.

„И нѣкой не запалва свѣщъ да я тури на скритото мѣсто“.

Азъ разбирамъ, какво ви интересува. Всички вие сте огъ тѣзи ,които искатъ съ единъ замахъ да научатъ всичко. Вие искате, като излѣзете вънъ да махнете само съ ржка и веднага да дойде въ стаята ви касата на нѣкой банкеръ и да разполагате съ паритѣ му. Кой не желае това? Туй желание е вложено и въ най малкитѣ животинки. Запримѣръ, съврѣменнитѣ хора изучаватъ хипнотизма искатъ да си служатъ съ него. Съврѣменнитѣ учени хора сж намѣрили, какво нѣщо е хипнотизма и сж наблюдавали, че много растения, животни си служатъ съ него. Змиитѣ, запримѣръ и досега си служатъ съ хипнотизъмъ. Тѣ могатъ да привлекътъ своята жертва направо въ устата имъ. И коткитѣ си служатъ съ хипнотизъмъ по отношение мишкитѣ. Коткитѣ отдавна знаятъ какво нещо е хипнотизмътъ. Знаете ли какво нѣщо е хипнотизмътъ. Той навсѣкждѣ се прилага.

Кой не си служи съ хипнотизъмъ? Цвѣтята не хипнотизирватъ ли пчелитѣ? Всѣко привличане не е ли хипнотизъмъ? Казватъ чѣ, нѣкой ученъ въ Франция владѣялъ изкуството да хипнотизирва Казвамъ: този ученъ не владѣе голямо изкуство и толкова, колкого животнитѣ го знаятъ. Изобщо, сегашнитѣ хипнотизатори малко знаятъ отъ това изкуство. Силитѣ въ природата, съ които ние си служимъ днесъ сж така нагласени, че иматъ и обратно дѣйствиe. Има законъ на равновесие. Ние не можемъ да злоупотрѣбяваме съ извѣстни природни сили, защото всѣкога ще изпитваме и тѣхнитѣ

последствия. По сжция начинъ има законъ на мисълта, по който върви човѣшкиятъ умъ. Отклоните ли се отъ правата посока на човѣшката мисълъ, т. е. скриетѣ ли запалената свѣщъ вие ще имате лоши послѣдствия. Кога една свѣщъ се крие подъ шиникъ? — Когато искашъ да загладишъ нѣщата да си ги прѣдставишъ въ такава форма, въ каквато не сж. Ти знаешъ, че това, което казватъ, не е право но въпрѣки това постъпвашъ другояче. Това ни навежда на единъ случай отъ живота, станалъ нѣждѣ въ Бѣлгария, но въ турско врѣме още.

Двама турци се сждятъ. Единиятъ отъ тѣхъ отива при сждията и му казва: „Господинъ сждия, вземи тази лира отъ менъ и като ти кажа, че на лицето гледашъ, да си спомнишъ че, съмъ ти далъ нѣщо. Слѣдъ това отива втория при него и му казва: „Господинъ сждия давамъ ти двѣ лири, да гледашъ и на двѣтѣ ми лица.“ Кадията задържалъ паритѣ и отъ единия и отъ другия. Той турилъ запалената свѣщъ подъ шиникъ. Като се разглеждало дѣлото, първиятъ отъ подсждимитѣ му казва: „Господинъ сждия, гледай на лицето ми!“ Сждията му казва: „Много добръ, но какво да правя съ този съ двѣтѣ лица? Той разбралъ, че вториятъ далъ на сждията повече. Слѣдователно, дѣлото се разрешило въ полза на онзи, който ималъ двѣ лица. Сега шнитѣ хора сж изгубили вѣра въ сждиитѣ и казватъ нѣма право въ свѣта. Казваме: въ свѣта има едно Божествено абсолютно право, въ което нѣма никакво изключение. Това право се прилага еднакво спрѣмо всички. Това, което сега виждаме е, че хората се съдятъ постоянно. Цѣлия жи-

вотъ не е нищо друго, освѣнъ изправяне на погрѣшки. Вие страдате отъ болести. Дѣцата ви се раждатъ болни. Вие изгубвате богатството си, имането си. Нѣкой народъ го постига катастрофа. Другъ нѣкой народъ пъкъ се заличава отъ лицето на земята. Мислитѣ ли, че всичко това е безъ причина? Всички ония народи, които сж изчезнали отъ лицето на земята сж изгасили своя свѣтилникъ. Тѣзи пъкъ, които се подлагатъ на изпитания, като българитѣ, сж турили свѣтилника си подъ шиникъ. Има, обаче друга опасностъ: свѣщъта да не изгасне. Природата праща всички тия изпитания.

Сегашнитѣ хора се страхуватъ отъ мисълъта, че ако вървятъ въ правия пжтъ, ще умратъ гладни. Не е вѣрно това. Въ историята нѣма нито единъ фактъ, дѣто нѣкой човѣкъ, който е мислилъ право, да е умрѣлъ гладенъ. Обаче всички хора, които не сж мислили право, гладни сж умрѣли. Най-ученитѣ хора сж умрѣли гладни. Царе сж умирали гладни. Князе, генерали сж умирали гладни. Кой не е умрѣлъ гладенъ? Казвате: всички хора сж умрѣли отъ гладъ. Това е фактъ. И млади, и стари умиратъ отъ гладъ, но човѣкъ умира отъ гладъ само тогава, когато неговиятъ свѣтилникъ угасне. Щомъ неговиятъ свѣтилникъ гори, той не може да умре. Има редъ причини, по които хората умиратъ. Свѣтътъ, животътъ трѣбва да се изучи въ всички негови прояви. Запримѣръ, задавали ли сте си въпроса, защо Господъ създаде главата? Какво е прѣдзначението на главата? Какво е прѣдзначението на дробоветѣ, какво е прѣдзначението на стомаха, какво е прѣдзначението на мозъка? За кого работи стомаха? На руски езикъ коремътъ

наричатъ „животъ“. Нѣкои наричатъ стомаха още и търбухъ. Въ сжщностъ службата на стомаха е съвсѣмъ друга отъ тази, която му опрѣдѣлятъ. Сега службата му е изопачена и вслѣдствие на това изопачаване се дължатъ всички лоши резултати въ съврѣмненното човѣчество. Каква е въ сжщностъ службата на стомаха? Каква е тази на дробоветъ, на мозъка и т. н.? Слѣдъ всичко това ние говоримъ и за човѣшкото сърце. Ние имаме сърце, което движи кръвта, имаме и сърце което чувствува. Най-послѣ имаме и единъ умъ, съ който мислимъ. Засега е важно функцията на мозъка. Тамъ се проявява човѣшкиятъ умъ. Прѣзъ деветнадесетото столѣтие се състави цѣла наука за изучаване човѣшкия мозъкъ. Поотдавна се изучавало човѣшкото лице. Прѣзъ още по-далечното минало се изучавало и човѣшкото тѣло: какъ е създадено то, какви сж неговитѣ функции и т. н. Тамъ влиза астрологията, която показва, какво е отношението на тѣлото къмъ външния свѣтъ. Ако човѣкъ не изучава тази наука ще мисли, че връзкитѣ между него и външния свѣтъ сж далечни, като че не сжществуватъ. Не е така, обаче. Венера, на-примѣръ, има влияние върху чувствата на човѣка, Марсъ има влияние върху воинственото настроение на човѣка. Сатурнъ има влияние върху силитѣ на мисълта у човѣка. Юпитеръ има влияние върху благородството, върху интелектуалнитѣ чувства на човѣка. Меркури има влияние върху ума на човѣка. Луната пъкъ има влияние върху въображението, върху фантазията му. Земята върху какво указва влияние на човѣка? Най-голѣмо влияние върху човѣка указватъ, обаче, слънцето и земята. Самиятъ

животъ е така разпрѣдѣленъ, че между химическитѣ процеси, които ставатъ въ земята и животътъ, който иде отъ слънцето, става постоянно прѣплитане. И обратно: между живота на земята и химическитѣ процеси, които ставатъ на слънцето, също тъй има извѣстно прѣплитане. Та казвамъ: Христосъ е разбиралъ дълбоко природата и нейнитѣ закони.

Нѣкой мислятъ, че Христосъ не е билъ ученъ. Не, Той е билъ много ученъ човѣкъ. Ако Христосъ бѣше професоръ днесъ, Той щѣше да бѣде най — видниятъ професоръ въ цѣлата съврѣменна култура. Не мислете, че онези велики Учители, онѣзи велики адепти не разбиратъ науката. Тѣ я разбиратъ много добрѣ; тѣ иматъ свои лаборатории, въ които правятъ редъ опити. Най великитѣ Учители иматъ методи, чрѣзъ които могатъ да отидатъ до слънцето и да се върнатъ назадъ. Единъ адептъ има положителни знания, той знае всичко но мълчи, не говори нищо. Сегашната култура, която азъ наричамъ „култура на малкитѣ дѣца“ сега се занимава съ въпроса, какво има на слънцето. Тѣ едва сега учатъ, колко елемента има тамъ и какви сж тия елементи. Тѣ сж направили малки опити и казватъ, че съврѣменната наука е много точна. Съврѣменнитѣ учени сж направили редъ изчисления, да опрѣдѣлятъ, какво е разстоянието на земята отъ слънцето. Доколко сж точни тѣхнитѣ изчисления, виждаме отъ това, че единъ математикъ изчислява съ всичката точностъ на математиката и намира, че разстоянието на земята отъ слънцето е 92 милиона мили, а другъ изчислява, че същото разстояние е 93 милиона

мили. Каква точност е тѣзи, ако въ изчисленията на двамата математичи има единъ милионъ мили разлика? Какво бихъ направилъ, ако бихъ се качилъ на единъ тренъ, който ще ме остави на разстояние единъ милионъ мили отъ слънцето? Като дойдемъ до всички теории на съврѣмненната математика ние виждаме нейната несъстоятелностъ. Не искамъ да критикувамъ науката, но казвамъ, че истинскитѣ учени хора, върху плѣщитѣ на които се крепи науката, мълчатъ. Истинскитѣ адепти знаятъ точно разстоянието между земята и слънцето. Въ тѣхнитѣ изчисления има само единъ сантиметъръ въ разлика, и като отидѣшъ на слънцето, ще намеришъ, че дѣйствително има само единъ сантиметъръ разлика. Това разстояние не ти позволява напълно да се допрешъ до слънцето. Докоснешъ ли се до него, ще произлѣзе нѣкакъвъ взривъ. Сжщото това разстояние отъ единъ сантиметъръ сжществува и между единъ и другъ човѣкъ. Нѣкой отъ васъ искатъ да разрушатъ това разстояние и казватъ: да се съединимъ да развалимъ тази граница! Всички скарвания, всички недоразумения между хората започватъ именно когато дойдатъ наблизо единъ до други. Докоснатъ ли се, между тѣхъ се явява взривъ. Защо ставатъ тия работи? Красивиятъ момѣкъ, който е лишенъ отъ умъ, търси нѣкоя красива мома, съ която да се свѣрже. Но красивитѣ моми сж най — лошитѣ домакини. Ако нѣкой момѣкъ иска да му побѣлѣе главата, нѣка вземе красива жена. И обратното е вѣрно. Ако нѣкоя мома иска да и побѣлѣе главата, нѣка вземе красивъ мжжъ. Да бждешъ красивъ по умъ, по душа, по сжрце, разбирамъ, но да бждешъ само

външно красивъ, това е най-голѣмото нещастие. Душата на човѣка трѣбва да бѣде благородна, мощна! Умътъ на човѣкъ сѣщо тъй трѣбва бѣде чистъ и свѣтълъ! Всѣки мжжъ трѣбва да схваща нуждитѣ на своята другарка, да влиза напълно въ нейното положение. И въ всѣки даденъ моментъ, когато той вижда, че тя се намира въ затруднено положение, нека разглѣжда въпроса тъй, както би го разглеждалъ за себе си. Ако той е уменъ, нека се постави на нейното мѣсто. Сѣщото нѣщо може да се каже и за жената. Не спазваме ли това, ние поставяме свещъта подъ шиникъ. За да се постави свѣщъта подъ шиникъ, има редъ условия.

Сага ние искаме да живѣемъ. Право е това на ше желание. Животътъ е потрѣбенъ. Всѣки младъ човѣкъ иска да живѣе. Пъкъ и старитѣ искатъ да живѣятъ. Има, редъ условия, обаче, които като изпълнимъ, ние можемъ да живѣемъ колкото върѣме искаме. Затова се изисква знание. Първото нѣщо отъ ученицитѣ на окултната наука се изисква абсолютно търпение. Търпѣнието е съзнателенъ процесъ на ума. Сега хората нѣматъ търпѣние. Биятъ нѣкого, казватъ му: търпи! Това не е търпѣние, това е неволя. Търпѣнието е качество сомо на свободния човѣкъ. Търпеливиятъ човѣкъ не трѣбва да бѣде външно безучастенъ къмъ нѣщата. Търпеливъ човѣкъ може да бѣде държавникътъ. Търпеливъ човѣкъ може да бѣде министертъ. Търпеливъ човѣкъ може да бѣде философътъ. Майката сѣщо може да бѣде търпдлива. Великитѣ хора трѣбва да бѣдатъ търпеливи. Да бѣдешъ търпеливъ човѣкъ, значи да бѣдешъ великъ човѣкъ, да прѣнасяшъ лесно всички мжчно-

тии на живота: да загубишъ 200,000 лева и да вървишъ, като че бълха не те е ухапала. Ще ви приведа единъ символъ, да видимъ, какъ ще го изтъкувате. Прѣдставете си, че вашиятъ братъ е заминалъ занѣждѣ и слѣдъ десетъ години ви пише, че ще се върне. Вие сте забогатели прѣзъ това врѣме и започвате да се приготвявате да посрещнете брата си. Но прѣди да дойде братъ ви, вие изгубвате всичкото си имущество отъ 500,000 лева и оставате безъ нищо. Питамъ ви: ще можете ли въ този случай да посрещнете брата си тъй радужни, както щѣхте да го посрещнете, ако не бѣхте изгубили тия пари? Ще кажете: бѣда е това! Ще ви приведа сѣщия символъ въ друга форма. Представетѣ си, че вашиятъ братъ попадне въ една разбойническа банда. Вие обичате брата си, като себе си. Працете хора да ви кажатъ, че ще пуснатъ брата ви само ако при условие дадетѣ за него 500,000 лева. Вие даватѣ тия пари. И като дойде братъ ви радвате се. Защо? — Печалбата въ дадения случай е вашиятъ братъ. Отидоха наистина 500,000 лева, но спасихте живота на брата си. Че сте дали 500,000 лева за живота на брата си, нищо не е това. Нѣкои казватъ: България изгуби отъ такава една постѣпка. Какво губи тя? Ако тия пари отидоха за откупъ на нѣщо много цѣнно, тогава не сж ли на мѣстото си! Кого откупвате? Колко българи има затворени заробени въ невидимия свѣтъ. За тѣхъ професоритѣ нищо не знаятъ. Знаете ли, че за тия затворници въ другия свѣтъ българитѣ трѣбва да платятъ 30 милиона лева въ злато? Казватъ: на България не вървятъ нѣщо работитѣ. Затова именно на българитѣ не имъ върви. Тия заробени

българи трѣбва да се избавятъ. Какъ ще ги избавите, я ми кажете? Казва Христосъ: „Ще ги избавя“. И наистина, Христосъ ги избави. Питамъ, обаче: Любовта Христова проявена ли е въ Бѣлгария тѣй, както Христосъ я проявява? Азъ взимамъ Христа прѣди 2,000 години, както взимамъ и бѣлгарския народъ, на чело съ цѣлото духовенство, като послѣдователи на Христа и ви питамъ като външно, незаинтересувано лице: бѣлгарското духовенство, както и бѣлгарскиятъ народъ прилсжили ли лж Христовата Любовь? Идете въ странство да видитѣ, че когато искатъ да сгорчатъ нѣкого, наричатъ го бѣлгаринъ. Идетѣ въ Германия, въ Англия навсѣкждѣ бѣлгаринътъ има едно ксмпрометиращо име; бѣлгаритѣ нгесѣкѣде минаватъ за вгрварски народъ. Навсѣкжде за бѣлгаритѣ иматъ много лошо мнѣние. Азъ бихъ считалъ, че Христовата Любовь е приложена въ Бѣлгария, ако изъ Бѣлгария нѣмаше никаква бѣсилка, ако не ставаше никакво убийство. Въ войната, която Англичанитѣ водиха четири години имаше застрѣляни само около 3,500 души и екзекутирани около 250 души. Ами колко души имаше убити и колко екзекутирани въ войната, която Бѣлгария водеше. Разпрѣвяха ми за единъ бѣлгаринъ на фронта който поради припадна болестъ, отъ която страдалъ, отстѣпилъ при едно стражение. Затова нѣщо, обаче, билъ осжденъ на застрѣляване, кото го обвинили, че не искалъ да служи на своето отечество. Казватъ: тия нѣща не трѣбва да се изнасятъ, понеже разклащатъ народния моралъ. Тия нѣща не ги изнасямъ азъ, тѣ навсѣкѣде се носятъ. Стабилността на единъ народъ зависи отъ Любовта, която той има въ себе си. Единъ на-

роля не може да се изправи съ убийства. Стабилност трябва да има въ него! Въ тази Любовь всички трѣбва да желае доброто на цѣлия български народъ; и цѣлиятъ български народъ трѣбва да желае доброто на своитѣ членове. Следователно когато отидешъ въ нѣкое село, селянитѣ трѣбва да тѣ посрѣщнатъ, да те угостятъ. И когато дойде нѣкой селянинъ въ града и вие трѣбва да го посрещнете по сжщия начинъ, между васъ да има надпреварване. Като дойдатъ шопитѣ при васъ, какъ ги посрѣщатъ? И вие като отидете при тѣхъ, какъ ви посрѣщатъ? И това сж все българи! Единиятъ е гражданинъ — българинъ, другиятъ е земедецъ — българинъ. Като ги срѣщате, виждатъ ги всички разпрѣдѣлени на партии. При това, всички сж правовѣрни всѣ за народа си милѣятъ. За кой народъ, за гражданитѣ или за селянитѣ? Едни милѣятъ за гражданатѣ, други за селянитѣ. Разделението на партии не е лошо нѣщо, но нека този народъ се учи. Онѣзи които сж за гражданитѣ нека учатъ гражданитѣ на любовь. Онѣзи, които сж за селянитѣ, нека учатъ селянитѣ на любовь. Онѣзи, които сж за земеделцитѣ нека учатъ земеделцитѣ на любовь. Онѣзи които сж за военитѣ, нѣка учатъ военнитѣ на любовь. Онѣзи, които сж за професоритѣ, нека учатъ професоритѣ на любовь. Онѣзи, които сж за майкитѣ, нека учатъ майкитѣ на любовь. Башитѣ, братята, сестритѣ, нѣка всички проповѣдватъ Любовьта. Не говоря за сегашната любовь. Единъ младъ момъкъ, българинъ въоръженъ съ два кобура въ врѣме на въстанието, казва на възлюбената си: „Генке, виждашъ ли тия турци, всички ще ги избия! Ела съ мене, не се бой.“ Върви той съ нея прѣзъ Стара-планина, но по едно врѣме изкача на срѣща имъ една меч-

ка. Той остава Генка, покатерва се на единъ букъ и казва: Не бой се, азъ оттукъ ще цъкамъ„ Генка вижда своя герой горе на дървото и му казва: „Съ цъкане отгоре работа не става.“ Азъ считамъ герой онзи момъкъ, който може да хване мечката за ушитѣ и да каже; „Знаешъ ли, че азъ обичамъ тази мома? Знаешъ ли, че азъ имамъ вѣра? Хайде да си вървишъ! „Послѣ я поглади малко и казва: Върви си по работата, да не се караме! Ти трѣбва да знаешъ, че азъ обичамъ“. Мечката ще го погледне и ще си каже: „Щомъ обичашъ, повече въпросъ не става“. Това наричамъ азъ геройство. Докато ти цапнешъ съ чакмаклията пушка отгорѣ, твоята Генка десетъ пжти ще отиде. Ако си въ Индия докато се обърнешъ тигърътъ ще задигне твоята Генка, и никой не ще може да я намѣри. Това сж прѣносни нѣща.

Нѣкой учитѣль скжсаль своя ученикъ или своята ученичка, Тя казва: „Нѣма да живѣя ,повѣче ще се самоубия!“ И наистина, като я скжсатъ, купува си отрова, да се отрови, или се обесва, или се самоубива. Колко ученици има, които сж се отровили по този начинъ! Какъвъ моралъ има въ това, да скжсашъ единъ ученикъ? Ако той ще се самоубие, тури му три. Туришъ ли му три и Господъ ще ти тури три, ще те благослови. Нѣкой пжтъ учителътъ неотстъпва, казва: „Нека се самоубие, азъ не отстъпвамъ отъ своитѣ убѣждения. Като се самоубие, майката, бащата, братята, сестритѣ и всички негови роднини скърбятъ. Тури му три, нека отъ тебе да замине тази, единица. Слѣдъ това кажи на този ученикъ: Азъ вѣрвамъ, че ти за въ бждеще ще се учишъ по-добрѣ, имамъ вѣра въ тебе“. Дѣто ще се самоубие, тури му една тройка да живѣе. Казвате: такъвъ е моралътъ на

учителитѣ. Мораль било тоза да накарашъ единъ ученикъ да се самоубие! Има ученици, които като се намѣрятъ въ трудно положение, набиватъ своитѣ учители. Разправяха ми слѣдния анекдотъ за единъ студентъ въ университета, който заставилъ единъ отъ своитѣ професори да му постави добра бѣлѣжка. Този студентъ пропадналъ на изпита при своя професоръ, затова влиза единъ денъ въ кабинета при него и му казва: „Азъ учихъ но пропаднахъ, затова искамъ отъ васъ да ми поправите, бѣлѣжката“. — Не мога да я поправа. „Не може ли? Слушайте, или ще я поправитѣ, или ще изхвъркнеге изъ прозореца навънъ! Ще поправите ли бѣлѣжката?“, — Моля, моля почакайте! И професорътъ поправа бѣлѣжката, пише му петъ. Студентътъ казва: „Още веднъжъ да не си играете съ менъ:“ По — нагатыкъ нѣма да ви разправямъ цѣлата история. Убѣждения има този професоръ, не иска да поправи бѣлѣжката, но като дойде да изхвъркне отъ прозореца, туря му петъ. Учителитѣ трѣбва да постигватъ съ любовь, а ученицитѣ да постигватъ съ почитание.

Тази свѣщь трѣбва да бжде запалена. Ако нѣкои отъ моитѣ бесѣди проникнатъ въ една отъ гимназиитѣ, цѣлиятъ учителски съвѣтъ ще се събере, да търсятъ начинъ, какъ да прѣдпазятъ ученицитѣ да не се увеличатъ въ новото учение. Родителитѣ имъ се оплаквали, че тѣзи бесѣди разклаждали умоветѣ на тѣхнитѣ дѣца. Казватъ, че тия бесѣди не сж за младитѣ. Ами за кого сж? Азъ ще ви докажа, че слънчевата свѣтлина досега е причинила нѣй-голѣмитѣ злини. Всички наводнения не ставатъ ли отъ топлината и свѣтлината? Всички болести не се ли дължатъ на топлината и на свѣтлината? Смъртъта не се ли дължи на топ-

лината и на свѣтлината? Всички пожари не се ли дължатъ на слънцето? Всички скарвания между мъже и жени не се ли дължатъ на слънцето? Ако мъжътъ и жената живѣяха въ тъмнина щѣха ли да се каратъ? — Нѣмаше. Слънцето виновно ли е за всичко това? — Не е виновно. Ние трѣбва да разбираме смисъла на тази свѣтлина. Ако не знаемъ какъ да използваме светлината, тя ще донесе най-големитѣ злини въ живота ни: ако знаемъ какъ да я използваме тя ще донесе най-големитѣ благословения. Христосъ, като се обръща къмъ тѣзи които сж живѣли прѣди 2,000 години казва: „Човѣшкиятъ умъ, който Богъ е турилъ, не се поставя подъ шиникъ, но подъ широкъ просторъ, за да служи за благото на този народъ, въ който живѣе“, И всички истински учени хора които се занимаватъ съ науката сж пратени отъ незидимия свѣтъ за благото на другитѣ хора. Всеки човѣкъ е роденъ съ извѣстна склонностъ къмъ нѣщо. Азъ похвалявамъ ученитѣ хора въ едно отношение а именно: тѣ изживяватъ цѣлия си животъ въ работа, безъ да имъ се плащ. Всеки ученъ човѣкъ, който изживѣва 20 или 30 години за науката безъ да му плататъ той е идеалистъ. Единъ музикантъ, който посвѣщава цѣлия си животъ за музиката, или единъ скулпторъ или единъ художникъ, които посвѣщаватъ цѣлия си животъ за искусството, това сж хората, които подтикватъ съвременното човѣчество напредъ. Слѣдоватѣлно, всички трѣбва да работимъ даромъ, да се подчинимъ на Божия законъ. И когато тази свѣщъ се запали въ ума на когото и да е, този човѣкъ ще знае какъ да си служи съ силитѣ и съ законитѣ на природата. Единъ земледѣлецъ нѣмаше да обработаа 100 декара земя, нему стигагъ 10 декара. Ако единъ китаецъ има

четири декара земя, той се счита много богатъ. Единъ китаецъ може да изкара отъ четири декара земя толкова, колкото българинътъ отъ 50 декара. Ако имахме истинското знание, ние щѣхме да знаемъ, какъ да съкращаваме своя трудъ. Съврѣменитѣ ученици иждивяватъ много врѣме за учене. Такава е нашата възпитателна система. Споредъ мене, четири часа сж достатѣчни за учене: два часа прѣдъ обѣдъ и два часа слѣдъ обѣдъ. Повечето отъ врѣмето трѣбва да бжде употребено изучаване природата, всрѣдъ самата нея, заедно съ учителитѣ. Напримѣръ, ботаниката да се изучава между цвѣтята. Ами дѣ трѣбва да се изучава религиозния животъ? — Не въ църквата, но между бѣднитѣ. Когато нѣкой хора искатъ да се молятъ, не трѣбва да отиватъ въ нѣкоя църква, но да отидатъ при една бѣдна вдовица. — Това е най-добрата църква. Това е най-добрата молитва. Ако искате да се молитѣ, ще ви пратимъ при бѣднитѣ сирачета, останали безъ баща и майка. Това е най-добрата църква. Вие сами ще бждте свещеникътъ; ще се помолитѣ и ще ги заведете при Господа. По този начинъ ще направите най-добрата молитва. И тъй като ставате сутринъ, ще се обличатѣ въ нови одежди и така ще влизате при тия сирачета да ви се развагъ. Какви одежди ще обличате? — Живи одежди; отъ хлѣбецъ, отъ водица, отъ дрѣшки, отъ топливо, отъ знание, отъ добри думи. Тоза разбирамъ религия! Сегашната религия, каквато имаме въ Америка, въ Англия е била хубава, но за миналото, за въ бждеще тази религия не може да ни повдигне, защото е казано: „Този народъ се приближава къмъ мене съ устата си, но сърцата имъ сж далечъ отъ мене“. Вие тукъ сте се събрали да ви държа бесѣда, но трѣбва да знаете, че онова ко-

ето ще ви повдигне прѣдъ Бога, това сж добритѣ рѣшения, които ще приложитѣ още днесъ. Всички вие сте богати, трѣбва да запалите вашитѣ свѣтилници, да вземете вашитѣ ключове и да отворитѣ каситѣ си. Азъ не искамъ да раздадете всичкото си имане но дайте толкова, колкото сърцето ви позволява, по любовъ и си помислете, какъ бихтѣ желали да постѣпятъ другитѣ спрѣмо васъ, ако бѣхтѣ бѣденъ. Ако ние приложимъ всичко това по този начинъ, ще имаме най-великата наука. Когато въ човѣшката душа се зародятъ добри желания, само тогава природата ще открие свѣтите знания своитѣ, тайни и ще започне да ни учи. Човѣкъ, койго дава, и нему се дава. Човѣкъ който е щедъръ, за него сиромашия не сжществува. Какво е сиромашия, той не знае. Съ каквато мѣрка мѣришъ, съ такава ще ти се възмѣри. Привличайтѣ умнитѣ хора, не дружатѣ съ глупавитѣ. Като се съберешъ съ глупази хора, имай желание да хвърляшъ позече свѣтлина, щото и тѣ да станатъ умни. Като се съберешъ съ лоши хора, глѣдай съ своя добъръ живогъ да пробудишъ ревнование въ тѣхъ, и тѣ да бждатъ добри. Ние трѣбва да бждемъ чѣзмѣрно резностни, но какъ да работимъ? — По любовъ, а не съ насилие. Какъ постѣпватъ въ съврѣменитѣ държави? Като се издаде единъ новъ законъ въ народното сѣбрание, всички вѣстници го оповѣстятъ, искатъ неговото приложение. Всички стражари слѣдятъ за изпълнението му и тежко на онзи, който не го прилага. Това, обаче, е насилие. Ако това приложение трѣбваше да дойде чрѣзъ насилие, какви резултати ще даде? Вие знаете послѣдствията огъ насилието. Насилието ражда насилие.

Защо Христосъ не дойде съ своитѣ ангели да

внесе страхъ и трепътъ и да се наложи? Защо Той дойде бѣденъ и трѣбваше евреитѣ да Го гонятъ, да Го хулятъ, а римскитѣ войници да Го разпнатъ? Въ идването на Христа го този начинъ именно се крие спасението на свѣта. Въ страданиято е спасението на човѣчеството. Азъ говоря за страдания, въ които човѣкъ може да се радва. За съзнателнитѣ страдания Христосъ казва: „За този часъ съмъ дошълъ. Моитѣ страдания ще станатъ причина милиони хора да се повдигатъ и да се радватъ. „Само при страданията могатъ да се родятъ бждашитѣ велики души. Съ това ще се добие импулсъ за великото въ свѣта. Ако Христосъ бѣ дошълъ като царь, този вжтрѣшенъ импулсъ не би се родилъ у хората. Всѣки отъ васъ, който иска да разбере страданията на Христа, непрѣменно трѣбва да добие вжтрѣшно смирение. Писанието казва: „Богъ живѣе въ душитѣ на смиренитѣ. „Вие трѣбва да разбирате смирението въ неговата дълбочина и животворна сила. Да бждешъ смиренъ, значи да съзнавашъ, че всичко можешъ да направишъ, а сжщеврѣменно да си толкова благъ, че да отваряшъ пътъ и на една мравя.

Христосъ казва: „Никой не запалва свѣщъ и да я тури на скришно мѣсто.“ И вие запалете вашитѣ свѣщи! И тогава, художникъ ли си, на тази свѣщъ, на това слънце рисувай! Нѣмате ли тази свѣщъ, отъ васъ нищо не може да излѣзе. Поегъ ли си, на тази свѣщъ пиши! Проповѣдникъ ли си, на тази свѣщъ проповѣдвай! Земледѣлецъ ли си, най — първо запали свѣща и тогава иди да орешъ; Огивашъ ли когато това слънце не е изгрѣло, нищо нѣма да излѣзе. Азъ говоря за вжтрѣшната свѣщъ, а не за външното слънце. Запалването на тази свѣщъ прѣдставлява единъ вжтрешенъ

процесъ у насъ. Ние имаме лъжливи обективни скващания, мислимъ, че свѣтлината е извънъ насъ. Не, вътрешната свѣтлина е повече, отколкото външната свѣтлина. Казва Христосъ: „Вие сте свѣтли-на“. Тази свѣтлина, която иде отъ слънцето, е животътъ на онези същества, които светятъ. Тѣ сж светещи същества. Отъ тия разумни същества произтича свѣтлината въ свѣта. Тамъ, дѣто има свѣтлината, има и животъ и разумность. Тамъ, дѣто нѣма свѣтлина, нѣма животъ нѣма и разумность. За послѣдното положение е казано въ думитѣ Христови: „Тази свѣтлина е турена подъ шиникъ“.

И тъй, работете само при тази свѣтлина, която Богъ е вложилъ въ васъ. Понѣкога говорите за слънцето. То е емблемъ. Това външно слънце е отражение на друго слънце, което е невидимо. И Писанието казва, че за въ бъдеще Богъ ще ни бжде слънце. Слѣдователно, това слънце изразява само силата Божия, която се проектира чрзъ него. И въ ума който Богъ е вложилъ въ насъ, трѣбва да вложимъ вѣра. Въ този умъ, въ тази саѣщъ ние трѣбва да вѣрваме, понеже е отъ Бога. Чрѣзъ него Богъ ни се изявява. В кого ще вѣрваме, ако ние не вѣрваме на своя умъ, ако ние не вѣрваме на своитѣ мисли, на своитѣ чувствувания? Човѣкъ вѣрва на другитѣ хора дотолкова, до колкото вѣрва и на себе си. Човѣкъ трѣбва да придобие пълна вѣра на себе си и на Божественото. Възстанови ли тази вѣра, той ще възстанови своитѣ отношения и къмъ другитѣ.

Първото нѣщо: ние трѣбва да придобиемъ пълна вѣра въ Божественото, което живѣе въ насъ.

Бесѣда, държана отъ Учителя на 4 юли, 1926 г. въ гр. София.

ЗА СЛАВА БОЖИЯ

35.

1927
Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44
РУСЕ

За слава Божия

На кратко ще се спра върху една основна мисль, а именно върху сжщинската проява на живота.

Какво може да се разбира подъ думата „Слава Божия“? Славата се обяснява само по закона на Мждростѣта или знанието. Науката показва Славата Божия, но хората като добиятъ знанието, не го употрѣбаватъ за Слава Божия, а за своя слава, вслѣдствие на това се ражда дисхармония. Азъ наричамъ хората отдѣлни единици. За всѣка отдѣлна единица има двѣ възможности въ живота: да върви въ правия пѣтъ, и да направи едно отклонение отъ този пѣтъ. Значи, всѣка душа, като отдѣлна единица, има възможность да се разширява и да се смалява. Туй обясняватъ въ окултната наука по нѣколко начина. Западнитѣ окултести го обясняватъ съ тѣй наречения „топлиненъ етеръ“. Етерътъ означава това, отъ което нѣщата се раждатъ и отглеждатъ. Частицата „ет“ е първичното начало, отъ което нѣщата се раждатъ. „Теръ“ е това, което отглежда нѣщата на земята. Етерътъ не е гъста материя. Топлинниятъ етеръ, т. е. първичната енергия, която е започнала дѣйността си, има връзка съ обичѣта, съ Любовѣта. Слѣдователно,

въ първото изявление на живота се проявява Любовта, прѣзъ което врѣме започва да дѣйствува топлинниятъ етеръ въ материята. И така животътъ се проявява въ топлина. Съ появяването на топлината, течението на живота е почнало да слиза къмъ земята, за да я организира.

Казва се въ Битието: „Въ начало Богъ създаде небето и земята“. Туй течение е Божествения Духъ, който слиза отгорѣ да организира нѣщата. При сегашното състояние на развитие, въ което се намирате, вие трѣбва да разбирате закона на топлинния етеръ. Той е едно движение отвънъ навънтрѣ. Когато казваме, че трѣбва да любимъ другитѣ хора, ние подразбираме този топлиненъ етеръ, който иде отвънъ. Хората изискватъ нашата любовъ. Нѣкой иска да те обича и да го обичашъ. Защо? — Това е една енергия въ природата, която иска да се прояви. Вие като не разбирате закона, изопачавате нѣщата. Ами когато единъ изворъ иска да се прояви, какво трѣбва да направи? — Трѣбва да започне да извира. Водата като почне да извира отъ него, той се проявява. Това става и съ човѣка. Когато единъ ангелъ люби нѣкой човѣкъ, ще видите, че отъ този ангелъ извира нѣщо. Това, което извира отъ него е течностъ, а вашата любовъ е гѣста. Когато вие обичате нѣкого, и отъ васъ извира нѣщо. И ако ви види въ този моментъ нѣкой ангелъ, който се връща отъ дълго пѣтешествие, ще каже: „Хайде ще си почина малко при този изворъ“. Той ще гребне съ чашката си малко отъ вашата вода и ще опѣни правилно, дали вашиятъ изворъ е хубавъ, или не. Тѣй щото, когато хората се любятъ въ физическия свѣтъ,

между тѣхъ съществуватъ чисто физически прояви, но въ невидимия свѣтъ не е така. Тамъ Любовта е единъ изворъ. Тия нѣща за васъ сж отвлѣчени понятия. Вие само казвате: тия хора се обичатъ. Да, така е, но трѣбва да знаете, че животътъ съотвѣтствува на топлинния етеръ, и ако ти не можешъ да приемешъ този стимулъ отвънъ, тогава животътъ не може да се прояви въ тебъ. Животътъ, който иде отвътрѣ е проявление на този топлиненъ етеръ. Прояви ли се живота, и твоятъ животворенъ етеръ ще се намира въ центъра на земята. Животворниятъ етеръ е туй, което създава. И за да се прояви този животъ, най-първо трѣбва да дойде тази вълна отвънъ.

Сега, като говоря за земята, вие мязате на нея, затова непременно трѣбва да дойде въ васъ този топлиненъ етеръ, като стимулъ отвънъ, за да подтикне сърцето ви къмъ дѣятелностъ. Нѣкой път вие искате да обичате. Значи, слѣдъ като сте приели единъ стимулъ отвънъ навътрѣ, отъ центъра на вашето сърце трѣбва да се прояви другъ потикъ, за да се изяви животътъ. Следователно, всѣки, който иска да живѣе, ще дойде въ стълкновение съ твърдата материя. Всѣки, който иска да люби, ще дойде въ стълкновение съ твърдата материя. Човѣкъ, който не може да работи съ твърдата материя, не може и да живѣе. Въ това отношение, отъ гледището на живота, страданията сж камъни, чрѣзъ които вие ще съградите вашето бъдеще. Следъ това иде свѣтлината, сжщо тѣй необходима за живота. И тя е едно течение, което се нарича „свѣтлиненъ етеръ“.

Всички тия външни прояви на живота иматъ

своя форма. Топлината създава известни форми у човѣка. Свѣтлината сѣщо тѣй създава известни форми. И животътъ има известни форми. Всѣко течение създава свои опредѣлени форми. Топлината и свѣтлината отъ слънцето указватъ голѣмо влияние най-първо върху религиозното състояние на човѣка, както и върху науката. Ще се стремите да запазите въ себе си тази топлина и свѣтлина. Никога не трѣбва да изгубвате тази малка топлинка, която имате въ слънчевия вжзелъ! Тази топлинка винаги трѣбва да съществува у васъ. Тя ви е необходима. Ако имате тази топлинка, вие сте неуязвими, никой нищо не може да ви направи, но изгубите ли тази малка топлинка, съ васъ вече могатъ да се случатъ най-голѣмитѣ нещастия: бури, катастрофи. Могатъ съвършено да ви съсипятъ и отъ васъ нищо да не остане. Запазете ли тази топлинка въ себе си, впоследствие ще дойде и свѣтлината, а като дойде свѣтлината тя носи знанието у човѣка. Значи, свѣтлинниятъ етеръ има влияние върху мозъка. Топлинниятъ етеръ има влияние върху сърцето. Въ сърцето на човѣка, отвѣтрѣ-навѣнъ, ставатъ редъ химически процеси. Отъ тѣхъ зависи какъ ще се прояви човѣкъ, дали по единъ, или по другъ начинъ. Не се спъвайте отъ различнитѣ прояви на човѣшкия животъ! Външниятъ свѣтъ може да се спъва, но вие не трѣбва да се спъвате. Ще знаете, че въ каквато насока и да се проявява човѣкъ, всичко туй е за Славата Божия. Защото вашитѣ опущения, вашитѣ погрѣшки прѣдставляватъ възможности за повдигане на по-напрѣдналитѣ отъ васъ същества. Ти правишъ известна погрѣшка, а тия същества, които ти не виждашъ използватъ тази твоя погрѣшка, взиматъ я за съграждане на една

велика добродѣтель. Всичко въ свѣта е така създадено, че тия разумни същества използватъ всѣка ваша погрѣшка за създаване на една добродѣтель. Сега да не кажете: като е тѣй, щомъ всичко е за добро, да правимъ погрешки! Не, не е така. Когато вие несъзнателно сте направили една погрѣшка, несъзнателно сте направили едно опущение, само тогава ви казвамъ да не съжбялявате за него. Тази ваша погрѣшка ще се използва отъ друго нѣкое същество за добро. Знайте, че щомъ сте на земята, вие ще правите погрѣшки, тѣ сж неизбѣжни, но погрѣшките не трѣбва да се правятъ умишлено. Единствената опасностъ отъ страна на черното братство седи въ това, че тѣ иматъ за задача да всадятъ въ човѣка единъ критически духъ, че той не живѣе добрѣ. Ние знаемъ това, човѣкъ не може да бжде светия бѣ единъ день. За да бждемъ светии, трѣбва да знаемъ всички закони на природата, нѣкъ да знаемъ дори и своето бждеще. Дойде нѣкой при мене и ми казва: азъ съмъ святъ човѣкъ. Добрѣ, кажи ми тогава моето бждеще! Ако той не може да ми каже бждещето, казвамъ му: ти не си никакъвъ светия. Единъ светия трѣбва да прѣдсказва бждещето на хората. Единъ напредналъ човѣкъ трѣбва да има това вътрѣшно знание, той трѣбва да прѣдчувствува, какъ ще станатъ нѣщата. За сега всички вие имате възможностъ да се влияете отъ външния свѣтъ. Вие сте рефлектори на външния свѣтъ, на тѣхната свѣтлина, но трѣбва да знаете, че свѣтлината на хората е тѣхна свѣтлина, а вашата си е ваша. Но ако вие отражавате само тѣхната свѣтлина, това не е никаква свѣтлина. Ако вие имате ваша свѣт-

лина, само тя е реална. Ако, обаче вие отражавате тѣхната свѣтлина, то щомъ тя прѣстане и вие ще я изгубите; ако свѣтлината пѣкъ е въ васъ, вие всѣкога ще я запазите. И ако дойде нѣкакве свѣтлина върху вашия рефлекторъ отвънъ, още повече се радвайте, тя ще усили вашата свѣтлина. Въ дадения случай вие всѣкога трѣбва да запазвате вашата свѣтлина и вашата топлина.

Сега сме се качили на Мусала. Тукъ всинца имате много хубаво разположение, но долу, въ София, не сте такива. Тамъ имате лоши неприязнени чувства единъ къмъ другъ. Дойде нѣкоя сестра при васъ, вие не можете да я търпите, искате да се махне. Кой сж поводитѣ за тия чувства? — Това сж нѣкакви дребни, обикновени работи, но тѣ не разрѣшаватъ въпроситѣ. Вие не обичате нѣкоя сестра, искате да се освободите отъ нея. Защо? Азъ не искамъ да разрѣшавамъ сега тия нѣща между васъ, но казвамъ, че тия положения съществуватъ и по цѣлия свѣтъ. Вие не обичате нѣкого, но другъ нѣкой пѣкъ васъ не обича. Другъ нѣкой пѣкъ ви е много обиченъ. Случава се, че не можете да търпите нѣкого, но той идва постоянно при васъ. И обратното се срѣща: вие обичате нѣкого, искате да дохожда при васъ, но той ви отбѣгва. Защо е така? Туй се дължи все на тия течения въ пространството. Законътъ за обичъта е слѣдниятъ: щомъ у мене се зароди чувство на обичъ, понеже обичъта слиза отгорѣ. отъ небето, азъ непрѣменно трѣбва да нося нѣщо, трѣбва да дамъ нѣщо. Не дамъ ли нищо, азъ не мога да проява любовта. Богъ, който ни обича, като се прояви. Той ни дава нѣщо. Пѣкъ и ние, когато

искаме да обичаме Бога, пакъ трѣбва да дадемъ нѣщо отъ себе си, трѣбва да пожертвуваме нѣщо, да дадемъ отъ плодовете си. И Богъ иска нѣщо отъ насъ. Четемъ въ Св. Писание, че евреитѣ сж принасяли жертви на Бога, а ние какво ще занесемъ? Днесъ ние не искаме жертви. Какво трѣбва да направимъ тогава? Какво трѣбва да дадемъ? Сладки плодове ли отъ градинта си? — Не, ние трѣбва да занесемъ плодове отъ градината на нашето сърце въ една особена табличка, направена отъ злато, отъ диамантъ. Горѣ, при Бога ще ни посрещне единъ ангелъ и ще приеме тия плодове отъ насъ. Вие ще кажете: това е цѣла фантасмагория. Да тия нѣща сж високи, трудни за разбиране.

Да дойдемъ сега до фактитѣ, тѣй както се проявяватъ тѣ на земята. Когато обичате нѣкого, какво правите? Майката най-първо ще даде на дѣтото си чорапки, ще му направи рокличка, шапка, ризичка, до стари години все ще иска да му даде нѣщо, тя все проявява своята любовъ. Когато любовта се яви у сина или дѣщерята, сжиятъ законъ дѣйствува. За да може да се реализира този законъ и у насъ, винаги трѣбва да бждемъ свързани въ съзнанието си съ невидимия свѣтъ. А за да бждемъ свързани съ невидимия свѣтъ, все трѣбва да познаваме нѣкого отъ този свѣтъ и да му знаемъ името. Вие какъ се сношавате съ невидимия свѣтъ? — На съвъ, съ молитва, съ мисльта си. Какзи сж прѣводчицитѣ ви? Като се връщамъ въ далечното минало, виждамъ, че вие много пжти не сте използували възможноститѣ, които сте имали за повдигането си. Вие сте правили такива по-

грѣшки, че сте туряли цѣли барикади прѣдъ себе си, сами сте поставили цѣли планини въ живота си. И сега вие се натѣквате на вашитѣ погрѣшки въ живота си. Туй, което сте правили нѣкога на другитѣ трѣбва да се справитѣ съ него сега. Ето защо, днесъ ви се даватъ благоприятни условия, да подобрите нѣтя си. Сегашниятъ ви нѣтъ е една възможность да ликвидирате съ всички противорѣчия, които съществуватъ. И вие можете да ликвидирате сега. Тия противорѣчия не сѫ голѣми.

Сега при разглеждане на този въпросъ, всѣки отъ васъ трѣбва да се постави въ единъ кръгъ. Всѣки отъ васъ има единъ опрѣдѣленъ кръгъ, въ който може да дѣйствува. Всѣка мисль има начертана своя периферия и извънъ тази периферия не може да се прояви. Запримѣръ, бихте ли желали, като нѣте, да ви слуша цѣла България? Ще дойде време да ви слуша, това ще бѣде като по радио. За всѣко нѣщо ще има специаленъ инструментъ. Ако ви слушатъ прѣзъ въздуха, ще се чува такъвъ ревъ, такъвъ викъ! Колко силенъ трѣбва да бѣде този звукъ, че да се чува въ цѣла България? При сегашнитѣ условия, за да се прѣдаде звука на далечно мѣсто, трѣбва да се произвежда много силно, понеже като минава прѣзъ въздуха, той се намалява. Слѣдъ години хората ще развиятъ вътрѣшнитѣ си способности, та като се говори или нѣе нѣкъдѣ, този звукъ ще се прѣдава прѣзъ етера на далечни разстояния и тѣ ще го възприематъ. Звукътъ ще минава прѣзъ въздуха безъ никакви прѣпятствия. Напримѣръ, ако нѣте въ Варна, гласътъ ще може да се чува навсѣкъдѣ.

Та ще се занимавате съ изучаването на топ-

линния етеръ, който има връзка съ Любовта. Ще се занимавате съ изучаването на свѣтлината или свѣтлинния етеръ, който има връзка съ вѣрата и съ Мъдростта. Ще се занимавате съ химическия етеръ или съ волевитѣ прояви на човѣшката душа, съ водата. Старитѣ алхимици или окултисти сж правили слѣднитѣ дѣления: земята, това е животътъ; водата, това сж химическитѣ процеси; свѣтлината, това е въздухътъ и топлината, това е огънътъ. Човѣкъ трѣбва да владѣ тия елементи; земята, водата, въздухътъ, огънътъ, свѣтлината и топлината. Човѣкъ трѣбва самъ да си произвежда огънь. Като е студено сърцето ти, трѣбва да можешъ самъ да го стоплишъ отвжтрѣ, а не да чакашъ отвънъ да ти го стоплятъ. Ще кажете: Господъ да направи това! Че Господъ е, който дѣйствиува отвжтрѣ. Той може да направи всичко самъ, но иска да ни застави ние сами да си въздѣйствиуваме. Той иска ние да обичаме. Така вие изучавате едно велико изкуство. Имате ли огънь, можете ли да го владате, ще можете да слѣзете и въ ада. Човѣкъ, който не може да владѣ водата, човѣкъ, който не може да владѣ въздуха, човѣкъ, който не може да владѣ свѣтлината и човѣкъ, който не може да владѣ топлината, той нищо не може да бжде. Това сж все възможности по отношение на самия човѣкъ. Не използува ли тия възможности, той ще свърши толкова, колкото и рибата. Тя живѣе въ водата, но не владѣ водата. Такъвъ човѣкъ ще свърши толкова, колкото и къртицата. Тя живѣе въ земята, но не владѣ земята. Какво сж свършили и птицитѣ? Тѣ живѣятъ въ въздуха, но не владатъ въздуха. и досега нищо

не сж свършили. Тѣ нѣматъ никаква култура. И като дойдемъ до онѣзи, които се занимаватъ съ огъня, виждаме, че и тѣ не могатъ да го владатъ. Тѣ правятъ голѣми пожари: запалятъ нѣкоя кжша, запалятъ нѣкоя бомба, която произвежда голѣмо землетресение и се отдалечаватъ. Нашитѣ кжши се разрушаватъ, ние страдаме, а тѣ си правятъ смѣхъ и веселби. Въ това отношение отъ васъ се изисква проучване на тия сили, но има една опасностъ, че ако ви се разкриятъ нѣкой тайни, вие не ще можете да ги използвате разумно.

Та казвамъ: когато видите нѣкой човѣкъ нѣма да спирате върху неговитѣ слабости, а се спирайте върху неговитѣ добродѣтели. Вие казвате: азъ те мислихъ за свой приятелъ, но ти имашъ такава и такава слабостъ. Не, за да разберемъ единъ човѣкъ, ние трѣбва да се спремъ върху неговитѣ добродѣтели, защото лошитѣ нѣща у добрия човѣкъ сж само сѣнка въ живота му. Само единъ високо добъръ човѣкъ може да има сѣнки въ живота си. Само той може да прояви лошото. Вълци отиватъ ли при единъ овчаръ, който нѣма овци? Тамъ дѣто има овци, има вълци и мечки. При умрѣлъ човѣкъ вѣшки вѣдятъ ли се? Тѣй щото, ако у нѣкой човѣкъ се завѣдятъ вѣшки или бѣлхи, ще знаете, че той е живъ. Дѣ отиватъ вѣшкитѣ? — При живитѣ. Казвамъ у всинца ви трѣбва да се създаде такъвъ благороденъ характеръ, душитѣ ви да бждатъ широко отворени, че който и да ви срещне, да усѣти, че отъ васъ диша животъ, свѣжестъ; въ васъ да съществува една вътрѣшна пълнота и доброта безъ всѣкакво усилие; вие да се проявите естествено, по единъ Божественъ начинъ.

Вие трѣбва да бъдете добри по сжщество, безъ да искате да бъдете добри. И като искате нѣкога да не бъдете добри, пакъ да сте добри. И като не искашъ да направихъ добро, пакъ да не можешъ да не го направихъ. Тия хора азъ наричамъ добри.

Сега, главното за васъ е да запазите нѣщо отъ тази екскурзия на Мусала. Какво ще ви остане отъ този день? Единъ день, като станете на 60—70 години, ще си спомните ли нѣщо отъ нея! Може да кажете; оставете ни сега, това не се отнася до нашитѣ бѣли коси! Тогавя дѣ остава вашата вѣра? Вие не само че не трѣбва да остарѣвате, но всѣки день трѣбва да се подмладявате. Не само че не трѣбва да умираете, но всѣки день трѣбва да оживѣвате. Постоянно трѣбва да живѣете въ радость! Пъкъ като отидете на другия свѣтъ, и тамъ ще отидете на Мусала, само че тамъ ще видите Мусала въ друга форма. Главно-то е, че ние правимъ тази екскурзия, понеже имаме извѣстни задачи на земята, които трѣбва да разрѣшимъ. Всѣко изкачване на Мусала ни дава единъ импулъсъ. Ние тукъ сме на най-горната позиция, и никой не може да ни спре. Устремътъ ни е толкова голѣмъ, че отвсѣкждѣ можемъ да вземемъ тази позиция. Ние сме на такава височина, лѣто черната лова е безсилна, тя нищо не може да ни направи, навсѣкждѣ ще си пробиемъ пжтъ. Но ако бѣхме се върнали, безъ да се качимъ на Мусала, тогава щѣхме да отстѣпимъ отъ тази позиция, като Куропаткинъ, и като германцитѣ, при обсаждане на Вердюнъ.

У всички ни, въ всѣки човѣкъ трѣбва да има

устремъ! Погрѣшката у всинца ви е тази, че нѣмате устремъ. Идеалъ трѣбва да имате! Ако ти се сирешъ при най малката мжчнотия, у тебе нѣма устремъ. Щомъ имашъ устремъ, ти ще бѣдешъ като питцитѣ, ще минешъ и ще заминешъ. Щомъ имашъ устремъ, щомъ имашъ идеалъ, никакъвъ дяволъ не може да те спре.

Та високиятъ идеалъ — стремежъ къмъ Бога носи топлина. Ето виждате, и тукъ, на Мусала, при тази височина, имаме 22⁰ температура. Какво показва физически 22⁰ топлина? Като съберемъ 2+2, получаваме числото четири, пай-силното число, на най-високото мѣсто. Огънятъ на тѣзи енергии на тия сили дѣйствуватъ въ единъ квадратъ. Каквото попадне тамъ, всичко се разрушава. Значи, тукъ имаме квадрата на живота. При температура 22⁰ животътъ е въ състояние да разруши всички прѣиятствия, които могатъ да се срещнатъ на пътя. И природата тукъ показва сѣщото. Всичко е разрушено на Мусала. Значи това число съответствува нѣ Мусала. И въ еврейски езикъ има 22 букви. Съгласно кабалата еврейтѣ тълкуватъ всичката своя философия.

И тъй всички отдѣлни единици живѣятъ за общата единица. Общата единица, това е Богъ, съ когото ние сме свързани. И всичкѣ наши идеи се коригиратъ съ тази обща единица. Ние всякога мислимъ за Бога, само че не можемъ да Го съзнаемъ. И нѣма защо да Го съзнаваме. Но има една свешена идея у насъ. Ние като дойдемъ до извѣстно мѣсто, всѣкога корегираме своитѣ погрѣшки именно съ тази идея. Туй, което корегира нашитѣ погрѣшки, това е Богъ. Той казва: „Не прави това нѣщо“!

— И ти на радо сърдце го приемашъ. Послѣ ти казва: „Приеми това!“ и ти го приемашъ. Нѣма човѣкъ въ свѣта, когото Господъ да не корегира. Нѣкой пѣтъ плачешъ, докато дойде Господъ, погледне те, хване те за ржка, и ти се освободишъ отъ всички мѣнотии на живота.

Сега ние нѣма да говоримъ за вашитѣ мѣнотии. Тѣ сж едно благо за васъ. Вие ще си ги носите. Туй да знаете. Отъ мѣнотиитѣ ви нѣма да ви освободимъ. Да ви освободимъ отъ мѣнотиитѣ, това значи да ви направимъ най-голѣмото зло. Ние ви даваме знания, възможности за използване тия мѣнотии за добро. Въ тия мѣнотии именно се крие всичкото ви богатство Нѣкой казва: да ще Господъ да ми отнеме тази мѣнотия. Не казвай така, но кажи: Господи, дай ми знания да се справя въ живота си съ всички мѣнотии! Вие имате специални мѣнотии въ живота си, които никому не можете да изкажете. Лѣкаръ трѣбва! Ако кажете мѣнотията си нѣкому, който не разбира, той ще влоши положението ви. Ако ти си единъ фалиралъ търговецъ и изкажешъ положението си на другъ търговецъ, твой противникъ, нищо нѣма да остане отъ тебъ, но ако го изкажешъ на единъ твой приятелъ, който те обича, който може да влѣзе въ положението ти, той ще ти даде единъ свѣтъ, чрѣзъ който ще се освободишъ отъ затруднението си. И Писанието казва: „Възложете товара си само на Господа! Ти можешъ да възложишъ товара си само на този, който те обича и на този, когото обичашъ. Щомъ го обичашъ, като се свържешъ съ него, той ще поеме товара ти. Пъкъ ако той не те обича, и ти не го обичашъ, нѣма да приеме товара ти.

Сега, мъглата около насъ показва, че тази година свѣтътъ ще прѣмине прѣзъ голѣми мъчности. Свѣтскитѣ хора ще бждатъ обвити въ много гъста мъгла, която тѣ трѣбва да прѣодолѣятъ. Това ще бжде прѣзъ цѣлата година, но на най-високото мѣсто ще има топлина, много сили ще има тамъ. Въ мъглитѣ има сили. Каквото и да дойде, вие не се бойте! Ще бждете смѣли и рѣштелни. Вие носите една свещена идея. И 10 пѣти да ви турятъ въ огъня, не се бойте, нѣма да изгорите. Ще бждете като Данаила, когото туриха въ рова на лѣвоветѣ. Изядоха ли го лѣвоветѣ? Ще бждете като тримата момци въ огнената пещъ. Изгорѣха ли тѣ? Ще бждете като Христа на кръста. Умрѣ ли Той? Остана ли въ гроба? Колко светии заравятъ въ земята и послѣ ги нѣма тамъ. Нито земята ги държи, нито затворъ ги държи. Единъ англичанинъ въ Англия билъ запознатъ съ Всемирното Бѣло Братство, съ познанията на индускитѣ йоги, но не билъ приятенъ на английското правителство, поради което го затварятъ въ Индия и поставятъ стража да го пази. Като отиватъ сутринята въ затвора виждатъ, че го нѣма тамъ. Улавятъ го втори пѣтъ, затварѣтъ го пакъ и поставятъ 10 души стражари да го пазятъ, но пакъ изчезва. Най-послѣ той имъ написва едно писмо: „Вие не можете да ме затворите. Оставете ме и си вървете по вашия пѣтъ! Азъ не съмъ противъ законитѣ, но и азъ имамъ извѣстни права срѣщу които трѣбва да ме оставите да си вървя въ своя пѣтъ! Не мислете, че можете да ме затворите“. Въ тази вѣра е силата на този човѣкъ. Туй можете да изпитате и вие, но изисква се вѣра. Могатъ да ви затварятъ колкото искатъ, но Господъ

ще ви избави отъ затвора. Тамъ е красивото въ свѣта! Ако нѣкой отъ васъ би я ималъ тази опитностъ, да го затворятъ, 10 души стражари да го пазятъ, пакъ ще излѣзе навънъ и ще се чувствува свободенъ, господаръ на положението си. И вие имате вѣра, но колко още трѣбва докато се усили тази вѣра! Имате знание, но колко още трѣбва да се придобива! Имате добродѣтели, но тѣзи добродѣтели трѣба още много да се разработватъ. Мъдростъта ви, Правдата ви, милостъта ви, всички тия добродѣтели въ васъ трѣбва да се усилятъ, и могатъ да се усилятъ. Вие имате всичката възможностъ да усилявате тия добродѣтели.

И тѣй на тия отъ васъ които ме слушате сега, нѣма да говоря върху нѣкаква философия, защото на Мусала не може да се разглежда никаква философия — но ще ви дамъ нѣколко практически точки за приложение. Мусала е мѣсто само за опити. Сега трѣбва да ви оставя тукъ, на върха, поне единъ часъ, да си полегнете, прѣзъ което време ще научите три пѣти повече, отколкото да ви държа една бесѣда. Като слѣзете долу, първото нѣщо, което ви прѣдстои е да направите слѣдния опитъ: концентрирайте ума си нагорѣ къмъ Бога и кажете: „Господи понеже вѣрвимъ по този пѣтъ, и искаме да Ти служимъ, нека дойде тази малка топлинка у насъ, да я почувствуваме! Азъ съмъ готовъ да нося своитѣ страдания но дай ми тази малка топлинка, да я почувствувамъ!“ Не искайте отъ Господа голѣми работи! Вие искате отъ Господа все голѣми работи, затова изгубвате и малкитѣ, а трѣбва да искате малкото! Тази малка топлинка като дойде, тя ще внесе новото въ живота ви. Законъ е: като искашъ отъ Бога, искай тази

малка топлинка! Това е първият опитъ, първото условие. Тогава, като почувствувашъ топлинката, ще кажешъ: „Господи, дай ми малката свѣтлинка, да я почувствувамъ“! И като кажешъ тѣй, въ ума ти ще блесне една малка свѣтлинка. Ти ще забѣлѣжишъ въ центъра на мозъка си тази бѣлѣзникава свѣтлинка. Малка ще бѣде тази свѣтлинка, като топлинка. Така ще имате двѣ възможности: топлината и свѣтлината. Тогава вече ще започнете съ живота. Топлината реагира върху живота, а свѣтлината — върху химията, върху религията. Вие ще станете смѣли и рѣшителни. Та като ставате сутринъ, двѣ нѣща ще искате отъ Господа.

Сега, вие като прилагате единъ методъ, втори, трети, най-послѣ като се намерите въ мъчнотия, ще кажете: „Господи, дай ми малката топлинка, дай ми малката свѣтлинка“! Като я почувствувате, ще кажете: „Господи, да бѣде всичко за Твоята Слава“! Пъкъ като дойдатъ мъчнотии и страдания, пакъ ще кажете: „Господи, пакъ да бѣде за Твоята Слава“! За всичко, което става въ живота ви, ще казвате „За Славата Божия“! Това ще бѣде печалбата ви отъ Мусала. И ако ви питатъ, какво ви казаха на Мусала, ще кажете: всичко да бѣде за Славата Божия! Това е резюмето отъ всичко онова, което ви говорихъ на Мусала. „Всичко да бѣде за Славата Божия“!

Ние учимъ сега за най малката топлинка, която съществува въ насъ и за най-малката свѣтлинка, която може да се прояви въ насъ — Топлина и свѣтлина!

И сега, за цѣлата година ще знаете: всичко става за Слава Божия! Идущата година, като дойдемъ тукъ, ще ви кажа: я ми покажете вашата

малка топлинка и вашата малка свѣтлинка!

Сега ще направимъ едно упражнение. Ще се разпрѣдѣлите надалечъ, на разстояние най-малко единъ метъръ единъ отъ другъ. Ще се обърнете на югъ и ще произнесете формулата:

„Да се възцари Добродѣтелята и да се разпрѣснатъ всички лоши мисли въ свѣта“!

Ще се обърнете на изтокъ и ще произнесете формулата:

„Да се възцари Божиата Правда въ свѣта и да изчезне всѣка неправда въ живота ни“!

Ще се обърнете на сѣверъ и ще произнесете формулата:

„Да се възцари Божиата Истина въ живота ни и да изчезне всѣко робство отъ душата ни“!

Ще се обърнете на западъ и ще произнесете формулата:

„Да се възцари Божиата Мъдрость въ всичкитѣ прояви на живота ни и да изчезне злото отъ нашия пътъ“!

Ще се обърнете пакъ на изтокъ и ще произнесете формулата:

„Да царува Господъ и да се слави Господъ въ всичката Своя Любовь, Мъдрость и Истина“!

„Да се възцари Господъ въ своята Любовь, въ Своята Мъдрость, въ Своята Истина“!

„И да свършимъ всичко за Славата Божия на земята“! — Аминъ!

Бѣседа, държана отъ Учителя на 11 юли 1926 г. неделя, 8 ¹/₂ ч. с. на в. Мусала (2930 м.)

(Последна бесѣда отъ 8-ма серия.)